

Hlasý Svatohostýnské.

Měsíčník pro lid.

S povolením nejdůst. arcibiskupské konsistoře v Olomouci a řeholních představených vydávají

Otcové Tovaryšstva Ježíšova na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Ročník XXV. Rok 1929.

Vychází vždy počátkem každého měsíce.

Celoroční předplatné Kč 12, v Americe 1 dolar.

Administrace na Sv. Hostýně.

Obsah XXV. ročníku.

Básně.

Kubín Vinc. C. SS. R.: Svatohostýnské písničky	33, 49, 65, 82, 113, 129, 145, 161, 177
Stupavský R.: Jubilejní píseň	1
Šulc Jaroslav: Hostýn	17
Vrchlický Jaroslav: Jesličky mé báby	8

Články poučné.

Bez maminky	102, 121, 137, 150, 162, 178
Bojí se strašáků	18
Důležitá kapitola	49
Jak působí naše řeholní sestry	169
Jaroš Josef T. J.: Čím lid svatováclavský vítězil	65
Katolická akce	98, 113
Lipenský J.: Přiveď mne k svému Otci	4
Moderní mučedníci	99
Otec rodiny a domácí pobožnost	2
Ráček Blažej T. J.: Sv. Václav	82
Schwammel A. M.: Konnersreuth	42, 55, 68, 88, 119, 134, 152, 165, 182
Skoronský: Knížečka sv. Josefa	33
Svědomí-Svědomí	26, 39, 51, 70
V. J.: Polské obrázky	129, 145, 161
Z království Kristova	75

Články zábavné.

Kyjovský F. P.: Dvoji zázrak	20, 35
" " Krásný sen	116, 131
" " Očista	183

Články o Sv. Hostýně.

List nejd. pana arcibiskupa	
Stupavský R.: Milí čtenáři Hlasů svatoh.	1
Výlet na Sv. Hostýn 2. září 1861	8
Proslov Frant. Skopalíka 2. září 1861	10
Mladějovský: Ženu statečnou kdo nalezne	11
Vzpomínka na pouť mužů	12
Schwaigrová malba v hrobce rodiny Laudonů	14
O hostýnském apoštolátě	23, 40, 73, 90
Prelát Dr. Bena zemřel	28
K dějinám Sarkandrovky	44

Co píše P. Jiří Kruger T. J. o Sv. Hostýně	. 45
Pouť vídeňských Čechů r. 1887	. 46
P. Vincenc Pernička zemřel	. 53
Drbohlav J.: Rozárka	. 67, 86
Podmínky pro zvláštní vlaky	. 56
Benediktini rajhradští a Sv. Hostýn	. 76
Hutyra Fr. zemřel	. 77
Dopis nejd. p. arcibiskupa vdp. Vinc. Pecháčkovi	. 92
Marie Severova zemřela	. 94
O pouťích svatoh. od r. 1845-1887	. 123, 139
Američtí poutníci na Sv. Hostýně	. 140
Valná hromada Matice Svatoh.	. 146
Za zemřelým kanovníkem Janem Daňkem	. 164
Hrbáček J.: Svatý Hostýn	. 166
O hostýnském kvítí	. 168

Stálé rubriky.

Dary.
Dopisy.
Literatura domácí a cizojazyčná.
Návštěva chrámu a počet sv. přijímání.
Poděkování.
Prosby.
Přátelům Sv. Hostýna (informace duchovní správy).
Seznam časopisů zasílaných výměnou.
Zápisník svatohostýnského kronikáře.
Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.
Zprávy o povětrnosti.

Obrození.

Exerciční domy v Německu.
Tovaryšstvo Ježíšovo a exercicie v Německu.
Svatý Otec Pius XI. o exerciciích sv. Ignáce.
Před svátkem Matičky.
Vnitřní organizace exercicií sv. Ignáce v misiích.
P. Rybák Josef T. J.: Jsem stvořen (meditace).
Sudbrack Karel T. J.: Výheň katolické akce.
Exerciční hlídka v každém čísle.

Seznam vyobrazení.

Východ slunce na Sv. Hostýně v zimě	. 5
Nové opravené jesle na Sv. Hostýně	. 7
Kaple křížové cesty	. 19
Lurdský oltář na Sv. Hostýně	. 21
Pohled na Sv. Hostýn v zimě	. 25, 37
Pohled na Poutní dům v zimě	. 41
Pod přikrovem sněhovým	. 55
Sv. Hostýn před 50 lety	. 70
Sv. Hostýn nyní	. 71
Obraz sv. Václava na Sv. Hostýně	. 85
Obraz sv. Jana Nep. u sv. Ignáce v Praze	. 87
Bohoslovci arc. semináře v Olomouci	. 89
Průvod Božího Těla	. 100, 101
Součástky železné vazby pro bání	. 106
Sundávání monogramu u bání	. 107
Chovanci salesiánského ústavu ve Fryštáku	. 115
Poloodkrytý kostel	. 118
Vnitřek staré vazby	. 119
Poutníci z Březové nad Svitavou	. 133
Vrchol staré vazby	. 135
Odkrytý kostel	. 151
Pokrývání věží	. 153
Montéři z Vítkovic	. 155
Pouť rekrutů	. 169
Zvedání hlavního oblouku nové vazby	. 167
Američtí Čechové na Sv. Hostýně	. 181
Děti z klášterní školy v Řepčíně	. 184
Pracovní plošina na kostele	. 179

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního bratří pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 93.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host

Obsah: Rud. Stupavský: Jubilejní píseň, str. 1. - R. Stupavský: Milí čtenáři Hlasů svatohostýnských, str. 2. - Otec rodiny a domácí pobožnost, str. 2. - J. M. Lipenská: Přiveď mne k svému otci, str. 4. - Jaroslav Vrchlický: Jesličky mé báby, str. 8. - Výlet na Hostýn dne 2. září 1861, str. 8. - Proslov od Fr. Skopalika, str. 10. - M. Mladěnovský: Ženu statečnou kdo nalezne, str. 11. - Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 12. - Poděkování, str. 16. - Prosby, str. 16. - Dobrá četba, str. 16. - **Vyobrazení:** Východ slunce na Sv. Hostýně, str. 5. - Nově opravené jesle na Sv. Hostýně, str. 7.

Vplatní lístek č. 100.336 znějící na adresu: Arcibiskupská pokladna Kroměříž jest poslán od šekového úřadu v Brně přímo do Kroměříže. V Kroměříži předpokládají, že je obnos poslán na Poutní dům; vypiši dárce a pošlou k uveřejnění do Hlasů. Kdo by tedy poslal tímto vplatním lístkem peníze na jiný účel, než na Poutní dům, ať to zvláštním lístkem administraci Hlasů oznámí, neb ať to napíše na onom vplatním lístku nahoře.

Prátelům Sv. Hostýna.

Docházejí nás časté dotazy, zda nebudou na Sv. Hostýně pořádány duchovní cvičení. Doposud to nebylo možno. Nový Poutní dům není vlastně domem exercičním — je projektován jako útulek pro poutníky a tomu odpovídá jeho zařízení. V prvním a ve druhém poschodí jsou kamna jen na chodbách, také jídelny nemají doposud kamen. Z těchto důvodů hlavně nemohou se pořádat duch. cvič. v zimě. Na jaře, jakmile počasí dovolí, ohlásíme zavčas kdy a pro které stavy exercicie na Sv. Hostýně budou. Budova exerciční má být postavena do dvou let, pak se mohou i na Sv. Hostýně pořádat duch. cvičení po celý rok.

Již v uplynulém období poutním obraceli jsme se na Vás s prosbou, abyste nám při nastávající velké opravě kostela byli nápomocni. Vazba báně a střecha jak báně tak věží vyžadují nutně velké opravy. Vazba báně je silně prohnílá a bude nahrazena vazbou železnou. Celý kostel musí být nově pokryt, a to měděným plechem. Také omítka kostela je již v ubohém stavu, celkový vzhled chrámu hostýnského volá po důkladné restauraci. Duchovní správa je odhod-

lána učinit vše, aby chrám svatohostýnský byl důstojným stánkem Matky Boží. Starost s tím spojená je tím větší, jelikož duchovní správa nemůže počítat na podporu Matice svatohostýnské. Prostředky Matice jsou stavbou Poutního domu vyčerpány, a mimo to má v plánu postaviti vodovod a novou silnici. — Kostel svatohostýnský nemá žádného jmění, je tedy duchovní správa odkázána na milodary poutníků a přátel svatého Hostýna. Oprava i s omítnutím kostela bude stát asi 400.000. - Nelekáme se toho, neboť známe lásku našeho lidu k sv. Hostýnu. Láska tato pozvedla sv. Hostýn z rozvalin, láska tato vybudovala na sv. Hostýně vše co zde je, láska tato nám pomůže dát chrámu svatohostýnskému šat, který pro svůj význam zasluhuje. Dary možno zasílati jak složenkou Hlasů, kterou přikládáme, tak i složenkou duchovní správy; stačí, když nahoře na složenke poznamenáte: kostel. - Pamatujte o Vánocích a v Novém roce na chrám svatohostýnský.

Všem štědrým dárcům předem vroucí zaplatť Pán Bůh.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: H. Chovanová, Mor. Ostrava 10. — J. Galař ze Zarávic 10. — M. Hlupíková 5. — M. Tomková, Velká 10. — M. Mokrošová, Tasov 10. — M. Hrubá, Tršice 50. — M. Kučíková, Krasensko 10. — Průvod z Tichova 25. — A. Balejková, Val Klobouky 10. — Fr. Vaculík, Vlčnov 5. — Fr. Kašparová, Polanka 5. — M. Novosádová, Radvanice 10. — B. Jančálková, Hrušky 5. — Fr. Polášková, Lipina 10. — Roť Kubíčková z Němcic u Holešova 20. — R. Blažková, Hustopeč n. B. 10. — M. Kozelská 50. — Fr. Palová, Hor. Něčice 100. — J. Mikubková z Blazic 5. —

A. D. z Brna 100. — Rod. Horáková, Křenovice 10. — J. Závodná, N. Jičín 10. — N. Hryplová, Staroj. Lhota 20. — N. N. Hradčany 5. — L. Marek, Příbor 40. — N. N. z Prosenic 20. — N. N. Holešov 20. — N. S. z Mor. Ostravy k památce úmrtí dcerušky 500. — A. Motýčková, Morávka 10. — J. Frydrieh, Skornice 50. — Fr. Pokárková, Žabovřesky 10. — N. N. Šakvice 50. — Fr. Ludvík, Žerotice 10. — N. N. Blazice 5. — M. Mokrošová, Hroz. Lhota 10. — J. Sedláček, Loukov 10. — B. Valuštová, Pravčice 50. — Fr. Šoustal, Loukov 5. — N. N. ze Žákovic 10. — M. Prusinovský, Tu-

Číslo 1.

Leden 1929.

Ročník XXV.

Rud. Stupavský:

Jubilejní píseň

(k 25letému trvání „Hlasů svatohostýnských“)

*Nad kouzla ptáčích písniček
zní hlas nám dobré matičky
a v celém životě bude znít!
Jak sladké zvony dávných dob
nás provází až v tichý hrob
a tam i o něm budem snít!*

*A dobrá Máti z Hostýna
po tobě ruce rozpíná,
tvé srdce k lásce vroucí zve.
A všechno co ti říci chce
v „Hostýnské hlasy“ uzavře
a posílá je v ruce tvé.*

*Tam o své lásce hovoří,
jež každé srdce přetvoří,
že Bohu milým je;
v nich sílí srdce zraněné,
když na Matičku vzpomene
a těchu v duši nalezne.*

*Čtvrt' století už posílá
své „Hlasy“ Máti rozmlá
v ten bouří rozechvělý svět
a tam kde srdce umírá,
svou perut' lásky rozvírá –
naděje budí bílý květ.*

*A dnes, kdy k dětkám volá: dál
kdo „Hlasů“ těch by nepřijal,
kdo nevděčným by Matce byl?
Ne, Máti, věrné dětky tvé
ty milé „Hlasy hostýnské“
dál šířit budou ze všech sil!*

*Ať v každou chůžku vesnice
i ve měst hlučné ulice
tvých „Hlasů“ unikne sešitek,
ať české vlasti šírá zem,
ba dětky ježí za mořem
hostýnské Máti pěji vděk!*

MILÍ ČTENÁŘI „HLASŮ SVATOHOSTÝNSKÝCH!“

řečtete si dobře „Jubilejní píseň“, uvažujte její slova, zvláště poslední sloku a dle ní jednejte. Každému z vás je milá rodná matička a když ji už nemá co se na ni navzpomíná, zvláště o vánocích. Vidíme ji jako živou, slyšíme její hlas, vidíme v duchu každé místo, kde chodívala, kde sedávala, každý předmět s nímž byla ve styku budí v nás tisíceré vzpomínky.

Zrovna tak je to a má to býti u ctitelů naší nebeské Matičky, královny svatohostýnské. Její obraz má býti zrovna vryt v naše srdce, její svatyně má nám zářiti jako dennice i večernice, ty chodníky vedoucí na její posvátnou horu nemají být nikdy opuštěny, po nich krácejme v duchu, když z dálky zříme svatý Hostýn.

A k tomu všemu napomáhá a v našem srdci oživuje čtení „Hlasů“, které jsou, abych tak řekl úředním listem naší Královny svatoh. Jsou nyní v té nové úpravě tak milé, když už z obálky nebeská Máti s Jesuletem se na nás usmívá, ale nejsou takové jak by měly býti, anebo jak bychom si mnozí přáli, aby byly. A aby byly dokonalé je třeba, aby měly aspoň jednou tolik odběratelů **řádne platících**, aby jejich administrace měla přebytek a ne deficit.

A je to velmi snadné. Každý odběratel ať získá aspoň jednoho nového, místo často nevhodných a drahých dáreků k vánocům a novému roku předplatme svým příbuzným a přátelům „Hlasy svatohostýnské!“, spolky Omladina a Orel ať odebírají tento časopis a pilně čtou. Ano, budme apoštoly dobrého katolického tisku a odpadne nám sama s sebou agitace pro katolickou školu a agitace volební, každý bude vědět co nám schází a co má vykonat. Nedejme se zahanbit od lidí z protivných táborů, kteří často poslední haléř obětují na tisk svůj, třebas naprosto špatný. Proč se nedovedou katolíci bránit? Protože málo čtou a podporují svůj tisk. Prosím vás všechny jménem Matičky svatohostýnské polepšte se, jinak vás nebude mít ráda. A já vám libuji jako hostýnský písničkář, že budu psáti pěkné písničky. Na konec přeji na Pánu Bohu všem platícím **odběratelům** radostné vánoce a nový rok a těm, kteří trpí vyprošuji hodně trpělivosti a útěchy od Matky bolestné.

Černotín, 3. prosince 1928.

R. Stupavský

OTEC RODINY A DOMÁCÍ POBOŽNOST.

starých pohanských Římanů byl každý dům jakýmsi chrámem. Otec byl knězem rodiny, který považoval za svou první a nejvznešenější povinnost sám osobně řídit domácí bohoslužbu. Na začátku a ke konci dne i před jídlem se zde společně modlilo a při každé zvláštní události - ať radostné či smutné - konala se před oltářem náboženská oslava.

Katolický muži a otče rodiny! Neměl by tím spíše každý křesťanský dům býti chrámem a rodinný život v něm bohoslužbou? — To však je možno jen v tom případě, když všichni členové rodiny, otec, matka a děti se shromažďují denně ráno i večer, před jídlem a po jídle ke společné modlitbě, tedy když konají svou domácí pobožnost.

Nesmírně veliké jest požehnání, které svádí s nebe na celou rodinu společná domácí pobožnost, když se koná důstojně a vážně. Spasitel sám nás o tom ujistil slovy: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mat. 18. 20.)

Kde však je přítomen Spasitel se svou milostí a svým požehnáním, tam jistě vládne štěstí a radost, útěcha a pokoj! Jestliže naproti tomu se společná domácí bohoslužba zanedbává nebo se odbývá jen zcela povrchně, roztržitě a lehkovážně, pak mizí z rodiny víc a více křesťanský duch a požehnání Boží.

Roku 1895 napsal biskup Šimon Aichner ve svém postním pastýřském listě: „Běda rodině, v níž je modlitba neznáma a ani se nekoná! Boží zalíbení, pokoj a požehnání nespočívá na takovém domě!“ - Na takové rodině se splní vyhrůžka Hospodinova v páté knize Mojžíšově: „Protože jste opustili Boha, jehož syny jste a zapomněli na Hospodina, svého Stvořitele, a jste převrácené pokolení nevěrné, proto skryji před vámi svou tvář a uvidím, jak to s vámi skončí.“ — Tento konec, křesťanský otče rodiny, můžeš v dnešní době spatřit ve městě i na venkově na mnohých rodinách. Bylo kdy tak strašně mnoho rodinných truchloher s nevěrou manželskou a rozlukou, s vraždami manželů, rodičů a dětí, jako v této době?

V rodině, v níž se nekoná společná domácí pobožnost, tam se časem budou jednotliví členové rodiny modlití málo anebo nic. Modlitba jest totiž věc, která člověku často připadá obtížnou a mnohdy stojí veliké přemáhání; proto také se lehce vynechává, když tyto obtíže neodstraní dobrý příklad a nezměnitelný rodinný zvyk. To se týká zejména dětí, které v rodině vyrůstají.

Ty musí denně míti na očích vzdělávající příklad modlícího se otce a matky, ty musí se přidržovati k modlitbě společnou rodinnou bohoslužbou a zvykati si modlitbě; ony musí vycítiti, že se v rodině hledí na modlitbu jako na velmi důležitou věc a svatou povinnost, jinak při své těkavosti a nestálosti obyčejně na modlitbu zapomenou a také v pozdějším životě o ni nestojí.

Modlitba se nazývá plícemi duše. Když člověk již nemá dechu, pak to s ním jde ke konci. A tak jest tomu, když člověk se již nemodlí, jeho nadpřirozený život slábne a chřadne den ze dne a konečně zcela ustane. Nadejde smrt duše, padá do těžkého hříchu. Bez modlitby tedy není pro člověka záchrany ani spásy. Jak velikého politování zasluhují tudíž děti, které se v otcovském domě modlití nenaučily a si nezamilovaly modlitbu! A kdyby od rodičů dostali miliardy, byli by přece žebráky, poněvadž jsou odděleni od Boha, pramene všeho dobra, veškeré síly a pravého štěstí.

Společná domácí pobožnost upevňuje též jako máloco jiného vážnost rodičů u dětí. Dítě, které denně vidí otce a matku se modlití, ba slyší se je i předmodlívati, to věří, že oni zastupují v domě místo Boží. Jako kněz, jako vyslanec Hospodinův připadá dětem otec, který klečí v jejich středu a ve jménu svých drahých přináší Nejvyššímu oběť chvály a díky a Jeho požehnání na ně svolává. Rodiče uprostřed svých dětí se modlíci mají na sobě cosi z důstojnosti patriarchů. Takoví rodičové naleznou za to u svých dětí úctu a ochotnou poslušnost.

Společná modlitba jest ochranou nevinnosti, školou strídmosti a poctivosti. Rozpustilý život, příliš dlouhé vysedávání v hostinci, pusté povykávání na ulici a noční toulky jsou sotva možné, když všichni členové rodiny se musejí scházet ke společné večerní modlitbě.

Katolický muži a otče rodiny! K šťastnému životu rodinnému, k zdárné výchově dětí a též k časnému zdaru potřebuje člověk požehnání Božího; neboť: „Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo pracují, kteří jej stavějí“ (Ž. 126, 6.). Požehnání Boží však si musí člověk vymodlití. Proto shromažďuj jako kněz rodiny denně své drahé ke společné domácí - rodinné pobožnosti!

(Podle Konst. Gfalla F. P.)

„PRIVEDĚ MNE K SVĚMU OTCI.“

(Pravdivá vánoční povídka.)

Byl jsem na vánočních prázdninách u svého bratra, anglikánského faráře. Ačkoliv byl jako já v odštěpené církvi anglikánské, přece si velice vážil starých zvyků katolických, které se družily k jednotlivým velikým svátkům církevním. Proto byla také na štědrý den vyzdobena jídelna palmami, břečtanem, obrazy to nastávajícího vykoupení lidstva, takže se vstupujícímu zdálo, jakoby vkročil do krásné zelené besídky. Podlaha a okna byly velmi čistě umyty, a veselý praskot v kamnech ukazoval, že je také postaráno, aby v jídelně bylo příjemné teplo.

Bratr můj byl proti všem zvykům u anglikánských duchovních svobodný. K vánočním svátkům však se u něho sešlo mnoho sousedních anglikánských kněží, takže byly všechny pokoje v domě obsazeny až na dva, které nazývaly se ještě v upomínku na staré katolické časy „mnišské pokoje“. Nikdo, kdo o nich ve fáře věděl, nechtěl v nich spát; jenom když byla veliká nouze o byty, byli do nich také hosté přiděleni.

Anglická večeře štědrovečerní, která se obyčejně dává o 5. hodině, byla dnes vlastně velikou slavnostní hostinou. Hned po ní pustili se přítomní do hudby, aby tak zvýšili veselou vánoční náladu. Bratr přednesl krásnou vánoční píseň a zavolal potom své zpěváky, malé chlapce, aby nám zazpívali několik starých, krásných, středověkých katolických písní.

Ještě mi zněly tyto velebné melodie v uších, když jsem šel do kostela, abych se podíval, je-li vše připraveno k zítřejší vánoční bohoslužbě. Převzal jsem totiž zodpovědnost za hudbu a vyzdobení oltáře pro anglikánskou bohoslužbu.

Když jsem byl tak samotný v kostele, jehož dějiny sahaly hluboko nazpět až více než tři sta let, do dob čistě katolických — k tomu krásný a tajemný Štědrý večer — zmocnil se mne sladký dojem, který přecházel v jakýsi zármutek. Jenom dvě lampy ozařovaly matně kůr, ostatní chrám byl ponořen v temnu. Tak asi tápalo veškeré lidstvo v temnotách, než

přišel na svět Ježíš Kristus. — Světlo jedné lampy padalo na oltář a na svatozánek, který anglikáné ponechali, jako téměř ve všech kostelích, které byly kdysi katolické, na svém místě. Plných 300 let znesvěcení toho svatého místa nebylo s to, aby setřelo s něho veškeren půvab. Tam bydlel kdysi Kristus, který nepohrdl betlémskou stájí, kde se mu pokorně v živé víře klaněli pastýři, jej milovali a jemu své dary přinesli. Pohled na prázdný svatozánek mne jaksí rozbolel, zvláště když jsem si připomněl, že právě dnes v noci slavíme onen okamžik, kdy se narodil z Marie Panny Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk.

Vzpomněl jsem na to, co jsem kdysi slyšel, že je to ta jediná noc, která vidí u oltáře kněze a to právě o půlnoci, kdy se dle podání narodil také Ježíš Kristus. Byl jsem již tenkrát velmi blízek pravdě katolické, mnohem blíže než jsem tušil. Ale práce, kterou jsem přišel konat v kostele, mne tak zaujala, že jsem se dále o takové myšlenky nestaral. Vím jen, že jsem dal do váz na oltáři krásné květiny a že jsem se chvíli díval, jak výborně se tam hodí. Pak jsem přinesl zpěvníky, rozdělil je do kůrních lavic a nezapomněl položit na místo svého bratra seznam žalmů, které se měly příštího dne zpívat. Když jsem vše ukončil, zasedl jsem — byl jsem tenkrát dobrým varhaníkem, — k varhanám. Chtěl jsem si přehrát antifony, které jsou určeny pro vánoční slavnost.

Vážné slavnostní melodie vznítily opět mou obrazotvornost a s posvátnou úctou jsem naslouchal, jak se chvěla ozvěna ve zdech chrámových, odrážejíc se od stropu. Zdálo se mi, jakoby na okamžik znesvěcený chrám byl naplněn anděly, kteří zpívali jásavé gloria. Byli zde jistě andělé, kteří prosili o smilování pro ty, kteří se měli zítra shromáždit kolem oltáře, jehož svatý oheň již dávno vyhasl. Zavřel jsem varhany a ponořil jsem se do velikého tajemství svaté noci, kterou nám láska Boží tak milosrdně darovala. Nevím již, jak dlouho jsem se modlil, ale vím zcela určitě, že jsem najednou povstal, protože se mi zdálo, jakoby byl zaslechl bolestný pláč.

Velice jsem se podivil. Bylo již velmi pozdě v noci a proto jsem se mohl právem domýšleti, že kromě mne není nikoho v kostele. A hle, když jsem se zadíval do chrámové lodě, odkud se zdál pláč přicházeti, když můj zrak namáhavě zvykl na temno, které ji zahalovalo, zpozoroval jsem malou dětskou postavičku, která rychle chvátała k osvětlenému kůru. První, co mi napadlo, bylo - „Zjevení“. Kdybych byl již tenkrát býval katolíkem a byl

„Můj otec a tvůj otec — to je můj Bůh a tvůj Bůh!“ svezlo se mimoděk s mých rtů. Přece však jsem byl trochu na rozpacích. Nechtěl jsem chlapce přivést na faru a čím více jsem se dotazoval po jeho bytu, tím méně jsem mohl uhodnouti záhadnou dětskou mluvu.

Vzal jsem hošíčka za ruku a tak jsme vyšli z chrámu. Šel jsem na zdař Bůh do tmy. Dítě přestalo brzo plakati, ale nepromluvílo ani slovíčka, jenom se mne pevně

Východ slunce na Sv. Hostýně v zimě.

znal vypravování o sv. Terezii a Ježíškovi, bylo by mi jistě připadlo toto zjevení na mysl.

Ale co jsem nyní spatřil, nebylo zjevení, nýbrž hezoučkový, malý chlapeček, asi čtyřletý, který běžel po schodech nahoru na kůr a vztahoval své ručičky prosebně ke mně a bázlívě šeptal:

„Prosím, veď mne!“

„Zajisté, milý chlapečku,“ odpověděl jsem, „ale kam?“

„Domů!“ odvětil maličký s dětinnou otevřeností a přítulností.

„Ale kde je tvůj domov?“

Chvilí mlčel maličký a pak pravil: „Přiveď mne k svému otci!“

drželo. Když jsme vyšli ze hřbitova, přišli sem na hlavní ulici a kráčeli kolem domů, kde již vše klidně odpočívalo v pevném spánku.

Co jsem se tak modlil a chvílemi zase rozmýšlel, kde bych měl zaklepati, přišli jsme na konec naší malé osady ke dvířkům v plotu, která, jak se zdálo, maličký poznával. Pustil jsem ho a šel za ním. V domku ještě svítily. Zaklepal jsem dychtivě. Ihned se rozlétly dvěře a vyběhla starší žena volajíc: „Ach miláčku, konečně jsi opět zde!“

Dlouho jsem se nemohl vyprostiti z malého domečku. Neboť ačkoliv stařena dítě ihned uložila, přece mne nechtěla pustiti domů.

Chlapeček byl sirotkem a stařena byla jeho babičkou. Odešla do vesnice, čehosi nakoupit a dala maličkého k sousedovi. Hošík mu utekl a bloudil, až se konečně dostal do kostela. Tam asi usnul, až ho vzbudily varhany. Možná že mne považoval za syna sousedova a proto prosil, abych ho zavedl k svému otci.

Samoten jsem kráčet k domovu, ale měl jsem překrásnou zpáteční cestu. Noc nebyla příliš studená a hvězdy se třpytily jasně v zářivé kráse, jakoby se také chystaly uvítat novorozeného nebeského Krále. Když jsem přicházel k faře, byla právě půlnoc a zavznělo radostné vánoční vyzvánění s věže, jemuž odpovídaly zvony ze sousedních vesnic.

* *

Uplynulo asi deset, snad i více let od této události a zase jsem byl u svého bratra návštěvou. Zatím se udál veliký převrat v mém životě. Vrátil jsem se k náboženství svých předků a stal se katolíkem. Jsa jediným katolíkem v této krajině, cítil jsem se zde cizím a osamělým a to tím více, protože jsem musel konati cestu sedmi mil, abych mohl býti přítomen katolické bohoslužbě. Ale za žádnou cenu bych nebyl vynechal mši sv. Proto jsem najal v neděli koně a malý vozík. Malý chlapec, který sloužil u mého bratra se nabídl, že mne poveze. Na cestě do kostela jsme se spolu dali do řeči. Milý, již trochu odrostlejší hoch; upřímného obličej a krásných modrých očí mi vypravoval o svých strastech a radostech, jak mile s ním bratr zachází, jak pracuje ve farní zahrádce, jak zpívá na kůru — zkrátka o všem, co zaměstnává hodného, nevinného, vesnického hochu. Byl očividně dobře vychován, neboť jeho řeč neměla sprostých výrazů a choval se velmi slušně.

Měl jsem velikou radost z mladého kočího a kdykoliv se odmlčel, povzbudil jsem ho, aby vypravoval dále. Tak jsem se dověděl o celém jeho životě. Nelitoval jsem, že jsem k němu byl trochu dotěrný, neboť co mi vypravoval, mne velice mile překvapilo. Byl to sirotek, kterého vychovávala ona zbožná stařenka v domečku na konci vesnice. Zaletěl jsem v duši až k onomu Štědrému večeru a před mou duší se vynořila postavička malého krásného ho-

šíka s modrýma očima. Mladík, který seděl mi po boku byl onen chlapeček, který ke mě v kostele vztahoval ručky, prose: „Přiveď mne k svému otci!“ Poznal jsem ho, on mne také poznal, aniž bych mu to musel připomenouti.

* *

Když jsem po mši sv. sedal na vůz, dověděl jsem se, že můj mladičký kočí byl po prvé ve svém životě na katolické mši sv. Poznání to mne nejen nepotěšilo, nýbrž naplnilo mne starostí, neboť jsem si dovedl představit, jak se asi rozzlobí můj bratr, až se doví, že někdo z jeho lidí, jeho zpěvák, byl na katolické mši sv. Ale já jsem chlapce nezval, naopak radil jsem mu, aby koně vypřáhl a šel do blízkého anglikánského kostela. On však chtěl použití příležitosti a navštívit jednou katolický kostel a spatřit liturgii katolickou, o níž již tolik podivného slyšel.

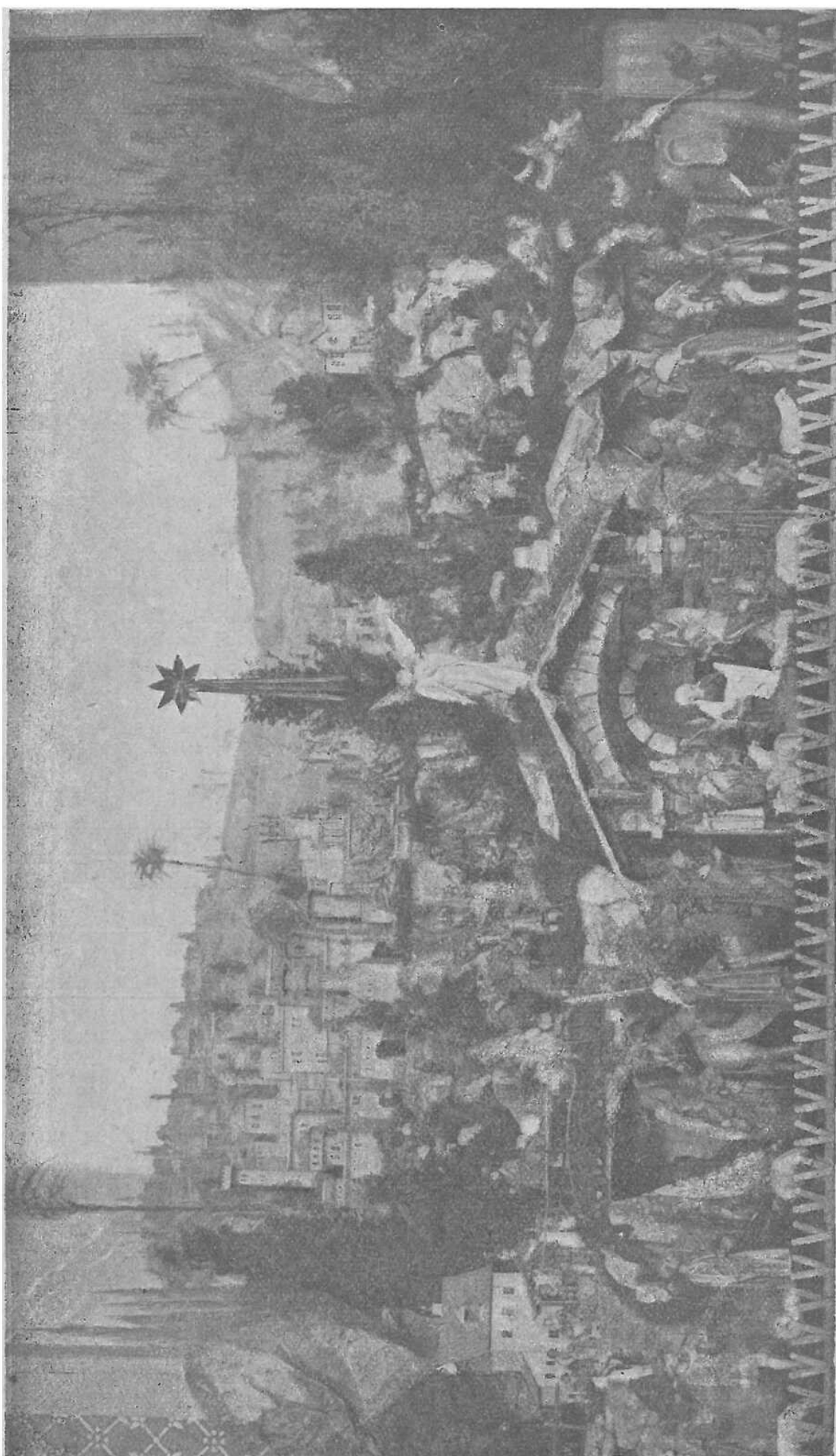
Na zpáteční cestě nemluvil můj mladý přítel o ničem jiném než o veliké slavné mši sv., kterou viděl. Poznal jsem zřetelně, že na něho působilo velikým dojmem vše, co viděl na oltáři. Jeho čistá, nevinná duše ssála zrovna do sebe katolickou bohoslužbu.

„Přiveď mne k svému otci!“ Tato prosba malého chlapečka tanula mi nyní častěji na mysli. Přiveď jsem, aniž bych byl, chtěl zcela mimovolně, mladíka do domu Otce svého. Nezbývalo mi nic jiného, než se modlit, aby můj Otec se stal brzo také jeho Otcem — můj Bůh jeho Bohem.

Vyslyšel Bůh mé slabé prosby? Zavolá dobrotivý Otec nebeský své dítě, jako kdysi volal Samuele? Modlil se snad jiných při mši sv. sám o tuto milost? To ví jedině Bůh sám. Ale budiž tomu jakkoliv, spíše nebo později musela tato čistá jinošská duše zaslechnouti v sobě hlas Otce milosrdného. A zaslechla jej.

Můj přítel bydlí nyní zcela na blízku eucharistického Betléma; naposledy jsem o něm zvěděl, že je katolickým varhaníkem v západní anglické krajině. Chválí Boha srdcem i ústy a kdykoliv jsou vánoce, vzpomíná dojemně podivného vedení milosti Boží, kterého se mu tak milosrdně dostalo.

Nově opravené jesle na Sv. Hostýně.

V pozadí město východních zříš tvarů,
toť baňatých a štíhlých věží směr,
žnou střechy v zlatém a stříbrném žáru.
pod nimi obloukův a štítů les:

do brány vjíždí zástup dromedarů,
za stádem mezků věrný běží pes.
a jezdců tlum ve fantastickém kroji
s pestrými turbany se kolem rojí.

Od města příkrý svah se dolů sklání;
to skály jsou, tak divně hrbaté,
jich tesy v rudém hoři mihotání,
a stezky v nich se vinou klikaté:
porůznu palma, svah kde schýlen v pláni.
širé vějíře své, plody bohaté,
zdroj zurčí přes zvětřalá skaliska,
• která na perly se roztříská.

Tam pastevců se stáda rozkládají
koz hbitých, ovec tučných v trávě svěží.
necht s modré výše zlaté hvězdy pláji,
pastýři klidně ve skupinách leží:
ti jedí chléb svůj, ti na šalmaj hrají,
kluk bosonohý ku prameni běží.
kam zaběhla mu koza zvědavá —
v tom noci temnou šlehne záplava.

A roste zář a nebe objímá,
a hvězdy, nebes jiskry, před ní blednou:
jať děsem každý jest, kdo nedřímá,
jak na povel se hlavy všechněch zvednou.
i družný oslík stíháš ušima.

Hle, jasů toho vlnou nepřehlednou
se sklání s nebe křídlatý sem zjev,
ba zástup zjevů; s rtů jim zvoní zpěv:

„Již narodil se Ježíš; vzhůru, spáči!
Buď na výsostech věčná chvála Bohu!
Má vesel být, kdo v starostech tu kráčí,
a volný ten, kdo v pouftech vleče nohu:
má po různých jít, kdo jde po bodláči!
Což nevěříte? Hleďte na oblohu!

Jen vizte, svět jak plní štěstím, klidem,
jenž snáší se v hrud dobré vůle lidem.

Než vzhůru, vzhůru! Přijdou doby zlaté,
ráj ztracený se člověčenstvu vrátí:
vy šťastní, vy jej první uhlídáte,
• spějte v Betlem; spěch vám cestu zkrátí;
tam v chlévě dětátko vy uzříti máte,
spí s usmíváním v klíně šťastné máti.
bdi Josef nad ním a v sen jemu zřicha
vůl s oslem do chudobných jesli dýchá.“

A dole pastýři se chutě ženou,
ten beránka, ten s ovocem koš nese,
ten tučným sýrem torbu naplněnou.
hle, starci jak se bílá brada třese
tím pospěchem: tam muž a hoch tam s ženou,
kdo zdrav, kdo sotva o berličkách hne se,
vše s dary chvátá chutě ku Betlemu,
kde starý chlév se tmí ve skalín lemu.

Toť jesličky jsou v hlavních obrysech,
jak rokem každým v jizbě báby mojí
se podél čtyř zdí táhly: svěží mech
kol vroubil je, výš čerstvý věnec chvoji.
a pryskyřice a jehličí dech
táh' s vůní kadidla kol po pokoji.
a v podvečer když rozžehly se svíce,
kdo na světě moh' šťastnější být více?

Již měsíc napřed jaké tušení
a práce! Tu se domy lepily,
pak u stropu se sbilo lešení,
naň připjaly se blýskotavé skály.
a každým rokem rostlo nadšení:
vždy nové divy před dítětem stály:
tu mlýn, jenž pískem běžel, došky krytou.
tam chatrč viděli jste s eremitou.

Dak řemesníci přišli, a též divní
vojíní národů všech ze bran jeli.
Ach, upomínko, prstem svým jen kývně,
ať vidím zas ten luzný obraz celý!
Ty pestré postavy, tak primitivní,
tu do práce, tu do boje zas spěly:
jak zatáhlo se tenkou nití,
tu kovář bušil, tam švec začal šítí.

A o Štědrý den teprv nastal ples,
kdy čekali jsme na půlnoční spolu,
pod sněhu loktuškou co spala ves
a chrámu okna žehla ve plápolu.
kdy venku ozvala se písní směr
a padla s plesem zvonů do hlaholu.
jenž zasněženou dálkou letěl k polím
přes pusté zahrady a k lesům holým:

Ó tichá visko, spící v hustém sněhu.
tys jak ta pochovaná báje mládí:
ó dětství, dýchej celou svoji něhu
mi do strun duše, jež se k písni ladí.
při vánočního stromku slavném žehu
ať necítím čas, divě kol jenž pádí.
ať štěstí mládí zřím zas v dětech svých
a slyším saní cinkot, zpěv a smích.

(„Sebrané spisy“.)

VÝLET NA HOSTÝN DNE 2. ZÁŘÍ 1861.

Hvězda čís. 26. v Olomouci 7. září 1861. III. roč.

Uak mocně se v loni dmula
naše hrud, když jsme pod-
nikli prvou vlasteneckou
pout na posvátný Velehrad.
Na tři sta osob ubíralo se
benkrát z Velehradu po vykonané po-
tožnosti k Buchlovu. Tři sta srdcí

tlouklo v nadšení, a každé oko zářilo
radostí a pravili jsme k sobě: Ejhle!
tolik se nás sešlo!

A přec! v jak malicherných rozmě-
rech ukazuje se nám dnes onen výlet
an jsme právě přišli s posvátného Ho-
stýna, an jsme právě dokonali druhou

vlasteneckou pout! Již ne na sta, než na tisíce srdcí plesalo v nadšení národním, a genius naší vlasti radoval se nad námi!

Bystřice, malé městečko pod Hostýnem, bylo střediskem našim, odkud jsme vyjeli na svatý kopec. Vůz za vozem, tlupa za tlupou z vůkolních a ze vzdálených měst neustále přibývaly a když udeřila 9. hodina ranní, bylo městečko Bystřice v pravém smyslu slova nabitě hostmi. Hlava na hlavě jak daleko oko zasáhlo.

9tá odbila, mohutný trikolor slovan-
ský zavlál v čele, a z tisícera hrdel zavznělo „Hej Slované!“ co heslo pochodu. Byl to okamžik velebný! Pomyslivše na loňskou první výpravu, užasli jsme sami nad sebou! Že takového ovoce ponese buchlovský výlet, toho jsme se nenadáli! Trikolor už líbal svěží zeleň lesa hostýnského a ještě zástup v pozadí se hrnul z města, ještě průvod nebyl ukončen.

Aj kdo tenkrát myslel na obtíže cesty příkré?! Dech se tajil v unavené hrudi, ale přece směle noha kráčela vzhůru! A jak ne! vždyť to bylo vítězství naše, triumf náš! Či netěšili se nepřátelé naši, že naše očekávání bude zklamáno? že zatleskají jásotem nad naší nicotou a malomocností? Než ta radost jim měla býti ušetřena, tentokráte bylo nám se radovati! Hle tu nám kynul vrchol Hostýna, a překvapení neočekávané mělo dovršiti naši radost. K uvítání našemu zavznělo s vrcholu stonásobné „Hej Slované!“ a „Sláva!“ Očekávali nás totiž na vrchu nejvíce Hanáci z okolí, a slovanským pozdravem uvítali bratry příchozí.

Nebe se na nás mile usmívalo, když jsme dorazili na kopec, jakoby samo se radovalo z našeho života. O jak milostně právě dnes nám kynul prah kostela Matky Boží, té matky nebeské, která před sty lety přispěla našim praotcům ku pomoci v nouzi veliké, která pomáhala poraziti našim otcům nesčíslné roje tatarské! Ano vábilo nás to do posvátných zdí kostelíčka, bychom Bohu vzdali díky za ples, jímž dnes národ náš oblažil. Vroucně jsme vy-

konali, pobožnost naši, a když s věže zvěstována hodina polední, shlukly se nesmírné davy lidstva kolem zřícenin, z nichž řečník nám měl zvěstovati pověst veleslavnú!

Všechno utichlo! Pod záštitou ohromného trikoloru objevil se řečník a přednášel důstojně a nadšeně milokrásnou báseň „Jaroslav“ v původním textu. Každé slovo co meč prorývalo útrobou naše, a tisíce „Sláva“ provázelo místa, kde mluveno o chabrosti a udatenství našich předků, kde mluveno o jejich vítězství nad zlým nepřítelem. A věru, v tomto okamžení nebylo lze vidět zmalátnělý, svých předků nehodný národ, v tomto okamžení každý cítil v těle svém sílu Jaroslava reka!

Na to vystoupil na zříceninu sedlák Válek a přednášel báseň „Moravan“ od A. Balcárka s takovou jistotou, s takovou nadšeností, že mimovolně celé shromáždění strhl v proud citů netušených! Okolí celé zaznívalo ohlasem „Sláva“ a v dáli nejinak to znělo, něco vítězný ryk statečných obranců národa, když nepřítel poražen úpí u nohou jejich. I Skopalík náš se objevil, a nadšenými slovy vítal shromážděné krajany na posvátném Hostýně.

Tak se střídaly řeči a vlastenecké básně, a čím dále, tím více vzrůstal entusiasmus národa.

Hájitelům našeho národa, Moravě, Koruně České, tisíceronásobné „Sláva“ provoláváno. A pak když vlasteneckému citu zadost učiněno, oddalo se shromáždění zábavě. Deklamováno od slečen i Hanáků, mezi nimiž Skopalík a Válek zvlášt vynikali. Mezi tím zpívány sbory a vlastenecké písně.

Bez programu, bez vůdcovství ubíhaly hodiny, a každý okamžik měl své vnady, jež poutaly celé zástupy.

A nyní! Jací účastníci se byli sešli a kolik jich bylo? Sčítat se nedali. Několik tisícův však s určitostí se může vzíti. Zde mohl člověk vskutku a s právem říci, že zastoupen celý národ! Kněžstvo, měšťané, rolníci, studenti, dámy, slečny a Hanačky vše tvořilo nejkrásnější harmonii, oživenou

jedním duchem lásky vlastenecké. Zde nebylo rozdílu mezi stavy, zde byl jen národ, ve smyslu ideálním. Důležitostí politické nabyt výlet i tím, že přítomno bylo dvě pp. říšských radů a pět poslanců ze sněmu moravského. — V celku záležela společnost z mužů, tak že studentstvo sotva pátou část tvořilo. Národní oblek totiž čamary a hanácké červenky a haleny převládaly. Zvláštní pozornost na se obraceli měšťané z Rožnova a z okolních měst, což nás tím více těšilo, an jsme poznali bobrou mysl našich Valachů. Víceru měst přibýlo pod práporcemi, jako Rožnov, Hranice, Holešov atd.

I z českých měst přišly deputace, mezi nimiž Pražanů ovšem bylo nejvíce. Byli všudy s jásotem uvítání, zvláště od statečných Hanáků.

Teprv k čtvrté hodině odpolední jsme pomyslili na odchod, a ač množství před večerem se rozejelo, zůstalo nejméně půl druhého tisíce osob až do pozdní noci v Bystřici.

Při odjezdu Čechův voláno nadšeně „Sláva“ a „S Bohem!“ Jednotlivosti podávati nedovoluje nám místo, a protož končíme se srdečným přáním, bychom snad ještě čteněji na rok se shledali. Zdař Bůh!

PROSLOV OD FR. SKOPALÍKA.

Proslov tento sepsal a jím uvítal hosty na Sv. Hostýně dne 2. září roku 1861 náš Fr. Skopalík, rolník ze Záhlinic a poslanec na sněmu zemském.

Hostýně! Otče náš!
proč, smutně na nás pohlídáš?
Oj! vyjasni své slavné témě,
an uzříš toto jaré plémě,
jenž v zástupu tak přečetném
se sešlo na vrcholu tvém.

Hostýně! Otče náš!
zdaž ještě svoje syny znáš?
Či jsou to vnuci oněch reků,
jenž odola! Tatar vzteku?
aj rci, kde máme vladyky a lechy,
jenž vedly Moravany a Čechy?
jenž v bratrské lásce, svornosti,
ven hnali vrahy ze vlasti?

O žel!
náš národ osiřel -
hle! vůdcové mu povykrváceli,
a ti, jenž jemu vůdci býti měli —
jichž měla v tom být čest a sláva,
by střežli otců řeč a práva, —
ty stydějí se za svůj za původ
a zapřeli i jazyk i svůj rod!

Tak národ zbaven duševní své síly,
ejhle! již, již — v hrob se chýlí —
ba — vrah již čeká na ten den,
kdy má býti — pohroben!

Však ejhle! opět vzešlo slunce nové,
a ozářilo tvého vrchu témě
a probudilo k žití jaré plémě,
aj, opět žijí slávští hrdinové,
a bratrská ta láska, jenž jich víže,
ta vyšine je nad veškeré obtíže!

A my zde bratři svorně shromážděni
dnes slavíme své nové pobratření!
Aj! Hostýně, ty svědku slavných činů —
ty svědku hrdinnosti Slávy synů —
buď dnes i svědkem této bratrské shody,
a s radostí patř na slovanské rody,
jak nepřátelům navzdor blíž a blíže
je svaté lásky věčná páska víže!
Nuž slyšte! svornost jesti mezi námi,
a důkaz toho dnešní radování!

O žijme, žijme bratří rodu svému,
dokažme, že jsme Slávy synové,
jako vlastní bratři, svorní Slávové —
tak krácejme vždy k blahobytu dále.

„Milujme se“ budiž heslo naše,
nebojme se ani satanáše!
Svaté jsoutě řeč a naše práva —
jim a vlasti provolejme: Sláva!

ŽENU STATEČNOU KDO NALEZNE? Přísl. 31, 10.

„Našinec“ číslo 143 roku 1923.

Odjížděje z návštěvy ve V., vsednu do vlaku a zapřádám rozhovor se spolujedoucími. V O. vstoupí do téhož oddělení dáma asi 20letá. Mluvíme o nemoci pana arcibiskupa, všichni ho litujeme a dáma prohodí, že by bylo škoda pro naši stranu, kdyby zemřel. Poznávám, že je křesťanského smýšlení, táži se na různé poměry v jejím bydlišti, jak se vede staříčkému panu děkanovi a j. Dáma sděluje, že se s ním často stýká, doprovází ho na procházce, a že si spolu své strasti a slasti vyměňují. Dotazuji se na duchaře, kteří jsou v O. velmi rozšířeni a dostává se mi zevrubných informací, vidím, že je uvědomělá zastánkyně směru křesťanského, líčí sama, jak činně zasahuje do veřejného života, že uvedla v život hnutí křesťanských dívek a žen ve svém rodišti, že sama potvrzení spolku u úřadu vymohla, pana arcibiskupa o svém úmyslu zpravila a tím postavila hráz podvratnému hnutí pokrokařskému a sektářskému u křesťanských žen. Byla prý dlouhá léta v cizině a ovládá vedle své mateřštiny perfektně jazyk německý a maďarský. Vidím, že má bystrý úsudek a celé její vystupování je velmi ušlechtilé. Zajímá se o spiritismus a mnohé ženy poučila již o tomto klamu. Byla přítomna několika sedánkám. Při jednom sezení mluví prostřednictvím media duch zesnulého žurnalisty Krapky, redaktora a zakladatele, jak duch udává časopisu Pozor (sic.) Informovala se a hle, ukázalo se, že je to lži, Pozor je v Olomouci a zakladatelé jsou jiní. Redaktor Krapka byl v Prostějově a zemřel jiného roku, jak duch udával. Při další schůzi poukázala na nesrovnalost údajů, čímž uvedla medium do nemalých rozpaků. Medium se rozčílilo a po dvě hodiny je nemohli dostat k vědomí. Jaké nesmysly věří tito ubozí svedení! Jedna paní prý vážně tvrdila, že je již po čtvrté na světě, vypočítávala své tehdejší muže a dítky, jiná se vydávala za ženu Tutankamena. Jiná zase viděla svého zemřelého manžela v jednom z buvolů, kterých používá se v blízkém cukrovaru k tahu. Jiná se zase přiznala, že

klamala svého muže v dřívějším životě a nyní za trest musí snášet, že muž vedle ní má ještě konkubinu a jiné hlouposti. Řeč se přešínula na spolky, náboženství, sektářství, úctu k Panně Marii a podává ze svého života důkazy její přízně. Sama krásná oltářik mariánský. Panna Maria jí zachránila matku od jisté smrti, obrátila snoubence na víru a vytrhla ji z různých nesnází. Matka její těžce onemocněla, měla čtyry záněty. Lékaři vzdali se veškeré naděje na uzdravení. Dcera se obrátila s důvěrou na Pannu Marii, snažně se k ní modlila a umírající matce vtiskla růženec, který stále s sebou nosí, do tuhnoucích rukou, odporoučejíc ji do ochrany Matky Boží. Mimo nadání se matka pozdravila, což uvedlo lékaře v úžas. — Židovská rodina, mladí manželé v O., měli jediného chlapečka, kterého velmi milovali. Synek onemocněl a nemoc se záhy tak zhoršila, že lékař prohlásil chlapce za ztraceného. Matka úzkostí div nezešilela. Navštívila vypravovatelku a tázala se jí, jakého prostředku užila, když se její matka tenkrát tak neočekávaně uzdravila. Dáma odvětila: Paní, já jsem katolička, vyprosila jsem si uzdravení pro svoji matičku. Zkuste to i vy s důvěrou se k Panně Marii modliti, svěřte své dítě její ochraně a kdo ví, zda vaše dítě nebude zachráněno.

Židovka poslechla, dala sloužit na ten úmysl dokonce i mši svatou, byla na ní, a skutečně nastal v nemoci hochově obrat k lepšímu a chlapec byl od jisté smrti zachráněn. Nyní je ona matka katoličkou a horlivou ctitelku mariánskou. Dále vypráví dáma epizodu ze svého života. Prostřednictvím svého bratrance kněze seznámila se s bývalým důstojníkem. Záhy pocítila k němu vřelou náklonnost, která byla též opětována. Než jedna věc je dělila od sebe: názor světový. Důstojník popíral jsoucnost Boží, a o náboženství nechtěl ani slyšeti. Mívali často oba slovní půtky a oba tato neshoda rmoutila. Zvláště dáma to těžce nesla, že vyvolený jejího srdce není věřící. Před odchodem důstojníka do Ameriky rozešli se takřka v nevěli. Modlívala se za jeho obrácení a ne-

přestávala ho doporučovati ochraně Panny Marie. V nastalé korespondenci mu psávala dopisy před sochou Bohorodičky a po vroucí modlitbě, a toto dopisování bylo příčinou, že důstojník se obrátil, změnil své názory a stal se věřícím. Jednou zahrnovala Pannu Marii prosbami, obětovala mši sv. a svátosti na ten úmysl, aby snoubenec také vykonal sv. zpověď. A divná věc, po čase se dověděla, že druhého dne po této vroucí modlitbě bývalý důstojník se odhodlal v Americe k životní zpovědi. A když po několika letech se oba zase sešli, a ona mu sdělovala: Jarouši, před touto sochou jsem se za tebe modlila, tobě psala psaní, tu zatřpytily se mu slzy v očích. A nyní mne očekává právě v Bystřici, a bychom na Hostýně poděkovali Matce Boží za všechna dobrodiní a do její ochrany se odporučili. Dále vypráví, jakou důvěru má k Panně Marii. Jednou půjčila komusi 5000 Kč a po čase se dověděla, že o vše asi přijde. Právní zástupce jí navrhoval vazbu pro dlužníka a sdělil jí, že peníze jsou pravděpodobně ztraceny. Hrozná rána pro kontoaristku. Aby matku tou zprávou nezarmoutila, snažně si přála, aby psaní od advokáta nepřišlo matce do ruky. Ale jak to zaříditi? Listonoš přicházel v určitý

čas do domu, ona byla právě v obchodě, co počít, aby matka list nepřečtla. Prosila Matku Boží o pomoc. Psaní došlo, matka převezme poštu a odevzdá psaní mladší dceři. Mezitím ale něco do toho přijde a psaní zůstane v zásuvce pracovního stolku nedotčeno. Ona přijde zatím domů a jakýsi instinkt ji pudí ke stolku a aniž by věděla něco o psaní, rovnou cestou jde k němu, najde psaní, přečte a spálí. Jak tenkrát dopis nalezla, je jí dosud záhadou. Pak prosí Matku Boží na ten úmysl, aby matička na to psaní zapomněla. Stane se. Za dlouhý čas si matka vzpomene, že přišlo jednou psaní, které zapomněla dceři odevzdat. Dcera vše vysvětlí a úžas matky nezná mezí. Od té doby si netroufala korespondenci dcery prohlížet. Jako pracovnice v křesťanských spolcích, byla známa i protivníkům. Jednou ji oslovil kazatel československý v H.: Slečno, vy nás neprávem ostouzíte, přijďte na naše kázání a zároveň jí podal knihu o účtě Matky Boží, ovšem ve smyslu protestanském k nahlednutí. Po přečtení té knihy, když se napřed před sochou Bohorodičky pomodlila, zdálo se jí, že Matka Boží sama ji odpor a něchuť sugeruje, a proto knížku odložila.

Vzpomínka na hostýnské poutě mužů. Poutě vůbec a poutě mužů zvlášť jsou důležitou složkou katolické akce, která na popud samého Svatého Otce je zaváděna ve všech diecesích. Proto bude čtenáře Hlasů zajímati, jak se před 30 lety konávaly poutě mužů na Sv. Hostýn. První zmínka o nich děje se 4. června 1897, kdy přerovský kaplan Ant. Rychlý přivedl 1200 mužů ze samého Přerova. P. Cibulka jim třikrát kázal a srovnával je s vídeňskými poutěmi mužů do Mariazel; vypočetl, že z Vídně ze 600 obyvatel chodí jeden muž na pouť, kdežto z Přerova

přišli tři ze dvou set. Následujícího roku 2. července přivedl opět P. Rychlý Jednotu mužů z Přerova.

Zatím však si povšiml poutí mužů sám arcibiskup Dr. Theodor Kohn, a doporučoval je vřele kněžstvu. Tak aspoň píše P. Cibulka: 30. května v pondělí svatodušní roku 1898 připutovali muži z děkanství vsetínského. Původcem této pouti jest arcibiskup Dr. Theodor Kohn, jenž si přál, aby muži veřejným vyznáním ve víře se utvrdili a pomodlili se za papeže Lva XIII., jenž toho roku slavil diamantové kněžské jubileum.

Poutě mužů měly svůj zvláštní pořádek. Slavné uvedení do chrámu a krátké uvítání od P. Superiora. Požehnání. Zpovídání do 10 hodin a mezitím s průvodem varhan se zpívala loretánská litanie. Na konec společná večerní modlitba. O páté hodině společná ranní pobožnost, pak slavná mše sv. se společným sv. přijímáním mužů v kostele. Ženy mívaly sv. přijímání a kázání venku.

Vsetínským mužům kázal v úterý svatodušní P. Cibulka a slavné bohoslužby měl jejich děkan Aug. Žádník.

Třetí neděli po Sv. Duchu pouť mužů ze severní a východní Moravy; průvod pořádal říšský poslanec Dr. Ant. Stojan a muže uváděl do chrámu prelát Weinlich, kde je uvítal P. Cibulka. Druhého dne v kostele pro muže měli kázání Ignác Pouč, farář ze Všeminy a Frant. Valoušek, kaplan z Němčic, venku pro ženy P. Kalaš a P. Cibulka.

14. srpna 1898 pouť z Ostravska a Místecka: 3000 mužů s 22 kněžími, kteří zpovídali do půlnoci. Slavnou mši svatou měl místecký děkan Aug. Plaček. Mužům v kostele kázal dr. Stojan a Fr. Špička, far. v Mor. Ostravě, venku ženám P. Cibulka a brušperský kaplan Fr. Grydil.

13. května 1899: 400 mužů z děkanství lipnického s 5 kněžími, 300 mužů ze Soběchlebska s far. Fr. Kadlecem, 400 mužů z Lukovce s admin. Václavem Vlachem.

27. května 1900 pouť mužů vedená Msgrem Dr. Ant. Symerským, far. v Oseku s 11 kněžími, z nichž Leopold Černý, kaplan z Hranic přivedl 500 mužů a Leop. Krybus, kaplan z Lipníka taktéž 500.

4. června 1900 v pondělí svatodušní přes 1000 mužů z děkanství přerovského, s bochořským farářem Ant. Dolákem, jenž tvrdil, že z jeho farnosti chybí jen tři muži, kteří z důležité příčiny nemohli přijít.

16. června 1900 Češi z děkanství novojického s děkanem starojickým Janem Pečkem a hodslavským farářem Ig. Küntlerem.

2. července 1900 300 mužů z děkanství kelečského s far. všehovským Msgr. Jos. Kubíčkem.

9. července 1900 čtyři zvláštní vlaky s 2000 muži z děkanství kroměřížského při deštivém počasí, se starosty Kroměříže dr. Pištěckým a starosty Hulína, Břestu a Kvasic. Kázání měl Dr. Stojan.

19. srpna 1900 7000 mužů z děkanství holešovského.

9. září 1900 Češi z děkanství šternberského se 4 kněžími.

29. června 1901 2000 mužů z děkanství místeckého, jež přivedl ostravský farář Špička.

18. srpna 1901 1300 mužů z děkanství napajedelského s hasiči a vojenskými vysloužilci ve stejnokroji, s dvěma prapory a s hudbou.

31. srpna 1901 na 3000 mužů z děkanství lipnického s 11 kněžími.

20. července 1902 pouť mužů z děkanství holešovského.

Zvláštní zmínky zasluhuje pouť, kterou pořádal 21. srpna 1898 na Sv. Hostýně Apoštolát sv. Cyrila a Methoda, jenž pozval spolky mužů. Skutečně se dostavili hasiči z Drahan, Říkovice, Žalkovic, Kyselovic, Vičic, z Náměště u Olomouce, vojenští vysloužilci z Vlkoše, Kojetína, Rožnova, Zašové, Mistřína s 23 kněžími. Uvítal je P. Cibulka. Ranní kázání měl u románské kaple německý kaplan Fr. Valoušek, jenž postrádal na Sv. Hostýně Sokoly a v přednášce vysvětloval slova Krista Pána: Beze mne nemůžete nic činiti.

16. srpna 1900 přišlo na pouť 1500 z děkanství švábenického, z nichž byla většina mužů s 15 kněžími.

Na konec si musíme připomenouti ještě jednu významnou pouť a to spolků katolických tovaryšů, která se konala 10. srpna 1890. Pravděpodobně ji pořádal Frant. Koželuha, profesor náboženství v Prostějově, jenž jako polešovský kaplan vodíval velké průvody ze Slovácka na Sv. Hostýn. Na tuto pouť se dostavily spolky tovaryšů z Holešova s předsedou kaplanem J. Híklm, z Kojetína s předsedou kapl. Jos. Tománkem, z Kroměříže s předsedou prefektem Ig. Bečákem, z Prostějova s Fr. Koželuhou, z Vyškova s předsedou kapl. Fab. Gregárkem, z Val. Meziříčí a z Hranic. Byl tu také diecesní předseda Edmund Krönes. Jakými asi city bylo naplněno

srdce P. Cibulky, když viděl 1600 mladých lidí s množstvím vlajících praporů vystupovati k svatyni, aby se zasvětili službě Dělníka, kterého Panna Maria porodila. To byl také obsah kázání P. Cibulky. Slavnou mši sv. sloužil Anatole d' Orsay, kanovník olomoucký. O 4. hodině odpoledne měl kázání na rozloučenou Fr. Koželuha.

Vrátí se nám doba podobného nadšení náboženského? Letoší rok jubilejních oslav svatováclavských uvidí jistě velký počet katolických mužů v Praze. Než pro mnohé a mnohé nebude tak daleká a nákladná cesta možná. Nejlepší náhradou by byly hromadné poutě mužů na Sv. Hostýn. Co nám oslavy svatováclavské mají přinést je rozmnožení náboženského života. — Svatý Václav se nebál za víru zemřít, katolický muž nemá se bát víru svou otevřeně vyznat. Sv. Václav byl katolíkem činu — věřil a žil dle své víry — to právě tak mnohemu muži chybí.

Hromadné poutě mužů na Sv. Hostýn budou mocnou vzpruhou náboženského života, mohutným veřejným vyznáním víry, nejlepší oslavou svatováclavskou.

Schwaigrova malba v hrobce rodiny Laudonů. V Bystřici p. Host. je jedno novodobé dílo umělecké, které by každá světová galerie, každá metropole do svého musea ráda vzala: Schwaigrův triptych v kapli nové hrobky rodiny býv. barona Laudona hned vedle nového městského hřbitova. Jeden její člen, Arnošt, později c. k. tajný rada, byl ušlechtilý člověk, rád měl naše město i kraj i lid, rád měl umění, stal se přítelem Schwaigrovým a dal popud k tomuto triptychu. Už před několika lety bylo v těchto listech o něm napsáno, že je to „skvěle provedená skladba“. Na úpatí Hostýna na obou křídlech triptychu v ranním osvětlení klečí členové rodiny Laudonovy: v pravém křídle choť, snacha a vnučka, a za nimi stojí sv. Alžběta, patronka milosrdenství; v levém křídle klečí otec, syn a vnuk, a za nimi stojí patron rytířů, svatý Jiří; v střední části celé vznáší se ve veliké záři Madona s dítětem, jež v ručce drží blesky na Tatary, komicky hrozitánské, ale nerušivé, naivně, dětsky komické. V oblouku nad triptychem letí tři andělé: prvnímu růže padají z klína, pod druhými letí holubičky se zelenou ratolestí v zobáku . . . Nikdo by neřekl autora pijáků, handrláků a Novokřtenců v této jemné, vroucné, líbezně naivní skladbě lyrické, která při jemně realistickém, u Schwaigra zcela zvláštním, a tak mužně zralém provedení, v detailech i v celku tak slitě jednotném, přenáší nás do světa zcela neschwaigrovského, do světa křesťanské víry, jenž už celkovým zbarvením je vyjádřen jinak než jeho známý pohádkový svět . . . Ten známý schwaigrovský svět je zato velice trefně vyjádřen v olejovém obraze ve vinárně Vavřkově na náměstí . . . Na novém

městském hřbitově, pod starým železným kutým křížem odpočívá Schwaiger sám. Rodák jindřichovský tak si zalíbil v našem kraji, že se del v něm i pochovat. (Fr. Tábořský v „Národních listech“ dne 5. srpna 1928.)

Trochu historie. Bystřice pod Hostýnem byla nejdříve, pokud víme, majetkem pánů z nedalekého hradu Obřan. Tradice vykládá, že pány hradu toho byli Templáři, jimž náležel Vsetín a Štamberk. Když však řád tento byl zrušen, dostalo se panství obřanské s celým okolím pánům ze Šternberka za to, že jejich člen, Jaroslav, byl u Olomouce potřel Tatary. Majitelé Obřan rychle se střídali. Jím byli též páni z Kunštátu, též bratr Otce vlasti, Karla IV. Jan, dále purkrabí nedalekého hradu Šaumburka, Jindřich a jeho syn Tlačisvět, zanikl Obřany od husitů povelny. Té doby asi vzniká v Bystřici pod Host. v místech nynějšího zámku tvrz, podle níž majitele psali se pány z Bystřice. Z pánů bystřických zvláště památným je Jiří z Landštejna, který Bystřickým, „aby se mohli lépeji mít a živiti“, udělil právo od smrti, pak rada a místokancléř královský Jiří Žabka z Limbecka, který zbavil 27 svých předních poddaných bystřických těžké povinnosti jemu slad dělati. R. 1555 prodal Žabka Bystřici svému dobrému příteli panu Přemkovi z Vického a na Prusinovicích, podkomořímu markrab. moravského, z kteréhož rodu jiný Přemek „náš pán obzvláště nám Bystřičanům nakloněný“ odpočívá v kryptě kostela bystřického. Těla jiných Vických tlejí pod uměleckými náhrobky v Prusinovicích a v Olomouci. Poslední žena rodu toho, Bohunka, stává se manželkou Václava Bítovského z Bítova, účastníka českého odboje proti Ferdinandu II. Za něho dolehly na město hrůzy války třicetileté. Lisovštici vypálili město tohoto protestantského pána, ze kteréhož pohromy dlouho se pak vzpamatovati nemohlo. Po tragedii bělohorské dostává se Bystřice pánům z Lobkovic. Od knížete Václava dostávají Bystřičtí, „nemajíce oni odnikud jinad žádného jiného vyživení“, šenk vína. R. 1650 koupil Bystřici pán Holešova, Napajedel a j. Jan Rottal nejvyšší sudí markrabství moravského, horlivý katolik, jehož nástupci podle zásady „či panství, toho náboženství“ panství svá brzy zrekatolisovali. Platně vypomáhal jim u nás kněz Tobiáš Švach, lidumil, jenž ubohým z města založil chudobinec, obci na „věčné časy“ daroval zahradu Včelínek — teď majetek našeho mistra Frant. Ondrůška — chudina stavěl chalupy, rozděloval farská pole. Umíraje svolal desítky svých věřitelů před jejichž zraky jejich dlužní úpisy na oheň uvrhl. Rottalové velikou péčí věnovali zvelebení Hostýna a vybudovali řadu kostelů na svých panstvích. Starší dceru Frant. Antonína pojal za manželku Linhart hrabě Monte l'Abbate, s níž obdržel Bystřici. Po smrti jeho syna dědil ji jeho synovec Jan hrabě Wengerský. Ten zemřel r. 1827, a Bystřice připadla jeho neteři Amalii, provdané za svobodného pána Oliviera Laudona, potomka známého polního maršálka Gideona Arnošta, jehož rod sídlí na zámku bystřickém dosud

Lidové listy uveřejnily 8. prosince pod čarou článek „Mariánská mosaika“. Tam píše o Sv. Hostýně takto: Není snad Moravana, aby nebyl již několikráte na Hostýně, na našem moravském Hostýně, jako není snad Čecha, aby nebyl ještě na Svaté Hoře nebo ve Staré Boleslavi. Fr. Sušil (Sebrané básně

1862) fakto pje o Hostýně ve sloze asklepiadejské:

O Hostýně, skvělá nádhero vlasti mé,
pamětníku svatý slávy nemijivé,
jasná hvězdo, co září
posvátnou Slovanům plane!

Vůkolních vrchové hor se unižujíc
prahnou tvé se libě slávě umileti
a proud vlasti nařiká,
libat tvé že nemůž paty.

Nábožnou kdo na pouť k tobě uběře se,
ten cif, v blízi že jest blankyťových polí,
a znej, což to za rozkoš
k andělským se pojít sborům.

Celá báseň má deset sloh a byla přeložena i do latiny známým překladatelem z češtiny do latiny, profesorem Františkem Palaťou. Úchvatně a nádhernými barvami pouť na Hostýn vylíčil Josef Merhaut ve svém románě „Andělská sonata“. Hlavní románovou osobou je strojní inženýr Hřivna, jenž se proviní proti věrnosti manželské a chťje vinu usmířiti a dojíti duševního klidu, provází svou choť na pouť na Hostýn. Vroucí zbožnost poutníků tak zapůsobí na jeho duši, že se ve zpovědi vyzná ze své viny a naleznuv Boha na Hostýně a nabyv znovu ztracené víry, vrací se domů obrozen; víra, ta dětská víra v Boha dodává mu síly a útěchy. „Přinášeli Nejsvětější. Hřivna chápal; šel Bůh zástupů. Šel blízký ve svém bílém symbolu, v paprscích zlatých Neviditelný se chvěl... šel zástupy Veliký a Nepopíratelný, Jediný a Pravý, všeho počátek i konec... šel Soudce spravedlivý. šel mezi svým lidem rád... Hřivna díval se za průvodem. V očích se mu už lámalo, nohy pod ním se chvěly. Hluboko klobouk s hlavy sňal.“

Poutní ruch v listopadu. Slavnost Všechny svatých. Počasí bylo pěkné, ale válný vítr. O 9. hod. po slavné mši sv. byl průvod na hřbitůvek svatohostýnský — kde byl výkrop a církevní modlitby. Rovy zemřelých byly péčí cti. sester z Poutního domu vkusně ozdobeny. Nechyběly ani svíčky, ale pro silný vítr nebylo možno je rozsvítit. Též pomník padlých byl okrášlen. Po průvodu byla ještě tichá mše sv. Večer se půl hodiny vyzvánělo na památku „dušiček“. Žel Bohu, že pro silný vítr rovny zůstaly neosvětleny. Celková návštěva byla 530 poutníků, 216 sv. přijímání. — Památka všech věrných zemřelých. — Mše sv. započaly v 5 hod., v 7 hod. bylo slavné requiem s konduktem, pak ještě tři mše sv. Přítomno bylo asi 60 lidí, ke stolu Páně přistoupilo 28.

4./11. V neděli ráno bylo bezvětří, ale poněkud zamračeno. Poutníků přišlo asi 660. Mše sv. započaly v 6 hod., po osmé bylo kázání (P. Superior) po kázání měl Dr. Dvorník mši sv. před vystavenou Nejsv. svátostí. Pak byla ještě jedna tichá mše sv. Sv. přijímání bylo 302. Z Boršic u

Buchlovic přijelo autobusem 18 poutníků. stihli ještě poslední mši sv.

11./11. Sv. Martin sice nepřišel na bílém koni, ale bylo mlhavo a zamračeno. Po osmé bylo kázání (P. Superior) po něm zpívána. Lidí přišlo asi 75, sv. přijímání 47.

18./11. Počasí bylo mírné, přišlo asi 240 poutníků, ke stolu Páně jich přistoupilo 93. Pořádek obvyklý. Minulý týden byla zařízena v Poutním domě strojní prádelna. Když dnes večer sluha zavíral Vodní kapli shledal, že nové letos darované antipendium zmizelo. Snad krásné slovácké vyšívaní někoho tuze oslnilo. Dárkyně si přála, aby se z kaple nebralo a trvale tam zůstalo, ten kdo jej vzal asi o tomto přání nevěděl.

25./11. Poslední neděle po Sv. Duchu. Přišlo asi 80 poutníků, sv. přijímání 53. Pořádek obvyklý.

27./11. Kollaudace Poutního domu. Přítomni byli nejdp. prelát Valoušek jako předseda Matice, pan okresní hejtmán holešovský, pan stavební rada ing. Marek z Uh. Hradiště, pan zdravotní rada MUDr. Slanina z Holešova, p. V. Zbořil, starosta bystřický jako hospodář Matice, p. ing. Zinburg, pan ing. Matuška, stavitel poutního domu, superior svatohostýnský P. Jan Vraštil T. J. a pan starosta obce Chvalčova. Komise nemohla dosti vynachválit důkladnost, účelnost a moderní provedení Poutního domu. Budiž nám dovoleno, abychom zde veřejně zvlášť poděkovali panu vrchnímu správci arcib. stavebního úřadu v Kroměříži panu ing. Zinburgovi. Ač prací přetížen, věnoval stavbě Poutního domu mnohý den. Svou radou a svým dohledem prospěl jste velectěný pane ing. neobyčejně k zdařilému ukončení tohoto díla, svou milou povahou získal jste si srdce všech, kteří s Vámi měli co činit. Kéz Vám Matka Boží hojně odplatí, co jste pro Sv. Hostýn vykonal.

29./11. Ráno přišel se pro letoší rok rozloučit se Sv. Hostýnem nejčastější jeho návštěvovatel a nejhorlivější náš pomocník vldp. kons. rada Vincenc Pecháček, far. v. v. ve Val. Meziříčí. Byl zde za letoší rok třiatřicetkrát. Jemu i všem, kteří nám vypomáhali srdečné Zaplat Pán Bůh.

Osobní. P. Jul. Štork dával třídní duchovní cvičení v zámku přílepském pro domácí personál. Od 25. do 28. konal vdp. provinciál M. Řihák 4. řádovou visitaci.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V listopadu 1928.

1. bylo lidí v kostele	530	au sv. přijímání	216
4. " " "	660	"	302
11. " " "	75	"	51
18. " " "	240	"	93
25. " " "	80	"	53
Ve všední dny úhr.	673	"	488
Úhrnem	2258	"	1203
Mši sv slouženo 140.			

Povětrnost v listopadu. Povětrnost v listopadu byla velice nestálá. Nizké mraky neb mlhy kratší neb delší dobu zahalily krajinu a když zmizely, znenadání se přihnaly nové. Často letci vletěli do mlhy, ač dostali zprávu, že je jasno. Proto si také letecké společnosti stěžovaly, že letecké hlídky posílají špatné depeše. Přece však jsme nečetli v novinách o nějakém leteckém neštěstí v našich krajinách, jak tomu bylo 20. listopadu v Polsku, kde letci za jasné pohody vylétěli do vzduchu, a když se přivalila přízemní mlha, ztratili rozhled a slétli na budovy a komíny. — Takové nejisté, mlhavé počasí trvalo celý měsíc. Mlhy byly: 4. — 6., 9., 10., 12. 14., 16., 19., 20., 21., 23.—26., 28. — 30. listopadu. Mlhy a nízké mraky byly hnány větrem, jenž byl rázu vichřicového: 1., 2., 8., 15. — 18., 22. — 26. listopadu. Často s sebou přinášely mlžení, déšť a na konci měsíce také sněh. Pršelo 4., 6.—16., 19., 20., 22.,—24.; 25.—30. sněžilo. Před sv. Martinem 9. a 10. listop. napršelo každý den 13 mm. 23. list. napršelo 20 mm; za celý měsíc napršelo 94 mm, tedy skoro 1 dm. Oblačnost byla 8 desetin t. j. 8 desetin obzoru bylo po celý měsíc stále průměrně přikryto mraky. Jen 3. a 7. listopad byl jasný. Oblačnost způsobila, že nebyla velká zima; ani sv. Martin nepřijel na bílém koni. Až za 14 dní po něm sněžilo. Průměrná ranní teplota byla 3 st. nad nulou, polední 5 st., večerní 4 st. Okolo sv. Martina 10., 11., 12., list. a od 22.—27. list. byly ráno slabé mrazy. Od 28.—30. listop. však celý den mrzlo a padal sníh, jehož bylo na konci měsíce 1 dm. Nejvyšší teplota byla na Vše svaté 15 st., nejnižší posledního listopadu - 3 st. Většinou vály jihovýchodní a jižní větry. Na sv. Kateřinu odpoledne tlakoměr velmi rychle a nízko padal. 26. a 27.

list. přihnala prudká vichřice od západu nízké tmavé mraky a jak noviny oznamovaly, bylo v ty dny v Anglii a v severní Francii mnoho živelních pohrom.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Nejmenovaná z Halenkovic — děkuje za obrácení manžela. Když všechna pomoc byla již marná, obrátila jsem se s důvěrou k Ní a Ona pomohla. Slíbila jsem, budu-li vyslyšena, že to uveřejním, činím tak s vděčností. — Čtenářka Hlasů, za vyslyšení trojí prosby. — Nejmenovaná z Přívozu za navrácení zdraví — Nejmenovaná z Brna za pomoc v mnoha případech, zvláště ve finančních záležitostech. — M. Stoklásková v Ludslavicích za vyslyšení prosby. — Lud. Kociánová z Myslíka za uzdravení sestry. — Studentka Olga za vyslyšení prosby. — Čtenářka z Místku za časté vyslyšení.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Poštovní podúředník čtenář Hlasů a dlouholetý Outník svatohostýnský prosí Pannu Marii o navrácení zdraví. — Čtenářka z Místku o vyslyšení v důležité věci, oba slibují, že osobně Matce Boží poděkují. —

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasy svatohostýnské“!

R. Plus T. J.: **Bůh v nás** — vydala Edice Smíru v Přerově. Vzácná tato kniha pojednává o tom, co máme nejdražšího, v nadpřirozeném životě milosti. Ve Francii byla uvítána s neobyčejným zájmem, hodí

se nejen výborně jako duchovní četba, ale poskytne i mnoho pro školu i kazatelnu. — Cena knihy 20 Kč.

Doporučujeme vřele i ostatní publikace Edice Smíru. —

Všem odběratelům a čtenářům Hlasů svatohostýnských, vůbec všem poutníkům a ctitelům Panny Marie Svatohostýnské přeje Duchovní správa na Sv. Hostýně milosti plné vánoční svátky a šťastný Nový rok.

čapy 5, — N. N. z Ondratíc 10, — ze Sněhotic 15, — Fr. Konečný 8, — M. Slováčková, Řepiště 25, — M. Havranová, Lešná Lhota 100, — N. N. Holešov 40, — M. Václavíková, Hor. Něčice 30, — J. Duchoň z Opatovic 10, — N. N. Kurovice 10, — A. Staňková, Choryně 100, — od snoubenců 10, — J. Haramija, Kaňovice 20, — Ze Zlechova: Fr. Dvouletý 10, — Fr. Vávra 20, — Fr. Fiala 10, — Jednota křest. Matek 10, — Eleon. Lužná, Kateřinky 100, — M. Sehnalová, Brusné pod Hostýnem 50, — E. D. z Brna 5, — Fr. Hradil, Kozlovice u Frenštátu 10, — M. B. z Kroměříže 5, — Fr. Mánek, Domažlice 20, — Prostřednictvím Veroniky Privara zasláno ze Žiliny a Cadce na Slovensku 360 Kč, — od Z. Spaník 20, — J. Prisuda 30, — F. Suter 10, — V. Kultán 20, — Ž. Čačudá 30 — A. Jazurek 30, — A. Sihelník 20, — V. Privara 20, — M. Kubica 20, — Fr. Slanina 10, — M. Sudris 20, — T. Kula 30, — Š. Sakležček 10, — G. Prisuda 50, — Závorský M. 5, — S. Závorský 5, — L. Sigmund, Kobčice 20, — L. Kociánová, Myslík 20, — El. Rudolfová z Ondratíc sbírkou 426, — N. N. Přívoz 25, — P. Sládek, Dol. Bojanovice 8, — Fr. Žiludek, Přítok 8, — M. Stoklásková, Ludslavice 20, — J. Vašíček, Hranice 20, — N. N. Říkovice 100.

Na hlavní oltář: Fr. Calábková, Osek 5, — N. N. Čerčín 50, — N. N. z Nedaonic 3, — J. Koliba, Dol. Bojanovice 25, — M. Dungl, Žilina 10, — Strašák J., Srbce 10, — Ž. Barochová, Krásno 5, — R. Lišutinová, Jiřkovice 10, — N. N. poutník 40, — A. Pavělková, Zašová 60, — N. N. z Prace u Brna 20, — V. Gerla, Kladeruby 10, — od rodiny Kývalové z Polic 500, — M. V. z Postřelmova 100, — M. V. st. z Postřelmova 20, — M. Chytilová z Rymic na poděkování za uzdravení, — A. Sochorová, Brno 50, — M. Váchová, Brno 100, — N. N. Rymice 50, — Fr. Spáčilová, Brodek u Nezamyslic 10, — N. Sehnalová, Brusné pod Hostýnem 50, — F. D. z Brna 5, — M. B. z Kroměříže 5.

Na sv. Antonína: Farní úřad, Zdounky 100, — Fr. Holub, Frýdlant 5.

Na oltární a věčné světlo: M. Franíková, Brno 8, — A. Glingarová, Místek 5.

Na sochu Božského Srdce Páně: Olga N., Pavlovičky 10.

Na kněžský dorost T. J.: K. a A. Novákoví, Brušperk 10, — V. Soldánová, Milenov 20.

Na Africké misie: Fr. Matoušková, Olšanky 50.

Na duchovní správu: A. Marcinková, Přílepy zámek 30.

Na elektrické osvětlení: N. N. Nezamyslice 5, — M. Riedlová, Přívoz 20, — A. Vožehlíková 5, — N. N. Tvarožná 100.

Na tiskový fond: J. Mach, Hvozdná 10, — J. Pavelka, Zašová 5, — C. Kolářová, Praha 28, — Fr. Holubová, N. Jičín 10, — J. Foltý-

nová, Vežky 3, — A. Rozkošný, Kanoysko 3, — Ig. Mildner, Hranice 10, — Fr. Žáková, Vnorovy 3, — K. Pitlachová, Petrovice 8, — P. Kučera, Smržice 3, — J. Koliba, Dol. Bojanovice 3, — T. Sochor, říd. učitel v. v., Líšeň 20, — R. Horutová, Bernatice 3, — F. Králíková, Vrchovc 3, — A. Motalová, Skáštice 3, — J. Kohoutek, Opatovice 3, — J. Mikuláček, Vápanky 2, — Fr. Janošek, Vrbice 3, — A. Kuklová, Loučka 3, — L. Kociánová, Myslík 3.

Na pouťní dům: Manž Karel a Karol. Skopalovi z Hulína 1000, — Fr. Chytilová z Hulína 100, — M. Dosoudilová, Dolžny u Olom. 100, — N. N. Mor. Hranice 100, — Prokop Neužil, O. S. B. Lisle Amer 332, — L. Nečas, Vilémov 30, — J. Ovsík, Hluk 10, — Fr. Závada, Lvčbice 10/10, — Far. úřad Kněžice 5, — B. Prošeková, Štamberk 5, — A. Střelíková, Štamberk 5, — B. Měřáková, Dluhonice 5, — A. Fiodrova, Dědice 20, — A. Schmidtová, Hluchockv 10, — M. Zrábková, Rožnov 15, — L. Kývalová, ošetř. Kroměříž 38, — V. Májek, Nivnice 10, — far. Jan Veselý, Boskovice 5, — far. V. Koudela, Zbýšov 5, — Terezie Běhalová, rolnice, Olsany 20, — Ant. Filák, Třebětice 10, — Farní úřad Horní Dubňany 5, — far. Fr. Svoboda, Rovečné 10, — far. Fr. Soukal, Olešnice 10, — far. Ed. Jedlička, Sulikov 5, — děk. R. Vágner, Bystřice nad Pern. 10, — katech. Jos. Životek, Mohelnice 5, — far. Cyr. Lochmann, Pivín 1000, — Far. úř. Křetín 7, — far. Fr. Žrdka-veselý, Cetkovice 5, — far. Fr. Bronec, Vrbno-Mělník 5, — Al. Bruzl, Brno 25, — N. N. Třebětice 20, — Far. úřad Visky 5, — B. Vykýdal, Brno 5, — Farní úřad v Bradlném 10,

Farní úř. v Krásném 3, — Far. úřad ve Městě Žďáře 4, — Farní úřad ve Fryšavě 2, — Farní úřad v Dobravníku 25, — far. Karel Petr v Přívoze 100, — a rada Fr. Zapletalík, N. Losiny 50, — k. rada fr. Glogar, Prusinovice 100, — kpl. Bohun. Pešat, Drahaný 15, — far. Josef Hrubý, Štěpánov 10, — kpl. Bohusl. Zrůnek, Kelč 50, — far. Ant. Březina, Mérovce 80, — kpl. Fr. Šrampach, Vnorovy 1, — far. Jos. Veselý, Penčice 10, — far. Rud. Snášel, Zlámanka 10, — viced. Rud. Nečas, Rychaltice 25, — kpl. Josef Henek, Bohutovice 10, — far. Jan Smolík, Heidenpilsch 5, — děk. V. Strmiska, Luhačov 20, — kpl. Fr. Janýška, Slavičín 20, — far. Jan Rýc, Lidečko 10, — kpl. Rud. Fridrich, Úsov 100, — far. M. Kroča, Bojkovice 3, — Obec, rada Radonín 3, — Frant. Novobilský, St. V. s 2, — Th. Palyza, Kylešovice 50, — Fr. Střelcová, Čechy 50, — Ant. Glingarová, Místek 10.

Z Ameriky na mešní svaz: A. Schumlitz, Brookfield, 1 dol., — Mrs. M. Adam 2 dol.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplat Pán Bůh!“

†

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské:

Dp. Hronek František, farář v Kostelci u Holešova.

Svrčinová Františka z Vel. Těšan u Kroměříže.

O. v. p.!

Novinka!

Novinka!

V krátké době vyjde jako třetí svazek knihovny Hlasů

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena velmi levná.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poutníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5,- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého italského mramoru pro hlavní oltář v Karlovopech provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

OBSAH: Jaroslav Šulc: Hostýn, báseň, str. 17. — Bojí se strašáků, str. 18. — F. P. Kyjovský: Dvoji zázrak, str. 20. — O Hostýnském apoštolátě, str. 23. — Svědomí-Svědomí, str. 26. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 28. — Poděkování, str. 31. — Prosby, str. 32. — Seznam časopisů zasílaných výměnou, str. 32. — **Vyobrazení:** Kaple křížové cesty, str. 19. — Lurdský oltář na Sv. Hostýně, str. 21. — Pohled na Sv. Hostýn v zimě, str. 25. — Svědomí, str. 27. — **OBÁLKA:** Čtenářům Hlasů svatohostýnských. — Dary. — Zemřelí členové.

Upozornění. Složenka č. 100.336 znějící na adresu arcibiskupská pokladna Kroměříž - byla jen na Poutní dům. Kdo na tuto složenku poslal peníze na jiný účel, na př. na Hlasy, na opravu kostela atd., ať nám to laskavě lístkem ohlásí, jinak se předpokládá, že obnos je na Poutní dům.

Čtenářům Hlasů svatohostýnských.

Pro jubilejní rok Hlasů 10.000 odběratelů — to jsme si stanovili jako cíl. — Díky neunavné práci některých našich přátel počet odběratelů v tomto měsíci značně se zvýšil, ale jsme ještě daleko cíle — Zvláštní zmínky a pochvaly zasluhují odběratelé farnosti Měrovice u Kojetína. Loni 15 výtisků, letos 36! Vřelé díky sl. Anně Otáhalové a Jos. Zedníčkové jakož i jiným, které tamní duch. správě byly nápomocny. Také i jinde počet odběratelů se zdvojnásobil, na př. v Břeclavi místo 5 — 10 exemplářů. — Podrobný přehled celé akce podáme později, až se vše trochu ustálí. Teď ale ještě do práce. — Píše nám železniční zřízenec — „já si nedovedu představit poutníka Hostýnského bez Hlasů“ - to by bylo to správné. Každý svatohostýnský poutník měl by být odběratelem Hlasů. —

Prosíme všechny čtenáře a čtenářky našeho listu, aby získali alespoň jednoho nového odběratele. Agitační čísla se zašlou zdarma, ale kdo si ponechá ukázkové číslo, bude považován za odběratele. Prosíme, aby nám byla každá změna adresy co nejdříve hlášena. Někdy se stane, že číslo bylo posláno správně, ale vrátí se s poznámkou: adresát neznám, odcestoval, nepřijímám a pod. když se pak odběratel hlásil o svůj výtisk vyšlo najevo, že ona poznámka neodpovídala pravdě a byla tam připsána někým jiným, buď omylem, buď úmyslně. Použijte v takovém případě práva bezplatné reklamace: do obálky vložte lístek s oznámením, že jste nedostali číslo onoho měsíce a na obálku napište nad adresu administrace slovo „Reklamace“ — Tento dopis dejte nezalepený na poštu.

DARY.

Na kostel: N. N. Terciářka na Sv. Hostýně 500, — Fr. Přichystalová, Kroměříž 1000, — Al. Krafchvilová, Břeclava 500, — A. Kuchtičková, Rychtářov 300, — A. Střidová, Rafaje u Olom. 100, — Farní úřad, Zdounky 100, — M. Jgnorová, Ill. Amer. 330, — Fr. a Amal. Němcovi z Vítonic 120, — B. Baumlová, Brno 100, — F. Z. Brusné p. H. 90, — T. Sedláček, Zlín 50, — N. N. z Prusinovic na poděk. 40, — M. Vykydal, Brno 35, J. Kvítek, Prostějov 20, — N. N. z Rymic na poděk. 50, — N. N. z Vidně 50, — M. Turovská, Lobodice 20, — R. Haselmanová, Konice 10, — Fr. Juřina, Nýrov 12, — M. Vitásková, Olomouc 5, — N. N. Vyškov 20, — M. Tomečková, Tvar. Lhota 10, A. Polášek, Žilina u Nov. Jičína 10, — N. N. z Radějova 10, — F. Jurečka, Brušperk 5.

Na hlavní oltář: Ter. Bartošková, Kobeřice 100, — Ž. Gottwaldová, Brno 50, — R. a M. Barto-

škovi, Kobeřice 50, — Fr. Fojtáková, Prakšice 20, — F. Zimák, Videň 100, — A. Radová, Police na poděk. 50, — N. N. z Nov. Jičína, 10, — N. Šebestová, Přerov 10, — M. Trtková, Nivnice 8, — V. Ruffa, Nová Ves 5, — R. Vinklárková, Dřevohostice 2.

Na sv. Antonína: Čten. Hlasů svatohost. 30, — N. N. z Dřevohostic 8, — R. Vinklárková z Dřevohostic 2, — N. N. Vsetín 9, — Fr. Holub, Frýdlant n. Ostr. 5, — A. Juřicová, Černošín 10, — V. Ruffa, Nová Ves 2'50, — A. Šebestová, Frýdek 5.

Na vojenský pomník: V. Ruffa, Nová Ves 2'50.

Na oltářní a věčné světlo: M. N. 50, — J. Andertová, Brno 30, — K. Dostál, Grymov, k uctění památky † manželky 40.

Na korunku Panny Marie: Fr. Košutová, učít.

Číslo 2.

Únor 1929.

Ročník XXV.

Jaroslav Šulc :

Hostýn.

*Hostýn: svatý,
zelená horo naděje,
sluneční paprsek zlatý
na tebe padl a zářivě svítil —
paprsek lásky a naděje.
Srdce těžká jsou hříchem,
dny naplněny smutkem,
a proto pod tvým zeleným tichem
pokorná procesí táhnou,
aby slovo stalo se skutkem
a člověk opustil cestu zrádnou,
na kolena padl
a za své hříchy
— smrtelné hříchy —
pokorně k Bohu se modlil.*

*Hostýne svatý,
víry tvé paprsek svatý
tisíci lidem útěchy dává.
Památko otců,
pomníku síly a dobroty lidu,
tvými těž bloudím tichými lesy,*

*procesí potkávám,
kapely hrají a hrají,
stařenky růžence prodávají,
ke Kristu všichni se utíkají
a k Matce jeho
Marii Panně.*

*Srdce mám pusté a prázdné,
zoufale k tobě též zdvihám nečisté ruce,
pokorný poutník v zástupu lidu.
Lda mi též přineseš klidu?*

*Hostýne svatý,
vapřsku naděje zlatý,
v srdci mi zasej
semeno víry a lásky,
abych tu taky
jako ten prostý a věřící lid
v pokoře k tobě upoutal zraky,
venku bych zanechal sebe,
čistý pak přistoupil k tobě
a našel víru a klid.*

(Archa 1926, str. 38.)

BOJÍ SE STRAŠÁKU.

Před lety byl jistý profesor z Mnichova na letním bytě ve svém rodišti v Tyrolsku. Za jeho pobytu v rod-
né osadě se pořádala slavnost náboženská se slavnostním průvodem. Profesor si prohlížel průvod z okna svého bytu a pak pravil vedle stojící bytné — paní domu: „Pomyslete si, paní, dnes bych byl málem zase jednou šel do kostela.“ „Kdybyste šel,“ odvětila ona, „bylo by to jistě učinilo na lidi velmi dobrý dojem.“ „To může být pravda,“ odpověděl profesor, „ale hleďte, paní, kdybych šel dnes do kostela, pak by se to zítra četlo ve všech mnichovských časopisech a já bych stál zde jako „modlář“ před celým světem.“

Nu tedy tu to máme! Učený profesor nejde do kostela, poněvadž se bojí modláře. Třebas tento muž se ukázal tak bázlivým, přece se musí připustiti, že se alespoň odvážil říci to, co tisíce si myslí ale bojí se říci. Totiž to, že nejhlubším důvodem jejich náboženské chladnosti jest strach před „modlářem.“ To jest nyní velice rozšířená bázeň před strašáky, kterou by člověk u silnějšího pokolení měl nejméně hledati.

Je známo, že strach před strašáky se nejjistěji vyžene, když si člověk jednou dodá odvahy a skočí strašáku klidně na hřbet. Tu se obyčejně ukáže, že se člověk bál a bez potřeby chvěl před — ničím.

Tedy místo, aby člověk utíkal před tímto tolik obávaným strašákem, raději mu skočíme na hřbet a uvidíme, co v tom vlastně vězí. Uvidíme, že před tímto strašákem se nemusí chvět nikdo a ještě méně muž.

Co chce vlastně slovo „modlář“ říci. Všechno, jen nic zlého. Praví, že muž se rád modlí a pilně plní své náboženské povinnosti. Právě modlitba je však povinností každého člověka a sice jeho první povinností. — Kristus Pán vybízel často a důrazně k modlitbě svým příkladem a slovem: „Modlete

se bez ustání! Je třeba vždycky se modliti a neustávati.“

Když tedy někdo chce o člověku jedním slovem říci, že plní svědomitě své povinnosti k Bohu a k lidem, pak mu může říci, že je modlář. Slovo „modlář“ jest tudíž ve svém původním významu výrazem nejvyšší pochvaly a v tomto smyslu jsou svatí všichni a především Ježíš Kristus sám modláři v nejvznešenějším slova smyslu.

Avšak přece je nescísně mnoho mužů, kteří před tímto názvem mají takovou nakažlivou bázeň, že by se raději dali nazvat zloději, cizoložníky a Bůh ví jak a čím ještě, ale jen ne modláři. Jak to přijde? Zkrátka kdosi vzal tomuto slovu jeho původní význam a změnil v pravý opak. Kdo to učinil? To učinili lidé, kteří nechtějí nic věděti o modlitbě a stejně ani o bratrské lásce. Takoví lidé ani nesnesou, aby jiní byli lepší než oni a proto se snaží zbožnost přivést do špatného světla a prohlásiti za přetvářence všechny ty, kteří plní pilně a svědomitě své náboženské povinnosti. V ústech takových lidí má tedy slovo „modlář“ jen význam na pohled svatého farisea. Tento podvod dosáhl toho, že přemnoží právě z řad mužů se tohoto slova bojí více než púlnočních strašidel.

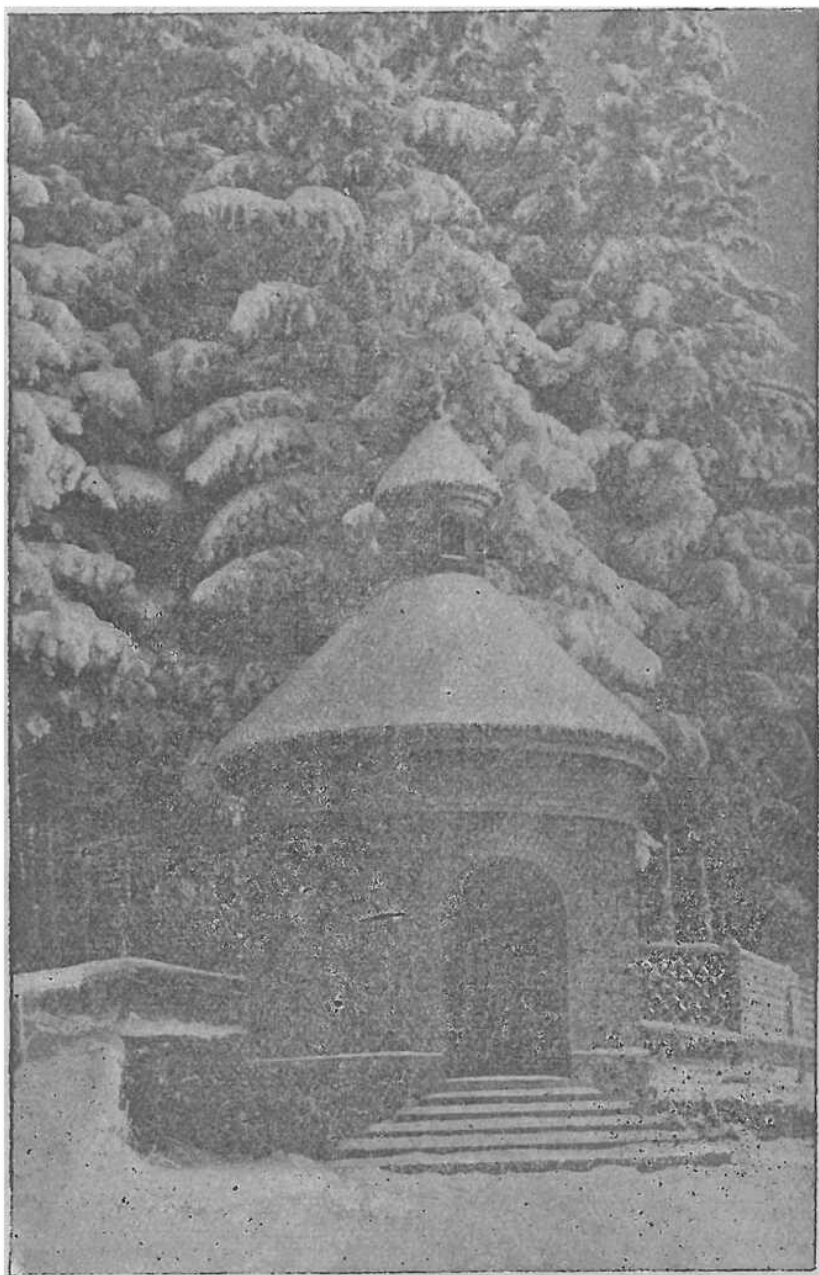
Tato bázeň před strašáky je však nedůstojná muže. Aby se zabránil vrabcům zlodějským přístup k zasetým polím, staví se tam vycpaní ptáci na tyče. Ale to pomůže jen kratičkou dobu. Velmi brzy pochopí i ten nejhloupější vrabec, že je to vše jenom podvod, vypočtený na hloupost vrabců. Posadí se drze na hlavu vycpaného ptáka, jakoby chtěl říci: „My vrabci nejsme tak hloupí, jak vy lidé si o nás myslíte.“ !

Jak dlouho ještě bude trvat, než se lidé přestanou bát tohoto vycpaného ptáka „modláře?“ Což není smutný pohled na to, jak na jedné straně tak mnozí se nestydí vésti rozmařilý život, propíjeti trpce zasloužený peníz, zatím co na druhé straně tisíce naopak se

stydí splniti svou nejpřednější povinnost k Bohu?

Tato hanebná bázeň před strašáky musí bezpodmínečně být odstraněna!

daleko bychom to měli přivést, aby mužové prohlédli tento podvod, aby se nedali řídit žádnými ledajakými ohledy, nýbrž jedině povinností a svě-

Kaple křížové cesty

Tak daleko to musíme přivést, má-li nastati náboženský obrat našeho národa.

Vždy budou na světě lidé nábožensky a mravně zkažení; že lidé tohoto druhu tupí každý způsob náboženské činnosti, to se také nezmění. Ale tak

domím ve své náboženské činnosti. Zbabělé se ukrývání je muže a vlastence nedůstojno.

„Nebudem se hany bát!“ budiž heslem každého muže — katolíka.

P. P.

1. Z Nového Yorku do Paříže.

Mezi cestujícími vystupujícími v přístavu novoyorském na velký námořní parník Majestic, přichystaný k plavbě do Evropy, byl také mladý muž Karel Němec. Avšak vlastně nevystupoval, nýbrž jeho sluha Ondřej jej posunoval na pohyblivé stoličce na palubu. Bylyť obě nohy ubožákovy bezvládné. Zdálo se mu, že všechny oči jsou upřeny na něho. Četl v nich otázky, na něž by mu bylo trapno odpovědět, četl v nich soucit, jenž mu hnal do tváří ruměnec studu. Stáhl čepku níže do čela a sklonil hlavu na prsa a tak projel hloučky diváků až do skvěle zařízené kajuty první třídy, jež byla proň určena.

„Matinko“, pravil chraptivým hlasem ušlechtilé paní, jež naň čekala v jeho ložnici, „je mi to nesnesitelné. Raději se hned vrátím domů.“

„Ale tys mi slíbil, Karle, že pojeděš se mnou do Lurd.“

„Vím, ale je to pošetilství. Můj stav je beznadějný, jak sama víš. Jaký je to rozum hnát se do Evropy za zázrakem. Modlila ses již tolik za mne, že bys i doma dávno vyprosila sto zázraků. Vše je marné.“

„Ale drahousku, budeš smýšlet jinak, až budeš skutečně v Lurdech. V tom místě je cosi zvláštního, něco, co — nedovedu to vyjádřit, ale pocítíš to sám ihned, jakmile tam vkročíš. Najdeš tam mnohé tvory ještě mnohem, mnohem nešťastnější, než jsi ty —“

„Nešťastnější než já!“ přerušil ji trpce. „S ochromenýma nohama —, kdežto zbytek těla kypí silou a zdravím! Jaká to příjemná vyhlídka pro šestadvacetiletého muže!“

Přistoupila k němu a položila mu ruce okolo krku.

„Vím, že je to těžké, ale přeji si, bys tam šel, a tys mi to slíbil. Je to první služba, o níž jsem tě poprosila za celých těch šest let tvé nemoci. Mne to táhne do Lurd. Nebudeš snad najednou zbabělým, Karle.“ Probírala svými prsty husté kadeře, jež mu splývaly s čela. Hnul sebou netrpělivě.

„Ovšem, pohlížíš-li na to takto“, pravil zasmušile, „nemohu ti odporovati. Ale ne-

spoléhej na zázraky. Nevěřím v ně ani trochu.“

„Ponechme tu věc v rukou Božích“, odpověděla mírně. „Ondřeji“, obrátila se k sluhovi, čekajícímu uctivě vedle židle jejího syna, můžete rozbaliti zavazadla. Karel pojedě s námi.“

První dva dny Karel dumal ve své kajutě a zarputile odpíral objeviti se na palubě. Bylo červencové vedro, zmírňované pouze vlhkým mořským vánkem. Teprve třetího dne ráno vypudilo jej dusné horko z jeho dobrovolné poustevny. Když se jeho stoličce vynořila z chodby, právě se blížila skupina procházejících se mladých lidí.

„Počkejte chvíli“, pravil, „choule se nazad, „počkejte, až přejdou.“

„Karle“, pravila matka přísně, „musíš přemoci tyhle vrtochy. Ondřeji, jedte dále.“ Sama kráčela vedle stoličky, jedoucí po palubě. Přisál se očima k čepce, již držel v rukou. Nyní jej ona skupina dostihla. Minou ho rychle? Přimkl oči a smáčkł čepku pevněji.

„Dobrý den, paní Němcová. To je vedro, že?“ Kdosi ze skupiny se zastavil k rozmluvě s jeho matkou.

„Dobrý den“, slyšel matčinu odpověď a pak: „Karle, musím ti představit slečnu Elu Křížovu. Můj syn, slečno.“

Vzhlédl vzdorovitě, chtěl zaplašiti soustrast, již se obával, ale spatřil pouze přívětivost v očích, s nimiž se jeho pohled střetl. Později si vzpomněl, že to byly příjemné, pomněnkové oči. Ale v té chvíli byl tak zmaten, že si jich více nevšiml. Pociťoval jen nelibost z tohoto setkání tak náhle mu vnuceného. Zamumlal bezvýznamnou odpověď na dívčin pozdrav a pohroužil se opět v zasmušilé mlčení. Dívka se stavěla, jakoby nepozorovala jeho nálady, hopkujíc po boku jeho matky, až ji společníci zase dohonili po obchůzce paluby.

„Elo“, slyšel kohosi se tázati, „nepůjdeš s námi? Jdeme do plovárny.“

„Počkejte, prosím“, volala za nimi. „S Bohem, paní Němcová. S Bohem, pane Němec. Těší mě, že jsem se s vámi seznámila. Na shledanou dnes večer u tance“, a již odkvapila, než mohl ještě odpovědět.

„Jaká to půvabná dívka!“ Oči paní Němcové sledovaly Elu po palubě. „Přišla sem na loď samotinká a již má celou družinu přátel.“

„U tance!“ Karel opakoval hořce, nedbaje matčiny poznámky. „To asi ne!“ Jeho rty se sevřely tak bolestně, že jeho

„Nikoli“, odvětila se čtveráckým úsměvem. „Budu čísti chvílku a pak si lehnu. Dobrou noc, drahoušku.“

„Kam, pane Němec? zastavil se Ondřej váhavě na chodbě.

„Tam nahoru!“ pokynul Karel netrpělivě ke středu paluby, kde pruh žlutavého

Lurdský oltář na Sv. Hostýně.

mladá tvář vypadala najednou sestárka a ustaraná.

Nicméně, když první tóny taneční hudby prorazily do jeho okna onoho večera, odložil knihu, již četl a nařídil Ondřejovi, aby jej dopravil ven.

„Je dusno tu uvnitř“, pravil, zardívaje se chlapecky, když zahlédl matčino překvapení. „Půjdeš také na palubu, matinko?“ Odvrátil obličej, aby ho neviděla.

světla tlumil měsíční zář. Poznával podle břeských zvuků zaznívajících až k němu a podle stínů rychle se kmitajících v oknech tanečního sálu, že zábava je v plném proudu.

„Nech mne zde, Ondřeji“, rozkázal, naznačuje místo hned vedle světlého pásma, kde seděl hledě se zájmem na tančící dvojice. Jak rád i on se mísil kdysi v tento veselý rej, nežli se přihodilo ono strašné

neštěstí! Zachmuřil obličej a obrátil se náhle k sluhovi.

„Ondřeji —“

„Ó, to jste vy, pane Němec. Hledala jsem vás po celé palubě.“ Ela Křížová stála před ním v jakémsi lehounkém úboru, připomínajícím pěnu na vlnách mořských. Její tvář byla růměnná tancem a oči byly plny blaženého svitu.

„Jak krásně je tu venku v měsíční záři!“ Usedla si na blízkou židli. „Jaký to nádherný život!“ Dala si ruce za hlavu a pohlédla mu do očí. „Kdyby to jen tak trvalo navždy!“ Lodní lokaj přinesl přikrývku a zahalil ji do ní. „Dáti se takhle obsluhovat, mít každé přání předem splněno, žít po sedm týdnů jako princezna a pak — A pak se zase vrátiti k své práci“, doložila se šibalským přízvukem.

„K práci? Vy přece nemáte nic na práci?“

„Nemám nic na práci?“ odtušila škádlivě, pak pokračovala vážně: „Práce je přece zcela počestný způsob života, že ano?“

„Zajisté. Ale když jsem vás zde viděl, myslel jsem —“

Zarazil se rozpačitě, nevěda, jak se vysloviti.

„Myslel jste, že jsem bohata.“ Pak řekla s úsměvem: „Stálo mě to pět let práce, než jsem si ušetřila patnáct set na tuto cestu.“

Pět let na ušetření patnácti set! Pomyslel si, jak málo znamenalo patnáct set pro něho.

„Vím, že jsem hrozná marnotratnice.“ Schoulila se do židle, přitahujíc pokrývku až ku bradě. „Ale měla jsem takovou touhu navštívit Lurdy!“

„Lurdy! Jedete také tam?“

„Ovšem. Vy též?“

„Ano. Matka myslí, že bych snad — to ješt —“ zajíkal se poznávaje, že je již příliš pozdě vyhnouti se předmětu, jež svou řečí tak neopatrně načil.

„Myslí, že byste snad byl uzdraven“, dokončila klidně, jako by šlo o věc zcela samozřejmou.

„Ano“, zašeptal. Vyndal kapesník a utřel si pot s čela. Byť i snal postřehla jeho zmatek, nedávala to nijak najevo. V pruhu žlutavého světla mihaly se tančící dvojice v nekonečném okruhu za doprovodu plechových nástrojů. Cítil její oči na sobě a byl rád, že je v přítmí.

„Jak se vám to stalo?“ tázala se šetrně.

„Za studií. Při kopané“, vyrážel ze sebe.

„Kopnutí do páteře.“ Sklesl do židle, těžce oddychuje.

Nepromluvila hned, ale zahleděla se na širokou stuhu stříbrného světla na vodní hladině. Čekal se smrtelnou úzkostí. Bude ho litovat? To by mu bylo nesnesitelné. Tu ustala hudba plným akordem. Místnosti se rozlehly hlasy, pak slábly víc a více, jak se tanečníci vzdalovali. Žlutavý pruh pohasl a zůstalo jen stříbro měsíční záře na palubě. Ela odhodila pokrývku a zvedla se.

„Věříte v zázraky?“

Na chvíli byl tak překvapen, že neodpovídal.

„Ne“, pronesl s ponurou urputností, nevěřím.“

Sklonila se k němu. Měsíc zatím postoupil dále, pronikaje svým leskem stín, v jehož ochraně dleli, a v jeho paprscích bylo zřetelně vidět její tvář. Její rty se usmívaly, ale její zrak se naň upíral vážně.

„Ale uvěříte“, šeptala, přikyvujíc přesvědčivě, „až budete v Lurdech.“

„Až budete v Lurdech!“ Karel Němec bděl dlouho v oné noci, uvažuje o Eliových slovech a naslouchaje šplouchání vln okolo lodi. Ku podivu! Jeho matka se vyslovila tímže způsobem. Jakou důvěru měly obě ženy v Lurdy! Byl v černé náladě, hněvaje se na sebe, že uvedl do hovoru příčinu svého hoře, a myšlenka na Lurdy jej plnila mučivou bázní. Zachvěl se hrůzou, představuje si, jak bude ležeti ve své bezmocnosti před zástupem, snad v přítomnosti Ely Křížové.

„Toť přespříliš!“ zasténal, zahrabáváje obličej do podušky. A hned nato: „Ale musím. Slíbil jsem to.“ K ránu usnul.

Na palubu se dal dopravili až pozdě odpoledne. Vnitřní zápas, jímž prošel, vyčerpal jej tělesně, takže byl bled a znaven. Báł se setkání s Elou, aby snad nezačala mluvit o včerejším předměť, ale když přišla, první její slova zaplašila jeho obavy.

„Pojedeme na procházku, chcete?“ prasila, usmívajíc se naň. Rázem se v něm rozjasnilo. Věděla o jeho zármutku, ale nepřeplyvala pokořující soustrastí. Chápala jej a rozbřesklo se mu, že jí to přece nic nevadí.

„Prosím, ale budete-li mi jen stačiti?“ odpověděl s plachým úsměvem. A oba se zasmáli. Od té chvíle je pojilo vzájemné porozumění a sblížovalo je stále více. Již se neostýchal vyjeti na palubu, nýbrž trávil tam většinu času a často při denní projíždce seděl mlčky ve své židli, pozoruje Elu, krácející vedle něho. Pohyb její ladné postavy, půvabná křivka její brady, broskvová barva jejich lící, zrůžovělých polibky mořského vánku a slunce, hebké vrkoče jejich přistřižených vlasů, to vše jej mimoděk plnilo zalíbením. Ale nejraději zíral do jejich očí. V jejich měnivých hlubinách zahlédl záblesky duše, před níž cítil úctu a vůči níž se cítil malým a nepatrným. Neuvedomil si, čím mu byla, dokud se od nich neodloučila v Paříži.

„Mých patnáct set mi musí vystačiti na celou cestu“, doznala se slunnou upřímností, „proto nemohu si dovoliti ubytovati se v tak přepychovém hotelu jako vy.“

„Elo —“ jeho matka přivinula dívku něžně k sobě — „chcete-li být mým hostem pro zbytek cesty, byla bych —“

„O ne, děkuji.“ Elina tvář se zarděla. „Nejsem bez peněz, paní Němcová. Mám dvacet set ročně a kromě toho malou rentu. Vidíte tedy“, s malým hrdým pohozením hlavy, „že není mi tak zle.“

Dvacet set ročně a malou rentu. Karel si vzpomněl na své jmění zděděné po otci a divil se, jak někdo může žít z dvacíti set.

„Dobře tedy, doprovodte nás aspoň za týden z Paříže do Lurd. Neodepřete nám to, prosím vás.“ Ela chvíli uvažovala.

„Cestu si ovšem zaplatím sama.“

„Zajisté.“

„Budu se tedy těšit.“ Karlovi podala ruku, s jeho matkou se políbila, a slibivši,

že se sejdou koncem týdne, aby jeli spolu do Lurd, opustila je.

Pro Karla byl ten týden bez konce. Nával cizinců v Paříži nutil jej hledati útočiště ve světnici a ponenáhlu klesal v bývalou sklíčenost. Byl často samotný, neboť matka obstarávala nákupy v městě, což jí zabíralo většinu dne, a tak trávil svůj čas v pochmurném dumání.

Jednoho večera při večeři obrátil se k matce s nenadálou otázkou - „Jak může dívka slušně žít z dvacíti set ročně, matinko?“

„Jde to asi dosti těžce, Karle. Ale, jak vidíš, Ela to dovede.“

„Ale jakou budoucnost má před sebou dívka jako Ela?“

Paní Němcová se usmála shovívavě. „Je hezká, Karle, a má teprve dvaadvacet let. Pravděpodobně se vdá.“

„Vdá se, vdá.“ Dech se v něm zatajil. „Inu ovšem, také si to myslím.“

Zasmušil se a hned poručil Ondřejovi, by jej uložil. Pak se v něm rozpoutal zápas horší než kdykoli předtím. Zdálo se mu, jako by se všichni zloduchové pekla spikli, by jej mučili. Nemohl si představit Elu vdanou za někoho jiného, než zda nebyl on, beznadějný mrzák, třeba i s více penězi, než byl kdy s to utratiti, on, který by svůj život za ni dal, zda nebyl odsouzen k mlčení? Byla mu nesmírně drahá. Přesvědčil se o tom ve chvíli, kdy matka se zmínila o možnosti, že by se provdala. Ve svém hořkém bolu proklínal svou bídu, a když se blížila doba odjezdu z Paříže, stal se tak rozmrzelým a uzavřeným, že přítomnost Elina na cestě do Lurd zvětšila jen jeho utrpení.

(Pokračování.)

O HOSTÝNSKÉM APOŠTOLĚ.

ěvče, které mělo nedovolenou známost, vstoupilo do služby u rodiny, kde sloužila sv. Zita. Rodina byla pořádná a netrpěla tajných schůzek. Milenci se však domluvili, že se budou scházívati na určitém místě v neděli odpoledne místo požehnání. Brzy však to Zita vypožadovala a pojala úmysl, že známost přeruší a získá nesmrtelnou duši Pánu Bohu. Jako by náhodou

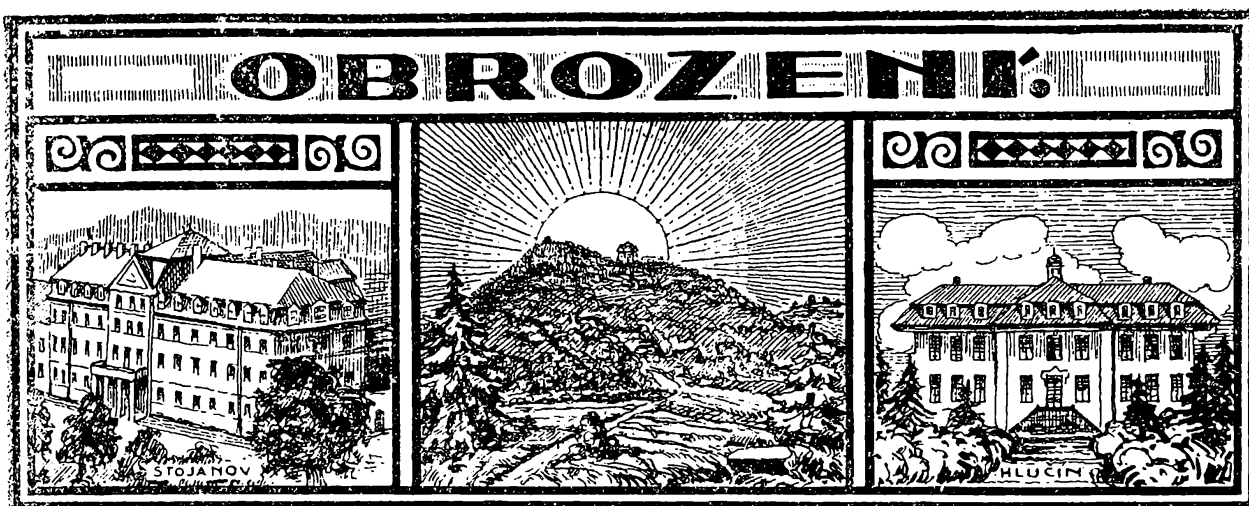
odebrala se místo požehnání také na ono místo a vskutku je zastihla o samotě. Měla sklopené oči a tvářila se, že nic nevidí. Služka byla nemile překvapena a velice se ulekla. Myslíla si, že to bude Zita na ni žalovati, že bude propuštěna ze služby a to v nevhodnou dobu a proto že již nenajde dobrého místa. S hrůzou se plížila domů. Nikdo však jí ani křivého slova neřekl. V pondělí, v úterý, ba celý týden

bylo ticho. Jen v duši se ozývaly výčitky svědomí. Proto si svatosvatě umínila, že známost přeruší. Když ani v sobotu jí nikdo nic nevyčítal, domýšlela se, že Zita byla tehdy pohřížená v modlitbu a že ji neviděla. Zita však jí řekla, že chodívá v sobotu odpoledne na pouť do chrámu dvě hodiny vzdáleného a zasvěceného andělům strážným a žádala ji, aby s ní také šla. Svolila. Ač služka jindy nevydržela dlouho se modlití, přece po celé cestě konaly rozmanité pobožnosti. Byla to pouť za spásu její duše. Zita na ten úmysl se již celý týden modlila a konala kající skutky a chtěla dnes dílo spásy dovršiti. Když přišly do chrámu, klekla si před hlavní oltář a tak se vroucně modlila, že se dala do usedavého pláče. Vzlykot slyšela služka a hned si domyslíla příčinu: Zita je přece zbožná, nepláče tedy sama nad sebou, ale nad ní. Srdce se jí sevřelo. Tiše se přiblížila k Zitě, padla vedle ní na kolena a s pláčem pravila: Jistě se modlíš za mne a za odpuštění mých hříchů. Zita odpověděla: „Ano za tvou drahocennou duši, pro niž můj Spasitel byl zmučen a kterou tvůj anděl strážný opatruje. Hle tu jest tvůj Bůh a Vykupitel, obrať se na něho, odpustí ti.“ Služka se dala do takového pláče, že nemohla půl hodiny ani slova promluvit. Konečně přece ze sebe vyrazila: „Pomoz mi, pomoz mi! Co mám činiti? Všecko udělám!“ Zita ji s radostí objala okolo krku a těšila ji: „Neboj se! Zanech hříšné známosti a vykoněj dobrou, životní zpověd a bude s tebou dobře.“ Služka se před oltářem zapřísáhla, že ji bude vždycky poslouchati a odešly z kostela. Na zpáteční cestě dokonala Zita dílo obrácení; vypravovala jí o kráse a ceně čistoty, o pokoji dobrého svědomí, o zhoubě pohoršení, o zkaženosti světa, jenž dary, pochlebováním, sliby, lstí a násilím svádí nezkušené a lehkomyšlné dívky k časně i věčné jejich záhubě. Mluvila tak dojemně, že služka celou zpáteční cestu plakala. Upřímně a dokonale se obrátila. Zita měla radost, že v ní získala přítelkyni, která se úplně dala od ní vésti.

Mnoho ctitelek Panny Marie Svatohostýnské kráčí ve šlépějích sv. Zity. Poznávají, jaké je to štěstí býti dítkem Panny Marie a proto se vroucně modlívaly za přítelkyně, které hledají blaženost v hříš-

ných radovánkách. Při vhodné příležitosti je vybídnou, aby šly s nimi na Sv. Hostýn a mnohá zbloudilá duše si dá říci. Na Sv. Hostýně pozná bídu své duše, pocítí touhu po lepším životě, vyzná se z poklesků a stává se také dítkem Panny Marie a umiňuje si, že za každou cenu zůstane i ve zkaženém světě hodnou.

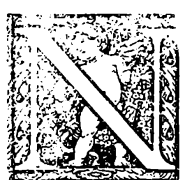
A nejen mezi ctitelkami Panny Marie Svatohostýnské, ale i mezi ctiteli muži jsou apoštolové, kteří pečují o spásu svých bližních, a když se jim podaří zachrániti duši, děkují Panně Marii Svatohostýnské. Aspoň přišlo i takové poděkování na Sv. Hostýn. Zní takto: Kdykoliv jsem se nalézal v tísní, obracel jsem se k Panně Marii Svatohostýnské a ona mi vždy pomohla. Jeden takový případ uveřejňuji. Jistí manželé po jednom roku manželství se od sebe odloučili. Oběma, zvláště manželce hrozila mravní zkáza a snad i věčná záhuba. Protože jsem tuto rodinu dobře znal a věděl, kam spějí, umínil jsem si, že dle svých sil se vynasnažím, aby se zase vše obrátilo k dobrému. Počal jsem domlouvati manželce a nabádal ji k smíření s manželem. Manželka tvrdila, že je to docela nemožno a mluvila také o zoufalství. Já však jsa pamětliv slov misionářské písně: „Proto budiž starost tvá, jediná a horlivá. ať se tvá i bližních duše věčně zachová“, jsem se utvrdil ještě více ve svém předsevzetí. Opět a opět jsem oběma domlouval. Když to nevedlo k cíli, obrátil jsem se k božskému Srdci Páně, k Panně Marii Svatohostýnské a k sv. Josefu. Na ten úmysl jsem konal k sv. Josefu devítidenní pobožnost a zakončil jsem ji sv. přijímáním na svátek svatého Josefa na Svatém Hostýně. Vůbec při každé mši sv. jsem se modlíval za ony nešťastné manžely, aby jim Bůh všemohoucí dal pokoje, jehož svět dáti nemůže. Když jsem konal duchovní cvičení, ještě lépe jsem poznal cenu nesmrtelné duše a proto jsem se ještě horlivěji za ně modlíval. Na ten úmysl jsem také poslal malý dárek na kněžský dorost a prosil jsem vld. P. exercitátora o vzpomínku na modlitbách, což on přislíbil. Také jsem slíbil, že budu-li vyslyšen, pošlu uveřejnění do Hlasů Svatohostýnských. Manželé se skutečně smířili a žijí nyní spolu v pokoji. — —

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

TOVARYŠSTVO JEŽIŠOVO A EXERCICIE V NĚMECKU.

(Dle P. Rud. Lедера S. J. pořádá P. P.)

NĚMEČTÍ jesuité ve spojení se všemi řády a kongregacemi považovali vždy za svou svatou povinnost dílo exerciční. Synům sv. Ignáce a bratřím sv. Petra Kanisia, prvního německého jesuity a zakladatele německé řádové provincie musí býti duchovní cvičení jedno z nejdražších vymožeností. Vždyť nedivno se staly dílem celé církve Boží a sv. Ignác ochráncem všech duchovních cvičení; proto tím více chtějí i nadále na díle tak vzácném se účastniti. Vždyť jejich touhou vždy bylo a bude díti německému národu štěstí hluboké obnovy, jednotu ve víře a pravé pospolitosti životní. Ačkoli 50 let až do roku 1917 nesměli jesuité vkročiti do Německa, přece tím neutuchla jejich láska k duším nesmrtelným, jimž pro nespravedlivý zákon státní nemohli přispěti ku pomoci.

Téměř 50 let v cizině — to je dlouhá doba! Širý svět byl otevřen německým jesuitům — Severní a Jižní Amerika, Indie a Japonsko a v dálné Jižní Africe viděla Zambezijská země jejich práci na spáse nesmrtelných duší. Ale přece mnozí zůstali též blízko své vlasti. V pohostinném Holandsku nalezla německá řádová provincie velmi milé přijetí, tam mohla vychovávat svůj řádový dorost, odtamtud působiti slo-

vem a písmem, odtud dokonce srdečně zvati k duchovním cvičením německé sousedy. Tehdy vznikly domy exerciční v Blijenbeeku, Exatenu, Wijnandsradu, Sittardu, Valkenburgu a naposled Bonifaciův dům u Emmerichu. Tisíce mužů a mladých lidí tam brzy proudilo a na všechna místa odtud vycházeli exercitátoři. Tak od r. 1894 do r. 1919 se dávalo z kolleje sv. Ignáce ve Valkenburgu částečně v domě, částečně mimo dům 2575 kursu exercičních asi pro 130.000 osob všech stavů. Podobně pracoval tichý dům spisovatelů v Luxemburku.

Především nabyl většího významu nádherně položený dům v Tisis u Feldkirchu ve Forarlberku. Od r. 1896 až do 1921 jej navštívilo 35.185 mužů - exercitantů. A třikrát tam byl mezi německými kněžími milánský prelát, ježž táhly hory a klid duchovních cvičení — náš nynější sv. Otec, papež Pius XI.

Tak ani vypovězení z vlasti nepřetrhalo spojení s ní a nezadrželo práci exerciční - tím méně ji mohlo zničiti. - Ponenáhlu se probudil také zájem lidu o exercicie. Z Feldkirchu přinesl statečný venkovan a otec desíti dětí nadšení pro dílo duchovních cvičení do své vlasti, ke svým krajanům. Byl to Josef Geser z Reichenhofenu u Leutkirchu, který tam založil r. 1900

proslulý spolek mužů sv. Ignáce. S počátku jich bylo 100, r. 1922 již 4128; na jeho popud vykonalo duchovní cvičení celkem 12.063 mužů. Hle, co zmůže jediný nadšený člověk. A byl to rolník, který takové zástupy rolnické svým slovem a příkladem získal pro exercicie. Kdo to v naší Morávence dokáže? Vzhůru do práce! —

Důležitější úkol čekal exercicie v Německu mezi dělnictvem. Tam jich bylo zvláště třeba, tam měly hojit, sílit, povzbuzovat a „obnovovat vše v Kristu“. Této práce se chopil jezuita P. Julius Seiler a napsal r. 1900 knížečku: „Krok kupředu na cestě k sociální otázce.“ „Dělnické apoštoly!“ to bylo jeho heslem. A duchovní cvičení cestou, jíž by je splnil!

Dlouho stál dosti osamocen se svými odvážnými plány. Dva šlechtné přátelé a pomocníky našel v biskupu Dingelstedtovi a dómskému prelátu Rüpingovi — a brzy stál v Münsteru ve Westfálsku první dělnický dům exerciční. Byl to odvážný začátek a často pochybné a méně potěšitelné úspěchy. Ale s pomocí Boží stal se kolébkou exercičního hnutí mezi dělnictvem. Od r. 1902 do r. 1913 se v něm vystříдалo 29.152 účastníků exercicií.

Hnutí se mocně ujalo; také dělnické exercicie se staly věcí lidu. Kardinál Fischer pravil r. 1907 v Metách: „Mohu si jen přát, aby v naší době, kdy sociální otázka je vždy palčivější a zvláště dělnická otázka, aby v katolických střediscích se otevíralo vždy více takových domů.“

Brzy potom vzniklo dílo zcela podobného druhu; r. 1905 pozval P. Petr Runkl poprvé rekruty do domu sv. Remigia ve Viersenu. Jeho práce měla podivuhodný úspěch. R. 1913 již 13 procent odvedených mladíků se sílilo exerciciemi před nebezpečími života vojenského — asi 12.397 v 60 exercičních domech v Německu. A všechny řeholní domy a společnosti byly nadšeny pro toto svaté závodění v hnutí exercičním. Přes největší obtíže — neboť r. 1913 bylo s těmito exerciciemi spojeno vydání asi 260.000

marek, které musely být splaceny za půl třetího měsíce — téměř hravě se peníze sebraly. Lid a dobrodinci rádi dali — bylo to pro jejich drahé nováčky, pro jejich duševní záchranu. Již bylo usneseno zajistiti započaté dílo spolky exercičními v garnisonách a korunovati vše exerciciemi pro záložníky. Tu však vypukla válka a zničila všechny plány. Ale přece až do r. 1916 vykonalo 44.966 nováčků exercicie. Před válkou bylo dílo exerciční tak daleko, že již již se mělo stát zájmem veškerého německého lidu. Vždyť r. 1913 bylo přes 80 domů exercičních a jistě ročně chodilo 10.000 až 15.000 mužů na duchovní cvičení! Jaké krásné výsledky! Jaké naděje! —

Tu však přišla světová válka, s ní nouze a bída. Hlad a jiné starosti přinesly dílu exercičnímu hrozící záhubu. Holandské domy německých jezuitů nebyly přístupné, protože byly uzavřeny hranice a marka ztratila cenu. Teprve v poslední době začala práce znovu. Doma z mnohých exercičních domů byly učiněny nemocnice. Jenom Münster se skvěle udržel. Na exercicie tam přišlo 12.240 vojáků, z těch 1056 z ročníku 1898, 3359 z ročníku 1899 a 3.213 z ročníku 1900.

Nesnáze doby stvořily nový druh duchovních cvičení: polouzavřené domácké exercicie, o něž se zvláště mnoho zasloužil jezuita P. Hubert Hartmann. Dnes nalézají stále větší ohlas. A jim často jest děkovati, že přijdou na exercicie mnozí, kteří nemají žádného exercičního domu. Tak v Hourbournu vykonalo v ústavě Mariánském exercicie 54 mužů, 73 jinochů, 83 paní, 79 dívek většinou z téže farnosti. . . .

Podobně jako v Německu pracovalo a pracuje Tovaryšstvo Ježíšovo čili jesuité též v naší vlasti. Na posvátném Velehradě zapustilo hnutí exerciční své kořeny. Exercicie rolnické a dělnické, učitelské a studentské konané od r. 1907 (ony prvé dvojce) — tyto od r. 1893 (1894) jsou pádným dokladem. Měli ovšem jesuité zdatného pomocníka v tatíčkovi Stojanovi, který pro exercicie zrovna hořel a nešetřil

času ani peněz, když šlo o velehradské exercicie. Aby jiné povzbudil, dal na př. natisknouti „Památky na duchovní cvičení velehradská“ a na první stránku krásná slova:

„Teď k Velehradu národe
směr obrať svojich kroků.“

Tam západe a východe,
lej vody svojich toků.
Tam čiňte lásky obnovu,
tam stavte míru budovu.“

A náš národ uposlechl — jde k Velehradu a proto nezůstává vzadu za sousedem německým.

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Vánoční kursy v exercičním domě v Hlučíně. Dne 22. prosince byl uspořádán kurs pro dívky nemající domova. Ačkoliv tento kurs nebyl ohlášén, přece bylo dosti účastnic, zejména z obcí Vršovic, Raduně, Frýdku a okolí.

Na štědrý večer po uvítání Ježíška v kapli měl dp. P. exerciátor u připraveného vánočního stromku krátkou promluvu, po níž byla zazpívána na poč. st. novorozeného Ježíška píseň, „Narodil se Kristus Pán“ a jiné koledy. Při štědrovečerní večeři se exercitanky mile pobavily.

Po povzbuzujících přednáškách dp. P. Daňhy rozjížděly se exercitanky plny nadšení s pevným předsevzetím, účastniti se na rok opět exercicií a pracovati pro exerciční hnutí na Hlučínsku.

Na sv. Jana byl zahájen kurs pro české muže, který byl hojně zastoupen mládenci koberickými. Také mnoho účastníků bylo z farnosti Komárova a Polanky. Mužové povzbuzovali zvláště svým příkladným chováním, zejména svědomitým zachováváním mlčení. Po dobře vykonaných exerciciích s novou chutí pro své povinnosti vrátili se k svým rodinám.

Hojný počet členek III. ř. sjel se na první kurs v novém roce, zejména z Kozlovic, Hlučina, Třebovic, Frýdku a okolí. Kurs konaný od 1.-5. ledna připadl na první pátek v měsíci. Ženy použily této příležitosti a obětovaly hodinu nočního odpočinku na sv. hodinu, konanou od 11.-12. hod.

Hlubokým dojmem působila denní smírná pobožnost před vystavenou Velebnou Svátostí „Ve šlépějích sv. Václava“ sestavená ke cti tisícího výročí smrti sv. Václava. Dej Bůh, aby horlivost a nadšení, jež načerpaly v duch. cvičeních, sílila je v přinášení denních obětí!

Exerciční dům v Hlučíně ve Slezsku uspořádá v únoru exerciční kurs — pro české panny od 4. do 8. února — pro

české muže od 9. do 13. února — pro německé muže od 13. do 17. února a pro české panny (Orlice) od 26. února do 2. března. — Pro polskou Mariánskou družinu bude kurs ve dnech od 17. do 21. února. — Od 21. do 25. února bude uspořádán liturgický kurs pro české ženy a panny. — Za pobyt a stravu se platí 70 Kč (60 Kč).

Stojanov. Zimní období začalo letos exerciciemi pro ženy z venkova, 12.-16. listopadu, 48 účastnic, druhý turnus 26.-30. list., 92 úč. Co znamená ve Stojanově „zimní období“? Vy, kteří konáte u nás exercicie o prázdninách, sotva si to dovedete představit. V létě okna i dvěře kaple otevřené, a ještě bývá dost horko. V zimě ventilace uzavřené, okna pečlivě ucpaná, kamna u dveří kaple obležená. Zvláště při ženských exerciciích mnohé účastnice se s kaple nehnou celý den; modlitby, zpytování svědomí, čtení, vše konají ve vytopené kapli. Když je venku sněhová vánice, pak je pobyt v exercičním domě skoro idylický.

Dívky z venkova, 19.-23. listopadu, většinou členky Orla ze župy Šilingrovy, velkým dílem dívky mladšího věku. Neproniknou snad exerciční pravdy tak hluboce jako dospělí, ale pochopí mnoho, a je docela rozumné, když matky posílají své dcery na exercicie v útlejším věku, dříve než na jejich duši sáhne svět svýma špinavýma rukama. Mladá duše musí být předem upozorněna na nebezpečí, aby byla na ně připravena a stála na stráži. Vzpomínám na výrok učeného kardinála Bony; mluví o ctnosti andělské a o 6. přikázání a podotýká: „V této věci mnohý trpí škodu dříve než si je vůbec nebezpečí vědom.“ Kdesi na konci misii řekl otec: „Kdybych byl takovouhle věc (t. misii) prodělal za svých mladých let, byl bych se uvaroval mnohé hlouposti.“

Soudím, že by se totéž a ještě větším právem mohlo říci o exerciciích — vždyť mi to dozal už nejedna a nejedna. „Byla jsem hloupá děvče neměla nikoho, kdo by mne upozornil, varoval, chránil . . a tak se stalo, že jsem se zapletla, sama nevím jak.“ Účastnic bylo 77. Na nepatrné vyjimky konaly exercicie poprvé!

Účastnice snad odstrašila okolnost, že před rokem zakoušely trochu zimy — letos se topilo důkladně, v kapli i v pokojích.

Jinoši z venkova. 10.-14. prosince. 59 účastníků. Z Čejkovic se jich přihlášela celá kompanie. „Kde se vás letos tolik vzalo?“ „Důstojný pán měl k nám promluvu o exerciciích a vybídl nás, proto se nás tolik přihlásilo.“ Podobně mluvili exercitanti z Bludova. Nelze popírat, že veliký podíl na zdaru exercicií má místní duchovní správa. Stačí promluvit několik slov s kazatelny nebo ve spolku, a hoši si daň říci. Krom toho vykazovaly Velké Těšany větší počet účastníků.

Druhý turnus od 17. do 21. prosince, 39 jinochů; z Kněždubu přišel tentokrát větší počet. Tento turnus byl poslední letošního roku, exercicie se zvláště libily, a při některých rozjímáních nespustili s exercitátora oči celou hodinu.

Tento turnem uzavíráme rok 1928. Toho roku konáno ve Stojanově 28 exercicií, v klášterní budově 2, celkem 30 turnů — největší číslo, jehož dosud bylo dosaženo. Polovina turnů mužských, polovina ženských. Nejhojněji byly navštíveny exercicie studentské a dívčí. Mládež se tedy letos držela nejlépe. Dej Bůh, aby i příští rok byl v tom ohledu pozhnaný. Kteří jste exercicie již prodělali, apoštolujte! Promluvte, domluvte, pošlete jiné!

V Těšanech učiněn pokus konati duch. cvičení doma a zdařil se znamenitě. Konány od sv. Štěpána do Nového roku, při čemž bylo možno věnovati každému stavu dva dni. Pro přednášky vhodně zvoleno místo ve škole, kde nebylo tak zima, jak by bylo bývalo v kapli. Poutavému způsobu přednášek dp. exercitátora z Velehradu se podařilo přivábiti téměř všechny občany na přednášky i ke sv. svátostem, takže opravdu celá obec je nyní nábožensky obrozena. Tento způsob exercicií jest ovšem jen náhražkou uzavřených duch. cvičení v exercičních domech. Ale dokud nebude exerciční hnutí u nás dostatečným způsobem finančně organizováno (aby širším masám umožněn přístup k nim), bude, myslím, dlouho odporučení hodno tohoto způsobu (exercicií doma) používati.

T. V.

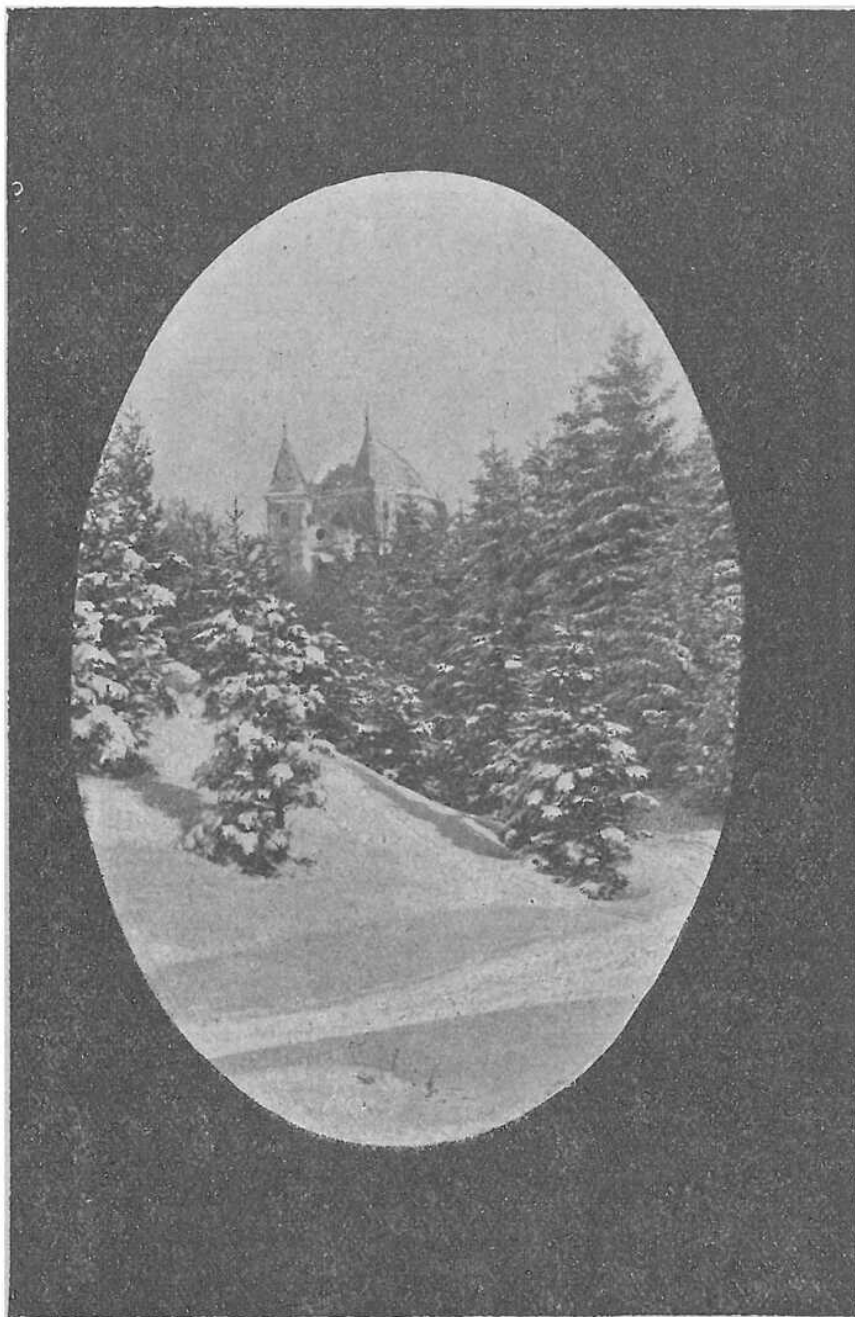
Moje první exercicie: Jsem delší dobu odběratelem Hlasů, v nichž je také Exerciční hlídka. Když začala vycházet, ani jsem se do ní nepodíval, nezajímalo mne to. Ale časem jsem do ní přece nahlédl a konečně jsem ji čítal vždy nejdříve. V listopadovém čísle byly oznámeny exercicie pro jinochy na Velehradě od 10. do 14. prosince. Řekl jsem si: „Franto, to je pro tebe, už toho hodně potřebuješ.“ Neřikal jsem nikomu nic, až 9. prosince ohlásil jsem našim, že pojedou na Velehrad na duchovní cvičení. Vypravil jsem se a 10. o půl třetí ráno jsem vyšel. Tma bylo jak v pytle, ale měl jsem baterku a svítil jsem si na cestu. Za dědinou uřízl jsem si pořádnou palici, bláto pod nohama pěkně pleskalo a já šel vesele. Na nádraží v Bohuslavicích ani živé duše, dívám se na hodiny — pět — ještě hodinu musím čekat. Po dlouhé době otevře se pokladna, koupil jsem si lístek do Kunovic a jel jsem. V Kunovicích ptám se zřízence, jak se dostanu na Velehrad. „To sedněte jen tady do toho vlaku a za hodinu budete ve Starém Městě.“ Ve Starém Městě ptám se jakéhosi strýčka, kde je nejkratší cesta na Velehrad. Ochoťně mi ukázal chodník podél dráhy, „Tam u těch závor na levo, a jděte podél tohoto elektrického vedení — to jde až na Velehrad“ — Poděkoval jsem a za 3/4 hodiny jsem byl u cíle. Co jsem spatřil, velmi mne překvapilo. Překrásný chrám, sochy, klášter, nádvoří. — Šel jsem na chvíli do basiliky a pak jsem hledal Stojanov. Přijda na silnici již jsem viděl nápis Stojanov, stál jsem před krásnou památkou, kterou nám pan arcibiskup Stojan zanechal. — Co tak obhlížím krásný dům a chodím kolem dokola, potkám dva mládence. Pozdravíme se a oni se hned ptají, zda jsem také přišel na duchovní cvičení. „Také.“ Dali jsme se do řeči, byli z Damborice od Kyjova. „A vy odkud?“ „No já z Drnovic od Valašských Klobouk.“ Sprátelili jsme se a za veselého hovoru čas nám ubíhal. Odpoledne jsme byli ubytováni ve Stojanově, dostal jsem se do světnice č. 81, kde bylo místo pro tři. Jeden byl z Holenkova a druhý ze Stráže od Hranic. Představili jsme se navzájem a hned jsme uzavřeli to nejlepší přátelství. Brzy volal hlas zvonku do kaple. Tam bylo sv. požehnání a pak nám byly dány pokyny, jak se máme chovat a nastalo mlčení. Každý den ráno byla mše sv., pak rozjímání, různé pobožnosti, duchovní čtení. Velmi nás těšil zpěv; bylo nás 59 a když jsme zanotili, neslo se to Stojanovem jako když hřmí. Je těžko vypsat všechny dojmy, které jsme zažili po ty dny. Těžká byla chvíle loučení se Stojanovem, v němž se nám tolik milosti a poučení k dalšímu životu dostalo. — Srdečné díky důst. pánu exercitátorovi, srdečné díky sestřičkám, které se o nás tak dobře staraly. — Co ještě říci? Jen to jedno. Jinoši a dívky, vzhůru z temnot, vzhůru k světlu, vzhůru k pravé velikosti, vzhůru k Velehradu! Rodiče, kteří máte dcery a syny, pošlete je na duchovní cvičení! Nenamítejte, náš nebo naše to nepotřebují, jsou hodní. Právě proto, že jsou hodní potřebují duchovních cvičení, aby se zdokonalili a na cestě životem neklesli. Neříkejte náš nebo naše jsou již zkažení, těm to nepomůže. Právě naopak. Vaše děti poznají své chyby a budou je hledět napravit. Kež co nejvíce jinochů a děvčat vykoná duchovní cvičení!

Frant. Stůžka, Drnovice, p. Val, Klobouky.

Sta a tisíce prosebníků vztahuje ruce k Panně Marii Svatohostýnské s prosbou za obrácení svých příbuzných a známých a jen některý příklad vyslyšení se dostane na veřejnost!

děkování a tím jiné k důvěře k Matce Boží povzbuzují, poznáme, že okolo Panny Marie Svatohostýnské je seřaděno celé vojsko apoštolů!

A přece se hledají ještě noví apoštolové!

Pohled na Sv. Hostýn v zimě.

Když si přimyslíme dále ty, kteří podporují podniky svatohostýnské jen k tomu cíli, aby co nejvíce duší nalezlo tu pokoj! Nezapomeňme na zpěváky a starší bratry, na pořadatele poutnických vlaků, kteří přivádějí k Panně Marii zástupy poutníků! Připočtěme ty, kteří rozšiřují Hlasy Svatohostýnské, jimiž se čtenáři udržují v úctě Panny Marie — dále ty, kteří posílají po-

Na Sv. Hostýně mají býti pořádány duchovní cvičení. Není pochyby, že mezi dívčí mládeží bude mnoho apoštolů, které budou horliti o velkou účast. Bude tomu také tak u jinochů a u mužů? Bude mezi nimi také mnoho horlitelů pro duchovní cvičení?

Chceme znovu vzkřísiti poutě mužů. Bude mezi muži takový apoštol, jako byla

ona stařenka ze Zlámance, z farnosti březolupské, o níž píše rolník v Hlasech r. 1914 str. 94.: Když některý rok v tu dobu bylo velmi mnoho práce, a mladí rolníci soudili, že by se měla pouť odložit, vystoupila stařenka, ukazovala na své bílé vlasy a své stáří, odhodlaně se postavila před nás a nutila nás, abychom jen s chutí se pustili na cestu, že když zmokneme, zase se usušíme. Tato stařenka rok

co rok od svého mládí chodívala na Svatý Hostýn. Ač měla skoro 70 let, přece si vykračovala jako mladice, v přestávkách cestou žertovala a nabízela se, že i jiným poutníkům ponese koše.

Kéž i mezi muži povstanou podobní apoštolové!

Jest mnoho apoštolů hostýnských, ale modleme se, aby jich Matka Boží vzbudila ještě více.

SVĚDOMÍ - SVĚDOMÍ.

Před desíti lety mi ani nenapadlo, že někdy budu vyučovati vězně.

Tehda zářivaly mi vstříc dětské oči. Žádná pochybnost nesžírala těch mladistvých dušiček. Kladl jsem tehda dobrou setbu do nejlepší půdy. A dnes? - „Můj Bože! Není vám úzko, když vyučujete zločince? Celou hodinu býti uzavřen s vězni, — toť hrozné!“ Jak často již jsem slyšel tuto a jí podobnou řeč, když jsem vypravoval o své vězeňské škole! Jedni mě obdivovali jako hrdinu, jiní měli se mnou upřímný soucit.

Ach, kdybyste jen věděli, jak milé mám žáky, jak se těší z každického výstižného slova, jak dávají pozor, jak pracují duševně!

Moji farníci jsou lidé jako všichni ostatní. Mají své dobré i zlé sklony. Připomínám také, že jsou to vaši bratři.

Nebeskému Otci jsou rozhodně blíže, než ti fariseové, kteří na ně pohlížejí s vrchu. I pro ně prolil náš Kristus Pán krev svého srdce. Všichni jsou povoláni k slávě nebes. Dobře je znám a vážím si jich. Vím, jak jsou za prokázané dobro vděční. Proto se rád uzavírám s nimi do vězení.

Sedím na katedře a přednáším. Sto očí se na mne upírá, oči neveselých, hladových. Uštvané, toužící duše z nich hledí. Tak rád bych jim opět získal Boha. Bez Něho je temno a chladno v jejich srdci. Ztratili Boha. Aspoň značná jejich část Ho nemá. Život jim Boha zabil, ovšem ne bez jejich vlastní viny, nebo v jejich nitru Boha

aspoň zatlačil daleko do pozadí. Obraz Boží jest v mnohých duších k nepoznání znetvořen, znečistěn. Kdyby znali Boha v Jeho svaté velebnosti, a v Jeho otcovské lásce, pak by byl v jejich duši zápalný oltář se svatým ohněm a jistě by všecko nízké a nesusvaté v nich spálil.

Přednáším. Jen několik črt: „Milí přátelé! Není pochybnosti, že skutečně jest rozdíl mezi dobrým a zlým. Znáte ten rozdíl od svého dětství. Splniti slovo jest dobré; svému slibu nedostáti, jest zlé. Mluvit pravdu jest dobré; lháti jest zlé, atd. Rozdíl mezi dobrým a zlým uznávají všichni lidé i Indiáni a Křováci. Lidé musí tento rozdíl připustiti, ať chtějí nebo ne. Jejich vnitřní přirozenost je k tomu nutí.

Máme činiti jen dobré. Zlého se musíme varovati. Tak žádá zákon našeho nitra, — svědomí. Tento zákon je naším vodítkem jako přikázání Bohem nám dané na hoře Sinai. Máme-li v životě voliti, ukazuje nám zákon svědomí vždy na dobro a praví: „Ty musíš!“ Nedbá, líbí-li se nám jeho rozhodnutí nebo ne. Netrpí smlouvání: „Ty musíš!“ Dopustíme-li se zlého, pak nás tato tajemná moc ihned trestá. Cítíme hlubokou nespokojenost, jsme zahanbeni, otrásá námi hnus, trápí nás hrůza. Svědomí nás provází na celé životní cestě. Ani hluboce kleslých lidí nepropouští ze svého vlivu, i ty napomíná a kárá. Naposled se hlásívá na smrtelné posteli; a tehda doráží na duši přímo hromovými úderů. Všichni jste podrobeni této tajemné

moci. Všichni, věřící i nevěřící jste slyšeli již její hlas, pocítili jste její trest. Vy právě tak, jako lidé minulých časů. Odkud jest svědomí? Odkud jest vnitřní zákon, který nás k dobrému zavazuje bezpodmínečně? „Kde lze najíti kořeny tvého vznešeného původu?“ ptal se Kant, když stanul před vnitřním nesmazatelným zákonem. „V člověku samém?“ Tak obtížné břemeno by si člověk nikdy na krk nepověsil. „Ve vychování?“ Ó, svědomí máme dříve než vychování. To se hlásí i v takových srdcích, která vychování neměla. Od koho tedy má člověk své svědomí, když si je ani sám nevštípl, ani mu nebylo dáno jinými lidmi? — Samo ze sebe přece nepovstalo. Každý zákon musí míti zákonodárce! Kde nalezneme zákonodárce tohoto zákona? Básník starého Řecka Sofokles mluvil skoro před 2500 lety o zákonech nitra, o zákonech vznešených, v nebeských výších zrozených, kterým sám Olymp jest otcem, které nestvořila smrtelná lidská přirozenost.“ Věru nemůže jinak ani býti! Svědomí pochází od vyšší bytosti než jest člověk. Vnitřní zákon jest moc ovládající člověka, moc mající věčnou platnost.

Původce tohoto vznešeného zákona musí míti mu rovnou moc a nadvládu, musí to býti duch, který člověka nekonečně převyšuje, který jest jeho pánem, musí to býti duch, který jest sám v sobě tak svatý, tak spravedlivý, jako ten zákon sám, — musí to býti Bůh!

Podle toho jest svědomí Boží hlas, Boží zákon. Síla svědomí jest právě v tom, že za ním stojí majestát Boha, — jen proto má moc napomínati, varovati, rozkazovati, žádati úplného podrobení, kárati, trestati.

Hleďte, milí přátelé! Chcete-li míti nepochybný, pronikavý důkaz o jsoucnosti Boží, nemusíte Ho hledati daleko. Stačí, když přiložíte ucho k svému nitru. Uslyšíte hlas vlastního svědomí, jímž mluví k vám Bůh. Projděte celý svůj život! Jak často jste slyšeli hlas svého svědomí? Nesčíslněkráté! Do-

vedu si představiti, že v samotě své cely slýcháte své svědomí jasněji a hlasitěji, než v hlučném životě venku. A zde v tichu upomíná i toho, který je chtěl venku utlumiti. Takového člověka napomíná svědomí snad nejhlasitěji! Mám jediné přání, abyste tohoto svého neúplatného přítele poslouchali! Když přijmete ochotně hlas Boží, budete jistě v úctě klečeti před Bohem samým.“

Tak mluvím k svým lidem. Dávali dobře pozor. Obyčejně se na konci přednášky hlásíva některý z mých velikých žáků s nějakou svou těžkostí. Dnes jsou všichni pokojní. Vnitřní hlas se nedá zamluviti. Kdo jej popírá, lže.

Hodina je skončena. Poslední opouštějí třídu. Starší muž čeká na mne. Nesměle mě oslovuje: „Pane faráři, kdy budete míti pro mne trochu času? Tak rád bych se vám vyzpovídal.“

„Pojďte jen hned do mého pokoje! Mám hodinku volnou.“

Sedíme v pokoji proti sobě. Josef Nágel — tak třeba pojmenuji svého

farníka — otvírá mi své srdce. Důvěra k duchovnímu správci jest cosi podivuhodného.

„Pane faráři! Vaše přednáška mě dojala. Rozjitřil jste jí mé staré rány, aniž byste tomu chtěl. Nejsem již mladík. Mám bouřlivá léta dávno za sebou. Zvážněl jsem. V mládí člověk bohužel příliš málo přemýšlí. Nemohu v noci celé hodiny spáti. A tu vystává člověku před očima minulost. Vzpomínky ty jsou mi mukou. Máte pravdu: Jest svědomí, jest! Pořád a pořád jsou to tytéž stíny mého života, které se vynořují přede mnou jako příšery. Nemohu se jich zbavit. Ne-

dají se odehnati. Vyčítavě zírají na mne. Člověk se stydí sám před sebou. Jak hluboko musí býti poraněno to, co nazýváte svědomím, různým životním lumpáctvím, když dávno rány ještě pořád a pořád krvácejí! Abyste rozuměl mému provinění a bídě mého svědomí, musím vám nejdříve vypravovati o mém dětství. Až se všechno dovíte, nebudete mě pak snad úplně zatracovati. Můj otec nenáviděl církev. Tehdejšího času byl u nás doma nepřítel církve skutečnou zvláštností. Nežaluji na svého otce. Nemoc, zlý osud, společnost zlých lidí podlomily sílu jeho víry. (Pokračování).

ZÁPISNÍK SVATOHOSTÝNSKÉHO KRONIKÁŘE

Prelát Dr. Josef Bena, kanovník kroměřížský zemřel. 12. prosince dopoledne jsme dostali telegram: Prelát Bena raněn mozkovou mrtvicí prosí o modlitbu. Téhož dne odpoledne zemřel. V písmě sv. se praví: Blahoslavení mrtví, kteří v Pánu umírají. Těchto slov můžeme užiti o v Pánu zesnulém, neboť umíral vzpomínaje na Pannu Marii Svatohostýnskou, kterou po celý život vroucně uctíval. Prefekti kroměřížští v letech 70tých a 80tých často navštěvovali Sv. Hostýn. Roku 1884 byl tu dva dny 16. a 17. července s ředitelem Vilémem Blažkem a prefektem Ludvíkem Holainem. Vzpomínal si také na korunovací Panny Marie, z níž odcházel s hladem a teprve v Bystřici si něco koupil k obědu. Naposledy se tu zastavil 10. června 1925 na cestě z Choryně, kdež byl jako komisař Křížových sester při posledních slibech. Duchovní cvičení tam dával jeho žák P. Ant. Odstrčilík, právě v té době vícesuperior hostýnský a na zpáteční cestě jej přivezl z Bystřice nahoru. V knize se podepsal: Dr. Bena, kanovník kroměřížský, jubilant, měl totiž toho roku 80 let. Proto se pěšky na Sv. Hostýn neodvažoval. Od r. 1876—1883 byl ředitelem jesuitského gymnasia v Kalksburku a i později byl v

stálém styku s jesuity a velice se zajímal o věci řádové. Když zemřel P. Zimmerhackel, napsal do Hlasů Hostýnských obšírnější článek: Kterak se dostal P. Zimmerhackel do Kroměříže a jak tam působil. Viz Hlasy 1924 str. 52. Jeho životopis s podobiznou je uveřejněn v Hlasech Svatoh. r. 1915 na str. 87; slavil tenkrát 70té narozeniny. Byl pochován za velké účasti kněží a studentstva 15. prosince. Z Hostýna byli na pohřbu P. Superior Jan Vraštil a P. Jan Dvořák. O. v p.!

Při vzpomínce na preláta Dr. Benu vynořuje se nám na paměť jeho spolužák, s ním r. 1869 na kněze vysvěcený, Jan Blažej, farář na Rusavě. Frant. Tábořský v knize „Rusava“ líčí, jak i luteránští Rusavané si ho chválili: Katolický farář Blažej, Pánbu ho oslav, byl člověk dobrotisko. Co ten toho chudobě rozdál! Každý císařský svátek dal školákům svačinu; každé úterý a pátek dával třiceti nejchudšímu pecen chleba; když zabíjal, vzal si jich do čeledníka, posadil kolem mise dokola, malé k samé mise, hrubé vzadku; spustil hodiny, ty im hrály, a děti jedly, až se tak zakuckávaly. Na Mikuláša přišel do školy obecpaný a rozdával. Každý dostal něco: písanku, kreslenko, olůvko, starší dostali

modlicí knížky. Od bystřickéj paní barónky vymohl o každých vánocách na šaty, boty, baranice. Aj i lidu velice pomáhal a moc, moc peněz rozpošćával, a kolkorází na věčnú oplátku. - Jan Blažej maje 30 let se stal 19. ledna 1875 farářem na Rusavě a působiv tam skoro 42 let zemřel 4. října 1916. Za mladších let, zvláště dokud nebylo stálých kněží na Sv. Hostýně, chodíval i čtyřikrát týdně nahoru, zpovídal i kázával. Při stavbě klášterního domu byl ustanoven za dohlížitele, chodíval sem denně. Vybíral ze země kosti bývalých rusavských farníků, neboť klášter stojí na starém rusavském hřbitově. Právem mohl tvrditi, že v pracích hostýnských tolik vycedil potu, že by potokem tekl.

Fr. Tábořský v knize „Rusava“ popisuje kus cesty z Bystřice na Rusavu takto: Přejdeme nepatrný Černý potok. Za ním široká poutnická cesta zahýbá nalevo, pod Vinohrádek. My se dáme napravo starou poutnickou cestou, opuštěnou, zarostlou, přejdeme po druhé Černý potok a měkkou polní pěšinou vzhůru podél vonného obilí a ještě vonnější lučiny, přejdeme brzy k nádherné babyce, krásně rozrostlé a košaté. Stojí o samotě ta zdravá, silná stařenka. Ale stařenku představuje jen mohutnost jejího kmene a jejích větví; jinak je to parádnice a dívá se čile do kraje, jako by mu šátečkem mávala. Ještě o kousek výš — co kvítí je na malé lučině pod lesem, co na něm rosy! — a cítíme už dech hory. Jsme u Slavkovského lesa, poslední vesnice hanácké na východě, ale již bez kroje a také, což za dnešních časů je záviděníhodno, bez obecních přirážek. Již odtud, ačkoliv jsme jen nepatrně vystoupili a jsme teprve pod kopcem, překvapí široký rozhled. Od Starojičinského kopce ke Kroměříži, na sever daleko za Svatý Kopeček nad Olomoucem až k Jeseníkům s Pradědem, a mezi tím vesnic a měst jako hrozinek na hanáckém koláči, bělají se a svítí jako sedmikrásky v trávníku: pod námi Bystřice, za ní městečko Dřevohostice, za ním Přerov; vlevo Holešov, Hulín, Kroměříž. Od Sv. Kopečka na východ se táhne Oderské pohoří. Je to kraj rozhledový, širšího obzoru, družný, společenský, ne samotářský, v sebe jen uzavřený. S každého kolem pahorku, s nevysokého chlumu je takový široký rozhled.

Zdá se, že to všechno si cosi povídá, že se to směje, že to na sebe volá jako děti: „Aha já su věcí!“ — „A já su vyšší!“ — „A já mám víc zvonů!“ — „A šak nevyzváňajú jako naše!“ — „A nás je tady víc!“ — „No, to je toho! My zato máme grunty. A vy chodíte do fabriky!“ — „A vy do řepy!“ — „A my máme do hor blíž!“ — Tak se to škádlí, nu, veselý kraj. Člověk se v něm cítí svobodnější, širší, ne úzkoprsý.

Poutní ruch v prosinci. 2./12. První neděle adventní. — Počasí bylo pěkné. Následkem voleb do zemských a okresních zastupitelstev odpadlo kázání. Přišlo jen 27 lidí z blízka, sv. přijímání 23.

8./12. Slavnost Neposkvr. Početi Panny Marie. Noc i ráno byly jasné. Nad očekávání přišlo asi 320 lidí, sv. přijímání 138.

9./12. Druhá neděle adventní. Přišlo asi 110 lidí, sv. přijímání 67.

16./12. Třetí neděle adventní. Sněžilo, lidí přišlo asi 65, sv. přijímání 39.

17./12. V pondělí se začaly za pomoci p. Ježka stavět jesličky.

23./12. Čtvrtá neděle adventní. Ač bylo pěkné počasí, přišlo jen 76 lidí, sv. přijímání 41.

24./12. Štědrý den byl krásný, ale večer počala se obloha potahovat mraky. V 5 hod. bylo sv. požehnání, v 6 se vyžvánělo všemi zvony.

25./12. Hod Boží vánoční. Kolem 2. hod. ranní se přihnala silná vichřice, která potrvála po celý den. Již po jedné hodině ráno počali lidé přicházet do kostela. O 2. hod. byly tři tiché mše sv. Přítomno bylo již asi 100 lidí. Po třetí hodině se kostel počal plnit, přicházeli lidé z půlnoční v Bystřici. V pět hodin byla jitřní před vystavenou Nejsv. Svátostí za dobrodince Sv. Hostýna. Po jitřní bylo kázání (P. Superior) pak další dvě tiché mše sv. Po těchto tři tiché mše sv. u hlavního oltáře. O 1/2 9. bylo opět kázání (P. Bartoník) a slavná mše sv., pak ještě dvě tiché. Lidí bylo na Sv. Hostýně přes 1500, sv. přijímání 267, mši sv. 18, z toho dvě slavné.

26./12. Na Sv. Štěpána neustal vítr, proto také návštěva byla slabá, přišlo jen asi 76 lidí, sv. přijímání 54. V 8 hodin byla mše sv. se zpěvy vánočními, pak od

oltáře kázání (P. Bartoník), načež slavná mše sv. s koledami.

29./12. měl zde pohřeb pan Jan Gamba, okresní cestmistr v. v. z Kroměříže. Byl sem dle své poslední vůle převezen. Requiem v 8 hod. a pohřební obřady měl P. superior. Pohřbu se zúčastnil R. P. provinciál Met. Řihák z Prahy, místní duchovenstvo, několik známých zesnulého a obyvatelé Sv. Hostýna. Zesnulý byl velkým ctitelem Matky Boží, teď odpočívá na blízku té, kterou miloval R. i. p.

30./12. Obvyklý pořádek nedělní, lidí přišlo asi 80, sv. přijímání 48.

31./12. Na ukončení roku bylo večer slavné požehnání s Te Deum, při němž se rozhlaholily zvony svatohostýnské.

Za měsíc prosinec přišlo asi 2678 poutníků, ke stolu Páně přistoupilo 932, mši sv. slouženo 136.

S vděčností pohlížíme na uplynulý rok. Svatý Hostýn byl vpravdě pro mnohé a mnohé požehnáním, místem kde dobrotou a láskou Matky Boží našli mír a klid duše. Celkový počet poutníků obnášel asi 250.000, ke stolu Páně přistoupilo 80.270, mši sv. slouženo 2611, z toho zpívaných 267, cizích kněží se zapsalo v sakristii 716, sňatků bylo na sv. Hostýně 105, průvodů přišlo 310, uvítáno bylo 142, skupin mládeže 73, v počtu dětí 2852, kázání neb promluv bylo 191, nových členů Matice přistoupilo na Sv. Hostýně zakládajících 31, přispívajících 98, zemřelo 58. Toť mluva suchých cifer. Co nesmírných milostí v sobě tají, ví jen Bůh a Nejsvětější Panna. Nám nezbyvá než z hloubi duše říci to, co tak často se na Sv. Hostýně ozývá: „Děkujem Ti Matko milostivá — děkujeme tisíckrát“ —

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V prosinci 1928.

2. bylo lidí v kostele	27	au sv. přijímání	23
8. " " "	320	"	138
9. " " "	110	"	67
16. " " "	65	"	39
23. " " "	76	"	41
25. " " "	1500	"	267
26. " " "	76	"	54
30. " " "	80	"	48
Ve všední dny úhr.	424	"	255
Úhrnem	2678	"	932
Mši sv. slouženo 136.			

Povětrnost na Sv. Hostýně r 1928

Měsíc	Průměrná teplota	Průměrná vlhkost v procentech	Průměrná oblačnost v desetín	Výška srážek v mm	Počet dní srážkových	Počet dní			
						s bouříkou	s mlhau	s větrici	se sněhovou pokrývkou
leden	—2'4	97	8	67'2	24	—	17	6	31
únor	—2'5	95	7	56'6	18	—	16	2	29
březen	1'1	82	4	38'4	10	--	7	11	17
duben	6'6	78	6	75'2	17	1	11	11	5
květen	8'5	75	6	102'9	15	2	10	4	—
červen	12'7	73	5	78'2	16	6	7	6	—
červenec	19'3	59	3	28'9	5	4	2	4	—
srpen	16'3	70	5	103'7	14	5	6	2	—
září	12'5	74	4	85'5	12	1	7	4	—
říjen	7'4	82	5	38'0	12	—	10	12	—
listopad	4'1	91	8	94'4	23	—	19	11	4
prosinec	—3'6	98	8	65'5	20	—	24	8	29
Rok	6'6	81	6	834'5	186	19	136	81	115

Vítr od S 59, SV 172, V 90, JV 200, J 178, JZ 102, Z 175, SZ 118, bezvětrí 4.

Jasných dní bylo 73, většinou zamračených 114. Největší teplota byla 15. července 29'6 nejchladněji bylo 20. prosince —13'2.

Povětrnost v prosinci. Skoro celý prosinec mrzlo a velmi často byla mlha. Tato přimrzala na stromy a tvořila tak zvanou námrazu, jež se dalším mrazem zvětšovala a skláněla k zemi větve stromů; nepolámala je však, protože zavčas roztála. 11. a 12. prosince vál jižní vítr a jak sníh na zemi tak námrazu na stromech rozpustil. Brzy nato se však nasadila nová námraza. Ale od 20.—24. prosince svítilo slunce a třebaš bylo „zubaté“, přece osvobodilo stromy od ledu. Ve vánoce povstala po třetí námraza, která 30. prosince zmizela. Začátkem ledna silný severovýchodní vítr ohýbal stromy, jež na štěstí nebyly námrazou pokryty a přinesl hustý sypký sníh, jenž před kostelem učinil přes metr vysoký násep a před klášterem až dva metry vysoké závěje. 12. prosince nemrzlo po celý den a byla za celý měsíc nejvyšší teplota 5 st. nad nulou. 11., 13. a 30. pros. mrzlo jen několik hodin a ostatní dny mrzlo po celý den. Největší mráz byl 20. pros. — 13 st. 8. pros. byly — 3 st., na jitřní bylo — 8 st. Slunce svítilo 20., 22., 23., 24., celý den a 21. pros. několik hodin; zamračeno bylo 7. a 12. prosince: ostatní dny buď zcela neb jen na několik hodin nás zakryla mlha, či vlasně nízké mraky, které přinášely mlžení, sníh a déšť.

Pršelo 11., 12. a 30. pros.; častěji sněživalo, ale sněhu mnoho nebylo: v první polovici měsíce okolo dvou dm, v polovici měsíce sníh roztál, okolo vánoc na půl dm, teprve na Silvestra na dva dm a 4. ledna na 4 dm. Za celý měsíc napršelo 65.5 mm. Silný vítr vál 6. 19. pros., večer na Štědrý den, celý den na Narození Páně, večer na sv. Štěpána a ráno na sv. Jana a 30. prosince. Většinou vály jižní a severovýchodní větry.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostátku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, Sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plníce slib: M. V. z Ch. — Onemocnělo mi dítě tři týdny staré na zánět mozkových blan a křeče. Byla jsem u dvou lékařů a oba se vyslovili stejně, že není naděje na uzdravení; obrátila jsem se k Té, již zasvětila jsem dítě ještě před narozením o pouti na sv. Hostýně. Ve své úzkosti jsem se nedovedla souvisle pomodlit ani „Otčenáš“, rty moje vysílaly z plna srdce prosbu k Matičce: „Zůstaň matkou lidu svému“ a „Staň se Pane vůle Tvá“ a slíbila jsem uzdraví-li se dítě, že pošlu poděkování do „Hlasů“ a na mše sv. na různé úmysly na sv. Hostýn 60 Kč, kterýžto slib dnes plním. Zároveň jsem slíbila, že až dítě přijde do rozumu vykoná pouť na Sv. Hostýn a že se budu snažiti je tak vychovávat, aby jednou, povolá-li je k tomu Pán, splnila se moje tužba a mohla je obětovati do služeb božích živé, jako tehdy kdy dřímalo pod mým srdcem. A hle! Nemoc ještě byla tvrdošíjná; křeče trvaly 14 dní a horečka je dlouho trápila; půl roku, téměř každý den mělo horečku někdy až 41.7°, přece však vyvázlo. Jest sice slaboučké, dlouhou nemocí opožděné, ale přece Matička Boží neopustila své dítě a proto znovu k ní volám, abych mohla i ten druhý slib splnit: „Zůstaň matkou lidu svému“ a „Staň se Pane vůle Tvá.“ — N. N. od Přerova za uzdravení v těžké a nebezpečné nemoci. — A. St. R. za vysly-

šení prosby. — Nejmenovaná z P. za vyslyšení prosby. — Čtenářka Hlasů za vyslyšení prosb. — K. J. katecheta v L. za mocnou ochranu a pomoc v nemoci matčině. — Anežka Radová z Polic u Valaš. Meziříčí. Byla jsem v červenci těžce nemocná, měla jsem zánět plic a pohrudnice a k tomu tak hrozná bolest hlavy, že to bylo k nevydržení. Přivolaný lékař vzdal se naděje na uzdravení, říkal, že jsem tuze slabá. Já však hledíc na obraz P. Marie Hostýnské stále jsem ji vzývala o pomoc a úlevu. A hle, hned po zaopatření sv. svátostmi se mi velmi ulehčilo, tak že jsem v krátkém čase z lůžka povstala a dnes jsem úplně zdráva. — Odběratelka Hlasů A. K. z Břestu: byla jsem ve veliké tísní tělesné i duševní a pomoci jsem nevěděla. Slíbila jsem Matičce svatohostýnské, že to uveřejním a že ji navštívím a byla jsem vyslyšena. Vše se obrátilo k dobru. — M. J. z Rymic za uzdravení z těžké nemoci. — Čtenářka Hlasů od Přerova, za vyslyšení v četných důležitých záležitostech. — N. N. z Bohuslavic, byla jsem dlouho v hrozných starostech o existenci a hle dnes s pomocí Boží na přmluvu P. Marie mám zaměstnání, o kterém se mi ani ve snu nezdálo. — M. Hlaváčková, Dol. Životice za uzdravení dcerušky. — J. Anderlová, Brno, náhodou jsem dostala Hlasy do ruky a ihned jsem začala prosit P. Marii o pomoc. Uzdravila jsem se a přijdu ji osobně poděkovat. Smiluj se nad celou mou rodinou, Matičko svatohostýnská. — N. N. z Bernatic od Nového Jičína za uzdravení v nemoci. — Nejmenovaná z Ondratíc za vyslyšení prosby. — N. N. studující arcib. gymnasia v Kroměříži za vyslyšení prosby. — N. N. z Prusinovic za navrácení zdraví. — M. P. z Huštěnovic za vyslyšení prosby. — K. V. Veselý na Moravě za vyslyšení prosby. — F. H. za šťastné odvrácení úkladů. N. N. v Palhanci u Opavy za četné udělené milosti. — N. N. Němčice nad Hanou za vyslyšení v těžké záležitosti. — Čtenářka Hlasů za vyslyšení prosby. — M. M. v Čádkavě za vyslyšení prosby. — J. Šenkýřik Bořenovice za uzdravení v těžké nemoci. — B. B. Brno: přejelo mne auto, utrpěla jsem otřes mozku, zlomeninu žeber, lékaři pravili, že jsem mohla být zabitá — jen zázrakem jsem vyvázla. Modlím se

denně k dobré Matičce Boží, aby mne chránila od náhlé a nenadálé smrti a byla jsem vyslyšena. — Nejmenovaný z Kunčic p. O. děkuje Božskému Srdci ze vyslyšenou prosbu a Jeho Matce Panně Marii a sv. Josefu za přimluvu ve velmi důležitých finančních i jiných záležitostech. Obzvláště za zachránění před světskou hanbou a za ochranu před soudními spory. Ano, Božské Srdce činí někdy velké divy a změny v životě našem. Dopouští buď za hříchy nebo na zkoušku mnohý kříž, ale opět z bídý pomáhá, vždy těší, aby nás jen výše k sobě pozvedlo. Buď Jemu čest a sláva na věky. — N. z Břestu, vzdává vroucí díky za vyslyšení proseb a prosí o další pomoc.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

A. Z. V. prosí vroucně Matku Boží za dar stálého zdraví pro svoji matku. — Nejmenová z Halenkovic za dar zdraví a za vyslyšení prosby. — J. A. B. za dar zdraví. — S. H. H. za obrácení hříšníka. — D. V. Z. za vyslyšení v důležité záležitosti. — A. V. Olomouc, Matičko Boží Svatohostýnská snažně Tě prosím, vyslyš mne, a je-li to vůle Boží vyplň moji prosbu, vždyť dobře víš, že nežádám pro sebe. Matko Boží pomoz, neopouštěj dítko své, a já po celý život chci Tobě věrně sloužit a Tebe ctít.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

SEZNAM ČASOPISŮ ZASÍLANÝCH VÝMĚNOU.

Akord Lad. Kuncíř, Praha.
Anděl Strážný Brno, Starobrněnská 19.
Apoštolát Olomouc, Salesianum.
Archa Brno, Židenice (Em. Masák).
Časopis katol. duchovenstva Praha.
Časopis Vincentina Praha 158—IV.
Časopisecký zpravodaj Smíchov.
Dorost Praha III. Novodvorská ul.
Echo z Afriky Brno Petrov 7.
Sv. Eucharistie Brodek u Nezamyslic.
Gospa Sinjská Sinj, Dalmacia.
Hlas St. Louis, Mo. 1611 S. 11. th. St.
Jitro Praha.
Hvězda Líšeň u Brna.
Katolík 1628 Allport Street, Pilsen Station, Chicago.
Květy lásky A. Hoffmann, far. na Král. Vinohradech.
Marta Olomouc Wilsonovo nám. 16.
Museum Brno, Alumnát.
Náš Domov, Slatinice u Olomouce.
Naše listy Praha II., Žitná ul. 26.
Naše Omladina Bilsko u Litovle.
Neděle Černovice u Tábora.
Noviny z Podradhoště Val. Meziříčí.
Orel, Orelská osvěta, Květy mládí Ústřední kancelář Orla, Brno.
Od Karlova Mostu Praha.
Pax Praha II. Opatství Emauzské.
Poklad věřících V. Kotrba Praha.
Pod znakem Marii Polsko.
Posol B. Srdce Trnava.

Poutník Jerusalemský Brno, Kapucínské nám. 7.
Pozorovatel Kroměříž.
Právo Přerov.
Přítel opuštěných Král. Vinohrady.
Ráj Vídeň IX./4. Pulverturm. 18.
Růže dominikánská Praha I. 234.
Růže lurdská Bratislava, Kapituelská 5.
Das Schwert des hl. Michael Bilin.
Selské Hlasy Brno, Biskupská 1.
Serafínské květy Olomouc, klášter Kapuc.
Serafínský prapor Praha II. Fr. Klášter.
Slovácké noviny Uh. Hradiště.
Škola B. Srdce Páně Rajhrad.
Šťastná rodina Praha II., Spálená 15.
Štít Hradec Králové.
Svatá Hora Příbram.
Václav a Anežka České Budějovice.
Úřednictvo kat. Misijs Jugoslavie.
Ve službách Královny Praha II. Ječná 2.
Věstník díla šíření víry Praha IV. Hradčanské nám.
Věstník Jednoty duchovenstva Lysice.
Věstník katol. učitelstva Přerov, Blahoslavova 41.
Vychovatel Praha Karlín Riegrovo n. 8.
Wydawnictwo Ksiezy Jezuitov Krakov tři časopisy.
Za láskou Brno, Biskupská 7.
Zasvěcení Praha II. Trojická 20.
Život Praha.

Fryšták 50, — M. Polanková, Huštěnovice 10, — Fr. Zavadil stud., Kroměříž 10.

Na sochu Božského Srdce Páně: Fr. Tesová, Štěpánov u Olom. 8, — R. Vinklárková, Dřevohostice 2.

Na elektrické světlo: P. B. z Chrástán 10, — N. N. z Bernartic 10, — M. Fišarová Náklo 100.

Na kříž, cestu: N. N. z Hranic 200, — N. Kristínková, Tlumačov 40, — V. Rutta, Nová Ves 5.

Na klášter (Duchovní správa): L. Bednářová, Ondratice 10, — J. M. prelát Bena v Kroměříži 500, — V. Hrubý, Hrušov 5, — Fr. Sedláček, dv. rada, Brno 100, — M. Spáčilová učít. v Kroměříži 50, — J. Sýkora, Čechovice 5.

Na kněžský dorost T. J.: N. N. Bilavsko 3, — Farní úřad Štítná n. Vl. 50, — J. Šenkyřík, Bořenovice 20, — Ant. Škrhlová, Hustopeč n. B. 30, — Dr. Oldř. Gretz, Praha 10, — A. Milatova, Ostravice 20, — M. Pavlísková, Ostravice 20, — A. Milatová, St. Hamry 20, — B. Haroková, St. Hamry 20, — A. Tomančáková, St. Hamry 20, — M. Brumovská a A. Romančáková, St. Hamry po 10 Kč, — Fr. Kotková, Bystřice p. Host. 50.

Na jesličky: A. Burdová, Frýdek 10.

Na Matici Svatohostýnskou: A. Andrysiková, Hor. Beřkovic 100, — V. Sadilová, Brusné p. H. 20, — N. N. Štítná n. Vl. 50, — J. Kristínková, Tlumačov 40, — E. Hřiva, Veselá u Val. Meziříčí 20, — † Karol. Fišerová z Ponětovic 628 65.

Na tiskový fond: M. Večeřová, Dubany 3, — A. Mánková, Přerov 8, — F. Onderka, Paskov 3, — P. Salajka, Dol. Bojanovice 3, — J. Prachář, Pržno 8, — J. Čechová, Tučapy 8, — Fr. Švestková, Havříce 5, — Fr. Mikeš, Čechy u Přerova 3, — J. Řezníček, St. Břeclava 8, — R. Juráková, Brno 3, — A. Bembetková, Orlová 8, — E. Sedlářová, Obědkovice 3, — Sestry N. P. Budišov 3, — A. Konšelová, Určice 3, — M. Hrabalová, Boršice 8, — M. Vinterová, Přívoz 8, — J. Anderťová, Přívoz 3, — B. Jelínková, Rychlářov 2, — V. Prucha, Sluhy Č. 3, — L. Šimurdová, Zubří 4, — R. Chudobová, Král. Vinohrady 8, — Mil. sestry, Lipník n. B. 3, — M. Sochová, Štrambersk 3, — M. Mevřonová, Janovice 8.

Na poutní dům: Rod. Vaculíkova z Roštění 100, — N. N. Pavlovice na poděk. 20, — Dp. Frant. Hronek, far. v Kostelci u Hol. 3012'50, — J. Chrobáková, Osek n. B. 50, Fr. Drbalová, Osek n. B.

50, — A. Wagnerová, Zábřeh 50, — N. N. Nové Sedlice 100, — Fil. Opleťalová, Studenec 100, — Sdružení katol. žen a dívek, Štěpánov 30, — Boh. Halada, Prostějov 100, — Dp. J. Kreml, Val. Klobouky 100, — Čten. Hlasů z Němcic na Hané 100, — Farní úřad, Štítná n. Vl. 50, — J. Šenkyřík, Bořenovice 50, — A. Svobodová, Strážnice 100, — M. Pošová, Lidměřice 40, — Dp. Ludv. Koncer, far. Čehovice 100, — M. Minaříková, Částkov 10, — Dp. Fr. Čapka, farář Štěpánov 10, — J. Pavlíková, Petržalka 10, — J. Vojek Janovice 5, — M. Ondráčková, Slatina 10, — E. Hladůvková, Kroměříž sbírkou o slavnosti svěcení pout. domu 100, — far. Hosa Hugo, Bartošovice 5, — kpl. Fr. Kalivoda, Zlámanka 30, — far. Fr. Šverdík, Mošnov 20, — kpl. Karel Vykopal, Ost. N. Ves 20, — f. úř., Mokré Lazce 45, — kons. r. Met. Štrupek, Přemyslovice 20, — Aloisie Lochmanová, Třebětice 20, — Nejmenovaná v Příboře 100, — Ct. Donov, Znojmo 10, Ludvík Lochman, Količín 100, — P. Fr. Kuřina, spirít., Choryně 50, — far. Jul. Zohner, Olom. N. Ulice 5, — Marie Mrázková, Praha 5, — Jul. Volná, Místek 5, — Antonie Glingarová, Místek 10, — Antonie Glingarová, Místek 5, — Aloisie Čápková, Místek 5, — M. Čapíková, Radkovy 12, — kpl. Ant. Marek, Penčice 10, — prelát Al. Demel Olom. 100, — far. Jindř. Konečný, Roštín 30, — Ant. Hoverka st., Diskov 10.

Z Ameriky: Prostřed. p. Hynka Dostála: Kath. Pechniková, Broadway, Bedford na poutní dům 1 dol., na svatohost. Hlasy 2 dol., — Jan a Fr. Kajšovi, St. Louis, do mešního svazu 2 dol., — Marie Ignorová Ill. na opravu kostela 10 dol., — N. N. Ceresco Nebr. na hlavní oltář 1 dol., — Tom. Vinklárek, Tex. poutní dům 3 dol., — A. Kopecká, Tex. na věčné 2 dol., — Anna Kopecká Tex. na Hlasy světlo hostýnské 1 dol., katol. muž 1 dol., — Martin a M. Žádník, Barmvel, Can. 3 dol. na poutní dům, — Sev. Kašpar, Chelsea, na kostel a Hlasy 2 dol., — K. Pechniková Broadway, poutní dům 1 dol., na Hlasy 1 dol., A. Vinkler, Ennis, Tex., na mešní svaz 2 dol., na Hlasy 1 dol., na poutní dům 25 ct., — Fr. Valábek, Schelton, Can. na Hlasy 1 dol., — Kath. Strnad, Cudahy, Wis. na Hlasy 3 dol., na mše sv. 3 dol., na hlavní oltář 1 dol., na poděkov. za uzdravení. —

„Všem šlechetným dárčům srdečně zaplať Pán Bůh!“ —

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Jan Kolář z Polešovic.

Vavřín Čermák z Přisnotic.

Amalie Schmiedková z Jihlavy.

Veronika Urbanová ze Sazovic.

Anna Macháčková ze Závěšic.

Josef Géla z Milostovic.

Jan Kolář z Polešovic.

František Lakomý z Vilémova.

Karolina Fišerová z Ponětovic.

O. v p.!

Novinka!

Novinka!

Právě vyšlo!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poučníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

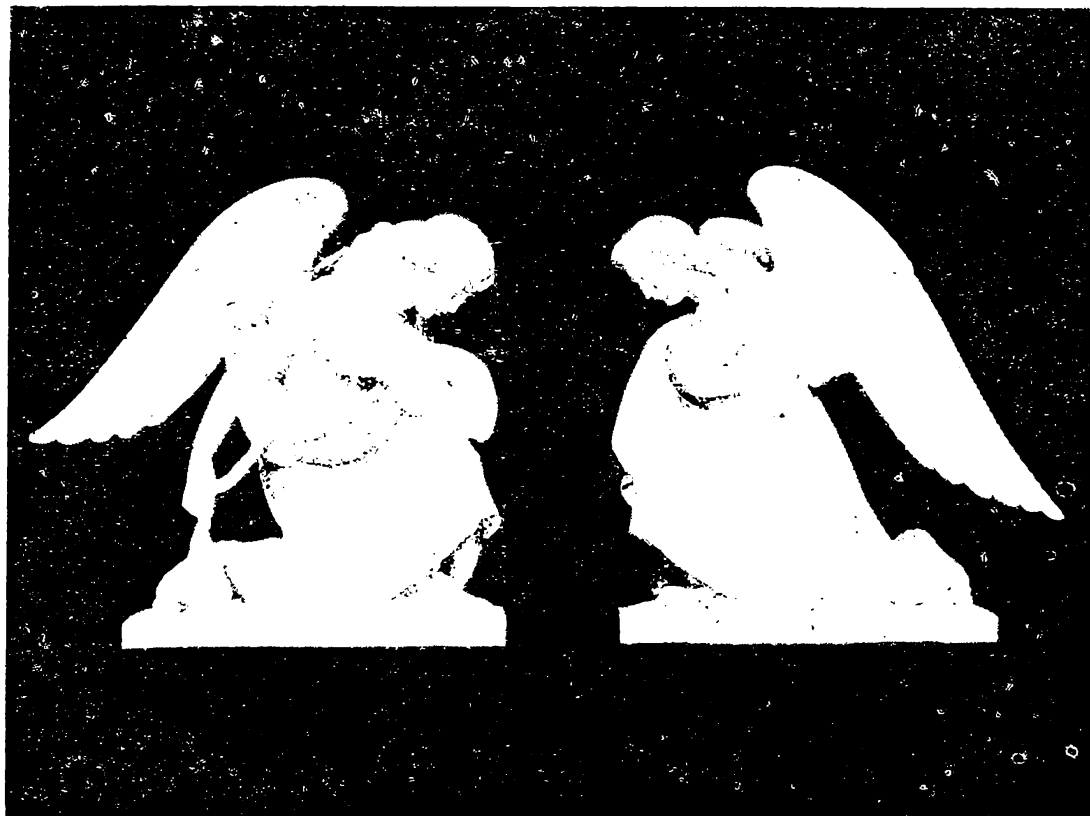
Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5.- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

OBSAH: Vincenc Kubín C. SS. R.: Svatohostýnské písničky, str. 33. — Skoronský: Knížečka sv. Josefa, str. 33. — F. P. Kyjovský: Dvoji zázrak (pokračování) str. 35. — Svědomí - Svědomí, (pokračování) str. 39. — Svatohostýnský apoštolát, str. 40. — Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth, str. 42. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 44. — Poděkování, str. 47. — Prosby, str. 48. — Dobrá četba, str. 48. — Cyzojazyčná literatura, str. 48. — **Vyobrazení:** Sv. Josef, str. 34. — Pohled na Sv. Hostýn v zimě, str. 37. — Pohled na Poutní dům na Sv. Hostýně v zimě, str. 41.

Přátelům Sv. Hostýna.

S pomocí Boží začneme koncem dubna s opravou střechy chrámové. Báň se nejprve odkryje, vazba dřevěná, prohnílá se rozebere, pak se kopule ihned provisorně zakryje šalovačkami a lepenkou, načež se přikročí k montáži železné vazby a ihned k pokrývání měděným plechem. Současně se bude pracovat i na věžích. Tu zůstane vazba nynější, jen se vyspraví a bude se ihned pokrývat. Bude to práce velká a náklad s tím spojený stále roste.

Duchovní správa obrací se opět na všechny přátele a příznivce Sv. Hostýna s prosbou, aby ji byli svou štedrostí

nápomocni. K tomu účelu přikládáme do březnového čísla složenku duchovní správy. Při opravě střechy bude nutno i bání jak věží tak i kopule dát nově pozlatit. Snad mnohá ctitelka Panny Marie má odložené z módy vvláště šperky, které by k tomu účelu chtěla věnovat. Najdou se v mnohých rodinách ještě i staré stříbrné rakouské peníze, duchovní správa to vše ráda přijme a k účelu opravy obrátí. Všem, kteří nám přispějí šťastně dokončit toto velké dílo srdečně „Zaplat Pán Bůh“.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: Dp. Fr. Bubílek, far. na odp. v Bystřici p. H. 500, — Fr. Kozáková z Kyselic 500, — M. Vitková, Dambořice, na poděkov. 200, — Po 100 Kč: Farní úřad. Štítná, — A. Macková, Tišnov, — J. Jemelka, Tučín, k uctění památky † syna, — J. a Fr. Chytilovi, Grymov, — B. Potěcká, Val. Klobouky, — A. a Čec. Slavotínkovi, Prostějov, — Ž. Galčíková, Kralice, — Boh. a Fr. Plhalové, Brno, — N. N. Zlobice, — Fr. Šádková, Němčice na H., — H. Bažantová, Velké Němčice 87, — Jos. Kotek, Lubno 80, — Po 50 Kč: M. Hlaváčková, Dol. Živovice, — Al. P. Brno, — A. Ratiborská, Velká u Strážnice, — A. a M. Zatloukalovi, Císařov, — František Hanák, Vizovice, — J. a A. Máchovi, Ostrožská Nová Ves, — J. Uhrová, Brno, — A. Ječmenová, Blansko, — M. Kunovská, Lipník nad Bečvou, — J. P. Kroměříž 40, — Dp. J. Václavěk, far. Záhlavice 36, — L. Nečas, Vilémov 30, — Dp. J. Kolář, far. Albrechtice 30, — A. Beránek, stud. Drozdice 30, — A. Lejsková, Čehovice 30, — L. Riedl, Mařatic 28, — A. Váhala, Bernatice 25, — Po 20 Kč: Dp. A. Stoklásková, katech. Ivanovice, — B. Vykydal, učet. Husovice, — N. N. Hulín, — A. Karliková, Říkovice, — Fr. Jeřábek, Luhačovice, — B. Vražina, katech. Horní Heřpice, — T. Horáková, Zdounky, — J. Pavlica, Žeraviny, — M. Kopečková, Praha, — B. Kalábová, Velatice, — A. Hübllová, Hranice, — T. Dulíková, Hrádek, — N. N. Přerov, — A. Tichá, Brno, — J. Zoufalová, Blatnice 16, — J. Botek, Ostrož. N. Ves 15, — Farní úřad, Uherčice 14, — Farní úřad, Vel. Němčice 13, — Po 10 Kč: T. Krätschmer, Herzogswald. — Pokračování v příštím čísle.)

Na klášter (duchovní správa): M. Šoupalová, Kostelec n. H. 31, — M. Podhajska, Brno 50, — L. Otáhalová, Kroměříž 20, — N. N. Šlapanice 10.

Na poutní dům: L. Lenková, Kostelec n. H. 30, — R. Haselmanová, Konice 20, — H. Bažantová, Vel. Němčice 20, — A. Ječmenová, učet. Blánsko 25, — J. Bártek, Troubky n. B. 50, — A. Vyslouzil, Obědkovice 25, — Rolnická záložna v Třebíči 20, — T. Volná, Sviadnov 10, — M. J. Hanušová, Jundrov 10, — dp. František Kolář, kapl. Zábřeh sbírkou 16, — J. Procházka, Medlov 6, — Fr. Glosar, Vřesovice 5, — far. Ant. Štraškrába, Herálec 5, — Aug. Dosedla, les. správce, Dubicko 50, — děk. Tom. Kopecký, Místek 20, — dvor. rada Fr. Sedláček, Brno 200, — dp. Jan Churý, Zábřeh 50, — Manž. Kozákov, Kurovice; na pout. dům 50 Kč, na kost. 25, na vodov. 25, dohr. 100, — Rod. Jos. Velcl, Třebětice 20, — Karel Lochman, Třebětice 10, — farní úřad Bilsko, Čechy 10, — J. Motál, Skaštice 500, — Nejmenovaná, Hradisko u Kroměříže 20, — Jarosl. Uhlíř, Vřesovice 5, — Berta Marischlerová, Přerov 200, — far. Jan Filipovič, N. Veselí 10, — M. Zálesáková, Hodonín (nemocnice) 20, — far. Oldř. Hill, Čučice 10, — Jos. Procházka, rol. Kelčany 150, — far. úřad, Příbor (člu.) 393, — Foltynovská Terezie, Frýdlant 20, — far. Fr. Koudelka, Dol. Loučky 5, — prof. Ant. Minařík, Mor. Ostrava 20, — děk. A. Mazal, Bořitov 20, — dp. Jos. Beránek, Val. Klobouky 10, — katech. Fr. Kunčar, Hlučín 50, — katech. Fr. Bém, Hranice 10, far. úř. Něm. Knínice 3, — P. Jos. Dosedla, M. Beroun 60, — dp. Leop. Krybus, Bilsko 20, — kapl. Josef Táborský, Val. Meziříčí 20, — katech. K. Bílek, Svi-

Číslo 3.

Březen 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R.

SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

Hostýnské zvony.

*Hostýnské vy zvony,
zbožné vaše tóny
stříbrem jako zní,
tklivý hlas tak máte,
k Matce svoláváte,
zvete k modlení.*

*Hostýnské vy zvony,
jasné vaše tóny
zní jak v pohádce,
k nebesům když letí
aneb v stromů sněti
dozní přesladce.*

*Hostýnské vy zvony,
čisté vaše tóny
zní tak dojemně
mír, klid nesou duši,
těm, kdož nejsou hluší,
mluví tajemně.*

*Hostýnské vy zvony
sladké vaše tóny
slýchám rád, když zní,
u Maticky milé
plynou štěstí chvíle
blaze se to sní*

Skoronský:

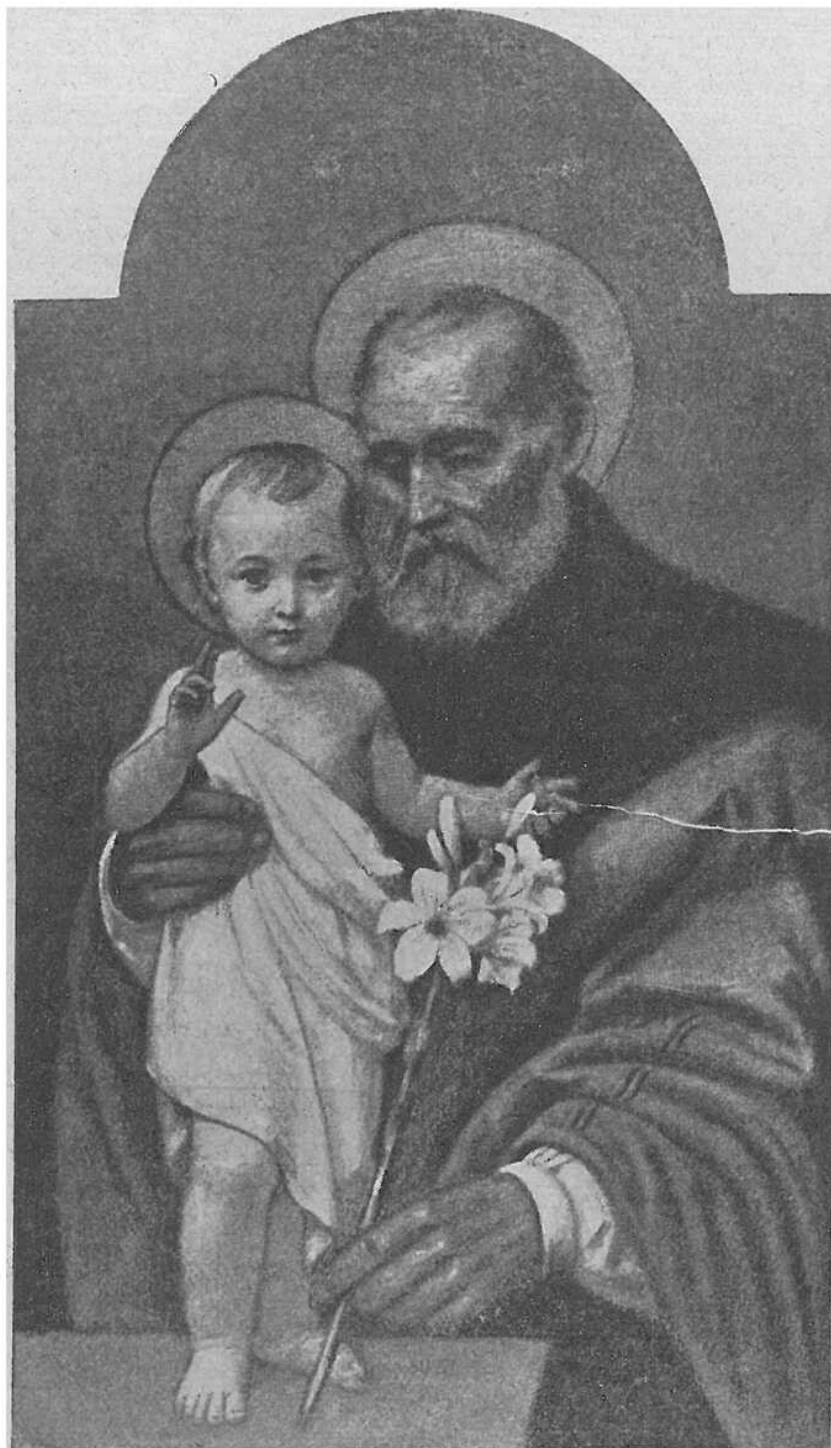
KNÍŽEČKA SV. JOSEFA.

do čte tento nadpis, asi se maně otáže: Což pak měl sv. Josef nějakou knížečku? Či jaká to knížečka sv. Josefa? Co je to? — Nedivím se. Vždyť tak se tázal překvapeně i známý P. Puntigam, jak sám vypravuje v časopise „Eucharistický svaz národů“ (roč. V. č. 5. str. 71.) Píše tam: Jednou jsem jel se spolubratrem ke Školským bratřím do S. u Vídně. Cestou přišla naše rozmluva na sv. Josefa. Tu pravil onen spolubratr: „Máte knížečku sv. Josefa?“ „Jakou knížečku?“ táži se. „Nu takový zápisníček, do něhož se zapisuje, co by člověk rád dostal na přímluvu sv. Josefa. Pak se modlí denně něco ke cti světcově, až obdrží žádanou milost.“

Vyslyšení se pak poznačí v knížečce u napsaného přání srdéčkem, křížkem a podobně. Tak to činí mnozí a pak vidí, jak často a nápadně sv. Josef pomáhá i v časných záležitostech.“

Já jsem dosud nevěděl nic o této knížečce sv. Josefa ale hned jsem si umínil, že si takovou opatřím. To bylo 16. května 1921. Potřeboval jsem tehdy právě kancelářskou místnost pro redakci časopisu. Nikde nebylo možno nalézt

bytu. Tuto záležitost jsem napsal do knížečky sv. Josefa, modlil jsem se a 23. května jsem našel v největší blízkosti našeho domu velmi vhodný pokoj pro kancelář.

Na podzim 1921 jsme chtěli zřídit malou tiskárnu. Prosil jsem 27. listopadu sv. Josefa, aby nám do března obstaral stroj, dobrého sazeče a místnost. Vše se stalo dle přání. Tu se však ukázalo, že malou ruční tiskárnou se časopis obtížně tiskne. Dne 14. srpna jsem prosil sv. Josefa o rychlotisk a kromě

toho o tiskařskou koncesi. Chtěl jsem všechno mít do 15. září. Tu mne nechal sv. Josef čekat tři měsíce. Ale 2. ledna 1923 jsem obdržel od docela neznámé dámy 700 dolarů na tiskárnu, poněvadž se prý dověděla od jednoho kněze, že jí potřebujeme . . . Stejně nápadným způsobem jsem ještě častěji zakusil pomoci sv. Josefa.“

Jeden kněz vypravuje: „Když jsem četl po prvé o zkušenostech P. Puntigama s „knížečkou sv. Josefa“, začal jsem ji též. Bylo to v únoru r. 1925. Měl jsem velmi vážnou finanční obtíž, která mně nesmírně trápila a mohla mít pro mne dalekosáhlé následky. Opatřil jsem si malý zápisníček a nadepsal „Knížečka sv. Josefa“. Šťastné vyřízení oné záležitosti jsem si napsal na první stránku a začal jsem konat denně kratičkou modlitbu ke cti sv. Josefa. A hle! Již 3. dubna celá záležitost se šťastně vyřídila. Srdéčko z vděčnosti, zdobí podnes onu stránku v knížečce.“

Bývalý prefekt v koleji velehradské vypravuje: Potřebovali jsme pro Ústav sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě harmonium. Poznačil jsem to do knížečky a začali jsme se s chovanci modlit k sv. Josefu. Již se zdálo, že marně. Ale sotva odjeli na prázdniny — ani ne za měsíc dostal Ústav překrásné harmonium právě v den sv. Ignáce 31. července. Kéž sv. Josef je za to tímto harmoniem chválen a dej Bůh, aby chovanci Ústavu v modlitbách byli pamětlivi štědré a obětavé dárkyně!

Kromě jiných přčetných milostí, jichž se mi dostalo od sv. Josefa, uvedu ještě jednu. V Ústavě sv. Cyrila a Metoděje jsme velice pocitovali nedostatek letního koupaliště. Po dlouhém přemýšlení a poradách se schválením vdp. P. Rektora — ředitele Ústavu jsme se rozhodli, že s chovanci vykopeme u hřiště sami koupaliště. Vybrali jsme vhodné místo, poněvadž tudy vedl vodovod, jehož vody tekoucí z potoka se mohlo použít snadno k naplnění koupelny. S pomocí Boží jsme se pustili do práce. Hoši pracovali „o sto šest.“ Malí jako mravenci se batolili s velkými kameny, velcí se zase rozháněli krompáči, sekýrami, rýči a lopatami. Mnoho potu vyteklo, mnoho zlosti to stálo, často se již nechtělo — ale vždy zvítězila touha: Budeme se koupat, plavat!

Konečně jsme slavili „haldamáš.“ Ale co teď? Tůně vykopána ale nyní bylo třeba vše vybetonovat a upravit — avšak prostředků finančních nebylo. Tu jsme začali společně prosit sv. Josefa o pomoc. Ačkoli se celému podniku stavěly v cestu veliké — zdánlivě nepřekonatelné — překážky, pojednou vše přišlo v pohyb a o prázdninách byla koupelna hotova. Díky sv. Josefu, který nám tolik dobrodinců získal a balvany překážek odvalil!

Nyní naši studenti chodí denně kolem hotové koupelny a jistě vzpomínají nejen na mozoly a pot, zlámané motyky, hrábě, trhliny na šatech ale zvláště na podivnou pomoc sv. Josefa, jehož obraz zdobí dokonané dílo. —

Po těchto zkušenostech z celého srdce doporučuji všem „Knížečku sv. Josefa.“ Zkuste a dáte mi za pravdu! Zvláště v měsíci březnu, jenž je sv. Josefu zasvěcen, můžete zakusiti pravé divy jeho mocné přímluvy. „Jděte k Josefovi!“ „Sv. Josefe hlavo svaté Rodiny, oroduj za nás!“

F. P. Kyjovský:

DVOJÍ ZÁZRAK.

(Pokračování).

2. V Lurdech.

Večer u lurdské jeskyně. Tváře planoucí nadšením kmitaly se před Karlem ve třpytné záplavě rozžatých svíček. „Zdrávas, zdrávas, zdrávas, Maria“ — zvony basiliky vyzváněly k lurdské hymně a

množství hlasů pělo tento refrén, zatím co se procesí vinulo nádvořím. Po dvou se blížili k němu, nesouce hořící svíce a při každém opakování „Ave“ zvedali je vysoko nad hlavy. Zachvátil jej pocit osamělosti, osamělosti duše jsoucí v rozporu

se svým Stvořitelem. Zapadlé vzpomínky hrnuly se do jeho mysli. Ode dne svého neštěstí vyhostil víru ze svého žití, ale tohoto večera, ač se tomu vášnivě vzpíral, kouzlo Lurd jej pojímalo ve svůj okruh. Zažil to již v okamžiku, kdy vstoupil do jejich bran. Nejdříve jej objalo jakousi nevyslovitelnou vůní, jež se zdála pronikat celým ovzduším, sladkou vůní jakoby květů a svěžích, porosených lučin a toto kouzlo se zvyšovalo čím déle se v něm pohyboval.

Procesí prošlo prostranným nádvořím před trojitým chrámem a shromáždilo se před schodištěm. Se svícemi pozdviženými do výše zanotili všichni Kredo. „Věřím v jednoho Boha.“ Jak velkolepě zněla tato slova do nočního vzduchu, toto plamenné vyznání víry z tisíců hrdel! Karlovy ruce sevřely opěradla stolice v úsilí, by opásoval vzrušení, jež ho téměř dusilo. Na konec se cítil sláb a vysilen a zpáteční cesta do hotelu uplynula v mlčení. Když dospěli ke dveřím jeho pokoje, paní Němová jej políbila na dobrou noc, ale když odcházela Ela, zadržel ji za ruku.

„Slečno Kříž — — Elo“, šeptal sípavě, „modlete se za mne.“ Neodpověděla, ale cítil, jak mu stiskla ruku. Zaplavila jej touha vypovědět jí vše, co mu tížilo srdce, ale potlačil ji.

„Dobrou noc,“ řekl zastřeným hlasem, „pouštěje její ruku.“

„S Bohem, Karle“, odpověděla přívětivě a odkvapila.

Po celé příští dopoledne dlel ve své světnici a nechtěl s nikým mluvit. Malá odbočka řeky Gave protékala zahradou, prostírající se pod jeho oknem, a s balkonem pozoroval její žblouknání po oblázcích a skoky přes balvany v drobných volopádech. Jeho nitro se vlnilo bouří roztržených citů. Láska k Ele, zoufalství nad zmračeným tělem a probuzené svědomí, o vše se spojilo, by jeho mysl oloupilo o mír a naplnilo ji mukami. Záhy po poledni vypudil jej neklid ze světnice. Na chodbě se setkal s Elou, ustrojenou na vycházku do města.

„Vezměte mne s sebou, Elo“, prosil. Záhlala na okamžik a její pomněnkové oči se zakalily.

„Jdu k jeskyni — k svaté zpovědi,“ vyřázela.

Odvrátil se a na lících mu vyskočily rudé skvrny. Tomuto jedinému slovu se dosud houževnatě vyhýbal, ač mu hlodalo v srdci po celé dopoledne.

„Kdybych vás směl doprovodit až k nádvoří“, pravil přerývaně, „počkal bych tam na vás.“

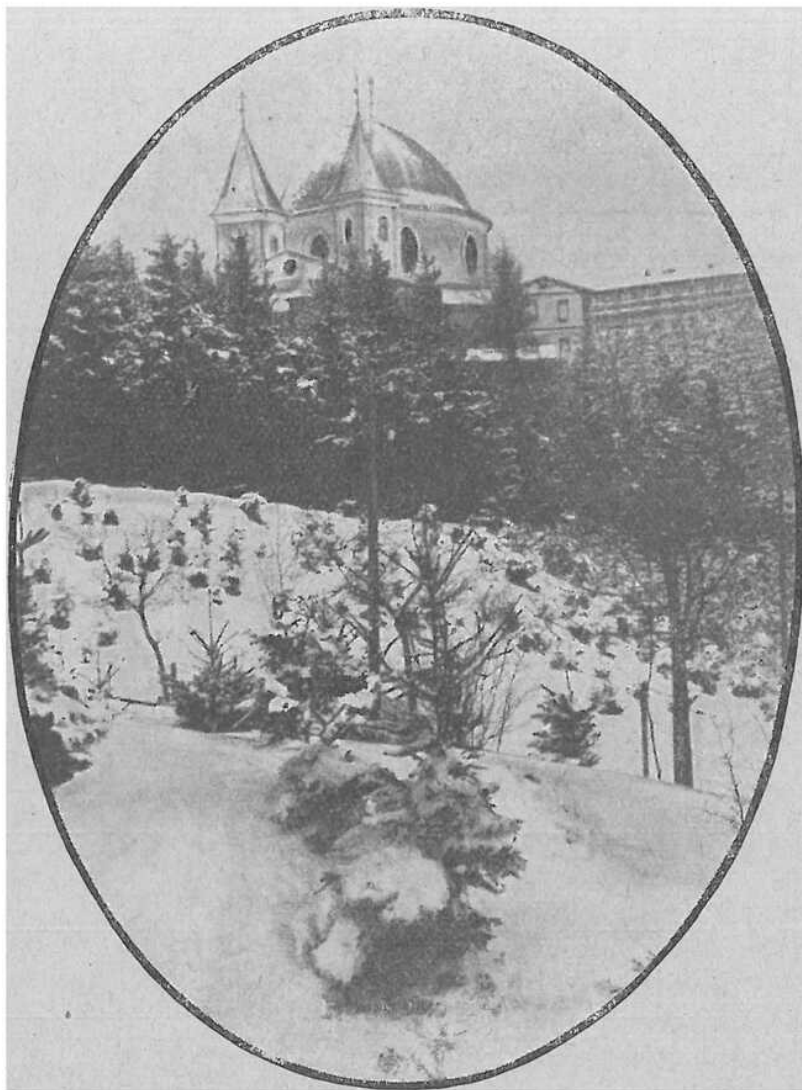
„Přejete-li si, Karle“, přisvědčila a pokynula Ondřejovi.

Opustili hotel a pohybovali se úzkou ulicí po břehu pěnivé Gavy. Když dorazili ku vchodu, nepokusil se zastavit, ale vjel s ní dovnitř. Prošli nádvořím před trojitým chrámem, minuli koupelny a vodní nádržky, obklopené churavými poutníky, a dospěli na prostranství před jeskyní. Ondřej umístil Karlovu stolicí ve stínu stromu, a zašeptavši, že se brzo vrátí, Ela se od nich vzdálila. Díval se kolem sebe. Prostranství bylo naplněno klečícími postavami, jako by nedbaly palčivého slunce. Někteří z nich klečeli s pažemi rozpjatými a tvářemi obrácenými k soše sladké Panny nad jeskyní, jiní měli hlavu skloněnou na sepjaté ruce s výrazem hluboké pokory. Nedaleko něho skupina fran-tiškánů modlila se tichým hlasem růženec a uvnitř za mříží jakýsi církevní hodnostář ve fialovém hávu, pocházející očividně z dalekého východu, jak prozrazovala jeho snědá pleť a kosmo položené oči, byl zabrán v tutéž pobožnost. Jen ptačí švitoření přerušovalo ticho, rozkládající se nad tímto místem, mlčení modlících se srdcí, plačících očí a trpících těl, mlčení víry, jež obracela své zraky k Marii s prosbou o splnění svých nadějí, mlčení lásky, vděčnosti a oddanosti k vznešené Matce Boží.

Byl již čas k večeři, když se Karel a Ela vrátili. Oba byli neobyčejně malomluvní při jídle a Karel kázal Ondřejovi, by jej odnesl do ložnice hned po večeři. Ztrávil večer samotný na balkoně. Pociťoval hluboký mír ve své duši jako pocestný, který došel konečně vytouženého odpočinku. Nad horami zapadající slunce zdobilo oblohu zlatou trásní. Šedé mlhy ploužily se kradmo ze zahrady do prostorného pokoje, ale nevšímal si jich. Znenáhla se rozložila noc vůkol a štihlá věž basiliky vzplanula světlou na pozadí tmavých hor. Připadalo mu, jako by ramena jejího ozářeného kříže rozpínala se k němu. V zahradě večerní

větérek šelestil palmovými větvemi a šepotal v korunách oleandrů a drobná bystřina bublala melancholicky pod jeho oknem. „Zdrávas, zdrávas, zdrávas, Maria.“ Zvony vyprávěly děje Lurd. Zaplavovaly jeho duši svým poselstvím lásky i sklonil hlavu, modle se, jako se nebyl modlil od šesti hořkých let.

Dobrou noc.“ Povzdechla líbajíc ho. „Matinko —“ pravil, když již hmatala u dveří po klice, „byl jsem dnes u zpovědi.“ Zaslechl její tiché vzlyknutí, když klopýtala nazpět k němu. Přivinula jej k sobě a ucítil její horké slzy na své tváři. „Bůh žehnej Elušce“, zašeptala přidušeným hlasem a vymakala se ze světnice.

Pohled na Sv. Hostýn v zimě.

Když paní Němcová vkročila, aby mu přála dobrou noc, dlel ještě na balkoně. Byla nucena promakati se k němu zatmělým pokojem. Přijela prý poutnická výprava z Československa, — vyprávěla mu, — a také odjinud s mnoha neduživci a ubožáky a zítra odpoledne má býti průvod s nejsvětější Svátostí. „Chceš se zúčastniti?“

Neodpovídal a po malé pomlčce pravila, že půjde s Elou zítra na mši sv. o 6. hodině v jeskyni, že si tudíž musí časně lehnouti. „Snad bys také — ? Ostatně jak chceš. Je to snad příliš záhy pro tebe, Karličku.

Karel usnul oné noci s Eliným růžencem v rukou, se zdrávasem na rtech.

Druhý den ráno přijal Karel při mši svaté o 6. hodině svaté přijímání společně s matkou a Elou. Prostranství před jeskyní bylo pokryto věřícími zabranými ve svou pobožnost a byli mezi nimi mrzáci se zkřivenými údy a tvářemi ztrhanými bolestí, bezvládná těla, připevněná na nosítka, a jiní nešťastníci stížení hroznými neduhy. Avšak na tvářích všech spočíval onen božský jas víry, jenž dával půvab i šeredným a zohaveným rysům. Při tomto

pohledu pochopil Karel konečně význam Lurd a poutních míst mariánských.

Se srdcem zbaveným tíhy zatrplosti konal své pokorné díkuvzdání za zázrak milosti, jež dokonala uzdravení jeho zraněné duše. Šlechtná dívčí bytost to byla, jež vlídným slovem a zbožným příkladem otevřela této milosti bránu do jeho srdce. „Bůh ti žehnej po celý život, Eluško!“ připojil tiše, když končil svou modlitbu.

3. „Ten, jehož miluješ . . .“

Nádvoří před trojitým chrámem bylo ohrazeno lanem pro umístění nemocných, a když Karel byl tam dopraven, bylo jich tam již mnoho. Ondřej vyhledal místo pro jeho stolicí a za ním, s druhé strany lanové ohrady, stála matka s Elou jako stráž. U vchodu na travnaté lučině tvořilo se procesí s nejsvětější Svátostí, podobajíc se modrobílým chumáčkům rozesetým po zelení trávníku. Když se hnulo, poznal, že bylo sestaveno z družiček oděných bílým šatem s modrým pláštěm a průsvitným závojem, úbořem to Mariiným. Zpívající kráčely středem nádvoří. U schodů do krypty se rozdělily a vystoupily po obou stranách kamenného chodníku vedoucího k růžencovému chrámu. Objevila se řada kněží a ministrantů. Pak přišla čestná stráž, většinou mužové, kteří byli zázračně uzdraveni na přimluvu Matky Boží a zůstali ve službách Jejího poutního místa. Naposledy vyšli čtyři mužové držící hedvábná nebesa a pod nebesy krácel kněz nesoucí monstranci. U vchodu do nádvoří odbočil kněz od procesí a počal obcházetí kruh nemocných. Uprostřed volného prostranství před kostelem modlil se biskup a lid mu odpovídal. Biskup měl nádherný hlas znějící jako mohutný stříbrný zvon.

„Pane, ten, jehož miluješ, jest nemocen“, modlil se a temné dunění tisíců hlasů o-
pětovalo jeho slova. „Pane, dej, ať vidím. Pane, dej, ať slyším. Pane, dej, ať chodím.“ Za sebou zaslechl Karel Elin šepot: „Pane, dej, ať chodím!“

Kněz s monstrancí mířil již k němu. Stanul před každým trpícím a požehnal jej svatou hostií. Když se přibližoval počal se Karel třásti.

„Naše milá Paní lurdská, oroduj za nás!“ Hlas biskupův zdál se naplňovati celý čtverhran.

Kněz stál již před Karlem. Nesmírná touha se v něm probudila. Výkřik gethemanský dral se na jeho rty. „Je-li možno“, úpělo jeho srdce, „ať odejde tento kalich ode mne.“ „Je-li možno“, neustále opakoval mimoděky, „je-li možno.“ Kněz se sklonil nad ním, drže monstranci těsně u jeho tváře. Jako zdáli dosáhla slova požehnání Karlových uší — „Ve jménu Otce i Syna“ — jeho oči byly upřeny na monstranci — „i Ducha svatého“ — světlo se zdálo z ní vyzářovati — „Amen.“

Byla to smrt, toto pomalé omdlávání jeho těla? Na okamžik všechno kromě zářící bílé hostie rozplynulo se mu před očima, ihned však otrásla jím jakási prudká moc. Srdce mu začalo v hrudi bušiti jako kladivo. Cosi v něm jej rozdíralo a trhalo, cosi, co se v něm vzedmulo jako dravá řeka. Jeho tělo ztuhlo. Bodavá bolest proběhla ochromenýma nohama. Omámen, uděšen přitiskl se k svému lehátku. Potom v jeho nitru promluvil jakýsi hlas. „Choď!“ pravil mu jasně a velitelsky. Kněz stále ještě stál vedle něho, a když jeho oči se setkaly s Karlovýma, zvedl monstranci a pomalu dělal znamení kříže. Opět se v něm ozval onen hlas úporně a neodolatelně: „Choď, choď!“ Zvolna, udiven stavěl se na nohy. Ondřej přiskočil k němu, ale Karel jej odkázal pokynem ruky. Jeho tělo kolísalo, když odstupoval od židle, ale nepadl. Stál chvilku, hledaje nejistě rovnováhu, potom však s jásavým výkřikem jal se kráčet.

S druhé strany lana Ela objímala paní Němcovou štkajíc vzrušeně a uprostřed čtverhranu klečel biskup dosud v modlitbě. Dlouhými, chvatnými kroky mířil Karel k němu. Srdce mu přetévalo vděčností. Pudila jej touha, by vypověděl přítomným o Boží lásce a smilování, jež vyléčilo jeho ochromené tělo, chtěl vyslati své díky k modré obloze za milost, jíž se dostalo jeho bloudící duši, a oznámiti radostnou zvěst srdcím strádajících a sklíčených lidských bytostí ho obklopujících.

„Pane, ten, jehož miluješ, jest nemocen.“ Modlitba biskupova hřměla jako zpěv varhan. Karel byl již u něho. Vzprávil se a rozpjal ruce. Jeho obličej obrácený vzhůru prosvítal odleskem nebes, jeho hlas zvučel pln slávy a nadšení.

„Pane, ten, jehož miluješ, jest uzdraven.“ A jako mocná, dunivá vlna zvuková doražející až k branám věčnosti zahlaho-

lila svorná odpověď klečících poutníků :

„Naše milá Paní lurdská, oroduj za nás!“

SVĚDOMÍ - SVĚDOMÍ.

(Pokračování).

Rostonával, měl chycené plíce. Na konec musil do ústavu pro tuberkulosní nemocné. K nám se nastěhovala trpká nouze. Všichni jsme se toužebně těšili na otcův návrat. Ale když jsme ho zas měli mezi sebou, věru, teprve nebylo u nás pravé radosti. Otec byl docela změněn. Když jsme se společně modlili, neotevřel ani úst. V neděli ráno, když zvonily kostelní zvony a matka naléhala: „Pojď s námi!“, — nebyl k pohnutí. „Dej mi pokoj!“ říkával. „Já do kostela už nepáchnu!“ Na laskavé otázky dostávala matka od něho vždy jen nevrlé odpovědi. Měl ustavičně co kritisovati. „Jiní mají všechno, my nemáme nic. Boháči si mohou všechno dovoliti, my musíme bídě živořit.“ Všecko to by se snad bylo nějak napravilo, kdyby nás nebylo v té době potkalo hrozné neštěstí. Byl večer na sv. Martina. U nás je starý obyčej, že děti chodívají dům od domu a propěvují. Odzpívali jsme již a odtancovali u všech známých rodin, dostali jsme mnohou klobásu, jedna teta nás odměnila i starými, ale ještě dobře jdoucími hracími hodinami. Jakou radost jsme měli, když jsme večer seděli kolem stolu a hodiny nám hrály! Toho večera zůstaly jsme my děti dlouho u stolu. Velmi již ospalí jsme vylezli nahoru na sýpku, kde byla naše lože. Mně trvalo svlékání trochu dlouho. Aby mě popohnal, stáhl můj starší bratr noční lampičku visící nízko nad mou postelí. Na sýpce byl průvan. Venku skučela vichřice. My tři kluci jsme ničeho nepozorovali. Ušnuli jsme v blažených snech o krásných věcech, které jsme zažili.

Tu jsem se probudil. Ztrnul jsem hrůzou; slyšel jsem své bratry křičeti a křičel jsem s nimi. Na noze jsem

cítil bodavou bolest. Již stáli dva velcí lidé, otec a matka, u mé postele; vynášeli nás. Kašlali jsme, plakali, sténali. Sýpka hořela, celý dům hořel. Všecko bylo jako sen. Mně bylo hned horko a hned opět zima. Cizí lidé nás brali do náruče. Balili nás do houní, při tom sténali a naříkali. Přišli jsme k vědomí, když jsme leželi již v jasném nemocničním pokoji a lékař a milosrdná sestra se k nám laskavě a těšivě skláněli. Jak strašné to byly týdny. Bolesti spálenin nás trýznily a horečka trávila! Dva bratři zemřeli po osmi dnech.

Tím zkamenělo srdce mého otce. Přijímal od té doby často návštěvy nevěreckých soudruhů. Pečovali, aby zmizel poslední zbytek víry z jeho srdce. A otec se dal od nich přemluvíti. Často jsem slyšel, jak na otce naléhali: „Kdyby byl v nebi nějaký Bůh, pak by tě nemohlo potkat takové neštěstí.“

Brzo se stal otec úplným nevěrcem. Matka se modlívala u stolu před jídlem. Zakázal jí to drsně. Víckrát se toho neodvážila. Když mě zaštlh jednoho dne, že se učím katechismu, vzal mi jej i biblicku dějepravu. „Ať se mi neučíš takovým hloupostem; a do kostela mi už nepůjdeš! Ani se neopovaž!“ Matka mě posílala do kostela, ale jen tajně. Když se o tom otec dověděl, obořil se na mou matku i na mne, a matku pro to i bil. Brzo jsem se do kostela už ani neodvážil. Zvykl jsem tomu, a na služby Boží nechodil.

Moji spolužáci, kteří mě v kostele nevidali, a doma slyšeli o naší rodině jen nepříznivé posudky, se mi vyhýbali. Žádný si nechtěl se mnou hrát. To mi bylo líto. Vždyť jsem za to nemohl. Tiše a sklíčeně jsem chodil sám a sám. Časem zalétla ke mně

i nějaká nadávka. Zlost ve mně vzrůstala, až překypěla. Vyskočil jsem mezi spolužáky a bil jsem je. Nastala nepěkná rvačka. Od té chvíle byl jsem neustále v pranicích. Otec se o tom vždycky dozvěděl. Chválil mě, když jsem někoho pořádně vyplatil, a vyhrožoval mi: „Kdybych slyšel, že se necháš od někoho tlouci, nařežu ti večer já ještě k tomu.“ Tak se stalo, že jsem se brzo pokládal za hrdinu. Nejhorší při tom bylo, že se nikdo nepokusil, aby mi porozuměl. Protože se moje pračky neutajily, že jsem do kostela nechodil a katechismu se neučil, byl jsem u svého učitele i u pana faráře ve velmi špatném světle. Znovu a znovu byl jsem za své kousky trestán. Obou zmíněných pánů jsem si velice vážil a měl jsem oba velice rád. Proto jsem cítil jejich tresty dvojnásobně. Říkával jsem si: „Tys to přece nezasloužil. Pan učitel i pan katecheta přece musí vědět, že svou povinnost plnit nemůžeš!“

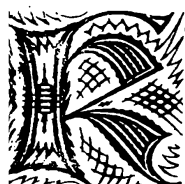
Byl jsem roztrpčen. Stísněn a neporozuměn jsem žil nějaký čas sám a sám. Bylo mi všechno jedno. Dobří

kamarádi se mi vyhýbali. Chlapec však chce mítí přátele! Proto jsem se začal pomalu stýkati se surovými výrostky v obci a brzo jsem se cítil v jejich společnosti docela spokojen. A vyváděly se všechny možné kousky.

Doma to zatím šlo stále hloub a hloub. Ve zlé společnosti propadl můj otec pijáctví. Svě těžce vydělané peníze vydal většinou za kořalku. Ubohá matka jen těžce vytloukla živobytí. Trpěla s námi trpkou bídou. Poslední dny v týdnu nebývalo v domě obyčejně haléře. Matka hromadila dluhy na dluhy a nevěděla konečně, jak si z nich pomoci. Bída učinila ji tvrdou i proti mně. Již se také nemodlila, nechodila ani do kostela. Pozbyl jsem lásky k svým rodičům, odnaučil jsem se úctě a poslušnosti. — Rozpovídal jsem se ze široka, pane faráři. Ale musel jsem tak udělat. Teď teprve porozumíte mému prvnímu svatému přijímání, té nejhanebnější skvrně mého života. Bylo mi právě 12 let. Můj otec trval na tom, abych k prvnímu sv. přijímání nešel. Řekl to také panu faráři. (Pokračování).

SVATOHOSTÝNSKÝ APOŠTOLÁT.

Kdybych se zamyslel nad svým životem zpozoroval bych, že skoro každého dne Pán Bůh mne povzbuzoval k něčemu, co prospívalo spáse mé duše. Je to někdy nepatrné slovíčko, neb nějaká událost, o níž jsem náhodou zaslechl, a která dle úmyslů Božích měla moji duši zdokonalit. Kéž bych byl lépe přijal toto nepatrné napomenutí!

Nedávno jsem se náhodou podíval do otevřené knihy a v ní jsem přečetl větu, která mi způsobila celou řadu úvah. Tato věta zněla: „Kdybych byl promluvil jen jediné láskyplné slovo, nebylo by se toto hrozné neštěstí stalo.“

Nevím, o kom se jednalo, nevím, o čem se jednalo? Bylo to neštěstí, které pronásledovalo celý život? Neštěstí, pod nímž srdce pukalo? Neštěstí, které odizilo Bohu duši? Jediné laskavé slovo mohlo toto neštěstí zameziti.

A kolik je nyní ve světě neštěstí, které tíží duše po celý život? Jedna duše si stěžovala v dopise poslaném na Sv. Hostýn na takové neštěstí. Ještě chodila do národní školy. Žijíc ve zkaženém ovzduší byla spustlým mladíkem ku zlému sváděna. Měla jako by zatemněný rozum, nebyla si vědoma zloby onoho skutku, ale bývala často smutná. Mladík jí dával všelijaké dárky, aby nikomu nic neříkala. Když dospívala, víc a víc si uvědomovala špatnost svého jednání, zhnusil se jí život a byla na pokraji zoufalství. Kdo bude klást počet za zničenou duši, která se nedá ani zlatem a ničím jiným nahraditi? Proč nezahubil raději její tělo než duši, proč ji učinil do smrti nešťastnou? Nač je vlastně na světě? Pokračuje: „Prosím Vás, důstojní otcové, pomáhejte malým

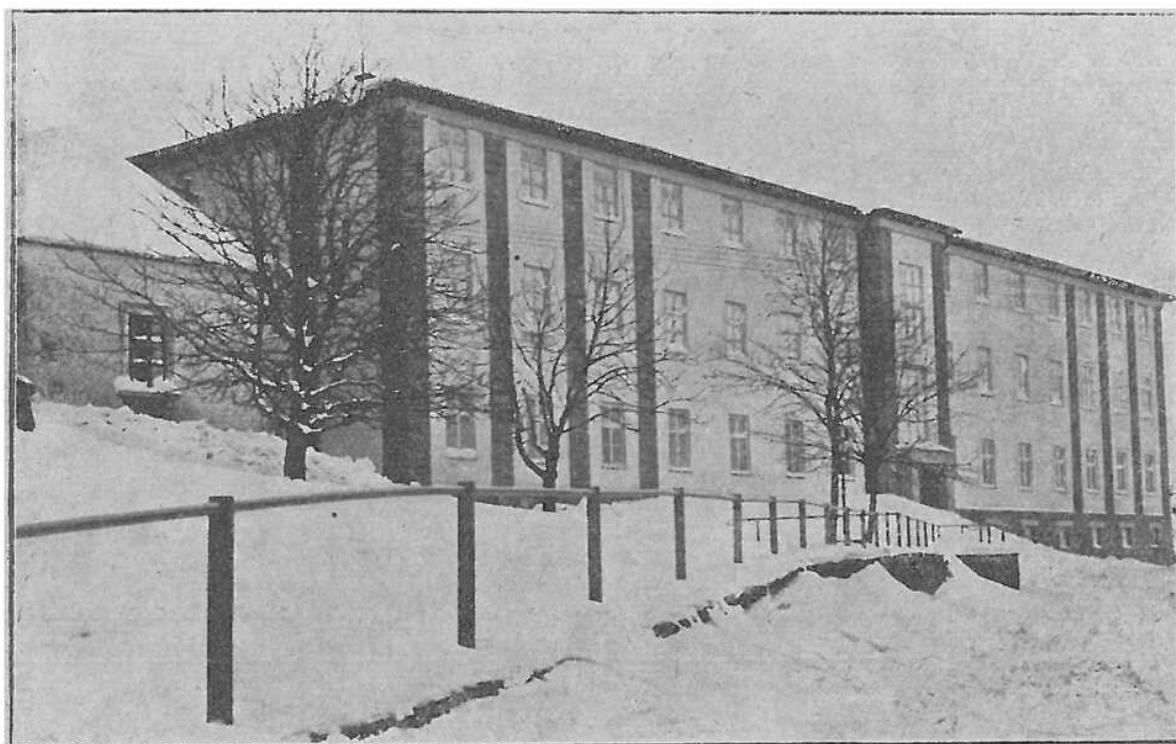
dětem, neboť nevíte, jak je svět ničí. Ony v tak mladém věku nevědí, co činí a co z toho může býti, až budou starší.

Hlásejte mládeži, aby se krotila a neničila tak mladý květ, neboť mládež je zpustlá, neví, na čem si má náruživost ukojit!“

Co říci k tomuto dopisu?

Předně co se týká pisatelky samé: jediné vlídné slovo, jedna věta ji může zachrániti v jejím neštěstí. Buď měla zatemnělý rozum a nevěděla co činí a pak nemá hříchu; neboť hřích je vědomé a dobrovolné přestoupení zákona Božího.

Věděla-li o hříchu a dopustila-li se opravdu těžkých hříchů, ať si vzpomene z biblické dějepravy na marnotratného syna, jenž po hříšném životě se vrátil k otci: ať si vzpomene na otce, jenž když spatřil syna byl hnut milo-

Pohled na Poutní dům na Sv. Hostýně v zimě.

srdenstvím, jak mu běžel naproti, padl mu kolem krku, zulíbal ho, nechal ho obléci do nového roucha a jakou hostinu mu připravil!

Vrátil-li se hříšník k Pánu Bohu, učinil mu radost, Pán Bůh na hřích zapomněl, tedy ani hříšník nemá na hřích vzpomínati a tím se znepokojovati. Naopak: má se utěšovati myšlenkou, že udělal Bohu radost.

Namítneš mi: já jsem příliš velký hříšník.

Odpovídám: myslí si, že onen otec měl mnoho marnotratných synů, a jeden byl horší než druhý. Kdyby se k němu všichni vraceli, kterého bude nejvíce milovati? Toho nejhoršího. A ten nejhorší se může nejvíce radovati, protože otci největší radost způsobil.

Čiň podobně!

V onom dopisu stojí dále: „Mládež nyní je velice zpustlá.“ Jinými slovy: Pán Bůh nyní má mnoho marnotratných synů. Nenašla by se mezi ctiteli Panny Marie Svatohostýnské duše, která by si umínila: „Chci Bohu udělati radost, chci některého marnotratného syna, některou marnotratnou dceru k němu přivést?“

V dopise stojí: „Bývala jsem smutná.“ Zpustlá mládež nemůže býti veselá, nanejvýš rozpustilá, neboť zlé svědomí se ustavičně ozývá, také i myšlenky zoufalé přicházejí na mysl. Ostré slovo může stav duševní zhoršiti, slovo láskyplné může duši zbloudilou uchrániti velkého neštěstí.

Odkud bráti slova láskyplná?

Jako na zavolání vydaly a již také rozesílají Hlasy Svatohostýnské knihu „V bouřích mládí“, v níž se mnohými příklady ukazuje, kam vede zpustlý život, a jak je šťastná duše, která miluje čistotu. Pro rodiče, vychovatele a pro toho, kdo chce apoštolovati mezi mládeží, je to velice cenná pomůcka. Ředitel jednoho gymnasia si hned objednal 100 výtisků, ředitel jiného gymnasia 70. Cena s poštou jen 6 Kč.

Kéž Panna Maria Svatohostýnská vzbudí hojně apoštolů mezi mládeží!

Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava.

KONNERSREUTH.

V loňském ročníku bylo uveřejněno několik stať o Konnersreuthu. — Podařilo se nám získati pro letošní ročník řadu zajímavých článků o Terezce Neumannové z péra důst. Pána Al. Schwammela, katechety ve Vítkovicích. P. Schwammel byl již sedmkrát v Konnersreuthu a bude prostě vyprávět co viděl a slyšel při svých návštěvách. — Doufáme, že se tím svým čtenářům zavděčíme.

Minulého roku v adventě měl P. Jan Vraštil adventní promluvy v útulném kostelíčku sv. Pavla ve Vítkovicích. Byla to příprava na vánoční svátky a to dobrou zpovědí. Každého dne večer jsme se všichni kněží scházeli na faře a přátelsky jsme se bavili. Začal jsem hovor o mém zamilovaném předměť, o Konnersreuthu.

„Důstojnosti, mohl byste nám něco napsati do našeho časopisu, lidé by si to rádi přečetli“, poznamenal P. Superior.

Chtě a nechtě jsem musil slíbiti, že něco o tom pošlu, zvláště, když i pan farář Mokroš se přimlouval, jenž již dávno mne k tomu povzbuzoval.

Zatím milí hosté se po bohaté duchovní žni vrátili domů na horu pokrytou sněhem a starý rok se odebral na odpočinek a Nový jako mladý, statný junák se ujal vlády. Mému panu faráři učinila nevíтанou návštěvu chřipka. za několik dní se stavila u P. Superiora a na konec dopadla i na mne. Musil jsem ulehnutí. V nemoci jsem měl dosti času přemýšleti o posledních věcech člověka, o Konnersreuthu atd.

Jednoho dne přišlo spěšné psaní ze Sv. Hostýna. Mimo jiné tam stálo: „Důstojnosti nemohl byste nám něco napsati o Konn. do 20. ledna? Hledte! Jestliže o tom rád mluvíte ve spolcích několika stům lidem, musíte také něco napsati čtenářům, jichž je na 8000.“

Tato věta mě přiměla, že se pouštím do misionářské práce ve službách sv. Terezy Ježíškovy, která je příznivkyní a ochránkyní velice nenáviděné ale ještě více uctívané Terezie Neumannové z Konnersreuthu.

Chci tedy šířiti radostnou zprávu o K. všem, kteří jsou dobré vůle. Popíši zkrátka vše, co jsem v K. slyšel, viděl a zažil. Tohoto velkého štěstí, této nezasloužené milosti se mi dostalo již sedmkrát.

Roku 1926 jsem byl po druhé v Lurdech, největším to mariánském poutním místě. Se mnou tam byli dva milí konseminaristé Dr. Tinz, tehdy farář v Suchdole, a P. Richter oekonom v Olomouci a bratr Blasius, profesor benediktinského gymnasia.

„Víte co?“ pravil jsem, „na zpáteční cestě se zastavím v Konnersreuthu u stigmatizované Terezie Neumannové.“ Ale nikdo mi nemohl říci, jak se tam nejkratší cestou dostanu. Tedy jsem jel domů k rodičům, pak do Vítkovic. Ne-

známá touha mě přece pudila do K. Protože začátek školního roku padl do příznivé doby, vzal jsem si dovolenou na několik školních hodin a vydal jsem se na cestu. Vzal jsem si havelok, trochu peněz, sedl jsem si na tramvaj a jel jsem do Přívozu.

„Prosím lístek do Konnersreuthu!“

„Snad Důstojnosti do Beyreutu?“

„Ne, prosím do Konnersreuthu“, odpověděl jsem pokladníkovi.

Pokladník se šel otázet jiného úředníka. Vrátil se pravil:

„Důstojnosti, Konnersreuth žádný není, aspoň to není železniční zastávka.“

„Tedy prosím dejte mi lístek do Prahy.“

Ve vlaku jsem chodil z oddělení do oddělení a tázal jsem se na Konnersreuth. Nikdo nic nevěděl. Když jsem přijel do Prahy, setkal jsem se se spolubratrem knězem.

„Prosím důstojnosti, kudy se jede do Konnersreuthu?“

Vypoulil na mne oči a řekl: „A co to má být?“

Docela zklamán jsem jel do Plzně, k prameni to plzeňského. Přijel jsem tam o půlnoci. Nesměl jsem se tam však občerstvit, protože jsem chtěl ráno sloužit mši sv. Až ve 4 hodiny jel vlak dále. Unavený, nevyspalý, zklamán jsem usnul v nevytopeném železničním voze. Zdálo se mi, jako bych v dřívotáh slyšel o Ifigenii na Tauridu. Probudil jsem se a spatřil jsem dvě studentky před sebou. První otázka byla:

„Prosím slečny, je tu někde blízko Konnersreuthu?“

„Ovšem, nedaleko Chebu.“

„Je to daleko?“

„To není tak daleko.“

„Mnohokrát děkuji.“

Vystoupil jsem z vlaku a tázal jsem se strojvedoucího: Poukázal mne tam na toho s modrou čepicí, na Bavoráka. „Ano, Důstojnosti, vy chcete jeti k ctihodné Terezce? Ano, to děláte dobře. Vlak právě odjel. Vezměte si auto!“

„Já auto? Nemám tolik peněz, abych si popřál auto. Co by stálo?“

„Přes hranice 150 Kč.“

Já mám sotva všech peněz tolik. Musím šetřit.

Šel jsem do děkanského chrámu v Chebu a tam jsem sloužil mši sv. Pak jsem šel naproti do malé kavárny posnídat. Vypil jsem šálek kávy, pak druhý, abych se posilnil na cestu. Přišla mlékařka s konví.

„Budete tak dobrá a řeknete mi, jak se dostanu odtud do Konnersreuthu?“

„To vám mohu udělati, ale musíte mít strpení, až roznesu mléko.“ Zaplatil jsem jí jednu kávu, maje za to, že miluje tak kafičko jako já. Musil jsem s ní chodit dům od domu až měla prázdnou konev. Pak mne vedla na říšskou silnici, a řekla mi: „Tak důstojný pane, jděte pořád dál a dále a pořád přímo až dojedete do Konnersreuthu.“

„Zaplať Pán Bůh“, odpověděl jsem a dal jsem se statečně na cestu.

(Pokračování.)

Na svátek sv. Josefa, pěstouna Páně jest pořad služeb Božích nedělní. V 8 hodin mše sv., po ní kázání a pak zpívaná mše sv. s požehnáním. Ve 12 hodin litanie a sv. požehnání.

K dějinám Sarkandrovky. Ze závěti Frant. B. Koutného, faráře v Partutovicích.

Opis odstavce osmého mé závěti od 1. ledna 1885.

Z pojistného na můj život (1000 zlatých v úřednickém spolku ve Vídni) vyplátí moje sestra Terezia jedno sto padesát zl. i s úroky počítajíc od 1. ledna 1885 5% duchovní správě kostela svatohostýnského na kapli sv. Patronů zemských. Již od r. 1878 až do r. 1883 za svého kaplanování a administrování v Bystřici zanášel jsem se myšlenkou, jak by se provést dala obnova staré kaple na Hostýně na severní straně kostela ku dvojmu účelu: a) k uctívání sv. Patronů zemských, b) ku zpovídání kajícníků. SS. Patronové naši, jimž by kaple se zasvětila, po boku Matky Boží chrániti mají vlast naši moravskou! K tomu účelu měl by se zhotoviti obraz pro oltář té kaple, na němž v souladném skupení okolo P. Marie seřadění jsou zemští patronové: SS. Cyril, Method, Jan Sarkander (putoval na Hostýn), Kliment Dvořák, Berchmans, Václav, Vojtěch, Vít, Kristín, Prokop, Jan Nep., Ludmila, Anežka etc, a též sv. Jiljí, po vlasti naší velmi ctěný, a této kaple bývalý patron. Takto Hostýn byl by významně střediskem úcty sv. Patronů a provedla by se tím krásná idea vlastenecká! Jelikož v kostele mnohým kněžím těžko se zpovídá při té směsici různých zpěvů a těžko se podává nejsv. Svátost oltářní v té tlačenci lidu, mohly by být umístněny zpovědnice v kapli sv. Patronů, (anebo by slouti mohla též kaple zpovědní), zde by snad oznámením na dveřích, anebo na stěně mohl býti zpěv úplně zakázán a dveřmi za oltářem by se vycházelo do ambitu podávat sv. přijímání. K tomu účelu by ciborium po čas poutí aspoň přes den mohlo uschováno býti v této kapli. — To však bylo jen myšlenkou: kdo ji provede? Po mém přesazení z Bystřice do Partutovic, nechtěje tuto myšlenku pustiti, ale chtěje pro Hostýn něco učiniti na pa-

mátku, sebral jsem ze své a některých přátel o tom plánu uvědomělých, kapečástku peněz v obnosu 150 zl. a uložil jsem je v záložně, pak ale již koncem roku 1884 jsem je vyzdvihl zase a sám si je vypůjčil na 5%, věda, že k uskutečnění toho plánu doba ještě daleká je a za 150 zl. že se v té věci ničeho nedá začíti. Cítil jsem se tedy nucen s věcí tou býti potichu a její provedení na příhodný čas odložit, buď až suma tato naroste, aneb až by kdo jiný s obnovou té kaple započal. Pro případ mé smrti však zde v mé závěti budiž obnos ten zaznamenán a zabezpečen s poznámkou, že na žádný jiný, jen na ten zde naznačený účel věnován býti má.

V Partutovicích dne 1. ledna 1885. Fr. B. Koutný, farář m. p.

Dodatek.

Obnos 150 zl. k účelu jmenovanému koncem roku 1888 dostoupí výše 220 zl. Jelikož důstojný pán P. Cibulka 10. října t. r. mi pravil, že již obmýšlí kapli tu obnoviti, a zmíněnému účelu věnovati, proto jsem hotov celou sumu k tomu určenou, totiž 220 zl. v částkách splatiti i s úrokem počítaje od 1. ledna 1889. Dnes splácím padesát zl.

V Partutovicích dne 16. srpna 1888. Frant. Koutný.

Když P. Cibulka r. 1893 maloval kapli, chtěl uskutečniti myšlenku P. Koutného. Protože však oltářní obraz je malý, a nevešli by se na něj zemští patronové, dal je vymalovati na stropě. Je tam vyobrazena lípa, u jejíhož kořene stojí sv. Cyril a Method, kteří vstúpili mezi Slovany strom křesťanství. Ve větvích téhož stromu nalézají se jako ovoce: sv. Ludmila, sv. Prokop, sv. Vojtěch s uherským králem sv. Štěpánem, sv. Hedvika, bl. Anežka Česká, sv. Jan Nepomucký. Nejposlednějším plodem je bl. Jan Sarkander, jehož život je vyličen na zdech kaple ve čtyřech obrazech. Také P. Cibulka v kapli postavil dvě skládací zpovědnice.

Boží mlýny... „Dziś i jutro“ měsíčník pro mládež ženskou v Polsce přináší v 3. čísle (listopad 1928) následující případ pod titulem: Úvahy hodno...

V jednom z našich měst stal se před nedávnem rozrušující případ. Nepodáváme jmén, protože dosud věc se zachovává v tajnosti.

Slečna X. přiklekla v kostele ke stolu Páně. Protože však její oděv — módní t. j. na všech koncích příliš krátký — se neshodoval s pojmem slušnosti, kněz ji minul nepodav jí tělo Páně.

Jaká to hanba, jaké to pokoření! Plná hněvu vrátila se sl. X. domů a postěžovala si svému otci.

„Neboj se, pomstím tě. Mám geniální nápad. Zavolejte toho kněze zítra ke mně jako k umírajícímu.“

Kněz byl zavolán. V označenou dobu čeká matka i dcera ve vedlejším pokoji na kněze. Zvonek zazní; kněz přichází s nejsv. svátostí. S pohrdavým úsměvem ukazují mu obě cestu do pokoje „nemocného.“

Kněz vchází — ale za okamžik se vrací celý bledý: „Pozdě! Pozdě jste mne zavolaly“, a odchází s nejsv. svátostí.

Matka i dcera zděšené vpadají do světnice „nemocného.“ — V posteli leží ssinalá mrtvola. Přivolaný lékař konstatoval srdceční mrtvici.

Co píše P. Jiří Kruger (Crugerus) o Sv. Hostýně. P. Jiří Crugerus český dějepisec narodil se v Praze r. 1608 a zemřel v Litoměřicích r. 1671. Vstoupil do řádu jezuitského, působil jako profesor a zabýval se hlavně sbíráním pamětí o dějinách země české, o kterých napsal ve způsobu kalendářním dílo: *Sacerrimae Memoriae regni Bohemiae uti et nobilium eiusdem Coronae pertinentiarum Moraviae et Silesiae*. (Přesvaté paměti království českého a též Moravy a Slezska, vznešených to zemí patřících k téže koruně české.) V díle tom vypravuje o církevních událostech podle měsíců a dnů...

Ke dni 25. června píše o životě poustevníka sv. Ivana, o smrti Jindřicha, biskupa olomouckého a pokračuje takto:

Roku 1241. Téhož dne (25. června) se stala u Olomouce památná porážka Tatarů od barona Jaroslava ze Sternberka. O tom vítězství píše mnoho Hájek a Dubravius. Obšírně ji popisuje Paprocký v rodokmenu

sternberckém. Posledně při filosofické disputaci hájili toto tvrzení dva potomci samého Jaroslava ze Sternberka v pražské akademii, kdež předsedal P. Jan Tanner, jako doklad sternberckého hrdinství a šlechtictví. Obšírně to popsali a vydali tiskem. Proto tě, čtenáři, poukazují k těmto spisům, neboť je máš po ruce. Až budeš mítí pokdy, můžeš déle uvažovati o těchto starých pokladech.

Ostatně v těchto knihách je vynecháno, co připomíná dnešní podání lidu moravského o velkém milosrdenství Matky, Panny Marie k Moravanům, o dobrodiní, které se právě v té době přihodilo. Proto nemohu, ba ani nesmím mlčením přejíti událost, která zasluhuje, aby si ji potomci dobře zapamatovali. **V okolí holešovském se o ní vypravuje toto:**

Když Tataři jako voda protřhnuvší hráze zaplavili Moravu a již se objevili v borách šest mil vzdálených od Olomouce a vše ohněm a mečem pustošice šířili hrůzu na všechny strany, co měli křesťané dělati? Prchali cestou necestou hledajíce záchrany. A poskytl jim útočiště vysoký a srázný vrch Hostýn, obrostlý se všech stran hroznými lesy. Nyní jej možno spatřiti od Holešova, protože z té strany bylo mnoho stromů na míli vykáceno. Ale Tataři majíce s sebou psy, aby vyčenichali uprchlíky skryté v lesích, byli by povraždili v tom ústraní bezbranný zástup křesťanů, jenž byl také přestrašený zprávou o nesmírném množství nepřátel, kdyby tento venkovský lid na lesy zvyklý, nebyl nasekal stromů a zatarasil Tatarům cestu. Ale chtějíce se vyhnouti jednomu neštěstí byli by upadli do druhého, kdyby jim Matka milosrdenství zvláštním divem nepřispěla ku pomoci. Nedostávalo se totiž na hoře tak velkému množství vody. K ramenům, které se nacházely mimo onu ohradu, byl velmi nesnadný, ba nebezpečný přístup, protože buď tam číhali, nebo přebíhali nepřátelé a na křesťany, kteří se blížili, stříleli šípy. Moravané byli trápeni žízní, slábli, chřadli, lkali a připravovali se na smrt. Když nebylo pomoci u lidí, obrátili se oplakávající hříchy k Bohu a k Matce Boží, aby jim seslala vodu. A hle! právě na onom místě, kde bylo nejvíce takových prosebníků, skoro na samém vrcholu hory pukla skála a otvorem se valil

velký proud vody po svahu až do údolí a hojně se rozléval na všechny strany. Tak byla s pomoci Boží žízeň zahánána. Dvojnásobné díky vzdávali obležení: jednak že unikli šípům tatarským — neboť Tataři ujížděli k Olomouci, kde je čekala porážka, — jednak že byli podivuhodnou pomocí na životě zachráněni. Proto nad pramenem postavili kostelík. Pravděpodobně pořídili do něho obraz buď z dřeva neb kamene vytesaný zázračné Ochránkyně, aby i jejich potomci si s vděčností připomínali onen div. A vskutku přicházivali sem každoročně ve slavných průvodech. V poslední době však působením Kalvína byl jim vštěpován odpor proti obrazu neb soše, jakoby to byla modloslužba a proto že je třeba ji odstraniti buď spálením neb jiným způsobem. Až do dneška si lidé vypravují, že protestantský kazatel, jenž to učinil, neb zabraňoval v pobožnosti od předků zděděné, za trest oslepl. Vladař, který to rozkázal, poslední to potomek rodiny bitovské byl kdesi ve Slezsku u Steinu za několik let po bitvě na Bílé Hoře chycen a v Brně na náměstí stát za své zlé skutky. Proto také úcta k Panně Marii Hostýnské se zachovala jen v paměti málo lidí. Až teprve za nynější doby majitel panství hrabě Jan Rotal ji opět obnovil. U starého kostelíka postavil dvě větší kaple, v nich se často, zvláště v neděli v oktávě Nanebevzetí Panny Marie tisícům poutníků přislужuje náboženskými úkony a svatými svátostmi. Třetí kapli postavil poněkud nížeji, pod samý zázračný pramen. Tam velká nádržka vysekaná z mramoru schytává vytékající vodu, jež se pak rozvádí k potřebě poutníků a velice je občerstvuje, když zemdení na horu vystupují. **Toto vše jsem na vlastní oči viděl** a proto blahopřeji zmíněnému hraběti nyní ve Vídni sídlícímu, že se tak o pohodlí poutníků postaral.

Poutní ruch v lednu. Na Nový rok měla mládež ze Slavkova v 9 hod. slavnou mši sv., před ní kázání (P. superior.) Lidí bylo asi 170, sv. přijímání 59.

6./1. Svatých Tří králů. Pro velké závěje přišlo jen 42 lidí.

Po všechny neděle v lednu byla návštěva velmi slabá, spousty sněhu, vánice a silné mrazy činily příchod na Sv. Hostýn velmi obtížným, ne-li nemožným.

Za celý měsíc přišlo asi 867 lidí, sv. přijímání bylo 511, mši sv. 150.

Jubileum přítele Sv. Hostýna. Dne 25. ledna bylo tomu 40 let, kdy přišel do Líšně mladý nadšený kněz P. Metoděj Hošek a sotva se ohřál, vrhl se v pravém slova smyslu do práce pastorační, sociální, kulturní, národní, tělovýchovné, do každé, již jevila se potřeba. Po 40 letech změnil se P. M. Hošek v kmeta, ale mladistvé nadšení pro práci v jeho srdci neutuchlo. Pan konsistorní rada a farář Hošek je stejně agilním pracovníkem v katol. hnutí lidovém jako v době svěžího mládí a proto mají ho tolik rádi nejen jeho Líšňáci, ale všichni kdož ho znají — Sv. Hostýn pana kons. radu zná dobře, vždyť jej vidává každoročně přicházet s procesím a ví dobře jakou láskou pan rada k Matce Boží Svatohostýnské lne. —

Blahopřejeme dodatečně — **ad multos annos.** —

Zkazky Svatohostýnské. (Alois Vice-ník.) Pout na Sv. Hostýn r. 1887 vykonali vídeňští Čechové, navštívivše Kroměříž. O zájezd jejich se zasloužili: V. Kulp, Dr. Kozánek a lékárník J. Harna z Kroměříže. Český vlastenec Bedřich Ševčík ve Vídni žijící, pojal myšlenku, by při koncertu „Moravana“, jenž se při zájezdu jejich do Kroměříže konati měl, na památku první besedy r. 1847 v Kroměříži od akademiků pořádané, přijaly se do programu jako v r. 1847:

„Písně hostýnské“, skladba mladého umělce Hynka Vojáčka, rodáka zlínského. Skladatel v roku 1887 byl profesorem carské dvorní opery v Petrohradě. Uvolil se řídit svou skladbu a přijel za tím účelem se svou chotí a synáčkem do Kroměříže. Vždyť před 40ti lety v r. 1847 se Ševčíkem, Brázdilem a Juliem Weisrem tuto první besedu v Kroměříži aranžoval. — Poutníci přijeli do Kroměříže v počtu 300, byli slavně uvítáni. Večer byl koncert a druhý den jelo na Sv. Hostýn z Kroměříže přes 1.000 poutníků zvláštními vlaky. Z jiných měst se také účastnili, tak, že bylo všech poutníků přes deset tisíc. V Bystřici bylo slavné uvítání. Zvláštním vlakem přijeli Sokoli hulínští a holešovští s praporem za vedení Dra Rauschera. Potom hnul se imposantní prů-

vod na sv. horu. Na úpatí Sv. H. stojí kříž kamenný, odkud nosívali se cihly na stavbu a opravu chrámu. Nyní, když stavba dokonána, konají se sbírky. Bujaří Sokoli rozestavili se podél cesty a sbírali dárky. — Při slavné mši sv. byly zazpívány posvátné zpěvy ve všech téměř řečích slovanských: Kyrie (Krleš) od Ku báče, Gloria (slovinské) od Nedveda, Graduale (staroslovanské) Credo od Knězeviča z r. 1745, Ofertorium české od Jahody, Sanctus (z Kyjevské ruské mše), Benedictus, české od Bendla, Agnus slovinské od Forstra, Tantum ergo od Jahody. Po službách božích byl impromisován oběd, mezi nímž kroměřížský hudební sbor přednesl několik skladeb, načež dáno znamení k odchodu. Zástup se shromáždil, hudba zahrála a všichni pěli: „Bývali Čechové“, „Kde domov můj“ a „Hej Slované.“ (Podáno dle J. Suchonského, což není nikdo jiný než J. Harna, někdejší hospodář Matice Svatohostýnské v „Pozorovateli“ r. 1906.

Pouť do Říma 1929 konati se bude ve dnech 17.—30. dubna t. r. Důvody: 1) oslava padesátiletého kněžského jubilea Sv. Otee Pia XI.; 2) k získání odpustků mimořádného Milostivého léta; 3) k otevření české koleje „Nepomucenum“ dne 23. dubna t. r. Pouť schválena Nejd. arcibiskupským Ordinariátem v Praze pod čís. 673 ai 1929. Směr: Praha — Kolín — Pardubice — Choceň — Č. Třebová — Brno (připojí se účastníci z Moravy) — Břeclava (druhá část účastníků z Moravy) — Vídeň (připojí se Slováci) — Tarvisio — Padua — Loreto (nocleh) — Řím (5 dní) — benediktinský klášter na Monte Cassino — přes Řím do Assisi (nocleh) — Florencie (nocleh) — Bologna — Benátky (nocleh) — Tarvisio — Vídeň — Brno (asi 3. hod. v noci 30. dubna) — Praha (asi 8. hod. ráno).

Přibližné ceny, které budou dle účasti sníženy: I. tř. 5000 Kč, II. tř. 3700 Kč, III. tř. 2300 Kč, režijní příplatky: I. a II. tř. 100 Kč, III. tř. 60 Kč. Programy budou vydány co nejdříve. Přihlášky přijímá Lurdský spolek Praha I., Husova tř. 8.

Povětrnost v lednu. V duchu vidím leckterého čtenáře sahati po Hlasech s otázkou: Jak tam bylo na Hostýně, když noviny psaly o vánicích a velké zimě? Bohu díky, nebylo to tak zlé! Sněhu bylo z počátku měsíce na 3 dm, v polovici na 5 dm a ku konci měsíce na 7 dm. Cesta do Bystřice se pro-

šlapala - každý den chodil někdo na poštu - nebyli jsme tedy od světa odříznuti. Nejhubě se šlo za vánice od Černého potoka k Lázním, neboť tam byly často závěje. Dvoje saňky byly často v činnosti. Ani zima tu nebyla tak velká, aspoň v lednu ne. Největší mráz byl až na Hromnice, v noci na chvílku 25 st. pod nulou; ale ráno, kdy se všude jinde měří teplota, bylo již jen 19 st. V Bystřici prý bylo 30 st. - V lednu samém byl teploměr ustavičně pod nulou, jen v poledne 9. ledna ukazoval 1 st. nad nulou. Největší mráz byl na sv. Antonína 17. ledna 17 st. pod n. Na Nový rok, na Tři krále, a v neděle 13. a 20. ledna bylo okolo 5 st. pod n. Průměrná ranní teplota byla 9 st., polední 7 st., večerní 8 st. pod nulou. Sníh padával drobný jako písek a dokud nebyl sluncem ozářen a svrchu rozpuštěn, byl silným větrem z místa na místo přenášen. Padával od 1.-5., 11.-19., 22.-29. ledna; nejvíce 2., 5., a 19. ledna. Vody ze sněhu bylo 78 mm. Slunce svítilo celý den od 7.-11., 20.-22., 30. ledna a na začátku února. Za jasných dnů vál obyčejně východní neb jižní vítr, rovina byla jako popelem zasypána a v dáli se bělal Praděd. Zvláště na začátku února slunce tepleji hřálo a již se jevílo jarní ovzduší. Mlha byla 1.-5., 13., 15., 16., 19., 26., 27., 29. ledna. Silný vítr vál 2.-5., 10., 13.-16., 19., 23., 29.-31. ledna.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V lednu 1929.

1. bylo lidí v kostele	170	a u sv. přijímání	59
6. " " "	42	" "	25
13. " " "	120	" "	42
20. " " "	55	" "	26
27. " " "	50	" "	24
Ve všední dny úhr.	430	" "	335
Úhrnem	867	" "	511
Mši sv. slouženo 150.			

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, Sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plníce slib: Nejmenovaná ctih. sestra představená z Opavy za uzdravení z těžké nemoci jedné ctih. sestry. — Čtenářky Hlasů z B. za vyslyšení v jisté záležitosti, která byla pro ně velmi trapná. — H. K. L. za vyslyšení mnoha proseb, zvláště za uzdravení z těžké nemoci moji matičky. — Čtenářka Hlasů, za vyslyšení mnoha proseb v důležitých záležitostech. — Čtenářka Hlasů z Vlčnova. Postavena jsouc v těžké zkoušce, trpělivě snášela jsem kříž na mne seslaný Pánem

Bohem. Onemocněl mi chlapec a po nemoci, z níž vyvázl, ztratil zrak. Nevědouce si rady obrátila jsem se na P. Marii svatohostýnskou s vřelou prosbou. Jsem vyslyšena, chlapec vidí úplně. — Nejmenovaná děkuje P. Marii za vyslyšení prosby a vyslovuje jí svoji vděčnost a dík. — N. z Břestu za vyslyšení prosby. — Nejmenovaná za pomoc v jisté záležitosti, za uzdravení dítěte, za uzdravení bratra z těžké nemoci. — Nejmenovaná z Tučap za vyslyšení prosby. — L. L. Kostelec. Můj muž měl velkou bolest v ruce, lékařská pomoc byla marná a proto obrátila jsem se k Panně Marii s prosbou o uzdravení. Matka Boží mne vyslyšela. — Čtenářka Hlasů za vyslyšení a pomoc v mnohých záležitostech. — A. B. za velikou lásku a milost v těžké nemoci. — Bohoslovec děkuje vroucně své přesvaté Matce a Vůd-

kyni za vyslyšení prosby. — Čtenářka Hlasů z C. za přijatá dobrodiní. — Čtenářka Hlasů za vyslyšení prosb v mnohých tísňích.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Nejmenovaná z Halenkovic prosí vroucně Matku Boží za dar stálého zdraví a za vyslyšení prosb. — Nemocná ctitelka Matky Boží svatohostýnské za dar zdraví - je těžce nemocná. — N. N. za dar osvětlení Duchem Sv. a za dar poznání sebe pro jinocha z Polešovic. — F. Haitl, za uzdravení dcerušky. — Čtenářka Hlasů z R. o pomoc ve starostech existenčních.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím vždy na „Hlasy svatohostýnské“!

Karel Vrátný: Krátké nedělní a sváteční promluvy. 8°, 320 stran. Poštou Kč 24.- Cyrillo-Met. knihkupectví G. Franci, Praha I., Melantrichova 536. — Krátké nedělní a sváteční promluvy Msgre Dra K. Vrátného dotýkají se všech časových otázek dneška, o nichž kněz s kazatelnou promlouvati musí, aby svým věřicím podal správné poučení a přesné směrnic. Autor jeť dobře znám z dřívějších svých prací jako kněz upřímně vlastenecky cítící, ale při tom přísný a přesný, jedná-li se o problémy, dotýkající se víry a mravů. A to je právě také veliká přednost jeho sbírky krátkých promluv, které mají vedle bohatství myšlenek, řadu nových, časových aplikací. Promluv těchto lze s úspěchem použiti ku přednáškám v našich spolicích i doporučiti je věřícím za „nedělní čtení“.

Orelská Osvěta, 1929 č. 1. Netřeba podotýkat, že Or. Osvěta je časopisem, který by v knihovně řádného kněze a laika činného ve spolicích neměl chybět. Bylo by však žádoucí, aby i členstvo Or. Osvětu odebíralo.

Životem sešit 49. „Z vězení“. Sbírká Životem je něco tak časového, je psána s takovým porozuměním pro duševní potřeby moderního člověka, že ji nemožno dosti vřele doporučet. Článek Svědomi-svědomy je vynat na ukázkou z posledního čísla a sám zajisté nejlépe sbírku „Životem“ doporučí.

Pro posvátnou dobu svatopostní doporučujeme neobyčejně krásně vypravenou **Pobožnost křížové cesty** od Jos. Hronka. Knížka jeť vyzdobena 14 obrázky mnichovského umělce prof. Feldmana a vyniká vroucností a srdečností rozjímání. Cena Kč 2 50 jeť tak nízká, že se hodí ku hromadnému

rozšíření. Objednati ji lze v Cyrillo-Methodějském knihkupectví Gustava Franci v Praze I., 536 aneb v každém katolickém knihkupectví. Pobožnost vyšla též slovensky.

Valašsko-Rusava. Na 10. arších velkého formátu vyšlo právě v Olomouci nádherné dílo „Rusava“, historie, příroda, lid ličený vzletně nejlepším spisovatelem Valašska Fr. Tábořským a ozdobeno jeť 12 barvotisky, 2 neotypiemi, 17 kresbami a 10 iniciálkami našeho prvního ilustrátora mistra Adolfa Kašpara. Cena brož. Kč 150.-, váz. Kč 180.-. Kašparovy krásné práce ilustrační cení si tisíce jeho ctitelů a dílo hodí se znamenitě za příležitostný dar. Nákladem R. Prombergra v Olomouci.

„Bible maličkých“. Díl I. Knížka o Pánu Ježíši pro maličky. Dvanáct barevných reprodukcí dle orig. K. Schwetze s doprovodem prof. Jos. Hronka. Vázaný výtisk Kč 16 50. Vydalo Cyrillo-Methodějské knihkupectví Gustav Franci v Praze I. 536. - Již dlouho neměli jsme tak krásné a něžné knížčky, která by se hodila za dárek našim dětem od nejútlejšího věku až do 8 let. Dvanáct původních krásných obrázků akad. malíře K. Schwetze v dokonalém provedení uchvacuje vřelým pojetím a svěžími barvami. Slovní doprovod prof. Jos. Hronka promlouvá k dětské duši svojí něhou a probouzí v ní lásku k božskému příteli dtek. Touto knížkou budou nadšeni rodiče i děti.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Keine Mutter Mehr, aus dem Tagebuche eines Waisenknaben. Verlag des Johannesbundes, Leutesdorf am Rhein. - Knížečka líčí prostým, dělinným slohem útrapy sirotka. Je to cenný příspěvek k pochopení tak mnohé mladé duše a k jej zachráně. Uveřejníme v příštích číslech Hlasů překlad.

tavy 10, — far. Jos. Nejedlý, Vřesina 50, — kapl. Al. Winkler, Hlučín 5, katech. Mat. Martykán, Příbor 10. — Němečková Anděla, Třebětice 40, katech. Menšík Jak., Bystřice p. H. 500, — dp. Filip. Eliáš, far. Frenštát p. R. 1000. —

Z Ameriky: Prostřed. p. J. Bergra, Tábor Minn. v dolarech: M. Horňák, Corunna Mich, Hlasy 1 — J. E. Nejdlik, Corunna, Mich. Hlasy 1, na Poutní dům 1. — E. Krejčíček, Wallis, Tex. Hlasy 2, na Poutní dům 1. — A. Harleman, Ennis Tex. Hlasy 2 exp. 2, — A. Halla, Perkins Pl. Augusta. Ga. Hlasy 1, — T. Sedlář, Aschley, Mich. Hlasy 1, na mši sv. 1. — J. Miroš, Elssi Mich. Hlasy 1, A. Vaculik, Phillips, Wis. Hlasy 1, na mši sv. 1, — M. Kolařík, Corunna, Mich. Hlasy 2, — J. Krátký, Wilson, Kans., Hlasy 1, na sochu B. S. Páně 2, na mše sv. 2, — M. Komrska, na mše sv. 5, — K. Bučánek, West, Tex., Hlasy 3, — N. Rutar, na Poutní dům 1. — Píše: Dp.! Viděla jsem Vaši prosbu v Hlasech Svatohost. a aby nevzněla na prázdno, zasílám 1 dol. na zařízení jídelního sálu v Poutním domě. Však Matička sv. Hostýnská nezůstane žádnému nic dlužna. Ještě i ve mně dřímá ta touha spatřiti jednou to krásné místo, kam jsem tak ráda na pouť chodila. (A což milá paní, kdybyste Sv. Hostýn uviděla dnes? Vy byste tam ani netrefila. Já jsem jej viděl mnohem později jak Vy a jak se mi tam líbilo, když jsem před svým odjezdem do Ameriky se s ním šel rozloučit. A dnes prý je tam vše mnohem krásnější, píše mi má drahá sestra z Moravy, že bych již ani Svatého Hostýnka nepoznal, jak se změnil. No láska k Matce Boží svatohostýnské všechno dokáže, a té je obzvláště našim Moravanům zde v Americe potřeba. Aby Sv. Hostýn dále milovali a pro něj přinesli nějaké oběti, kterých on tak nutně potřebuje. Zapomenouti na Sv. Hostýn, znamená u Moravana, pozbyti lásku k Panně Marii. A nevěrný Moravan své Máti, stane se nevěrným i svému nebeskému Otci. A takový ubožák ve víru dnešního zkaženého amerického života se pouští na to rozbouřené moře v rozbité lodičce, bez vesla. Daleko nedojede! Jen aby se zachránil zápas, totiž brzy se navrátil zpět k svému Otci, k své Matičce, aby bídne nezahynul, jak se

to již tak mnohým stalo. Já se každý den při mši sv. modlím: „Svatohostýnská Máti vezmi pod svůj ochranný plášť mé drahé a můj drahý moravský lid ve staré vlasti, ale též mně a můj drahý moravský lid zde v Americe, všude roztroušený. Jak malý počet je zde těch, kteří v Tebe ještě dbají a na Tebe pamatují. Proč i někteří moji spolubratři Sv. Hostýna si nevšímají? Nechtějí prý ani o něm slyšet! Ani tomu nechci věřit, aby se již tak daleko zamerikanisovali. Vždyť máme zde horlivé moravské kněze, kteří Pannu Marii Svatohostýnskou ctí a pro Její čest a úctu pracují; postavili k Její počtě i jeskyně s Její sochou, mají ve svém příbytku Její obrazy. Přes třista obrazů P. Marie Svatohostýnské jsem zde vyprodal a i některým kněžím Irským (Ajryšum, jak řekne Američan). I ti si obrazu P. Marie váží a Ji uctívají, jelikož mají ve své osadě zbožné Moravany, kteří jím o Sv. Hostýně toho napovídají mnoho. Jakby tedy kněz Moravan mohl zapomenouti na nejdražší perly Moravěny Sv. Hostýn, Velehrad!“ Maria, Matko žádoucí, Tys královna všemohoucí, prosíš za nás, za křesťany, Svého Syna, Hospodina: Kyrie eleison! John Berger.

J. Čajka, Orchard Lake. Mich. Hlasy 1, na světlo P. Marii 1. — Píše: Milený duchovní Otče! Předně přijmete srdečný pozdrav ode mne i na Vaše přátely. Jak se asi máte? Posílám na Hlasy a na světlo Pozdravujte až budete psáti do kraje, tu naši Bohorodičku, aby nás svých nehodných dětí zde v Americe neopouštěla. S Bohem! J. Č. — J. Nedoma, St. Louis, Mo. Hlasy 1, — T. Žálek, St. Louis, Mo., Hlasy 2, na Poutní dům 1, — Tony Kačer, Swanton, Ohio, Hlasy 1, na mši sv. 1, na kostel 1. — Píše: Dp.! Chtěl jsem tu získat nových odběratelů pro Svatohostýnské Hlasy, je tu mnoho krajanů Moravanů (?), ale všude mne odmítli. Mě se Hlasy líbí, neb je v nich krásné a pečlivé čtení. S krajanským pozdravem T. K.

Další dary z Ameriky zaslané od jednotlivců: John a Ter. Bendík, Chicago, Hlasy 1, na hlavní oltář 1, — Fr. Kočendová, Chicago, na kostel 2, — Ant. Janečka, Barwin, na Hlasy 5, — J. K. Orsák, Fayette, ville, na Hlasy 1. —

„Všem šlechetným darcům srdečně zaplať Pán Bůh!“

Ctitelům sv. Josefa doporučujeme pro měsíc březen:

P. Jan Kř. Dvořák T. J.

Kytice k počtě sv. Josefa.

Krátká nábožná cvičení na každý den měsíce března.

Cena 1.50 Kč. (Stran 72).

Dostati lze v administraci „Hlasů Svatohostýnských“ na Sv. Hostýně, p. Bystřice pod Host.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Terezie Lichnovská ze Závěšic.

Anna Ochmanová z Veselíčka u Lipníka.

Marie Führichtova z Prahy.

Františka Kubínova z Dobrochova.

O. v p.!

Novinka!

Novinka!

Právě vyšlo!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poučníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Methoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUŠAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

OBSAH: Vincenc Kubín CSSR.: Otázka (báseň) str. 49. - Důležitá kapitola, str. 49. - Svědomí-Svědomí (dokončení), str. 51. - P. Vincenc Pernička T. J. †, str. 53. Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth, (pokračování), str. 55. - Zapisník svatohostýnského kronikáře, str. 56. - Poděkování, str. 60. - Prošby, str. 61. - Dopisy z Ameriky, str. 62. - Dobrá četba, str. 63. - Cizojazyčná literatura, str. 64. - **Vyobrazení:** Obraz Bolestné Matky Boží, uctívaný od sv. Ignáce z Loyoly, str. 52. - P. Vincenc Pernička T. J. †, str. 53. - Pod příkrovem sněhovým, str. 55.

První jarní pouť na Sv. Hostýně od 26.-28. dubna 1929.

Na vděčnou paměť vítězství dobytého nad Tatary, konává se každoročně na IV. neděli po velikonocích na Sv. Hostýně první slavná pouť.

Letos vykoná se tímto pořadem:

V pátek, dne 26. dubna odpoledne se zpovídá. V 7 hod. večer uvítání poutníků, litanie a sv. požehnání. O půl 9. hod. světelný průvod s obvyklou pobožností večerní.

V sobotu, dne 27. dubna ráno o 4. hod. mše sv. před níž se udílí sv. přijímání. O půl 8. hod. ranní kázání, po něm zpívaná mše sv. V 10 hod. kázání, zpívaná mše sv. a sv. požehnání. V 1 hod. odpoledne litanie, sv. požehnání a svěcení obrázků, růženců atd. Odpoledne se zpovídá až do 10. hod. več. V 7 hod. več. kázání, litanie a sv. požehnání. O půl 9. svě-

telný průvod s obvyklou pobožností večerní.

V neděli, dne 28. dubna ráno o 4. hod. zpívaná mše sv. před níž se již udílí sv. přijímání. O půl 8. hod. ranní kázání, pak zpívaná mše sv. V 10 hod. kázání a slavná mše sv. s Te Deum a sv. požehnání. Odpoledne v 1 hod. promluva na rozloučenou, litanie a sv. požehnání. Pak svěcení obrázků, růženců atd.

Papež Pius IX. udělil plnomocné odpustky těm poutníkům, kteří na IV. neděli po velikonoci svaté svátosti přijmou, chrám na Sv. Hostýně navštíví a na úmysl sv. Otce se pomodlí.

Sv. zpověď a sv. přijímání vykonané na Sv. Hostýně, platí po celý rok za velikonoční povinné sv. přijímání pro ty, kteří je doma s tím úmyslem odloží, že je vykonají na Sv. Hostýně.

DARY.

Na kostel: A. Vrba, Skalička, - F. Tašek, Orlová, - F. Pavličková, Měrovice, - L. Lípová, Závěšice, - A. Kudlík, Radkovy, Mil. sestry, Pačlavice, - A. Glingarová, Místek, - M. Lajdorfová a F. Ševčíková, Radslavice, - L. Divilková, Veselá, - L. Dernický, Brno, - J. Žák, St. Ves, - Čten. Hlasů z Rožnova, - J. Frank, Ráječek, - F. Holcová a R. Kocůrková, Příbor, - F. Glacnerová, Kojetín, - S. Bartoník, Kostelec n. H., - J. Makuch, Bruntál, - K. Turánková, Praha, - M. Pospíchalová, Urbanov, F. Tašek, Orlová, - Po 8 Kč A. Hanáková, Slavkov u Brna, M. Machová, Opava, - F. Hradil, Lutopecny, - M. Zbránková, M. Karlovice, - A. Holbová, Divnice, - M. Křištofič, Račisdorf, - Ž. Rýparová, Lipník n. B., - F. Disklákova, Zahnašovice, - N. Mikuličková, Přerov, F. Kaplan, Otmarov, - F. Lužný, Unčovice, - J. Koseček, Slavičín, J. Zernveg, Vsetín 7, A. Zelík, Komárov 6, - Po 5 Kč: A. Kudělková, Hodslavice, - E. Šimurdová, Bernatice, - J. Špaček, Vyr, - N. N. Tišnov, - M. Směkalová, Kobernice, - Far. úřad Hor. Štěpánov, - A. Rozenkranz, Tovačov, - N. Trísková, Přerov, - J. Haramija, Kaňovice, - Po 3 Kč:

S. Cagášek, Domaželice, - M. Vysloužilová, Loučany, - Klášter v Přestavlkách, - A. Splaňová, Přílepy, - A. Tillich, Olomouc, J. Haramija, Kaňovice 2, - N. N. ze Všetul 100, - Fr. Chytil, Všetuly 11, - N. N. Břest 10, - N. N. z Domoradovic 500, - Ctih. sestra předst. z Opavy na poděkov. 200, - Po 100 Kč: A. Císařík, Turzovka, - N. N. Olešnice na Mor., - M. Černá, Zábřeh n. O., - Jan Hříb, Šumice, - E. Zásmeřa, Pustějov, - Far. úřad Štítná n. Vl., - J. Minařík, Kelníky, - C. Dukátová, Brno, na poděkování, - Manž. Váňovi, Přerov, na poděkov. - J. Valášek, Hroz. Lhota, - H. Kutečná, Prostějov, - B. Vyhňáková, Šakvice 138, - Farní úřad, Zdounky, - J. Husička, Vojnice, - A. Nemrava, Hluk, - M. Bebarová, Pustiměř, - N. N. z Trojanovic p. R.

Na hlavní oltář: Fr. Dokoupilová, Olomouc na poděk. 50, - L. Dostálová, Příbor 10, - A. Ječmenová, učit. Blánsko 50, - Fr. Pospěchová, Jičina 100, - L. Hranická, Hrahová 5, - M. Ordeltová, Vel. Prosenice 300, - M. Himlerová, Hradec u Opavy 10, - A. B. Lichnov 5, - J. Minařík, Kelníky 100, - M. Hýblová, Prostějov 100, - A. Pospíšilová, Kobernice 30, - Čten. Hlasů Kojetína 5. -

Číslo 4.

Duben 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R.

OTÁZKA.

*Chcete v očích zásvit lásky zřítí,
když neušimavost samá kol?
Chcete úsměv sladký těchy píti
když v číši žití tpekost, bol?
Chcete v srdci koutek, který hřeje,
když květy štěstí spálil mráz?
Chcete ruku věrnou, bez naděje
když tma jen pochyb kolem vás?
Chcete dlaň, jež vrásky zhladí z čela,
když starostí vás trápí starý zjev?
Chcete ústa, jež by pocel měla
a srdce svolné dát i krev?
Na Hostýn jen ku Marii jděte,
a u Ní všechno, jak já, najdete.*

DŮLEŽITÁ KAPITOLA.

Před lety jsem potkal stařečka jdoucího na nedělní služby Boží. Cesty byly ledem pokryté, stařeček měl již 80 let, kulhal na jednu nohu a jeho domek stál vysoko na kopci. — „Nu, dědečku“, pravil jsem, kdybyste byl dnes zůstal doma, nikdo by vám toho neměl za zlé, ani Pán Bůh.“ — „Ale víte,“ odpověděl stařeček, „jsem jinak docela zdrav až na tu nohu, ale když v týdnu se mohu pomalu procházet po domě a na zahradě, vyšel jsem si i v neděli. A musím se též přiznat, že by mne celou neděli nic netěšilo, kdybych nebyl v kostele.“

Šel jsem dále a radoval jsem se z této skutečné zbožnosti stařečkovy; ale napadla mi také méně útěchyplná myšlenka: Škoda, že takoví poctiví lidé již vymírají! Či není tomu tak?

Což nemíváme často za našich dnů dojem, jakoby neděle nebyla dnem Páně, ba spíše dnem ďábla? Jak lehkomyšlně se lidé osvobozují od povinnosti býti v neděli na mši sv.? Jeden se musí vyspat, protože v noci „pracoval“, druhý musí časně vstát, aby mohl jít na výlet. V obou případech se na mši sv. zapomene.

Velmi mnozí si v dnešní době myslí, že dostatečně světí neděli, když nepracují; a přece není nedělní klid ještě žádným svěcením neděle, nýbrž jen nezbytný předpoklad jeho. V širokých kruzích se zapomnělo, že neděle je především zasvěcená službě Boží a péči o duši. Musí se znovu a znovu připomínat naší době: Veškerá ochrana je marná, nepodaří-li se uvést neděli do bývalých práv.

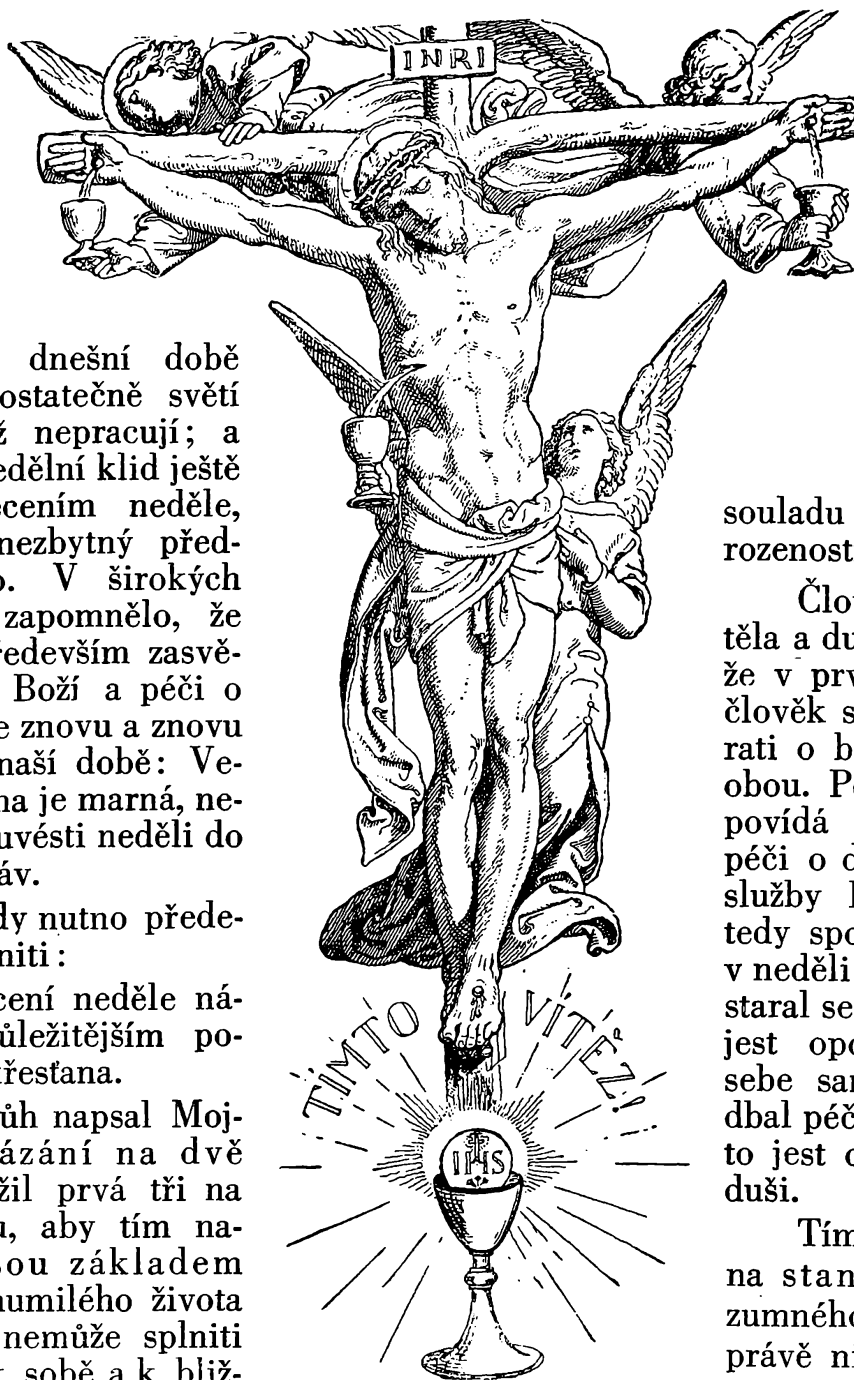
Dva body nutno především zdůrazniti:

1.) Svěcení neděle náleží k nejdůležitějším povinnostem křesťana.

Když Bůh napsal Mojžíšovi příkázání na dvě desky, položil prvá tři na jednu desku, aby tím naznačil, že jsou základem vpravdě bohumilého života a že nikdo nemůže splniti povinností k sobě a k bližnímu, kdo neplní dříve povinností k Bohu.

Kdo nesvětí neděle účastí na službách Božích, vede život člověka nedůstojný, poněvadž zanedbává jednu ze svých nejdůležitějších povinností.

2.) Povinnost světiti neděli ohlásil Bůh slavnostně. Jak toto svěcení se má konati, to blíže určití ponechal Bůh církevní vrchnosti od něho ustanovené. Tato však již v dobách apoštolských vydala rozkaz: Máš v neděle a zasvěcené svátky celou mši sv. nábožně slyšeti.

„Pomni, abys den sváteční světil“, nebylo tedy řečeno jen Židům; jest to povinnost, která se týká všech lidí, povinnost která je v

souladu s lidskou přirozeností.

Člověk sestává z těla a duše. Jest jasno, že v první řadě každý člověk sám má se starati o blaho těchto obou. Péči o tělo odpovídá nedělní klid, péči o duši nedělní služby Boží. Kdo se tedy spokojuje tím, že v neděli nepracuje, postaral se sice o tělo, to jest opomíjející část sebe sama, ale zanedbal péči o hlavní věc, to jest o nesmrtelnou duši.

Tím však se staví na stanovisko nerozumného zvířete, které právě nic vyššího nezná než ukojení svých tělesných potřeb.

Toto církevní přikázání však — dlužno připomenouti — ukládá těžkou povinnost a kdo vlastní vinou zanedbá mši sv. v neděle a zasvěcené svátky, **dopouští se těžkého hříchu.**

Podobně ten, kdo zanedbá značnou část mše sv. Co však znamená těžký hřích, musí se předpokládat, že to katolický křesťan ví. Hřích smrtelný rozhoďuje mezi nebem a peklem. Kdo zemře ve hříchu smrtelném, nedá se zachrániti a je navždy ztracen. Jen bezmeznou nevědomostí v náboženských věcech aneb hroznou lehkomyšlností se dá vysvětliti, že v dnešní době tak mnozí si neváží přikázání o svěcení neděle.

Musíme se tomu tím více diviti, poněvadž toto přikázání o svěcení neděle nevyžaduje zcela zvláštní obětavosti nebo sebezáporu jako snad přikázání o postu. Jen jedinou hodinku z celé dlouhé neděle máš věnovat jako projev vděčnosti k Tomu, jenž je zde největším tvým dobrodincem a tam bude tvým přísným Soudcem. Jen jediná hodinka sobě, duši a sebezposvěcení, když celý týden byl věnován pozemským starostem a zaměstnáním. Což již tato malá oběť se ti zdá být ještě příliš mnoho? Pak bych se musel obávati skutečně o tvou duši a věčnost. Dej pozor, aby se nesplnila na tobě slova přísloví: „Jaká neděle, taková smrt!“

SVĚDOMÍ - SVĚDOMÍ.

(Dokončení).

le má matka a příbuzní naléhali na otce, aby již k vůli lidem mi dovolil jíti k sv. přijímání. Strýc a teta se nabídli, že mi koupí šaty. Otec konečně svolil. Ach, kdyby byl raději nesvolil! Den svatého přijímání by se byl nestal temným dnem mého života. Mnoho mi na tom záleželo, abych nebyl vyloučen z účastenství na sv. přijímání. Věděl jsem, že by mě moji spolužáci úplně zavrhlí, a lidé, že by na mne prsty ukazovali. Proto jsem se jakž takž naučil náboženským úlohám, někdy jsem je četl z katechismu za zády svého spolužáka. Při vyučování jsem však zůstával zcela chladný. Nastala Bílá neděle. Slyšel jsem při vyučování, že jest nejprísnější závazek svědomí, abychom přijali sv. přijímání úplně lační. Kdo nepřistoupí k stolu Páně lačný, dopouští se svatokrádeže. Když jsem se oblékal, byla káva již na stole. Otec, a bohužel i matka mě vyzvali, abych se napil. Okamžik jsem váhal. „Co na tom? To přece není pravda, čemu učí církev!“ dodával jsem si odvahy. Sedl jsem si a jedl a pil. Sousto jako by mi chtělo uváznouti v hrdle. Výhrůžně vyvstala v mé hlavě myšlenka a již mne ne-

opustila: „Což, je-li přece Pán Bůh a věčnost, — pak jsi ztracen, na věky zatracen.“ Nikdy v životě mi nebyla káva tak odporná jako tehda. V kostele jsem se stavěl pobožným. Ale nedařilo se mi to. Vnitřní nepokoj mě stravoval. Šel jsem k oltární mřížce s rukama nábožně sepiatýma. Svědomí mě trýznilo. Doráželo na mne celý den: „Jidáš, cos to učinil?“ Mlsky, které jsem si koupil za darované peníze, se mi ošklivily. Smích mi mřel na rtech. Neutěšený den prvního svatého přijímání! Vzpomínka na něj pronásledovala mě jako černý stín životem, i v mých nejdivočejších letech. A při tom jsem dělal všecko možné, abych ze svého srdce vyrval víru s posledními, nejhlubšími kořínky. Nadával jsem Pánu Bohu a kněží. Nedbal jsem o kostel, brojil jsem proti církvi, jak jsem mohl. A přece nikdy neustoupila vzpomínka na Bílou neděli úplně. Když se vynořila, snažil jsem se ji zahnati. Ale nešlo to. Nálada byla vždycky zkažena. Nevolnost mě tísnila. Byl bych všecko obětoval, abych ten den vymazal ze svého života. Již uplynulo čtyřicet let od té doby, a stále a stále ještě nemohu se zbaviti toho černého stínu. Co to jen

jest? Hlas svědomí, říkáte, — hlas Boha! Věru, člověk by to skoro věřil. Co lidé člověku dají výchovou, může od sebe odhodit, ale zbavit se svědomí se člověku nepodaří.

víry. Slýchal jsem jen výsměch a štvání proti víře a proti církvi. Vypravovaly se všechny možné špatnosti o kněžích. Člověk často vycitoval, že je vylháno, co se o tom nebo onom faráři vyklá-

2

Obráz Bolestné Matky Boží, uctíváný od sv. Ignáce z Loyoly.
(Nástěnná malba v chrámě svatohostí, na epišt. straně oltáře sv. Šebestiána.)

A ještě druhá věc mi vázne v hrdle. Až se tomu dívím. Mám mnohé jiné vroubky, a ty mne neznepokojují.

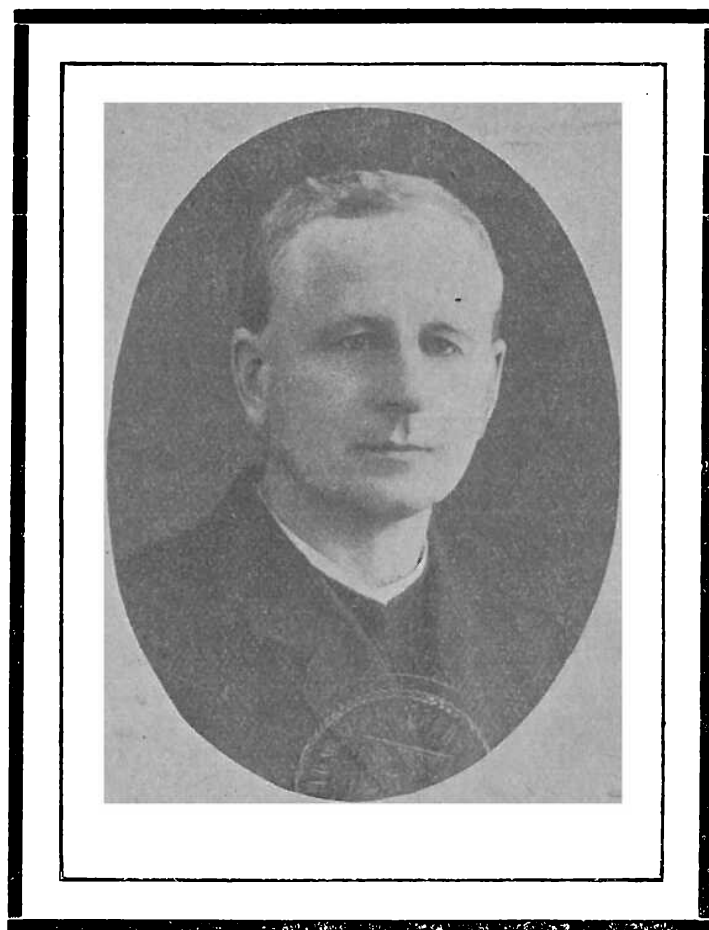
Byl jsem ve svých mladých letech povedený klacek. Nemohlo to ani jinak býti. Po propuštění ze školy stal jsem se zedníkem, vlastně spíše podavačem. Zedníkům jsem podával cihly a maltu. V mém okolí pohasla poslední jiskřička

dalo. Ale neustále pomluvy způsobily, že jsem skutečně pohrdal všemi duchovními.

A pak ty hanebné řeči! Mladí spolutělníci vypravovali ustavičně o dobrodružstvích, která prožili v neděli. Povídali mi, že navštívili veselý taneční vír, divadla, a co všechno si dovolili. Ženatí soudruzi při tom surově

žertovali. Jaký div že velmi záhy byl ve mně udupán všechen stud, a půvab požitku mě divoce uchvátil! Netrvalo to dlouho a stal jsem se také požitkářem. Ale to není to, co mě tak strašně trapí. Rozumí se, že jsem nečinil ani rozdílu mezi svým a cizím. Práce, kterou jsem konal, byla těžká. Musil jsem 10 hodin denně nositi těžké cihly až do výše dvaceti metrů. Mé nožní svaly byly tak namoženy, že jsem často na cestě k domovu omdléval. Když jsem chtěl jít hned spát, vyčítali mi domácí, že jsem lenoch. Ať jsem chtěl nebo nechtěl, musil jsem v době plné polní úrody často pozdě večer nebo v noci jíti s otcem, abych na polích a v zahradách pokradl zásobu bramborů, zeleniny, krmiva pro

prasata a pro kozy na zimu. Tak jsem byl vychováván na zloděje. Později jsem tato darebáctva prováděl na vlastní pěst. Co všechno jsem pokradl! Ale ani toto není to, co mě tolik trápí. Když mi bylo 18—19 let, poznal jsem velice hodné děvče, skutečně velice hodné. Její milá a dobrotivá bytost mě úplně zaujala. Anna, tak se jmenovalo děvče, stala se mou nevěstou. Měla na mne velký vliv. Pokud jsem se s ní stýkal, zanechal jsem úplně svého dřívějšího hanebného života. Měl jsem ji příliš rád, než abych se zahazoval s jinými děvčaty. Myšlenka na ni mě udržovala čistým a mravně silným. Byla to má první pravá láska. Věděl jsem, že má láska byla srdečně opětována.

P. Vincenc Pernička T. J. †

Ve středu 6. března o půl 11. hodině v noci zemřel na Velehradě P. Vincenc Pernička, bývalý superior na Sv. Hostýně ve věku 47 let, z nichž 28 strávil v řádě. Narodil se r. 1882 v Modré u Velehradu, gymnasium studoval v Kroměřížském se-

mináři, odkudž po maturitě vstoupil do řádu. Na kněze byl vysvěcen 1911. Poměrně mlád stal se rektorem a novicmistrem na Velehradě, pak superiorem v Hradci Králové a 12. srpna 1925 přijel na Sv. Hostýn jako superior a redaktor Hlasů

Svat. Jako redaktor nepsal žádných samostatných článků do Hlasů, ale vyplňoval na obálce rubriku „Přátelům Sv. Hostýna“, kde jako představený projevoval své úmysly, plány, obtíže, které měl při zvelebování Sv. Hostýna. Věděl, že je tu nedostatek přístřeší pro poutníky. Tomu chtěl odpomoci. V této snaze byl utvrzen samým nejdůstojnějším arcipastýřem Dr. Leop. Prečanem. Píše o tom v říjnovém čísle r. 1925: „Bolestně se dotýká každého ctitele hory hostýnské, že není s dostatek postaráno o přístřeší mnohdy z daleka připutovavších poutníků. Jak odpomoci této stránce, toť úkol, kterým se vážně zabývají strážcové svatyně hostýnské. Kéž Matka dobré rady ukáže zde pravou cestu. Ve středu 12. srpna byli přijati zástupci Matice svatoh. u J. M. nejd. pana arcibiskupa, jenž zdůrazňoval, aby všichni, kdo o zvelebení Sv. Hostýna pracují, usjednotili se na jednotném plánu na vybudování tak význačného poutního místa, aby byl vpravdě důstojným pomníkem jak Bohorodičky tak něžné a hluboké lásky našeho lidu k ní. Kéž vřelé přání arcipastýřovo dojde ohlasu a brzkého uskutečnění. Redakce sděluje, že o jednotném takovém plánu se již pracuje.“

Brzy tedy po příchodu na Sv. Hostýn vytkl si program a měl naději, že jej snadno uskuteční. Ale již v následujícím, listopadovém čísle si nařiká: „Sotva který čtenář si dovede učiniti pravou představu, s jakými obtížemi tato věc je spojena.“

Přimysleme si k tomu jeho obyčejné práce: v pouti zpovídání, kázání, v zimě misie, duchovní cvičení, a pak vyřizování běžných záležitostí, redigování — snadno si učiníme obraz o jeho činnosti na Sv. Hostýně.

Při všech starostech a obtížích nebyl malomyslným, ale čerpal pomoci od Boha. Často navštěvoval Nejs. Svátost oltární a modlil se růženec. Měl velkou důvěru v Boha jsa přesvědčen, že podniká důležité dílo k rozšíření Království Kristova. Proto světil základní kámen Poutního domu na svátek Krista Krále, a zdůrazňoval slova: Bez Božího požehnání, marné naše namáhání.

Když se mu podařilo Poutní dům přivést pod střechu, Pán Bůh jej navštívil velkým křížem. V polovici února 1928 byl v Holešově na pohřbu P. Jana Ryndy, dobrodince hostýnského. Tam stál v zimě a v blátě lehce oblečen a když se vrátil domů, druhého dne pochromával. Byl prý to zánět nervu. Myslil si, že to chozením přemůže. Bolest mu však zůstala a vrazila se mu do šlapy neb paty. A v této nemoci na začátku března jel na misii do Šenova ve Slezsku, v druhé polovici března na misii do Napajedel a na Zelený čtvrtek na výpomoc do Horní Moštěnice. Svátky velikonoční (8. dubna) slavil na Hostýně. Po nich projevil touhu jeti na Velehrad, aby přišel na jiné myšlenky, neboť starosti o poutní dům jej velice znepokojovaly. Každý jej pobízel, jen aby jel. Zatím v polovici dubna padal sníh a několik dní na hoře ležel. Proto cesta na Velehrad byla odložena. Když se oteplilo a sníh zmizel, šel opět do zahrady a tam se nutil k chůzi, aby — jak myslel — revmu z nohy vypudil. Když byl unaven sedl si do besídky, v době kdy vál čerstvý severovýchodní vítr. Když přišel k obědu, nemohl již zřetelně mluvit, ale jen šepal. Všecky záležitosti však jako představený, poštu, dopisy sám vyřizoval. V sobotu 28. dubna bylo zřejmo, že v některých věcech již nemá správný úsudek. Proto na radu lékařovu byl poslán do Kroměříže, kde jej šest neděl ošetřovaly Milosrdné sestry. Odtamtud se dostal na Velehrad. Přijel opět na Hostýn doufaje, že se tu uzdraví. Nenašel tu však klidu. V červenci jej zavezl P. Superior do Prahy, kde specialisté uznali, že je to jen přepracování. Byl dovezen na Velehrad, kde časem ležel, časem se mu dařilo lépe. Srdce však sláblo, puls byl řidší a řidší až velmi zbožně vypustil ducha.

Nebyl celé tři roky superiorem na Sv. Hostýně, ale položil základ pro velké zvelebení Sv. Hostýna. Zasluguje, aby poutníci si na něho při modlitbách vzpomínali.

O. v p.

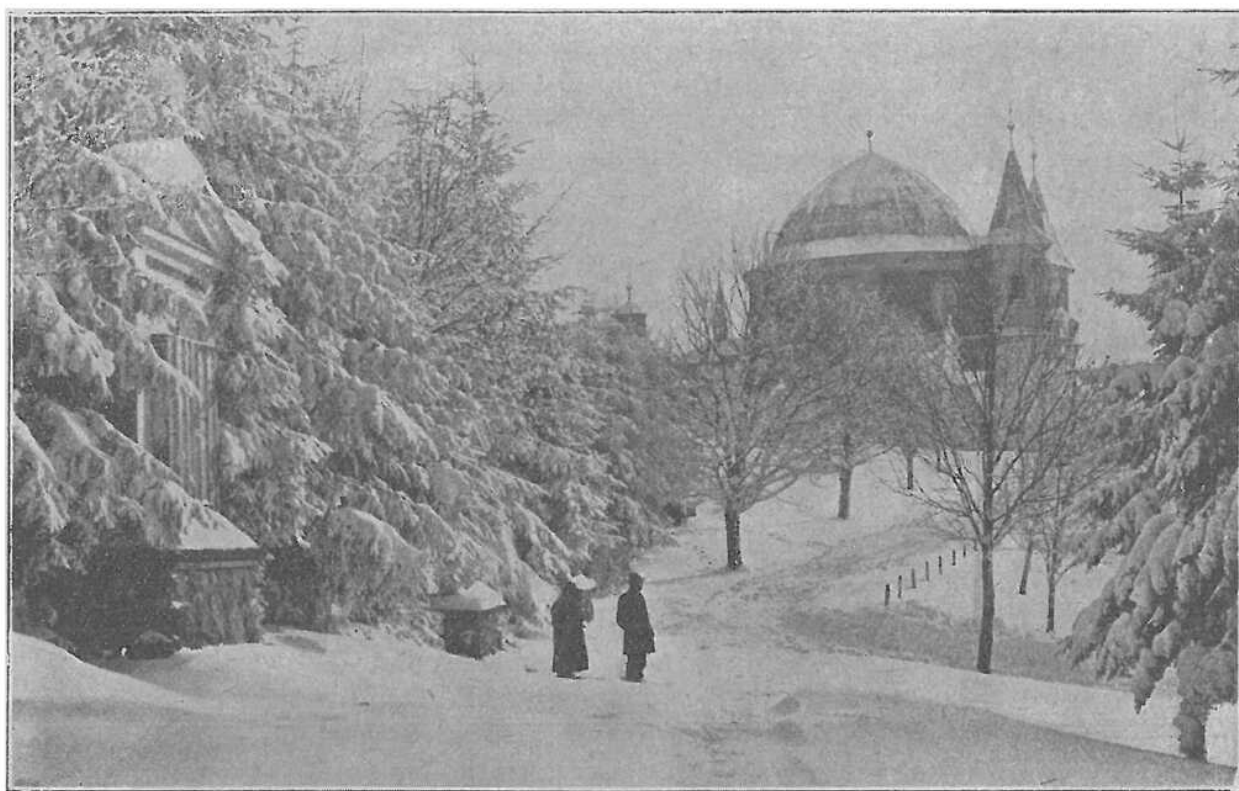

KONNERSREUTH.

(Pokračování).

kolo poledne jsem se dostal do Konnersreuthu. Není, jak mi dříve řekli, v Českém lese, ale blízko českých hranic nedaleko Chebu. Je to útulná osada v horách, která má sotva více než 1000 obyvatelů. Ještě před několika lety, téměř nikdo o ní nevěděl, nikdo si jí nevšímal. Dnes je velkoměstem milosti, a vedou se o něm hádky. Jedni jej nazývají hádankou, jiní sváděním, jiní osobním vzrušením, a přemnozí zázrakem. Celý svět o něm píše, jak francouzský *La croix*, tak italský *Giornale*, tak i světové americké časopisy. Podráždil nervy mnohých učenců, vzbudil zvědavost obyčejných lidí, přivábil rozmanité badatele, uvedl mnohé v údiv a úžas.

Pod příkrovem sněhovým.

Život v osadě se soustřeďuje na malém náměstí, kde uprostřed roste stinný topol u široké, kamenné kašny. Tam chodívají bodré a prosté ženy provodu. Ale od jara r. 1926 se vzhled náměstí změnil. Auta, povozy, kola a zastupy lidí stojí u kašny. Jsou to poutníci Konnersreuthští.

Také i já jsem se k nim připojil první pátek v září r. 1926. Asi 120 lidí z celého světa stálo na náměstí v řadě jako za války. Byl jsem tak smělý, že jsem se postavil do první řady.

„Důstojnosti to nejde! Musíte do zadu! My už tu dlouho čekáme!“

„Ale já jsem přišel z daleka“, omlouval jsem se.

„Páni, co stojí za námi, jsou až z Ameriky.“

„Amerika je přece kousek dále než Moravská Ostrava“, šeptal jsem si a plížil jsem se dozadu.

Pohlížel jsem s jakousi úctou, touhou, ba i s nedočkavostí na dům, který stál před námi. Jednoduchá chaloupka stromy zastíněná, okna obrostlá břeč-

tanem, na pravo vysoká vrata, z nichž vyjížděl vůz s pluhem tažený dvěma kravami. Na levé straně jsou v prvním poschodí dvě okna. Všichni čekatelé upřeně hledí do těchto dvou oken. Já také. Tam bydlí Terezie, vidí události ze života Páně a prožívá jeho utrpení, tam dostala rány Ukřižovaného.

Z touhy, abych ji co nejdříve spatřil, zmocnila se mne nedočkavost! Šel jsem na faru. Na dveřích byl nápis, že jen místní farář má právo dovoliti přístup k Terezii.

Farář Josef Naber mne velice laskavě přijal, pobídl mne, abych si na chvílku zašel do chrámu, že za mnou za chvíli přijde. Chrám Páně je pěkný, prostý, opravdu venkovský kostelík, v němž se velmi dobře modlí. Na levé straně visel v pozlaceném rámci obraz sv. Terezy, který z vděčnosti za uzdravení nejstarší dcery Terezie darovali rodiče Neumannovi. Sotva jsem se pomodlil před tímto obrazem několik Zdrávasů, přišel pan farář, chytil mne pod paži a vedl mne do Neumannovy chaloupky. Napjetí, touha dostoupily vrcholu. Srdce radostí i lítostí mocněji bije.

„Jsou tu někteří lékaři?“, tázal se farář Naber.

„Lékaři a kněží ať jdou napřed, mohou zůstat i utrpení Páně na Terezii studovati a ostatní pány a dámy prosím, aby se jen na Rezku podívali a šli hned dále, aby ustoupili následujícím.“

Směl jsem vkročit první do domku. Šli jsme vedle světničky, která jest krejčovnou a spárnou Tereziných rodičů, a vystupovali jsme po příkrých, dřevěných schodech do hořejšího pokojíka. Otevřel jsem dveře a spatřil jsem Rézi ležeti v posteli. Na hlavě měla mokrý šátek, z očí se řinula krev; ruce sepnuté jakoby se chtěla brániti. Ulekl jsem se a couval jsem. Myslil jsem si, že mne odpuzuje. Ale pan farář mě ukonejšil. „Důstojný pane, jen jděte klidně dál až k lůžku. Terezie nyní o sobě nic neví. Jest ve vytržení a vidí události na Kalvarii.“

Nesměle jsem přistoupil k posteli. Čtyři lékaři stáli vedle mne. Jeden z nich mne upozornil na krvácející ránu v boku. S hrůzou jsem se otázel: „To? Je to opravdu krev?“

„Ovšem že ano! Již jsem tu po třetí a vidím pokaždé krev.“

Čím více jsem pozoroval Terezii v bolestech a ve vytržení, tím větší bolest jsem cítil v srdci. Vzpomínal jsem na své chyby a hříchy a slzy mi stékaly s očí. Rád bych se byl ještě déle pozdržel, ale již troubilo poštovní auto, kterým jsem měl odjet. Při odchodu mi zkrátka vypravoval pan farář celé utrpení Terezie Neumannové, které vyličím v pokračování.

Ředitelství státních drah v Brně.
Příloha k dopisu číslo 1540 - V. - 20.

Vypravení zvláštních osobních (rychlo) vlaků podle ustanovení žel. osobního tarifu, dílu II. - odd. III. - B. I. - a) povolují čsl. státní dráhy za těchto podmínek:

Pro každý zvláštní vlak musí býti za-

koupeno z jeho výchozí stanice až do jeho stanice cílové nejméně tolik jízenek libovolné třídy objednaného druhu zvláštního vlaku, až částka za ně stržená bude se rovnati částce za 300, 400 nebo 600 jízenek III. třídy zvláštního vlaku ze stanice výchozí do stanice cílové a zpět.

Zaplatí-li se z výchozí stanice zvláštního vlaku až do jeho cílové stanice a zpět nejméně částka:

a) za 300 jízdenek III. třídy zvláštního vlaku, poskytují čsl. státní dráhy účastníkům snížené jízdné t. j. slevu $33\frac{1}{3}\%$ ní,

b) za 400 jízdenek III. třídy slevu 40% ní,

c) za 600 jízdenek III. třídy 50% ní slevu z normálního jízdného.

Bude-li příslušná nejmenší částka zajištěna, mohou být přijímáni do zvláštního vlaku i další účastníci a také v jiných stanicích, kudy zvláštní vlak pojede. Cestujícím nastupujícím ve stanicích na trati poskytují čsl. státní dráhy tutéž slevu jízdného jako účastníkům nastoupivším ve stanici výchozí zvláštního vlaku, zaplatí-li příslušné jízdné z nástupních stanic do stanice cílové a zpět, nejméně však za 51 km. Bude-li se jevit při vzdálenosti do 50 km normální jízdné levnější než jízdné zvláštního vlaku za 51 km, počítá se jízdné normální.

Výchozí stanice zvláštního vlaku, jakož i ostatní stanice, ve kterých nastoupí větší počet účastníků, odbaví cestující pro cestu tam i zpět za příslušné zlevněné jízdné společnou jízdenkou, t. j. občanským přepravním rejstříkem a sčítacími lístky po 10 haléřích. Cestující nastupující v zastávkách budou vypraveni hromadně v sousední stanici.

Jízdné za účastníky z nácestných stanic nezapočítá se však do nejmenších poplatků.

Jízdné na společnou jízdenku (rejstřík) zaplatí pořadatel zvláštního vlaku ve výchozí stanici již den napřed, nejpozději však 3 hodiny před odjezdem zvláštního vlaku z této stanice.

V nácestních stanicích zaplatí pořadatel jízdné a sčítací lístky nejpozději hodinu před odjezdem zvláštního vlaku z této stanice.

Děti od dovršeného čtvrtého do dovršeného desátého roku platí ve všech případech poloviční normální jízdné podle tarifu.

Po zajištění nejmenší částky za 300, 400 nebo 600 jízdenek mohou být uznány u zvláštního vlaku se svolením pořadatele též ostatní platné jízdní výkazy (na př.

roční a poloroční lístky, režijní lístky a veškeré průkazy a poukázky opravňující k zlevněným jízdam).

Při definitivní objednávce zvláštního vlaku, nejpozději však 8 dní před nastoupením jízdy, musí být složena ve výchozí stanici zvláštního vlaku částka Kč 2000, jde-li o zvláštní vlak pro cestu tam i zpět, nebo Kč 1000, jde-li jen o zvláštní vlak tam, jako jistota, která propadne ve prospěch dráhy, odřekne-li se zvláštní vlak kdykoliv po objednání.

Nebude-li složena jistota včas, pokládá se objednávka za zrušenou.

Bude-li nedostatek osobních vozů přistaví čsl. státní dráhy nákladní vozy zařízené pro přepravu osob.

Známosti z pouti. O úctu sv. Cyrila a Metoděje na Opavsku již v 17. století staral se P. Kristián Hirschmentzel, administrátor v Bolaticích, cisterciák kláštera velehradského, vydav životopis těchto svědců a usilovav na slezském sněmu, aby svátek těchto svatých stal se zasvěceným v zemi Opavské.

Že na Velehrad z Opavska se putovalo, dá se vším právem souditi. Jubilejní léta 1863 a 1885 dala větší popud k poutím na Velehrad; též velké průvody slezské i z okresu hlubčického v Pruském Slezsku navštívily Velehrad.

Od r. 1891 pravidelně mimo válečná léta 1915 a 1916 Slezané putují do Betléma moravského a na sv. Horu, kde Matka Boží divy tvoří.

Téhož roku s P. Floriánem Lužným z Kateřinek vypravili jsme společný vlak na Velehrad a Hostýn z Rakouského a Pruského Opavska, těšíce se blahou nadějí, že pouti tyto blahodárné užítky ponesou v příčině náboženské i národní.

Nezklamali jsme se.

Dědic-pořadatel těchto poutí od r. 1899 dp. Ant. Suchánek z Komárova takto o účincích tohoto putování se vyjádřil: (Kal. Naše Slezsko, 1917, str. 84.) „... Každá dosavadní pout byla kratinkým duchovním cvičením, při němž dostalo se Slezanům poučení, povzbuzení a duchovní útěchy; každému poskytnuta příležitost udělat pořádek se svým svědomím a s Pánem Bohem, a o tom není sporu, že na tak veleb-

ném místě, jako je sv. Hostýn, je člověk docela jinak naladěn nežli doma a duch Boží vane mocněji. Není ojedinělý případ, že manželka si pochvalovala: „Chvála Pánu Bohu, že jel, vrátil se docela jinší.“

„Ale i ve příčině národnostní vyplnily pouti svůj úkol. To nejlépe pozorovati ve farnostech smíšených; mnozí, kteří bývali dříve smýšlení protinárodního, probudili se, stali se uvědomělými našinci a statečnými bojovníky pro práva našeho národa. Zvláště veliký význam mají naše pouti pro účastníky z Pruského Slezska, tak zvané „Moravce“, jichž bývá každý rok 300 až 400. První pořadatel pouti zaslechl tento hovor, když r. 1891 prustí Moravci slézali s kopce svatohostýnského a uzřeli před sebou velebné panorama — úrodnou Hanou: „No, jak nas Moravcu Pan Buh ma rad, taky šumny kraj nam dal — Hanaci su tež Moravci — my jsmy myslili, že je nas ene toľej, co jsmy v prajskej. . .“ Slezané pouti na sv. Hostýn a Velehrad opravdu si oblíbili. Ukazují to tím, že každoročně velikým počtem se jich účastňují. Kdo jedenkrát putoval, na druhý rok již ho zase táhne jakási neodolatelná moc, a jsou rodiny, v nichž celé týdny se domlouvají, kdo letos pojede, a mnohý již napřed dělá dobrotu, aby směl jeti.

Lásku svou také k těmto drahým místům ukázali skutkem. Na Hostýnku dali postavit kapli třináctého zastavení a věnovali nádherné dalmatiky, zlatem vyšívané; na Velehradě zbudovali mramorovou sochu Božského Srdce Páně. A kdykoli slezské procesí na Hostýn a Velehrad zavítá, vždy štědře přispívá na okrasu těchto svatých, snad nejhojněji ze všech průvodů . . .

Za osmiletého vůdcovství těchto slezských poutí seznámil jsem se s mnohými poutníky, zvláště z pruského kraje, a tyto známosti, jak se vůči mně projevily, dobře charakterisují pruský lid, nyní částečně náš. Mimochodem řečeno, nejvíce mužů putovalo z Kravař a Koutů a z Křenovic se svým zdatným zpěvákem Jurečkou.

Kterési prázdniny hledal jsem odpočinku a zotavení u P. Marie Hrabynské. S radostí spěchával jsem na návrší mlázím porostlé, odkud je krásný rozhled po slezské zemi. Viděl jsem Opavu, vrahyni české krve, patřil na „Modrou“, dlící v otroctví

pruského krále. Bývalo mi těžko u srdce . . . Abych tíhu tu zapudil, bloudil jsem vysokými vonnými lesy hrabyňskými do únavy.

V poledne jsem byl překvapen. Na stole váza a v ní kytice lesního kvítí s nápisem, který bezpochyby napsal hostinský místo dárkyní, neumějících psát: „Velebnému paterkovi, co nás vodí na Sv. Hostýn a Velehrad, vděčné poutnice a poutníci.“

Pátral jsem po původci daru, a bylo mi řečeno, že pochází od lidí z prajské, přišedších na pout do Hrabyně . . .

Za onoho času, kdy potuloval jsem se po prajské zemi a sbíral lidopisný materiál, bral jsem se z Benešova do Buslavic kolem panských lánů. Slunce pěkně hrálo, až se mi cedulky v kabelce potily. Žně dostupovaly vrcholu. Nedaleko panského role u cesty rozkládal strom svou korunu, tož zastavil jsem se pod ním, stíraje pot s čela a díval se na „panščarky“ (dělnice na panském), jak skládají ječmen do „lohů.“

Jak by panščarky některého mimojdoucího chodce nezahledly?

Najednou kterási z nich, uzřevši mne pod stromem, vykřikla: „Ej, roby a děvuchy, že su to ten paterek, co nas vođu na svatou puť na Velehrad? Že su to oni? Pojďmy jim polubič ruku a přivitač je na prajsku.“

„Něbajaj hlupot, to se ti ene cosi zda“, odporovala jiná.

„Ni, ni, ni. Su to oni. Ene za mnum“, a již jich několik po strništi utíkalo ke stromu.

„Poniženě vitamy velebného paterka. Kaj se tu tež vzali u nas na prajske? My jich dobře znamy ze svaté puti.“

„Přišel jsem na vás se podívat, jak se tu máte. Vraťte se, ať se šafář na vás nezlobí.“

„To un dycky robi, muši cudovač (hubovat), bo je aufser (dohližitel).“

„Velebný paterku, pojeděmy na rok zas na sv. Hostyn?“

„Pravda, že pojedeme, dá-li Pán Bůh zdraví.“

„To zas pojeděmy, pojeděmy. Nebudem utráčet, aby byly česke a tolarky na cestu.“

„Jenom jděte do práce, šafář vám hrozí holí . . .

„S Panem Bohem, velebný paterku, juž letimy. Tuž na rok na zhledanu . . .“

„Vy, staré gyzdule, letače jak děvušiska, mohly bystě se stydčč opustič robotu . . .“

„Hi, hi, hi!“

Jan Vyhlídal: Známosti z pouti. Den č. 16.

Poutní ruch v únoru. Pravdivým ukázalo se lidové pořekadlo jež praví: „Na hromnice chumelice, končí zimu tuhů, jest-li ten den jasný jest, očekávej druhů (t. j. zimu).“ Byl na svátek Očistování Panny Marie krásný den, ale třeskutá zima. Kdo nemusel se vydat na delší cestu, jistě raději zůstal u teplých kamen. Proto i návštěva na Sv. Hostýně byla tak chabá, neb přišlo jen asi 32 lidí, zajisté příliš málo oproti roku lonskému, kdy přišlo na 600 poutníků. Tak slabá návštěva byla po všechny neděle v únoru. Na sv. Valentina 14. února, nepřišel vůbec nikdo; scházeli i ti co každoročně přicházejí, totiž dva občané bystřičtí, oba Valentinové. Uctili tudíž sv. Valentina jen obyvatelé svatohostýnští. V 8 hod. byla hrátá mše sv., v 9 hod. zpívána u oltáře světcova, pak u hlavního oltáře sv. požehnání. Pro spousty sněhu, stále vánice a mrazy, jest přístup na Sv. Hostýn velmi nesnadný. U Poutního domu dosáhl sněh výše více jako dvou metrů. Sněhovými uličkami procházíme jako vojáci zákopy včas války. Kde ještě byl dnes ušlapaný chodníček, tam příští den jest neprostupná závěj sněhová. A tak to trvá celý únor. S toužebností jsme očekávali svátek sv. Matěje 24. února, o němž praví lidové pořekadlo: „Sv. Matěj láme led, není-li ho, zmrzne hned“, ale neosvědčilo se. Jeden den jen poněkud slunce zahřálo, že pod jeho paprsky počalo kapat se střech, ale již příštího dne se ohlásila bývalá krutá zima a trvala až do konce února. Za měsíc únor přišlo asi 520 lidí, k stolu Páně jich přistoupilo 416, mši sv. slouženo 112. Počátkem svatého postu odejel R. P. superior J. Vraštil a P. Bartoník na misie do Čech, pak do Slezska atd. a navrátí se trvale až asi o velikonočních svátcích.

Šířitelům Hlasů svatohostýnských musíme vzdáti veřejně dík za jejich ochotu

a obětavost v rozšiřování časopisu a rozmnožování úcty Matky Boží Svatohostýnské. Ať jím to Rodička Boží mnohonásobně vynahradí. Až do konce února bylo zasláno 190 premií těm, jež se přičinili o získání nových odběratelů. Na prvním místě jsou Lišenští u Brna s jejich horlivým farářem dp. Method. Hoškem jenž odebírá 72 výtisků, Marie Procházková v Přerově 50, Vikt. Šrubařová v Příboře 45, Vilém Šejda, Hranice 42, Farní úřad v Měrovicích na Hané 40, K. Rusek, Komárov u Opavy 35, dp. Aug. Neoral, farář v Ludslavicích 30, J. Motál, domkař v Břestě u Hulína 30, dp. A. Kolísek, far. ve Velkých Karlovicích 25, J. Hudeček, naduč. v. v. Šlapanice 25, A. Sedláková, Prostějov 25, Fr. Cyr. Petrželka v Brně 22, G. Glogar, Lhota u St. Jičina 22, Farní úř., Všechnovice 20, A. Král, Kobeřice u Nezamyslic 20, B. Postava, New York 20, Fr. Široký, Hlubočec ve Slezsku 16. Fr. Švestková, Havřice 18, J. Hubišta, Vel. Týnec u Olom. 16, M. Rozehnalová, Kostelec na Hané 16, J. Matyáš, Loukov p. H. 16, M. Zatloukalová, Císařov 16, atd.

Získávejte odběratele pro jubilejní XXV. roč. Hlasů! Vyprávějí vám o vašem milém poutním místě, budí a udržují úctu ke Královně svatohostýnské, hájí zájmů Jejího Božského Syna, skýtají poučení a pobavení celé vaší rodině a četba jejich je duch. pokračováním vaší pouti na Sv. Hostýn. —

Úmrtí. 9. února byl pochován ve Strážnici za velké účasti farář a děkan Mikuláš Fischer, rodák z Fryštáku. Každého roku přivedl na pouť Svaz katolických žen a dívek, vždy přes tisíc poutníků. Loni bylo tak velké nadšení pro Sv. Hostýn, že přijel 7. září druhý zvláštní vlak ze Strážnice, opět přes 1000 poutníků, a třetí vlak z okolí Strážnice vedený Janem Skývou, farářem z Velké. Loni tedy nejvíc poutníků přijelo z Brna, tři zvláštní vlaky, a z okolí Strážnice, také tři zvláštní vlaky. 14. srpna 1885 byli na pouti na Sv. Hostýně bohoslovci: Mikuláš Fišer, Frant. Ševčík, Ant. Al. Man.

Všichni, jako kněží chodívali na Svatý Hostýn, vodívali procesí a již všichni odpočívají v Pánu.

Téhož dne, kdy byl Mikuláš Fischer pochován, zemřel ve Valašských Kloboukách, farář a místoděkan Ignác Kremel. Když se rozloučil s farníky ve Francové Lhotě, nejel přímo na nové působiště do Valašských Klobouk, ale přes Sv. Hostýn. Šel na rozhlednu, díval se na Makytu, která patří do Francovy Lhoty, viděl pohorí Zubák, pod nímž jezdíval do Valašských Klobouk a zdržel se na Hostýně několik dní. Odtud jel na nové působiště, odkudž také mnoho poutníků přichází. Po válce byl tu na duchovních cvičeních se znorovským farářem Holubem. Oba již odpočívají v pokoji!

V pátek 22. února zemřel jiný ctitel P. Marie Svatohostýnské Frant. Ošťádal, farář a děkan v Bohuňovicích, jenž chodil na duchovní cvičení na Sv. Hostýn.

O. v p.

Pouť do Říma 1929 konati se bude ve dnech 17.—30. dubna t. r. Důvody: 1) oslava padesátiletého kněžského jubilea Sv. Otce Pia XI.; 2) k získání odpustků mimořádného Milostivého léta; 3) k otevření české koleje „Nepomucenum“ dne 23. dubna t. r.; 4) jubileum řádu sv. Benedikta. Protektor pouti: Jeho Ex. Mons. Dr. Fr. Kordač, arcibiskup pražský. Duchovní vedení: Mons. Jos. Bouzek, sídelní kanovník na Vyšehradě, Mons. Ant. Bartoš, prof. v Brně. — Směr: Praha — Kolín — Pardubice — Choceň — Čes. Třebová — Brno — Břeclava — Vídeň — Tarvisio — Padua — Loreto (nocleh) — Řím (5 dní) — benediktinský klášter na Monte Casino — přes Řím do Assisi (nocleh) Florencia (nocleh) — Bologna — Benátky (nocleh) — Tarvisio — Vídeň — Brno (asi o 3. hodině v noci 30. dubna) — Praha (asi o 8. hodině ráno.) — Ceny (které budou dle účasti sníženy: I. třída 5000 Kč, II. třída 3700 Kč, III. tř. 2300 Kč, režijní příplatky: I. a II. tř. 100 Kč, III. tř. 60 Kč. — Železniční zaměstnanci, kteří si opatří volný lístek na drahách našich, rakouských i italských, platí ve II. tř. o 1400 Kč méně, ve III. tř. o 840 Kč méně. — Poutníci, nastupující a vystupující v Brně, platí v I. tř. o 300 Kč méně, ve II. tř. o 150 Kč méně, ve III. tř. o 100 Kč méně. Přihlášky přijímá a prospekty zasílá: Lurdský spolek Praha I., Husova tř. 8.

Povětrnost v únoru. Jak známo, byl letošní únor nejchladnějším za posledních 154 roků. Nastaly poruchy v dopravě, nedostatek uhlí, zamrzly vodovody atd. Bohudíky jsme toho všeho byli na Host. ušetřeni. Uhlí jsme měli od podzimku, vodovod nezamrzl, elektrika svítila, spojení s Bystřicí bylo jak pěšky tak i saněmi — zkrátka nic katastrofálního se nám nestalo; ani chřipku jsme neměli, jen trochu zemáků nám zmrzlo. Dobytku ve chlěvě se také nic nestalo. Ani větry, ani mrazy, ani sněhu nebylo tolik jak na rovině. Nejčastěji fučel prudký severovýchodní vítr (polách). Napřed foukal s velkou prudkostí mezi Bystřicí a Hostýnem, pak vystupoval výš až na Javorník a k Černavě, tím se však oteploval a útočil na východní svah hostýnský, zvlášť na zasněžené rubisko pod klášterem, a odtamtud přenášel sněh do zahrady, kde ho bylo přes metr, hnál jej dále před kostel, kde s ním dělal velké víry a úplně zasypal schodiště. Silně foukal 1, 2, 6, 7, 9, 13, 20, 21, 22, 27, 28. února. Za jasných nocí a zvláště, když rovina byla pokryta hnědou mlhou přinesl prudké mrazy. Mrazy, jak známo se měří dvojím teploměrem: obyčejným, a to o 7, 14 a 21. hodině a pak tak zvaným minimálním teploměrem: tyčinka v líhu klesá a zastaví se při nejnižší teplotě, třeba o půlnoci. Ráno však již je tepleji. Největší zimy vůbec jsme měli před první poutí na sv. Valentina: 10, 11, 12 a 13. února. Dle minimálního teploměru bylo 10. února 29'6 st., 11. února 30 st., 12. února 31 st., 13. února 28 st. zimy. Ráno však o 7. hod. bylo o dva neb tři stupně méně. Prvních 15 dní se pohyboval teploměr mezi 10 až 30 stupni zimy, v druhé polovici vyjma několik dní ráno vystoupil nad 10 st. zimy. 18. a 26. února v poledne byl nad nulou 1—2 st. Průměrná teplota maximálního teploměru (ukazuje jen nejvyšší teplotu) byla za celý měsíc 8'7 st. zimy, minimálního 18'2 st. zimy. Průměrná ranní teplota byla 13'6 st., polední 10 st., večerní 13 st. zimy. Jasně dny byly: 1—5, 7, 10, 11, 20, 21. února. Mlha byla 6, 16, 19, 20, 28. února. Sněhu bylo na začátku měsíce na 6 dm, před sv. Valentínem napadlo 10 cm, na konci měsíce ho bylo na 4 dm.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V únoru 1929.

2. bylo lidí v kostele	32	a u sv. přijímání	21
3. " " "	30	" "	23
10. " " "	22	" "	18
17. " " "	28	" "	17
24. " " "	54	" "	30
Ve všední dny úhr.	354	" "	307
Úhrnem	520	" "	416
Mší sv slouženo 112.			

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

— Ještě nikdy neslycháno,
že kdo od Ní opuštěn,
pros i Tobě bude dáno,
budeš jistě potěšen. —

Jak krásná jsou ta slova, jak potěšující pro věřícího člověka, jenž sám zakusil jejich pravdivost na sobě. I já nesčíslněkrátě tato slova jsem si v mysli opakoval, neboť jsem se mnohokrátě nalézal v různých trampotách, v různé tísní jak tělesné tak duševní. A v těch různých obtížích mi vzpomínka na ona významná a potěšující slova dodala síly a naplnila důvěrou v Tu, již právem nazýváme „Matkou ustavičné pomoci“ a také nikdy jsem nebyl zklaman. O kdyby ti naši osvícenci zakusili, jak blaze je pod ochranou Matičky nebeské, snad by i v tomto slzavém údolí bylo lépe, nebylo by i tolik zoufalství. Vždyť ta Matička nebeská je tak dobrá a starostlivá o své děti, byť i nehodné.

Proto abych laskavě čtenáře Hlasů povzbudil k větší důvěře k Matce Panně Marii svatohostýnské chci alespoň stručně se zmínit o jednom případě ze svého života.

Před několika měsíci octli jsme se v soudním sporu se sousedem, který se snažil všemi možnými prostředky nás připraviti o majetek, jež jsme koupí nabyli. Používal různých způsobů k tomu a snad by i falešně přísahal i se svědky, jen aby se mu jeho ďábelský plán podařil. Když jsem viděl jaké úklady nám chystá obrátil jsem se s důvěrou k P. Marii svatohostýnské o pomoc. Svou prosbu jsem předkládal Božskému S. P., sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Terezičce od Ježíška a sv. Antonínu, a učinil jsem určité sliby.

A nebyl jsem oslyšen. Onomu sousedu se nepodařilo jeho ďábelský záměr provést. Proto vroucí díky vzdávám P. M. svatohostýnské, B. S. P. a všem těm svatým, které jsem o pomoc v oné záležitosti prosil. Než teď opět onen soused začíná spor a to ještě hanebnějším způsobem, aby nás přece mohl poškodit. Já však pevně doufám, že všemohoucí Bůh na přímělu Rodičky Boží a oněch svatých, jež jsem o přímělu prosil i tentokrátě nás neopustí. Vždyť přímělu Rodičky Boží je ještě tak mocná jak byla a proto pevně doufám, že onomu sousedu se jeho skutek ani teď nepodaří.

Rodičko Boží, neopouštěj nás!

Do modlitby se poroučí v úctě oddaný
Frant. Mariánský.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, Sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plníce slib: Mat. Vavříková, čtenářka Hlasů z Dřínova za vyslyšení prosby, M. Č. ze Zábřeha za zdraví, E. D. z Brna za posilu a odvalu k operaci a uzdravení, M. H. za pomoc a ochranu, manželé V. z Přerova za zdařilou operaci, manželé M. z Palkovic za uzdravení dítěte, F. S. z Tetetic za pomoc při zkoušce, F. S. z Bystrovan za uzdravení z těžké nemoci, M. H. z Mor. Loděnice za vyslyšení prosby, nejm. z Přívozu za vyslyšenou prosbu, M. Č. z M. za vlastní uzdravení, a za uzdravení dítěte. J. D. z Lichnova píše: Trpěla jsem hroznou bolest na prsou od udeření; celých deset dní jsem se nemohla ani pohnouti, ani dýchat, myslila jsem si, že jsem polámaná. Obrátila jsem se k Panně Marii se slibem, že to uveřejním a že pošlu maličký dárek na světlo. Den ode dne bolest ulevovala a do týdne jsem byla zdravá. Na Sv. Hostýně jsem byla nejméně 25krátě a jednou také na jitřní. Jak mohu tak všem nabízím Hlasy a půjčuji je všem a zvu je všechny za členy Matice Svatohost. Pravila jsem jim: „Všichni na vás zapomenou, jen na Sv. Hostýně ne, vždycky se tam modlívali za živé a zemřelé členy Matice Svatohostýnské.“ Nevíte, jak mnoho lidí se tím potěšilo a tázali se mne: „Je to možná, rodiče zapomenou na své děti a děti na rodiče a na Sv. Hostýně ne?“

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Nejm. z Boršic u Hluku za pomoc a uzdravení v nemoci, J. N. farář za těžce nemocného studujícího VIII. třídy arcibiskupského gymnasia, A. B. z Lichnova za pomoc v nervové nemoci, za Š. B. z Petrové Vsi, jenž 19 měsíců vězí v těžké nemoci.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY Z AMERIKY.

Fayetteville 3. ledna 1929. Na začátku nového roku Vám přeji zdar, nechť Bůh žehná Vaše práce, aby Vám žádný nepřítel nepřekážel. Umínila jsem si napsat několik řádků do Hlasů, neboť myslím, že i mé tetičky ve staré vlasti to budou čísti. Moje maminka má tam sestry a bratry; rodiče Pavel a Pavlína Jochcovi, členi Matice svatohostýnské, již ji umřeli. Od 8. do 16. prosince jsme měli u nás sv. misi, kterou konal P. Ant. Řehoř. Ten nám mnoho krásných vzpomínek na Sv. Hostýn připomněl! Moje matička byla velice pohnuta, neboť několikrát navštívila Matku Boží Svatohostýnskou a posud na to nezapomněla. Také i já bych si přála klečet před obrazem Panny Marie Svatohostýnské. Mám 13 let a budu hledět, abych se tam jednou dostala. Opravte mi chyby, neboť mnoho česky neumím psát. Zde se vyučuje anglicky. Vynasnažím se, abych získala nové odběratele.

Ella Orsáková.

Poznámka redakce: Děkujeme za dopis, těšíme se na příchod, doufáme, že se u nás představíš a že s tebou přijde mnoho tetiček a strýčků, sestřenic a bratranců z Nového Hrozenkova.

New York 13. prosince 1928. Potěšila mne Vaše vzpomínka před oltářem P. Marie. Ano modlitby jest mi velice zapotřebí ve všech těch bojích a zkouškách životních a také v práci pro dobré účely. Povolání mé jest samo sebou velmi obtížné a unavující, avšak co mi dodává síly a vytrvalosti, jsou právě ty vznešené cíle pro čest Boží a záchranu nesmrtelných duší. Nemohouc se sama této vznešené a bohumilé práci přímo věnovati, alespoň se snažím dle možnosti podporovati ty, kteří jsou k tomu povoláni, a také již pracují neb se teprve připravují. Moje vlastní potřeby by nevyžadovaly tak velkého úsilí a nikdy by mne neuspokojilo vědomí jen na sebe samu mysliti. To si nechávám až naposled. Nejmenší díl ze svého výděлку si ponechávám pro sebe. Ostatní všechno jde na podporu mých příbuzných, misí, kostelů, ústavů hlavně misijních, apoštolátu sv. Cyrila a Metoda, časopisů a knih a ani sama nevím, kam se ty mé peníze ztratí. S mým časem je to jako

s penězi: povinnosti povolání, náboženské, mimořádné. Pro zábavu a zotavení nikdy mi času nezbývá. Je to tak dobře pro moji hloubavou povahu, že jsem stále zaměstnána a proto nemohu mnoho přemýšleti o všech strastech a sklamáních. Svádělo by mne to k trudnomyslnosti, k níž jsem od mládí byla náchylnou. V dobročinné práci jsem se teprv naučila na život jinak pohlížeti. Nelekám se obtíží a utrpení, která každému člověku jsou v životě přidělena, ale naopak vážím si jich, neboť právě utrpení mne přivádí k Bohu blíže. Letos nevím, jaké budeme mítí vánoce. 31. prosince bude tomu rok, co náš pán neočekávaně zemřel. Teď leží naše paní nemocna. Nemůže se vzpamatovati z té rány a jen starost o děti ji nutí se přemáhati. Schází jí bohužel sv. víra. Jak jinak by všechno přijímala! Jakým to štěstím pro nás mítí nejvzácnější poklad na světě sv. víru! Oběť mše sv. a denní sv. přijímání nejsvětějšího Těla Páně milionů lidí všech stavů a povolání! Jakým to štěstím! Toto pomyšlení mne vždy uchvacuje a plní úžasem. Vpravdě nejsvětější Srdce Pána Ježíše jest středem všeho života křesťanského, v Něm žijeme a jsme spojeni od nejvyššího do nejnižšího. Jaká to láska a všemohoucnost nevyzpytatelná! A přece mnohým neznámá a co ještě smutnějšího, kterým byla známou, jí zneužili a pohrdli. Jak možno zůstat nečinným za takových okolností! Kéž ta drahá naše Máti na Sv. Hostýně chrání náš moravský lid toho největšího neštěstí, nevěry, a jest nám všem Matkou Vítěznou, bychom pod Její ochranou přemohli nástrahy zlého ducha.

Poznámka redakce: Doufáme, že tento dopis Moravanky z Ameriky nadchne i rodáky pro práci apoštolátní. Prosíme dopisovatelku, aby po sv. přijímání se někdy pomodlila na úmysl, aby i na Moravě se co nejvíce rozšířilo časté ba i každodenní sv. přijímání, tak jak jest tomu v Americe a jiných katolických zemích.

Cudahy Wis. 3. listopadu 1928. Na Velký pátek r. 1927 jsem onemocněla. Dostala jsem hrozné štípání do hlavy a pro strašné bolesti jsem celé noci nemohla spát. Mnoho lékařů přecházelo kolem mého lůžka, ale žádný nedovedl pomoci. Když jsem přetrpěla čtrnáct dní v jedné nemocnici, odebrala jsem se do druhé,

lepší, a tam jsem šla rovnou na operaci. Celé dvě hodiny jsem byla na operačním stole. Vybírali mi kosti z hlavy. A protože to bylo už příliš pozdě a bolák, který jsem měla v hlavě, se dotýkal samého mozku, neměli lékaři žádné naděje. Byli přesvědčeni, že operaci nepřezijí, a jestliže zůstanu na živu, budu mrzákem, neb chomyslnou. Po operaci jsem cítila ještě hroznější bolesti. Modliti jsem se nemohla a někdy jsem si byla vědoma, že upadám v šílenství. Ale přece jsem stále myslela na Pannu Marii a stále jsem ji vzývala za pomoc. Duše má stále zalétala na posvátný Hostýn, kam jsem tak ráda putovala, a kde jsem prožila nejradostnější chvíle ve svém životě a ústa má stále šeptala: „Matko přemilá, Matko plná milosti, uzdravení nemocných, rozpomeň se na mne.“ V duchu jsem se viděla, jak klečím před jejím trůnem na Sv. Hostýně jak k Ní ruce spínám, slzy prolévám, po kolenou kolem oltáře se k Ní blížím a vroucně Ji prosím za uzdravení. Jsem úplně zdravá. Děkuji též sv. Terezičce a sv. Antonínu. Jak ráda vzpomínám na to drahé místo, a jak často můj duch tam zalétá! Kéž by mi bylo aspoň ještě jednou dopřáno Tě spatřiti, Ty Svatý Hostýně, chloubu naší drahé Moravěny!

Marie Obrtlík Binhampton děkuje, že ji byly minulého roku Hlasy správně posílány a prosí o modlitbu.

Kanada, Barnwell, Alta M. Ž.: Zasiílám Vám tam na Sv. Hostýně a všem čtenářům Hlasů Svatohostýnských pozdrav z dálného západu kanadského. Je nás tu mnoho krajanů katolíků, kteří by mohli odbírat váš časopis, jenže těch pravých je velmi málo. Co se týká čtení, všichni rádi čtou jen tak nějaké romány, ale o dobrou četbu, co patří pro katolíka, se málo zajímají, a jest jich též dosti, co si z dobré četby dělají ještě i posměch. Je to velmi smutné pro náš moravský lid, když tak brzy zapomíná na víru, jak se mu jen trochu lépe daří, třeba před několika léty ve starém kraji navštěvoval i různá poutní místa, ba zapomíná i na svůj starý domov. Ale snad dá Bůh, že na přimluvu Matky Boží bude nám možno získati několik odběratelů Hlasů Svat., které tak rádi čteme, neboť je v nich tolik krásného čtení; hlavně pro nás zde mají velký význam, neboť nám tu není možná návštěva chrámu Páně. Prosím všechny čtenáře Hlasů a členy Matice Svatoh., aby si na nás při modlitbě vzpomněli.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím vždy na „Hlasy svatohostýnské“!

Proč se stal Bůh člověkem? Postní kázání. Napsal a kázal Dr. Antonín Šturza, Brno. Občanská tiskárna 1928, str. 61. lex. 8°, Kč 6.—. Postní kázání těší se dosud velké oblibě katol. lidu, proto přičiňují se kazatelé, aby podali lidu, toužícímu po slově Božím, co mají nejlepšího. Tuto nadmíru dobře zvolená, vhodně provedená thése: Proč se stal Bůh člověkem? První kázání jedná o nejsv. Svátosti, II. o vtělení, III. odpovídá na otázku: Zda by se stal Bůh člověkem, kdyby člověk nebyl zhřešil, IV. jedná o trojím úřadě Spasitelově, V. o hříchu prvopočátečním a poslední šesté o milosti. Látka zajisté velmi těžká, ale časová, poučná. Vše jasně, právě

lidově podáno, do všeho vpleteno umučení Páně. Na počátku každého rozjímání kratičkový rozvrh, nelze zapomenouti kontextu, je naprosto logický a lehce se zapamatuje. Nejvřeleji doporučujeme jako velmi vhodnou pomůcku.

— á —

Marie Hoffmannová 1928. Nákladem mariánské družiny učitelek na Moravě. Stran 28. Jsou to vzpomínky na její život a apoštolské působení sepsané od kanovníka Ig. Janáka, Fr. Světlíka, od učitelky B. Binkové a M. Šebíkové. Knížku by měli zvláště čísti všichni, kdo ji znali, a to hlavně v Krhové, v Ratajích, v Hulíně, v Kojetíně a v Mor. Ostravě, kde všude blahodárně působila. Kdo by si ji chtěl koupit, ať napíše M. Jiříčkové, učitelce v Otnicích, Sokolnice u Brna.

DOPISY Z AMERIKY.

Fayetteville 3. ledna 1929. Na začátku nového roku Vám přeji zdar, nechť Bůh žehná Vaše práce, aby Vám žádný nepřítel nepřekážel. Umínala jsem si napsat několik řádků do Hlasů, neboť myslím, že i mé tetičky ve staré vlasti to budou čísti. Moje maminka má tam sestry a bratry; rodiče Pavel a Pavlína Jochcovi, členi Matice svatohostýnské, již jí umřeli. Od 8. do 16. prosince jsme měli u nás sv. misii, kterou konal P. Ant. Řehoř. Ten nám mnoho krásných vzpomínek na Sv. Hostýn připomněl! Moje matička byla velice pohnuta, neboť několikrát navštívila Matku Boží Svatohostýnskou a posud na to nezapomněla. Také i já bych si přála klečet před obrazem Panny Marie Svatohostýnské. Mám 13 let a budu hledět, abych se tam jednou dostala. Opravte mi chyby, neboť mnoho česky neumím psát. Zde se vyučuje anglicky. Vynasnažím se, abych získala nové odběratele.

Ella Orsáková.

Poznámka redakce: Děkujeme za dopis, těšíme se na příchod, doufáme, že se u nás představíš a že s tebou přijde mnoho tetiček a strýčků, sestřenic a bratranců z Nového Hrozenkova.

New York 13. prosince 1928. Potěšila mne Vaše vzpomínka před oltářem P. Marie. Ano modlitby jest mi velice zapotřebí ve všech těch bojích a zkouškách životních a také v práci pro dobré účely. Povolání mé jest samo sebou velmi obtížné a unavující, avšak co mi dodává síly a vytrvalosti, jsou právě ty vznešené cíle pro čest Boží a záchranu nesmrtelných duší. Nemohouc se sama této vznešené a bohumilé práci přímo věnovati, alespoň se snažím dle možnosti podporovati ty, kteří jsou k tomu povoláni, a také již pracují neb se teprve připravují. Moje vlastní potřeby by nevyžadovaly tak velkého úsilí a nikdy by mne neuspokojilo vědomí jen na sebe samu mysliti. To si nechávám až naposled. Nejmenší díl ze svého výdělků si ponechávám pro sebe. Ostatní všechno jde na podporu mých příbuzných, misíí, kostelů, ústavů hlavně misijních, apoštolátu sv. Cyrila a Metoda, časopisů a knih a ani sama nevím, kam se ty mé peníze ztratí. S mým časem je to jako

s penězi: povinnosti povolání, náboženské, mimořádné. Pro zábavu a zotavení nikdy mi času nezbyvá. Je to tak dobře pro moji hloubavou povahu, že jsem stále zaměstnána a proto nemohu mnoho přemýšleti o všech strastech a sklamáních. Svádělo by mne to k trudnomyslnosti, k níž jsem od mládí byla náchylnou. V dobročinné práci jsem se teprv naučila na život jinak pohlížeti. Nelekám se obtíží a utrpení, která každému člověku jsou v životě přidělena, ale naopak vážím si jich, neboť právě utrpení mne přivádí k Bohu blíže. Letos nevím, jaké budeme mítí vánoce. 31. prosince bude tomu rok, co náš pán neočekávaně zemřel. Teď leží naše paní nemocna. Nemůže se vzpamatovati z té rány a jen starost o děti ji nutí se přemáhati. Schází jí bohužel sv. víra. Jak jinak by všechno přijímala! Jakým to štěstím pro nás mítí nejvzácnější poklad na světě sv. víru! Oběť mše sv. a denní sv. přijímání nejsvětějšího Těla Páně milionů lidí všech stavů a povolání! Jakým to štěstím! Toto pomyšlení mne vždy uchvacuje a plní úžasem. Vpravdě nejsvětější Srdce Pána Ježíše jest středem všeho života křesťanského, v Něm žijeme a jsme spojeni od nejvyššího do nejnižšího. Jaká to láska a všemohoucnost nevyzpytatelná! A přece mnohým neznámá a co ještě smutnějšího, kterým byla známa, jí zneužili a pohrdli. Jak možno zůstat nečinným za takových okolností! Kéž ta drahá naše Máti na Sv. Hostýně chrání náš moravský lid toho největšího neštěstí, nevěry, a jest nám všem Matkou Vítěznou, bychom pod Její ochranou přemohli nástrahy zlého ducha.

Poznámka redakce: Doufáme, že tento dopis Moravanky z Ameriky nadchne i rodáky pro práci apoštolátní. Prosíme dopisovatelku, aby po sv. přijímání se někdy pomodlila na úmysl, aby i na Moravě se co nejvíce rozšířilo časté ba i každodenní sv. přijímání, tak jak jest tomu v Americe a jiných katolických zemích.

Cudahy Wis. 3. listopadu 1928. Na Velký pátek r. 1927 jsem onemocněla. Dostala jsem hrozné štípání do hlavy a pro strašné bolesti jsem celé noci nemohla spáti. Mnoho lékařů přecházelo kolem mého lůžka, ale žádný nedovedl pomoci. Když jsem přetrpěla čtrnáct dní v jedné nemocnici, odebrala jsem se do druhé,

lepší, a tam jsem šla rovnou na operaci. Celé dvě hodiny jsem byla na operačním stole. Vybírali mi kosti z hlavy. A protože to bylo už příliš pozdě a bolák, který jsem měla v hlavě, se dotýkal samého mozku, neměli lékaři žádné naděje. Byli přesvědčeni, že operaci nepřežiji, a jestliže zůstanu na živu, budu mrzákem, neb chomyslnou. Po operaci jsem cítila ještě hroznější bolesti. Modliti jsem se nemohla a někdy jsem si byla vědoma, že upadám v šílenství. Ale přece jsem stále myslela na Pannu Marii a stále jsem ji vyzývala za pomoc. Duše má stále zalétala na posvátný Hostýn, kam jsem tak ráda putovala, a kde jsem prožila nejradostnější chvíle ve svém životě a ústa má stále šeptala: „Matko přemilá, Matko plná milosti, uzdravení nemocných, rozpomeň se na mne.“ V duchu jsem se viděla, jak klečím před jejím trůnem na Sv. Hostýně jak k Ní ruce spínám, slzy prolévám, po kolenou kolem oltáře se k Ní blížím a vroucně Ji prosím za uzdravení. Jsem úplně zdravá. Děkuji též sv. Terezičce a sv. Antonínu. Jak ráda vzpomínám na to drahé místo, a jak často můj duch tam zalétá! Kéž by mi bylo aspoň ještě jednou dopřáno Tě spatřiti, Ty Svatý Hostýně, chloubu naší drahé Moravěny!

Marie Obrtlík Binhampton děkuje, že ji byly minulého roku Hlasy správně posílány a prosí o modlitbu.

Kanada, Barnwell, Alta M. Ž.: Zasiílám Vám tam na Sv. Hostýně a všem čtenářům Hlasů Svatohostýnských pozdrav z dálného západu kanadského. Je nás tu mnoho krajanů katolíků, kteří by mohli odbírat váš časopis, jenže těch pravých je velmi málo. Co se týká čtení, všichni rádi čtou jen tak nějaké romány, ale o dobrou četbu, co patří pro katolíka, se málo zajímají, a jest jich též dosti, co si z dobré četby dělají ještě i posměch. Je to velmi smutné pro náš moravský lid, když tak brzy zapomíná na víru, jak se mu jen trochu lépe daří, třeba před několika léty ve starém kraji navštěvoval i různá poutní místa, ba zapomíná i na svůj starý domov. Ale snad dá Bůh, že na přimluvu Matky Boží bude nám možno získati několik odběratelů Hlasů Svat., které tak rádi čteme, neboť je v nich tolik krásného čtení; hlavně pro nás zde mají velký význam, neboť nám tu není možná návštěva chrámu Páně. Prosím všechny čtenáře Hlasů a členy Matice Svatoh., aby si na nás při modlitbě vzpomněli.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím vždy na „Hlasy svatohostýnské“!

Proč se stal Bůh člověkem? Postní kázání. Napsal a kázal Dr. Antonín Šturza, Brno. Občanská tiskárna 1928, str. 61. lex. 8°, Kč 6.—. Postní kázání těší se dosud velké oblibě katol. lidu, proto přičiňují se kazatelé, aby podali lidu, toužícímu po slově Božím, co mají nejlepšího. Tuto nadmíru dobře zvolená, vhodně provedená thése: Proč se stal Bůh člověkem? První kázání jedná o nejsv. Svátosti, II. o vtělení, III. odpovídá na otázku: Zda by se stal Bůh člověkem, kdyby člověk nebyl zhřešil, IV. jedná o trojím úřadě Spasitelově, V. o hříchu prvopočátečním a poslední šesté o milosti. Látka zajisté velmi těžká, ale časová, poučná. Vše jasně, právě

lidově podáno, do všeho vpleteno umučení Páně. Na počátku každého rozjímání kratičkový rozvrh, nelze zapomenouti kontextu, je naprosto logický a lehce se zapamatuje. Nejvřeleji doporučujeme jako velmi vhodnou pomůcku.

— á —

Marie Hoffmannová 1928. Nákladem mariánské družiny učitelek na Moravě. Stran 28. Jsou to vzpomínky na její život a apoštolské působení sepsané od kanovníka Ig. Janáka, Fr. Světlíka, od učitelky B. Binkové a M. Šebíkové. Knížku by měli zvláště čísti všichni, kdo ji znali, a to hlavně v Krhové, v Ratajích, v Hulíně, v Kojetíně a v Mor. Ostravě, kde všude blahodárně působila. Kdo by si ji chtěl koupit, ať napíše M. Jiříčkové, učitelce v Otnicích, Sokolnice u Brna.

Cesty srdce od P. J. Franco T. J., vyšlo v překladu jako 4. svaz. knihovny „Dorostu“, nákl. Sdruž. kat. mládeže v Praze III. Novodvorská ul. 2. Váz. 30 Kč, neváz. 20 Kč. Napsati román pro mládež, tak aby zajímal, pobavil a zároveň poučil, je úkolem velmi těžkým. To znamená zachytiti rozbouřenou citovou stránku jarého mládí a přivábiti na správné cesty vznícenou jeho fantasií. Má-li při tom býti obojí tato schopnost souměrně a přiměřeně pěstěna, je k tomu třeba jemného taktu vychovatelského. Tento vzácný dar uplatnil P. Franco vždy ve svých četných spisech, projevil jej i v románu „Cesty srdce“, ježž přináší českému čtenářstvu letošní trh vánoční. Český překlad byl od r. 1925 vydáván jako příloha „Dorostu.“ Nevztírávým způsobem líčí postupný vývoj mladého anglického konvertity, seznamuje se společenským prostředím italským i anglickým a dokazuje, že jak citová vřelost ženina (Julie), tak rozumová hloubavost mužova (John) naleznou v pravdách pravého náboženství nejen zdroj spokojenosti a štěstí, nýbrž i jednotící pouto pro společnou pouť životní. Nejlepším doporučením spisu je jistě ta okolnost, že v originále vyšel v 6 vydáních. Kéž by i u nás dostalo se mu zaslouženého rozšíření.

Pod ochranu tvou se utíkáme. III. cyklus májový o 32 promluvách. Napsal Jos. Rybák, TJ. v Praze 1929. Nákladem Cyrillo-Methodějského knihkupectví Gust. Francla v Praze. 8°, str. 170. Cena 16 Kč s portem. — Vážený a oblíbený kazatel-misionář P. Rybák, TJ., přítomným třetím již cyklem májových promluv velice se zavděčuje duchovenstvu, neboť koncipoval svoje promluvy tak, aby byly co nejvíce praktické a k memorování snadné. V řadě 32 přednášek se dotýká všech akutních duchovních otázek dneška a dovede je včleniti pod jeden cyklus, jemuž

dává případný titul „Pod ochranu tvou se utíkáme.“ Pro svůj upřímný zápal vlastenecký, který úzce se snoubí s nejvyšším duchovním zájmem, zvláště se hodí tyto promluvy pro letošní máj v době milennových oslav svatováclavských. Kniha ve vkusné úpravě jest opravdu levná.

CIZOJAZYČNA LITERATURA.

Eine Mannestat, von P. Epidius. Verlag des Johannesbundes, Leutesdorf. — Známy misionář františkán, jenž v různých diecésích Německa vykonal více než 500 misii staví se tímto spisem do řady průkopníků myšlenky abstinence. Kdo zná nesmírné pohromy, které alkohol u nás v životě jednotlivců a v rodinách natropí, povzdechne, že u nás v katolických řadách myšlenka abstinence nachází dosud málo zastanců. Knižečka je psána neobyčejně životně a je s to nadchnout k mužnému činu. Doporučujeme vřele.

Im Grossstadt-Gefängnis. Verlag des Johannesbundes, Leutesdorf am Rhein. Preis 30 Pf. - Malá knižečka, ale plná ohromující tragiky. Jako ve filmu vidí zde čtenář úchvatné obrazy bídy, viny, lítosti a nenávisli „vyděděných“ lidské společnosti. A v tomto prostředí září postava Spasitele světa v celé své úchvatné dobrotě a kráse. Moderní nevěrec vidí zde Krista tak, jak ho potřebuje, jak jeho duše po něm touží.

Sollen die Wiegen leer bleiben? 32 S, Preis. 25 Pf. Johannesbund, Leutesdorf am Rhein. Vážné slovo o sebevraždě národů. Tímto spiskem přikládá spisovatel prst na velmi bolavou ránu dnešního kulturního a společenského života. Vysvětluje se tu manželům, co není možno říci s kazatelnou. Mluví od srdce k srdci. Prokazuje dobrou službu při misii a exerciciích.

Wie mache ich gute Exercitien? Von Stadtpfarrer K. Wild. 112 S. l. 80 M. Johannesbund, Leutesdorf am Rhein. Z obsahu poznáváme důležitost spisu: Co jsou exercicie: Pořádek při nich: přednášky, rozjímání, poučení, ústní modlitba, duchovní čtení, zpytování svědomí, zpověď, samota a mlčení. Co mají dosáhnouti: dobrou volbu stavu, uspořádání života, pobídku k dokonalosti. Proto: konej dobře exercicie, pracuj pro ně, hled si jejich užitek zachováti. Kniha tedy jest poučná pro exercitanly.

Rozšiřujte „Hlasy svatohostýnské“!
Doporučte a ukažte je svým známým!

Na sv. Antonína: J. Švec, sklad. Chornice 10, — J. Minařík, Kelníky 25, — N. N. z Kladerub na poděkov, 10. —

Na oltářní a věčné světlo: J. Zukalová, Drnovice 20, — Fr. Křížová, Kohoutovice 50, — J. Smýkal, Drahoňov 50, — Hradecká, Lukovany 10, — A. Kunová, Loučka 5, — Fr. Slováčková, Lípa, 8, — J. Horutová, Rybí 8, — L. Vranová, Praha 12 KČ, — Fr. Sklenářová, Bystrovany 20, — J. Minařík, Kelníky 25, — M. Zezulová, Jevíčko 25, C. Šeda a Fr. Anderlová, Němčany 20, — A. Chytil, Přívoz 20, — T. Hruška, Suchdol 10, — M. Janoušková, Brno 8, — A. Glingarová a Julie Volná, Místek 10, — M. Drozdová, Lichnov 5, — N. N. Přívoz u Mor, Ostravy 20, — A. Glingarová a J. Volná, Místek 15. —

Na sochu Božského Srdce Páně: J. Králký, Wilson, Kansas, 2 dol.

Na elektrické světlo: N. N. Všetuly 20, — M. Zenčáková, Blatec 10, — E. Navrátilová, Blatec 20.

Na křížovou cestu: J. Minařík, Kelníky 50, — M. Horká, Mor. Loděnice 20. —

Na klášter (duchovní správa): J. Minařík, Kelníky 50, — M. Jolůvková, Lichnov 20. —

Na kněžský dorost T. J.: N. N. z Orlové za vyslyš. prosby (mešní svaz) 300, — N. N. Hulín 20, — J. Minařík, Kelníky 50, — T. Volná, Sviadnov 10, — N. N. Střítež u Hranic 10. —

Na vodovod: Fr. Uhyrek, Videň 15. —

Na tiskový fond: A. Šindlerová, Bystřice pod Host. 100. — Po 8 KČ: J. Jelínková, Adamov, — J. Staňková, Olomouc, — Ž. Dohnalová, Kroměříž, — J. Návrátová, Lagnov, — Ž. Sehnalová, Brno, — M. Řihová, Kostice, — J. Siklová, Přerov, — M. Zdražilová, Zborovice, — dp. Fr. Běloch, katech. Hodonín, — F. Horáková, Holešov, — M. Kobližková, Rudolfov, — dp. B. Vražina, katecheta Horní Heršpice, — M. Krafínová, Brno, — F. Hašová, Kunovice, — F. Rumplová, Kroměříž, — F. Ptáček, Zábřeh, — A. Šubertová, Bystřice pod Host., — J. Benda, Čechůvky, — J. Tepera, Kroměříž, — F. Svoboda, Kroměříž, — A. Musilová, Brno, — M. Rábová, Brno, — Fr. Hrabcová, Nedachlebice, — J. Bisonová, Brno, — dp. Vl. Vorel, far. Bystřice p. H., — F. Ježková, Brno, — A. Gajdošová, Šenov, — K. Labonková, Náměšť, — A. Hostová, Skrzeň, — Mar. druž., Vel. Meziříčí, — A. Hrbáčková, Olomouc, — F. Štrouhal, Třebetice, — M. Figurová, Polanka, — M. Vymětalíková, Řikovice, — P. Smrček, Savín, — V. Melkus, Třebíč, — A. Lekešová, Mor. Loděnice, — Jar. Novotný, Police 6, — M. Jarošová, Slušovice 6, — A. Kunová, Loučka 5, — A. Konečný, Roštění 4, — Po 3 KČ: A. Zeman, Veleslavin, —

M. Vykoukalová, Napajedla, — A. Velimová, Kotojedy, — J. Břínek, Brno, — F. Sokol, Děrné, A. Sokolová, Kostelec, — R. Stašková, Vesky, — M. Zbrožková, Dřevohostice, — M. Strouhalová, Nivnice, — Ž. Mecová, Pražmo, — R. Vymětalík, Pavlovice, — A. Ničejová, Vítkovice, — M. Šubová, Kroměříž, — J. Blaschke, Dol. Benešov, — K. Rubenský, Zlámanka, — F. Stanislav, Strážnice, — A. Kočíšová, Lideřovice, — F. Absolonová, Lideřovice, — V. Žáková, Nevšová, — B. Baumlová, Brno, — A. Zárubová, Praha, — B. Janišová, Hrachovec, — M. Trojková, Domaželice, — M. Syrová, Čáslav, — M. Podhajská, Brno, — J. Bartoník, Kostelec n. H., — J. Mikulanka, Olomouc, — A. Kyseláková, Němčice n. H., — F. Obdržálková, Hulín, — M. Manová, Třebíč, — F. Vításková, Brankovice, — A. Benáčková, Unanov, — E. Pokorný, Litoměřice, — B. Potecká, Val. Klobouky, — J. Dostál, Luběnice, — E. Machová z Prace u Brna, — A. Bagarová, Hranice, — Š. Spurná, N. Dvory, — J. Macháček, Sudoměřice, — P. Pěcha, Vlkoš, — J. Dočkal, Lufín, — H. Regrová, Bystřice p. H., — F. Keller, Černovice, — J. Bebar, far. Předmostí, — A. Šubrtová, Velká u Hranic 2, — K. Navrátil, Výšovice 2, — A. Kožená, Praha 9, — M. Bednář, Opatovice 9, — po 8 KČ: Fr. Mačkalová, Brno, — K. Fröhlichová, Brno, — K. Burešová, Záhlinice, — A. Sluná, Václavovice, — K. Skotnica, Lovčice, — R. Škodová, Brno, — J. Langer, Hvozdná, — M. Lábová, Kr. Vinohrady, — Fr. Zmeškalová, Nahošovice, — H. Sokolová, Chromčí, — A. Nožička, Boršice, — J. Pokorná, Jaroměřice, — po 6 KČ: J. Jurečková, Lipník n. B., — M. Čechová, Malhotice, — Fr. Šindlerová, Střítež, — po 3 KČ: Fr. Sigmund, Napajedla, — Fr. Herodková, Osíčany, — Fr. Opletalová, Šternov, — A. Rajnochová, Polešovice, — M. Sovová, Tršice, — J. Křesla, Příbor, — J. Pavlík, Poruba, — L. Bártek, Huštěnovice, — M. Kadulová, Brno, — A. Valentová, Praha, — J. Montag, Mar. Hory, — Sestry sv. Kříže, Kvasice, — A. Nohálová, Kroměříž, — J. Smejkal, Špinov, — po 2 KČ: M. Klívarová, Olšovec, — M. Volková, Hor. Moštěnice, — V. Janečka, Brusné. —

Dary zaslané z Ameriky: Roz. Girard, West. Texas, 2 dol. na kostel, 1 dol. na kříž cestu, — Cyr. Orsák, La Grange 2 dol. na Hlasy, — Aní. Vilásek, Argentina, 150 KČ na hlavní oltář, — Fr. Kočendová, Chicago, 2 dol. na Hlasy, — M. Štolpa, Chicago, 3 dol. na mše sv., — Rev. Jos. Bauer, Nebraska, 1 dol. na Hlasy, — J. Haloda, Manor, 1 dol. na Hlasy, — Betty Žlebek, New-York, 4 dol. na mše sv.

„Všem šlechetným dárcům srdečně zaplať Pán Bůh!“ —

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Vdp. Ignác Kreml, místoděkan z Val. Klobouk.

Vdp. Frant. Ošťádal, děkan z Bohuňovic.

Anna Truksová, z Chlomeče u Bludova.

Josef Doman z Hodonína.

Marie Blusková z Bratislavy.

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poučníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv apoštolům Cyrilu a Methoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehání, adventní, posní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

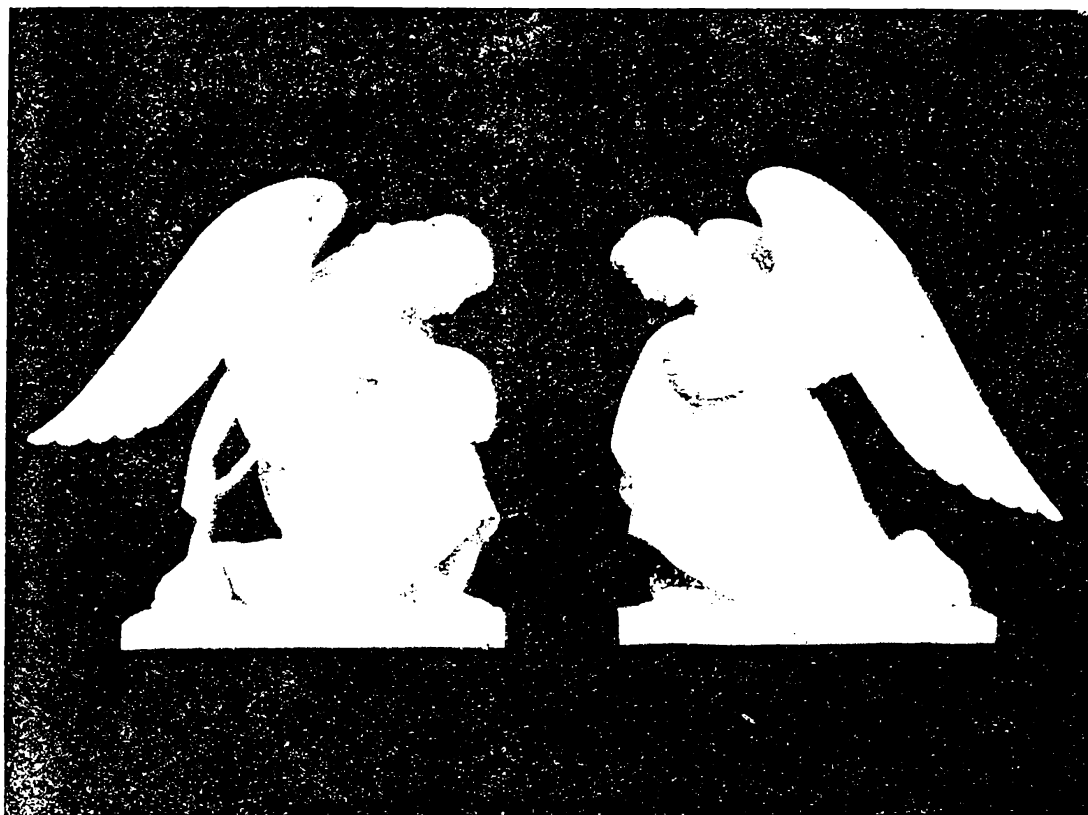
Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci - **Cena 5,- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUŠA Y SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

Obsah: Vincenc Kubín CSSR.: Svatohostýnské písničky, str. 65. - Čím lid svato-
václavský vítězil a čím vítězí, str. 65. - J. Drbohlav: Rozárka, str. 67. - Alois M.
Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth, str. 68. - Svědomí-Svědomí, (dok.) str. 70. -
O Hostýnském apoštolátě, str. 73. - Z království Kristova, str. 75. - Zápisník svato-
hostýnského kronikáře, str. 76. - Poděkování, str. 78. - Prosby, str. 79. - Dopisy
z Ameriky, str. 79. - Dobrá četba, str. 80. - **Vyobrazení:** Sv. Hostýn před 50 lety,
str. 70. - Sv. Hostýn nyní, str. 71.

Přátelům Sv. Hostýna.

Při poslední výborové schůzi Matice Svatohostýnské konané v úterý veliko-
noční v Kroměříži byla projednána řada
důležitých otázek. Zadána byla stavba
vodovodu odborným firmám, odhlaso-
vána stavba nových moderních veřej-
ných záchodů; starý hotel bude po
odchodu dosavadního nájemce ihned
uvnitř opraven a jeho vedení převez-
mou cti. sestry, které si vezmou na
starost i ubytování v útulně. Konečně
stanoveny úměrné ceny za ubytování
ve všech objektech na Sv. Hostýně.

S opravou kostela začne duchovní
správa po první jarní pouti. Železná
vazba je ve Vítkovicích skoro hotova,
také potřebný měděný plech na po-
krývání má firma Sum již pohotově.

Potřebné dřevo a desky - dar nejd.
pana arcibiskupa - začnou se co nej-
dříve dovážet. Bude v jarních měsících
zase živo na Sv. Hostýně. Doufáme,
že do velkých poutí budou všechny
práce ukončeny. Zda kostel bude o-
mítnut již letos, bude záviset na počasí
- a na štědrosti ctitelů Sv. Hostýna.
Celkový náklad na novou vazbu, střechu
a omítku dosahuje výše skoro půl
milionu.

S vřelým díkem zaznamenáváme, že
naše prosby našly ohlasu u mnohých
ctitelů mariánských. — Prosíme Vás
znovu, pomozte nám Sv. Hostýn učinit
tím, čím být má.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: Po 50 Kč: M. Jančová, Vel. Pro-
senice — M. Lefnerová, Letonice — N. N. ze Štar-
nova — K. Mičulka, Palkovice — J. Martinek,
Bartovice — Vil. a Fr. Zapletalovi, Brno — Fr.
Hanák, Vizovice — A. Chytil, Grymov — Fr. Stratil,
Kurovice — Fr. Navrátilová, Dědice 38 — Po 25 Kč:
K. Labonková, Náměš n./H. — A. Beránková, Droz-
dovice — Terciáři z Hluku — Ze sbírky na kříž
v Hluku — M. Zajícová, Rožnov 10 — T. Volná,
Sviadnov 8 — C. Šedá, Němčany 20 — L. Nečas,
Vilémov 20 — J. Pavlik, Poruba 15 — J. Tau-
brová, Brno 10 — F. Kolářová, Polesovice 15 —
A. Svačinová, Lobodice 10 — M. Matoušková,
Kobeřice 10 — R. Řihovská, Nenakonice 10 —
K. Šlosarová, Uher. Hradiště 15 — A. Mezlová,
Dubany 5 — Fr. Brázda, Troubky n./B. 20 —
N. N. Přerov 10 — A. Zedková, Místek 5 —
N. N. Střítež u Hranice 10 — J. Staša, Lideřo-
vice 5 — N. N. z Místčka 10 — A. Zdráhalová,
Lipník n./B. 20 — J. Žerdvíková, Ústí u Hranic
10 — F. Daňková, Lhotka u Hradčovic 12 — M.
Lachetová, Suché Lazce 20 — L. Pacher, Vsetín 8
— A. Glingarová, Místek 5 — Sodálka Mar. dru-
žiny učitelek 1.000 — Farní úřad v Klášterci 250
— Farníci z Hovězí sbírkou J. Chrástěckým 227'05
— Jos. Vnuk, Hranice 300 — Po 200 Kč: Farní
úřad Zdounky — Ant. Šindlerová, Bystřice p./Host.
— Rodina Juráková, Šardice — Jos. a Karol. Ře-

hulkovi, Osek n./Bečv. — Fr. a Mar. Písaříkovi,
Kanovsko — 150 Kč: Růž., Betty, Adolf, Vítěznové,
Frýdek — Po 100 Kč: Ant. Gregor, Bystřice p./H.
— N. Kudlik, Mrlínek — Mon. Revendová, Šenov,
Slez. — Farní úřad, Štítná n./Vl. — Děkan úřad
Český Brod — Dp. Jar. Hlaváček, far. Vracov —
Fr. Karasová, Mor. Ostrava — N. N. z Hané —
Dp. Rich. Dostál, far. Rybí — Čen. Horák, Jano-
vice — A. Jemelková, učít. Velká u Hranic — M.
Bendová, Žakovice — Fr. Zbořilová, Tršice — Fr.
Doupovec, Milonice — Bož. Binková, Brno —
Rod. Tihelkova, Sušice — N. N. Měrovce — Ro-
dina Obrtelova, Troubky n./B. — Milosr. sestry,
ústav Opava — Dp. Krist. Novák, far. Studnice
— M. Šumberová, Něčice — L. Horáková, Jano-
vice — P. Smrček, Savín — Fr. Beneš, Hrušky —
Ad. Slámečka, Místek — 80 Kč: Al. Vitoslavský,
Grymov — 70 Kč: Farní úřad, Kurovice — 60 Kč:
M. Niklová, Doubrava — 55 Kč: J. Nábělek, Pří-
luky, Po 50 Kč: N. N. Polanka u Vsetína — N.
N. Prostějov, k uctění t. matky — J. Rumplová,
Brno — L. Kirsch, prof. Znojmo — H. Holen-
drová, Břeclava — A. Jedličková, Břeclava — Ed.
Příbylský, Hodonín — J. Sytař, Místek — Far.
úřad, Čes. Libchava — C. Šrubař, Trojanovice —
P. a Mar. Vítkovi, Vsetín — Rod. Vánova, Přerov
— V. Vítek, Orlovice — Fr. Hanák, Vizovice —
Fr. Tvrď, Jičina — Fr. Lasovská, Trnava u Tře-

Číslo 5.

Květen 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

4. Na Hostýn.

*Na Hostýn jdu ku Maticce
jako vesna v kraje,
jako v pole křepelenka,
pšenička když zraje.*

*Na Hostýn jdu ku Maticce
včelka jak blíž květu,
k Cé, jež Krista porodila,
spásu dala světu.*

*Na Hostýn jdu ku Maticce
na rtech s tichou písní,
v srdci když mi radost jásá,
touha když mne tísní.*

*Na Hostýn jdu ku Maticce
v hnízdečko jak ptáče,
když mi smutno, teskno, bolno
má když duše pláče.*

*K Maticce jdu ku hostýnské
dítě jak v klín matce,
vím, že na srdci tam jejím
spočívá se sladce.*

ČÍM LID SVATOVÁCLAVSKÝ VÍTĚZIL A ČÍM VÍTĚZÍ.

(Vyňato z knihy P. Jos. Jaroše: Život podle Božského Srdce Páně*).

do zná jen poněkud dějiny naše, nemůže popřít, že osudy lidu svatováclavského byly vždy úzce spojeny s úctou k Velebné Svátosti. Hned jakmile nám zasvitlo světlo víry pravé a s vírou katolickou i světlo vzdělanosti, vzbudil Hospodin v národě našem takového světce, že po tisíciletí celé Evropě byl a jest vzorem úcty k nejsv. Svátosti. Dějiny zachovaly nám skvělé zprávy o lásce a úctě sv. Václava ke Kristu svátostnému, že nemůže je popíratí bez vlastní pohany ani dějepisec chorý nevěrou.

*) Cenná tato kniha vyšla v 2. vyd. v Dědictví sv. Jana Nep. v Praze IV.-35. Čítá 550 stran, 60 vyobrazení, většinou Führichových a stojí 20 Kč.

Tato úcta právě příkladem nejslavnějších králů českých mohutně zasáhla do celého našeho života a možno říci, že čím větší láskou národ náš lnul k Velebné Svátosti, tím více požehnání, spokojenosti i slávy sestupovalo k nám od trůnu Hospodinova.

A nyní?

Čím to, že po takové lásce takový chlad se v mnohých srdcích uhostil? — Neuposlechli jsme napomenutí sv. Pavla: „Naukami různými a cizími sváděti se nedávejte!“ (Žid. 13, 9.)

Přišla k nám učení rozličná z ciziny a počala v našem národě dusiti oheň lásky ke Kristu Pánu i k sv. ochráncům vlasti naší. Životodárná pravda o lásce Páně v nejsv. Svátosti nám zevšedněla — zapomínáme na svátostného Krista. V jistém smyslu plní se na nás to, co napsal sv. Pavel Korintským: „Proto jest mezi vámi mnoho nemocných a slabých a mnozí umírají“. Čím umírají mnozí mezi námi? Lhostejností k nejsv. Svátosti neb nevěrou. Bez svátostného Krista dovede náš národ jenom zahynouti. Co nás vysvobodí z béd a pohrom našich? Návrat ke Kristu Pánu, přítomnému na oltářích ve Svátosti lásky.

„Tímto zvítězíš!“

Oživí-li se v nás svatováclavská víra v nejsvětější Svátost, probudí se ve vzkříšených srdcích opět svatováclavská láska k vlasti.

Láska Srdce Páně zase vzejde jako slunce nad vlastní naší, osvítlí, roznítí a posílí všechny k pravé lásce k Bohu i k bližnímu.

Sv. Václav nedá zahynouti nám, lidu svému, jestli-že mi nedáme uhasnouti jiskře lásky k svátostnému Spasiteli, kterou nám vložil do srdcí sv. Cyril a Metoděj svým slovem, kterou rozplamenil ve svém lidu sv. Václav svým příkladem.

„Tímto zvítězíš!“

J. Drbohlav:

ROZÁRKA.

Z GALERIE SVATOHOSTÝNSKÝCH POUTNÍKŮ.

S koro vždy, když navštíví Sv. Hostýn silná sněhová vánice, vzpomenu si na poutnici, která docházela na Sv. Hostýn před více lety. Teď jest již na nebeském Hostýně. Jmenovala se Rozárka. Byla to podivná osůbka. Přišla obyčejně ve všední den. Konala si své pobožnosti v kostele, venku u křížové cesty, vše dle svého rozvrhu. Když měla hlad, došla ku klášterní bráně, požádala o trochu polévky a zase šla po svých. Znali ji všichni obyvatelé Sv. Hostýna. Obyčejně mnoho nemluvila, ale dala-li se do rozprávění, každý ihned postřehl, že to není u ní v hlavě docela v pořádku.

Měla to již od svého mládí. Pocházela z jedné vesničky na Valašsku, kde měli její rodiče chaloupku, dvě kozičky a kravičku a k tomu několik kousků políčka s pastvinou. Když bylo Rozárce dvanáct let, zemřela jí maminka. Nedlouho po její smrti dovedl jí tatíček do chalupy novou maminku a s ní ještě dva bratříčky. Bylať nová matka vdovou se dvěma hochy. Rozárka byla hodné dítě, ale nemohla jaksi přilnouti k nové mamince, tím méně k nevlastním bratrům. Nejraději byla sama pro sebe nebo držela se svého tatínka. Ale neposední kluci tomu chtěli jinak rozumět. Kde mohli, Rozárku zlobili a jí ubližovali. Nejprv vždy jen žertem, ale mnohdy to šlo pak doopravdy. Rozárka si pak stěžovala u tatínka, tento pak domlouval manželce a klukům. Z toho povstal nesvár v rodině. Následkem byl, že nová maminka zanevřela na Rozárku a urputně se k ní chovala.

Velice se těšila Rozárka na jaro, kdy bude moci s kravičkou a kozičkami na pastvisko. Tam se oddá klidně vzpomínkám na zemřelou matičku a bude moci si dle

libosti zpívat písničky, kterým se naučila neb které podchytila od poutníků chodících ze Slovenska neb Valašska jejich vesnicí na Sv. Hostýn. Na jejich pastvisku, kde stálo několik velkých jabloní, obyčejně ve stínu odpočívali a se posilovali na další cestu. Když jednou za krásného dne byla opět se svými kozičkami a kravičkou na pastvě, přišel opět velký průvod ubírající se k Sv. Hostýnu. Poutníci se rozložili pod jabloněmi, aby si poněkud odpočinuli. Rozárka je s počátku nějak nesměle pozorovala. Ale čím dále tím více si dodávala odvahy, až byla úplně mezi nimi. Vyhlédla si dívčiny, dala se s nimi do řeči a hned byly spřáteleny. Vlídne s ní hovořily, daly jí kus buchty, sýra a to vše utvrdilo mezi nimi přátelství. Když pak vůdce poutníků povzbuzoval k další cestě, bylo jím tak těžko se loučiti, jako by již od dětství se byly znaly. „Pojď s námi“, pravila dívka Rozárce. „Uvidíš něco velmi pěkného“. „Nemohu“ odvětila Rozárka „nemám nic na cestu a máma mne nepustí“. „Dáme ti, máme dost pro sebe i pro tebe.“ — „A šaty!“ praví Rozárka ukazujíc na svůj vetřlý oděv“. „Dobrý dost“ odvětily dívčiny, „jest pěkně, teplo, a bude-li pršet, dáme ti šátek na hlavu“. „Tedy půjdu“ rozhodla se Rozárka a nechavši dobytek na pastvě, dala se s poutníky na cestu k Sv. Hostýnu.

Dívky nejednaly ovšem správně, ale mládež je mládež. Starší poutnice málo se staraly o cizí dívku, která se k nim přidružila. Šla v předu, proto se ani mnoho o ni nestaraly. K večeru došel průvod na Sv. Hostýn. Rozárka tam byla po prvé, proto jí vše velmi zajímalo. Stále se držela svého průvodu, s nímž konala všechny pobožnosti. Večer si vyšli poutníci z kostela na kopec. Na zeleném pažitu požili svou skrovnou večeři. Pak se odebrali opět všichni

do kostela. Usadili se v hlouček a počali zpívati, jak to činili jiní. Rozárka únavou brzy usnula a spala, ač zpěv celou noc plnil kostel. Ráno, když bylo po mši svaté a poutníci opět na kopci posnádali, rozběhly se dívky mezi krámky, by nakoupily svým domácím a sobě památek. Rozárka ovšem

neměla peněz, ale dívčiny ji vypomohly. Jedna koupila růženeček, druhá obrázky, třetí prstýnek, ba nebylo zapomenuto ani na perník a cukroví. Když průvod odcházel před polednem ze Sv. Hostýna, nesla si Rozárka raneček podarovaných věcí, že jí až srdéčko radostí poskakovalo.

(Pokračování).

Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava.

KONNERSREUTH.

(Pokračování).

Život a utrpení Terezie Neumannové.

Na zpáteční cestě na faru jsem se tázal faráře Nabera na život Rézin.

Krátce a prostě mi o ní vypravoval. „Terezie Neumannová narodila se právě na Velký pátek 9. dubna 1898. Její otec je posud venkovským krejčím. Rézi jest nejstarší z 10 dětí. Pochází ze zdravé, silné rodiny. Bratr Edvard je nyní na vojně a nejmladší bratr je ministrantem. Za mladých let Terezie zrovna kypěla zdravím a silou, pracovala za dva. Od svého 14. roku a zvláště za války sloužila u rolníka Martina Neumanna a konala všechny hrubé práce doma i na poli: orala, vláčela, mlátila, vozila hnůj na pole, nosila pytle na půdu atd.“

„Prosím, byla dříve velmi zbožnou?“ tázal jsem se dále.

„Ano, byla v mládí velmi zbožně vychována, ale nedávala nápadně zbožnost na jevo. Nemilovala vůbec žádných zvláštností.“

„Modlívala se ráda křížovou cestu?“

„To ano! Vůbec mívala velkou soustrast s trpícím Spasitelem. Hned plakala, když jsem ve škole vypravoval o umučení Páně.“

„Prosím, jak se naučila uctívat sv. Terezku?“ byla moje další otázka.

„To se stalo takto: Bylo to roku 1914. Dostala od své tety z Waldsassen obrázek této světky. Potom četla s velkým zájmem její život a hned ji počala uctívati a prosívat za přímluvu u Boha.“

„Chovala se vždy vážně?“

„Bývala veselou a ráda si i zažertovala; ale dovedla býti také vážnou. Nikdy však nebyla na taneční zábavě a také nikdy neměla známostí. Obírala se myšlenkou vstoupiti do kláštera a jíti do pohanských misíí, ale válka to překazila.“

„Kdy začalo její utrpení?“ chtěl jsem dále věděti.

„V neděli 10. března 1918 vypukl u souseda oheň. Jako silná osoba musila po čas požáru po celé dvě hodiny zvédati a hasičům podávat konev vody za konví. Námahou vyčerpána, pocítila najednou bodavou bolest v kříži. Proto musila nechat hašení, v bolestech se doplížila domů a ulehla na lůžko. Po několika dnech vstala, leč k práci těžké již nebyla. Byla poslána do nemocnice do Waldsassen, kde ji léčil zdravotní rada Dr. Seidl. Pobyla tam celkem 7 neděl. V létě vykonávala jen zcela lehkou práci na poli a v domácnosti. V říjnu 1918 musila ulehnouti pro stále veliké bolesti v kříži, křeče v končetinách, bezvědomí, takže posléze sebou ani na posteli nemohla pohnouti. Na levém boku nic necítila, ani když byla drážděna silným elektrickým proudem. Když se přece na lůžku pohnula, dostala křečové záchvaty, které ji někdy vy-mrštily na zem. Na lůžku odpočívala bezvládně jako Job nebo Lazar. Dr. Seidl pokoušel se ji léčiti všemožným způsobem, ale bezvýsledně. Křečemi přerušované obrny dolních končetin se stupňovaly v úplné bezvládní, které ponenáhlu

postihovalo i levou horní končetinu. V létě 1918 jí začal slábnouti zrak, usta vičně musila mžikati, až v březnu 1919 úplně oslepla. V té době časem ohluchla. O vánocích 1922 dostavily se též polykací obtíže. Otekl jí totiž krk a vytvořily se v něm vředy, které jednak ztěžovaly dýchání a jednak překážely v polykání. Proto nemohla ani mluvit ani nic pojmouti. Jen stébem mohla něco pít. Často mívala záduchu, při níž ji zmodral obličej. Živila se stravou tekutou: kávou, malinovou šťávou a pod. Pak ani to nemohl snést žaludek: jen jednu neb dvě lžičky vody mohla stébem vypít. K tomu všemu se přidružily vředy v hlavě, které vytékaly očima neb ušima. Vlivem stálého tlaku objevila se na ní velká proleženina od kotníků až k prstům. Míra utrpení byla dovršena. Rodiče byli přesvědčeni, že Rézi brzy zemře; proto rozdali všechny její šaty.“

„Prosím, pane faráři, kdy a jak byla náhle uzdravena?“ tázal jsem se s velkou zvědavostí.

„Dny své nemoci trávila v úplné slepotě, až 29. dubna 1923 právě v den blahorečení sv. Terezie Ježíškovy z Lisieux o 6. hodině ranní prohlédla a od té doby vidí dobře. Nepoznala ani své vlastní sestry Krescencie, když přišla k ní do pokojíku a tázala se jí: „Kdo jsi ty?“ Neboť ve čtyřech letech, co byla slepá, její sestra velmi urostla. A když k ní druhá sestra Otilie přišla, zvolala s podivem: „Ale ty jsi již velká!“ Pak přišla matka a držela před ní květiny. Hned je vzala do ruky. Dala jí něco k čtení. Četla, mohla čísti i drobný tisk. Celá rodina byla pevně přesvědčena, že bl. Terezka ji zázračně vrátila zrak.“

„A ostatní bolesti zůstaly až posud?“ naléhal jsem na pana faráře.

„Když rodiče viděli, kterak se jí zkracuje levá noha a ohýbá se v koleně a ocitá se pod pravým stehnem, měli velký strach, že Rézi bude operována a že jí bude noha odřata. Zármutek rodičů Terezku více bolel než vlastní utrpení. Proto se modlila k bl. Terezce za uzdravení. V roce 1924 prostřednictvím své přítelkyně z Františkových Lázní dostala od dosud žijících sester této roztomilé malé světice několik růžových lístků, jež sv. Terezička za živa měla v ruce. Přiložila si tyto lístky na ránu levého chodidla 3. května 1925 a ihned rána přestala bolet. Když odstranili obvaz, již tam nebylo vředů, ale celé bolavé místo bylo čerstvou kůží zarostlé.“

Ostatní bolesti však trvaly dále až do 17. května 1925, kdy byla Terezka od Ježíška za svatou prohlášena. Bylo to v neděli o 2. hod. odpoledne, když začínala ve farním kostele májová pobožnost. Nemocná Rézi, která se na lůžku od října 1918 nemohla pohnouti, se právě modlila růženec. Pojednou uviděla jakési světlo nadpozemské jasnosti, které však očím lahodilo. Velice se lekla a vykřikla. Hned na to uslyšela vlídný hlas: „Rézi, chceš býti zdravou?“ Nemocná odpověděla: „Mně je vše jedno, ať ozdravím, nebo zůstanu nemocnou, nebo zemru, jak Pán Bůh chce!“ Neznámý hlas pokračoval: „Neměla bys radost, kdyby se ti v nemoci dostalo ulehčení a kdybys mohla aspoň sedět a chodit?“

Rézi odpověděla skromně a s odevzdaností do vůle Boží: „Mne těší všechno, co přichází od Pána Boha.“ Hlas pravil dále: „Přece ti udělám malou radost: Budeš moci sedět a chodit. Zkus to! Já ti pomáhám.“ Nemocná se najednou zdvihla a posadila se na lůžku. Při tom se jí zdálo, jako by jí někdo pomáhal.

Potom slyšela další slova: „Rézi, smíš ještě mnoho a dlouho trpět a žádný lékař ti nepomůže. Jen se neboj! Já jsem ti dosud pomáhala a budu ti i v budoucnosti pomáhati. Jen utrpením půjdeš ku předu, neb jím zachraňuje se víc duší, než nejlepším kázáním. Já jsem to již dříve napsala,“ (Tak psala sv. Terezka v 6. listě k misionářům). Když zázračné světlo zmizelo, dala se nemocná do pláče. Veselý výraz tváře zmizel. Najednou se jí začervenaly líce. Dala si přinést šaty, přehodila je přes sebe a se slovy: „Já mohu teď také

choditi, začala dělati po sedmi letech první kroky po světnici, při čemž domácí pro jistotu ji podpírali. Všichni se divili, že i levá noha je již vzpřímená a úplně zdravá. A také páteř zkřivená hned od požáru byla narovnána. Dřívější křeče přestaly. Ovšem po tak dlouho trvající nemoci byla ještě velice slabá a proto jí domácí musili při chůzi pomáhati.

Na svátek Božího Těla 11. května 1925 se ponejprv odvážila jíti do kostela, aby Pánu Bohu poděkovala za uzdravení. Všichni farníci ji s úžasem pozorovali.

Sv. Hostýn před 50 lety.

SVĚDOMÍ. - SVĚDOMÍ.

(Dokončení).

Bohužel, musil jsem na vojnu. Říkám bohužel, neboť jsem se tam dostal mezi hanebnou chásku. Někáký čas ještě mě v dobrém udržovaly dopisy od Anny. Ale potom to šlo se mnou sice pomalu, ale jistě s kopce. Když jsem přijel na dovolenou, byl ze mne zase již mravní zhýralec. Díval jsem se na Annu již docela jinýma očima. Vášně u mne vítězila. Hned na počátku své dovolené přišel jsem k ní se sprostými řeči. Zhrozila se. Se vší energií mě odmítla. Pokoušel jsem se ji získati roztomilými i drzími slovy. Dlouho zůstala vytrvalou. Konečně však přece podlehla. Zlomil jsem krásný květ nevinnosti.

Rozdmýchal jsem v Anně posud neznámý cit žárlivosti. Druhý den jsme šli spolu do blízkého velkoměsta. Bavili jsme se a popíjeli až do pozdního večera. Úmyslně jsem zařídil, abychom zmeškali osobní vlak. Museli jsme domů pěšky. Na té cestě, v nočním šeru, zlomil jsem bez obtíží odpor polozpilého děvčete, ten nejkrásnější květ, který jsem kdy nalezl na cestě svého života.

Tento hřích mě pronásleduje. Při vzpomínce na to mimoděk si říkávám: „Darebáku!“ Vymlouvám si to. Ale všechny omluvy rozplynou se v nic, když se ozve vnitřní hlas! Nemohu hanebné skvrny svého života odstraniti. Stále mě provází a jako v zrcadle mi

ukazuje mou odpornou tvář. Stárnu. Ale čím jsem starší, tím více a tím častěji mě trápí tato vina. Jestliže jest nad námi Pán Bůh, pak jest jistě tento hlas dílem jeho soudu.

A ještě třetí příhoda se mi často vynořuje v paměti. Pak zrovna skuším duševním utrpením. Po vojně jsem byl

Rozmrzení a hněvemnou zatřásly. Musil jsem přiznati, že jest to všecko pravda. Opustil jsem rodinu a domov s pevným rozhodnutím, že začnu nový život. Dařilo se mi. Velkých hanebností jsem se už nedopouštěl. Našel jsem si pilnou ženu. Ta mi odvykla pití. Vzali jsme se a starali jsme se poctivě, abychom

Sv. Hostýn nyní.

stále větším darebákem. Dal jsem se do pití. Páchal jsem krádež za krádeží, až jsem se octl ve vězení. Hned první trest zněl na 18 měsíců. Již jsem se nevzpamatoval. Svědomí se často hlásilo. Udupal jsem je. Vrátil jsem se z vězení nepolepšen. Páchal jsem nová darebáctva! Dostal jsem se zase do vězení! Ale i tenkrát byl trest bez výsledku. Zvláštní náhodou nastal obrat. Jednoho dne zaslechl jsem posudek lidí o sobě a o své rodině. Jedna žena pravila: „Ach, všichni Náglovi nestojí za nic. Co není hřebíkem přibito, ukradou. Nejstarší kluk byl již dvakrát vězněn, a druzí jsou také jednou nohou už v kriminále. Jeho žena žije s mužem rozvedeným, — táta umřel před rokem. Žádný z nich nechodí do kostela. Jsou to lidi!“ Když jsem tak slyšel naši hanbu, styděl jsem se sám před sebou.

s výdělkem vyšli. Spořili jsme, jak jsme nejvíc mohli. Měli jsme i děti. Chtěli jsme si koupit domek. Počítali jsme každý halíř. Zdálo se nám, že další dítě bude nám břemenem. Chtěli jsme se ho zbaviti. Ale stalo se jinak, než jsme chtěli. Děcko zůstalo na živu.

Poslední chlapec se stal naším miláčkem. Visel na nás nejvíc ze všech dětí. Stal se radostí našeho života. Ale radost z něho byla promíšena žlučí. Když jsem chodíval z práce, stál můj Karlík na rohu ulice, aby tatínka přivedl domů. Radostí mu zářila chytrá očička. Byl mi pravidelnou, tichou výčitkou: „Toho nádherného chlapce jsi chtěl zabít?“ Jak vážně bral přípravu na první sv. přijímání! Byli jsme skutečně pyšní na svého hodného chlapce. Na Bílou neděli jsem šel po dlouhé době zase jednou do kostela. Když jsem

viděl svého Karlíka, jak pobožně klečí čistý přede mnou, vzpomněl jsem na vlastní Bílou neděli. Hrůza mě pojala. Ale ještě více mě trápila němá obžaloba: „Toho zlatého chlapce jsi chtěl zabít, ty krkavčí táto!“ Nemohl jsem se přemoci. Tiskl jsem dlaně na obličej a plakal jsem. Ten den byl pro mne dnem smutně radostným. I potom mi Karlík způsobil pramálo starostí.

Po smrti své ženy jsem zůstal svobodou. Nevím, zda-li to bylo pro mé děti dobře. Byl jsem špatným vychovatelem. A k tomu jsem se dal znovu do pití. Děti odešli z domu. Jen poslední chlapec zůstal a staral se o mne. Jemu děkuji, že jsem neklesl ještě hlouběji. Dodnes na mne nezapomíná. Když přijde od něho psaní, jest to pro mne svátek. Žádné z mých dětí nevzpomělo na mne o vánocích. On mi poslal krásný balíček.

A já jsem ho chtěl zabít, pane faráři! Svůj trest jsem si už odpykal. Trpím výčitky na výčitky, kdykoliv okouším jeho lásky! Jest to tvrdý trest!

Ach, jak neúprosně mstí se překročení zákona v našem nitru! Všichni tam venku mohou mluvit jak chtějí, na konec zbývá každému, kdo zle činí, těžké břemeno svědomí. A když má někdo za sebou takový život jako já, pak tlačí svědomí jako balvan. Věřte mi, nebo ne. Ne jednou jsem již držel v ruce nůž, abych si přeřezal žíly. Myslil jsem, že už to déle nevydržím.“

Tiše jsem vyslechl Náglovo vyznání. Jeho řeč neplynula tak prostince a hladce, jak to vypravuji. V těžkopádných, přerývaných slovech a větách vyléval vinu a bol. Sám jsem při tom prožíval a cítil trýzeň jeho života. Byl jsem hluboce dojat.

Věřu, svědomí jest něco velikého, strašlivého! Jest to posvátný majestát. Běda tomu, kdo urazí tu tajemnou bytost! Nikdy se nezbaví výčitek.

Dal jsem se do snění a Nágls čeká, abych mu řekl několik slov útěchy.

„Pane faráři! Vy mnou teď pohrdaté?“ Měl jsem vhodnou příležitost, abych mu řekl, čeho nejvíc potřeboval.

„Milý příteli, jako křesťan jsem povinen milovati všechny lidi. Když se setkám s lidmi, kteří vlekou těžké utrpení, — s chudáky, kteří klesají pod velikou vinou, pak mě srdce nutí, abych je miloval dvojnásobně a břemeno jejich podle možnosti ulehčil. Mohl bych Vám pomoci!“

Nágls mě přerušuje odmítavě: „Mně nemůže nikdo pomoci. Povleku své břemeno až do smrti!“

„Tak nemluvte, milý příteli! Znam cestu, která vede k míru. Porazil jste v mém nitru desky se svatým zákonem. Odtud prýští vaše bída. Jděte nyní k Tomu, jenž desky svatého zákona ve vaší duši postavil, jděte k Bohu, kterého jste svými těžkými hříchy tak hrozně urazil! Jen On vám může pomoci! Jen on může z vaší duše odstraniti bodavé ostny. Skloňte se pokorně před ním jako dítě, prostě za odpuštění jako bídny provinilec a nabídněte mu svůj budoucí život, který chcete vyplniti věrným konáním povinnosti, jako smírné pokání! Pak budete i se svou velkou vinou ještě šťasten.“

Nágls se mi dívá hluboko do očí: „Jste opravdu o tom přesvědčen, že tím dosáhnu míru?“

Klidně mu odpovídám: „U sta lidí jsem se toho již dožil.“

Nágls vstává ze židle. Narovná se a praví mi: „Chci se pokusiti, chci jíti naznačenou cestou! Chci!? Ne — já musím! Nevydržím to již déle! Tedy modliti se a káti! Děkuji Vám pane faráři, že jste mě trpělivě vyslechl. Prosím, nezapomeňte na mne!“

Můj ubohý farník jest opět ve své žalární cele. Mé myšlenky jsou ještě u něho. Tiché přání a požehnání posílám za ním, aby dobrotivý Bůh, který má větší radost z jednoho kajícího hříšníka, než z devadesáti devíti spravedlivých, kterým není třeba pokání, — zahnal duchy pomsty a poslal mu anděly Lásky a Míru.

O HOSTÝNSKÉM APOŠTOLÁTĚ

mladá, bohatá vdova žila bez dozoru a nebránívala se, když byla od světa sváděná. A to bylo často. Ale jako žaludek má odpor v přesytnosti, podobně se jí začínala oškliviti tak zvaná láska. Všecky ty prožité poměry připadaly jí jako otřepaná písnička z kolovrátku ulicí dům od domu opakovaná. Věděla napřed, co přijde: setkání za rozmanitých okolností, několik cituplných povrchních frází, opojení, pak strašné probuzení z opojení až k úplnému vědomí, že to vše zas byl jen klam, lež a podvod a vzájemný omyl.

A výslední dojem po všem: rozpaky, zmatek a stud přecházející až v hnus ke všemu. Ale vášnivý piják sahá znovu po číši a ona znova upadala do podobných příhod. Staré rány se ovšem jen jitřily novými, trpkosti do duše a jedu do žil přibývalo. A co nepokazili svůdcové, to dodělala četba, která měla ještě větší vinu na otravě její duše. Odňala ji jedinou oporu: víru a mravnost.

Tak tápala cestami života chytajíc se každé bludičky v temnotě. Leč vždycky našla místo světla jen výpary záhubných bařin, z nichž polekána utekla, cítíc, že by utonula. V bahnitě půdě té setkala se s více dušemi, ale ty klidně ponořovaly se v kal, ba zdálo se, že jsou ve svém živlu. Avšak jí bránilo cosi, by jednala jako ony, jakási přítěž neforemných perutí, jež cítila na svém těle a které, ač překážely, přece jen ji nadzvihovaly.

Konečně se vzchopila a ujela do hor. Chodívala na procházky do lesa a hloubala o věcech víry, o cíli života. Nenabyla však žádné jistoty. Pociťovala závist k prostým, věřícím lidem. Měla svůj pokojík najatý právě u takové šťastné stařenky, která veškeru bídu a strasti své dovedla si vysvětliti spravedlivou moudrostí Svrchovaného Pána osudů lidských a snášela vše s pokornou trpělivostí a oddaností ve vůli Jeho.

Vcházívала častěji do její kuchyňky s bílými stěnami, na nichž rozvěšeny byly obrazy svatých v začernalých rámech. Ráda slýchala stařenku vypravovat. A celý ten kus trudného života selské ženy, stíhané surovostí mužovou a nevděkem dětí a při tom ta neuvědomělá síla v snášení toho všeho, prostá a jasná mysl stařenina, nestižená vinou a schopná ze žalu a skleslosti vytrhnouti se nějakou zbožnou průpovědí, vše to lahodilo a uzdravovalo ji.

V neděli dopoledne vnutila jí stařenka do ruky starý Nebeklíč a poslala ji do kostela.

„Milostpanička by se mohla taky podívat do našeho kostelíčka. Je malý, ale každému se tam líbí.“

Vzala starou tlustou knihu nechťc stařeňce odporovat. Ale sotva vyšla z domku, z dosahu zraku stařeňčiných, uhnula od cesty ke kostelíku stranou do luk vlhkých ještě ranní rosou. Cosi jako stud a zlost vzbouřily jí krev. Což pak tu na venkově chce vlastně hrát komedii? Má si sednout do kostelní lavice mezi staré ženy a s Nebesklíčem v ruce zpívati falešným diškantem Tisíckrát pozdravujem Tebe . . . Ne, nikdy! Všecka lehkomyšlnost světačky na chvíli nabyla v ní vrchu a sama sobě se zasmála.

Sedla si v lese. Bezděčný pohled na odložený Nebeklíč uvolnil průchod myšlenkám.

Ach, ovšem, jako dítě, velmi ráda zpívala v kostele a chodila na katolické pobožnosti. Zrovna se jí taková vzpomínka mihla hlavou. Vidí se, maličká u sochy sv. Jana, jak stávala v májových dnech slavnostně vyzdobená na Václavském náměstí. Bydlela blízko a každý večer ji tam maminka brávala na požehnání. Barevné světlo lampiček se chvělo, kytice šeríkové na oltářích omámivě voněly, hudebníci za ním vytrubovaly intrády a lid nábožně zpíval.

Zdávalo se jí, že ani v nebi nemůže již být nic krásnějšího. A její svěží hlas vynikal nadšením, až budil pozornost.

Být zas takovou malou, dětsky nadšenou holčičkou, jak by to asi bylo hezké!

Býti jako dítě?! To přec — Ale vždyť byla za svého dětství klidná a spokojena! Zpěv u sochy svatojanské povznášel ji do nebes, myslila, že je v království Božím! Spočívalo by tedy opravdu to království Boží v takové dětsky prosté víře a lásce? Mohlo-li toho dosáhnout dítě, proč ne člověk dospělý, ovšem chce-li mít duši zas dětsky čistou a nevinnou?

Duševní její oko počalo ji bolet od nezvyklých paprsků slunečních de-
roucích se mlhami do jejího nitra. Bezděčně sáhla po modlitbách. Byla to
stará kniha s polospuchřelými deskami, švabachem tištěná. Za každým téměř
listem vloženy byly modlitbičky neb prostě malované obrázky, věnečky a křížky
ze šeríkových kvítků a úlomky barvínku. Vanul z ní onen zvláštní dech mo-
dlitebních knih chudých lidí, stuchlý, vlhký a promíšený vůněmi uschlých
květů. A vůně ta jako by ji osvěžila v její únavě. Začala pročítati tituly mo-
dliteb. „V době zármutku a soužení“, „Modlitba za čistotu srdce“, „za sílu v po-
kušení“, „modlitba k andělům strážným“.

Modlit se! Jak dávno tomu, co na to zapomněla! Dovedla by ještě ně-
jakou z těch dětských modlitbiček, jakým ji maminka učívala? Ah, ano, tu
k andělu strážnému.

„Anděle Boží, strážce můj,
rač vždycky být ochránce můj“

Jak pak je to dál?

„Mne vždycky řiď a napravuj,
ctnostem svatým —“

ne, tak ne . . .

„ke všemu dobrému mne vzbuzuj,
ctnostem svatým mne vyučuj —“

Vzdechla si z hluboka a hnula se mimovolně, jako by chtěla úplně po-
vstat, ale zůstala tak klečet na kolenou.

„Ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj —“

Ruce se bezděky sepjaly.

„Tělo, svět, ďábla přemáhám —“

Něco jí sevřelo hrdlo, že slova, zprvu bezděčně odříkávaná, drala se
z něho nyní úryvkovitě trhaným, skoro štkavým zvukem.

„na tvá vnuknutí pozor dávám“ —

Skutečná bolest hrdla a čelistí to již byla, ze které vyřázela dále: —
pozor dávám.

„A v tom — svatém — obcování
ať setrvám — do skonání —“

Ne, dál to nešlo. Celým tělem klesla do mechu a zabořivši v chladivé
vlhko jeho ruce i tvář, hlasitě štkala. Hojné slzy uklidňující lily se jí z očí.
Bylo jí, jako by někdo řezem uvolnil cestu chorobným částkám v jejím těle,
které teď za uzdravující krise zmizely. A jako při tělesném umírání vidí se
okolní věci jasněji a hlouběji, tak i při tom něčem, co v ní teď minulého
umíralo, se jí v duši rozjasňovalo. Rozlilo se jejím nitrem cosi jako vděčnost,
vděčnost ke všemu, co při tom blahodárném řezu spolupůsobilo. Vděčnost
k tomu tichu, k těm modlitbičkám i k lesu. Duši, celou duši si nechala pro-
nikat pojmy: čistota srdce, prostota ducha a oddanost pro někoho.

A obrátila se a začala nový život.

Kdyby matka v soboty v době poutní řekla dětem: „Děti, nyní jest na
Sv. Hostýně pout. Mnoho poutníků tam zpívá zbožné písně Panně Marii.

Připojme se v duchu k nim a zazpívejme před spaním také píseň mariánskou. “Děti budou šťastné. A což teprve kdyby v neděli večer rozsvítila svíce před obrazem neb soškou Panny Marie a zpívala s dítkami mariánské písně, děti by se cítily jako v nebi. A dlouho a dlouho by na takové večery s radostí vzpomínaly! Ostatně nenašel by se v osadě starší bratr, terciářka, sodálka neb člen zbožného spolku, jenž by v létě svolával a řídil pobožnost u Božích muk, aby jednotlivé obce závodily ve chválách mariánských?”

Z KRÁLOVSTVÍ KRISTOVA.

Radio ve službách náboženství. Vedle kina náleží dnes rozhlas k hlavním prostředkům lidové zábavy, vzdělání, ale také matení pojmů. Proč by mělo radio, tento nesporně velký dar Boží, sloužiti jen světským účelům a ne také k šíření pravd náboženských? Vždyť radio proniká i do kruhů, kam nedolehne hlas kazatelův a nezabloudí dobrá kniha a časopis. To pochopili katolíci ve Francii, kde loni a předloni P. Lhande S. J. mluvil rozhlasem k tisícům posluchačů, kteří by se jinak jakživ neshromáždili před jeho kazatelnou v kostele. Také holanďtí katolíci použili tohoto moderního vynálezu a založili vlastní vysílací stanici, jejíž vlny vnikají i do mnohých protestantských příbytků. Ale ještě mnohem dříve chopili se díla podnikaví Američané ve Spojených státech, kde jako jiné novodobé vymoženosti, tak i radio stalo se dávno nezbytnou součástí téměř všech domácností. Hustá síť nesčetných vysílacích stanic zaplavuje tam každého večera vzduch nejrozmanitějšími programy, hudbou, ponejvíce to jazzbandu, přednáškami a zprávami. Do nich mísí i několik výtečných stanic katolických statečně svůj hlas.

Jedna z nejstarších je stanice jesuitské university v St. Louis se značkou WEW. Již v době, kdy radio bylo ještě v dětských plénkách, WEW vysílalo kázání, nedělní mše ze slavného universitního kostela, a zejména odpovědi na otázky z okruhu posluchačstva.

Tyto odpovědi staly se nejpoblíbenějším číslem radiového programu. Sta dopisů přicházelo do úřadovny s prosbou o objasnění různých pochybností náboženských. Bylo patrné, že nekatoličtí posluchači toužili po důkladnější znalosti Církve katolické a dychtivě použili příležitosti poskytnuté jim k tomu stanici WEW.

Mnohé otázky byly až překvapující, otázky tak základní, že bylo nesnadno uvěřiti, že by po dvaceti stoletích trvání křesťanství lidé si nedovedli sami na ně odpověděti. Jiné otázky byly velmi zapletené, dotýkající se bodů, jež vyžadovaly nadmíru přesného vysvětlení. Některé z otázek ukazovaly zcela zřejmě, že osoby, které je kladly, doufaly, že se jim na vlnách z WEW dostane vyřešení životní záhady. Byly to opravdové výkřiky z temnosti, poslané v naději, že konečně jim přijde pomoc z nové stanice. Bylo to duchovní volání SOS (Save Our Souls — Zachraňte nás), podobné onomu, jež vysílá na všechny strany potápějící se loď nebo ztroskotané letadlo na rozbouraném oceánu.

Takto přinášela pošta na sta dopisů s otázkami o katolických naukách a pravidelně vycházela pak z WEW přesvědčivá uspokojivá odpověď. Nedávno správa stanice všechny tyto otázky přehlédla, roztrídila a shledala, že je seskupiti na padesát bodů. Jsou uveřejňovány v časopise „The Queens York“ a podávají v soustavném seřazení hlavní podstatu katolické víry. Některé z nich jsou velmi zajímavé a upoutaly by i naše obecnost. Na př. „Je-li katolická Církev pravou církví, proč někteří katolíci od ní odpadají?“ Nebo: „Není-li to jedno, jakou víru kdo má, žije-li dobře?“ (Krátká odpověď na tuto druhou otázku jest: I když jinověrec vede jinak dobrý život, přece mu ještě schází k „dobrému“ životu něco důležitého; nežije totiž v té církvi, již založil pro všechny lidi Syn Boží.)

Z dějin této rozhlasové stanice vysvítá, kolik předsudků bylo odstraněno v duších upřímně hledajících pravdu, kolik katolíků bylo upevněno v pravém náboženství. Kéž by i v naší vlasti bylo tak použito tohoto dobrodiní, jež lidem skýtá štědrá ruka moudrého Stvořitele světa.

ZÁPISNÍK SVATOHOSTÝNSKÉHO KRONIKÁŘE

Benediktini rajhradští a Sv. Hostýn.

Benediktinský řád slaví letos význačné jubileum: 1400 let svého trvání. R. 529 založil, sv. Benedikt na hoře Monte Cassino klášter, z něhož vyšly zástupy mnichů, kteří postavili hráz hrnoucím se do Evropy barbarství, kteří zdolali beze zbraně a ukázali nezkrotitelné takřka národy evropské, podávali jim s vírou Kristovou vzdělanost, vytvořili křesťanský středověk a tím i evropskou dnešní společnost. Pracovali tiše v klášteřích; kolem nich se tvořily vesnice a města, týčily se stavby a chrámy, jimž se podnes obdivujeme. R. 1048 byl na Moravě založen vévodou Břetislavem klášter Rajhradský, jenž byl dlouho jediným kulturním střediskem na Moravě. Zvláště studium dějepisu v něm bylo pěstováno. Proto také tamnější mnichové poznávali význam Sv. Hostýna a věnovali mu velkou pozornost.

Řehoř Volný, rodák z Příbora, jenž sepsal Místopis Moravy, vylíčil v něm zvláště slavnou minulost Hostýna a s farářem bystrickým Bern. Regrem podal žádost k císaři Ferdinandu Dobrotivému, aby bylo dovoleno Hostýn ze zřícenin vyzdvihnouti. A když se mu to podařilo, učinil sbírku v Brně a dal tam zhotoviti hlavní oltář se sochou Panny Marie Svatohostýnské, k níž až dosud tolik tisíc poutníků zbožně zraky své pozdvihuje.

2. července r. 1845 posvětil Hostýnský chrám rajhradský opat Viktor Šlossar, s nímž se dostavili jeho spolubratři Řehoř Volný, Jakub Schneider, Beda Dudík.

A od té doby, ač je Hostýn vzdálen od Rajhradu, a ač dráha dlouhou dobu vedla jen do Hulína, přece rajhradští řeholníci bývali častými hosty hostýnskými. Beda Dudík, rodák z Kojetína, se svým bratrem Antonínem, napřed farářem v Hrušce u Kojetína, pak farářem ve Vyškově, skoro každý rok tu pobyl aspoň týden a tak se mu líbilo na Hostýně, že si chtěl tu i villu

postaviti. Máme na Hostýně její plán a několik dopisů v této záležitosti. Tehdejší poměry tomu nepřály. Jan Nepomucký Tichý od roku 1866—80 pravidelně každý rok přicházívával. Řehoř Volný světil 2. července 1853 boční oltáře sv. Šebestiána a sv. Anny. Method Halabala organisoval několik let brněnské pouti na sv. Hostýn. Dále tu vidíme P. Bennona Schaffra (1882), Benedikta Korčiána již od 9. září 1862, Pia Miklíka (1879), Cyr. Kráčmera, Gunthera Schösslera (1885), Petra Hlobila, rodáka z Kroměříže a j., kteří jistě své zkušenosti podávali P. Placidovi Mathonovi, jenž sám často sem přicházívával, a jenž všechny páky nasadil, aby konečně byla zřízená na Hostýně stálá duchovní správa. Proto často pobízel příborského kaplana Ant. Stojana, aby na nic nedbal, ale vši silou o zvelebení Hostýna pečoval. Dodával mu ze své tiskárny potřebné tiskopisy. Kdo ví, kolik tiskopisů Ant. Stojan vypočítával, učiní si také představu o horlivosti Mathonově. Málo komu jest známo — kromě 83 leté stařenky, která dosud žije v Brně — že P. Mathon povzbuzoval kaplana příborského Ant. Stojana, aby psal do Školy B. Srdce Páně. A skutečně jest tam několik ascetických článků pod cizím jménem od Stojana napsaných. A jakou měl radost P. Placid Mathon, když se na smrtelné posteli dověděl, že chrám hostýnský jest malován. . . S poutí, kterou pořádal z okolí židlochovského Frant. Mikšánek, vždycky přicházívало několik benediktinů.

Tuto pout také doprovázívával nynější prelát P. Petr Hlobil, jenž jako jeho předchůdcové Prokop Šup, Benedikt Korčián, jest vřelým přítelem sv. Hostýna.

Proto když letošního roku pohlíží benediktinský řád s vděčností k Bohu na svou minulost, na své práce, které konal pro slávu Boží, mohou i benediktini rajhradští s radostí si připomínati, co Rajhrad vy-

konal pro zvelebení Sv. Hostýna. Ctitelé Panny Marie Svatohostýnské jsou jim za to vděční a budou se za to modlití, by Panna Maria řádu benediktinskému na Moravě zvláště v jubilejním roce žehnala.

V Turzovce zomrel František Hu-tyra, (Stolička) v 57. roku života svojho. Kto to bol tento „Stolička“? Býval on v Turzovke v doline tak zvanej Kornici, u samého chotára Moravy. Už od malého chlapca z jeho tiež už neboštikom tatičkom, ktorého si on miloval a vážil vo veľkej uctivosti. Chodieval z tatičkom svojim na púť a to každoročne dva rázy do Kalvárie (v Polsku), dva rázy do Frýdku a ráz do Příbora. Neškoršie stal sa on vŕdcom nielen na tieto menované milostivé miesta, ale stal sa horlivým milovníkom púti Sväto-Hostinskej. Svojimi ťuraznými slovami povzbudzoval ľud k pravému kresťanskému životu natoľko, že niektorí, — ba mnohí máloverní, počúvajúc jeho vážne slová, zanechali hriešné cesty svoje. Jeho mravné, čestné a bohumilé sa chovanie, spôsobilo mu to, že mohol zaujať miesto v škole, ako náhradný cirkevný učiteľ. V škole hlavný predmet vyučovania bolo náboženstvo. On totiž — to bol silného presvedčenia, že bez pravého kresťanského náboženstva — svet jestvovať nemôže. — Keď nastal zákon, že len diplomovaný učiteľ môže vyučovať diatky v škole, bol poverený cirkevnou vrchnosťou, — aby mohol zastupovať v školách miesto katechetu. Tu on tak bol prikladnim, — vzorným a dôležitým mužom, že všemôžným spôsobom chcel vdýchnúť a vtlačiť do duše každého dieťaťa, aby len zahorelo láskou k Božskému Spasiteľovi a k Rodičke Božej Bl. P. Márii. A keď pri jeho tak neohrožene horlivom vyučovaní náboženstva, bohužiaľ nezdarom v dneskajšom môdernom skazenom svete, hlavatosťou zatvrdlivé deti, na katechismusové otázky, — potupné, posmešne s diabolským rehotáním kontra odpovede mu dali, to tak ťažko padnulo na jeho Bohamiliujúce srdce, že slabosť opanovala v nŕtornosti jeho, ubožiak idúc ze školy do domu chcejúc si na kamení u cesty odpočinuť, — tam aj Bohu ducha odovzdal. Jako kedisi Mojžiš vodil ľud izraelický na púšť, podobne i on za 40. rokov viedol ľud a zvlášť školské diatky k Pánu Bohu. Nábožné a mravne časписy ako „Pútník“

Královnou sv. ruženca. „Posla“ a iné rozširovať, to bola jeho radosť. Smúťia za ním nie len manželka, syn a dcéra s manželom, ale i sám dôstojný p. farár a mnohí ze spoluveriacich. Áno i sám pan notár Baltay s plačom hovoril: Ach škoda toho človeka tak, tak vrele som si ho miloval. Lebo musím priklincovať i to, že on ako občan žil čestne a statečne, natoľko, že bol vážený aj u obecného predstavenstva. Skromného a jednoduchého, — ale nenahradiťného človeka stratila obec Turzovka. Boh nebeský nech prijme do slávy nebeskej dušu jeho.

To je len v krátkosti opísané, ostatný jeho mravný a skromný život, poznajú dobrí ľudia a nadovšetko sám Pán Boh.

Poznamenat treba len toľko, že aj neučený, ten najskromnejší a najjednoduchší človek, môže pracovať na vinici Pánovej. Keď le jen dobrá vôľa, a milosť Božia účinkuje s ňou.

Ján Frollo.

z Vysokej.

Březen. Po celý měsíc se při večerní litanii k P. Marii přidávala modlitba k sv. Josefu, a ve dne hořely svíce u oltáře sv. Josefa. Od 3.—11. března se konala devítidenní pobožnost k sv. Frant. Xaverskému. 9. března byl P. Dvořák a P. Rozkošný na pohřbu P. Perničky na Velehradě. 17. března byla o 8. hod zpív. mše sv. u oltáře bl. Jana Sarkandra, a navštívil nás Msga. Dr. Blažek, ředitel arcib. gymn. v Kroměříži. 22. března odjel P. Stork na třídění pobožnost do Zdounek.

Osobní. Od Popeleční středy začaly misie a exercicie. Přihlášek bylo letos tolik, že alespoň 20 misií a exerc. muselo býti odmitnuto. P. Bartoník konal misie v Přepychách (Čechy) a dával exercicie ct. sestrám v Choryni, spolu s P. superiorem měli sv. misie v Šenově ve Slezsku, v Konicích u Prostějova a v arciděkanském chrámu Páně v Plzni. P. superior dával exercicie v Kroměříži chovancům arcib. gymnasia, kandidátkám uč. ústavu v Řepčíně, chovancům ústavu salesiánů ve Fryštáku a ct. sestrám v nemocnici v Kroměříži, mimo to měl sv. misie v Žlunicích u N. Bydžova v Čechách.

Povětrnost v březnu. Ač byla v únoru velká zima, přece jsme neměli ani velkých škod. ani dopravních obtíží. Sníh jak na jízdné cestě, tak na chodníku se utlačil, takže bylo dosti dobré spojení

s Bystřicí. Obtíže se naskytovaly, když začalo láti. V polovici března se na rovině pole černala a jen cesty, rokliny, úvozy se bělaly. Před sv. Josefem začal i na hoře měknouti sníh a koně i saně se do něho bořily. Teprve tenkrát musila býti vyhazována cesta jak na hoře, tak i na Slavkovsku. Po sv. Josefu se ukazovaly v horách na stráních ku slunci obrácených ve sněhu temné skvrny, které se zvětšovaly a na konci měsíce byly tyto stráně beze sněhu. V pondělí a v úterý velikonoční zbělal sněhem opět Sv. Hostýn. Sněhu bylo na začátku měsíce na 4 dm, od 3. — 7. března ho připadlo na dm, od 18. března vystoupil teploměr nad nulu a sníh očiividně mizel. 24., 27., 30., 31. března pršelo a za celý měsíc napršelo 27.7 mm. Na sv. Josefa byla největší teplota za celý měsíc: 8.3 nad nulou. Největší mráz byl 1. března 17.6 pod n. Mrzlo celý den od 1. — 9., 15. — 17. března. Mráz byl od 1. — 22., 25., 26., 28. — 31. března. Průměrná teplota byla 1.47 st. pod n.; průměrná denní teplota — 3.35, polední + 0.66, večerní — 1.75 st. Průměrná maximální 1.52, minimální — 6.14 st. Slunce jasně svítilo 2., 17., 20., 23., 25., 26. března. Většinou bylo zataženo 4., 6., 8., 11., 13., 15., 27., 30., 31., března. Vítr vál většinou od západu: 14 krát, od SZ 20 krát, od JZ 14 krát. Prudké větry byly: 1., 8., 9., 20., 30., 31., března. Mlhy 1., 4., 13., — 16., 22., 24., 29. — 31. března. O hostýnském únorovém počasí se píše v časopise Z našich hor a lázní: Svatý Hostýn byl tentokrát hodně na ráno chladným větrům zimním, přicházejícím moravskou branou. Chladil-li jej jindy ledový vítr „polák“, letošního února chladil tento vítr na výspě svatohostýnské dvojnásob. Tlak par byl nepatrný, relativní vlhkost na vrcholové poloze značná 95%, extrémů suchostních nebylo a pokud byly, neklesly pod 70% i při jihovýchodním větru. Oblačnost byla nepatrná, 49%, jasů hojně a hojně slunce, ale též hojně vichřic. Ale v lesku zimního slunce a jasů oblohy pohled na svatohostýnské horské věže byl možný z dalekých končin. Ba byly dny, kdy viditelnost na Hostýně sahala až do vzdálenosti 90 km (dne 3.).

Časopis: Z našich hor a lázní. V Praze 7. března 1929, přináší tufo noticku Rozšíření klimatické a povětrnostní stanice na Svatém Hostýně. Tamější pozorovatel P. Rozkošný vede svou stanici přímo excelentně a má také pro ni mimořádný zájem. Během krátké doby trvání této stanice se ukázalo, že je vysoce cennou nejen pro čilou leteckou dopravu směrem východním přes Karpaty a na Slovensko, ale ještě více pro dopravu směrem severovýchodním na Ostravu a do Polska a zejména pro kritický vývoj větrných proudů, které vanou tak zv. Moravskou branou. Celá řada pozorování ukázala, že tato stanice velmi pěkně registruje nárazy karpatského föhnu, přicházejícího od jihovýchodu, východu a jihu. Pěkné výsledky pozorovací a důležitost této stanice působí k tomu, aby stanice byla rozšířena především o samozapisující větroměrné přístroje, které budou umístěny na druhý vrchol Svatého Hostýna. Naš bodrý pozorovatel P. Rozkošný bude nucen často v bouřlivém vichru při pozorování vážit cestu k druhému vrcholku, ale to ho od jeho horlivosti ve službách lidské kultury nijak neodradí.

Ovšem i pro turistický a ozdravovací ruch v Karpattech má svatohostýnská stanice význam nemalý.

Teprve budoucnost řádně ocení výsledky, jež P. Rozkošný nashromáždil. Jest zajímavé, že stanice svatohostýnská dnes zastihuje všechny okolní stanice v Moravských a Slezských Bezkydách a zaujímá místo první: o Radhošti a Frenštátu ani nemluvíme.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V březnu 1929

3. bylo lidí v kostele	45 a u sv. přijímání	27
10. " " "	65	35
17. " " "	76	43
19. " " "	530	267
24. " " "	80	58
25. " " "	140	82
31. " " "	160	82
Ve všední dny úhr.	514	447
Úhrnem	1610	1041
Mši sv slouženo	92.	

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

J. R. z Brna píše: Děkuji P. Marii Svatoh. a posílám na její stánek 50 Kč za své uzdravení z operace, které jsem se podrobila 28. ledna t. r. Když jsem poprvé po marném hledání zaslechla z úst lékaře, že jest operace nutná, zarazila jsem se; ale víra naše je krásná — dala mi sílu, takže jsem se k operaci rozhodla. Před operací jsem požádala, by mi byl dán na krk sv. růženec, který stále nosím u sebe. Zaslouchla jsem sice výsměch od jedné osoby, ale tato vidouc, že jsem z přesvědčení katoličkou si mne velmi oblíbila. Můj stoleček v sanatoři zdobila Matička ustavičné pomoci, modlíci knížky a růženeček — památka to misijní. Operace byla velmi těžká; již jsem slyšela: „umírá“. Ale Pán Bůh mi daroval život, abych mu nadále sloužila. Když jsem mluvila o své operaci, řekli mi: Jste zázrakem zachráněna, takové případy se stávají jednou za rok a obyčejně končí smrtí. Matičko drahá, buď pozdravena na stotisíckrát — přála bych si přijíti Ti poděkovati a shlédnouti ten Hostýnek milý, který mi byl útěchou v nejtěžších chvílích života.

Zároveň oznamuji úmrtí své příbuzné, vroucí ctitelky P. Marie Svatoh., pí- Jo-

hanky Pivné, která dlouhá léta zdobívala kojetínský chrám a kapličku sv. Jana.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, Sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plníce slib: L. K. z Otonovic za uzdravení, F. S. z Malacek za zlepšení srdeční, nervové a reumatické choroby, J. O. z Malé Vrbky u Hroznové Lhoty, N. Z. ze Skaštic za uzdravení z těžké nemoci, A. V. z Bánova, která byla těžce zraněna na hlavu, za uzdravení, učitelka od Hranic za ulehčení v nemoci, a prosí o další ochranu, P. A. z Kladerub za vyslyšení, A. K. z Ondratic za vyslyšení několika proseb a prosí o další pomoc, odběratelka Hlasů za uzdravení dcery v těžké nemoci, R. H. za uchránění chorob a prosí za další ochranu, K. N. čtenář Hlasů z Vítkovic za vyslyšení prosby, čtenář z Radkov za vyslyšení prosby v několikerém případě, čtenářka ze Skržic za uzdravení, K. H. R. za uzdravení z těžké a nebezpečné nemoci, L. N. z Podivic za vyslyšení prosby ve dvou případech, M. J. z Kelník za pomoc v tísní, manželé z Prasklic za vyslyšení prosby a uzdravení z těžké nemoci, V. R. za odvrácení operace, M. S. z Přerova za zvláštní pomoc v těžkých chvílích (i arcibiskupu Stojanovi děkuji), paní z Olomouce za vyslyšení, J. F. v Perastě v Dalmacii děkuje sv. Josefu, k němuž se obrátil o pomoc dle „knížčky sv. Josefa“ uveřejněné v březnovém čísle Hlasů svatoh. za vyslyšení ve velmi vážné záležitosti 6. dubna t. r., A. Z. Václavovic za vyslyšení mnoha proseb.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Nej. ze Št. prosí za dar víry a polepšení pro svého syna, rolník z Radotína za uzdravení, čtenářka z Polešovic za uzdravení z tělesné i duševní nemoci, K. F. P. za dar stálého zdraví a milost Boží, za obrácení dvou hříšníků, K. Ž. za uzdravení, J. V. z V. za navrácení zraku, A. S. z O. za pomoc ve starostech pro sebe a svého tatíčka, M. P. z L. za pomoc v těžké záležitosti, J. S. z S. za uzdravení dcery, nejmenovaná čtenářka od Prostějova prosí za vyslyšení dvou proseb.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY Z AMERIKY.

Protože Rev. Jan Berger, Tabor Min. je horlivým šířitelem Hlasů Svatohostýnských, dostává od ctitelů P. M. Svatohostýnské dopisy. P. Prokop Silver Lake Min. mu blahopřeje k Novému roku, posílá předplatné i za přátele ve staré vlasti, a dalších 10 dol. zasílá na úmysl P. Bergra, jak byl oznámen v listopadovém čísle.

A. K. Milwaukee Wis. píše P. Bergrovi:

Milwaukee Wis. 15. listopadu 1928.

Důstojný pane!

Přicházím s předplatným na „Hlasy Hostýnské“. Tentokráte trochu dřív než obyčejně. Buďte tak laskav a zašlete. Při této příležitosti Vám napíši, jak jsem po prvé a také naposledy putovala na sv. Hostýn. Když mi bylo 12 let dovolila mi maminka na pouť s jejím bratrem p. Jos. Cmajdálkem. Od nás (Val. Klobouk) je na Hostýnek hezky daleko, nedorazí se tam první den, ale až druhý, a to je pro dítě tůra. Když jsme přicházeli do vesničky, v níž jsme měli přenocovat, mně už dřevěněly nohy. Ze strachu, aby mne strýček neposlal s některými onemocněvšími poutníky zpátky, držela jsem se stranou procesí, aby nikdo nezpovídal, že mi nohy službu vypovídají. Šťastně jsme vesničku došli, dál by to moje nohy nebyly dokázaly, neb už byly nadobro „ztuhlé“. Jen jsem posedala, nebo stála, chodit jsem se neodvážila, neb jsem věděla, nepodaří-li se mně strýčka „ošidit“, že se na sv. Hostýn nedostanu. Strýčka jsem ošidila, ale nohy ne. Po celonočním odpočinku, necítila jsem úlevy, nohy jsem táhala za sebou jako polinka. Ale přece pomalounku jsem se rozešla. Když jsme docházeli k sv. Hostýnu, pamatuji se, že jsme šli dlouho lesem. A když jsme z něho vyšli — není možno tu radost popsat — každému stály v očích slzy při pohledu, který nám skýtala hora Sv. Hostýna. Z té strany, z které jsme přišli, je kopec velice příkrý. Pamatuji se, když jsme se na něj škrábali, že jsme se zachycovali keřů a stromů, aby jsme se snad nemuseli dolů válet jako „bečky“. Sotva jsme došli vrchu hory, povídala moje sestřenice Lojzina: „Adélo, pojďme si umýt nohy k pramenu“. Šla jsem hned a důstojný pane, sotvaže moje nohy se omočily v hostýnském pra-

meni, bolest a únava z nich úplně zmizely a té nejmenší bolesti jsem v nohou nepocítila, ani při cestě zpáteční. Na tuto moji pouť jsem si vzpoměla, při čtení Hlasů Sv. Hostýnských. Při popisování slavností a poutí, jichž se i moji rodáci ve velkém počtu účastnili, zaplakala jsem radostí, ale též touhou po tom sv. místě. Bude mi ještě někdy dopřáno pokleknout

před obrazem Panny Marie na sv. Hostýně? V duchu tam klečím často. Kéž by si té milosti vážili ti, kteří mají k Ní blízko. Důstojný pane, vím, že jako ctitele Panny Marie Hostýnské, Vás bude i tato maličkost zajímat, proto jsem ji napsala.

Až mi bude možno, zašlu též nějaký příspěvek na zařízení jídelny hostýnské.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím vždy na „Hlasy svatohostýnské“!

Biskup o Terezií z Konnersreutu. Cyrillo-Methodějské knihkupectví Gustav Franci v Praze I. 536 vydalo v znamenitém překladu Dra. Ferd. B. Černovského církevně schválený spis bisk. Dra. Z. Waitze: Poselství z Konnersreutu. Úhledná knížečka o 48 stránkách stojí poštou Kč 3.80 a pro tuto nízkou cenu a vážný obsah hodí se k hromadnému rozšíření.

Papež Pius XI. napsal Jos. Hronek. V Praze 1929. Nákladem Cyrillo-Methodějského knihkupectví Gustav Franci v Praze 8, str. 64 s 5 vyobrazeními. Cena včetně porta Kč 5.50. První česká jubilejní publikace o Sv. Otci Piu XI. přibližuje československému lidu osobnost a dílo současného Velekněze. Autor této knížky, rozvíjí před námi obraz života kněze Achilla Rattiho, a to od let studia až do jeho zvolení za papeže. Nato podává přehlednými rysy dobu jeho pontifikátu a sleduje při všem vypravování úzký vztah papežův ke katolíkům čsl. republiky a tak nabádá k úctě, oddanosti a k lásce k Sv. Otci. Víťame tuto první českou knížku, která jako na zavolanou vychází v tomto roce, kdy oslaví sv. Otec své 50leté kněžské jubileum, kdy celý svět s úctou k němu patří za velkomyšlné vyřešení t. zv. otázky římské a kdy zvláště jsme vázáni vděčností synovskou za dobrodiní nám prokázané vystavěním v Římě české kolleje Nepomucenum. Knížka jest pěkně upravena a ozdobena nejnovějším obrazem sv. Otce, J. Exc. st. sekretáře kardinála Gasparriho, J. Exc. nuntia pražského

Msgr. P. Ciriaciho, sekretáře Msgr. X. Rittera a zdařilým snímkem vatikánského města. Jsme pevně přesvědčeni, že každý katolík rád po této knížce sáhne, takže první její vydání bude záhy rozebráno.

„České jubilejní obrázky k I. sv. přijímání“. Cyrillo-Methodějské knihkupectví Gustava Franci v Praze vydalo k letošním oslavám svatováclavským a svatojanským krásné obrázky dle originálů F. B. Doubka a to: „Sv. Václav přijímá poprvé Tělo Páně“ a „Sv. Jan Nepomucký podává Tělo Páně královně“. Provedení obrázků jest dokonalé a vyrovná se úplně výrobkům cizím, laci pak je daleko předčí. Obrázky vydány byly ve třech velikostech. Normální velikost stojí 1 Kč, v poloviční velikosti 60 hal. a pak zcela malé obrázky pamětní po 20 hal. Obrázky mají obvyklý text jako památky na I. sv. přijímání, část pak vydána byla bez textu, takže lze obrázků užíti i pro dospělé osoby, které v letošním jubilejním roce přistoupí k svatému přijímání. Víťame tento podnik p. Franciův a jsme mu vděční, že můžeme doporučiti vd. duchovenstvu obrázky české.

„K Panně Neposkvrněné národ český“ jest nadpis právě vyšlé knihy od Karla Kolíska. Je to veliký popis jubilejní pouti do Lurd r. 1928 se všemi 20 kázáními a promluvami slovutných kazatelů poutníků. 20 původních obrázků jest její skvostnou ozdobou. Cena jen 17 Kč. Vydání I. bylo hned rozebráno. Vyšlo již II. vydání. Objednávky přijímá Administrace „Růže Lurdské“ v Brně, Falkenstenerova 42.

biče — T. Horáková, Zdounky — M. Muroňová, Janovice — Fr. Vysudilová, Albrechtický — Mil. Waisar, Brno — Ant. Buchta, Ivaň — B. Hanzliková, Tovačov — Petr. Tuzarová, Praha — Fr. Bukovjan, N. Hrozenkov — M. Gochlalová, Štramberk — A. Lerychová, Něm. Prusy — Fr. Gottwaldová, Měrotín — Ž. Gaščíková, Králice — Fr. Rozsypal, Vel. Senice — Farní úřad, Všechnovice — N. N. z Přerova — Fr. Šádková, Němčice n./H. — Dp. Fr. Valenta, far. Březolupy — Dp. Jos. Nizký, far. Praha-Žižkov — J. Otíпка, Šenov, Slez. — A. a Mil. Ševčíkovi, St. Bělá — J. Duchoň, Opatovice — H. Rubrová, učít. Brno — Cec. Bartoňková, Biskupství — Jiří Žádník, Lideřovice — M. Stúdená, Blučina — Fr. Šiler, Kateřinky u Opavy — N. N. Šlapanice — Manž. Rožkovi, Šlapanice — A. Vláščilová, Tršice — Far. úřad, Štítná n./Vl. — Dp. Fr. Pazdera, katech. Úhošť — Fr. Hanák, Vizovice — 40 Kč: N. N. Lišeň u Brna — M. Zatloukalová, Cisařov — Čten. Hlasů, Žadovice — Pacienti měšť. nemocnice Kroměříž VI/I — A. Dížková, N. Hvězdlice — 32/40 Kč: F. Kolářová, Polešovice — Po 30 Kč: N. N. Žakovice — Čten. Hlasů z far. Hulínské — A. Slíva, Šenov, Slez. — A. Lipka, hor. Šenov, Slez. — Manž. Žářišti a Juříhovi, Hovězí — A. Brachtlová, Poříč u Litomyšle — M. Voráčová, pošt. úřed., Postřelmov — Dp. Fr. Zapletalík, far. N. Losiny — F. Kolářová, Polešovice — Dp. V. Rutta, far. N. Ves u Mor. Ostravy — Stařenka Horáčka, Polešovice — N. N. Jiřikovice — M. Manová, Třebíč — Po 25 Kč: N. N. Všetuly — Rod. Kalusova, Bystřice p./H. — L. Riedl, Mařatice — L. Revenda, Šenov — A. Mocková, Vysoká n./B. J. Blahová, Jindřichov — Fr. Kostruha, Khlplak u Opavy — 23 Kč: Žofie Plotěná, Jiřikovice — Po 20 Kč: N. N. z Lipové z Ludslavic — N. N. poutník — Manž. Rygalovi, Hulín — N. N. ze Všetul — A. Kudlík, Radkovy — R. Haselmanová, Konice — B. Liška, Prostějov — D. Vykydal, Husovice — Konv. Dominikánů, Uher. Brod — Dp. C. Stojan, prof. Přerov — Dp. Fr. Svoboda, far. v Rovečné — M. Kratinová, Brno — J. Štořlová, Ivanovice — Fr. Lužný, Unčovice — A. Vašinová, Bochoř — N. N. Podivice — Čten. Hlasů z Čech — J. Sedlářová, Měrovice — Dp. V. Švec, far. Žešov — Sestra Methodie, Praha II. — Fr. Špunda, Obřany — J. Doležal, Popůvky — M. Novotná, Police n./M. — N. N. Kladeruby — J. Pospíšil, far. Petrovice — Farní úřad v Břeclavi — M. Řihová, učít. Kostice — J. Zindulka, Vys. Les — Farní úřad, Vizovice — A. Teličková, Kře-

novice — K. Láťalová, Olomouc — J. Bubeník, Hranice — Roz. Stašková, Vesky — R. Kohout, Hamry — J. Pavelka, Vel. Karlovice — J. Vrllová, Přílepy — J. Horáček, Soběšice — V. Zapletalová, Skaštice — L. Navrátil, Podivice — L. Krejčová, Otonovice — A. Hercík, Merklín — A. Horký, Ruda — M. Huvarová, Albrechtický — A. Skoupilová, Kroměříž — J. Bartoník, Vrbka — J. Benda, Čechůvky — V. Kellner, Vsetín — M. Stuchlíková, N. Sednice — F. Blažková, Vysoká — A. Manková, Přerov — Manž. Poláčkovi, Jiřikovice — Fr. a Kateř. Homolovy, Lobodice — Dp. Fr. Svoboda, far. Rovečná — M. Bednařikova Uh. Ostroh — 18 Kč: A. Daňková, Brno — Dp. V. Oplť, Libochovice — Po 15 Kč: M. Směkalová, Nenakonice — Fr. Sklenářová, Bystrovany — A. Macek, katech., Lednice — M. Matoušková, Ivanovice — Fr. Žaludek, Příluky — Prov. Mil. bratři v Praze — Fr. Obdržálková, Hulín — M. Chmelařová, Noviči — Fil. Blahová, Vrbátky — K. Štrýblová, Vyškovice — J. Sikla, Brno — 13 Kč: Fr. Buriánková, Vřesovice — Po 12 Kč: M. Beránek, katech., Jemnice — Sestry sv. Kříže, Val. Meziříčí — Konvent řádu Voršilek, Kutná Hora — Mil. sestry, Řepy u Prahy — Farní úřad, Tešnovice — Klášť. Pracm., Nová Říše — J. Zatloukalová, Králice — J. Brabec, kanov. Hradec Král. — Schol. Duchoňová, Hor. Heršpice — A. Hronková, Kostelec — Fr. Hanuš, koop., Křížanov — M. Syrová, Čáslav — Farní úřad, Strážec n./L. — Jan Švestka, prof. Brno — Dp. Ig. Hrubý, far. Borkovan — M. Liškutinová, Jiřikovice — Po 10 Kč: Fr. Tomšík, Přílepy — J. Spáčil, Pravčice — M. Veverková, Brno — Fr. Juřina, Nýrov — A. Štěpánová, Loštice — J. Scheibert, Olomouc — F. Bartíková, St. Ves — N. Trčilek, M. Chrástová — Fr. Keller, Černovice — A. Sklenářová, Bystrovany — Fr. Trnka, prof. Karlín — T. Maříková, Brno — Šedé sestry, Benešov — Fr. Zámorský, far. Svěbohov — A. Roháčková, Žešov — A. Schubertová, Bystřice p./H. — Olga Ježková, Měrovice — A. Rosenkrancová, Tovačov — M. Kyselá, Mořkov — A. Křupka, Prostějov — Jos. Forman, katech., Něm. Brod — Fr. Gavlík, Radějov — A. Cernochová, Zdounky — Fr. Trousilová, Hranice — A. Lipovská, Černovír — Dr. Fr. Pospíšil, Hulín — A. Mikušková, Bilnice — J. Jedelský, Rovensko — Sestry Dominik Vyškov — N. N. z Přestavlk — Fr. Popelka Halusice — A. Otáhalová, Měrovice — Jos. Veselský, far., Penčice — J. Novák, Vsetín — J. Varada, Prácheň — Pokračování darů na příloze

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Vdp. Mikuláš Fischer, far. a děkan ve Strážnici.

Vdp. Vincenc Pernička T. J. na Velehradě.

Anna Pleváková z Vážan u Polešovic.

Barbora Měráková z Dluhonic.

Marie Leibnerová, Nový Povel u Olomouce.

Johanna Pivná v Kojetíně.

Alberta Šmolová z Přerova.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poulníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5.— Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého Italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupch provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

OBSAH: Vincenc Kubín C.S.S.R.: Svatohostýnské písničky, str. 81 — Svatý Václav (920-929) str. 81 — Obraz se Sv. Václavem na Sv. Hostýně, str. 85 — J. Drbohlav: Rozárka (dokončení) str. 86 — Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth (pokračování) str. 88 — Svatohostýnský apoštolát — brožurková akce pastorační, str. 90, — Zápisník svatohostýnského kronikáře str. 92 — Poděkování str. 96 — Prosby, str. 96 — **Vyobrazení:** Obraz se sv. Václavem na Sv. Hostýně, str. 85 — Obraz sv. Jana Nepomuckého v chrámu sv. Ignáce v Praze, str. 87 — Bohoslovci prvního ročníku arcib. semináře v Olomouci na Sv. Hostýně, str. 89.

Přátelům sv. Hostýna.

Začátek měsíce května byl ve znamení nejbližších příprav k různým pracím na Sv. Hostýně. Začal se upravovat a čistit starý hotel, opravovat stará křížová cesta. Před svatodušními svátky dojezdy do Bystřice čtyři vagony se součástkami železné vazby z Vítkovic. Jelikož se jedná z části o kusy deseti- až třinácti metrákové je doprava na Sv. Hostýn velmi obtížná a nákladná. Dne 23. května byla na Sv. Hostýně

komis, která schválila plány opravv kostela a v příštím týdnu, koncem měsíce května započne se s odkrýváním střechy. Kéž Bůh dá pěkné pohody a Matka Boží vzbudí mnoho štědrých dárců, kteří nám finančně pomohou. Jen měděný plech stál přes 114.000 a výdaje stále rostou.

Všem, kteří nám doposud pomáhali vroucí Zaplat Pán Bůh.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: 300 Kč: Hedv. Jašková, Bohučovice, Slez. — 200 Kč: Dp. Petr Bláha, far. Dol. Kounice — Mar. Babišová, Orlová — 110 Kč: Hedv. Blešová, Trubčin — 100 Kč: N. N. z Těšetic — Terez. Fidlerová, Komárov u Opavy — K uctění památky střečka Vojtko z Kojetína — Rodina Mařova, Osek n./B. — Terez. Pospíšilová, Ludslavice — Anna Huslarová, Kožušany — Mar. Čiháčková, učít. Brno — 90 Kč: A. Albrechtová, Londýn — Po 50 Kč: N. N. z Kroměříže — Fil. Hošťálková, Lipová — Po 1 Petron. Blažková, Bystřice p. H. — Anna Janečková — Čten. Hlasů ze Štítiny — A. Žizlavská, Přerov — Ing. Mildner, Mor. Hranice — Kar. Znojenská, Praha — Terez. Hebelková, Husovice — K uctění památky † Frant. Venského, Rychaltice — Jan Bezděk Janovice — Dp. Petr Tesař, děk. z Kroměříže — Jan Makůch, Bruntál, Slez. — Ofěrou z Bernatic 40 — Po 30 Kč: A. Ševcová, Veselá — K uctění památky † Mar. Šťastníkové z Kroměříže — Arnošt Hlavica, Kelč — Hel. Sokolová, Chomeč — M. Jemelíková, Sušice — Po 25 Kč: A. Havlátová, Čejkovice — Fr. Kokšová, Výškovice — M. Husičková, Tovačov — A. Král, Opatovice — Jul. Košnar, prof. Praha — Fr. Absolonová, Lideřovice — M. Musilová, Židenice — J. Nep. Vrlová, Přílepy — 23 Kč: Šírkou z Veselé u Slušovic — Po 20 Kč: Fr. Přikrylová, Dubany — M. Zajícová, Rožnov p./R. — V. Chlebek, Palkovice — Tom. Hejtman, Jiřkovice — Jos. Polášek, Frenštát p./R. — Fr. Horáková, Holešov — Fr. Kunert, Chomeč — Fr. Hložek, Dol. Těšice — Ot. Tenglerová, Hlubočec — K. Škrla, Velatice — M. Součková, Ivaň — M. Suchánková, Jezernice — J. Chutný, Dol. Velimeč — Fr. Němcová, Uh. Hradiště — Sigmund Tadeáš, Kobeřice — Fr. a Anna Burešovi, Mikovice — Ant. a Anna Tvrdoňovi, Mikovice — Ter. Terlecká, Vítkovice — Frant. Dubravská — M. Rečková, Klečůvka — Fr. Doda, Křtomil — N. N. Slavkov p./H. — N. N. z Ostravice — Jos. Zahradníková, Prostějov — M. Hajdová, Milotice — 18.60 Kč: Berta Slo-

váčková z Veselé — Po 15 Kč: H. Geriková, Veselá — Jos. Frnka, Viganice — V. Žáková, Nevšová — A. Pešková, Nevšová — Fr. Mrázková z Ochozu — N. N. Poruba — Po 10 Kč: M. Rudbecká, Rajhrad — J. Kaňáková, Vítkovice — N. N. Slušovice — Fr. Holubová, N. Jičín — Fr. Lukášová, Rudice — Fr. Pajdla, Nemetice — Fr. Šubertová, Olomouc — A. Janotková, Klokočov — L. Hlaváč, Kunčice p./Ondř. — N. N. z Přílepy — A. Rečka, Klečůvka — N. N. Přerov — N. N. Ostrava — K. Rampášková, Havřice — J. Jamková, Mniši — R. Pavlovcová, Hejčín — A. Krajčová, Ostrava — A. Motýčková, Raškovice — A. Slavičková, Praha — T. Zatloukalová, Zlatmašovice — El. Šeredová, Brno — A. Ošťádal, Svatá Voda — T. Blahulová, Rašovice — T. Benáček, Mor. Ostrava — M. Gadorková, Jankovice — J. Kučerová, Podbrežice — K. Dohnal, Želč — R. Lácinová, Lichnov — J. Dostál, Příbor — Fil. Pohajdová, Přerov — Po 5 Kč: M. Vlčková, Kunčice p./Ondř. — Fr. Košela, Val. Meziříčí — T. Svoboda, Křtomil — M. Kosová, Hodonín — Em. Lang, Hor. Heršpice — Fr. Šrubařová, Frenštát p./R. — M. Bašlářová, Rázovice — M. Jarošová, Slušovice — N. N. ze Slovenska — N. N. z Kyselovic — z Hovězí — N. N. z Břestu u Hulína 500 — Fil. Kolářová, Polešovice 38 — A. Glinarová, Místek 8 — Jul. Volná, Místek 7 — J. Šegef, Staroj. Lhota 3 — R. Zetková, Křhová 8 — Š. Sirovátko, Brno 3 — Rod. Váňová, Přerov 60 — N. N. z Prostějova 10 — N. N. z Křekova 10 — Dp. Kar. Bělík, koop. Slušovice 7 — J. Žakovský Bystřice p./Host. 8 — Mar. Kulová, Chropýň 100 — Ctitelka P. Marie 60 — N. N. 100. —

Na hlavní oltář: Fil. Vodáková, Stínava 50 — N. N. z Buku 50 — A. Juřinová, Nýrov 25 — Ev. Máderová, Boršice 20 — N. N. Konečná 20 — F. Čuba, Rajnochovice 20 — L. P. z Přerova 10 — Dráteníci Štěpán a Petr Mičuda, Zákopce na Slov. 100 — N. N. z Ludslavic 100 — N. N. Hovězí 15.

Číslo 6.

Červen 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

5. U Křížové cesty.

*Projdi širým světem
všechny vísky, města,
všude a vždy čeká
křížová tě cesta.*

*Ušak tu na Hostýně,
kde jen bory šumí,
duše taji kříže
nejlíp porozumí.*

*Rozjímá-li vážně
každé zastavení,
vycítí, nad lásku
Kristovu že není.*

*Pouta, biče, trní,
tělo rozedrané,
dojetím až slza
z teskných očí skane.*

*Řekne duše: „Šel jsi
Kriste cestou bolu,
dovol, nechať jdeme
po té cestě spolu.*

*Nenalezne klidu
v celé žití době,
dokud nespočine
srdce v Tobě, v Tobě..*

SVATÝ VÁCLAV (920-929).

Ukázka z díla „Dějiny české“ od P. Blažeje Ráčka T. J. prof. na arcib. gymnasiu v Bubenči v Praze.

ratislav zanechal sedm dítek, z nichž nejstarší byl Václav, mladší Boleslav; z dcer jmenuje se Přibyslava. Jejich matka byla Drahomíř z knížecího rodu Stodoranů v pozdějším Braniborsku, žena povahy násilné, křesťanka jen podle jména. O mládí a výchově svatého knížete se nám zachovaly v četných legendách některé zajímavosti. Starodávným zvykem slovanským byly postřižiny, jež záležely v tom, že otec neb příbuzný ustříhl hošíčkovi něco kadeří, jichž se ještě nůžky nedotekly; postřižiny se udílely v třetím, pátem někde až v sedmém roce. Měkká lebka dítěte potřebuje zajisté ochrany vlasů a proto matka je na stráž, aby se nikdo neblížil ostrým nástrojem hlavičce dítěte. Obřad ten značil zároveň konec dětského a začátek chlapeckého věku. Církev přidala k zvyku modlitbu a slavnost

končila hostinou. Tyto postřižiny udílené hošíkům jsou něco jiného než první tonsura kleriků. Při postřižinách Václavových byl přítomen nějaký biskup, snad světec z Řezna; ten postavil malého prince po zpívaných bohoslužbách u Panny Marie na stupně oltáře a požehnal mu slovy: „Pane Ježíši Kriste, požehnej pachole toto, jako jsi požehnal spravedlivé své.“ Pozvaná knížata ustříhla vlasů Václavových, načež následovala hostina.

Byl pak mladý princ, jak dosvědčuje Kristián, probudilého ducha a ostrého vtipu; a dala jej babička Lidmila, jejíž péči byl svěřen, učit se knihám slovanským a naučil se v brzce „všemu rozumu“. Pak jej dal otec Vratislav na školu v Budči a tam se počal učit knihám latinským a naučil se jim dobře, takže rozuměl knihám latinským a slovanským jako biskup neb duchovní a „pročítal je veskrz bez úhony“. A jako si zbožní hoši hrávají stavěním oltáříčků, u nichž napodobují kněžské úkony, tak i malému Václavu bylo nevinnou zábavou připravovati víno a hostie pro bohoslužby lisováním hroznů, mletím pšenice a pečením obětních chlebů.

Při nastolení na kamenný stolec v nádvoří Pražského hradu bylo Václavovi deset až dvanáct let; než dospěl vládla místo něho asi pět let matka Drahomír. Veřejné poměry vnitřní i vnější byly v této době velmi neklidné; dosvědčují to vraždy spáchané v krátké době na jednotlivých i celých rodech, dva vpády Arnulfa bavorského do země, vtržení Jindřicha Ptáčníka, boje mezi jednotlivými kmeny, na povrchu dvojí liturgie a vespod ještě kvas pohanství. Zbožná babička Lidmila požívala velké důvěry svého vnuka a proto na ni snaha Drahomír nevražila, chtělať sama budoucího knížete ovládati, zatím místo něho a pak s ním panovati. I uchýlila se stará paní v ústraní na vdovský svůj statek Tetín, aby tam v klidu mohla sloužiti Bohu modlitbami a dobrými skutky. Ale i tam ji pronásledovala žárlivost kruté snachy. Její dvořané Tunna a Gommon vnikli 15. září 921 v sobotu večer do Lidmilina hradu, zardousili ctihodnou paní jejím vlastním závojem a služebnictvo rozehnali. Poněvadž se to stalo pozdě večer, uvádí se jako den její smrti i 16. září.

Tak skončila svatá mučednice Lidmila, jež byla podle slov Kristiánových všelikých plodů dobrotivosti plná; v almužnách štedrá, v bdění neúnavná, v modlitbě nábožná, v lásce dokonalá, v služnosti k sluhům Božím přehorlivá; byla matkou sirotek, vdov těšitelkou, vězňů neúnavnou navštěvovatelkou a ve všech dobrých skutcích dokonalá. Poněvadž Bůh oslavoval hrob světky na Tetíně zázračnými znameními, dala Drahomír vystavěti na tom místě kostelík ke cti sv. Michala, aby lid ona znamení připisoval sv. archandělu a ostatkům svatých. Roku 925 dal sv. Václav tělo její převésti na hrad Pražský k sv. Jiří, kde dosud odpočívá. O její statky se rozdělila Drahomír s vrahy, kteří nabyli na čas velké moci; poněvadž si však vedli velmi zpupně, propukl proti nim obecný hněv, před nímž Tunna zavčas i s příbuzenstvem prehl za hranice, Gommon však byl vyhlazen s celým rodem svým.

Národ sám prohlásil svatou kněžnu Lidmilu za mučednici Kristovu — bylať utracena z těchž pohnutek jak později její vnuk — a církev prostě potvrdila poctu jí vzdávanou. Kdyby byla s dvořany hodovala jako Drahomír a hýřila, nikdo by jí nebyl ublížil, ale že své jmění vynakládala na chudé a kleriky, jež měla kolem sebe, byla zabita, její statky rozchváceny a duchovní rozplašeni. Svatá mučednice Lidmila je první květ svatosti, jenž vzklíčil ze setby svatých apoštolů slovanských; její největší chloubou je sv. Václav, v němž nejslavnější odchovanka svatých apoštolů slovanských vychovala i svému národu apoštola, v němž světky vychovala světky, mučednice mučedníka a českým matkám dala zárný příklad, jak mají vychovávat dítky od Boha jim svěřené. Roku 922 vtrhl do země Arnulf, vévoda bavorský, nejspíš jako spojenec spřízněného vévody Zlického. Ten užil zmatků v rodě Přemyslově k rozšíření vlastního panství, jež tehdy zabíralo dvě pětiny české země, celý východ a jih.

Ásí roku 925 jal se samostatně vládnouti kněžic Václav tehdy patnácti až sedmáctiletý. Jeho mladší bratr Boleslav dostal za úděľ Pšovsko, kde si v sousedství Zličanů v močálavité krajině hodlal zbudovati pevný hrad. Svolav starosty rodů oznámil jim své přání, aby mu totiž vystavěli hrad dílem římským, to jest obehnaný hradbou zděnou na maltu. Starostové mu odpověděli, že takový hrad stavěti neumějí a také nechtějí, poněvadž otcové jejich nikdy nic takového nedělali. Tu se rozpálil kníže hněvem a uchopiv předního mluvčího za vlasy utal mu hlavu. Tím byli ostatní tak přestrašeni, že mu padli k nohám prosíce za milost a vystavěli mu hrad podle jeho přání.

Jiné povahy byl sv. Václav. Bořil šibenice, mučidla a žaláře, vzdaloval se hrdelních soudů, jen důtkami mrskal tuláky, pijany a lidi nepořádné. Bořil chrámy pohanské, kde ještě stály, a po všech hradech stavěl kostelíky velmi krásné, přijímaje duchovní, kteří se k němu zvláště z Němec hrnuli s knihami a ostatky, takže se v Čechách konaly bohoslužby po všechny dny jak v národech velikých. Jeho štědrosti přišel vhod poklad nastřádaný otcem Vratislavem, z něhož plnýma rukama rozdával chudým, utiskovaným, duchovenstvu, vykupoval otroky, zvláště nekřtěné hochy. Podle slov Kristianových byl sirotků, vdov, chudých, lkajících a raněných neúnavným těšitelem, hladové nasycoval, nahé odíval, nemocné navštěvoval, mrtvé pochovával, hosty a poutníky přijímal jako nejbližší příbuzné, kněze a mnichy ctil jako Pána, bloudícím otvíral cestu pravdy, zachovával pokoru, trpělivost, tichost, lásku, která všechno převyšuje, násilím a lstí nikomu nic neodnímal; u vzezření byl velebný, tělesně neposkvrněný, takže si horoucně přál umřítí jako panic a na uchování zaslíbené čistoty chodil v přeostře žíní, na ní však nosil vzácné roucho královské stkvěje se tak před Bohem i před lidmi. Vojákům svým dával nejlepší zbraň i šat, vlídně s nimi mluvil, surově však a opilce dával přivázati k stolici a mrskati.

Tu vpadl hrdý soused na východě Radslav Zlický do území českého kmene. I vytáhl sv. Václav proti němu a vojska jejich utkala se v kraji kouřimském. Tu se zželelo sv. Václavu jeho lidu, a aby zastavil další krveprolití, vyzval svého soka na souboj uprostřed mezi oběma vojsky. Vítěz měl panovati nad územím poraženého. I přijel Radslav ke knížeti českému; vida však zářiti kříž na jeho čele a anděla po jeho boku, hrozícího mečem, padl sv. knížeti k nohám prose o milost, již se mu dostalo. Nejasná tato událost je jen důkazem, že země ještě nebyla sjednocena a že kmeny vedly mezi sebou boje.

Roku 929 vtrhl do Čech král Jindřich Ptáčník, jenž právě byl pohromil kmeny polabské, a zároveň s ním Arnulf bavorský. Sv. Václav ustoupil za boje k Praze a zavázal se k poplatku 120 volů a 500 hřiven stříbra. Od krále Jindřicha přijal darem rámě sv. Víta, k jehož cti postavil kostelík, již třetí, na hradě Pražském, okrouhlý, zděný, skvějící se leskem kovů, o průměru 11 m, takže pojal asi 320 osob; byl ozdobnější a větší než dosavadní kostelíky, takže už v tehdejších skrovných rozměrech byl hlavou všech kostelů českých a předurčen za první českou katedrálu.

V legendách čteme, že sv. kníže měl v úmyslu po posvěcení svatyně a po upokojení země odevzdati stolec mladšímu bratru, jíti do Říma a tam přijmouti z rukou papežových řeholní roucho; leč slavnější koruna mu byla připravena v české vlasti. Část velmožů trpce vzpomínala dřívějších dob, kdy bývali od knížat zváni k nákladným hostinám a zahrnováni od nich bohatými dary, kdežto tehdejší kníže obracel své důchody jen na dobré skutky a účely církevní. I jali se tupiti jeho vládu jako převrácenou a mnišskou a jsouce zvyklí ploditi v knížecím domě různice, ponukli Boleslava, aby se zmocnil vévodského stolce, dříve než jeho bratr všechny poklady po otci rozhází. Boleslav dopřál sluchu zlé radě, ale netroufaje si dobýti Pražského hradu útokem, vylákal podle jejich návodu bratra k sobě pozvav jej na posvícení, jež připadalo na svátek sv. Kosmy a Damiána (27. září), jejichž cti byl staroboleslavský kostelík zasvěcen. Sv. Václav, jenž měl ve zvyku o takových slavnostech kostelíky navštěvovati, pozvání přijal, ale tuše nebezpečí, přijel s vojenskou družinou. Po bohoslužbách vsedl na koně, počal hráti a veseliti se s družinou na dvoře Boleslavově. Při hostině spiklenci třikráte

povstali, aby knížete zabili dýkami pod šatem skrytými, ale vždy opět usedli. Přátelé Václavu radili, aby se spasil útekem; on však vytrval a uchopiv číši pozdvihl ji přede všemi a povýšeným hlasem volal: „Ve jménu svatého archanděla Michala vypijme tuto číši snažně prosíce, aby ráčil duše naše uvést k pokoji a radosti věčné.“ Vpředtuše smrti poroučel se kníže sv. Michalovi, jehož svátek na pozítří připadal (29. září) a o němž církev věří, že uvádí duše vyvolených do nebes; zároveň varoval spiklence od zamýšleného zločinu. Vrahové věděli, že kníže záhy zrána chodívá na jitřní; nastrojili mu tedy úklady a nařídili knězi, aby zavřel bránu kostelní. Nejprve jej dostihl bratr Boleslav a když mu Václav děkoval za včerejší pohostění, odpověděl onen zamračeně, že ho chce dnes jinak častovat, a tal ho mečem do hlavy. Václav, jsa silnější, vytrhl mu obnažený meč z ruky a povalil bratra na zem. Tu začal Boleslav volat po spiklencích, kde jsou, a proč tak špatně svému pánu pomáhají. I vyřítla se tlupa ozbrojenců, před ním se dal kníže na útek, prchaje do chrámu. Česta, Tyra a Hněvsa však jej dostihli u zavřených dveří a ubili mnohými ranami v pondělí ráno 28. září 929. Vražední se rozšířilo i na jeho stoupence v Staré Boleslavi i v Praze, pokud se nespasili útekem. Jejich dívky byly utopeny ve Vltavě; též jeho klerici byli oloupeni a rozplašeni. Drahomíř, jež hořce plakala nad tělem svého syna, prchla do Charvát, asi k své dceři Přibyslavě. Krev nevinně prolitá ukazovala se tři dni na místě umučení a stěnách chrámu, ač byla smývána, a též nad hrobem viděti se dávala; volala o pomstu jako krev Abelova, či země česká se zdráhala vpítí krev nejšlechtetnějšího syna, jež nosila? Jeho tělo odpočívalo tři léta ve Staré Boleslavi; pak je dal kající bratr slavně převézt k sv. Vítu.

Sv. Václav byl hned po své smrti ctěn od národa jako mučedník a dědic české země, to jest jako její vlastník a pán; vládnoucí vévoda byl pokládán za jejího správce právem. Neboť vztyčiv v Čechách kříž vzal sv. Václav výbojným sousedům záminku k zhoubným výpravám, jimiž byli porobeni pohanští Polabané. Hlas o jeho smrti pronikl i za hranice, latinsky i staroslovensky byly spisovány legendy na jeho počest. Brzy byl den jeho smrti slaven v Čechách a na Moravě jako zasvěcený svátek. Roku 1381 nařídil jeho svěcení Jan z Jenštejna jako papežský legát i v diecesi řezenské, bamberské a míšenské, r. 1729 byly o něm zavedeny církevní hodinky a mše v celé církvi od Benedikta XIII. Z nekatolíků světili jeho svátek jen kališníci. V Čechách a na Moravě je k jeho cti zbudováno 324 kostelů. Jeho obrazem zdobeny byly korouhve, mince, pečeti, svatováclavskými nazývány koruna, země, víra, řeč i hrad.

Na den sv. Václava r. 1914 světila „Česká družina“ v Kyjevě svůj prapor, darovaný jí od moskevských Čechů, na němž se stkvěla i koruna svatováclavská, a když vzrostla v pluk, byl nazván 1. ledna 1916 „prvním československým střeleckým plukem sv. Václava“. Roku 1923 razila republika prvních 300 zlatých dukátů s obrazem sv. Václava a nápisem: „Nedej zahynouti nám ni budoucím!“ Divadelními hrami byl oslavován v kolejiích jezuitských; po prvé byl hrán český kus k jeho počtě r. 1576. na dvoře klementinském. Byl složen od P. Mikuláše Salia, a lid vydržel až do konce, ačkoliv se čtyřikrát spustil déšť. Divadlem se zajisté nejúčinněji vštěpoval do srdcí mládeže tak světlý vzor oněch ctností, jež jsou ozdobou mládí. Sv. Václav nesprávně se někdy znázorňuje jako letitý muž; byl to knězic devatenáctiletý až jedenadvacetiletý. Vedle hluboké zbožnosti a dobročinnosti vyznačovala jej poměrně velká na onu dobu učenost a neporušená panickost. Nejvíce slávy mu zjednala mučednická palma.

Sv. Václav učinil mnoho pro slávu jména Kristova za svého života, daleko více však svou smrtí. Předkové naši už se nepotřebovali dovolávat přímluvy jen cizích svatých, jsouce přesvědčeni, že v nebi za ně oroduje svatý mučedník, jenž je kost z jejich kostí, tělo z jejich těla, kterážto okolnost byla mocnou pákou pro vzrůst nové víry, neboť ve středověku byli svatí a mučedníci chloubou národů. Jeho úcta se stala jedním z pout, kterým Přemyslovci spjali všechny české kmeny v jeden celek. Čechy tvořily jednu diecesi, jejíž biskup sídlil při jeho hrobě, u svatyně jim zbudované. A jak před věky se stal posvátným tmelem národa rozdrobeného v kmeny, tak jej

sjednocuje i nyní po tisíci letech, kdy je rozrytý v řadu stran. Sv. Václava, jehož světlá postava září na úsvitě našich dějin, ctí a miluje každý Čech, každý Slovák. Důstojná oslava 1000letého výročí jeho smrti je oslavou milenia našeho kulturního života, našeho duševního společenství se západními národy, do něhož hlavně jeho úsilím jsme byli včleněni.

Píseň svatováclavská je hymnus českého národa, jež zpívá za všech pohnutých dob; první tři sloky vznikly v 13. století v době braniborské. Tehdy k němu těžce zkoušení předkové volali: „Potěš smutné, zažeň vše zlé.“ Ostatní sloky pocházejí ze století 15. — Pěkně praví Palacký, že samo jméno výtečného panovníka tohoto ještě i nyní v milionech srdcí českých city a úmysly nábožné budití nepřestává. „Věřit“, jak dří legenda „sv. Václav v Boha celým srdcem a činil vše dobré v životě svém“. „Nedej zahynouti nám ni budoucím.“

OBRAZ SE SV. VÁCLAVEM NA SV. HOSTÝNĚ.

roti protější kazatelně na Sv. Hostýně visí starodávňý **obraz Zvěstování Panny Marie**. Jest malován dle obrazu, jenž byl roku 1330 v Římě zhotoven od Petra Cavalliniho, a posud visí v předsíni kostela Panny Marie v Trastevere v Římě. Pro nás Čechy má zvláštní význam, neboť v levém rohu v královském plášti stojí sv. Václav. Na hlavě okolo vévodské koruny má zlatou zář, v levici drží vytašený meč hrotem k zemi, v pravici má korouhev s červeným křížem v bílém poli. Před Rodičkou Boží a sv. Václavem klečí asi šestnáctiletý mladík, t. j. pozdější císař a král Karel IV., Otec vlasti. Nápis pod obrazem zní: „Sv. Václav dle zázvětného obrazu Karla IV.“ v Římě malovaný. Od sv. Otce Lva XIII. ve svátek sv. Cyrilla a Methoděje pro sv. Hostýn posvěcený o pouti římské Slovanů katolíků. L. P. 1881. Morava vděčná obraz tento slavně na svůj Sv. Hostýn vynesla 4. září 1881. Jezu Kriste Králi, Slované tě chválí. Dej jim pro svou dobrotu, svaté církve jednotu. Sv. Cyrille a Methoději proste, nám toho spomozte. Sv. Václave nedej zahynouti nám ni budoucím“.

Ale radost zřídka bývá bez pelyňku. Příhodilo se něco, co Rozárku velmi překvapilo. Průvod bral se domů jinou cestou, než kudy přišel. Ubohá poutnice dala se do pláče, vědouc, že s poutníky jíti nemůže a sama že domů nedojde. Na štěstí byly tam lidé s téže strany, odkud byla Rozárka a ti se umluvili, že děvče s sebou vezmou.

Bylo již pozdě na večer, když dívka se dostala domů. Můžeme si představit, jak byla doma uvítána. Chudinka, celý měsíc to odležela a když se poněkud zotavila z těžké hlavničky, která se dostavila pro těžké rány, kterých se jí dostalo na uvítanou z pouti, bylo pozorovati, že děvče bude mítí trvalou památku na tuto nemoc. Jaksi se pomátla. Rodiče pozdě zpozorovali, co zavinila jejich přenáhlenost. Skoro každoročně docházeli s ní na pouť na Sv. Hostýn a úpěnlivě prosili za zdraví slabomyslného dítěte, ale Bůh jich nevyslyšel. Tak byla potrestána jejich dřívější nemilosrdnost.

Když Rozárka dorostla, chodila na pouť sama. Byla tichá a konala si vše dle svého rozumu. Mívala někdy podivné nápady. Tu prosila, by ji přijali do kláštera, jindy zase by ji všechny svíčky v kostele rozsvítili neb všemi zvony zvonili, až půjde domů. Stačilo ji žádanou věc přislíbiti a již neobtěžovala a odešla. Tak bylo vždy v létě; že by však Rozárka došla i v zimě na pouť, toho se nikdo nenadál.

Po silné, několik dnů trvající vánici, vítr se opět utišil a zasvitlo krásné slunéčko. Ale paprsky jeho skoro nic nehřály. Bylo aspoň veseleji. Kněží z kláštera byli právě na sv. misií a doma zůstali kromě sluhy jen dva řeholní bratři. Jeden obstarával práce v kuchyni a hospodářství a druhý měl na starosti kostel a bránu klášterní. Chtěli-li jíti na mši sv., museli buď do Bystřice neb na Rusavu, což za takové nepohody bylo pro oba starší bratry již nemožné. Pojednou, zazní u klášterní brány zvonek. „I pro pána krále! Kdo to asi v takovém sněhu k nám jde?“ tázal se bratr vrátný sama sebe a již spěchal k bráně. Sotva však vyšel z pokojíčka na chodbu, slyší zpěv před klášterní branou: „Ó překrásná Paní na Libanu, jako cedr jsi vyvýšená, jako cypřiš na hoře Sionu, v Kadeš

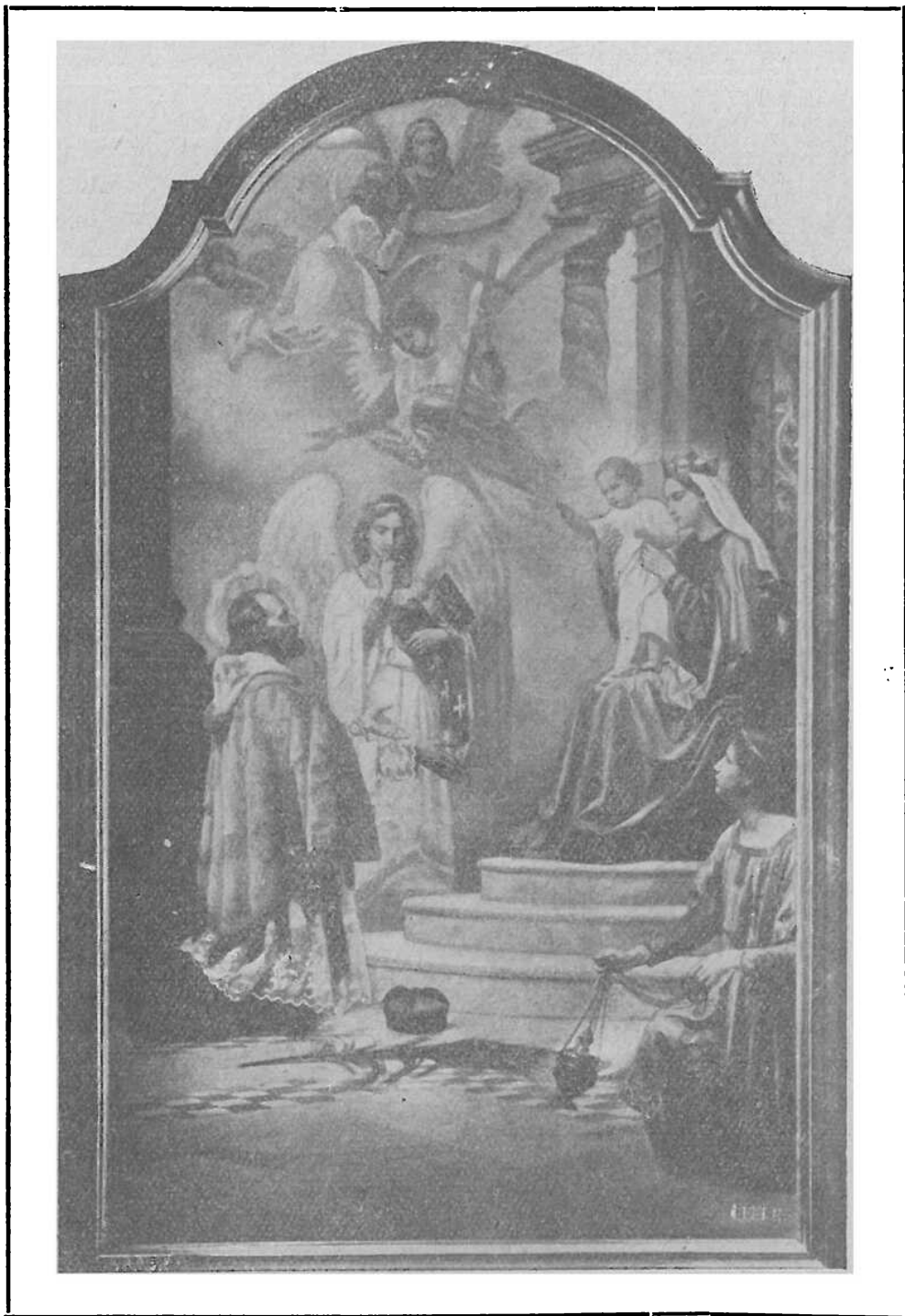
jsi palma povýšená.“ Otevře první dvéře, pak druhé od předsínky a jak se podiví, když vidí státi před sebou Rozárku, za balenou do velkého „vlnáku“ s velkým křížem — jaké mívají ve vesnických chaloupkách v jizbicích viset mezi obrázky svatých — v rukou. „Ale Rozárko!“ praví bratr „co vás to jen napadlo za takové nepohody vydat se na pouť na Sv. Hostýn a s křížem, jako byste celé procesí vedla?“ „Šak taky vedu“ odpověděla Rozárka „edem sa podíváte, kolko ich mám za sebou“. „Vždyť nikoho nevidím“ pravil bratr usmívaje se. „Edem sa dobře podívejte, tam ten velký strýc, byl naším starostou, zabila ho kláda, když svážel dříví s hor. Hned ten vedla něj sú náš kmocháček, umřel tak jak ten starosta a ta roba poďla něho sú naši kmotřenka. Umřeli před třemi roky. Tá v té bílé plachetce sú moja první mamička. Ta dívčica za ňú je moja kamarádka. Umřela před svajbů. Ti dva ogaři v zadu sú od súseda. Oba umřeli na osýpky“. „No, to jste dovedla celé procesí mrtvých“, pravil udiveně bratr. „A už ste, velebný pane, někdy počul, aby mrtví chodili?“ táže se Rozárka. „Edem sa podíváte, v zadu sa zase ešte negdo táhne“ a Rozárka se dívá upřeně, kdo se to omeškal. „Pro Boha, dyť to sú naše mamenka, to zasejc budu bita“ a hned se tlačila do předsínky, by se ukryla. Teprv teď bratr zpozoroval, že jest Rozárka bosa. „Ale co vás to jen napadlo v takovou zimu jít bosa?“ — „Mamička mi schovaly botky, abych jim neutekla. Aspoň sa mi šlo lehčej“, odvětila Rozárka. „Ale vždyť z toho můžete mít smrt! Počkejte okamžik, donesu vám nějakou starou obuv“. Odběhl a za malou chvíli donesl staré papuče. „Ty si hned obujte. Zavolám sluhu, by vás dovedl do kaplanky. Vždyť byste nám tu ještě zmrzla“. Co se Rozárka obouvala, zavolal bratr sluhu a nařídil mu, by zavedl poutnici do „kaplanky“, tam ji dobře v kamnech zatopil a donesl jí něco teplého z kuchyně, by se zahřála.

Sluha učinil, jak mu bylo nařizeno a Rozárka se stěhovala do „kaplanky“. Jest to budova po pravé straně kostela, kde bývali dříve, nežli byl postaven klášter,

ubytování kněží a kostelníci, kteří na neděle a svátky docházeli z Bystřice na Sv. Hostýn obsloužit poutníky. Rozárka všoupla do malého pokojíčka, který byl dříve určen pro kostelníky, teď umístěna v něm čet-

trochu vody, že ji nějak bolí hlava a proto si bude dávat studený obklad. Večeři ji sluha zase donesl.

Když ráno bratr otvíral kostel, již zase zpívala před dveřmi kostela; pak si konala

Obráz Sv. Jana Nepomuckého v chrámu Sv. Ignáce v Praze.

nická stanice. Brzy praskal v kamínkách vesele oheň a sluha odběhl do kuchyně pro něco teplého. Rozárka se cítila brzy jako doma. Teploučko na ni dobře působilo. Když pojedla, usedla na lavici a počala zase zpívat píseň, kterou u brány klášterní nedozpívala. Večer si došla pro

své pobožnosti. Stěží dostali ji ven, by se ohřála kávou, kterou ji sluha donesl do kaplanky. Před polednem, když bratr došel do sakristie, by odzvonil poledne, přišla tam za ním, nesouc kříž v rukou a prosila by ji jej posvětil. „Já nejsem knězem“ pravil bratr „a proto nemohu světit“. „Co

byste nemohl, enom dyby ste chtěl“, doléhala Rozárka a nedala se nikterak odbýt. Bratr vida, že není pomoci, sáhl do kropek visící u dveří, požehnal sebe a pak pokropil kříž. Rozárka byla nanejvýš uspokojena. „Teď jděte do kaplanky a sluha vám donese něco k obědu“. Rozárka uposlechla a šla. Odpoledne zvonila zase u brány. Když bratr otevřel, stála před ním v cestovním úboru, držíc v jedné ruce kříž, v druhé papuče. „Velebný pane, tady vám odevzdávám ty papuče, půjdu zase domů“. „Ale co vás to napadá jít v té zimě bosa a k tomu ještě tak daleko. Papuče vám daruji a hned si je obujte, sic zmrznete“ nařizoval bratr. „Nechci je, mamička by mysleli, že sem je někde ukradla“. Ne a ne se dát přemluvit, aby se opět obula. „Tak zaplať vám Pán Bůh za vše a s Pánem Bohem“. „Kdy budete, prosím vás doma, vždyť bude za chvíli tma?“ „Přenocuji u dobrých lidí a zejtra v poledne dojdou domů“, odvětila a jala se zpí-

vati píseň, kterou zpívají poutníci při odchodu se Sv. Hostýna, ubírajíc se sněhem vesele domů. Bratr sebral papuče a prohodil ještě pro sebe. „Však ty sem již nepřijdeš“, zavřel bránu a šel po práci.—

Rozárka skutečně již na Sv. Hostýn nepřišla. Když došel v létě průvod z jejího rodiště, tážal se bratr poutnic po Rozárce. Sdělily mu, jaké překvapení na ni čekalo po zimní pouti. Mamička též den, co Rozárka utekla na pouť s křížem, sjela nešťastně po omrzlém žebříku, když šla pro píci na půdu a ještě též den skonala. Když došla Rozárka domů, měla právě pohřeb. Doma bylo vše uzamčeno. Sedla si pod kůlničku a únavou brzy usnula. Když domáci přišli z pohřbu, našli ji na polo zmrzlou. Přivedli ji zase k sobě, ale silná horečka jí lomcovala. Ulehla a do čtrnácti dnů šla za mamičkou.

Bratr na Sv. Hostýně měl tudíž pravdu, když pravil, že Rozárka již na Sv. Hostýn nepřijde. —

Alois M. Schwanmel, Mor. Ostrava.

KONNERSREUTH.

(Pokračování).

S koro ráno o $1\frac{1}{2}$ l hodině 30. září 1925, v úmrtní den svaté Terezičky, se Terezie Neumannová modlila při elektrickém světle. Najednou se jí ukázalo „milé světlo nazelenalé a též namodralé, jakého není na celém světě“, pravila sama o něm, a opět se ozval známý jí hlas: „Ode dneška můžeš choditi bez cizí pomoci a viditelná nemoc ti přestane, ale za to přijde jiná, těžší“. Rézi nevěděla, co si má počítí, neboť lidé ji budou všelijak proto posuzovati. Dostala však odpověď: „Poslouchej slepě svého zpovědníka a důvěřuj mu ve všem. Ustavičně musíš svému vlastnímu já odumíratí. Počínej si vždycky jako dítě a buď prosté mysli.“ Světlo pak zmizelo.

Rézi povstala z lože a pokoušela se sama po pokojíku choditi. Zdařilo se jí to. Druhého dne šla sama do chrámu.

Brzy se dostavilo ohlášené utrpení. 7. prosince 1925 cítila hroznou bolest a musila opět ulehnutí. Byl přivolán z Waldsassenu zdravotní rada dr. Seidel. Poznal, že Rézi má zápal slepého střeva a že třeba rychlé operace ve Waldsassenu. Všichni konali přípravy k odjezdu: otec chodil po vesnici a hledal povoz a matka připravovala prádlo. Zatím Rézi zavolala faráře a tážala se ho, zda by nesměla sv. Terezičku prositi, aby ji uzdravila bez operace — ovšem kdyby to byla vůle Boží — ne že by nechtěla jíti na operaci, ale aby matku ušetřila velké bolesti. Když s tím farář Naber souhlasil, přiložila na nemocné místo pouzdro s vlasem sv. Terezičky, který dostala od karmelitského kněze Serafima a jejíž stále měla okolo krku. Okolostojící se modlili k světici o pomoc. Rézi trpěla hroznou bolestí a svíjela se z boku na bok jako červ. Najednou se však poněkud vzpřímila, otevřela oči a se zářícím obličejem zdvihla ruce, jako

by někdo před ní stál. Několikrát po sobě řekla: „Ano“ a posadila se na lůžko. Na to několikrát přitlačila na nemocné místo a otázala se: „Skutečně?“

Farář jí dal otázku, zda byla u ní sv. Terezička? Zda opět pomohla?

„Ano! Viděla jsem opět nádherné světlo a slyšela jsem známý, milý hlas; zároveň jsem spatřila bílou ruku, jejíž tři prsty byly nataženy a dva staženy. Hlas mi řekl: Tvoje úplná odevzdanost a radost z utrpení nás těší. A aby svět poznal, že jest nějaká vyšší moc, nebudeš musiti se podrobiti operaci. Vstaň a jdi hned do chrámu a poděkuj Bohu. Smíš však ještě mnoho trpěti a tím spolu-

Bohoslovci prvního ročníku arcib. semináře v Olomouci na Sv. Hostyně.

působiti na spáse duší. Nemusíš se však ničeho báti, ani při vnitřních bolestech. Vlastnímu já musíš čím dále tím více odumírati. Buď vždycky dětinné a prosté mysli!“

„Matko přines mi šaty!“

Rychle se oblékla a šla o 7. hodině večer s 10 osobami do kostela, tam poklekla před svatostánkem a Pánu Bohu děkovala za uzdravení.

Bolesti a horečky zmizely. V noci vytekl všechen hnís a toliko strupy na rtech zůstaly ještě 8 dní. Druhého dne šla opět do chrámu k sv. přijímání. Odpoledne s ní jeli do Waldsassenu k lékaři Seidlovi, jenž prohlásil Terezii za uzdravenou.

Začátkem postu 1926 musila Rézi zase ulehnutí. Měla vředy v uších, které jí působily tak velké bolesti, že se ani modliti nemohla. Na Bílou sobotu vředy pukly a bolesti přestaly. Mezitím jedné noci, když bděla na loži, spatřila božského Spasitele klečícího na hoře Olivetské a vedle něho zahradu, skálu, stromy atd. a tři učedníky, kteří byli spolehnuti o kámen. Při tom pocítila prudké bolesti v boku a pozorovala, že se tam řine něco teplého. Byla to krev, která teprv na druhý den přestala téci. Na levém boku nad srdcem jí povstala rána půl čtvrtá cm dlouhá a 1 cm široká. Ve čtvrtek před půlnocí druhého týdne viděla bičování Páně, následující čtvrtek trním korunování, za

týden nesení kříže, pak na Zelený čtvrtek Spasitele na hoře Olivetské a na Velký pátek celé umučení Páně od hory Olivetské až po Golgotu. Při viděních ležela na posteli, jakoby již umírala a krev jí hojně tekla z rány v boku a z očí, takže okolostojící byli upozorněni na ukrytou ránu v boku. Když večer na Velký pátek po vidění opět k sobě přišla, cítila, že také na rukou a nohou se jí řine krev. Kromě toho pocítila na hořejší straně rukou a nohou velké bolesti, jako by tam něco tlačilo (hřeby). Rodiče, příbuzní a rychle přivolaný farář Naber zjistili na hořejší straně rukou a nohou kulaté otevřené rány, z nichž tekla čistá krev. Tyto rány byly 14 dní otevřené, pak se na nich utvořila jemná kůže, která se protrhla v pátky a krev opět tekla. Na velikonoce, kdy církev sv. zpívá radostné Aleluja, a na vánoce se nedostavilo krvácení.

Zdravotní rada dr. Seidl chtěl, aby se rány zahojily. Proto je namazal mastí na rány. Rány nabotnaly a Terezie velkými bolestmi se svíjela. Proto byly obvazky odstraněny. Lékař dal nové obvazky s mastí. Terezie velkými bolestmi upadla do mdlob. Druhého dne skoro ráno 17. dubna se obrátila o pomoc k sv. Terezičce, co si má počítí s ranami a za chvíli pocítila, že obvaz na ranách povoluje. Zavolala rodiče, aby jej odstranili a podívali se na ránu. Zpozorovali, že rána se zavřela a zarostla tenkou, úhlednou kožičkou. Dr. Seidel již nic s ranami nečinil.

SVATOHOSTÝNSKÝ APOŠTOLÁT — BROŽURKOVÁ AKCE PASTORAČNÍ.

Cílem brožurkové akce jest, podporovati tiskem velké katolické úkoly naší doby, zvláště nesnadnou a složitou duchovní správu.

Vzorem jest nám sv. Pavel, který svými vzácnými pastoračními listy účinně podporoval svůj vlastní apoštolát a apoštolát Církve sv. pro všechny budoucí časy. Nepřikládal by i dnes tisku největší význam a nepostavil by tisk účelně do služeb království Božího a duší?

Prostředkem, aby brožurková akce došla svého účelu, jsou pěkné laciné brožurky, které se mohou snadno rozšiřovati a přijíti do rukou každému. V těchto spiscích má se jednati o všech otázkách, v kterých se náboženství stýká s životem.

Obsahem brožurek je sv. katolická víra jako největší poklad pro každého. Nynější člověk má radostně chápati, že mu Církev katolická zajišťuje plnou pomoc Boží pro všechny jeho správné životní zájmy.

Příležitosti k rozšiřování brožurek jsou: lidové misie, exercicie, pouti, spolky, sjezdy, přednáškové večírky, poučení snoubenců, zdavky, křty, úvod, zaopatřování, pohřby, první sv. přijímání, propouštění dětí ze školy, začátek školního roku; zvláštní útoky na statky náboženské, na př. na Církev, na papežství, na školu, soustavné pojednávání o důležitých otázkách na kazatelně pro celou farnost, ve spolicích, na schůzích, ve vyšších školách, v kroužcích. Všechno to se podporuje šířením brožurek z ruky do ruky a od domu k domu.

Velice se osvědčují brožurkové lišty u kostelních dveří, v nemocnicích, ve spolkových místnostech. Nejednen dobrý spisek dostane se tak tiše a jistě do pravých rukou a přinese velké pozhnání. Někdo si v obchodě nekoupí spisek z pohodlnosti, z lidských ohledů nebo z nevědomosti. Ale ve veřejném výkladě si nepozorovaně brožurku koupí. Zvláště nemá chybět lišta v žádné katolické nemocnici. Doba rekonvalescence je nejvhodnější pro vnitřní obnovu náboženskou četbou. Dobré spisy jsou pak tichými Božími posly, kteří zvou k návratu k Bohu.

Způsob šíření. Brožurky se nejsnáze rozšiřují pod dozorem duchovenstva laickými apoštoly, praktickými sodály nebo sodálkami, členy nebo členkami III. řádu. Ti musejí vyhledávat příležitosti a jich využívat, pečovat, aby ve vhodnou dobu objednali vhodné brožurky a je nabízeli. Kněz dává pokyny, vybírá brožurky a udržuje pracovníky v horlivosti. Rozumí se samo sebou, že brožurky může rozšiřovati také knihkupec, chce-li se té věci ujmouti.

Kdo se chce přesvědčiti o prospěchu a užítku tohoto moderního pastoračního prostředku, ať to jen zkusí. Z polovičatého pokusu však nelze spolehlivě souditi. Brožurek třeba užívati jako pravidelného činitele v duchovní správě. Vliv těchto četných drobných a tichých pomocníků se brzo ukáže a mívá nezřídka výsledky neočekávané.

Cena brožurek ukazuje, že zde nejde o zisk, nýbrž jen o prospěch duší a o výpomoc v duchovní správě.

Prostředky na zakoupení těchto sešitků mohou se opatřiti sbírkami nebo jednotlivými obětavými laiky. Několik set korun na takovou pastorační literaturu prospěje duším víc než krajky, vyšívání a p. Ostatně, kde možno, dejme si brožurky zaplatiti, neboť darovaných věcí si lidé často málo vážívají.

Několik pokynů a rad o brožurkové liště.

1. Hledme každý týden vykládati nové brožurky. Není-li cena již natištěna, nezapomeňme ji napsati na obálce vpravo nahoře.

2. Pokladničku hledme každý večer vyprázdniti, zvlášt v neděli a v zasvěcený svátek.

3. Při výběru se řídme církevním rokem, památnými dny ve farnosti, dny, kdy spolky nebo stavy přistupují k sv. přijímání. Použijme také události mimocírkevních, na př. voleb, nehod, novinových útoků atd. Brožurky musejí býti vyloženy v pravý čas.

4. Kde se lišta nově zřizuje, třeba na to upozorniti v nedělním kázání, později aspoň jednou za rok, na př. když se káže o zhoubě špatného tisku.

5. Do lišt mimo kostel, na př. v nemocnicích, ve spolkových domech, doporučovala by se též drobná zábavná katolická literatura. Jestliže je zábavná literatura v liště vyložena, je větší nebezpečí krádeže. Knížky dražší je lépe ponechávati katolickému knihkupci.

Velmi vhodné brožurky do lišty u východu z kostela vycházejí ve sbírce „Životem“ nákladem exercičního domu v Hlučíně za cenu pranepatrnou. Těmito brožurkami se má v nejširších vrstvách našeho národa buditi zájem o náboženství a o život podle víry. Statisíce jich jest již rozšířeno mezi naším lidem a těší se veliké oblibě. Prosíme každého uvědomělého katolíka, který při svém obyčejném povolání chce jako mimochodem a hravě přispívati k záchráně duší, aby rozšiřoval tyto drobné tiskoviny při každé příležitosti.

Sbírka „Životem“ vychází v seriích. Každá serie má 24 čísel (I. ročník 1 — 24, II. ročník 25 — 48 atd.). Právě vyšlo číslo 53. serie III. — Sbírku lze předplatiti také jako časopis. Předplatné 13 Kč na serii. Objednávky na adresu: Exerciční dům v Hlučíně.

Získávejte odběratele pro jubilejní XXV. roč. Hlasů! Vyprávějí vám o vašem milém poutním místě, budí a udržují úctu ke Královně svatohostýnské, hájí zájmu Jejího Božského Syna, skýtají poučení a pobavení celé vaší rodině a četba jejich je duch. pokračováním vaší pouti na Sv. Hostýn.

ZAPISNÍK SVATOHOSTÝNSKÉHO KRONIKÁŘE

Mezi nejhornlivější svatohostýnské poutníky a naše pomocníky ve zpovědnici patří nesporně pan kons. rada Vinc. Pecháček z Val. Meziříčí. Bylo nám velkou radostí, že sám nejdůstoj. pan arcibiskup jeho zásluhy o sv. Hostýn uznal a ocenil. Před první poutí dostal P. Superior od nejd. pana arcibiskupa dopis, který o první pouti v přítomnosti všech důst. Pánů přečetl a panu kons. radovi odevzdal.

Dopis zní:

Veledůstojný pane rado, milý příteli!

Bylo mi už vícekrát referováno, jak horlivě vypomáháš v duchovní správě na Sv. Hostýně. Snad již po léta není pouti, není neděle, abys nebyl na Svatém Hostýně. Tak jen loňského roku snad jsi tam byl pětaticetkrát, vzděláváje svou příkladnou obětavostí své bratry v Kristu a hoje rány duší přicházejících na posvátnou horu hostýnskou smířit se svým Bohem a načerpat nových sil k další pouti životem.

Je to zajisté velká láska k Sv. Hostýnu, na jehož úpatí takřka jsi se narodil a s nímž, abych tak řekl, už v nejútlejším věku srostl, která Ti dodává mimořádné síly k činnosti tolik záslužné a bohumilé.

Je to tvůj apoštolský duch, který neváží žádné námahy a žádné oběti, když běží o přispění duším hledajícím Boha, pokoj a svou spásu.

Pronáším-li veřejně jako arcipastýř slova uznání a díky, pak to činím po zralé úvaze a u vědomí, že jest nutno vyzvednouti činnost katolického kněze, směřující přímo k oslavě Boží a blahu lidstva, a tak ukázati, čím nutno měřiti a v čem spatřovati cenu lidských činů, a to zejména v době, kdy všude téměř vládne a hybnou silou činů lidských jest nízké sobectví.

Činím tak proto, že si vážím na výsost práce kněze, žijícího již na zaslouženém odpočinku. Snad nikdy, pokud pamět naše sahá, nepociťovali jsme v naší milé arcidiecesi tak těžce pravdu slov Spasitelových:

Žeň sice hojná jest, ale dělníků málo. (Mat. 9. 37.)! Hladina veřejného života u nás, kterou světová válka tak hrozně rozbouřila, znenáhla se tiší, klidná rozvaha se vrací a lid dobré vůle na všech stranách volá po dobrých kněžích. Jak je tu těžko u srdce biskupovi, když vidí, že maličtí žádají chleba, ale není, kdo by jim ho lámal. (Pláč 4, 4)! Avšak útěchou zase mu bývá, když vidí, kterak mnohý kněz, třeba skličěn obtížemi stáří a churavostí, seč jeho síly stačí, na vinici Páně dále pracuje.

A že jsem si přál, aby Ti tento můj list byl odevzdán o pouti na Svatém Hostýně, k tomu mne zase pohnula láska k tomuto poutnímu místu, abych mohl při této příležitosti opět dáti na jevo, jak velice si vážím této posvátné hory, všem Moravanům tolik milé, na níž Rodička Boží divy tvoří!

Vzdávaje Ti tudíž, milý rado a dávný příteli, zasloužený a upřímný dík nemám jiného přání, než abys na mocnou přímluvu Matky Boží Svatohostýnské mohl ještě dlouhou řadu let tak horlivě jako dosud na Svatý Hostýn putovat a tam o poutích vypomáhat. A Rodička Boží Svatohostýnská jistě se již postará o svého ctitele, aby za svou lásku k ní a věrné služby své byl hojně odměněn již zde na zemi, ale zvláště jednou na věčnosti!

Žehnaje Ti ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého trvám s upřímným pozdravem v lásce oddaný

Leopold, arcibiskup.

Dáno v Olomouci 10. dubna 1929.

A. K. z Kobeřic píše: Ani byste nevěřil, jaké obliby došly milé Hlasy Svatoh. Když jsem je v neděli roznášel, pravila mi jedna odběratelka: „No pojdte, pojdte! Již se jich nemohu ani dočkat, jak je to tam pěkné!“ Druhá: „Již jsem si myslila, že mi jich již ani nedonesete! Na druhý měsíc Vám dám, pošlete mi na Hostýnek nějaký příspěvek.“ A jiný mi zase pravil: „Nebyly

tu Hlasy již dříve “? Myslil si, že je nechávám u sebe ležet. Privil jsem mu: „Přece ta zima to všechno brzdí!“ A tak mluví skoro všichni; zkrátka Hlasy Host. se všem líbí, což mi působí velkou radost.“

Vždycky jsem si myslil, když jsem četl různé ty básně a písně k oslavě Rodičky Boží: Jak šťastný může býti ten člověk, kterému dal Pán Bůh milost, že může písmem velebiti nebeskou Matku! O jak je to krásné! Mně však nebylo toho velkého daru dáno, a proto, abych aspoň nějakou maličkostí přispěl k oslavě Panny Marie, umínil jsem si získati aspoň několik dobrých duší pro Hlasy.

Také vzdávám díky Panně Marii za všechna dobrodiní a ochranu jak ve válce, tak v ruském zajetí. Ležel jsem v Kyjevě v nemocnici a právě po operaci počali Rusové Kyjev bombardovati, nemocnici, kde jsem ležel, úplně rozbili. Padlo na ni 40 granátů mimo kulometů a pušek! Zkrátka hrozné to bylo. Z toho všeho jsem šťastně vyvázl s pomocí boží.

Jednatel Jednoty Orla v O. píše:

Na Váš přepis sděluji, že naše Jednota Orla neodebírám Hlasů Svatohostýnských, které dostávám od zdejšího farního úřadu. Navrhuji, abyste požádal Ústřední Radu Orla v Bíně, aby nařídila všem Jednotám povinný odběr Hlasů, alespoň jeden výtisk. Dále podotýkám, že veškeré knihy, které nabízíte v Hlasech Svatohost., byste měli zasílat na Jednoty Orla, s poznámkou: bratru vzdělavateli; neboť knihy ty jsou velmi vzácné, velmi vhodné bratrům vzdělavatelům, laikům.

Poutní ruch v dubnu a v květnu.

Bílá neděle byla opravdu bílou; ráno padal sníh a poletoval skoro celý den. Poutníků bylo asi 130, u sv. přijímání 55. Na druhou neděli po velikonoce byla hustá mlha a večer pršelo. Poutníků 170, sv. přijímání 102. Týden na to, na Ochranu sv. Josefa poutníků na 200, sv. př. 125. Ve středu 24. dubna přivedl pan učitel 30 dívek pokračovací školy v Bystřici p. Hostýnem.

První pout. Bylo chladno a občas popadával sníh. Vrahovští od Prostějova jako jiná léta se ukázali první (28), po nich z Hrubčic (28). Malé průvody z Valašska odpadly jednak pro zimu, jednak pro opožděné práce na polích. Výjimku učinili

Újezdští (47), které přivedl dp. kaplan Jan Uříčář, z Poteče (19), z Vlachovic (26). Všech bylo večer na 600. Uvítání měl P. Superior Vraštil.

V sobotu ráno průvod z Duban (37), dopoledne z Brumova (115) a z Horné Suče (115). Oboje kázání dopoledne měl P. Superior. Odpoledne se dostavily průvody z Trojanovic a Kunčic pod Ondřejníkem (58), ze Smržic (28), ze Staré Vsi a Staré Bělé u Mor. Ostravy, z Chvalkovic u Olomouce s dp. far. C. Navrátilem (58), ze Sloupu s far. v. v. Met. Nečasem. Všech poutníků bylo asi 960, u sv. přijímání 522, mši sv. 7, z toho 4 zpív.

V neděli se oteplilo a vyjasnilo. Vřesovští u Prostějova přijeli na dvou autech (55). Oboje kázání měl P. Superior. Slavnou mši sv. sloužil jako obyčejně vdp. rada Vinc. Pecháček, tentokrát s asistencí P. Wilfrieda Kalinského, salvatoriána z Val. Meziříčí a P. J. Španna, salesiána z Fryštáku. Po mši sv. zapěno Te Deum. Poutníků bylo na 1600, u sv. přijímání 940. V pondělí skoro ráno po mši sv. odešli poutníci ze Sloupu.

1. května bylo asi 360 lidí, u sv. přijímání 124, mši sv. 7, z toho 2 zpívané, první o osmé hod., pak kázání (P. Bartoník), pak druhá zpívaná. Také 25 školních dítek s p. učitelem z Bystřice.

2. května 25 bohoslovců prvního ročníku z Olomouce s představeným Monsgr. Frant. Kutalem, jenž o 11. hod. sloužil mši sv. Den byl deštivý.

4. května v sobotu před 2. poutí o 9. hod. průvod ze Starého Hrozenkova (34), z Bojkovic (35), o 10. hod. průvod z Přílep s dp. Jarosl. Jakšíkem (250), s družičkami a s hudbou. Odpoledne průvody: z Bernatic (55), ze Slušovic a z Veselé (480) s dp. kapl. Karlem Bělíkem, z Citova (60), z Hovězí (200), z Vizovic (70), z Hustopeč nad Beč. s dp. Jos. Rozsypalem a s hudbou (260). Uvítání měl P. Superior. Před požehnáním pršelo, kostelní dlažba byla mokrá a proto málo lidí přenocovalo v kostele.

5. května bylo 9 zpívaných mší sv. První kázání měl P. Bartoník, druhé P. Superior. Poutníků bylo na 3000, sv. přijímání 1273. Odpoledne průvod z Jablonice na Slovensku s dp. děkanem Kar. Žekou, a dp. děk. Celestinem Kubícou z Veselé nad Váhem, s hudbou (365). Konali své

pobožnosti a ráno 6. května odešli na další cestu na Sv. Kopeček, Vambeřice atd.

8. května přivedl katecheta vsetínský dp. Fr. Gája 105 dětí a sloužil jim mši sv. Po ní přednášelo 8 školaček vroucně a s odvahou pozdravy Panně Marii. V poledne přišel za nimi dp. Jindřich Valouch ze Vsetína pěšky s 30 dětmi. Odpoledne průvody: z Trnavy s dp. far. Gabr. Vlčkem a s hudbou (500), z nichž bylo 130 dětí, z Jasené (24), z Neobuze (34), z Bratřejova (90) s hudbou, z Pozdřehova s dp. far. Aug. Horákem, s hudbou (165). Uvítání měl P. Superior.

Na svátek Nanebevstoupení Páně bylo asi 2600 poutníků a sv. přijímání 900.

V sobotu 11. května: dopoledne průvod z Halenkova s dp. Kar. Dolanským (180), odpoledne z Lidečka (270) s dp. kapl. Vojtěchem Králem, ze Všeminy (140), z Růždky (32), ze Vsetína (500) s dp. kapl. Janem Rozehnalem, ze Štípy (300) s dp. kapl. Ant. Valachem a s hudbou, z Kašavy s dp. far. Jos. Klečkou a s hudbou (350), z Nového Hrozenkova (500) s dp. kapl. Jos. Ambrosem a s hudbou, z Lukova (108) s dp. far. Adolfem Pírkem. Uvítání měl P. Superior.

12. května v neděli bylo 10 zpívaných mši sv. u hlavního oltáře a 5 tichých u bočních oltářů. Ranní kázání měl P. Jos. Ambros, druhé kázání P. Bartoník. Všech poutníků bylo na 4800, sv. přijímání 2065.

Marie Severova v Brně zemřela. Nedávno jsme dostali stručnou zprávu o smrti velké ctitelky Panny Marie Svatohostýnské, Marie Severové. Často psávala na Sv. Hostýn zajímavé věci. Snad uveřejníme podrobnější události z jejího života. Dnes se omezíme na výtahy dvou dopisů. V jednom píše: Roku 1856 jsem vykonala pouť na Sv. Hostýn se svou zbožnou a dobrou maminkou. Tenkrát jsem poznala, co jest to touha po něčem; tak velice jsem si přála dostat se na Sv. Hostýn, že kdyby otec nebyl dovolil, snad by se mi něco stalo. Otec měl strach, že to nevydržím. Celý rok jsem ho prosila, ba i jiní za mne prosili, až dovolil. Konali jsme pouť na Hostýn a na Velehrad 7 dní. Cestou jsme mnoho zkusili. Často nás stihla velká bouře a zmokli jsme do niti. Někdy jsme šli za velkého parna a po něm nás potloukly kroupy. Také před Holešovem nás stihla

velká bouře, takže jsme přišli do města úplně promoklí. V Holešově nám přišel naproti velký průvod s mnoha kněžími. Družičky nesly velký věnec a uprostřed věnce kráčeli kněží. Na Sv. Hostýn jsem šla do kopce bosky a z noh mě tekla krev. Poutníci mě litovali; ale odpověděla jsem jim, že jsem celý rok otce prosila o dovolení, a že pro radost necítím žádných bolestí . . .

Mně to Matka Boží hojně odměnila, že jsem k ní mohla již tolikrát putovati, a mnoha lidem k ní cestu ukazovati, a mnoho členů, čtenářů a dobrodinců a ctitelů jsem jí získala. Matičku svatohostýnskou budu ctít, k ní se utíkati až do smrti. Jen abych šťastně odešla z tohoto světa. (Dopis z r. 1914).

Za dva roky napsala tento dopis: R. 1892 jsem bydlela naproti kostelu sv. M., byl tam mladý kněz nemocen. Jeho tvář byla jako ze žlutého vosku, a při raši sv. se zdálo, že se slabostí svalí. Tázala jsem se jiného kněze, co tomu říká lékař? Odpověděl, že se již nikdy neuzdraví, protože mu písečnatí játra. Řekla jsem: když lékař neuzdraví, přece může Pán Bůh pomoci. Přisvědčil sice, ale jak se zdálo, trochu pochyboval. Mne jeho pochybnost znepokojovala; vždyť jsem sama byla několikráte v těžké nemoci smrtelné a jen nadlidskou pomocí jsem byla zachráněna. Umínila jsem si tedy, že mu sama vyhledám svého dobře známého lékaře a to Matičku Svatohostýnskou. Ač jsem sama postonávala, přece jsem řekla jedné zbožné paní, aby se mnou jela na Sv. Hostýn. Vzala jsem si dvě láhvičky na vodu, jednu pro sebe, a jednu pro toho nemocného. Než jsme vyjely z Brna řekla jsem oné paní, že si cestou nepřeji nic mluvit; neboť mám něco důležitého na srdci, že chci Matičku prositi. Na Sv. Hostýně jsem si i nocleh odepřela. Modlila jsem se růženec a po kolenou jsem několikrát oltář obešla. Celou noc jsem zůstala na blízku Matičky, aby mou prosbu naléhavou vyslyšela a sebe tím více oslavila. Ráno jsem tam dala na modlení za dva nemocné kněze a všechnu svou pobožnost jsem za něho doporučila a jela jsem domů. Druhého dne jsem vzala vodu a obrázek Matičky Boží Svatohostýnské a šla jsem do kostela. Když onen kněz odsloužil mši sv., počkala jsem na něho

na chodbě pod křížem, abych měla svědka. Když šel vedle mne, pravila jsem mu: „Pravda, Vy jste nemocen!“ „Ano, na žaloudek“, odpověděl. Nuže já Vám přináším lék od Panny Marie Svatohostýnské. Ta Vás jistě uzdraví. Včera jsem tam byla, za Vaše uzdravení jsem se modlila a dala jsem na modlení, aby i jiní se za Vás modlili. Na důkaz Vám přináším její obrázek a vodu. A prosím Vás: budu za Vaše uzdravení vykonávati devítidenní pobožnost k té Matičce. Kdybyste se i Vy na ten úmysl pomodlil každý den s důvěrou pětkrát Zdrávas Maria! Budete-li se s důvěrou modlit po 9 dní, uzdravíte se.

A skutečně se uzdravil.

Nemocným v Brně také radívala úctu k ctih. P. Martinu Středovi T. J., dávala k jeho cti sloužití ve vojenském kostele, kde odpočívá jeho mrtvola, mše sv. a často posílávala poděkování do Hlasů svatoh. za vyslyšení. Případů uzdravení bylo tolik, že se obrátila na biskupa brněnského s prosbou, aby se přičinil o jeho blahorečení.

Poslední léta mnoho trpěla.

Kdyby ji někdo z čtenářů znal, prosíme, aby nám o ní nějaké zprávy, zvláště o její nemoci a smrti, poslal.

Úmrtí starého poutníka. Letoší procesí kojetínské na den jména P. Marie v měsíci září bude postrádati z poutníků stařečka Vojtka, kolářského mistra z Kojetína. Když začal ve svých 80ti letech letos v dubnu stonati, povzdechl sobě: Již milé děti, letos na sv. Hostýně nebudu. Na zelený čtvrtek smířil se s Pánem Bohem a smrt očekával s klidným svědomím. A ona přišla dne 22/4. Dne 26/4 byl za velké účasti svých známých vedle svých milých, kteří jej předešli na věčnost, pochován.

Vděčné děti posílají Matici Sv. Hostýnské 100 Kč k uctění památky otce svého. Budiž mu P. Maria sv. Host., ku které 52krát v životě svém pěšky putoval — milostivou přímělkyní.

Různé. Na Bílou neděli odjel P. Superior do Fryštáku dávat duchovní cvičení salesiánům a za týden do Kroměříže na osmídení duchov. cvičení Milosrdným sestrám. 12. a 13. dubna se kostel potil. 16. dubna převzaly ctih. sestry za přítomnosti matičního hospodáře V. Zbořila inventář ho-

stince a hostinský Jar. Vraj se stěhoval. Také byla odnesena spojovací chodba mezi klášterem a kostelem. Bratřejovské přivedl 70letý stařec Frant. Štalmach, jenž letos po padesáté připutoval na Sv. Hostýn. Než byl Bratřejov vyfařen od Vizovic, připojoval se s průvodem k Vizovským. Loni slavil Bratřejov 30leté trvání samostatné duchovní správy, a proto Frant. Štalmach vedl letos po 31té bratřejovské procesí. Farářem v Bratřejově jest kons. rada Ant. Sopůch, jenž jako kaplan bystřický před zřízením samostatné duchovní správy na Sv. Hostýně častokrát na kopec chodíval a poutníkům sv. svátostmi přísluhoval. - Přejeme mu mnoho milostí od Panny Marie Svatohostýnské. — Snoubenci, kteří chtějí býti oddáni na Sv. Hostýně, ať se zastaví s oddavkovými listinami na farním úřadě v Bystřici, kdež obdrží listinu, kterou musí přinést na Sv. Hostýn a na základě níž mohou býti oddáni.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V dubnu 1929.

1. bylo lidí v kostele	120	au sv. přijímání	53
7. " " "	130	" "	55
14. " " "	170	" "	102
21. " " "	200	" "	125
27. " " "	960	" "	522
28. " " "	1600	" "	940
Ve všední dny úhr.	715	" "	573

Úhrnem 3895 " 2370

Mši sv. slouženo 151.

Povětrnost v dubnu. Mimořádná zima, která byla v předešlých měsících, ani v dubnu náhle neustoupila, nýbrž jen velmi zvolna mizela. Skoro celý měsíc byly mrazy a to od 1—11, od 17—28 dubna; tedy i v první pouť, která se konala 27. a 28. dubna. Celý den, i v poledne, mrzlo od 4.—7. dubna. Největší mráz byl 5. dubna 8'2 st. Největší teplota byla 20. dubna 16'5 st. Průměrná teplota byla v dřívějších letech okolo 5 st.; letos jen 2 st. Průměrná ranní teplota byla 0'5 st., polední 4 st., večerní 1 st. Proto také sněhová pokrývka trvala dlouho: nastala 28. listopadu, byla přerušena 13. a 14. prosince a trvala až do 9. dubna. Od 1.—10. dubna, vyjma 8. dubna padal každý den sníh; bylo ho na 1½ dm. 11. dubna pěkně popršelo (10.5 mm), do 15. dubna málo pršivalo, 20. dubna déšť se sněhem, 26. dubna padaly krupky. Za celý měsíc napršelo 36.1 mm. Obloha byla průměrně z polovice zatažena. Málo bylo jasných dnů, jakož i většinou zatažených. Jasně dny byly: 9, 17, 18. duben. Většinou zatažené: 1, 2, 10, 15, 26. duben. Mlhy, které celkem dlouho netrvaly, byly: 2, 6—11, 14—17 dubna. Silné větry byly 1, 8, 16—18, 20, 22, 25, 30. dubna.

Zemáky na poli se sázely na konci dubna, a přísada v zahradě na začátku května. V polovici dubna, když zmizel sníh, kvetly sněženky, brzy po nich sedmikrásky, na konci měsíce a zvláště na začátku května se ukázaly sasanky, dymnivky, plicníky, orseje a j. Sýkorky byly s námi celou zimu, pinkavky přiletěly, až zmizel sníh, a rorejsi v neděli na první pouť. Keřiky pod hlavním schodištěm se začaly zelenatí počátkem května. Ostatní stromy ještě nepučí.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Na řece Dyji leží starobylé město Z., které se vzhlíží v klidné její hladině. Řeka dodává městu malebnosti a přátelům přírody nesčetných dojmů.

Za krásného srpnového dne vylákalo mě slunce k oné řece. Na pravém břehu rozkládal se malý lesík, jenž vrhal stín do proudu řeky a šuměl až radost. Když slunce vrcholilo, šla jsem klidně k řece, — ale běda! Sotva jsem vstoupila na břeh, zřítíla jsem se do hlubiny. Horečně se chytám břehu, leč jen několik travin zachytily mé prsty. Mžikem zmizela jsem pod vodou. Děsné ty okamžiky dovede vyličiti jen pero umělce-dramatika. Vlny příšerně dorážely na mou tvář a bránily mi volati o pomoc. Nemohla jsem nabrati vzduchu do plic, které jako by chtěly puknouti. Zoufale jsem rozrážela rukama vodu, abych povznesla hlavu nad vodu. Půda pod nohama mizí, každé vteřiny nebezpečí přibývá. „V tom víru mi člověk nepomůže, ne-li Bůh“, myslím si, vida smrt před očima. Ač jsem byla včera u stolu Páně, přece strach ze smrti otrásá celým nitrem. „Matičko Svatohostýnská, zde snad zemru!“ — Poslední vzpomínka platila mým sourozencům. Znova nutím zemdlené údy k plavání, ale celé tělo vypovídá službu a klesá ke dnu.

V tom jakoby mi někdo pošeptal „Šlapej vodu!“ Po třetí jsem se pokusila o záchranu a v tom cítím, jako by pevná ruka mě táhla mimo proud. Když jsem otevřela oči, spatřila jsem modrou oblohu a neda-leko rýsoval se břeh, ale byl to druhý břeh na opačné straně. Jak jsem se tam dostala, nevím; uvědomuji si však, že jsem plavala na znak, ač jsem v plavání začá-

tečnicí. Kromě toho pozbyla jsem v řece aspoň na chvíli vědomí. Vystoupila jsem na břeh a klesla únavou. Rodina C., která mě tam našla, odvedla mě domů. Nikdy se mi svět nezdál tak krásným a život tak drahým, jako tehdy. Za záchranu vděčím Matce Boží Svatohostýnské a jen proto se o té kritické chvíli zmiňuji. L. V.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, Sv. Antonínu a sv. Tereziče Ježíškově děkují plněc slib: M. S. z Kvasic za zlepšení poměrů, A. M. z Morávky za zdraví, rodina P. z Protivanova za uzdravení otce z velmi nebezpečné nemoci, E. Š. z Brna za vyslyšení prosby, A. S. z Přerova za vyslyšení a navrácení zdraví, J. J. ze Záhlinic za navrácení zdraví, čtenářka Hlasů ze Sulímova za příznivé vyřízení záležitosti, A. N. z Choryně za udělení zdraví, pomoc a ochranu, rodina S. za uzdravení dítky, L. B. z Kunčic za dar zdraví, M. V. z Klokočí za vyslyšení prosby, M. N. z Rožnova za posilu ve velkém utrpení, Augustin Freiesleben, koželuh v Jimramově, za uzdravení, N. z Hranic za vyslyšení, A. G. z Bernartic za neočekávaně rychlé uzdravení, poutnice z farnosti Kralické za vyslyšení (i † arcib. Stojanovi), R. T. z Ostravice za uzdravení, N. za vyslyšení, F. P. z Přerova za rychlou pomoc v nemoci, A. M. z Rymic za vyslyšení, A. V. z Ludslavic za vyslyšení, A. G. ze Zahnašovic za vyslyšení, nej. za vyslyšení, V. S. z Brusného za navrácení zdraví, N. z Ludslavic za uzdravení, N. z Količina za uzdravení dívky, školačky, A. B. z Prusinovic za vyslyšení, T. S. z Brna za uzdravení ze čtyřleté těžké reumatické nemoci.

Všichni se doporučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

A. M. z Morávky prosí P. M. Svatohostýnskou za uzdravení maminky, M. z Kvasic za pomoc, nemocná z farnosti dřevohostické za zdraví, vyslyšení a dar poznání sebe pro jinocha studujícího, F. K. z Polešovic za vyslyšení, ctitelka P. Marie za obrácení zbloudilých dítek, nej. za vyslyšení.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

Na sv. Antonína: N. N. z Hulína na poděk. za vyslyšení 400 — N. N. z Hovězí 5 — M. Z. na na poděkování za pomoc 20 — M. Fábíková, Staroj. Lhota 20.

Na oltářní a věčné světlo: Manž. Staňkovi, Žabovřesky 25 — A. Glingarová, Místek 7 — J. Volná, Místek 8 — F. Černá, Olšany 8 — J. Bohlebovská, Plzeň 10 — Štěp. a Petr Mičuda, Zákopčiči 10 — T. Cajdová, Kunčice 5 — N. N. Přestavky 30 — N. Vaculová, N. Jičín 5 — N. N. z Třebětice 50.

Na korunky P. Marie: N. N. Prostějov 50 — Manž. Staňkovi, Žabovřesky 25.

Na sochu Panny Marie: N. N. 100.

Na sochu Bož. Srdce Páně: N. N. Trojanovice 10 — N. N. z Prostějova 50 — M. Pospíšilová, Žalkovice 100.

Na elektrické osvětlení: N. N. Třebětice 50 — A. Janotková, Klokočov 5 — F. Mrázková, Ochoz 3 — N. N. Vrahovice 5 — M. Cetkovská, Kralice 8 — R. Opavská, Kralice 10 — L. P. z Přerova 8 — N. N. z Kroměříže 50 — N. Čihalová, Paršovice 20 — Rod. Trlicova, Hovězí 5 — A. Albrechtová, Londýn 30.

Na klášter (darhovní správa): Ofěrou z Bernatic 40 — J. Nep. Vrolová, Přílepy 25 — V. K. Koberice 10 — K. Šlosarová, Un. Hradiště 15 — Farní úřad Zdounky 100 — M. Musilová, Brno 10 — K. Hnidák, Čejkovice 5 — A. Zubaník, Tovačov 6.

Na dorost T. J.: Dvě N. N. z Hustopeč n./B. 30. —

Na tiskový fond: Farní úřad, Domaželice 50 — Dp. L. Cibulka, koop. Val. Kloubouky 10 — M. Gazdová, Bručovice 4 — M. Kazmířová, Vel. Hrozenkov 4 — Po 3 Kč: A. Tomečková, Vnorovy — A. Šimordová, Kostelec n./H. — M. Řezníčková, Kněžves — A. Zavadil, Holešov — Fr. Kunert, Chrast — B. Sigmundová, Koberice — Fr. Šrubáňová, Frenštát p./R. — Fr. Šťastníková, Kroměříž 5.

Na africké misie: N. N. z Buku u Přerova 50.

Z Ameriky: Prostřednictvím P. J. Bergra, Tábor Minn. na Hlasy v dolarech: P. Haluška, San Antonio, Tex. 1 — Fr. Chvilíček, Fairschild, Mont. 1 — Anna Trlica S. Omaha, Nebr. 1 — Jan Krejsa, Judependence Rd. Clev. Ohio 2 — Frant. Petrů Loulard, St. Louis, Mo 2 — Anton. Kohoutek, 1842 Sv. 13th. Str. 1 — Anton Bělík 1 — Ign. Selucký 1 — Jindřich Soukup 1 — Frant. Gajdošík 1 — Rud. Rutar, Arcadia, Nebr. 1.50 — Mar. Marek, Jakson, Minn. 2. — Tato píše: Dp.! Jestli Vám to dá Pán Bůh a přijedete do Prahy k hrobu sv. Václava, našeho českého knížete, poproste jej,

aby se přimluvil u trůnu Božího, aby P. Bůh poslal hodně kněží pro naši českou vlast a i náš český lid zde za mořem. A až přijedete na Sv. Hostýn, modlete se u P. Marie za mě tak, jak kdybych já tam byla, před Ní klečela a k Ní se modlíla. Je mi velice líto, že nemohu jeti, ač bych ráda jela; já již neslyším a sama se o sebe nemohu postarat, tak musím zůstat doma. Přeji Vám šťastnou cestu, šťastný návrat a všechno dobré od P. Boha. —

Odepsal jsem té hodné babičce asi toto: Moje milá babičko! Buďte ubezpečena, jestli mi P. Bůh dopřeje ve zdraví se dostat k hrobu sv. Václava, na Sv. Hostýn a na všechna jiná, nám zbožným Čechům a Moravanům tak drahá místa, že nejen za Vás, ale za všechny mi tak milé spolubratry a spolusestry našeho národa československého, jak ve staré vlasti, tak i zde v dálné Americe budu se modlit, aby P. Bůh dědictví našich zbožných otců a matek nám ráčil zachovat a my všichni zůstali jsme věrni víře Cyrilo-Methodějské a krásné mluvě sv. Václavské až do smrti. A myslím, že to bude společná modlitba všech poutníků jak z Ameriky, tak i z ČSR, kteří sv. Václavských slavností se účastní a naše posvátná, pouťnická místa navštíví. Nepojedeme na zábavy, nýbrž na pouť a tu se patří modlit a pokání činit. A budeme přítomni duchovních cvičení, abychom svlékli starého člověka a oblékli nového, který podle Boha stvořen jest ve svatosti a spravedlnosti.

Zároveň sděluji miléným dp. na Sv. Hostýně a všem čtenářům Svatohostýnských Hlasů smutnou zprávu, že mi zemřel po krátké nemoci zápalu plic, tak drahý bratr Antonín, na kterého jsem se tak těšil a on na mne. Bůh ale jinak usoudil. Zde na světě se již neshledáme. Zemřel u bratra P. Josefa, faráře v Šumicích, smrtí tichou ač ve své nemoci mnoho vytrpěl. Svaté svátosti umírajících přijal velmi kašičně od P. Goldmana, přítele a souseda P. Josefa. Převezen byl na Starý Jičín, kde jeho tělesná schránka byla uložena do rodinné hrobky. Již šest mojih nejdražších odpočívá na hřbitově starojickém. Velice prosím milené dp. na Sv. Hostýně o memento při mši sv. za mého bratra, rodiče a sestry a všechny milé čtenáře o zbožné modlitby. Já Vám všem moji milení odběratelé Hlasů Svatohost., zde v Americe. Vaše modlitby na Sv. Hostýně oplatím, dá I Pán Bůh. — P. J. Berger.

Další dary z Ameriky: Barb. Stach, Cleveland, Ohio na kostel 1, na Hlasy 1 — Frank Tkadlec, Cudahy Visc. na kostel 2, na Hlasy 3 — Mar. Maloch, Gonz. Tex. na kostel 8, na Hlasy 2 — Anth. Kolaja, Irwin Pa. na Poutní dům 1, na Hlasy 1 — Anna Dorňák, Waterlūt na kostel 1, na Hlasy 1 — Frank Šuraň, Chicago na mše sv. 2, na kostel 1, na světlo 2, na Hlasy 10.

„Všem šlechetným dárčům srdečně zaplať P. Bůh!“

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Adela Šindlerová z Frýdku.

Anna Holásková z Rudimova.

Stařeček Vojtek, kolářský mistr v Kojetíně.

Marie Severová z Brna.

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poučníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Methoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci - **Cena 5- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUŠAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého Italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Organ Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

OBSAH: Sv. Hostýn svému vzácnému příznivci a největšímu dobrodinci, Jeho Arcibiskupské Milosti, Nejdůstojnějšímu Pánu, Dr. Leopoldu Prečanovi, str. 97. - Co je katolická akce? Proč je dnes katolická akce nezbytná? Proč se každý opravdový katolík v ní musí podle svých sil účastnit práce?, str. 98. - Moderní mučedníci, str. 99. - Bez máminy, str. 102. - Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 104. - Poděkování, str. 109. - Prosby, str. 110. - Dopisy z Ameriky, str. 110. - Dopisy, str. 111. - Dobrá četba, str. 112. — **Vyobrazení:** Průvod Božího Těla, str. 100. - Průvod Božího Těla u prvního oltáře, str. 101. - Součástky železné vazby pro bání, str. 106. - Sundávání monogramů u bání, str. 107.

Přátelům sv. Hostýna.

První etapa obnovy střechy je šťastně skončena. Stará krytina i vazba zmizely, kopule je prozatímne zakryta a zajištěna proti zatékání při dešti. V příštím týdnu začnou pracovat montéři z Vítkovic. Tento týden musí se usadit na římse 24 velké kameny, do kterých budou zapuštěny hlavní nosníky železné vazby. Také zábradlí kolem římsy musí být pořízeno. Teprve při sundávání staré dřevěné vazby se ukázalo, jak je obnova krovů a střechy nutná. Dvě poschodí dřevěné vazby — celý krov měl tři poschodí — byla z velké části prohnulá, některé trámy úplně zteřelé, tak že se rozpadly na malé kousky. Také většina šalovaček byla nahnilá. Mnohé hlavní trámy byly uhnílé v čepech, jiné vichřice v čepech silně uvolnily, tak že tam byly mezery na 1 dm a větší. Celý postup dosavadních prací je vyfotografován a vše bude postupně v Hlasech uveřejněno. Práce se velmi zdržela stálými dešti, které činily práci v takové výši nebezpečnou, jelikož plech i trámů byly kluzké.

Obnova střechy není jedinou starostí která nás zaměstnává. Varhany potřebovaly nutně vyčištění, zladění a opravy. Již druhý týden pracuje tam montér firmy Bratří Riegrové. Ujistil nás, že varhany budou po opravě v dobrém

stavu. Bylo by však velmi žádoucí, aby měchy dostaly elektrický pohon. Výdaje s tím spojené by činily asi 5—6 tisíc? Nenajde se přítel sv. Hostýna a milovník hudby, jenž by nám to umožnil?

Při důkladném ošetření našli jsme, že u Vodní kaple všechno potrubí je dřevé a že se voda ztrácí do země. Ačkoliv obnova střechy je velmi nákladná, museli jsme i u Vodní kaple podniknout velké opravy. Činíme tak v naději, že nám obětavé duše pomohou.

Mimo tyto práce, které podniká duchovní správa, staví Matice Svatohostýnská nový velký vodovod a nové moderní záchody. Úprava a čištění starého hotelu budou brzy ukončeny a hotel bude ještě do prázdnin v provozu. Jak nový Poutní dům, tak i starý hotel má Matice ve své vlastní režii, správu vedou ct. sestry ze Šířavy. Dosavadní zkušenosti totiž ukázaly, že Matice místo zisku na hotel doplácela. Jen nynější opravy a čištění starého hotelu budou stát bezmála tolik, kolik obnášel nájem v posledních šesti letech.

Jakmile bude oprava hotelu ukončena, bude možno poutníkům i při velkých návalech lehčeji vyhověti.

Duchovní správa.

DARY.

Na Matici Svatohostýnskou: J. Malachta z Buku 20 — M. Zatloukalová, Pateřín 20 — P. Sláma, říd. učít., Choměř 50 — J. Kristinková, Tlumačov 40. — K. Doleželiková, Rusava 20 — J. Koláček, Vel. Prosenice 20 — M. Sedláčková, Zlín 20.

Na poutní dům: Dp. Jos. Páleník, far. v Citově 500 — N. N. poutnice 500 — N. N. z Buku u Přerova 100 — A. Havilková, Žabovřesky (na poděkov.) 50 — M. Bubíková, Vysoká 30 — J.

Rygal, Hulin 20 — A. Opršálkova, Kyselovice 5 — Jos. Pospíšil, rol. Profivanov 100 — Jos. Zejdová, Brno 50 — Od průvodu z Chvalkovic 5 — Fr. Sehnálek, Malhotice 50 — L. Hlaváč, Kunčice 10 — N. N. z Kroměříže 50 — z Pacedluk 20 — F. Pustějovská, Mniší 10 — N. N. z Poruby 10 — M. Musilová Židenice 25 — Farní úřad Lipov 50 Dom. Frnka, far. Herzogwald 10 — J. Kubková, Kyjovice 15 — Ap. Rozenkrancová, Tovačov 40 — A. Sketová, Přerov 20 — J. Kašpařík, Blažovice

Číslo 7.

Červenec 1929.

Ročník XXV.

Sv. Hostýn svému vzácnému příznivci a největšímu dobrodinci, Jeho Arcibiskupské Milosti, Nejvdůstojnějšímu Pánu, Dr. Leopoldu Prečanovi.

Ve slavný a památný den pátého července, kdy Vaše Arcibiskupská Milost s díky vzpomíná, že před čtyřiceti léty Kristus učinil Vaši Milost svým knězem, děkujeme i my Bohu a prosíme, aby na přimluvu Matky Boží požehnání Všemohoucího provázelo Vaši Milost vždycky.

Kéž Bůh dlouhá léta zachová Vaši Arcibiskupskou Milost k rozmachu církve, k blahu svěréného lidu, k rozkvětu Sv. Hostýna!

Sv. Hostýn a celá čtenářská rodina Hlasů Svatohostýnských.

CO JE KATOLICKÁ AKCE? PROČ JE DNES KATOLICKÁ AKCE NEZBYTNÁ? PROČ SE KAŽDÝ OPRAVDOVÝ KATOLÍK V NÍ MUSÍ PODLE SVÝCH SIL ÚČASTNITI PRÁCE?

Katolická akce (činnost) je organizované úsilí o to, aby pomocí katolických laiků (nekněží) pod vedením církevních představených byl křesťanský duch znova unesen do nítra jednotlivců, do rodin, do veškerého života veřejného.

Proč je tato katolická činnost dnes nutností?

1. Kdyby v dobách, kdy jsou rozšířeny těžké choroby po celém okolí, a kdy lidé ve velikém počtu chřadnou a umírají, bylo dost léků v lékárně, ale ta byla nepřístupně uzavřena a léky v ní nedobytně uzamčeny, co by tomu ubohému kraji byly platny ony uzamčené a nepřístupné léky? Léky nejsou jen pro lékárnu, nýbrž i pro lidi v kraji! — A zrovna tak není možno déle k tomu přihlížeti, aby Kristus vládl duším jen v kostele, a na ostatní život aby neměl vlivu. **Víra není jen pro kostel, nýbrž i pro život veškerý!** Dnes je vylučován vliv Kristův z rodin, z knih, z novin, ze škol, z továren, z obcí, ze zákonů, z celého veřejného života. Proto Kristu musí býti vrácena vláda **nade vším**, protože vše, i veřejný život mu náleží. Nesmíme mlčky déle k tomu přihlížeti, když Kristus je víc a více vylučován odevšad ze života praktického; **pak bude jen kratičko trvati a bude jistě vyštván i z kostelů a duší!** Náš katolicismus nesmí býti **katolicismus spící**: naše víra musí býti víra, jež bdí a pracuje pro Krista a vnáší jeho vládu do celého života: „Přijď království tvé!“

2. Aby Kristu byla takto znovu vrácena vláda nad veškerým životem, **to neprovedou sami kněží.** Je jich dnes na všechny ty úlohy málo. I v naší olomoucké arcidiecési nemáme dost kněží. Od r. 1920-1928 zemřelo v našem biskupství 259 kněží, bylo však vysvěceno jen asi 146 novokněží. Tedy asi o 110 bylo méně vysvěceno než zemřelo! Kolik však přibýlo v nové době kněžím práce ve škole (budování nových škol, hlavně měšťanských), ve spolcích, práce ve farních kancelářích a p.! Před sto lety, r. 1830, bylo v olomouckém semináři ve IV. ročníku bohosloví 39 kandidátů svatého kněžství; letos je jich 31; a kolik za těch sto let přibýlo obyvatelstva a kněžské práce! V kolika farnostech dnes kněží nestačí na provedení ani nejnnutnějších prací! V kolika farnostech musí pracovati ještě kněz, který v službě Boží již tak své síly opotřeboval! — Ale práce náboženská vykonána býti musí. **A když armáda kněží počtem nedostačuje, musí i katolíci nekněží převzít v životě náboženském úkoly, které převzít mohou.**

3. Nová doba přinesla s sebou **nová nebezpečí pro víru a mravnost.** Ta nebezpečí jsou kolikráte strašná a nesčetná. Co musí mladý — ale často i starý — člověk viděti a slyšeti v kasárně, v kanceláři, v službě, v továrně, při stavbě, vůbec při práci! Nebezpečí, která často zrovna syčí z divadla, z kina, z hostince, ze spolku, z knih, z novin, z obrázkových časopisů, z toho, co se děje na ulici! Jindy běželo o to, jak rozšířiti víru; dnes často musíme býti rádi, že víru uchráníme! A v těchto nebezpečích kněz často nic nespraví. Kněz do kasárny, do domácnosti, do mnohé školy, do továrny a jiná taková místa často ani nemá přístupu. Kněz mnohdy ani neví ani věděti nemůže, co se tam děje, jaká jsou tam pro duše nebezpečí. **Na takových místech dovede pomoci jen laik, který je tam zaměstnán též, a nenajdou-li se tam takoví laici, zůstane takové místo místem zhouby, kde hynou každým dnem nové a nové duše.**

4. Dnes již nestačí jen dobře vychovati jednotlivce a pustiti je pak beze strachu do světa. **Dnes nutno přetvořiti i prostředí, protože duše sebelépe vychované, přijdou-li do prostředí otráveného a zkaženého, propadnou zkáze!** A kdyby byly silné a dobré jako David, když budou žiti ve stálé příležitosti k zlému, propadnou skoro jistě zkáze! A dnes již nepomůže jen osamocená, nahodilá a příležitostná obrana jednotlivcova; nebezpečí je tak všeobecné a tak útočné, že **může býti zdoláno jen**

akcí všeobecnou, promyšleně zorganizovanou, houževnatou, dobře řízenou těmi, jež Duch sv. dal svým věřícím za vůdce.

5. Pomoci laiků je tím více potřebí, poněvadž nestačí, abychom jen udržovali a upevňovali v dobrém ty, kdož již dobří jsou. Neboť kolem nás je veliká většina lidí, kteří jsou již „na druhém břehu“, kteří se vzdálili od Krista, kteří prakticky žijí ne podle vůle Boží, nýbrž podle módy světa. Ty duše spějí vstříc věčnému zatracení. Ale i těch duší máme dobýti pro Krista! **I ty duše máme vrátiti Kristu a získati je pro věčnou spásu!** Úžasně těžká úloha! Jak by to vydobytí mohli provést kněží bez pomoci laiků? — Dále nestačí jen naříkati, že divadlo, kino, škola, tisk, zákony atd. jsou zlé; nutno budovati školu dobrou, divadlo, kino, tisk, zákony dobré; a jak by na všecku tu práci stačili kněží bez nadšené pomocné spolupráce laiků?

6. Nesmíme se starati jen o přítomnost. **Musíme zabezpečovati i katolickou budoucnost** u nás. Nám se dostalo štěstí, že jsme se narodili jako katolíci; běda nám, jestliže pro naši náboženskou rozespalost se příštímú pokolení toho štěstí nedostane! **Musí zde býti katolická akce, která školí mladé lidi, aby byla zajištěna nejen přítomnost, nýbrž i budoucnost!**

7. Doby, kdy laici jenom na kněze svalovali starost o osud náboženství, byly vždy žalostnými dobami úpadku církve a náboženského života, nebo aspoň neklamnými předzvěstmi takového úpadku. Zato doby, kdy laici pokládali zájmy náboženství za své zájmy vlastní, kdy celou duší pracovali a se obětovali za zájmy Boží, to byly doby radostného rozkvětu církve a doby nevýslovného vnitřního štěstí těchto laiků, protože čím více se člověk staví do služeb zájmů Božích a do služeb lásky k bližnímu, tím větším štěstím zalévá Bůh jeho duši! A tím dražší stávala se jim víra a církev, protože nic nemilujeme tak velice jako to, zač jsme rádi přinesli veliké oběti.

Každý katolík je povinen postavit se do služeb Kristovy věci. Buď jsme s Kristem, nebo jsme proti Kristu. On sám řekl: „Kdo není se mnou, proti mně jest.“ Ale když jsme s Kristem, pak musíme s ním býti celí a všude. Všude: ne toliko v kostele, nýbrž i v rodině, ve škole, v obci, ve státě, všude. Musíme pro něho čistit od hříchu své okolí. Musíme pracovati o vytvoření takového prostředí, které by bylo královstvím Božím na zemi.

Máš pak odvahu odepřít spolupráci v Katolické akci?

Jak bys to mohl odepřít Kristu?

Prosím snažně všechny dobré katolíky, aby se z důvodů zde uvedených práce v Katolické akci horlivě zúčastnili.

V Olomouci 5. března 1929.

† LEOPOLD v. r.
arcibiskup

MODERNÍ MUČEDNÍCI.

Americký kněz vypravuje:

Setkal jsem se s protestantskou dívkou, která se chystala přestoupiti k církvi katolické.

„Jakmile se stanu katoličkou“, pravila, „rodiče prohlásili, že mě vyženou z domu.“

„To neučiní“, odporoval jsem živě.

„Bohužel tak učiní“, odpověděla se smutným úsměvem. „Vždycky jsem se domnívala, že mě mají rádi, ale vidím, že

nenávidí katolíků tak hluboce, že ani když jde o vlastní dceru, nemá katolík místa v jejich domě.“

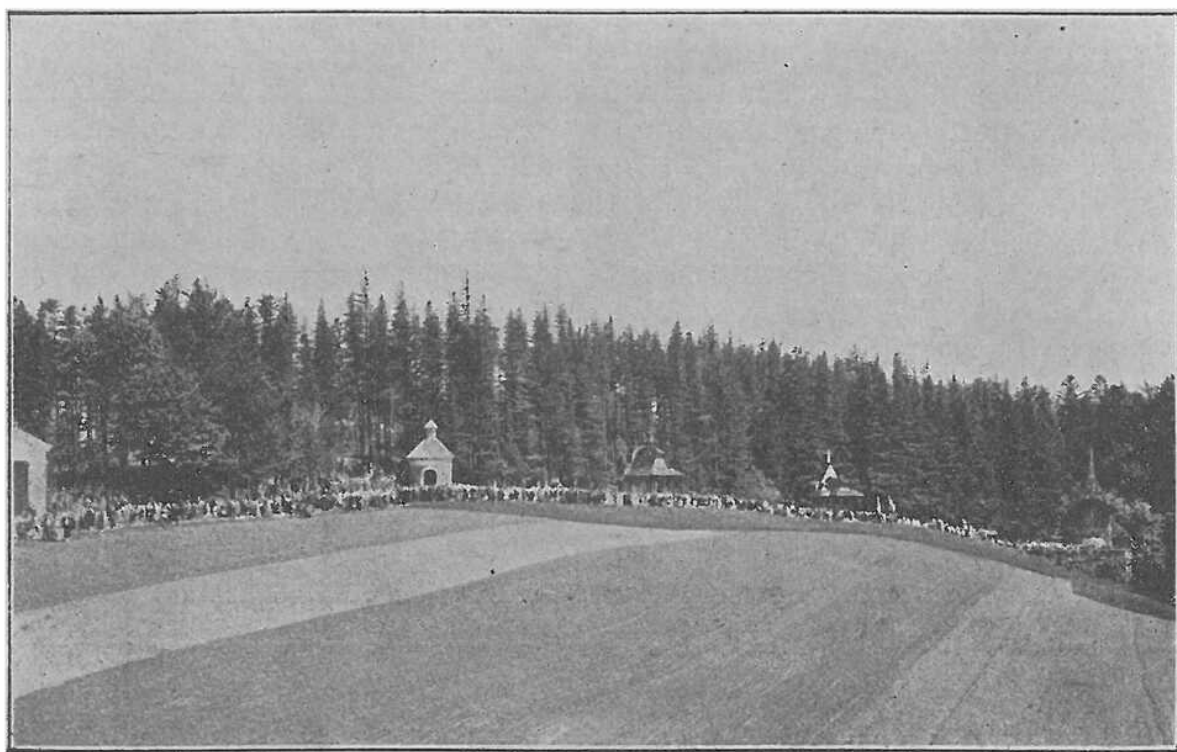
Pohlédl jsem na dívku, vyslovující toto hrozné tvrzení tak samozřejmým tónem. Byla mladá, teprve jedenadvacetiletá, nemála sličná svými světlými vlasy a růžovou pletí, jež opěvují básníci; měla středoškolské vzdělání a prosté, ale příjemné chování. Na takovou dceru mohl býti právem hrd každý otec a každá matka.

Bylo si lze představití otce patřícího na ni, ona se skláněla nad jeho židlí, a oslovujícího ji opět a opět milým jménem „Dceruško!“ Každá matka byla by šťastna, kráčeji s takovou dcerou po ulici nebo ji doprovázeti tam, kde by ji viděly přítelkyně a projevíly upřímný nebo závistivý obdiv.

Avšak hlubší než-li oprávněná pýcha rodičů nad touto roztomilou dcerou bylo jejich záští k víře katolické. Bylo by to neuvěřitelné, kdyby to nebyl tak truchlivě obvyklý případ. Jakmile se stane katoličkou, vyhostí ji ze své rodiny, jako by se po-

Každý kněz ví, že svět je pln lidí, kteří snášejí takové smutné pronásledování pro víru. Jsou mučedníky v plném slova smyslu.

Leckterá řeholní sestra v zemích protestantských může Vám prostě vyprávěti svůj děj: o svém obrácení, touze sloužiti Bohu v klášteře, své odhodlanosti jíti za hlasem Božím, o svém vstoupení do řehole, a jak od té chvíle nikdo z rodiny ji nepřišel navštívit ba ani řádku jí nepsal. Leckterý kněz v Anglii by Vám mohl vyprávěti, jak po svém obrácení vstoupil do semináře a jak od toho dne nedostal

Průvod Božího Těla.

skvrnila hanbou. Neváhali pronásledovati vlastní dítě z nenávisti k víře.

Věděl jsem však, že dívka se stane katoličkou a bude čeliti vyhnanství, jež jí určili rodiče. Chtěla odhodlaně, byť i se srdcem rozdrásaným bolestí trpěti pronásledování pro víru, kterou poznala a si zamilovala.

Tento případ je tak častý a téměř všední, že na nás pozorovatele ani nepůsobí dojmem truchlohry, což nečiní ho však méně hrůzným a hořkým. Nutno si jen uvědomiti, jak trpkým se stává pronásledování, stíhají-li nás ti, kdož by měli přirozeně spíše milovati osobu, kterou po jejím obrácení zuřivě nenávidí.

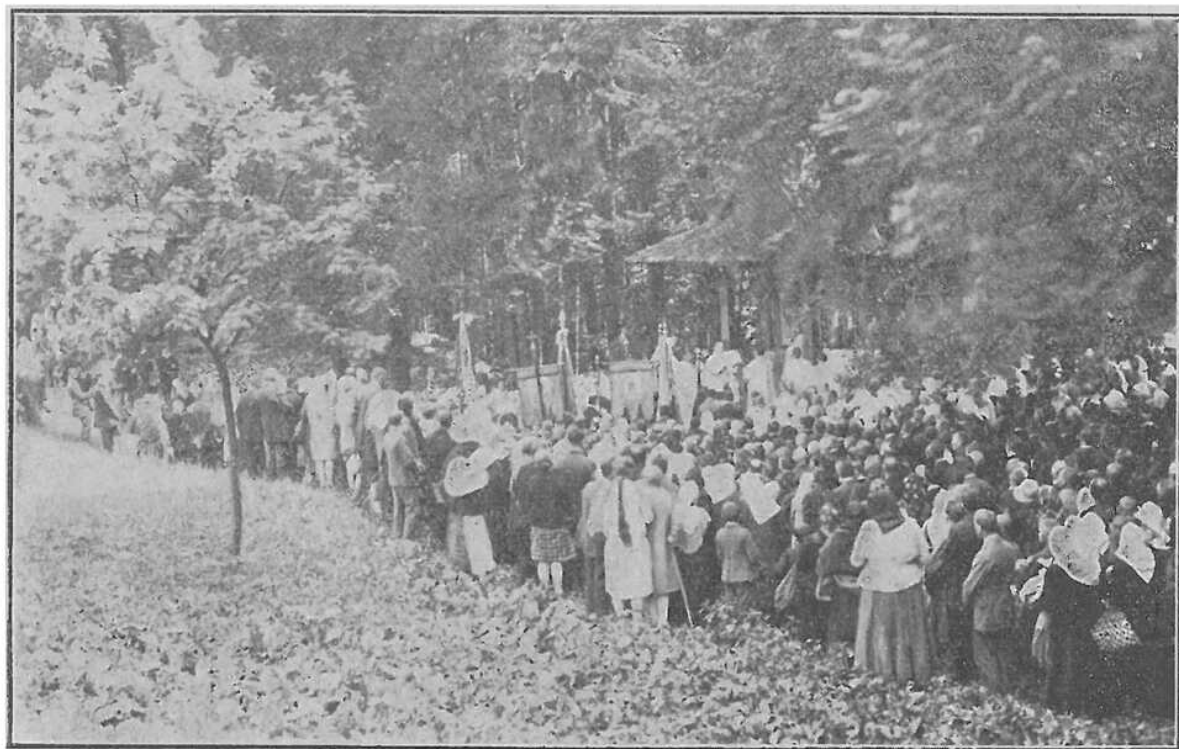
zprávičky od svých příbuzných, až jednou přinesly mu noviny zvěst o smrti otcově. Zámožná kdysi dívka pracuje v malém obchodě, vyhozená ze svého pohodlného rodného domu od rodičů, kteří nyní nechtějí mluvit s dcerou, jež upadla u nich v nemilost, stavši se katoličkou. Opravdové to věru pronásledování, mučednictví!

Máme pošetilý zvyk, považovati pronásledování křesťanů za něco dávného a vzdáleného, co se sice přiházelo v zahradách Neronových nebo na červeném písku závodisti v Římě, ale není již na místě v našich dobách a moderních státech. Zapomínáme, že pronásledování je jedna z věcí, již Kristus sám předpověděl své církvi a že

v důsledku tohoto proroctví pronásledování dnes zuří zrovna tak jako uprostřed pohanského Říma.

Velká, hromadná pronásledování plní stránky současných dějin. Řeholnice a řádoví kněží, vedení francouzskými vojiny ze svých škol, nemocnic a sirotčinců v prvních letech našeho století, zakoušeli pronásledování, jemuž se nevěrečtí držitelé moci ve Francii naučili přímo od pronásledujících císařů. Zabírání kostelů a klášterů, vyhazování křížů ze škol, znásilňování a tupení kněží a věřících bylo v Československu

náboženských povinností; drobný obchodník nebo řemeslník, opuštěný od svých zákazníků v době protikatolické agitace; učitelka nebo učitel, kteří nemohou najít místo, protože jsou katolíci z přesvědčení; hošík nebo děvče, které spolužáci tupí, protože chodí do kostela; protestantský duchovní, vydaný se svou rodinou po svém obrácení na pospas nouzi — toť vesměs málo známí mučedníci a oběti moderního pronásledování, ale jsou stejně stateční jako oni, kteří vzdorovali lvům a plamenům dávného Říma. Vždyť berou na sebe často těžší zkoušku

Frůvod Božího Těla u prvního oltáře.

po převratě mocným náběhem k napodobení tohoto příšerného vzoru. Umučení kněží a laici v soudobém Rusku a Mexiku prolili svou krev v témže duchu, jaký oduševňoval sv. Vavřince a Šebestiána, nebo postupovali pokuty a vězení právě tak radostně, jako angličtí katolíci za královny Alžběty nebo Irčané za Cromwella. Hromadná pronásledování můžeme tedy pokládati téměř za složku nového věku.

Avšak pronásledování se strany jednotlivců jsou zrovna tak krutá a na denním pořádku. Nezřídka se odehrávají v naší blízkosti.

Dělník, propuštěný z práce, protože je katolík; služka strádající pro plnění svých

než-li smrt; žijí dále, aby stále trpěli pro svého Spasitele.

Jest nám míti na mysli, že pronásledování je jedno ze znamení, jež bude povždy označovati pravou církev Kristovu. „Jestliže mne pronásledovali, budou pronásledovati i vás“, pravil Kristus; a nemůže býti pochybnosti o jeho slovech, že víra a oddanost k němu zasáhne někdy jako meč mezi rodiče a děti, mezi muže a ženu, mezi nejdražší přátele. Toto pronásledování nikdy neustane. Důkazem jsou celostátní pronásledování uprostřed moderní civilisace. A jednotlivci kráčeji chrabře vstříci utrpení, opuštěnosti, ztrátě přátel a blahobytu pro Ježíše Krista.

Ferd. Pokorný.

BEZ MAMINKY.

Z DENÍKU SIROTKA.

Sirotek.

Tatínek i maminka mi zemřeli. Měl jsem hodně rodiče. Ani si na ně nemohu vzpomenouti, protože by mi hned tekly slzy z očí. Musím slzy potlačovat. Jinak bych se dlouho neuklidnil.

Tatínek pracoval v továrně. Když se vracel domů, chodil jsem mu kus cesty naproti. Napřed mě políbil. Pak jsem mu vzal hrnek a nadzdvihl jsem pokličku. Jakou jsem měl radost, když jsem našel nazpodu zbytky zeleniny, neb dokonce kousek masa! A to bylo skoro pokaždé. Tatínek mě vzal na záda a já jsem jel jako nějaký španělský rytíř. Chvílemi mne pustil na zem a já jsem za ním poskakoval. Byly tam kalužiny a museli jsme je přeskakovati. Tatínek si při tom tak šprýmovně počínal, že jsem se musil smáti. On se také smál. Doma jsem hrnek vyškral lžicí.

Tatínek uměl pěkně vypravovat. Nejraději jsem poslouchal veselé příhody z vojny. Tatínek se ničeho nebál. Jako rekrut musil choditi k pumpě pro vodu na umívání. Právě když na něho přišla řada u pumpy, chtěl ho starý voják předběhnouti a odstrčil ho na bok. Tatínek si to nenechal líbiti. Starý voják po něm hodil kotlíkem na vodu. Tatínek jedna dvě ho chytil za pas a žblunk s ním do koryta. Rekruti se smáli, staří bručeli.

Staří vojáci kuli pomstu. Chtěli přepadnouti rekruty a pořádně jim nabít. Rekruti se to tajně dozvěděli. Položili si večer boty na lůžka a také zouváky měli při ruce. Tatínek, na něhož měli zvláště namířeno, si vzal do lůžka bodák. V sále bylo ticho jako v kostele, jako by všichni byli pohřženi v hluboký spánek.

Za dvě hodiny se plížili staří vojáci v podvlékačkách a v punčochách. Tatínek je přece slyšel. Rekruti hned sáhli po zouvácích a po botech. Tíse se otevřely dvěře a vojáci byli skokem u lůžka mého tatínka a zvolali: „Tu je on!“ Tatínek držel v ruce bodák a vzkřikl: „Ano je tu!“ Když spatřili zbraň v rukou, utichli a zarazili se. Najednou se na ně spustil déšť zouváků a bot a padal jim přímo do křížů neb na kuří oka. Rychle zmizeli. Tatínek za nimi utíkal až k jejich sálu, ale vrátil se. Kdyby

jej byli samotného dostali, špatně by se to bylo vyplatilo.

Můj tatínek byl muzikantem. Tloukl na buben. Když krácel v průvodě, běžel jsem vedle něho. Vždycky jsem čekal, že praskne buben, tak silně do něho tloukl. Při tom nafukoval obě tváře. Když mne uviděl, dal se do smíchu. Všichni si ho dobírali. Ba i maminku, která byla velice vážná, často rozesmál.

Když přišel tatínek domů podnapilý, bývala maminka smutná. To se stávalo často. Maminka nepromluvila ani slova. Tatínek za to ani nemohl. Říkával: „Ať chci, neb nechci, musím pít. Pivo se postaví před muzikanty a pije se několikrát do kola, ať je dobré nebo špatné. A člověk snadno dostane drbku.“

Maminka to nemohla strpět, když se vrátil v neděli ráno ze zábavy. O 10. hodině jej budila na jedenáctou mši sv. Šlo to velice těžko, ale nepopustila.

Tatínek se škubal a protahoval na lůžku, vytíral si oči a bručel: „Nemohu, jsem unaven, nechej mne ještě spáti!“ Ale maminka se nedala odbýti. Konečně vstal a řekl: „Fricku, Fricku, musíme se spojití proti mamince. Sám nesvedu nic. Jsem pod pantoflem.“ Hleděl jsem vzhůru, zda je nad ním pantofl. Tatínek i maminka se smáli. Tatínek řekl: „Již se mi nechce spáti.“

Nevím, měl-li jsem bratříčky. Myslím si, že ano. V paměti mi zůstalo toto: Vrátil jsem se z hraní domů. Viděl jsem vedle kamen sediti maminku a na jejím klíně chlapečka. To mi nebylo vhod. Na to jsem míval jen já právo. Počal jsem ho stahovati dolů. Nepodařilo se mi to. Dal jsem se do vyjednávání. Napřed jsem mu nabízel kousek chleba, pak vejce, pak plechovou krabici a konečně nožik. Neslezl. Běžel jsem ke skříni a přinesl jsem mušli. Dostal jsem ji od tatínka. Když jsem ji položil k uším, slyšel jsem šuměti moře. Klučina mi vyrazil mušli z ruky. Rozbila se na kusy. Křičel jsem a chtěl jsem jej strhnout na zem, ale nepodařilo se mi to. Nedbal jsem na to, co pravila maminka, ale zuřil jsem. Tenkrát jsem dostal poprvé bití. Jinak se nepamatuji na toho chlapce. Asi brzy zemřel.

Když jsem chodil první rok do školy, zemřel mi tatínek. Stmívalo se. K mamince přišel cizí muž. Pošeptal jí cosi do ucha. Já jsem to neslyšel. Maminka vykřikla. V srdci jsem pocítil strach. Muž odešel. Maminka se spolehla čelem o zeď a dlouho plakala. Běžel jsem k ní, chytil jsem ji za zástěru a tázal jsem se: „Maminko co se stalo?“ Maminka neodpovídala. Plakal jsem s ní. Za chvíli mne vzala maminka do náručí a pravila: „Fricku, tatínek zemřel. Přejeli ho v továrně“. Celý večer jsme spolu plakali, neměli jsme chuti na jídlo. Když se maminka se mnou pomodlila večerní modlitbu a přinesla mne na postel, řekla mi: „Fricku, jak Bůh chce. Pojď, ještě jednou se pomodlíme.“

Pravý Bože, věřím v Tebe!

Věrný Bože, doufám v Tebe!

Dobrý Bože, miluji Tebe!

Hříchy urážel jsem Tebe!

Dej, ať polepším sám sebe!

Tobě se úplně odevzdám, Tobě žiji, Tobě umírám.“

Když se vracela do kuchyně, ještě si opakovala slova: Tobě se úplně odevzdám, „Tobě žiji, Tobě umírám.“

Maminka nemohla jít na pohřeb tatínka.

Těžce onemocněla.

Skoro vždycky jsem viděl svou maminku nemocnou. Strýc mě vedl za ruku a šli jsme za rakví, která byla nesena ze hřbitovní kaple do hrobu. Hudba hrála. Bylo krásné jitro. Slunce jasně svítilo a hřálo. Nad hrobem byla dvě prkna, na každé straně jedno. Muži vzali provazy a spustili rakev do hrobu. Bylo mi smutno. Kněz se modlil. Hudba hrála. Když jsem viděl jiné plakati, nemohl jsem se zdržeti slzí. Plakal jsem hlasitě a volal jsem po svém tatínkovi. Lidé pravili: „Ubohé dítě!“

Po pohřbu přišlo mnoho lidí k nám do bytu. Pili kávu a těšili maminku.

Když odešli, řekla maminka: „Nyní budeme sami. Pán Bůh musí pomoci.“

Mamince Pán Bůh brzy pomohl. Vzal ji k otci do nebe. Maminka velice kašlala. Právala druhým lidem, aby si vydělala. Brzy toho musila nechat. Slábla a často poléhávala na lůžku. Sestry ji převezly do nemocnice. Já jsem se dostal do dětského oddělení. Byl jsem tam aspoň dva měsíce.

Maminka bledla a hubeněla. Oči se jí svítily jako dvě hvězdičky.

Jedenkráte odpoledne — sestry byly v kapli — vběhl jsem do pokoje matčina. Řekla mi: „Fricku, mně je teskno po domově. Chci umřít doma“. Pak zvolna vstávala a vlekla se. Sotva mohla dýchat. Vzala mě za ruku a odešli jsme. Na cestě se několikrát zastavila. Dostala závrať. Opět napjala všechny síly. Dvěře u domu bohudíky nebyly zamčeny. Octli jsme se na ulici. Maminka si velice často musila utírat pot. Kašel ji velice trápil. Ale šli jsme dále.

Přišli jsme k mariánské kapli. Měli jsme půl cesty za sebou. Vešli jsme dovnitř, aby si maminka odpočinula. Panna Maria se nás smutně dívala. Měla meč v srdci. Maminka se dlouho modlila a plakala. Konečně mne k sobě přitáhla a s pláčem pravila: „Dítě, až zemru, tu jest tvá Matka! Buď hodným!“

Nikdy nezapomenu na její pohled a její slova, i kdybych měl sto let. Nevím co jsem jí na to řekl. Ovinul jsem se okolo krku na smrt nemocné maminky a nechtěl jsem se jí pustiti. Maminka se celá třála. Pozoroval jsem, jak chládla. Proto jsem se jí pustil. Šli jsme dále.

Nedaleko od kaple zastihla nás sestra. „Pane Bože, vy jste paní od nás utekla! Zacházeli jsme s vámi špatně?“

Maminka odpověděla: „Sestro, chci zemřít doma. Již se nevrátím.“

Sestra domlouvala mamince, ale maminka se nedala. Konečně šla sestra s námi. Bylo to dobré, jinak by se maminka sama nebyla dostala domů.

Když maminka byla ve svém pokojíku, blaženě se na všechny strany rozhlížela. Sestra zůstala u nás. Maminka v noci zemřela. Spal jsem u sousedů. Nechali mne spát. Když jsem se probudil, seděla sestra na mé postýlce a smutně se na mne dívala. Řekla: „Fricku, maminka jest u tatínka v nebi“. Od té chvíle již si nic nepamatuji.

Vzali mne do nemocnice. Tam jsem ležel několik týdnů. Všichni si mysleli že Pán Bůh si mne také vezme. Ale neudělal to. Proč mne nenechal umřít? Tak rád bych byl u tatínka a maminky.

(Pokračování).

Poutní ruch v květnu a červnu.

14/5. Po 8 hod. ranní přivedly ct. sestry Boromejky z Frýdlantu 58 dívek, měly mši sv. se zpěvem. Ku konci mše sv. přišel průvod z Ludslavic s dp. radou Aug. Neoralem a Dr. Závrbským, vrchním kapl. u sv. Mořice v Olomouci. Dr. Závrbský měl slavnou mši sv. po ní kázání a sv. požehnání. Poutníků, kteří přišli s hudbou a družičkami, bylo asi 340. Většina dospělých přistoupila k sv. svátostem. O 1. hod. měli sv. požehnání a odchod.

18/5. V předvečer Svatodušních svátků jako v předcházejících dnech bylo temeno hory zahaleno hustou mlhou a občas se spustil déšť. Čekali jsme slabou účast, jak příjemně jsme byli sklamáni, když odpoledne přicházel průvod za průvodem. První z Věrovan 70; Němci z Kunčic (Kunzen-dorf) 36, ze Špiček u Hranic 46, z Lindavy 32, měli na Hod Boží svatodušní v Sarkandrovce německé kázání, pak mši sv. Ke 4 hodině přišly průvody ze Smoliny 52, z Lačnova 84 s hudbou, ze Zdechova 38, z Polanky u Vsetína 58, z Pitína u Bojkovic 36, z Vel. Ořechova 45, z Francové Lhoty 105, ze Slavičina 160 s dp. koop. K. Kvítkem, z Bílan u Kroměříže 34, z Tichova 38, z Jalubí 82, ze Skalice u Čadce na Slovensku 40. Přicházelo i hodně jednotlivců, ač byli všichni promoklí nebylo pozorovati žádné skleslosti, naopak radost zářila všem z očí. Večerní kázání měl p. Superior, pak bylo slavné sv. požehnání.

19/5. Na Hod Boží svatodušní ustal sice déšť, ale zůstalo mlhavo a sychravo. První mše sv. byla ve 4 h. před ní již se udílelo sv. přijímání asi 1000 poutníkům. Ranní kázání měl P. Bartoník, na velké P. Superior. O 10 hod. přišla pouť mužů z Karlovic a z Halenkova s dp. Púčkem a Dolanským 600 mužů a dvě hudby (viz zvláštní článek.) Poutníků bylo asi 3200, sv. přijímání 1336. Mši sv. slouženo 12, z toho 7 zpívaných. Odpoledne byla zvláštní promluva pro muže, kteří pak konali křížovou

cestu. K 5. hod. přicházely nové průvody, Obědkovice 35, Milovice 38, Klenovice 40, Karolínov 68 s dp. Jos. Moškem koop. v Kvasicích, Žlutava 36, Zlín a Mladcová 52 s dp. Aug. Jurákem katech. ve Zlíně, Lipník n. B. s Msgrem. Dr. Ot. Taubrem, dp. Jar. Izákem kapl. a dp. Jan. Jurečkou prof. arcib. gymn. v Kroměříži, 400 poutníků s hudbou, s nimi i sdružení katol. mládeže okresu lipnického. Večer kázal P. Superior — kostel byl téměř plný.

20/5. V pondělí svatodušní počalo se udílet sv. přijímání již o 3. h., ve 4. h. byla první zpív. mše sv. K 9. hod. přišel průvod ze Žesova u Prostějova s dp. kons. ass. Václ. Švecem 58, do Bystřice dojeli auty. Na ranní kázal Msgr. Ot. Tauber, na velké P. Bartoník. Poutníků bylo asi 4700, sv. přijímání 1744, mši sv. slouženo 19, z toho 7 zpívaných.

21/5. Započato s dovozem železné konstrukce na novou vazbu chrámovou. Starý hotel se ještě stále čistí a upravuje.

22/5. Přivedly ct. sestry z Pržna 22 dítek.

23/5. Byla komise okr. úřadu na novou chrámovou vazbu a střechu.

24/5. Pozdě večer přišel průvod ze Štítné n. Vl. 90 poutníků.

25/5. V sobotu ráno bylo zakončení duch. cvičení paní a dívek. Odpoledne stihala jedna bouřka druhou, ale nepršelo. Přišly průvody z Cetechovic 29, Němci z Bělčina (Bölten) 34, tito měli v neděli o 6. hod. mši sv. a něm. kázání v Sarkandrovce (P. Superior). Z Podhradí u Luhačovic 24, ze Špiček u Hranic 27, tentokráte Češi. Přicházelo i dosti jednotlivců, tak že večer bylo na 800 lidí v kostele. Večerní kázání měl P. Superior.

26/5. Na slavnost Nejsv. Trojice ráno bylo poněkud zamračeno, pak se vyjasnilo. Ranní kázání měl P. Bartoník, k 9. hod. přišel průvod ze Soběchlebs s dp. Frant. Křeháčkem 280 poutníků s družičkami, velké procesí z Holešova s dp. Dr. Jar. Krylem

koop., 1000 poutníků s hudbou a družičkami, z Hošťalkové s dp. Jan. Macháčem farářem 80. Mimo to mnoho jednotlivců od vlaků a z okolí. V 10 hod. kázání P. Superior. Celkem bylo asi 4200 poutníků, sv. přijímání 1526, 11 mší sv., z toho 5 zpívaných. Kostel se od panujícího dusna silně potil, dlažba byla úplně mokrá.

27/5. Ctih. Křížové sestry přivedly 25 dívek, o 9. hod. měli mši sv. se zpěvem.

28/5. Ctih. sestry Dominikánky z Řepčína přivedly 31 chovanek. Elektrické vedení, které bylo vedeno v panceřových trubkách po trámech kopule muselo být odmontováno a zazděno do kopule samotné, jelikož se dřevěná vazba sundá.

29/5. Pouť salesiánského ústavu z Fryštáku. Neúnavný ředitel tohoto ústavu Dom. Stuchlý se třemi kněžími a dvěma prefekty přivedli 80 chovanců tohoto nádejného ústavu. Přišli ráno před 8. hod. a měli hned tichou mši sv., při níž všichni přistoupili ke stolu Páně. O 10. hod. měli slavnou mši sv. s latinským zpěvem. Pak si prohlédli sv. Hostýn.

30/5. Svátek Božího Těla. Počasí bylo špatné, poutníků přišlo asi 220, sv. přijímání 82.

1/6. V kostele se konaly přípravy k slavnosti Božího Těla. K 5. hod. přišel průvod z Kvasic s dp. Ant. Dokoupilem far. 100, ze Sulimova 45, z Bránek s dp. Frant. Matýskem far. 310. Večerní kázání měl P. Bartoník.

2/6. Slavnost Božího Těla. Krásné počasí přilákalo velmi mnoho poutníků, hlavně mládež z Omladiny hanácké a slovácké byla četně zastoupena. O 1/2 8 bylo kázání (P. Superior) pak slavná mše sv. před vystavenou N. Svátostí. Mši sv. sloužil za asistence dp. Wilfrieda Kalinského C. S. S. a dp. Ant. Dokoupila far. z Kvasic pan rada Pecháček. Po mši sv. ubíral se průvod k oltářům za doprovodu hudby z Bystřice. Průvod byl nádherný, přes sto družiček od nejmenších až k dívkám z Tučap v kroji; zvláštní díky patří pěveckému kroužku Omladiny z Újezdce, který krásnými sbory velmi přispěl k oslavě svátostného Spasitele. Po návratu do chrámu Páně bylo Te Deum a sv. požehnání, pak ještě jedna slavná mše sv. k oddávkám. Během dopoledne přišly různé menší průvody jako z Rouského 84, autobusem přijeli poutníci ze

Zděchova, Luboměře, z Ústí u Hranic, z Přemyslovic, z Velkých Prosenic, z Pavlova a Benešova u Boskovic, z Tvarožné a jiní.

Poutníků bylo asi 7000, sv. přijímání 1800, mši sv. 14, z toho 6 zpívaných. Po celé dopoledne i mezi průvodem se v kostele pilně zpovídalo.

3/6. Přijelo 14 noviců z Velehradu s novicmistrem P. Jos. Lepkou T. J. Dnes začaly práce k odkrývání kopule. Na kopuli položeno lešení, den na to otevřena střecha a sundána zlacená bář s křížem s monogramem Marie. Pak se začal odtrhovat starý plech a rozebírat nejvyšší část vazby. Dopoledne přivedli dp. profesori z arcib. gymnasia v Kroměříži 97 studentů. O 3. hod. odpol. měli sv. požehnání, pak konali pobožnost křížové cesty. Odpoledne přišly školní děti z Nevšové u Trenčína na Slovensku v doprovodu několika pánů učitelů, zůstaly přes noc a příštího dne přistoupili všichni k sv. svátostem.

5/6. Odpoledne přijelo 57 škol. dětí ze Slavkova u Brna s dp. Vojt. Kirchnerem kat. klášterní školy. Po 9. hod. večer dp. Vojtěch Král, koop. z Lidečka se 74 škol. dětmi. Obě skupiny přistoupily k sv. svátostem příštího dne.

6/6. Ráno přišlo 66 škol. dětí z Frenštátu p. Radh. a z Kunčic p. Ondř. s dp. Ign. Chytilém far. v Kunčicích a dp. Jos. Kuchaříkem kapl. ve Frenštátě.

7/6. Na Slavnost Božsk. Srdce Páně byla v 7 hod. slavná mše sv.

8/6. Ráno přijelo 26 poutníků z Rudoltic autobusem, dopoledne byly tři svatby. Před polednem přišel průvod z Rožnova. Byly v něm zahrnuty průvody z Rožnova s dp. Jos. Vavříkem kapl., Horní Bečva s dp. Vil. Schmiedem far., z Hutiska s dp. Vojt. Jestříbkem koop., z Hutiska s dp. Frant. Pilkou kapl. Celkem 963 poutníků s hudbou. Odpoledne přišel průvod z Tršic s dp. Ferd. Jiříčným kapl. 130, z Choryně s dp. Boh. Pavlíčkem adm. 106, z Majetína 94. Večerní kázání měl P. Superior. Letos po prvé dovolilo počasí, aby se konal světelný průvod.

9/6. Neděle B. Srdce Páně. O 3. hod. se počalo udílet sv. přijímání. Ráno přijeli autobusem z Prostějova 27, z Hoštic svaz katol. žen a dívek 75, z Luboměře 25. První mše sv. byla ve 4 hod., na ranní

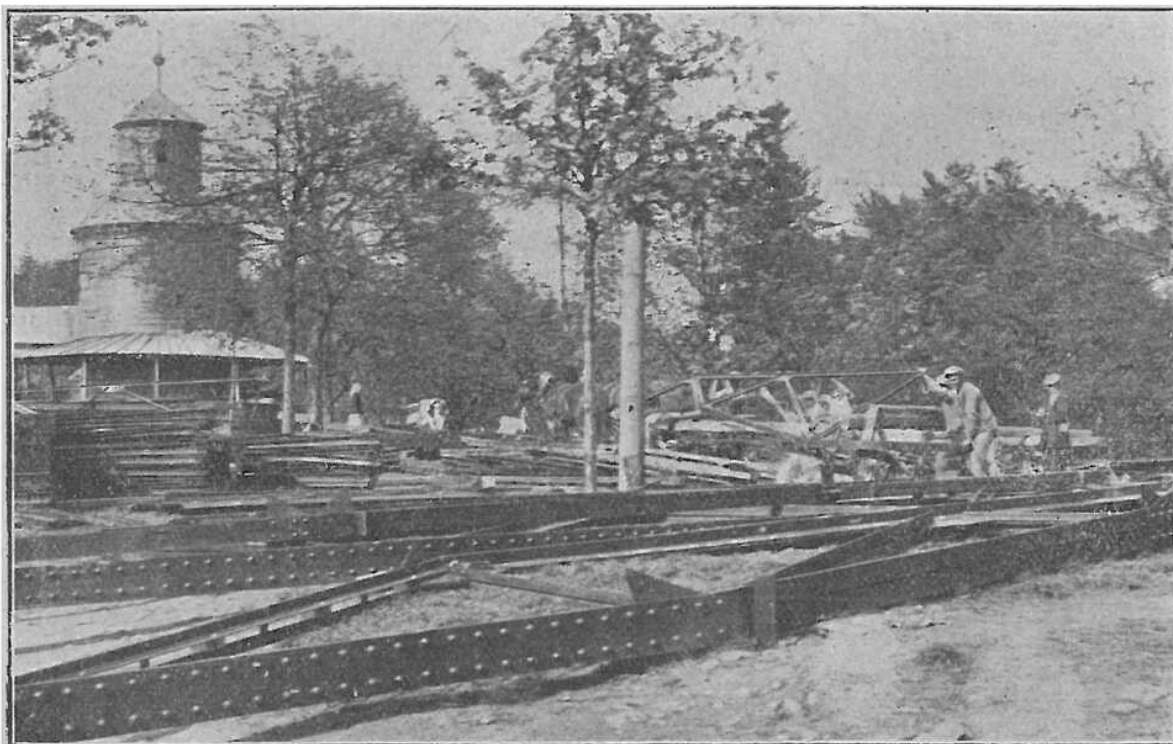
kázal P. Superior, na hrubé P. Bartoník. Slavnou mši sv. sloužil dp. Frant. Pilka, kaplan z Hutiska, před vystavenou N. Svátostí za všechny poutníky rožnovské. Poutníků bylo asi 5800, sv. přijímání 1920, mši sv. slouženo 14, z toho 6 zpívaných.

10/6. Přivedly ct. sestry Dominikánky 25 školních dětí.

11/6. Přijeli Němci z Čermné s dp. Fabiánem Kubišem, far., 20 poutníků. Odpoledne přišlo 41 žáček měšť. školy s dp. J. Juráčkem, katech. Zůstaly přes noc a přistoupily všechny k sv. svátostem.

cované urně přivezl do New Yorku pan Straka, prozatímně v museu v Lisle III. Až bude nalezeno vhodnější místo, bude tam prst přenesena.

(Pouť na Sv. Hostýn.) Jako jiná léta, tak i letos vypravili jsme se v hojném počtu na sv. Hostýn. Vyšli jsme minulou sobotu po mši svaté. Někteří jeli vlakem, jiní použili autobusu a mnoho nás šlo procesím. Když jsme se všichni sešli na sv. Hostýně a uspořádali společný průvod kol kostela, byl to veliký průvod. Cesta byla pěkná, až na prach rozvířený auty

Součástky železné vazby pro bář.

13/6. Z Čeladné u Frýdlantu 62 škol. dětí s dp. Felixem Rýparem far. — Ctih. sestry Nep. Početí P. Marie přivedly 97 šk. dětí ze Šířavy. Z Rusavy přišlo 32 dětí s p. učitelem. Od 10.—14. konalo 11 Milosrdných Bratří, vesměs předst. jednotlivých konventů, duch. cvičení.

14/6. Večer přišlo 37 studentů z reálky v Brně s p. profesorem.

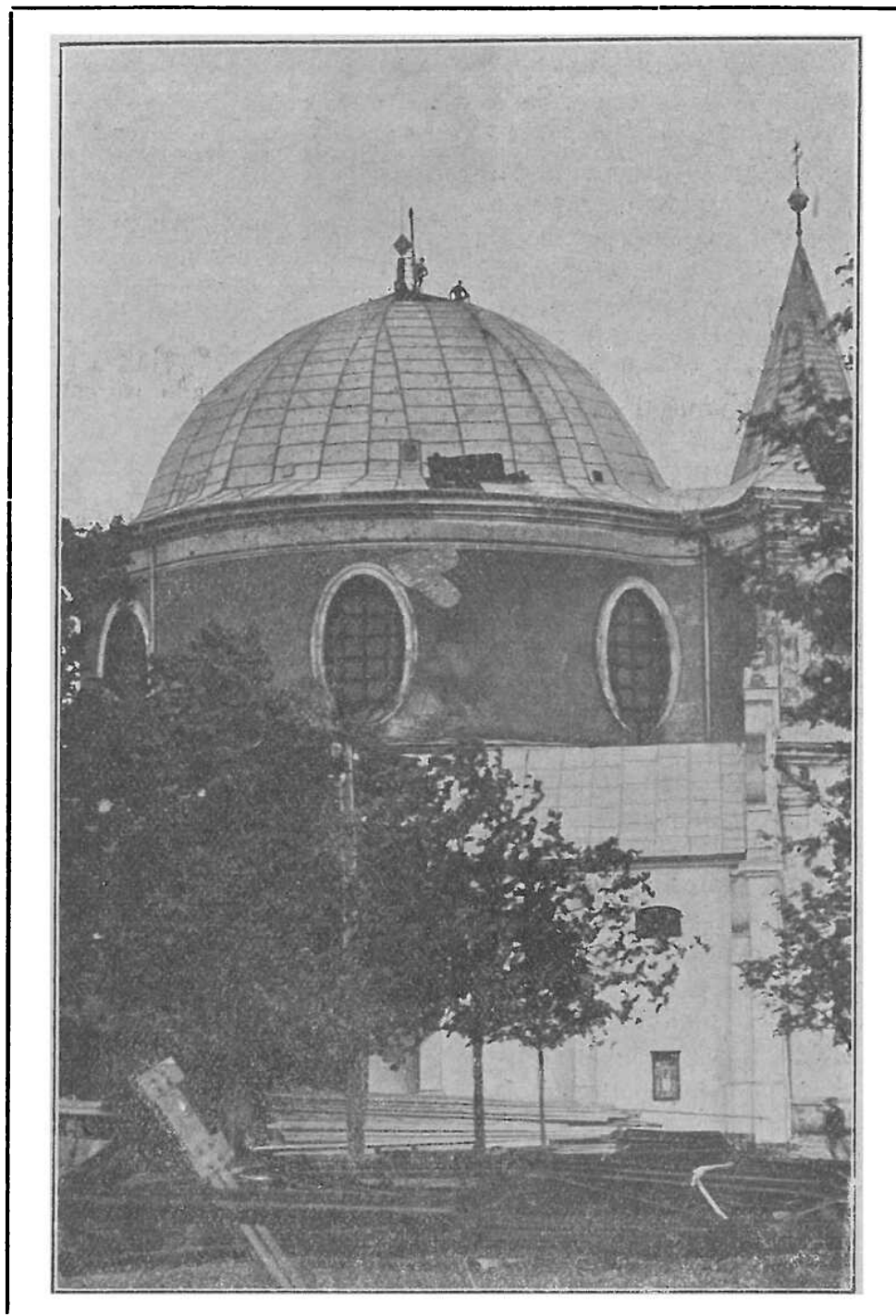
15/6. 10 studentů z konv. O. O. Salvator. ve Val. Meziříčí s dp. Wilfriedem Kalinským.

Prst z Řípu, Hostýna a Děvína v Americe. Péči Československé národní rady v Americe bude uložena prst z Řípu, Hostýna a Děvína, kterou v umělecky zpra-

a kamení rozházené po celé cestě. Mnoho jsme též zpívali poutních písní, jichž měl zásobu p. Karel Zavrták, který už po několik roků z veliké ochoty poutní písně předřikává. Volné chvíle nám dopřál jen v lese. Po celé cestě jsme též vzpomínali všech našich milých na Vsetíně. „U třech kamenů“ byl odpočinek. Každý hleděl uleviti svému ranci. Hlad tak nebyl, jen pořádná žízeň. Na to jsme už zvyklí, vždyť jsme šli na pouť. Na Hostýnku jako bychom ve stínu Boží Máteře pookřáli. Každý vykonal svou náboženskou povinnost, každý z nás klečel a v tichých modlitbách pohroužen vzpomínal všech těch, kteří se do modliteb našich poroučeli. Mnohým i slzy

kanuly po tváři, vždyť bolesti tolik na světě. Ráno v neděli jsme měli o 5. hod slavnou mši sv., při níž nám zahrál p. Caletka naši milou píseň „Vzpomeň o královno“. Po mši sv. se to rozešlo nakoupit pouti. Počasí bylo příjemné, nikdo se nemusil

třebas unaveni, ale přece rádi domů ku svým milým. Přišli nám naproti. Takové srdečné je to vždy uvítání, jakobychem celé měsíce byli přes hory. S hudbou pak kráčeli jsme za zpěvů do chrámu Páně. To byl průvod, jaký málokdy Vsetín vidí.

Sundávání monogramu u báně.

zimou chvěti, proto běhali mnozí od krámu ke krámu. I lístky jako vzpomínku jsme posílali. O 9. hod. jsme zase ve zdraví vyšli. A bylo nás. Nazpět nás šlo velice mnoho. Pomalu jsme se vzdalovali od Hostýna a po poledni jsme byli v Hošťálkové. Tam jsme si trochu odpočali a kráčeli,

V kostele jsme Pánu Bohu poděkovali, že nás ve zdraví zachovati ráčil, a kráčeli jsme každý domů, abychom všem pouti dali a milou vzpomínku z Hostýna věnovali.

Noviny z Podradhoště č. 21, Vsetín.

Z Velkých Karlovic. Jako dozvuky sv. misií, konaných ke konci dubna u nás,

byla o svatodušních svátcích uspořádána jubilejní pouť mužů na **Sv. Hostýn**. Bylo chladno a mlha. Tuto zmrzlou náladu rozehnala halenkovská hudba orelská, která říznými pochody rozehrála krev 600 poutníků. Na Sv. Hostýn jsme šťastně připutovali. Náš průvod byl toho dne největším a protože sami muži a mládenci, budil všude zaslouženou pozornost. Hned bylo kázání pro muže, které s nadšením sobě vlastním pronesl vdp. P. Vraštil Jan, Superior svatohostýnský. Pak byla slavná hrubá mše sv., při níž mužný zpěv doprovázela halenkovská hudba. Odpoledne jsme si vykonali po kázání křížovou cestu a sv. zpověď, a vyhledali si noclehy skoro vesměs v novém a útulném Poutním domě. Všichni si libovali vzornou pečlivost ctihodných sestřiček a byli velice rádi, že nemuseli za té zimy špatně nocovat. Časně ráno v pondělí přistoupili poutníci k sv. přijímání a potom po 8. hod. po kázání dvojím se vydali na zpáteční cestu. Obloha se vyjasnila, rozhled na úrodnou Hanou byl překrásný. Každý se radoval, že nepůjdeme v dešti domů, ale v paprscích zářivého sluníčka. Zase přes Bystřici ve čtyřstupech v pořádku na nádraží, nasedli jsme do připravených vozů a jeli k Rožnovu. V Krásně se od nás oddělilo 120 poutníků-mužů z Halenkova i se svou hudbou. My jsme jeli dále až do Rožnova. V chrámu Páně nám udělil dp. kaplan P. Vavřík svátostné požehnání a vyslovil přání, aby i z Rožnova se jim podařilo vypravit takovou mohutnou pouť mužů. Nato jsme se rozloučili s Rožnovem a za střídavého zpěvu a modlitby jsme putovali horami k „Čartáku“. Pod nim již jsme se setkávali s prvními hloučky vítajících děvčat, žen a matek i dětí. Největší počet čekal na nás na samém „Čartáku“. Tam jsme se seřadili v mohutný průvod, vpředu mládenci a muži, za nimi panny a ženy, takže průvod čítal jistě 1000 účastníků, ne-li více. Lurdské „Zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria“ se neslo lesem a dojemně se poslouchalo. V „Jezerném“ před kapličkou nás čekali družičky se soškou Panny Marie. Té se ihned chopilo 6 mláďenců a střídavě ji nesli v průvodu. U kapličky nás přivítal dp. farář Ant. Kolísek. V kostele bylo „Te Deum“ na poděkování za šťastný návrat z pouti a sv. požehnání. Po kratičkém proslovu vůdce pouti dp.

kaplana Fr. Půčka, rozešli se účastníci se svými drahými domácími jako apoštolé do svých domovů. Jistě budou vždy rádi vzpomínati na tuto první pouť mužů, kterou vykonali v jubilejním roce svatováclavském a svatojanském. Kéž se úcta Marie Panny, patronky našeho chrámu Páně, vždy více a více šíří v celé farnosti a nechť přinese hojné ovoce! Karlovický poutník.

Selka, 12. června.

Pláč na Hostýně. Když lidé s posv. Hostýna odcházejí, ať mladí či staří většinou slzí, pláče nemohouce zadržeti. Dříve sem chodívala ta neb ona drahá osoba — a nyní již sem nechodí, nyní již dřímá pod zelenou travičkou.

Dříve sem chodívala matička s tatíčkem, ale nyní již mě zde zanechala sirotkem, který nemůže jako dříve jí si postěžovati, s ní si porozprávěti.

Také člověka dojmá, když tolik srdcí, sta, tisíce srdcí se stejně vřelou modlitbou k Bohu se pne.

Malíři, básníci i skladatelé hudební a jiní umělci snažili se znázorniti mír a blaho trvalé, neměnlivé věčnosti.

Zde na zemi však i za krásného mládí a tím více za věku pokročilejšího jsme všichni z ráje vyhnání synové Evy a mnohému duševnímu i tělesnému bolu vystaveni.

Nejtěžší vzdech náš krásně vyjadřuje blízko hlavního oltáře na straně epištolní umělecký obraz kruhový. Na něm anděl se modlí, přednášeje prosbu veškeré Církve sv., která v pás kolem obrazu jest vepsána: „Sv. Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné.“

U Panny Marie, Matky Boha věčného, je tak sladko. Americký Hlas 29/3 1929.

15/5. 1929 zemřel v Napajedlích p. Ant. Opravil, dlouholetý čtenář Hlasů Svatohost. a vůdce poutníků napajedelských, jenž vodíval po léta průvod na Sv. Hostýn. Odporoučí se do modliteb čtenářů Hlasů a svých spolupoutníků z Napajedel.

O. v p.!

Povětrnost v květnu. Chladné dubnové počasí trvalo i na začátku května. 2. května byly odpoledne 4 st. tepla. Od 2.—5. května každý den pršivalo (16 mm), pak se zvolna oteplovalo, a od 6. — 13. května bývalo v poledne 17—21 st. Zavlažená tráva se zelenala, stromy, zvláště jeřáby a buky, které jiná léta hned na začátku měsíce jsou zelené, začaly pučeti a se rozvíjeti. Lipka před Sarkandrovkou se teprve před svatodušními svátky hlásila k životu, ač její družky nad hájovnou u Řiky na svátek Na-

nebevstoupení Páně měl listí úplně rozvinuté. 13. května nastal obrát počasí: bylo několik bouřek okolo Hostýna, průtrž mračen v Zašově, na Holešovsku velice přšelo a déšť se blížil k Hostýnu a dostal se až na bystřické nádraží. Na Hostýně válnil silný východní vítr, jenž zahnal mraky nazpět. Jen pokrápělo. Od 16. — 21. května ovšem jsme v nízkých mračcích, z nichž padával déšť; 18. května v sobotu před sv. Duchem napršelo 19 mm. V neděli na to, na sv. Duch, byly v poledne 3 st. a večer jen 2 st. teploty, byl to nejchladnější den v měsíci. Od 23.—28. bývalo teplo, ale bylo spojené s místními bouřkami. 25. května hřmělo na jihovýchodě: o 3. hodině odpoledne byla bouřka spojená s průtrží mračen a krupobitím nad obcemi Vlčkovou a Držkovou, a nadělala mnoho škod jak na polích, tak v obcích samých. O několik hodin později hřmělo na západě, kdež byly bouřky s průtrží mračen na Konicku, Litovelsku, Přerovsku, Prostějovsku, Kunštátsku a Letovicku. 29. května byla největší teplota v měsíci 23 st. a den na to, na Boží Tělo, celé dopoledne přšelo (19 mm) a bylo jen 8 st. Na konci měsíce kvetly ovocné stromy, kaštiny, začínaly kvést jeřáby, smrky a jedle nasazovaly čerstvé výhonky, a žlutozelená barva buků se měnila do tmava. Břečtan, jenž již ovijel bronzový obraz na pomníku padlých, pokud nebyl sněhem přikryt, zmrzl.

Za celý měsíc napršelo 94 mm, a to 2.—4., 11.—19., 22.—24., 30. května.

Dni s bouřkami bylo 8: 3., 4., 13., 23. — 25., 29., 30. května.

Jasně dny byly: 6., 7., 9., 31. května, většinou zamračené: 15.—19., 22., 30. května.

Silný vítr válnil 6., 7., 10., 21. května, vítr severovýchodní válnil 35 krát.

1. května ráno bylo daleko vidět směrem k Nezamyslicím, Doloplazům, Otaslavicům, a Praděd se ukázal 13. a 31. května.

2. května byla rovina pokryta hustou mlhou.

9. května odpoledne před půl třetí hodinou vypukl oheň v lese na Jančách u nově postavené silnice pod Černavou. Byl podporován jihozápadním větrem. Začal v bukovém podrostu, mezi nímž byly nasázeny smrky. Tyto vzplály jako svíce. Po třetí hodině přicházeli mužové, jimž se podařilo oheň utlumit. Před čtvrtou se také dostavili hasiči, kteří udušovali ještě doutnající chrástí. Shořelo $\frac{1}{2}$ 2 ha lesního dorostu; škoda se odhaduje na 5000 Kč.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V květnu 1929.

1. bylo lidí v kostele	360	a u sv. přijímání	124
5. " " "	3000	"	1273
9. " " "	2600	"	909
12. " " "	4800	"	2065
14. " " "	420	"	173
19. " " "	3200	"	1336
20. " " "	4700	"	1745
25. " " "	210	"	143
26. " " "	4200	"	1526
30. " " "	220	"	82
Ve všední dny úhr.	1890	"	1174
Úhrnem	25600	"	10550
Mši sv. slouženo 224.			

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

P. K. z Polešovic píše: Ani nemohu vypsati, jak jsem byla sklíčená, neboť jsem i duševně onemocněla, protože mi žádný lékař nepomohl. Nevěděla jsem si rady. Jedinou mou důvěrou byly Hlasy Svatohostýnské. Na ně jsem s nedočkavostí čekávala a Matičku Hostýnskou o pomoc vzývala. Když mi lékař pustil krev, řekl: Na devět měsíců máš pokoj. A hle! už jest jedenáct měsíců a já jsem čím dál, tím zdravější. Proto plním svůj slib a uveřejňuji to v Hlasech a také osobně přicházím poděkovat za uzdravení těla i duše.

Rodina S. v Děrném píše: Narodilo se nám zdravé děvčátko, které však po čtyřech měsících onemocnělo, protože matka mívala nervové křeče. Byli jsme u tří lékařů, ale nic nepomohli. Dítě se slabostí nemohlo ani pohnouti. Každý říkal, že již umírá. Když jednou tři dny ničeho nepožilo, obrátili jsme se o pomoc k Panně Marii. Bylo to v říjnu 1925. Běžela jsem k sousedce, aby její dcera jela na Sv. Hostýn a dala tam na mši sv. za uzdravení dítěte se slibem, že až dítě povyroste, budu s ním každoročně na Sv. Hostýn putovati. V neděli se zdálo, že dítě už ani nedýchá. Běžela jsem k sv. zpovědi a k sv. přijímání a prosila jsem Matičku Boží o pomoc. Večer se poutnice vrátila a vypravovala, že tam bylo mnoho poutníků, a že kněží měli již mše sv. zadané. Mši sv. budou sloužiti až v úterý. Dítěku bylo čím dál tím hůř. V úterý se dítě probudilo, dali jsme mu pít a ono nevrhlo, - bylo jako vši nemoci zbavené. Od té doby víc a víc jedlo, spokojeně spávalo, a křečů bylo navždy zbavené. Teď má již pět let.

J. G. z K. u Val. Meziříčí píše: Děkuji Panně Marii Hostýnské za podivuhodné zachránění před velkým tělesným úrazem ve čtyřech případech při polním hospodářství. Odporučoval jsem se vždycky pod její ochranu a nosíval jsem stále u sebe její obraz. Posledně jsem musil dvakrát jeti na operaci. Po druhé operaci byl můj život

velice ohrožen zápalom plic a pohrudnice. Obrátil jsem se o pomoc k Panně Marii se slibem, že to uveřejním. Za 15 měsíců jsem byl uzdraven. Prosím, byste mé poděkování nezkracovali, aby mi svědomí nedělalo výčitky, že jsem Matičce Hostýnské dosti nepoděkoval, neboť to píše se slzou v očích.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plníce slib: čtenářka z Ameriky, West Texas — F. K. z Frýdku za uzdravení přítelkyně z padoucnice — M. R. z Písařova za vyslyšení prosby v důležité rodinné záležitosti - Nejmenovaná za vyslyšení — Nejm. z Třebětic za uzdravení manžela — Nejmen. z Ludslavic za zdraví — sodálka z Opavy za uzdravení v těžké nemoci a za zázračnou pomoc při operaci — Nejm. z Dubu za uzdravení očí a za pomoc v jiných neduzích — Nejm. z Kladrub za uzdravení z vleklé nemoci — Nejm. z Hranic za udělenou milost — A. K. z Horní Vsi za uzdravení v těžké nemoci — Nejm. z Roštění a z Paršovic děkují za vyslyšení v důležitých záležitostech sv. Josefu k němuž se obrátili dle návodu uveřejněném v březnovém čísle.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

K. M. a M. M. prosí Pannu Marii za pomoc ve velké tísní — Nejm. za milost Boží — Nemocný za uzdravení a duševní pokoj — M. S. ze S. za uzdravení nervové a srdeční nemoci — Nejm. z Rymic za vyslyšení prosb v těžkých záležitostech — M. K. z P. za milost Boží a božské ctnosti.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY Z AMERIKY.

Hlasy Hostýnské se mi velice líbí a celé je do slova přečtu a tak ráda s písní při práci zalétám v duchu na posvátnou horu: O Maria, Panno čistá, oko k Tobě pohlíží, v srdci, v duši je tak sladko, když se k Tobě přiblíží. Vzpomínám si, že za nedlouho budou putovati poutníci z farnosti Lidečské na Hostýn! Ó jak jsme se těšily a mod-

livaly, abychom měly pěkné počasí, dokud jsem byla doma! Někdy celou cestu pršivalo, až jsme byli celí promočeni, jindy býval ještě na hoře sníh — ale to nic —! My horáci, děti skal, zvyklí na všecek nedostatek a nepohodu — radosti nebylo konce, že jsme již u cíle, ač každý se zimou třásl, přece jsme zpívali nadšeně: Tisíckrát pozdravujeme Tebe! Čtenáři Hlasů vzpomeňte si na pouti také na nás, krajany za mořem! My v duchu putujeme tam s vámi. Jak ráda k Tobě putovat bych chtěla, abych si mohla všechno požalovat! Ale jsem za mořem v dálné cizině a tu Tě opěvám tvými písněmi. Pozdrav čtenářům posílá Anna Dornak New York.

Přicházím opět mezi vás z daleké Ameriky. Musím se přiznati, že jsem nezískala žádného odběratele: mnozí se vymlouvali, že neumějí česky čísti. Je tu většina našich krajanů, ale posílají děti do škol státních, kde se nevyučuje češtině ani náboženství. Děti, které vyjdou ze školy, neumějí ani dobře anglicky ani česky a o Bohu nevědí nic. Ale někde si vydržují osadníci katolickou školu, v ní se naučí každý žák česky číst a psát a náboženství. Mne vyučuje ctih. sestra Eufrasie, je od vás; je to velice hodná učitelka. Chodím k ní už tři roky. Tu končí vyučování 17. května a na venkově již skončilo 1. dubna. Všecky čtenáře pozdravuje Ella Orsak Fayetteville, Texas.

Četla jsem v Hlasech dopis z Turzovky o smrti Frant. Hutiry, Stoličky. Byla jsem velice překvapena, protože jsem ho dobře znala a chodívala jsem s ním od dětství na pout do Frýdku. Byl to opravdový ctitel Panny Marie. Posud znám ty jeho krásné mariánské písně. Též jsem s ním putovala na horu Kalvarii a to čtyři dni pěšky. Nikdy nezapomenu na jeho slova jež řekl, když jsme tam přišli před kříž: napomínal nás, abychom položili ruce na kříž a slíbili, Pánu Bohu, že budeme po celý život v Něho pevně věřit a víru statečně vyznávat! Dal nám také krásné poučení, jak mají panny čistotu zachovávat. Posud mi zní v uších jeho slova, jež mluvil pod křížem ve jménu Pána Ježíše: „Pojďte ke mně milé ovečky, já jsem vaše spása, vaše jediné potěšení, kdo ve mne věří, živ bude, nezahyne na věky!“ Ohlašoval nám také, že půjde s poutníky na Sv.

Hostýn. Velice jsem se na to těšila, ale musila jsem odcestovat do této dálné ciziny. Rodička Boží mi sem šťastně dopomohla a i tu mne ochraňovala. Prosit ji nepřestanu, aby mne až do smrti opatrovala. Máme tu v Chicagu krásný chrám sv. Cyrila a Metoda. V květnu konáváme májovou pobožnost. Chodívám každý den k sv. přijímání. Tady je i ve všední dny kostel nabitý. Všecky srdečně pozdravuje Marie Štolpa.

DOPISY.

Učitelka ze západní Moravy píše:
Jest právě oktáv Božího Těla a tedy jsem se rozhodla poslati malý dárek na dobrý úmysl a sice ke cti a chvále nejsv. Srdce Páně a Panny Marie za obrácení zatvrzelých hříšníků a ochranu Boží při výchově katolických dětí v rodinách. Může-li to tak býti vzpomínáno v modlitbách na Sv. Hostýně — kam i já tak ráda dle možnosti každý rok se ubírám, poněvadž jsem pocítila tolik štěstí právě ochranou tohoto Božského Srdce a přimluvou Panny Marie — tedy vyslovuji srdečné Zaplat Pán Bůh za prokázané mi dobro. Zdejší město není mé rodiště, ale jen působiště. Vyučuji v české škole v poněmčeném území za poměrů neutěšených. Proto bych ráda získala u Bohorodičky, já nehodná její služebnice, pomoci a útěchy v každodenních křížích. Jsou to mé nejkrásnější vzpomínky na posvátný náš Hostýn! Z mého rodiště H. to nemám tak daleko a budu-li zdravá, v prázdniny opět ráda tam přijedu.

Švadlena píše:

Přišla jsem nedávno do jednoho z brněnských chrámů a tam v předsíni mi padly do oka nové brožurky vydané „Životem“. Jelikož jsem švadlena, zajímala mě brožurka „Móda a dnešní ženský svět“. Cítím povinnost vzdáti P. T. vydavatelstvu všechnu čest a zároveň poděkovat za to, že ponejprv v tomto malém sešitku našla jsem také od katolíků trochu soucitu a zastání v těžkém nynějším postavení nás švadlen katoliček. Nevím opravdu, mohu-li psáti, že žiji u nás dosud katolické švadleny. Já alespoň široko daleko ani jedné neznám, která by nynější módou tolik trpěla jako já. Býti dnes apoštolkou v švadlenství, jak správně ve spisku je uveřejněno, znamená býti mučednicí v pravém slova smyslu.

Nechtěla jsem býti otrokyní nynější výstřední módy, poněvadž jsem dítkem mariánským. Chtěla-li jsem býti Jejím dítkem hodným, tu nezbyvalo, než vymluviti zákaznicím vše, co žádaly na obleku nedůstojného ženy a dívky. Jelikož delší čas mne vídaly denně u stolu Páně v obleku, jež se nikterak nesrovnává s předpisy nynější módy, měly ke mně přece tolik úcty, že mne více nerozumnými zakázkami neobtěžovaly, za to však začaly mnou také pohrdat, mně se vyhýbat, že na konec zůstala jsem bez práce, takže jsem byla nucena živnost přerušiti.

Má činnost mě s počátku velice těšila; přicházely ke mně ponejvíce chudší zákaznice, zvláště služby, poněvadž od šatů platily podle svých příjmů, nač jsem brala vždy ohled. Moje dílna bývala přeplněna mladými učenicemi, kterým jsem se věnovala s láskou a je učila nejen šiti, ale i dobrému křesťanskému životu. Kupovala jsem dobré knihy a časopisy, abych jim poskytla zdravou zábavu. Dařilo se mi dobře; Pán Bůh mi pomáhal tak, že jsem mohla i svým drahým všude přispět a všecky dobré podniky podporovat.

Tato má radost však netrvala dlouho.

Přišla nynější výstřední móda a já pomluvena, odkopnuta zůstala jsem bez práce a bez učednic. Jak to bylo bolestné, to nelze mi vypsati. Nejvíce mě bolelo to, že i zákaznice z dobrých — jak se zdálo, katolických — rodin nevidí toho zla, jež s sebou nynější móda přinesla, a když i od dobrého kněze slyšela jsem výtku, že jsem měla jíti s duchem pokroku. Řekla jsem se slzami v očích: „Tedy všichni mne odsoudíte, i Vy, Důstojnosti? Pán Bůh mě však neodsoudil, mé svědomí mi praví, že jsem jednala správně.“

Musím však ke konci dodat, že Pán Bůh moje mučednictví bohatě odměnil. Postaral se mi o to, že jsem měla zaměstnání v dívčím sirotčinci a zde za příkladem cti. sester pracuji pro ubohé sirotky. Jsem při této práci šťastna tak, že bych ani s první mistrovou v pařížské módní síni měnit nechtěla. Koho Pán miluje, toho křížem navštěvuje a také On jediný všechnu nelásku světa dovede nahradit svou dobrotou.

Bude-li vhod, může být i můj dopis uveřejněn ku povzbuzení ostatním katolickým švadlenám. Kéž i ony vytrvají v tom těžkém boji, neboť jak nemožno jest sloužiti dvěma pánům, tak také není myslitelné sloužit dvěma paním: Nebes Královně a zároveň hříšné módě.

Katolická žena a dívka musí mít stále před očima vznešený ideál Panny Neposkvrněné, chce-li si v nynějším zkaženém světě zachovat svou ženskost a neporuše-

nost. Mám za to, že nynější nemravná móda uškodí lidstvu víc než morová rána.

Prosím Všemohoucího, by žehnal ušlechtilým snahám všech, kdo pracují na zachráně našeho národa, snažíce se z bídného otroctví povznést ty, jež odvrátily zrak svůj od Panny panen a zaslepené špatným příkladem kráčejí jistě zkáze vstříc.

V duchu tisknu pravici, která onu brožurku psala, a je-li to ruka kněze, tak ji vděčně líbám.

A. S.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím vždy na „Hlasy svatohostýnské“!

Jubileum Monte-Cassina. Redakce benediktinské revue „Pax“ (Praha II-320 Emauzy.) vydala k jubileu slavné kolébky benediktinského řádu zvláštní číslo, které je vyzdobeno mnohými ilustracemi a zvláštní přílohou na sepiovém papíře. Čtenář se zde dozvídá nejdůležitější věci o benediktinském řádu, jemuz evropská kultura tolik vděčí. České čtenáře bude zvláště zajímati článek o nynějších i zaniklých klášteřích na území našeho státu. — Číslo tvoří celek pro sebe a bude trvalou cennou ozdobou každé knihovny. Cena pouze 5 Kč.

Cyrillo-Metodějské knihkupectví Gustav Francel, Praha I. - Rybák J.: **Vademecum.** 8, 132 str. poštou 10. - Nová publikace Rybákova značí hodnotný přínos asketické, beztak chudé literatury naší. Prospěje jak exercitátoru, tak i exercitantu. Bylo ji opravdu třeba, neboť dnes přednášky exerciční konají též duchovní světští. Zvláště pak při ní ceníme, že jest tak koncipována, jako koncentrační duchovní četba a to opravdu přesvědčivá a dojemná. P. Rybák v tomto ohledu jest mistrem, proto jeho „Vademecum“ bude každému knězi nepostradatelným.

Cyrillo-Metodějské knihkupectví Gustava Francela v Praze vydalo znamenitou příručku pro farní duchovenstvo „**Pobožnosti k nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše**“ kterou sestavil známý praktik a

arciděkan velké osady smíchovské, Prelát Msgre Jan Pauly. Z obsahu uvádíme: I. Pastorační návod kterak možno na farnostech zakládati, pěstovati a šířiti úctu nejsv. Srdce Pána Ježíše. II. Devět rozjímání pro farní novenu. III. Litanie, zpěvy a modlitby pro měsíční pobožnost. IV. Dítka Božského Srdce Páně. V. Zasvěcení farnosti. VI. Zasvěcení rodiny. VII. Odpustková modlitba Sv. Otce. — Knížka stojí Kč 3.50 (včetně poštovného) a bude jistě duchovenstvem hojně vyhledávána.

Šorm: **Sv. Václav a dítka.** Formát 10x14 cm, 16 stran, 8 barev. obrázků. Cena Kč 2. Byla to věru šťastná myšlenka zpodobiti Sv. Václava ve vztahu k dětem a vhodný text doprovoditi dobře volenými ilustracemi. Úlohu tu na sebe vzal známý, obětavý šířitel úcty Sv. Václava Antonín Šorm a v hřejivě milém vypravování rozšiřuje kult národního Světce mezi nejmenšími. Malířka Strasserová podává mu pomocnou ruku v roztomilých obrázkách. Knížka tato zasluhuje hromadného rozšíření nejen jako publikace jubilejní, ale jako trvalá duchovní knížka, která zvláště se hodí jako dárek při prvním sv. přijímání nebo jako odměna pilnosti.

Život sv. Václava, napsal Dr. Frant. Dvorník, profesor Karlovy university. Mezi různými publikacemi o sv. Václavu zaujímá tato přední místo. Je psána s láskou a je krásně vypravena. Vřele doporučujeme.

Rozšiřujte „Hlasy Svatohostýnské“.
Doporučte a ukažte je svým známým!

10 F. Talanda, Lipinka 5 — V. Horant, Ohrazenice 12 — M. Horáková, Vysoká 20 — A. Králíčková, Brno 20 — J. Koliba, Hodonín 50 — K. Polanská, Bánov 5 — H. Ježková, Určice 25 — M. Moravcová, Praha 10 — J. Pelišková, Nenakonice 20 — T. Sochor 15 — Far. úřad Borkovany 15 — J. Vařeka, Luběnice 5 — A. Božková, Kostelec 50 — A. Ocelíková, Slavičín 12 — J. Maksant, Březová 2 — Fr. Moucha, Smržice 50 — A. Macek, koop. Lednice 4:50 — Ctih. sestry N. D. Mor. Ostrava 12 — J. Janák, far. Rázová 20 — J. Odstrčil, katech. Slavkov 10 — Sestry sv. Frant. v Benešově 20 — J. Vájek, Janovice 7 — R. Vymětalík, Pavlovice 10 — J. Hrubíš, Vrahovice 12 — L. Novák, Prostějov 20 — V. Bezděk, Křtomil 50 — A. Opršalová, Kyselovice 20 — J. Minařík, Kelníky 100 — M. Hůlková, Kotojedy 30 — A. Bagarová, Hranice 12 — F. Polišenská, Hranice 20 — A. Klimešová, Borotín 5 — M. Figurová, Polanka 12 — Ž. Galčíková, Krolce 10 — M. Kadlček, Dol. Němčí 2 — Fr. Šrubařová, Frenštát 10 — P. Smrček, Savín 20 — F. Klaníková, Holešov 20 — R. Kašpárková, Napajedla 15 — A. K. Král, Koberčice 10 — Fr. Dusý, Koberčice 50 — J. Bartoník, Kostelec 12 — Sestra Methodie předst., Praha 40.

Na kostel: 5000 Kč: Frant. Spurný, Bilsko u Litovle — Po 1000 Kč: Lidka a Zdenka N. ze Znojma — 500 Kč: M. Montágová, Hroz. Lhota — M. K. Hradčany — 300 Kč: A. Martinčík V. Sedlice — 200 Kč: M. Můrová, Písek u Bzence — Rod. Uhlířová, Slavkov u Brna — N. N. poutnice — 150 Kč: Jan Frollo, Vysoká na Slov. — sbírkou od následujících: A. Stehlik, Súčany 50 — M. Odnoga, Vysoká 25 — V. Uhlíř 10 — A. Fajbík 10 — V. Pavlík st. 10 — V. Pavlík ml. 10 — T. Podhorská 5 — V. Pišarík 5 — E. Šurlák 5 — P. Šurlák 5 — A. Šurlák 5 — J. Golas 1 — Bohu známí 9 — 130 Kč: A. Matušová z Věrovic — 100 Kč: M. Kulová, Chropýň — Farní úřad Zdounky — E. Roháček Prostějov — Farní úřad Štítná n. Vl. — A. Koblíhová, Všechnovice — N. N. z Kozlovic — Tvarožné — Zlína — Třebětice na poděk. — Tršice — Zdounek — M. Kubánková, Bratislava — Manželé Hrádkovi, Záhlinice — A. Calábková, Čechovice — J. Strašáková, Kojetín — Jos. Ambros, kapl. N. Hrozenkov — C. Kroupa, Hrubčice — M. Němcová Blazice — St. Prečan, Vel. Týnec — Fr. Smékal, Krásice — Jan Píro, katech. Holešov — A. Pittner, Říkovice — A. Zdražilová, Zborovice — Fr. a M. Mikuláškoví, Cetechovice — 70 Kč: Jan Macháč, far., Hošťálková — 50 Kč: M. Číhalová, Opatovice —

B. Vaculíková, Drysice — Jos. Klečka, far. Kašava, — T. Dupáková, Hoštice — Rod. Zbořilová, Tetčice — A. Jemelík, Grymov — Čten. Hlasů z Místku — Fr. Haluška, Zábřeh n. Ostr. — A. Janková, Březová — K památce † Jana Koláře — Manž. Sokolovi, Děrné — A. Jurčík, Ludslavice — N. N. z farnosti Hulinské — P. Kalus, M. Karlovice — St. Ryšánek, Beňov — A. Tomášková, Chvalčov — N. N. poutník — Fr. Kučerová, Ludslavice — V. Kirchner, katech. Slavkov u Brna — J. Kalus, M. Karlovice — Far. úřad, Štítná — M. Švarcová, Skotnice — A. Slámečka, Místek na poděk. — A. Opršalová, Kyselovice na poděk. — 40 Kč: A. Janeček, Loučany — N. N. Záhlinice — Fr. Švestková, Havříce — 30 Kč: N. N. Brodek u Nezamyslic — N. Ofarová, Prostějov — J. Černý, Praha — A. Šarmanová, Veliková, — N. N. Kurovice — A. Zatloukalová, Císařov — J. Sobecký, Osek n. B. — K. a J. Frýzovi, Ondratice — 25 Kč: Manž. Kozákoví, Kurovice — M. Lukášová, Opatovice — Fr. Hellšteínová, Šenov — 22 Kč: A. Hrachovská, Veselí n. M. — 20 Kč: J. Čechová, Dřínov — A. Hlobilová, Slavonice — N. N. Prusinky — Fr. Marcová, Ostrava — A. Novák, Sobějšky — Stařenka Petříková, Silimov — N. N. Ústí u Hranic, na poděk. — N. N. z Klokoči — Mořkova — Hranic — Libosvár, na poděk. — Příluk — Všetul — F. Kolářová, Polešovice, na poděk. — A. Zbořilová, Tršice — Čten. Hlasů, Malhotice — M. Janoušková, Brno — N. Dvořáková, Těšnovice — J. J. Záhlinice — K. Sedláček, Trnava — M. Koláčková, Přerov — J. Zamazal, Malhotice — A. Mudráková, Šanov — J. Karlik, Slopné — J. Baurová, Boršice — M. Novosědová, Brusný — A. Pala, Soběchleby — A. Kunčerová, Přívaz — P. Kalus, M. Karlovice — Fr. Pavlišťiková, Nemetice — N. Dostál, Mrlínek — N. Mik, Luboměř — Fr. Veselka, Kroměříž — A. Jindráková, Loučka — Fr. Kučerová, Sazovice — A. Novák, D l. Tešice — 18 Kč: Rod. Vrlová, Ostrava — Rod. Andrášková, Polešovice — 15 Kč: N. N. Prusinovice — A. Medková, Vyškov — A. Bánková, Chromeč — 14 Kč: Fr. Dovrtěl, katech. Mor. Ostrava — 10 Kč: A. Rozenkrancová, Tovačov — A. Glingarová, Místek — Š. Zavadil, Lubná — Manž. Hradilovi, Kozlovice — N. N. Hustopeč n. B. — Osek n. B. — Janovice — Polce — Loučky — Mořkov — Odry — Opatovice — Kladeruby — M. Bolišová, Hranice — Rod. Baďurová, Radkova — N. Lundová, Vejnice — M. Friedrychová, Hustopeč n. B. — J. Gargovský, Kojetín — J. Šenkyřík, Žalkovice — Rod. Wagnerová, Kunwald — M. Kudlíková, Radkova. —

†

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Marie Roháčková z Prostějova.

Antonín Opravil z Napajedel.

Frant. Nováková z Vítonic.

Josef Brňovják z Oznice.

Marie a Berta Bromníkovy z Mor. Ostravy.

Alois Bayer, rol. z Příbora.

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poučníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

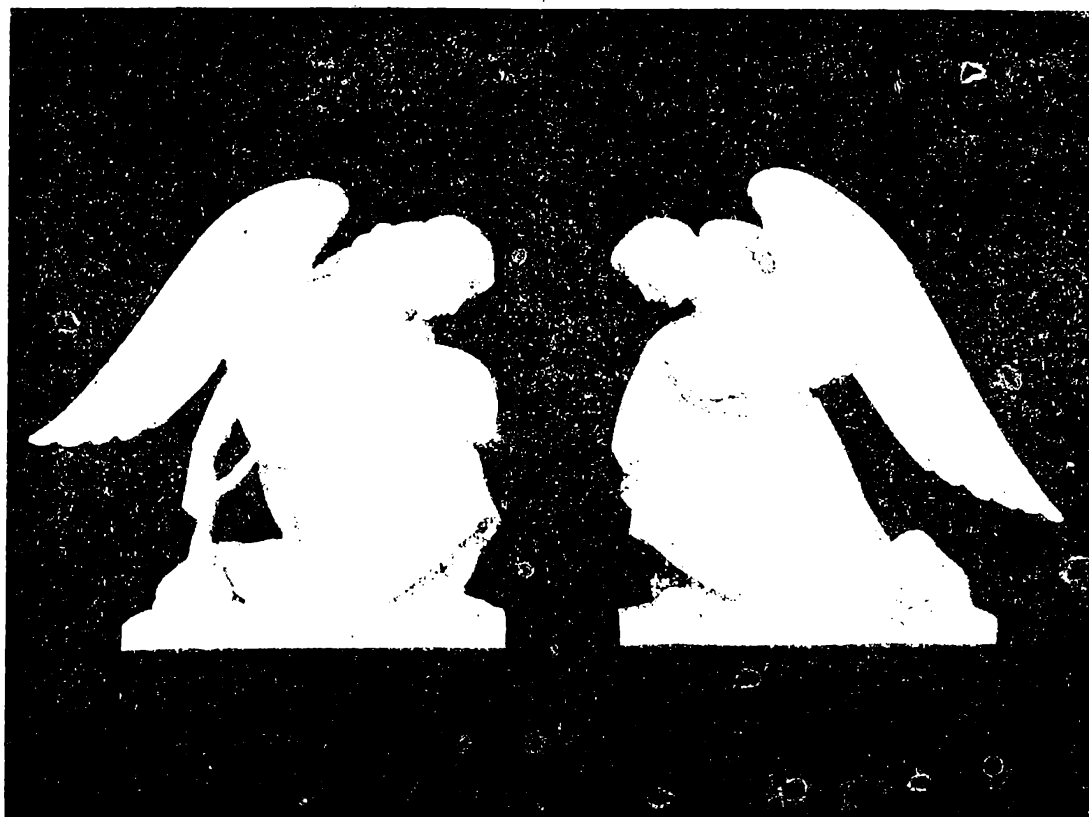
Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5,- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUŠAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého Italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

**Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.**

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

OBSAH: Vincenc Kubín C.S.S.R.: Svatohostýnské písničky, str. 113. — Co má farní katolická akce dělati, str. 113. — F.-P. Kyjovský: Krásný sen, (povídka ze života severoamerických Čechů) str. 116. — Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth, (pokračování) str. 119. — Bez maminky (z denníku sirotka) str. 121. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 123. — Poděkování, str. 127. — Prosby, str. 127. — Dopisy, str. 127. — Dobrá četba, str. 128. — Cizojazyčná literatura, str. 128. — **Vyobrazení:** Chovanci salesiánského ústavu ve Fryštáku, str. 115. Poloodkrytý kostel, str. 118. — Vnitřek staré vazby, str. 119.

Přátelům sv. Hostýna.

Krásná pohoda nemálo prospěla opravným pracím na kostele. Železná vazba je hotová, teď pracují tesaři. Velkým díkem jsme povinni Vítkovickým závodům, které železnou vazbu přesně dodaly, jakož i montérům těchto závodů, kteří během 16 dnů postavení železné vazby bezvadně provedli. Pracovali ve dvou směnech, od pěti hodin ráno, do devíti večer a každý jejich výkon obdivoval. Můžeme dle dosa-
vadních zkušeností Vítkovické závody

pro podobné práce všem zájemcům vřele doporučiti.

Také pokrývači pilně pracují, jedna věž je hotová, druhá se dodělává a jakmile práce tesařské — umístění trámů, ramenátů a šalování — dovolí, začne se pokrývat i báně. Díky Bohu nestalo se dosud při tak těžké a nebezpečné práci žádné neštěstí.

Doufáme, že na přímluvu Matky Boží ukončíme letošní velký úkol bez nehody.

DARY.

Na kostel: 10 Kč H. Zachová, Vseřín — A. Slušíková, Ostrava — M. Andrášková, Vel. Bystřice — A. Trnková, Květná — J. Haramija, Kaňovice — J. Duda, Částkov — M. Orlitová, Vysoká — R. Rajnochová, Polešovice — St. Dvořák, Kostelec — M. Slánský, Hor. Lideč — J. Slánský, Hor. Lideč — J. Kozák, Osíčko — M. Rokytová, Šanov — A. Kokošková, Janovice — N. Ruznerová — R. Hořáková, Veřovice — A. Váňa, Skalička — L. Kuchař, Ústí u Hranic — M. Kleislová, Luoměř — C. Hubíková, Valašské Meziříčí — J. Marca, Ostrava — N. Jedlička, Tvarožná — N. Kolář, Příluky — R. Vaníčková, Horní Bečva — Far. úřad, Štěbořice — T. Horáková, Loučka — T. Volná, Sviadnov — M. Jiříčková, Otínice — J. Forman, Katech. Něm. Brod — K. Javorová, Lhotka — L. Mátl, Rajhrad — Ž. Maliková, Bystřice p. H. — A. Kučerová, Olšany — M. Ryčková, Vel. Beranov — A. Kotková, Radějov — V. Březinová, Machová — M. Lošíková, Raková — A. Zemčáková, Kožušany — A. Horýl, Místek — J. Jemelka, Osek n. B. — R. a A. Hoškovi, Holešov — Růž. Kučerová, Rašovice — Fr. Šlichtová, Nemochovice — J. Jelinek, far. v. v. Horní Cerekev — Terez. Benáčková, Mor. Ostrava — 9 Kč: Fr. Jiříková, Holešov — 8 Kč: J. Maňák, N. Hrozenkov — A. Sváčková, Veřovice — Fr. Janovská, Holešov — 7 Kč: P. Kozlovský, Vseřín — 6 Kč: J. Machala, Karlin — N. N. na prosbu o uzdravení — 5 Kč: M. Slezáková, Vnorovy — N. Klanicová, Přílepy — H. Kotulková — K. Cáhlová — R. Hubáčková, Zdechov — A. Kovařík, Rakov —

Rod. Strakova, Šelešovice — N. Fersch, Dub u Olomouce — J. Divín, Dol. Bečva — N. N. Bořenovice — Ludslavice — Dub u Olomouce — Raclavice — Opatovice — Lipník n. B. — V. Hořica, Hrozenkov — L. Skřivanová, Štípa — J. Zapalač, N. Hrozenkov — Fr. Březníková, Ostrava — B. Zapletalová, Němčice — A. Sklenaříková, Prusinovice — A. Orsáková, N. Hrozenkov — N. N. Tichov — R. Kopecká, N. Hrozenkov — Fr. Řezníčková, Služín — Na památku Fr. Kružely — N. N. Nemetice — T. Králová, Luboměř — J. Kučera, Veliková — N. N. Radotín — V. Šima, Luboměř — Fr. Zámrská, Bystřice p. Host. — Jcs. Satke, Skřipov — M. Kvítková, Prostějov — Fr. Hrnčíř, Ludkovice — 4 Kč: Fr. Smékal, Krasice — 3 Kč: Ig. Bouchal, Vel. Prosenice — A. Mikulášková, Ústí u Hranic — Fr. Rakusová, Rajnochovice — Fr. Fila, Horní Ves — 2 Kč: T. Zádrapová, Lidečko — J. Adamík, Dolní Těšice — Fr. Petrlová, Štípa — N. N. Verovany — J. Maksant, Březová — Nejmenovaná ze Žakovic padesát dvoukorun — Dp. Alois Sedlář, Blazice 500 — Nejmenovaná za uzdravení dcery 1000 Kč

Na hlavní oltář: N. N. z Postřelmova 100 — A. Vraná, Tišnov 20 — V. Jelinek, far. Hor. Cerekev 5 — M. Kolčavová, Zábřeh 20 — Rod. Pospíšilova, Veselíčko 10 — Pouťník ze Žešova u Prostějova 50 — Fr. Nováková, Vítovice 100 — Bl. Tyršarová, Přemyslovice 50 — N. N. z Postřelmova, na poděk. 50 — Manž. Horáčkoví, Soběšice 20 — Ter. Dupíková, Hoštice 50 — N. N. Šar-

Číslo 8.

Srpen 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

U Poutního domu.

*Proutkem vzbuzen čarným
pneš se hrdě výše
a já na tě patřím
v obdivu a pýše;
neboť nitro moje
tajemství to tuší:
že jsi dílem svatým
obětavých duší.*

*Dome požehnaný
Mariiných dětí,
jež jak do hnízdečka
sem vždy budou spěti,
útulku, kde láska
hostit pravá bude,
kde si odpočine
každé srdce chudé.*

*Dar ty královně jsi
Hostýnské tak skvělý,
tlumočíš ji lidu
oddanost, dík vřelý,
důkazem jsi lásky
která neustane,
kéž ti požehnané
z dlaní Matky kane!
Hostýnu kéž dodáš,
půvabu a krásy,
poutníci ať hrdě
k tobě se vždy hlásí,
až sem z blízka, z dále
budou k Matce chodit,
unavenou hlavu
ve klín Ježí sklonit.*

CO MÁ FARNÍ KATOLICKÁ AKCE DĚLATI.

I. Povšechné zásady. 1. Základním cílem musí býti: upevniti a prohloubiti ve věrných katolících čisté a apoštolské smýšlení katolické; vychovati z nich katolíky sebevědomé a svatě výbojné; snažiti se o to, aby nesčetné duše, které u nás stojí mimo katolický život, byly znovu získány pro život z víry.

2. Nesmí chtíti všech cílů dosíci najednou; nýbrž musí uvážiti, co je za daných poměrů v dotyčné farnosti nejpotřebnější, na tento cíl soustřediti své síly, a teprve potom se pustiti za cíli dalšími.

3. Nesmí chtít na sebe strhnouti působnost některého ze spolků, které již ve farnosti existují, a tak rozvracet klid ve farnosti; musí raději **pěstiti v činovnících spolků důsledného a podnikavého apoštolského ducha** a tak vnášeti do dosavadních spolků čilejší život a zdravé katolické ovzduší.

II. Cíle náboženské. 1. KA se musí snažiti, aby ve **veřejném mínění** i v jednotlivcích farnosti znova stoupla vážnost k náboženství, účast při službách Božích (i ve všední dny), v přijímání sv. svátostí.

2. Musí se snažiti, aby byly odstraněny **závady**, jež lidem pobyt v kostele ztrpčují; uličnictví dětí před oltářem (ustanoví se dohlížitelé), rozpustilost odrostlé mládeže na kůru, toulání výrostků a děvčat kolem kostela v čas služeb Božích.

3. Má pečovati, aby různé církevní slavnosti a průvody znova se konaly se svou bývalou slavností: na křížové dny, vzkříšení, první sv. přijímání atd.; aby se zvláště nestyděla aktivně při těchto slavnostech spolupůsobiti.

4. Probouzení zájmu o podniky, jež se v kostele pořádají: misie, tridua, sbírky na slušnou výpravu kostela.

III. Exerciční hnutí. Nutno probouzeti zájem o exercicie, získávati účastníky. Dobré pokyny podává laciný leták „Obrození“, vycházející měsíčně na Sv. Hostýně.

IV. Péče o kněžský dorost. Nutno vychovati v lidech **poznání**: 1. že otázka dorostu kněžského je do značné míry v rukou lidu.

2. Že věřící jsou povinni často a vytrvale se **modliti**, by bylo dosti kněží a to kněží dobrých.

3. Že rodiny musejí tak žíti, aby v nich **mohlo se vyvinouti** povolání k stavu kněžskému nebo řeholnímu.

4. Že věřící mají i finančně **podporovati** studenty, u kterých je pravděpodobno, že na kněžství půjdou, a kandidáty kněžství. Katolická akce může takovou sbírku i organisovati.

5. Nesmí se zapomínati na školy (juvenáty), jež si vydržují jednotlivé řády pro výchovu svého kněžského dorostu.

V. Cíle vzhledem k rodině. 1. Tvořiti veřejné mínění občanským sňatkům, proti rozvodům a rozlukám.

2. Pracovati proti **přepjaté** činnosti spolkové, proti vysedávání v hostinci, proti toulkám a vůbec proti **všemu, co trhá rodinu**.

3. Buditi zájem o vše, co **upevňuje soudržnost** rodiny: o dobrou domácí četbu, domácí pobožnosti; šířiti dobré lidové knihy o rodině.

VI. Cíle v ohledu školském. 1. Pěstiti v dětech **úctu ke škole** a učitelů a chrániti se všeho, co ji podrývá.

2. Býti na stráž, by se ve **škole** ničemu neučilo proti víře a mravnosti, by se tam nešířily knihy a časopisy zhoubné.

3. Přehmaty po dobrém **zameziti**, a když to nejde, energicky a neohroženě zákonnou cestou domáhati se náhrady. **Pěstiti u rodičů neohroženost v té věci.**

4. Šířiti laciný časopis „Rodina a škola“, a kde je to možno, vybudovati odbor Matice cyrilometodějské. Aktivně se účastniti při práci o zdar „školské neděle“.

VII. V životě spolkovém. 1. Starati se o to, aby v osadě v katolickém životě zmizely všechny spolky **zbytečné**; aby tam nevznikaly zbytečné nové spolky, dokonce když by měly býti jen oposicí spolkům již existujícím.

2. Pečovati o to, aby schůze a porady spolkové se nekonalý zbytečně často, zato aby byly vždy **důkladně připraveny**; vůbec aby činnost spolků byla užitečná a intenzivní a plnila členy **hrdostí a láskou** k spolku. Spolek musí býti členy milován.

3. Musí se bdíti, aby se ve spolecích nedálo nic, co nelze srovnati s katolickými zásadami **mravními**.

4. Mezi jednotlivými spolky farnosti musí KA upravití vzájemný vztah tak, aby si nepřekážely, aby touž věc nepodnikaly spolky dva, aby obecenstvo nebylo zbytečně často finančně a morálně vyčerpáno produkcemi různých spolků — přednáškami, divadly, akademiemi, plesy — aby se vždy předem dojednal mezi spolky pracovní plán, vyhovující zájmům spolků i obecenstva.

5. Má-li býti vybudován „Lidový dům“, buď již po léta před tím na stavbu sbíráno, a nebudiž pravidelně k stavbě přikročováno, dokud není nasbírána aspoň polovice potřebného kapitálu, a ze zbytku aspoň polovice pevně a nepochybně zabezpečena, a dokud většina vlivných dobrých katolíků místních se nepostaví za tuto akci. Jsou-li však tyto podmínky splněny, ať se všichni členové KA postaví celou váhou za tento podnik.

VIII. Péče o veřejnou mravnost. 1. Buď pěstěn v katolicích, zvláště u dívek a v matkách, odpor proti nemravné módě!

Chovanci salesiánského ústavu ve Fryštáku.

2. Buď protestováno proti nemravným divadlům a kinům, buďte takové kusy stíhány bojkotem! Rovněž tak časopisy s nemravnými obrázky.

3. Při zábavách nebuď trpěno nic nemravného.

4. Boj proti společnému koupání buď veden bezohledně.

IX. Péče o tisk a četbu. 1. Buď co možná zjednáán v KA přehled o tom, co se ve farnosti odebírá a čte.

2. V rodinách a u osob, kde je vyhlídka na úspěch, buď učiněn pokus, aby přestaly odbíratí a čísti noviny, časopisy, kalendáře a knihy špatné.

3. Buď podniknuta dobře připravená akce, aby v rodinách odbírali noviny, časopisy a knihy, které pro dotyčnou farnost uzná za nejvhodnější tamní duchovní správce.

4. Zvláštní péče buď věnována tomu, aby děti neodbíraly bezbarvých dětských časopisů a aby se v osadě podle její finanční síly rozšířily dobré dětské časopisy křesťanské.

5. Upozorňovati na dobré knihy k četbě!

6. Snažiti se, aby si do rodin zakoupili dobré katolické vydání Písma sv., aspoň nový zákon neb při nejmenším evangelia.

7. Snažiti se, aby v katolických rodinách, které na to finančně stačí, přistoupili za členy Dědictví svatojanského nebo cyrilometodějského, a vůbec si pořídili, je-li jim to možno, dobrou knihovničku vybraných katolických knih.

8. Členové Katolické akce snažte se vyslati do **obecní knihovny rady** vhodné členy, aby zamezili, aby do knihovny nepřicházely knihy špatné, zato aby se zakupovaly knihy dobré.

X. Charita. 1. Někteří členové Katolické akce starejte se o to, aby měli stále v přehledu, kteří lidé v osadě jsou opravdu nuzní, by bylo pro ně nasbíráno, čeho je potřebí.

2. Buď pečováno o opuštěné nemocné, buď upozorňován kněz zavčas na těžce nemocné, aby byli zaopatřeni; chudým lidem buď umožněn slušný křesťanský pohřeb.

3. Buď pečováno o děti opuštěné a osiřelé.

4. Kde je toho potřebí, buďte pro dítky chudých matek, které chodí do práce, zřízeny denní útulky.

XI. Péče o lidi vydané zvláštním nebezpečím. Neobyčejná péče a láska buď věnována lidem, kteří jako **dělníci** musejí celý týden žít mezi zkaženými druhy, pak **studentům**, **služebným** a pod. Osobní styk, četba, získání pro účast při dobré přednášce mohou býti takovým lidem velikou posilou.

F. P. Kyjovský:

KRÁSNÝ SEN.

Povídka ze života severoamerických Čechů.

Marie Červenková políbila své děti, když jí dávaly sbohem před odchodem do školy, a pak se vrátila do domu k obyčejné denní práci: poklízet a chystat oběd.

Na stole ležely ranní noviny, jak je, tam nechal ležet její manžel Jiří. Chopila se jich, aby je kvapně přehlédla.

V levém rohu na první stránce upoutaly její zrak tučně vtištěné řádky. Stálo tam: „Přál byste si navštívit Evropu na přepychovém parníku Laureunia? Pak přečtěte si na straně čtvrté podmínky velké obchodní oznamkové soutěže“.

Marie zapoměla na domácí práci. Dychtivě si našla naznačenou stranu a četla, že dvacet vedoucích obchodních domů v Chicagu nabízí volnou jízdenku a k tomu sto dolarů každému, kdo by dovedl napsati nejlepší inserát čili oznamku (jak říkají Češi v Americe) pro některý zvláštní druh zboží jež prodávají.

Marie odložila noviny na stůl a zadívala se zamyšleně na ranné červnové růže kvetoucí v její malé zahrádce za domem. Cesta do Evropy! Čechy! Praha! Svatý Hostýn!

Již od svého mládí, kdy byla ještě malým děvčátkem a dědeček Zukal ji brával s sebou na procházku po zeleném pobřeží jezera Michiganského, Marie chovala ve

svém srdci tajný sen. Vzbudil jej mimoděky sám dědeček svým vypravováním o staré vlasti, z níž se před lety vystěhoval a již toužil opět spatřiti. Nedožil se toho.

Její sen byl navštívit Čechy a Moravu, shlédnouti všechna ta krásná místa, o nichž jí dědeček tak zajímavě vypravoval, zvláště pak Svatý Hostýn, to poutní místo moravské, kde matka Boží divy tvoří. Její obraz měli ve své domácnosti a Marie byla naučena od své maličkosti ji vzývat i ctíti.

Marie a dědeček zamýšleli k ní putovati, až doroste a vydělá si dost peněz. Mezitím chtěli pilně strádat a šetřit na cestovné a čísti Hlasy svatohostýnské.

Léta mýjela, dědeček zemřel, než Marie vstoupila do práce, a cesta zůstala stále krásným snem. Ten však žil dále a z první mzdy, již si Marie vydělala, uložila si několik dolarů na zamýšlenou pouť. Nežli její úspory dosáhly sumy sta dolarů, seznámila se s Jiřím Červenkou.

Po několik týdnů snila o svatební cestě do Evropy, ale brzo zjistila, že Jiří je jenom strojníkem na malých parnicích plujících mezi Chicagem a Kanadou. Peněz, jež ušetřila, bylo potřebí na zařízení nové domácnosti, a tak byl její krásný sen znovu odsunut do budoucna.

Narodily se tři děti dosti brzo po sobě, děvče Liduška a dva hoši. Sen ustoupil do mlhavých dálav v Mariině srdci, ale nezanikl docela. Občasná poznámka známých, kázání misionáře příslého nedávno z Československa, četba svatohostýnského časopisu, docházejícího měsíčně, všechno to přispívalo k oživování jejího snu.

Říkala si: „Někdy se můj krásný sen přece vyplní. Snad až děti dospějí, bude se nám dařit lépe, snad bude později cesta lacinější“.

Nyní měla Marie již osmatřicet let a děti měly všechny přes deset. Není tedy divu, že četla tak dychtivě ohlášení soutěže. Pravila si se zářícíma očima: „Mohla bych se o to pokusit, mohla bych získat jednu z těchto volných jízdenek“. Vždyť byla dosti dovedná v psaní a na vyšší škole učitelé i spolužáci chválili její sloh.

Toho dne večer, když děti odešli spat, pověděla Jiřímu o soutěži. „Mám to zkusit?“ tázala se.

„Proč by ne? Pokus nic neškodí, ale pamatuj, že bude na tisíc jiných uchazečů a máš jen nepatrnou naději na výhru“.

„Ale dejme tomu, že vyhraji, Jiří? Pustil bys mě?“

Jiří se zasmál pochybovačně. „Neboj se, že bych tě nepustil. Vždyť vím, jak jsi po celý život toužila jeti do staré vlasti. Moje maminka si vezme ráda na starost děti v tvé nepřítomnosti. Ostatně jsou již velké dost, že nedají tolik práce. Ale prozatím se hodně uskrovní ve svých nadějích Mařenko“.

Po celý následující týden psala Marie oznámky, až ji hlava i prsty bolely. Potom vybrala tři, jež pokládala za nejzdařilejší, a odeslala je. V měsíci, jenž uplynul před ohlášením výsledku soutěže, Marie vykonala několik noven k Matce Boží svatohostýnské, prosíc ji, by jí pomohla získat jednu jízdenku, bude-li to k dobrému pro ni a její rodinu.

Uvedla důkladně do pořádku celý dům, ač se skvěl vždycky úzkostlivou čistotou, a v prázdných chvílích četla o památných místech českých, nejvíce však o Sv. Hostýně.

Dny ubíhaly a nastal červenec. Jednou ráno hledala Marie noviny a nemohla jich najít. Jiří již dávno odešel do služby a děti také nebyly doma. Konečně našla kus novin v zahrádce za růžovými keři, kam je odvěklo Emilovo štěně.

Na jednom z pošukbaných cárů černala se do jejích očí velkými písmeny tato slova: „Ceny obchodní oznámkové soutěže získali . . .“.

Toužebně a bojácně zároveň pročítala seznam jmen, a když viděla mezi nimi také svoje, zdálo se jí, jako by jí srdce chtělo puknouti samou radostí. Po tolika letech čekání a toužení měl se její krásný sen konečně uskutečnit. Pojede do Evropy!

Zapoměla na své okolí, že by ji sousedé mohli pozorovati, a držíc potrhaný papír v ruce, Marie poklekla mezi růžovými keři a děkovala Bohu a Matce Boží za vyslyšení svých modliteb.

Ozvalo se v ní přání telefonovati Jiřímu, ale vzpomněla si, že právě dlí na lodi uprostřed jezera. Pak si řekla, že bude pěknější počkat na něho a vidět jeho tvář, až mu poví radostnou novinu.

Když umývala nádobí, jenž zbylo po snídání, ozval se domovní zvonek. Odpásala zástěru a šla otevřít.

Přede dveřmi stála paní vyšší postavy a přívětivého obličejce. Marie ji viděla v kostele, kam chodívala obyčejně na mši sv. Paní se usmála a tázala se: „Jste paní Červenková, není-li pravda? Pan farář mi dal vaši adresu“.

Marie jí odpověděla správně česky a návštěvnice se zaradovala. „Jak pěkně mluvíte. Jste snad narozena v Čechách také? Přišla jsem sem totiž teprve nedávno“.

Marie jí pověděla, že se sice narodila v Americe, ale že dědeček ji naučil dobře česky a že také se svým mužem a dětmi mluví doma česky, a připojila: „Někteří mladší zanedbávají češtinu a mluví jen anglicky, ale poněvadž jsem vždy toužila navštívit českou vlast, hleděla jsem si svého mateřského jazyka a —“

Měla již na jazyku: „— nyní, kdy tam pojedu, jsem ráda, že mluvíím správně česky“, — když zatím její návštěvnice otevřela torbu, již měla v ruce, a ukázala dva vkusné, ručně vyšíváné polštářky.

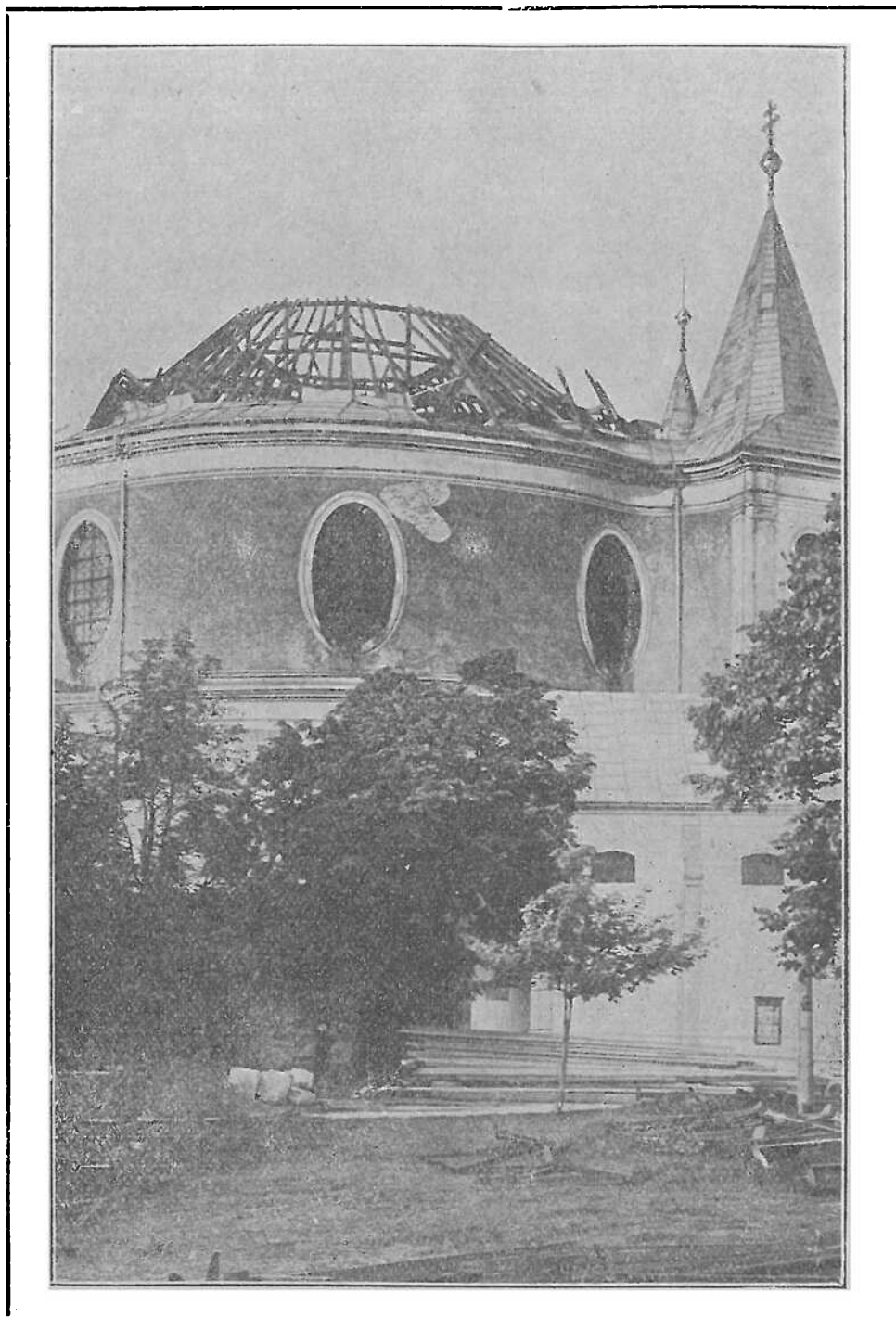
„Pan farář dovolil, abych rozprodala losy na tohle, paní Červenková — promiňte, že jsem Vám dosud neřekla své jméno. Jsem Anna Novotná. Výtěžek této loterie je určen pro Poutní dům na Sv. Hostýně. V novinách byla výzva, aby američtí Češi také pamatovali na zařízení nového Poutního domu, a proto rozprodávám

losy na tyto polštáře. Koupila byste si také několik?”

Marie vzala nabízenou knížku a tužku, napsala své jméno k pěti číslům a odebrala se do své ložnice pro svou peněženku.

„Od Hostýna?“ opakovala Marie překvapeně. „Vy jste přišla sem odtamtud? Kdypak?“

„Ano, pod Hostýnem je mé rodiště, téměř celá moje rodina tam ještě žije. Při-

Poloodkrytý kostel.

Po celou tu dobu stále jen myslela: Sv. Hostýn! Jak zvláštní, že právě dnes ke mně přišla! Musím ji povědět, že pojedou na Hostýn“.

Když se vrátila s penězi, pravila paní Novotná děkujíc: „Víte, paní Červenková, já pocházím od Hostýna“.

stěhovala jsem se do Ameriky před osmi lety, když jsem se provdala za svého muže na konci světové války“.

„A nebyla jste od té doby doma? Není vám teskno po domově? dotazovala se Marie s účastí.

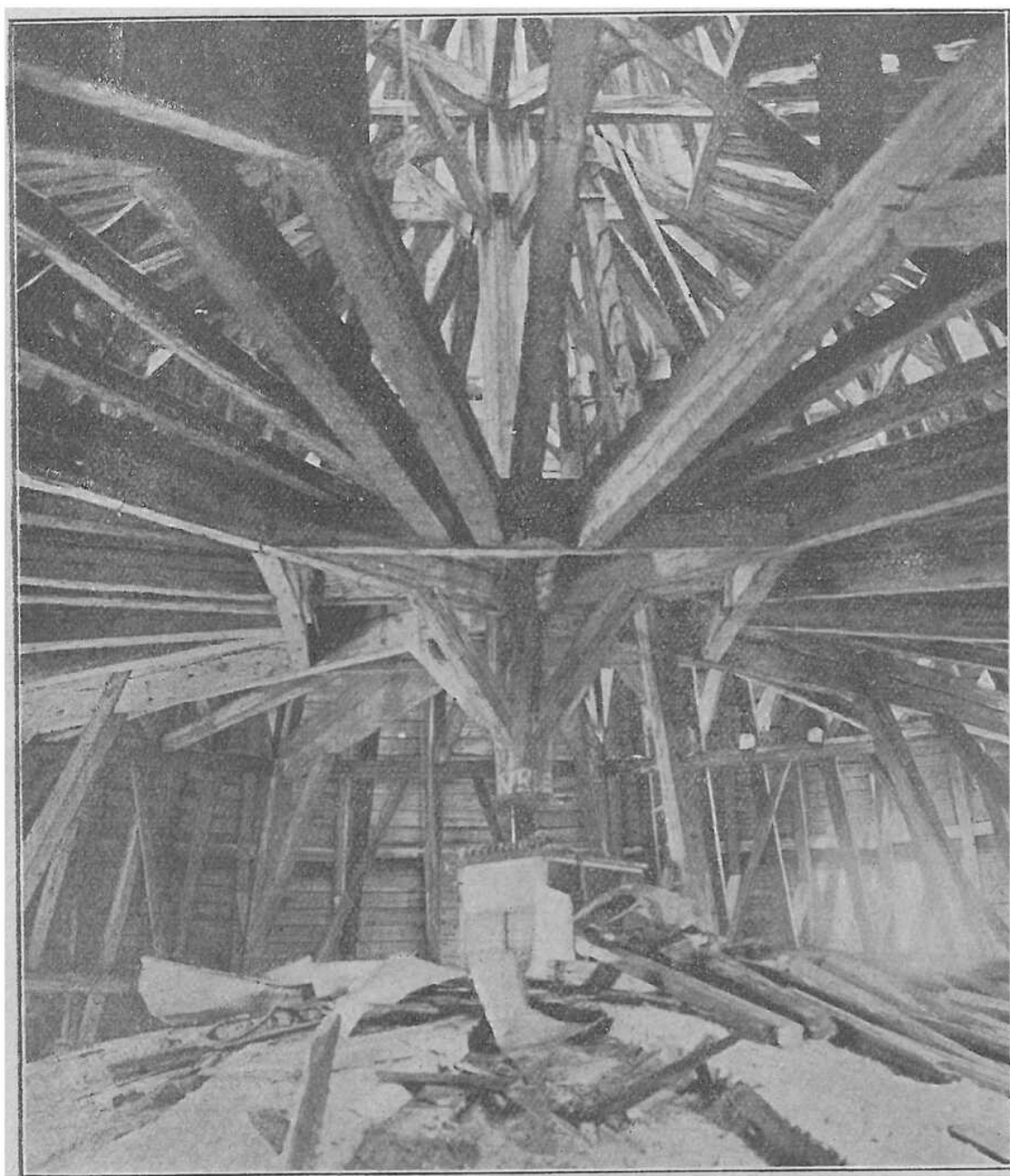
Z očí paní Novotné vytryskly slzy, když

odpovídala: „Teskno? Ano, když v neděli zvoní zvony našeho kostela, je mi vždy smutno, protože znějí zcela jako hostýnské zvony, když vítají poutníky. Ale zvláště nyní je mi teskno po domově, protože

bych chtěla spatřit svou starou maminku. Ona je — „zde se zajikla.

„Vaše maminka je snad — nemocna?“ tázala se Marie tiše.

(Pokračování).

Vnitřek staré vazby.

Alois M. Schwanmel, Mor. Ostrava.

KONNERSREUTH.

(Pokračování).

A Velký pátek r. 1927 se již rozšířily rány až k dlani a k spodní straně nohy. Od té doby již nevytékala v pátky krev z rukou a nohou, nýbrž jen z očí a z rány v boku. Na vrchní straně rukou a nohou se utvořil tmavý strup velikosti malého peníze. Od té doby vytékala krev z očí jen v páteční extasi. Krev tekla v několika proudech po lících až ke krku. „Zřídka kdy stékala dva dny.“

zapomenu. Nasmál jsem se na celý týden. Ale jak přišla teta, lekl jsem se a ani jsem slova nepromluvil. Strýc činil často tetě výtky, že je ke mně tak hrubá. Nastala hádka.

Teta říkala, že se musí šetřit. Že chce koupit dům. Proto jsem také mívál skoro pořád hlad. Před školou jsem nesnídával. Do školy jsem si brával chléb s máslem. Dostal jsem půl krajíčka chleba. Ani v poledne jsem se dosyta nenajedl. Často jsem psovi polovici žrádla snědl, když jsem mu je nesl. Nemohl jsem si pomoci. Takový hlad jsem měl. Pes mne měl přece rád. Byl mým nejlepším přítelem, jediným, kterého jsem měl. Nikoliv, i František mne miloval. Pokaždé když jsem musil jít spát bez jídla, mi přinesl chléb s máslem. Drobtý jsem musil posbírat, aby je teta nenašla.

Když přišlo jaro, musil jsem pásávati krávu. Starší chlapci musili totiž pomáhati matce při praní. Býval jsem rád na pastvě. Píkával jsem zemáky. Ty byly dobré! Teta aspoň nemohla říci: „Ani chleba si nezasloužíš! Ó, že nám tě dali! Dělával jsem si oheň na pastvě a píkával jsem zemáky. Ty chutnaly! I pes dostal svůj podíl. Knihy, tabulku jsem si brával na pastvu a dělával jsem si tam školní úkoly.

Když jsem byl hotov, tak jsem se spolehl, abych neztratil krávu z očí. Snil jsem jsem o tatínkovi a mamince, až mi z očí slzy tekly. Ó kdyby věděli, jak se mi daří!

Tesknota po nich byla větší a větší. Vedle mne seděl Pluto, můj věrný přítel. Vypravoval jsem mu, jak jsem se měl dříve, žaloval jsem mu své utrpení. Pluto trpělivě vše vyslechl a přitulil se ke mě. Nemohl mi pomoci, ale aspoň měl se mnou soustrast. Sepjal jsem ruce a modlil jsem se k Pánu Bohu, aby to všechno tatínkovi a mamince požaloval. Dal jsem se opět do usedavého pláče. Při tom jsem zapoměl na krávu. Podíval jsem se: „Bože, žere jetel sousedovu!“

To se mi několikrát přihodilo. Soused si stěžoval tetě. Pořádně mi nabila a poslala mě bez večeře spát. Ještě se stalo to: Přišel strážník a teta musila platit 20 Kč pokuty. Strašně mě zbila pohrabáčem. I nyní se třesu, když si na to vzpomenu. Ještě posud mám znamení po těchto ranách.

Od té doby jsem často dostával bití, mohu říci skoro každý den. Teta mi ška-

redě nadávala. Chlapci to po ní opakovali. Mne to velice bolelo. Býval jsem často tak smutným, že jsem prosil Pána Boha: „Nechej mne umřít!“ Nemohl jsem se ani za tetu modlit, ale za strýce ano.

Jedenkrát mě zdržel pan učitel ve škole. Pan učitel měl mě rád. Musil jsem vždycky utírat tabuli a přinášeti mu chléb s máslem. Pan učitel mi řekl: „Fricku, myslím, že se teta k tobě hrubě chová“. Dal jsem se do pláče. Vzal si mne do náruči, posadil mne na židli a řekl: „Vypravuj mi všechno“. S pláčem jsem mu všechno řekl a nic jsem nezamlčel. Jen řekl: „Promluví s tetou. Radoval jsem se. Myslil jsem si totiž, že když pan učitel s tetou promluví, bude mne teta mítí ráda. Pan učitel přišel a mluvil hlasitě a podrážděně s tetou. I teta se dozlobila a křičela. Srdce mi bušilo. Pan učitel odešel. Teta na mne křivě pohlédla. Večer poslala chlapce ven. Pak mne vzala, položila na prací stroj a provavem mě bila. Když byla unavena, přestala a řekla mi: „Jestliže ještě jednou z domu něco lživého rozneseš, utluču tě“.

Pan učitel se mě často tázával, zda mne teta ještě bije. Musil jsem si lži pomáhati, neboť jsem měl hrozný strach před bitím. Vždycky jsem mu odpověděl, že se mi daří lépe. Strýc se málokdy dověděl o bití. Neděli jsem měl nejradši.

Jednou v neděli šel strýc se mnou do kostela. Ještě nikdy jsem ho neviděl tak veselého. Vypravoval mi, jako bych byl dospělým mužem: „Fricku, podařilo se to. Včera jsem koupil dům. Brzy se tam nastěhuji. To bude radost!“ Dále pravil: „Fricku, teta se k tobě často hrubě chová. Nechtěla, abys k nám přišel. Já jsem to prosadil. Neměla tě ráda. Vím to. Měla mnoho práce a starostí. Uvidíš, že bude lépe. Teta je přece dobrá“.

Za čtyři týdny nastalo stěhování. Strýc táhal celý den v dešti vozík s nábytkem do nového domu. Byl zmoklý do niti. Nechtěl, abych mu pomáhal.

Druhého dne musil jít do nemocnice. Dostal zápal plic. Lékař kroutil povážlivě hlavou. Byl jsem několikrát u strýce. Mohl jen málo mluvit. Říkal mi jen: „Milý Fricku!“ Hladil mne po hlavě.

Když přišla teta a chtěla mne poslati domů, řekl: „Ne, Fricek zůstane“. Pak

pohleděl vážně na tetu a pravil: „Ženo, kdybych zemřel, buď hodná k Frickovi! Slib mi to!“ Teta řekla: „Ano.“ Ponejprv mne chytila za ruku, když jsem šel domů a již mne nebila.

Strýc zemřel. Nejvíce jsem ho miloval po tatínkovi a mamince. U jeho hrobu jsem se od srdce vyplakal. Nejraději bych byl s ním pochován.

O poutích na Sv. Hostýn od roku 1845-1887. 14. května r. 1923 konali Ludslavští jubilejní pouť na Sv. Hostýn. Téhož dne totiž před 100 lety hrozná bouře jim způsobila velké škody na majetku. 14. května r. 1872 se usnesl obecní výbor na návrh faráře Frant. Vysloužila konávatí toho dne pouť na Sv. Hostýn. Učinili tak roku 1873. A za padesát let, r. 1923 slavili jubileum: připutovali ve velkém počtu s Orly, Omladinou, s hasiči, s katolicko-politickou jednotou s praporem a ovšem i s družičkami a s hudbou. Když přišli jejich sousedé Příleptští na pouť, tázali se, zde není v knihách hostýnských něco poznamenáno o jejich pouti. A roku 1928 žádali i brumovští, aby se uveřejnilo v Hlasech, kdy jejich procesí přišlo poprvé na Sv. Hostýn. Snad i mnozí čtenáři Hlasů by se rádi něco bližšího o poutích dověděli. *)

Děkanství holešovské.

Z Bystřice chodívali 14. února a 19. března a častěji do roka; tak roku 1850 2. července s kaplanem Janem Šubertem, 26. července s far. Bern. Regrem, 31. července opět s kapl. J. Š., pak 7. a 14. září, ba i v prosinci t. r. tu byli čtyřikrát, aby získali plnomocné odpustky jubilejního roku. Podobnou jubilejní pouť konali 21. srpna r. 1881 (500) s adm. Fr. Koutným a P. Kolečkářem. 7. června 1877 tu byli školáci ze Lhoty a Chvalčova s kaplanem, jenž sloužil mši sv. V letech 1872 a 1873 chodíval vypomáhat na Sv. Hostýn skoro každou neděli a svátek mladý bystrický kaplan Karel Hanák, jenž zemřel jako farář bernatický 21. května 1915. Po odchodu Karla Hanáka z Bystřice přicházel velmi často Frant. Kynický, kněz na odpočinku v Bystřici. O zásluhách Františka Koutného,

kaplana bystrického, o Sv. Hostýn bylo již dříve pojednáno.

Holešov. 12. října 1848; 5. května 1850 s kapl. Janem Černoškem, 2. července 1850 s kaplan. Jos. Bartákem, 11. května 1851 s kapl. Ant. Dudíkem, pozdějším farářem v Hrušce a ve Vyškově, 7. května 1854 (300) a 8. května 1858 (600) s kaplanem Jos. Tobíášem, a pak v počtu 600, 900-1200 chodívali s kaplany Petrem Jankem, Klem. Dolečkem, Tom. Sedláčkem, Fr. Vysloužilem, Janem Segetem, Fr. Schneidrem, Ant. Čáčkou, Ed. Wolffem, Ant. Doleželem, Janem Hiklem.

Bílavsko. 15. října 1848; později chodívali na Sv. Petra a Pavla neb 2. července (200-500) s far. Jos. Plachým od r. 1851—1856, od r. 1872 s far. Fr. Boro-
vičkou neb kapl. Janem Žáčkem, jenž také r. 1878 15. července přivedl školní dívky.

Dobrotice z počátku i s Jankovicemi na sv. Jana Křtitele od r. 1850; r. 1872 s bystrickým kaplanem K. Hanákem, roku 1873 s rusavským farářem Fr. Gogelou, 1874 s rusavským admin. Fr. Šamánkem a od r. 1875 s holešovskými kaplany.

Domaželice. 15. června 1851 a 1852 s far. Janem Bajerem. Od r. 1854 na sv. Petra a Pavla s kapl. Modestem Šimonem, pak s kapl. Ant. Cigánkem, jenž tu často kázával a s Fr. Vyplelem.

Dřevohostice. 6. května 1855 (600), později s far. Inn. Zavřelem a s kaplanem Fr. Vyplelem.

Hlinsko'(60) na sv. Jana Křtitele r. 1854.

Chomíř (110) 15. července 1854.

Količín r. 1866 dvakrát 5. července a 6. října.

Kostelec 2. července 1852 (400) s kaplanem Ant. Dudíkem, následující léta (500-600) s kaplanem Fabiánem Hochem, v 60tých letech s far. Jos. Bartákem, v letech 70tých s kapl. Ed. Wolffem a Val. Hříbkem a r. 1884 s kapl. Cyr. Bařinkou.

Kurovice na Růžencovou P. M. 1855 (40), pak s far. Ig. Hradilem, roku 1865 s adm. Fr. Kremlem, r. 1866 s Tom. Hájkem, r. 1869 s far. Jos. Bařurou, „měli mši sv. s družičkami, osm svíček dali s voničkami“, pak s far. Bařurou.

Ludslavice 14. května 1872 s far. Frant. Vysloužillem, od roku 1882 s far. Frant. Příkrylem.

Loukov 15. října 1848; pak obvyčejně 2. července s far. Janem Machálkem, kapl. Liborem Morbicem, r. 1855 s kapl. Fr. Horákem, r. 1866 s kapl. Fr. Kremlem, pak s Fr. Navrátillem, pak s far. Frant. Horákem a far. Jos. Vychodilem.

Prusinovice 2. července 1850 s far. Fr. Lhotským, r. 1854 s kapl. Fr. Němcem, r. 1863 s adm. Tom. Sedláčkem a od r. 1864 do 1879 s far. Vinc. Sedlákem okolo 300.

Přílepy 4. května 1874 s kapl. Ant. Čačkou, pak s kapl. J. Hiklem.

Racková (70) 9. června 1854, na Růžencovou P. M. 1855.

Rusava 14. února 1850 s farářem Al. Pšiflem, několikráte do roka, 1859 s Janem Dolinou, pak s Fr. Gogelou. Když tento odcházel z Rusavy, měl na první pouť 4. května 1874 slavnou mši sv., při níž přisluhovali admin. rusavský Fr. Šamánek jako jáhen, bystřický kaplan K. Hanák podjáhen a holešovský kaplan A. Čačka v pluviale. R. 1876 měl Jan Blažej kázání a zpívanou mši sv. 7. a 14. května, v pondělí svatodušní, na sv. Petra a Pavla a na sv. Cyrila a Methoda. Podobně tak činil i následující léta.

Rymice 5. července 1877 s far. Jos. Šubou a následující léta na Narození P. M.

Tučapy již 26. června 1850 s holešovským kapl. Vavřincem Sigmundem.

Všetuly 18. června od r. 1854—73.

Záhlinice od 8. září 1866 s far. Tom. Hájkem.

Zahnašovice 9. července 1854 a od roku 1855 2. července.

Žeranovice 30. července 1863 s duch. správcem Tom. Švehlíkem, pak r. 1873 a 1877 s far. Kremlem.

Žopy 14. září 1850; 1870 dali za mši sv. bez varhan 2 zl. 50 kr.

*) Údaje jsou čerpány ze dvou knih v sakristii. z nichž do jedné se zapisovali poutníci a kostelník v ní připisoval procesí, a do druhé se podpisovali kněží a často přidávali poznámku, že přivedli procesí. Průvody jsou uváděny do příchodu stálé duchovní správy, aby látka nebyla příliš obsáhlá.

Poutní ruch v červnu a v červenci.

15./6. Odpoledne přišly průvody z Moravovic s dp. Met. Látalem, 200 poutníků s hudbou, z Roketnice u Přerova s dp. Ant. Podivínským, far., 206 poutníků, z Val. Meziříčí s dp. Jos. Štrajtem, kapl., 500 poutníků s hudbou, z Paskova s dp. Frant. Hladilem koop., 110 poutníků. Večerní kázání měl P. Superior, po sv. požehnání byl světelný průvod.

16./6. Ráno přijelo autobusem 38 poutníků z Březové n. Svit. s dp. Vinc. Linhartem, kapl., z Krásna n. Bečv. 20 škol. dětí s dp. Fr. Soldánem, katech. Ranní kázání měl P. Bartoník, na velké P. Superior. Poutníků bylo asi 4000, sv. přij. 1611, mši sv. 12, z toho 6 zpívaných.

17./6. Z Olomouce 36 žáků měšť. školy s p. učitelem.

18./6. Z Bošovic u Boskovic 22 škol. dětí s p. učitelem; z Holešova 32 žáků měšť. školy s učitelem; z Oseka n. Bečv. 37 šk. dětí s dp. Val. Doležalem koop.

20./6. Z Pulčína u Val. Klobouk 26 dětí s p. učitelem, z Kostelan u Uh. Hradiště 24 šk. dětí s dp. far. Ant. Lakomým a p. učitelem, z Přerova 28 dětí se sl. učitelkou — Dnes dokončena oprava svatostánku, oltář z velké části nově pozlacen.

21./6. Dvě ct. sestry a 27 chovaneček ze Šternberka, 15 chovaneček a 2 ct. sestry z Napajedel, z Blazic 32 dětí s p. učitelem.

22./6. Průvod nepřišel žádný, jednotlivců bylo sto.

23./6. K sedmé hod. začali se poutníci scházeti. O 8. hod. přišel průvod z Přerova s dp. Frant. Sedlákem, kapl., 420 poutníků, ze Záhlinic 120 poutníků s dp. Jos. Václavkem, far., autobusy dovezly poutníky z Prakšic u Uh. Brodu, z Kelče, Komárova, Hadrunek u Opavy, Kladerub, Rýmařova, Vlčnova, Žabovřesk u Brna, Olčova. Z Opavy přijel 26 členný sbor

pěvecký řízený panem řídícím K. Frydrychem, aby zpíval na slavné mši svaté. Ranní kázání měl P. Superior, na velké P. Bartoník. Všech poutníků bylo asi 2100, sv. přijímání 610, mši sv. 11, z toho 2 zpívané.

24./6. Přišel průvod z Hlinska p. H. s hudbou a družičkami, 170 poutn. Mši sv. měli společně s průvodem z Dobrotic, který přišel s dp. K. Látalem, též s hudbou a družičkami, 200 poutn. Po slavné mši sv. měli krátké kázání, pak byla ještě jedna mše sv. s doprovodem varhan a hudby. Téhož dne přišlo 22 chovanek s ct. sestrami z Napajedel.

25./6. 20 dívek z Brna.

26./6. Průvod z Tučap u Holešova s dp. Jar. Jakšíkem, katech. v Holešově s hudbou a družičkami, 210 poutn.

27./6. 70 dětí ze St. Jičína s dp. Frant. Janíkem, koop. Přistoupily všechny k sv. svátostem.

28./6. Na vigílii sv. apošt. Petra a Pavla přišel jen průvod z Jablonova a Rudy 53 poutn. a pak jednotlivci.

29./6. Slavnost sv. apoštolů Petra a Pavla. Dopoledne přišly průvody z Domaželic, s dp. A. Chudíkem, far., 400 poutníků s hudbou, Všetuly s dp. K. Látalem, 220 poutn. s hudbou a družičkami, Fryšták s dp. Jan. Kubínem, far., 700 poutníků s hudbou a 2 dp. Salesiány, Horní Újezd s dp. Ant. Solařem, far., 500 poutn. s praporem a hudbou. Mnoho poutníků přijelo autobusy jako z Prostějova, Salaše u Velehradu, Suchdolu atd. Na ranní kázal P. Bartoník, o hrubé P. Superior. Slavná mše sv. s assistencí byla ukončena Te Deum a papežskou hymnou. Poutníků bylo asi 4300, sv. přij. 1045, mši sv. 10, z toho 3 zpívané. Před 9. hod. přišel německý průvod z Jestřabí 70 poutn., měli v Sarkandrovce kázání (P. Jul. Stork) a pak mši sv.

Dopoledne přišel průvod z Mar. Hor s dp. Jan. Fürstem, místoděkanem, 100 pout., z Líšně u Brna s dp. Jos. Peškou, kat. v Jihlavě, 120, Kokory 80, Troubky u Přerova 140, Zdounky s dp. A. Horákem, děkanem, 300 poutn. s hudbou, Chropyň s dp. Jan. Vévodou, far., 230 s hudbou, Hodslavice s dp. Kam. Filipcem, far., 200 poutn., Bochoř u Přerova 160

s hudbou, Zlín 26, Loučka 35. Večerní kázání měl P. Superior, slavné požehnání nejd. pan kanovník Jan Daněk z Kroměříže. Večer byl krásný světelný průvod.

30./6. Ve tři hod. začalo se udílet sv. přijímání, na ranní kázal P. Superior, na velké P. Bartoník. Slavná mše sv. byla oddavková. Během dopoledne přijelo mnoho autobusů a aut. Celkem bylo asi 5200 poutn., sv. přijímání 2231, mši sv. 16, z toho 7 zpívaných.

Červenec.

1./7. Dopoledne přivedl dp. Anton. Balcárek, katech. v Brumově 76 dětí z Bilnice-Brumova. Dp. Tom Loprais, far., v Halenkovicích 62 dětí, dp. Al. Hrziwnatzky, adm. v Buchlovicích 40 dětí a 10 dospělých. Menší průvody přišly z Těšetic u Olomouce a z Bouzova u Litovle.

2./7. Svátek Navštívení Panny Marie.

Přišly průvody z Brusného s dp. Jar. Janušíkem, far. v Bilavsku, 130 poutn., z Blazic s dp. Al. Sedlářem, far., 450, z Kyselovic s dp. Fr. Černým, far., 76, z Jankovic u Holešova s dp. K. Kubíčkem, kat. v. v., 190, Zahnašovice s dp. drem Jar. Krylem, kat. v Holešově, 250, z Rymic s dp. Jos. Látalem, far., 340, Bořenovice s dp. Jar. Jakšíkem, kat. v. v., 230, Žeranovice a Racková s dp. Urbančíkem, far., 250; skoro každý průvod měl hudbu a družičky. Na ranní kázal P. Bartoník, na velké P. Superior. Slavnou mši sv. sloužil vdp. Vladim. Worel, děkan v Bystřici p. Host., za přísluhy dp. Ant. Balcárka a P. Jul. Storka T. J. Celkem bylo asi 4200 poutn., sv. přij. 703, mši sv. 16, z toho 3 zpív. — Přicházející průvody nemohly dle dávného zvyku jítí kolem kostela, příchod byl pro nebezpečí úrazu zatarasen. Včera byl postaven tak zvaný vázaný strom, 34 m vysoký, podél něhož se jednotlivé součástky železné vazby vytahují na pracovní plošinu nad klenbou. Včera začali pracovat montéři z Vítkovic. Severní věž se již pokrývá měděným plechem.

3./7. Dp. Jos. Kouřil, katech. ve Strážnici přivedl 45 školních dětí.

4./7. V předvečer sv. apoštolů Cyrila a Met. nepřišel žádný průvod, jednotlivců jen asi 200.

5./7. Slavnost sv. apoštolů Cyrila a Metoděje.

Dopoledne přišel průvod z Rusavy s dp. Frant. Svačinou, far., 75 poutn., z Paršovic u Hranic s dp. Cibulkou, kapl. z Val. Klobouk s družičkami a hudbou, 280, pak přijelo mnoho autobusů s poutníky, takže kolem 9. hod. byl kostel plný. Zpovídalo se až do 12. hod. Oboje kázání měl P. Bartoník. Celkem bylo asi 3400 poutn., sv. přijímání 792, mši sv. slouženo 6, z toho 2 zpívané. Odpoledne přišli poutníci z Velehradu, večer bylo asi 600 lidí v kostele.

6./7. Celkem přišlo asi 2000 poutníků — jednotlivců, sv. přijímání 516, mši sv. 7., 1 zpívaná. Dopoledne přivedl dp. Jos. Tužín, far., v Šardicích 30 škol. dětí, odpoledne přišel slovenský průvod z Unčova a Radimova u Šaštína, 86 poutn., večer bylo kázání — P. Bartoník a sv. požehnání.

7./7. Neděle 7. po sv. Duchu. V neděli ráno přišlo nad očekávání mnoho poutníků. Ranní kázání měl P. Superior, na velké P. Bartoník. Celkem bylo asi 3200 poutníků, sv. přijímání 1279, mši sv. slouženo 7, z toho 3 zpívané.

8./7. Přišlo na pouť asi 30 holičů z Mor. Ostravy se svými manželkami.

9./7. Dnes byl šťastně vztyčen hlavní oblouk železné vazby v tíži 64 metr. centů. Odpoledne přišlo 30 dětí z farnosti slavičinské s dp. Frant. Janyškou, 30 dětí z Vlachovic od Val. Klobouk s dp. Robertem Chovancem, koop.

Odpoledne 22 kněží exercitantů.

10./7. 22 poutn. autobusem s dp. Václ. Frydrychem, far. ze Stěbořic.

11./7. Z Neplachovic autobusem 22 poutnice s dp. Jar. Bábkem, far.

13./7. Zakončení kněžských exercicií, ráno přijeli opět poutníci z Neplachovic s dp. far. Jar. Bábkem, před polednem přišel průvod z Rychtářova u Vyškova s dp. Ad. Kupkou, far., 116 poutn. Dp. Jindřich Křenek, katech. v Mor. Ostravě s výpravou Čechů z Volyňska počtem 17. Odpoledne přicházeli jen jednotlivci neb malé hloučky, večer bylo asi 600 poutníků. Kázání měl P. Superior.

14./7. Neděle 8. po sv. Duchu. O 1½ 8 hod. přišel průvod z Brna veden vdp. provincialem Lammlem O. F. M., kterého provázeli ještě tři kněží, z nichž dva byli

z Jugoslaviie. Průvod měl hudbu a čítal 900 účastníků. Po ranním kázání (P. Bartoník) byla slavná mše sv. se společným sv. přijímáním. Pak přišla Družina sv. Petra z Prostějova 450 poutn., průvod z Prusinovic s dp. kons. radou Fr. Glogarem, 500 poutn. s družičkami a hudbou, konečně průvod z Loukova p. Host. s jubilantem dp. Vinc. Pecháčkem kons. radou. Právě před 40 lety v tentýž den přivedl jako primiciant také průvod z Loukova a sloužil na Sv. Hostýně svou první mši sv. Průvod, 470 poutn. měl hudbu a mnoho družiček. Po kázání, které měl P. Superior k oslavě jubilanta, sloužil pan rada slavnou mši sv. za assistance dpp. Frant. Glogara kons. rady a far. z Prusinovic, Frant. Svačiny, far. na Rusavě, a Jana Kučery, koop. v Loukově. Po mši sv. bylo slavné Te Deum a sv. požehnání. — Odpoledne konaly průvody z Brna a Prostějova pobožnost křížové cesty. Během rána přijelo množství poutníků vlakem, autobusy a automobily, takže návštěva byla neočekávaně velká, celkem asi 7000 poutníků, sv. přij. 2024, mši sv. 22, z toho 4 zpívané.

15./7. Přišel průvod z Mrlínka, 145 poutn., po příchodu měli krátkou promluvu, pak slavnou mši sv. Odpoledne průvod ze Sedliště u Frýdku s dp. Jos. Nogolem, far., 55 poutn. Příštího dne přistoupili všichni ke Stolu Páně.

Povětrnost v červnu. Průměrná teplota byla 13 st.; ranní 12 st., polední 16 st., večerní 12 st.; nejvyšší teplota byla 21/VI, 26 st., nejnižší 1/VI, 5 st. Od 13.—20. června bývalo v poledne okolo 20 st. 2/VI bylo 15 st., 9/VI 21 st., ale odpoledne na Přerovsku, Olomoucku, Prostějovsku a Slezsku veliký bouřkový mrak, jenž s deštěm se blížil k Hostýnu a napršelo 16 mm; 16/VI bylo 21 st., 23/VI 13 st., 29/VI 16 st., 30/VI 20 st.

Slunce jasně celý den svítilo 1., 12., 13., 15., 16., 19., 20. Většinou zamračeno bylo 23., 26. června. Po celý měsíc byla obloha z polovice zatážena.

Pršelo 2.—7., 9., 10., 14., 18., 21.—25., 30. Za celý měsíc napršelo 84 mm; průměrně napršel za červen 119 mm. Jelikož od 11. 22. června bylo celkem sucho, svázeli jsme 19. června suché seno.

Bouřky jsme pozorovali 4., 9., 16., 17., 21., 27. června. Prudký vítr 3., 4., 7., 30. června, mlhy 5.—8., 18., 23., 25., 28. června. Praděd bylo viděti 7. června.

Kdežto v červnu trvalo celkem klidné počasí, byla 4. července odpoledne skoro v celé střední Evropě prudká bouře spojená s vichřicí a místy s krupobitím. Velice poškodila ohrozimský kostel,

který pěkně vidávali ze Sv. Hostýna. Blížila se k Hostýnu okolo 9. hodiny večer. Blesky se ustavičně jen mihotaly a o 1/2 10 hodině přelo; ale jen chvilku. Bouře klidně přešla Hostýn; snad ji zeslabil také prudký jihovýchodní vítr, jenž toho dne vál. Nevíme, co by se bylo stalo, kdyby i Hostýn byla plnou silou zasáhla. Klenba je jen provisorně pokryta deskami a dehtovým papírem, na pracovní plošině bylo mnoho kusů železné vazby, a na severní věži bylo lešení, na kterém pokrývali klempíři střechu mědi. Na věži však byl hromosvod. Bohu díky, nestalo se nic, jen u lipy u trafiky zlomena silná větev.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V červnu 1929

2. bylo lidí v kostele	7000	a u sv. přijímání	1800
6. " " "	250	"	180
9. " " "	58 0	"	1920
16. " " "	4200	"	1611
23. " " "	2100	"	610
29. " " "	4300	"	1045
30. " " "	5200	"	1049
Ve všední dny úhr.	2264	"	1049
Úhrnem	31114	"	10446
Mši sv. slouženo	249.		

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plníce slib: nej. ze Skrzic za uzdravení v nervové a srdeční nemoci — F. J. S. ze Skřípova ve Slezsku za uzdravení své dcery, klášterní sestry III. řádu sv. Františka, jež obsluhovávala nemocnou tyfem, dvakrát se nakazila, a na modlitby svých spolusester byla uzdravena — J. Ž. z Mor. Ostravy, která byla křivě obviněna, že si od jisté osoby vypůjčila větší obnos peněz, za vysvobození z tísně — nej. od Hranic za uzdravení v těžké chorobě a odvrácení operace — odběratelka Hlasů za uzdravení — matka z Václavovic za uzdravení dítěte — M. M. z Janovic za vyslyšení — rodina B. z Radějova za uzdravení dcerušky a vyslyšení v jiných záležitostech — nejmen. z farnosti Uhersko-ostrožské za uzdravení — rodina K. V. za uzdravení dítěte a jeho matičky — čtenářka Hlasů z Protivanova

za ochranu a pomoc v jistých věcech — nej. za uzdravení po těžké nemoci — odběratelé z Ludslavic za odvrácení nebezpečné nemoci — M. Š. z Bystřice za uzdravení z těžké nemoci — čtenářka Hlasů ze Star. Lhoty za vyslyšení — odběratelka Hlasů za uzdravení 72letého otce; za vyslyšení v mnohých potřebách a za uzdravení — A. D. z Rusavy za uzdravení — N. z Rymic za navrácení zdraví — N. z Malhotic za pomoc v těžké záležitosti — A. D. z Olomouce za vyslyšení prosby — M. K. z Kysuckého Nového Města za uzdravení — M. E. z Místku za uzdravení — M. F. z T. za pomoc — M. Ch. z Libosvár za všechna dobrodíní.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

N. N. z okolí Sv. Hostýna prosí za uzdravení vlastní a svého dítěte — N. z Prusinovic za uzdravení dítěte — E. K. v Texasu za uzdravení v těžké nemoci — F. O. od Prostějova za pomoc v tísní — F. S. z T. za ochranu — rodina R. z Koberic za vyslyšení — M. B. za milost Boží — R. G. za šťastný budoucí stav — M. K. z Místku za pomoc v nejisté budoucnosti — Orlice z Moravy napsala nám 6. července z Prahy, že se tam u hrobu sv. Václava pomodlila za vyslyšení prosby jisté babičky z Ameriky uveřejněné v posledním čísle a sama prosí P. Marii Svatoh. za šťastný budoucí stav.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

Velká Berezná, 28. června 1929.

P. T.

Prosím o uveřejnění v „Hlasech Svatohostýnských“ následujícího článku: „Ač vzdálen jsem od své rodné země Moravy, přece ve všech tísních utíkám se pod ochranu P. Marie Svatohostýnské. Není snad koutu naší republiky, kde by nevěra měla takové kořeny jako Podkarpát. Rus. Musím ovšem podotknouti, že ne mezi místním obyvatelstvem, ale bohužel mezi našimi lidmi Čechy a Moravany. Na přímluvu P. Marie Svatohostýnské, v jejíž moc

pevně věřím, byl jsem ochráněn dosti nemilé situace, za kteroužto ochranu vzdávám tímto vřelý dík P. Marii a doporučuji tímto ctěné čtenáře ochraně její. Byl jsem životem dosti zkoušen, ale vždy mohu jediné ochraně Matky Boží děkovati, že vždy v různých záležitostech byl jsem oslyšen. Kdo neprožil zdejší život nemůže si před-

stavit, jak zde člověk toužící po trochu té víry a kultury žije. Panna Marie však nezapomíná i na vzdálené děti Moravy a ve všech možných případech přikládá svoji pomocnou ruku o čemž jsem dnes zcela přesvědčen. — Proším o vzpomínku na modlitbách a příležitostně zašlu peněžitý dárek.

DOBRÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Dr. Josef Čihák: Obřad svěcení kostela v Praze 1929, stran 40, cena Kč 2.-. V této knižce autor nejprve vysvětluje původ obřadů svěcení kostela potom popisuje a vykládá podle římského pontifikátu obřady a modlitby svěcení kostela překládaje nejdůležitější modlitby a zpěvy; na konec uvádí výsady řádně posvěceného katolického kostela. Lze obdržeti u autora v Praze IV-58.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Novinky z nakladatelství Johannesbund, Leutendorf am Rhein.

P. Fr. R. Güllekes S. C. J., **Licht im Leid.** Knižka pro nemocné. 96 stran. Cena 90 pfg. Zde nachází nemocný vítanou knižku, svému stavu zcela přiměřenou. Nemocný jsa vyňat ze zevnějších zaměstnání a odsouzen k nečinnosti, nezřídka i k samotě, jest přístupnější náboženským povzbuzením. Zde se mu dostává v jednotlivých úvahách, jež jsou podány řečí prostou a vřelou účastí, patřičného návodu, jak může z různých okolností získati užitek pro duši. Pobožnost křížové cesty a výbor krátkých modliteb v přídavku ukazují chorému, jak hluboký smysl chová v sobě kříž a utrpení. Spisek poskytne jistě našim trpícím bližním mnoho slasti a síly v jejich osamělých chvílích.

Wilhelm Waldschläger: **Im Reiche des Königs der Liebe.** Die Geschichte meiner Heimkehr in den Schoß der heiligen katholischen Kirche. Stran 32 (brož.) 30 pfg. Kdo přečte tyto malé, ale pou-

tavé dějiny obrácení, pojme vroucí účast na štěstí člověka, jenž po 14 let bojoval o poznání pravého náboženství. Jest to „vznešená píseň Božího milosrdenství“. O těchto krátkých, cenných zápiscích napsal známý P. Puntigam T. J. spisovatel: „Vroucí dik za vaše dějiny obrácení! Jsou velmi zajímavé a jedinečné; jste věru první, jež dospěl k církvi katolické básnictvím.“ — Katolik se vzdělává na oduševněných slovech o nadpozemské ceně daru sv. víry. Hledajícímu protestantu jest tato knižka správným ukazovatelem pravé cesty.

Daniel A. Lord T. J., **Soll meine Tochter Schwester werden?** Stran 32 (brož.), 40 pfg. — Vážná, hluboká rozmluva mezi zkušeným knězem a matkou, jež nechce obětovati své dcery pro řeholi. V důkladném rozhovoru následují vyvrácení na námitky, až matka ve světle víry pozná štěstí řeholního povolání. — Zde najde čtenář jasný, přesvědčivý postup myšlenek sloučený s ušlechtilou formou. Jest to poučení mnohým matkám, které nepojímají otázky povolání svých dítek v pravém duchu víry. — Dilko jest souladný doplněk k dvěma jiným knižkám o povolání od téhož spisovatele: „Der Ruf Christi“ a „Soll ich Schwester werden?“

Elisabeth Luise von Brandt: **Strasse um die Kirche.** Zwölf Weltstadtgespräche. Stran 76 (brož.), 50 pfg. — Spisovatelka dovede výtečně ve formě rozmluv dáti nám vhlédnouti do duše moderního člověka z velkoměsta, jenž o kostel už nezavádí. Pochybnostmi skličena, bloudící a zlomená duše počíná znovu mysliti na základě jasných a přesvědčivých vývodů nějaké spolusestry, která se dovede vmysliti způsobem zdvořilým a jemným do její tělesné i duševní ubohosti. Člověk uspořádá minulosť a přidá se znovu do církve, již dosud zneuznával. Oživne opět touha po Bohu v duši, která jest v jádru křesťanská. Jest to vznešená obrana naší katolické církve. Podává jasný výklad zásad katolických pro veřejný život. Tuto knižku přesvědčivou doporučujeme obzvláště všem, jimž jsou duše světeny.

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Marie Mrázková z Lejsků u Přerova
Vinc. Jančík z Lipníka nad Bečvou.

Frant. Toman.

O. v p.!

dice 10 — Rod. Panáková, Veseličko 10 — J. Hajda, Skalička, na poděk. 5 — A. Mikšánek, Skalička 10 — J. Haničák, N. Hrozenkov 3 — M. Hamšíková, Nezdenice 10 — Fr. Popová, Holešov, na poděk. 15 — Fr. Gaisler, Zlín 10 — Fr. Hradilová, Lehotice 1500 — A. Dostálová, Čermná 100 — N. N. Zahnašovice 20 — Rod. Tkadlecová, Val. Senice 15 — K. L. Kladníky 20

Na sv. Antonína: E. Radová, Kelč, na poděk. 10 — Š. Zavadil, Lubná 5 — Rod. Kučerová, Spytihněv 5 — A. Šoustková 10 — H. Sachrová, Vsetín 5 — J. Březíková, Ostrava 2 — N. N. Šardice 10 — z Hranic 5 — Fr. Ovčáčíková Rouské 10 — M. Ursiniová 100 — Rod. Pospíšilová, Veseličko 10 — L. Surovcová, Brafějov 5 — N. N. Ludslavice 10 — M. R. z Písařova 10 — N. Pitlachová 10.

Na vojenský pomník: J. Zbořil, Rakůvka 25 — Fr. Sedláčková, Rakůvka — M. Zezulová, Jevíčko 10 —.

Na oltářní a věčné světlo: A. Šebestová, Frýdek 6 — A. Glingarová, Místek 5 — J. Nekarda, Hroz. Lhota 10 — Fr. Ovčáčíková, Rouské 3 — A. Šoustková 10 — N. N. Blazice 10 — D. Kvapilová, Hlínsko p. H. 6 — M. Koželuhová, 740 — Rod. Pánková, Veseličko 10 — N. N. z Lidečka 10 — J. Mazánková, Senice 20 — N. N. Řikovice 10 — J. Krahulík, Smolina 10 — F. Bartošková, Boršice 5 — A. Vaculíková, Šišma 20 — N. N. z Palačova 5 — M. Houšfávková, Olomouc 100 a 100 na mešní víno — Stařenka Petříková, Silimov 10 — N. N. ze Všetul 20 — z Malhotic 20 — M. Zezulová, Jevíčko 10 — N. Pitlachová 10 —.

Na korunky P. Marie: N. N. z Lidečka 5.

Na sochu Bož. Srdce Páně: Frant. Sládečková, soukrom. v Řikovicích 1000 — a na oltář sv. Josefa 1000 — k uctění památky † rodičů — N. N. z Čehovic 10 — F. Gajdošík, Čechy 8 — M. Sedláčková, Skalka 10.

Na elektrické osvětlení: N. N. Šardice 10 — E. Popelková, Přemyslovice 8 — N. N. Choryň 10 — Fr. Klimšová, Frýdek 50 — M. Hübnerová, Štípa 5 — J. Duda, Částkov 10 — N. N. Třebětice 5 — A. Kuncová, Mořkov — N. N. Třebětice 70 — N. Dědičik 20 — M. Měsíčková, Kelčany 5 — Stařenka z Přerova 10 — Dp. Jar. Izák, kapl. v Lipníku n. B. 20.

Na klášter (duch. správa): Farní úřad, Zdounky 100 —.

Na dorost T. J.: Farní úřad, Štítná n. Vl. 100 — Fr. Suchánek, Kelč 10 — N. Klanicová, Stráž 5 — Poutníci z Luboměře 43 — N. N. z Hranic 50 — ze Všetul 10 — J. Březíková, Ostrava 5 —.

Na tiskový fond: E. Kobliňová, Přerov 8 — M. Škodová, Mor. Ostrava 3 — A. Pagačová, Lukov 8 — M. Fírbachová, Praha 8 — A. Valentová, Ševětín 3 — Fr. Hanák, Vizovice 50 — A. Žváčková, Prostějov 8 — V. Buchalová, Znojmo 8 — J. Guňka, Šenov 2 — V. Novotný, Olomouc 3 — Fr. Mašláň, Loukov 2 — A. Franková, Frýdek 3 — K. Brožková, Treš 3 — A. Šaj, Chomeč 8.

Na Matici Svatohostýnskou: Mar. a Berťa Bromníkovy, Mor. Ostrava 300 — N. N. Štítná n. Vl. 20 — P. Sláma, říd. uč., Chomíř 50.

Na poutní dům: Z pozůst. Filom. Bartoňkové, Štěpánov 6710 — K. Domincová, Uh. Hradiště 100 — J. Henzl, Jaroměrice 8 — Rod. Hradilova, Kozlovice 10 — Pouť. ze Zahnašovic 20 — B. Knopová, Kylešovice 5 — M. Gidová, Opava 5 — A. Žižlavský, Přerov 10 — V. Smékal, Kelčice 50 — A. Herzig, Merklín 10 — Fr. Jeřábek, Luhačovice 20 — J. Doležal, Popůvky 10 — Frant. Pazdera, katech., Unhošť 50 — M. Rykalová, Klímkovice 5 — C. Havlík, Bojanovice 25 — Frant. Kučera, Veliková 5 — M. Krátká, Dluhonice 10 — A. Hrubanová, Ivanovice 20 — V. Ruffa, far. v. v., N. Ves 10 — A. Vlčková, Kunčice p. Ond. 10 — Ž. Hořinová, Hranice 50 — T. Chlup, Prostějov 2 — J. Kurková, Otice u Opavy 50 — K. Václavková, Veselí 100 — A. Příhodová, Brno 10 — A. Kosterka, Štěbořice 50 — E. Pechalová, Přerov 12 — L. Görlich, Král. Pole 10 — T. Hajdová, Kunčice 10 — V. Helebrand, Větrkovice 12 — A. Vykoupilová, Veletice 10 — M. Navrátilová, Vojnice 12 — E. Běhálková, Vežky 20 — A. Zanášková, Trusovice 12 — C. Hrachovinová, Senička 12 — Fr. Sámková, Lubná 5 — S. Burián, Borkovany 10 — M. Stýblova, Prostějov 50 — A. Šindlerová, Bystřice p. H. 200 — A. Zemanová, Kojátky 3 — Sestry sv. Kříže, Kroměříž 12 — T. a K. Hradilovi, Chylice 100 — E. Kubík, Kelč 2 — M. Vinterová, Přívoz 20.

Marie Ingrová ze Svatobořic zhotovila za účasti jiných poutnic svatohost. vkusnou bílou ozdobu se slováckou výšivkou na kazatelnu. Podobnou ozdobu darovaly přičiněním p. Kapitánové z Tupes, poutnice z farností velehradské.

Nejmenované dívky vkusně vyšívanou stuhu ku zvonku u sakristie.

Všem šlechetným dárcům srdečné Zaplať Pán Bůh!

Ohlášení!

Dne 17. srpna koná výbor Matice Svatohostýnské **výborovou schůzi** večer po sv. požehnání.

Dne 18. srpna je **valná hromada** Matice Svatohostýnské. Po valné hromadě sejde se výbor ještě jednou.

K účasti největší zve všechny členy Matice

FR. VALOUŠEK,

prelát a senátor, předseda Matice Svatohostýnské.

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost pouťníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu

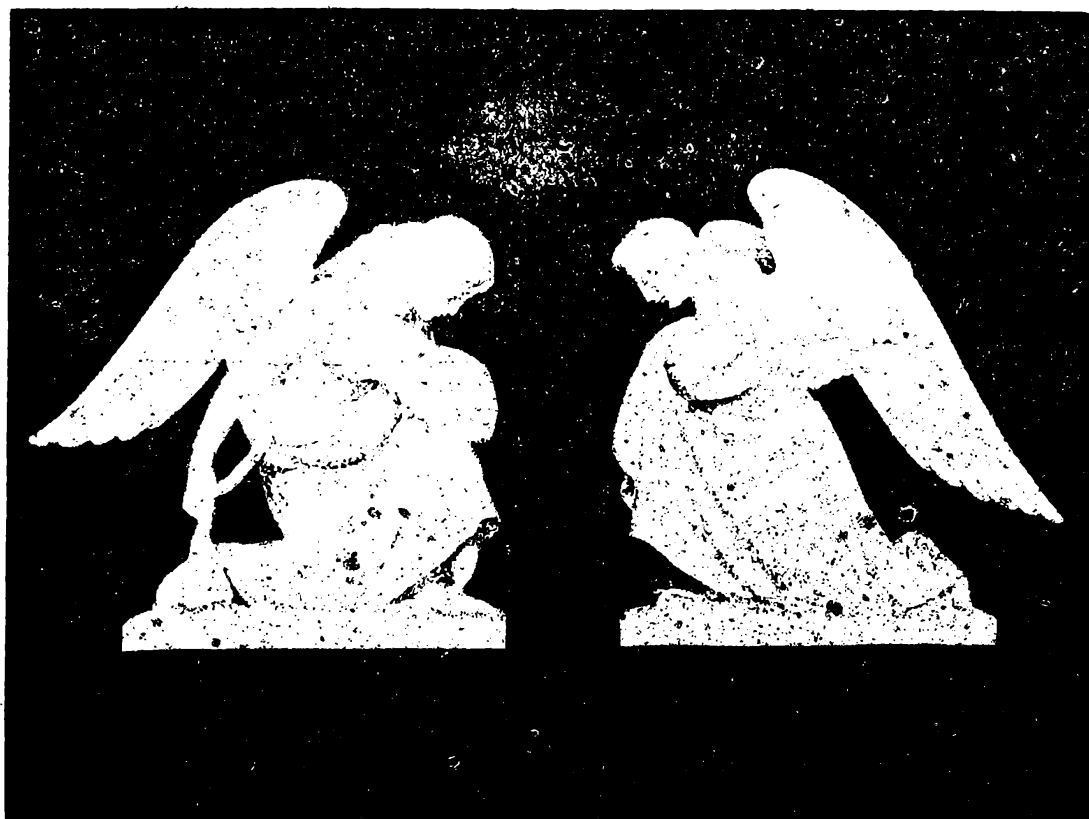
Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5,- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

**S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.**

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

OBSAH: Vincenc Kubím C.S.S.R.: Svatohostýnské písničky, str. 129. — J. V.: Polské obrázky, str. 129. — F. P. Kyjovský: Krásný sen, str. 131. — Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth, str. 134. — Bez maminky, str. 137. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 139. — Poděkování, str. 143. — Prosby, 144. — **Vyobrazení:** Poutníci z české menšiny z Březové nad Svitavou, str. 133. — Vrchol staré vazby, str. 135.

Přátelům sv. Hostýna.

První část opravy kostela chýlí se ke konci. Asi za tři týdny budou práce ukončeny a chrám svatohostýnský bude mít vazbu a střechu, které budou — jak doufáme — trvanlivé. Nová bāň je daleko ladnější než byla stará, pohled od hřbitova na kostel je velmi pěkný. Kéž by již vše bylo také zapláceno! — V týdnu po Nanebevzetí Panny Marie firma Říha z Brna dodala třinácté zastavení naší křížové cesty. Bylo to, to jediné zastavení jež zbylo z původní nové křížové cesty, provedené ve sklomalbě. Doufáme, že tento zbytek Úprkovy křížové cesty teď po restauraci a novém usazení zůstane Sv. Hostýnu uchován. — Zbývá ještě oprava u Vodní kaple. Podzemní po-

trubí je děravé a voda uniká do země, je tedy nutno celé potrubí dát nové. Náklad bude obnášet asi 7000 Kč. — S díky uznáváme velkou obětavost poutníků svatohostýnských, která nám umožnila, že jsme část nákladu mohli zaplatit. Ale zbývá ještě mnoho a nová omítka celého chrámu bude také vyžadovati několik set tisíc. — Nový vodovod dosud není hotov, vyskytly se různé obtíže, které práci zdržely. Se stavbou nové silnice začne se již letošního roku. Kéž Matka Boží vzbudí Sv. Hostýnu mnoho štědrých dárců, aby tyto velké podniky došly brzy šťastného ukončení.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: A. Sedlářová, Brno 100 — N. N. z Velatic 100 — A. Ondrůšek, Vítovice 100 — Rod. Pospíšilová, Vyškov 100 — Fr. Reinhammer, Opava 100 — M. Čiháčková z Olší 100 — Týna starší, Sv. Hostýn 100 — Týna mladší, Sv. Hostýn 100 — Fr. Košela, Val. Meziříčí 5 — A. Strnadlová, Malhotice 5 — Manž. Bártkovi, Huštěnovice 10 — N. N. z Blazic 10 — Ondř. Brunclík, Chropýň 20 — M. Nedomová, Olomouc 20 — N. N. z Holešova 20 — Fr. Maťušik, Přerov 5 — Fr. Fojtáček, Prácheň 5 — M. Neumanová Přerov 5 — E. Hrabovský, Kladruhy 5 — Frant. Kundrát, Kladruhy 5 — N. N. Mor. Ostrava 10 — M. Novosádová, Brusné 10 — Fr. Skopalová, Přerov 5 — A. Adamcová, Komárov u Opavy 50 — M. Hermanová, Kladruhy 10 — Manž. Kolaříkovi z Důbrav 40 — A. Shýbalová, Žabovřesky 12 — A. Šusmajerová 10 — Aug. Sýkorová 5 — R. Hlavica z Kelče 20 — N. N. z Dobrotic 10 — N. N. Hlinsko p. H. 20 — A. Zetková, Texas, U. S. Amer. 50 — N. N. ze Všetul 40 — K. Novák, Vítovice 10 — V. Jančíková, Dol. Ves 4 — R. a M. B. z Koberžic 30 — N. N. z Koberžic 25 — N. N. z Hovězí 50 — M. Mildnerová z Baňkova 20 — V. Maršálek, Partutovice 20 — N. N. z Lišně u Brna 20 — jiná čten. Hlasů 10 — N. N. z Kunovic 20 — z Kokor 20 — Fr. Gaisler, Zlín 20 — A. Kuncová, Stříbrnice 5 — A. Tylich, Olomouc 50 — R. Mičková, Hodslavice 10 — A. Medková, Kyselovice 5 — M. Zbálková, Mor. Ostrava 20 — N. N. rod. z Biškovic 50 — z Mar. Hor 50 — M. Hradilová, Lipník n. B. 5 — A. Kyselák, Němčice na H. 10 — Fr. Mičunková, Poličná 10 — A. Kudlík Radkovy 20 — A. Dlabal, Přerov 20 —

A. Jaška, Kašava 30 — Fr. Halašková, Alexovice 10 — N. Baďurová, Holešov 8 — A. Neumanová, Sv. Hostýn 50 — Fr. Čuba, Rajnochovice 10 — F. Z. Brusné p. H. 90 — M. Mozolová, Brusné, 50 — N. N. Bojanovice 10 — Fr. Dlouhá, Sušice 40 — N. Jurčík, Přílepy 5 — C. Ondrušková, Čechy 3 — N. Blinová, Blížkovice 30 — Manž. Gottwaldovi, Těšín 30 — N. N. od Veřovic, za hřištníky 300 — B. Hradilová, Pavlovice 10 — N. N. Velatic 5 — z Příbora 10 — J. Polášek, Vetrkovice 10 — Rod. Ludíková, Přerov 40 — N. N. Komárovice 10 — Fr. Kufrová, Mysločovice 10 — N. N. ze Všetul, na poděkov. 15 — J. Duchoň, Opatovice 50 — J. Lukáš, Paršovice 20 — Fr. Tichá, Přerov 50 — J. Kojecký, Záhlinice 20 — N. N. z Příkaz 50 — N. N. Staré Hvězdlice 5 — N. N. Přerov 50 — El. Lužná, Kateřinky 300 — M. Štěpánová, Místek 10 — M. Pfačinková 10 — N. N. z Velešovic 10 — M. Suchomelová, Slavkov u Brna 100 — J. Kobert, Beňov 8 — N. N. z Beňova, za št. výsledek operace 20 — Rod. Vilimova z Vítkovic 50 — N. N. Koberžice 20 — z Velatic 10 — Fr. Ulrychová, Koberovice, Čechy 50 — A. Palová, Zámrsky 8 — A. Přikrylová, Pustiměř 28 — N. N. Nové Dvory 25 — Rod. Kropáčková, Uher. Hradiště 100 — L. P. z Přerova 10 — J. Vystřčil, Třebětice 30 — Fr. Buriánková, Vřesovice 10 — Rodina K. V. 50 — N. N. učitelka z Brna 50 — Dp. A. Kovář, děk. Polička, Čechy 50 — N. N. Chrástany 50 — J. Paták, Ostrava 50 — N. N. Zborovice 20 — A. Mahdákova, Ostrava 8 — N. N. z Rusavy 100 — J. Krajča, Kroměříž 50 — K. Mikšíková, Komín 50 — Fr. Hanilová, Prostějov 5 — A. Žemal,

Číslo 9.

Září 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

7. U svatohostýnských krámků.

*Jaký kol to ruch a shon
u krámků je všady,
komu k duhu perník jde,
neumřel zde hlady.*

*Husáři i panenky
pěkně malované,
srdéčka i prstýnky
dívce milované.*

*Pro domácí - obrázky,
s trpytnou svatozáří -
výměnkářce růženec,
dýmku hospodáři.*

*Po varhánkách, pišťalce
touží zase děti . . .*

*A co z poutí ode mne
budete as chtěli?*

*Chudý jsem jen písničkář
na tom světě božím
na památku, vím už vím
písničku Vám složím:*

*„K Maticce at Hostýnské
lásko plá jak oheň,
na Ochranu Moravy,
duše, nezapomeň!*

*Nezapomeň ve štěstí
i když bol tě rmoutí
dárek toť, věz, nejlepší
jež ti nesu z poutí.*

J. V.

POLSKÉ OBRÁZKY.

BYLO to za války v různých nemocnicích, kdy jsem se po prvé seznámil s polskou duší. Druhou příležitostí byla pastorec Poláků - emigrantů ve zničeném francouzském území Somme. Po čtrnáct dní chodil a jezdil jsem od města k městu od dědiny k dědině a hledal Poláky, abych jim poskytl příležitost k přijetí sv. svátostí. Zamíloval jsem si je pro jejich víru a toužil jsem po tom, podívat se k nim do Polsky, do té Polsky na kterou oni —

emigranti — s takovou láskou vzpomínali. Letos naskytla se mi příležitost. Mým prvním cílem byla Czenstochova - Jasná Góra. Již v rychlíku Praha-Varšava ocitl jsem se v ovzduší polském. Několik polských kněží, několik Poláků a Polek a pestrá směs židů a židovek. Židů v kaftanech i bez kaftanů, s pejisy i s moderním účesem. Sedím v oddělení, kde jsou jen židé a židovky, všichni jedou z lázní. Proti mně rabín, vedle stará židovka, vonící směsí pudru, kolínských vodičky a česneku . . . Vše sebou vrtí, gestikuluje živě, mluví židovským jargonem. Vlak se pomalu rozjíždí . . . vzpomínám na Sv. Hostýn a s brevířem v ruce vycházím na osvětlenou chodbu, abych se domodlil . . . „Pane duchovní“ . . . stojí přede mnou stará židovka a nabízí mi polsky, německy i po židovsku krásnou meruňku. „Vezmou si, je taková dobrá šťavnatá“. S úsměvem odmítám a poukazuji na svůj brevíř — vše marné. S neodbytností vpravdě židovskou stařenka nabízí a nutí. Přijímám dárek, děkuji a stařenka vrací se vítězoslavně do druhého oddělení, kde má rozložený kufr a v něm lahůdkářský krám v malém. Vracím se k brevíři ale ne na dlouho - za chvíli je zde zas, tentokrát to jsou karlovarské oplatky a znovu nutí a prosí a z oddělení přivětivě přikyvuje její muž, starý žid se zlatým skřipcem na nose. Co dělat - беру oplatku, děkuji a přemýšlím o tom, jak k tomu přijdu já kněz, abych byl předmětem pohostinství židovky. Po skončené modlitbě vracím se do svého oddělení, kde mne přivítá nepopsatelná atmosféra - panstvo si udělalo pohodlí — zulo si boty.

Usínám a probouzím se až na hranicích — po pasové a celní prohlídce stojíme dlouho a čekáme. Kdesi se našly nové baťovky a při vyclívání se upozorovalo, že každá bota má jiné číslo — hledá se majitel a hledají se příslušné boty do páru — asi marně. — Konečně! vlak se rozjíždí jsme v Polsku. Se zájmem dívám se oknem a hledím na pěknou úrodu — nádražní budovy jsou pěkné a čisté, všude nastupuje mnoho lidí — rychlík staví častěji — všude se nabízí „herbatka“. — Katowice činí velký dojem svými komíny, připomínají Ostravu a Vítkovice. Půda se stává písčitou — borové háje — vzpomínám, jak za války vojáci o těch písčitých cestách v Polsku vyprávěli, že se až nad kotníky do písku bořili, jak byly pochody těžké . . .

Po dosti unavující jízdě — slunečko praží — přijíždíme do Czenstochovy. Město samo leží v rovině, čítá asi 100.000 obyvatel, postrádá však rázu většího města, domy jsou vesměs jedno- nebo dvoupatrové. Všude v městě je vidět mnoho židů. Ubírám se dlouhou, velmi pěknou třídou, která nemýlím-li se má jméno třída Panny Marie, asi po čtvrt hodině přechází ulice v širokou alej, jež vyústuje v parku. Procházím parkem a stojím před cílem, přede mnou zvedají se hradby, kostel, klášter, celá Jasná Hora. Stojím a vzpomínám . . .

Čítával jsem velmi rád Sienkiewiczze: obléhání Jasně Hory Švédy, hrdiná obrana, bohatýrské postavy polských pánů — to vše stojí před mým zrakem. Ale ne na dlouho. Hejno kluků mne obklopuje, poznali cizince, jeden chce nést kufřík, druhý nabízí průvodce, třetí pohlednice. Odmítám, a vcházím krásnou branou do nádvoří. První dojem není příjemný. Opravují zdívo a lešení vadí volnému rozhledu. Proud poutníků vede mne k tmavému průjezdu a ještě tmavému vchodu do chrámu. I zde se opravuje; jen kratinkou modlitbu — kapli se zázračným obrazem nechávám si až na odpoledne a nyní je třeba postarat se o nocleh a zajistiti si dobrého průvodce. Otec převor, u něhož se hlásím, nabízí pohostinství v klášteře, mne však zajímá, jak je o poutníky postaráno a proto děkuji a ubírám se k sestrám Magdalénkám, abych si tam zajistil byt. Cesta vede podél řady krámků, kde se prodávají poutní památky. Je těch krámků mnoho, snad desetkrát tolik co na Hostýně, ale nejsou tak pěkně umístněny. U sester Magdalenek nacházím milé přijetí, ale žádného oběda, jsou již skoro dvě hodiny — a proto honem do města, abych o čtvrté byl zpět, a nenechal Otce Pia, jenž mně má provést celou Jasnou Horou, dlouho čekat. Hledám něco, co by se podobalo naší restauraci — konečně — útulná jídelna, ne sice prvního řádu, ale čistá. Žádám jídelní lístek — žel Bohu je prostě nečitelný — úplně rozmazaný a tak konec konců vídeňský řízek zachraňuje situaci. Není špatný a také ne drahý. Za to pivo je teplé a slabé. Posilněn vracím se k Jasně Hoře. (Pokračování).

„Ano, je jí skoro osmdesát a právě včera jsem dostala dopis od své sestry, jež mi píše, že maminka již dlouho nebude a — že touží mě uvidět“.

Marie cítila, že se jí hrdlo stahuje, když se tázala dále: „Proč tedy nejedete k mamince? Abyste se s ní rozloučila před smrtí?“

Paní Novotná zvedla ruce v čiré beznaději. „Na to nemáme peněz. Můj muž je jenom příručím v obuvnickém obchodě a máme jen málo úspor, protože naše dítě bylo dlouho nemocno, nežli umřelo“.

Zatím co poslouchala svého hosta, Marie křečovitě svírala pravicí svou levici a domlouvala si úporně: „Nikoli, nebudu tak zpozdlá! Jiří by se zlobil. Kdo ví, zda-li mluvím pravdu? Možná, že zahlédla mé jméno dnes ráno v novinách. Ne, nechci! Nebudu obětovati svou cestu, po níž jsem toužila po celý život. Nikdo nemůže toho po mně žádat“.

Nahlas řekla: „Nedávno byla soutěž o dvacet volných jízdének do Evropy. Nepokusila jste se o to?“

„Já? Ó ne. Kéž bych byla mohla, ale umím jen málo anglicky a mám pouze obecnou školu. Jsem ráda, když se domluvím aspoň v nejnutnějších věcech“.

Marie otevřela a zavřela několikrát ústa. Pak řekla: „Je mi velmi líto vaší maminky, paní Novotná. Přeji vám, aby se našel nějaký způsob, byste ji mohla navštívit“.

Paní Novotná povstala. „Děkuji vám, paní Červenková, jste tak laskavá. Modlím se denně k Panně Marii svatohostýnské, abych mohla uvidět svou matičku, nežli — umře“.

Po jejím odchodu přecházela Marie dlouho po světnici bojujíc ve svém srdci. Snad to byla zkouška poslaná od Boha, ale nebyla s to odhodlati se k tomu, aby obětovala svůj životní sen ve prospěch ženy jí naprosto cizí. Vždyť kdyby se chtěla své cesty vzdát, mohla by ji přenechat jiným, kteří jí byli drazí a kteří by zajásali radostí. Dokonce i matka Jiřího pravila, že doufá, že Marie získá dvě jízdénky a ji že vezme s sebou. Avšak — ubohá paní Novotná — osm let od své rodiny odloučená v cizině a její matka umírající —

Po chvíli se oblekla a odebrala se k panu faráři, jemuž celou svou tíži předložila.

„Znáte tu paní Novotnou, důstojný pane? Je to pravda, že její matka umírá? Je to pravda, že nemá peněz na cestu do Evropy?“

„Je tomu tak. Jest to hodná a spolehlivá paní. Četl jsem dopis od její sestry a znám její hmotné poměry. Nemůže jeti do Evropy, zrovna jako já si nemohu dovoliti cestu kolem světa“.

„Co mám činiti, důstojný pane? Co musím činiti?“ Marie nepozorovala, že žmolila svůj kapesník na kousky.

„Milá paní, to je úplně na vás a na vašem svědomí, jak se rozhodnete“.

„Nevím, zda-li mě chápete, důstojný pane. Víte, co to jest, toužiti léta a léta po něčem a vzdát se toho, zrovna když se to má uskutečnit?“

„Zda-li vím?“ usmál se starý kněz smutně. „Ano. Po mnoho let jsem toužil spatřiti Řím, býti přítomen při otevření zlaté brány na začátku posledního milostivého léta. Konečně jsem měl jeti, ale — byl tu jiný kněz, starší než já, Ital rodem, a přenechal jsem mu své místo. Zemřel dva měsíce po otevření ve své vlasti.“

Marie pohlédla na kněze téměř se vzdorem. „Vy — vy jste světec, důstojný pane, a já ne. Vám je lehké se obětovati, ale — ó já vím, že si myslíte, že bych měla dáti svůj lístek, paní Novotné, ale já nemohu, nechci“.

„Mě je lehké se obětovati? Milá paní, měl jsem také svůj sen. Nebylo mi snadno se ho vzdát, ale když jsem to učinil, shledal jsem, že jsem šťasten. Avšak jak jsem pravil dříve, jest na vás samotné, rozhodnouti se tak či onak“.

Když Jiří přišel večer domů, první jeho slova byla: „Ani jsem se nemohl dočkat, kdy se dostanu domů, co mi jeden kamarád řekl, že viděl tvé jméno v novinách mezi odměněnými v oznámkové soutěži. Blahopřeji, Marie. Kdy pojedáš?“

K úžasu dětí a Jiřího propukla Marie v slzy. Za vzlykotu vypravila ze sebe svou příhodu.

„Upokoj se“, pravil Jiří. „Byla by to obdivuhodná oběť, ale také dokonalé bláznovství. Uvaž, zda není zde v Chicagu aspoň kopa takových případů, že někdo touží po Evropě, poněvadž některý jeho příbuzný tam je nemocen či co? Můžeš jim všem dát jízdenky? Tvá nesnáz je v tom, že máš příliš úzkostlivé svědomí. Nedbej na nic a vydej se na cestu. Taková příležitost se naskytá jen jednou za život. Snad se ti už nikdy nevrátí“.

Uklidněna Jiřího slovy Marie se snažila utlumiti tichý hlas ve svém nitru, ale oné noci nemohla dobře spáti pro samé sny. Sny o plavbě na krásné lodi, o bouři, jež ji náhle na moři zachvátila, — sny, jak kráčí jakousi ulicí pod Hostýnem a jak tu z blízkého domu vynášejí rakev a jak kdosi praví: „Není to smutné? Její nejmladší a nejmilejší dcera, která je v Americe, nemohla přijíti k jejímu smrtelnému loži, poněvadž neměla na cestu“.

Marie se posadila na posteli, urovnala podušku a opět se položila. „Kéž bych se nikdy nebyla setkala s paní Novotnou! Proč vlastně ke mně přišla s losy na vyšívání polštářky — nač potřebovala těch peněz? — a tak, na poutní dům na Sv. Hostýně! — Matičko svatohostýnská, ty mi rozumíš, pravda? Že nečiním nic zlého, že chci jeti sama k tobě?“

Zase zdřímala a zdálo se jí, že klečí před oltářem v chrámě hostýnském, vysílajíc jakousi snažnou prosbu, a že Matka Boží nad oltářem na ni pohlédla vyčítavě a odvrátila od ní tvář.

Marie se převrátila na druhý bok — ležela dosud na levém, proto asi měla sny — řekla si při tom. Ležíc na pravém boku, snila opět, tentokráte o svém dědečkovi Zúkalovi.

Opíraje se o svou kovanou hůl, na níž bylo napsáno „S Hostýna“ — jeden známý mu ji odtamtud přivezl na památku — pravil: „Nikoli, milá Mařenko, tak sobecká nesmíš být. To by pokálelo ten krásný sen blátem a učinilo by z něho ohyzdný přízrak. Tys ještě mladá, naskytne se ti ještě příležitost k cestování, ale ta paní, která je tvým bližním v očích Božích, co ta bude dbáti o cestu do Evropy třebaš příštího roku, až bude její matka mrtva?“

Marie se vzdala naděje, že by usnula. „Je hloupé věřití snům. Je to pověra a

přece — neměla bych takových snů, kdyby mé svědomí mne neznepokojovalo a — a —“ zavzlykla, vyklouzla z lože a modlila se dlouho, dlouho . . .

Ráno záhy vstala a šla nejdříve na mši sv. Když vyšla ze zpovědnice, byl na její tváři paprsek míru, podobný onomu, jež zářil na lících sochy sv. Terezie Ježíškovy, před níž se modlila své pokání.

Jiří ještě spal, když se vrátila, neboť měl toho dne jít do práce až odpoledne. Seděla vedle jeho postele, až otevřel oči, a pravila: „Jiří, rozhodla jsem se, že přenechám svou jízdenku paní Novotné. Ona má ji více zapotřebí než já“.

„Zpropadeně! Myslel jsem si hned, že se tak rozhodneš. Snad jsi malý blázeň, Mařenko, ale jsi také malá svěťice a mám tě rád, žes taková. Co tě přimělo k tomuto rozhodnutí? asi tvé útlocitné svědomí ti nedálo spát?“

„Ó Jiří, já jsem se tolik bála, že se budeš zlobit. Měla jsem přece vědět, že mě pochopíš. Je to proto, že jsem si byla vědoma, že bych neměla z celé cesty požitku při vzpomínce na paní Novotnou a její matku umírající a volající po své dceři. Peníze, jež dostaneme s listkem, dáme ovšem do banky. Budeme je mít schovány pro kmotra příhodu“.

„Snad bys nerozdala i ty peníze?“ škádlil ji, pak dodal vážně. „Bude to příjemný pocit pro nás, že máme o sto dolarů více v bance. Beztoho mě vždy mrzí, že by se něco mohlo přihoditi a my máme tak málo uloženo pro případ potřeby“.

Později telefonovala Marie své tchyni, že z její cesty nebude nic. Oddech úlevy ozval se s druhého konce linky.

„Marie jak jsem tomu ráda! Právě jsem dostala dopis od Jiřího sestry z Kalifornie, v němž mě zve na tříměsíční pobyt u nich a posílá mi hned peníze na cestu. Chtěla jsem jí odepsati, že nemohu přijíti, ježto jsem slíbila starati se v tvé nepřítomnosti o Jiřího a děti“.

Marie nyní byla také povděčna, že nepředložila své tchyni, již měla opravdu ráda, jízdu k její starší dceři.

Ranní poštou přišel blanket, který opravňoval podepsaného vlastníka k plavbě do Evropy a nazpět, a poukázka na sto dolarů.

Poukázku uložila Marie v bance a požádala telefonicky pana faráře o adresu paní Novotné. Když jí odevzdávala jízdenku a vysvětlila, proč jí dává, radostný úžas, jenž ozářil tvář sklíčené paní, naplnil její dobroditelku těšivou spokojeností a vyplašil z jejího srdce poslední zbytky lítosti.

„Ale — když jste soutěžila o tu cestu, to jste asi sama si přála jeti do staré vlasti, vzácná paní. Jak bych vás mohla o to oloupiti?“

hověla, ač jen nerada. Přece ji jen v tu chvíli trochu zbolelo, že také nejede.

Mezi odjíždějícími byli také někteří jiní, kteří se vydávali na cestu do Evropy. Zda-li i oni tolik let snili o plavbě do staré vlasti? tak dumala Marie. Zda-li i pro ně měla ta cesta takový význam, jaký by měla pro ni? Pozorovala je se zájmem, když se seskupovali na nádraží okolo své vůdkyně, dámy asi dvaapadesátileté, jež vykonala již více než desekrát

Poutníci z české menšiny z Březové nad Svitavou.

„Ó ne“, usmála se Marie. „Jsem přesvědčena, že vědomím, že jsem zajistila vaše shledání s matkou, budu stokrát blazenější, než kdybych cestovala sama“.

„Ať vám to tedy Pán Bůh a Matka Boží mnohokrát odplatí“, pravila paní Novotná, libajíc Marii se slzami v očích. „Až přijdu na Hostýn, budu se jistě za vás a za celou vaši rodinu zvláště vroucně modlit“.

Když Marie kráčela domů, uvědomovala si radostně rozdíl mezi svým nynějším pocitem a dřívějším hrozným zápasem, jenž se v jejím srdci rozpoutal, když se dověděla od paní Novotné o její touze po návštěvě umírající matky.

Za tři dny potom paní Novotná odjížděla. Žádala tak snažně paní Červenkovou, by ji doprovodila k vlaku, že tato jí vy-

cestu do Evropy a dávala svým spolekcestujícím různé užitečné pokyny.

Odhodlaně potlačila Marie slzy, políbila svou novou přítelkyni na rozloučenou a pravila: „Až budete na Hostýně, proste Matku Boží o požehnání pro mne a moje drahé“.

Sama šla nyní Marie domů, když vlak odsupěl s oněmi šťastnými.

Odmykajíc dveře svého domu slyšela Marie řinčeti telefonní zvonek uvnitř. Vzpomněvši si, že děti si hrají na prostranném dvoře jejího souseda, zrychlila krok.

Z posluchátka jí zazněl ženský hlas do uší. „Je to paní Červenková? Nuže, nerajte se příliš rozčiliti. Váš manžel byl právě dopraven do naší nemocnice na okamžitou operaci. Zánět slepého střeva. Můžete přijíti ihned?“

Poděšena spěchala Marie k sousedce a oznámila jí a dětem zprávu již právě obržela.

„O děti se již zatím postarám, paní Červenková. Vezmu je do kostela, aby se modlily za šťastný zdar operace, a vy si hned objednejte autodrožku“.

Jiří byl v operační síni, když dospěla do nemocnice, a Marie chvátala chodbou kroky okřídlenými strachem. Pokoušela se modliti, ale mohla myslet jen na jednu věc. Kdyby tak byla odjela? A Jiří by jí potřeboval zde, zatím co by se od něho vzdalovala obrovskou rychlostí přímého rychlíku do Nového Yorku? Zajisté Bůh, jenž ji dobrotivě zdržel od cesty, chtěl zachovati Jiřího na živu.

V noci po operaci se zdálo, že Jiří skoná. Blouznil v horečce a nechtěl Marii pustiti od sebe. Neúnavně seděla vedle něho držíc ho za ruku a snažíc se ho uklidniti tak, jako by to bylo jedno z jejích dětí. Když překonal krizi, upadl v tvrdý, posilující spánek a lékař a ošetřovatelka vzali Marii i se židli a odnesli ji přes chodbu do protějšího pokoje.

„Nyní“, pravil doktor pevně, „dovedu vás do auta. Přivolejte některé sestry! A vy půjdete nyní domů, vykoupejte se, lehnete si a spěte celé zbývající odpoledne a celou noc“.

Marie se usmála unaveně. „Myslím, že budu dobře spáti teď, kdy vím, že Jiřímu jest již lépe. Jste jist, pane doktore, že můj manžel, až se probudí, nebude mysliti, že jsem odjela do Evropy?“

„O tom jsem přesvědčen, ale povězte mi, paní Červenková, proč váš manžel stále blouzní, že jste odjela přes moře?“

„Protože bez zvláštní milosti Boží bych tam byla včera skutečně odjela“. Potom vysvětlila všechno.

Lékař chvíli přemýšlel a pak poznamenal: „V jedné nedělní epištole jsou tato slova: Jak nepochopitelné jsou soudy Jeho a jak nevystihlé jsou cesty Jeho. Uvažovala jste již kdy o tomto místě, paní Červenková? Kdybyste byla odjela, váš manžel byl by asi zemřel. O tom nepochybuji, neboť když jste ho na chvíli opustila, jeho horečka ihned stoupla, vy jediná jste ho uklidňovala. Nevystihlé jsou cesty Jeho — učinila jste velkou oběť, vzdala jste se splnění svého dlouholetého snu a v odměnu vám vrátil Bůh přímo ze spárů smrti vašeho manžela“.

„Vaše auto paní Červenková“, oznamovala ošetřovatelka u prahu.

„Ať počká na okamžik“, žádala Marie, děkujíc lékaři. Pak rychle spěchala po chodbě k malé nemocniční kapli. Tam poklekla před sochou blahoslavené Panny a z její duše se řinula zvláštní modlitba:

„Lékař má pravdu nejsvětější Panno. Cesty Boží jsou nevystihlé a podivuhodné. Budu vždy ráda, že jsem se vzdala své cesty, ale — můj sen o staré vlasti, o návštěvě všech těch milých míst, o nichž mi vyprávěl dědeček — ten žije dále. Přimluvíš se za mne, Matko Boží, aby se můj krásný sen kdysi vyplnil?“

Alsis M. Schwannmel, Mor. Ostrava.

KONNERSREUTH.

(Pokračování).

Okolo šesté hodiny večer jsem viděl, jak matka Rézina běží po náměstí zrovna k faře. Chtěl jsem právě vkročiti do chrámu Páně a modliti se breviář.

„Kam tak spěcháte, paní Neumanová?“, tázal jsem se.

„Rézi má boje“, odpověděla. „Jdu pro pana faráře“.

Za chvíli sestupoval po schodech pan farář s paní Neumanovou. Připojil jsem se k nim a tázal jsem se pana faráře:

Prosím, pane faráři, co jsou to za boje?

„Pojďte s námi, Důstojnosti. Neuškodí Vám to, aspoň uvidíte něco nového“.

Rézi ležela na posteli velice znepokojena, majíc ve tváři a u srdce skvrny od krve.

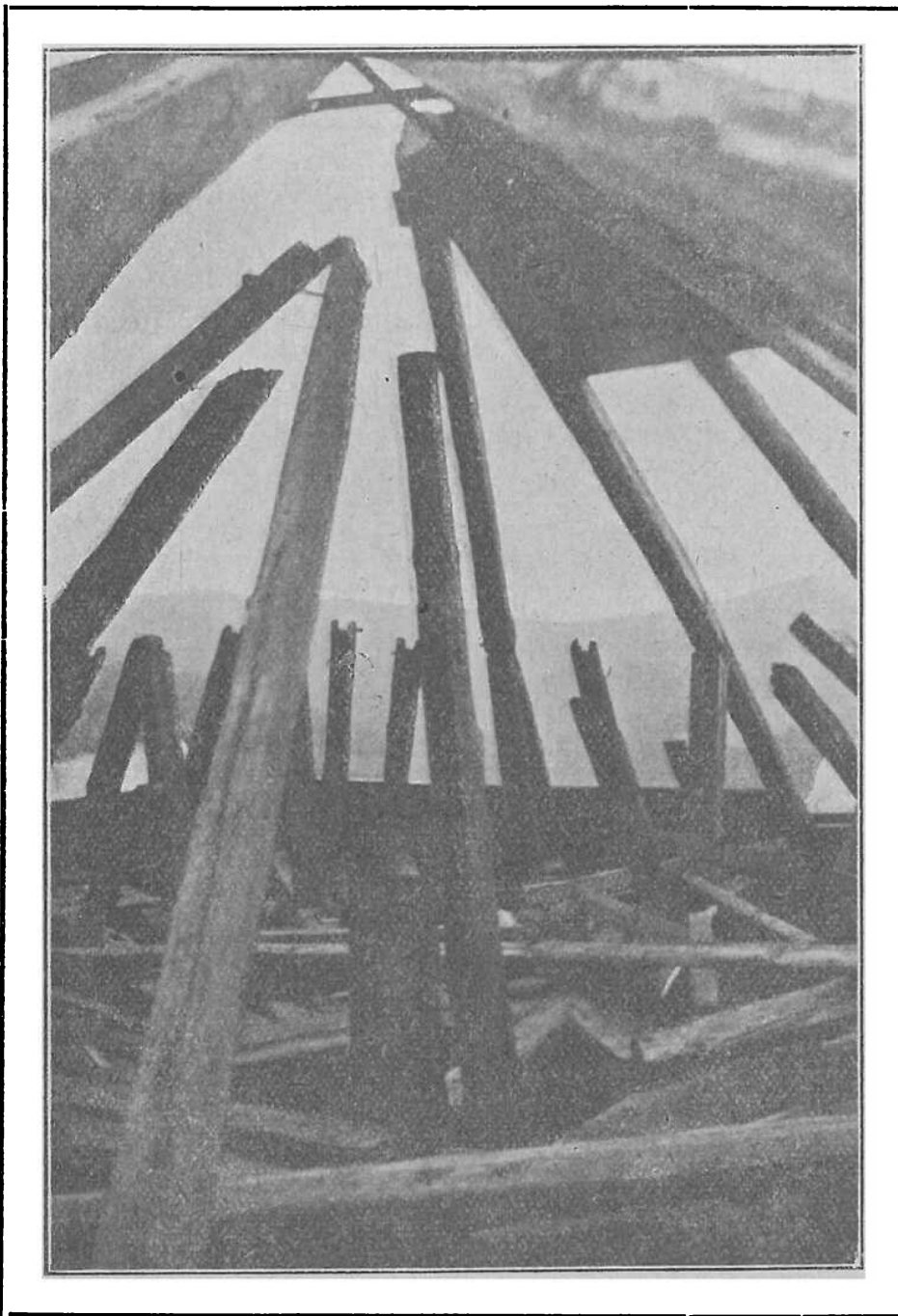
„Co je Rézi? Již je tu zase?“

„Kdo? tázal jsem se zvědavě?

„Důstojnosti zlý duch je u ní tak blízko, že cítí jeho přítomnost“.

Farář se pomodlil a učinil nad ní znamení sv. kříže. Okamžitě se uklidnila.

„Rézi, kdyby tě opět trápil, hned mne zavolej!“, řekl farář Naber a odešel. Na zpáteční cestě mi řekl, že právě u Rézi poznal, jak velkou moc má kněžské

Vrchol staré vazby.

požehnání. Pokládal jsem se za šťastného, že jsem sám mohl býti u Rézi. Štěstí mé se však zvětšilo, když mi pan farář řekl: „O $\frac{3}{4}$ 8 půjdeme opět k Rézi“.

„Pustí mě tak pozdě její rodiče?“

„Ale ano, promluvím napřed s jejím otcem. Večer jest Rézi docela jinou. Mluví jako pětileté dítě, však uvidíte“.

„Rézi, je tu pan farář“. „No, a ještě je tudy?“

„Již tu byl ráno při umučení a také i večer“.

„Rézi, řekni přece důstojnému pánu, kdes byla dnes?

„V městě“, řekla úsečně. „Ve kterém městě?“ „Však on to ví“.

„A potom kam jsi šla?“ „Na horu“. „Jak se ta hora jmenuje?“

„To vám řeknu až zítra“. „A s kým pak jsi tam šla?“

Přiložila ruku k srdci a povzdechla si: „Ach, ach!“

„S božským Spasitelem?“ „Ano!“ „A co dělal nahoře?“

Modlil se a potil se. „Obyčejným potem?“ „Ne, krví se potil“.

„Působí ti to bolesti?“ „Ano. Ovšem!“ „Ty jsi také celá zakrvácená“.

„Já ne, ale děvče s dlouhými vlasy (Magdalena) bylo celé od krve“.

„A byl božský Spasitel sám na hoře?“

„Ne, tu ležel jeden, tam druhý, a tam třetí“ a při tom naznačovala prstem vzdálenost jednoho od druhého.

„Řekni nám ještě, kolik jich tam bylo dohromady?“

Nebyla s to, aby napočítala tři a proto řekla: „Dejte mi pokoj! Zítra vám to povím“.

„Pověz nám ještě, zda se ti tři mužové tam modlili?“

„Ani řeči! Byli to lenoši v modlitbě“.

Farář ji kladl ještě další otázky z umučení Páně a Rézi odpovídala jako malé dítě.

„Tak Rézi, již půjdeme, s Bohem! Dobře se vyspi!“

„Pane faráři, velice se těším na božského Spasitele!“

„Zítra ti ho zase přinesu“.

„Již se velice na něho těším“.

„Tak dobrou noc Rézi“.

„Zaplat Pán Bůh pane faráři za všechno! Dobrou noc“.

Odcházeli jsme ke dveřím. Rézi hned upadla do vytržení mysli a viděla Spasitele. Zastavili jsme se s panem farářem a pozorovali jsme ji, zatím co se rodina modlila růženec.

Rézi se blaženě usmívala, rukama pohybovala a tajemně šeptala: „Milý Spasiteli! Pan farář byl nyní u mne. Řekl mi: Já ti ho zítra přinesu! Ano, přijdeš ke mě a já se na tebe velice těším! Za pana faráře se napřed modlívám k božskému Spasiteli. Nevím, zdali dobře dělám. Ale jako jest duše vyšší než tělo, tak stojí farář výše než otec a matka. Za něho se modlívám napřed, protože nejvíce se stará o moji duši. Pak ti obětuji také svého otce, matku, své sourozence a všech devět po řadě vypočítala a zvláště Edvarda, který je na vojně, pak své přátele a všechny, kteří tu dnes byli. Již ani nevím, co všechno chtěli. Však Pane Ježíši, ty to víš, můžeš všem pomoci, a také jim pomůžeš“.

Najednou bolestně zasténala a ušklíbla se. Matka k ní přiběhla a tázala se, co jí je?

„Již odešel“ (Spasitel).

„Vždyť ses ho dnes dosti naviděla. Spasitel chce, aby ses vyspala“.

„Ano! Pán Bůh zaplat za všechno, maminko! Dobrou noc!“

Také já jsem dal matce „Dobrou noc“ a srdečně jsem ji podal ruku a provázel jsem domů pana faráře. Děkoval jsem mu za všechno dobré a ačkoliv jsem sám kněz, přece políbil jsem mu ruku na rozloučenou.

Na nocleh jsem šel do hostince, ale dlouho jsem nemohl usnouti: zažil jsem příliš mnoho dojmů. Naproti mému pokojíku stál domek Neumannův, kam jsem také často pohlížel. V duchu jsem tam viděl omilostněnou duši, o níž svět mnoho mluví. Konečně jsem upadl do hlubokého spánku. Teprve skoro

ráno jsem poznal, že v pokojíku není zatopeno, protože tam nebylo kamen. Kdosi tiše zaklepal na dveře a zavolal: „Důstojnosti, je půl šesté, vstanete již?“ Rychle jsem skočil z postele, umyl jsem se a šel jsem do kostela, abych se tam pomodlil ranní modlitbu. Kostel byl zavřen, protože první mše sv. byla až o půl sedmé hodině. Chodil jsem před chrámem a modlil jsem se růženec. Často jsem mrkl k Rézině domu.

Přišla ke mně babička a pravila mi: „Když se chcete modlit, jděte do kostela. Je tam teplo. Ach, to je velebný pán!“ Šel jsem za ní jako dítě za matkou a vešli jsme druhou stranou do chrámu. Tam bylo teplo, teplo pro tělo, tím více však pro duši. Pomodliv se ranní modlitbu šel jsem do sakristie, která je za oltářem. Tam již byl farář Naber. Uvítal mne: „Pozdrav Bůh, důstojný pane! Jak jste se vyspal? Libo-li vám, můžete hned sloužiti mši sv. u bočního oltáře Bolestné Panny Marie! Já mám zádušní u hlavního. Po mši sv. přinesu Rézi Tělo Páně. Kdybyste chtěl, můžete jíti se mnou“. S velkou úslužností mi připravil kalich ke mši sv. Poděkoval jsem mu a šel jsem k oltáři. První mše sv. v Konnersreuthu! Málo kdy jsem sloužil s takovou sebraností myslí mši sv., jako tehdy. Pak jsem byl na mši sv. pana faráře. Sloužil ji velice zbožně.

Po mši sv. vzal Tělo Páně, pomodlil se Otčenáš a Pochválena budiž bez přestání nejsvětější Svátost oltářní a vycházel z kostela. Před ním šel bratr Rézin, za ním moje maličkost a ostatní věřící, kteří se po celou cestu modlili také Otčenáš a Pochválena budiž . . . Před domem klečel starý Neumann s takovou pokorou, jako setník v evangeliu. Farář udělil požehnání celému průvodu a po dřevěných schodech vešel do světničky nemocné, která byla omyta od krve a ležela v čistém šatě na posteli. Její zbožné chování se mi hluboko vtisklo do paměti. Ruce měla sepjaté a oči upřené na Tělo Páně zářily radostí. Byl jsem třikrát v Lurdech, viděl jsem tam zástupy nevléčitelně nemocných, kteří s největší důvěrou se při průvodech modlili o uzdravení, a přece oči Réziny mi pravily více: Rézi vidí asi Ježíše!

Když se bratr Rézin pomodlil Confiteor, podal farář nemocné částčku sv. hostie a po ní několik kapek vody. Ale i to jí působilo velké bolesti, a trvalo to dosti dlouho, než sv. hostii spolkla. Potom jí dal ještě požehnání, aby měla dosti síly proti pokušením dábelským. Když odcházel pravil mi: „Nyní koná díkůčinění. Chce býti sama se svým Spasitelem“. „A co snídá?“ „Nic, docela nic!“ odpověděl stručně. „Jak je to možno?“ tázal jsem se zvědavě. „Ať vám to sama řekne! Nyní pojďme k snídání!“ Velice rád jsem přijal pozvání a to nejen, že jsem velkým milovníkem kávy, ale že jsem se chtěl něco nového o nemocné dovědět. „O 9té hodině půjdeme k Rézi“, řekl pan farář.

BEZ MAMINKY.

Z DENÍKU SIROTKA.

(Pokračování.)

Nová teta.

tety jsem nemohl déle zůstat. Měli příliš velkou bídu. Teta šla se mnou do mého rodiště na obecní úřad. Tam čekala již druhá paní na mne. Teta mi podala na rozloučenou ruku. Loučení s ní mi nebylo těžké. Nová teta se jmenovala paní M . . . Měla mě ráda. Hned mi řekla: „Frčku, u mne se budeš mít

dobře“. Měl jsem velkou radost. Vypravovala mi, že chodila s mou matkou do školy, že matka bývala vždy tichým, zbožným děvčetem. Budu-li hodným, že budeme dobře oba spolu vycházeti. Řekl jsem jí: „Teto M . . . pojďme se pomodlit na hrob tatínka a maminky“. Hned svolila. Hrobař nám ukázal hroby. Ach, jak byly opuštěné! Bez křížů! Tráva na nich rostla.

Nová teta mi slíbila, že jak bude mít

čas, dá hroby do pořádku. Pomodlili jsme se a šli jsme dvě hodiny cesty do malého města, kde jsem měl bydleti.

Byt byl v druhém poschodí. Byl malý, ale čistý. Byla tam kuchyně a za ní ložnice. Za ní jsem měl malý pokojíček na spaní.

Teta byla chudá. Hned jsem to poznal. Muž, můj nový strýc, propíjel peníze. Po výplatě dva nebo tři dny pokaždé přicházel opilý domů. V takové dny měla teta velký strach.

Sotva jsem tam byl několik dní, slyšel jsem v noci ze svého pokojíka nadávání. Strýc se vrátil opilý domů. Tiše jsem pootevřel dveře. Neslyšel jsem, co řekl strýc tetě. Teta mu pravila. „Buď potichu. Chlapec to slyší“. Křičel tím hlasitěji. Najednou vyskočil a zvolal: „Co je to za jídlo!“ Vzal talíř, praštil jím o stěnu a talíř se rozbil. Slyšel jsem, jak teta pláče. Jeho zuřivost byla větší a větší. Řval ještě silněji. Tu jsem zaslechl: „Bác, bác“! Milý Bože! Strýc bil tetu. Myslil jsem, že mi srdce pukne. Spolehl jsem se o stěnu a plakal jsem. Tak mi bylo líto tety. Kéž bych jí mohl pomoci! Kéž bych byl větší a silnější!

Strýc často bijával tetu. Teta si mně stěžovala na své utrpení. „Fricku“ řekla mi „strýc byl dříve hodný a já jsem byla šťastná. Od té doby, co se dal na pití jest jako ďáblem posedlý. Spoludělníci jej zkazili, on sám není špatný. Kdybych od něho odešla, úplně se spustí. A kam já bych šla?“ Strýc nechtěl tetu pouštět do kostela. Teta přece chodila. Řekla mi: „Nevydržela bych tento život, kdybych neměla kostela. Když se v neděli pomodlím před sochou Bolestné Matky Boží, cítím v sobě novou sílu. Pak si myslím, že Matka Panna Maria daleko víc trpěla.“ Strýc nadával, když teta přišla z kostela domů. Byla klidná a neříkala nic.

Strýc mě nikdy nebil, ani mě nezdržoval od kostela. Ale také mi neřekl přívětivého slova. Myslil jsem si, že strýc je nešťastným člověkem, jenž přece má rád tetu. Tetu jsem neviděl nikdy se usmáti.

Teta M. . . roznášela noviny. Když jsem měl 11 let a již jsem vyrostl řekla mi: „Fricku, jak by to bylo, kdybys ty roznášel noviny? Já bych chodila právat a poklízivat. Strýc potřebuje tolik peněz“! S radostí jsem

přivolil. Šla se mnou ke všem odběratelům a tak jsem se stal roznášečem novin.

Teta prala a poklízela den co den u cizích lidí. Ráno mi namazala několik krajců s máslem, které musily vydržet až do večera. Někteří spolužáci se ke mně hrubě chovali. Měl jsem v kabeli velký krajíc chleba. Jeden ze spolužáků mi prohledával kabelu a našel jej tam. Vytáhl jej a zvolal: „Pane učiteli podívejte se, jak veliký krajíc s máslem sní Fricek“! Celá třída se dala do smíchu. To mně dozlobilo. Neřekl jsem nic. Ale jsem si myslil: „Kdybych měl váš dobrý oběd, nepotřeboval bych jísti tolik chleba“.

Jedenkrát jsem dostal darem nové šaty. Byly jako na mne ušité. Radoval jsem se, že již mám jedenkrát pořádný oděv a že se již nepotřebuji oblékat do úzkých, roztrhaných šatů, které mi byly příliš malé. Druhého dne často na mne ukazoval prstem syn našeho pekaře a volal: „Vidíte, Fricek má moje šaty“! Myslil jsem, že se hanbou propadnu do země. Ostatní žáci se postavili okolo mne. Smáli se mi. Od té doby jsem se vždycky styděl v těchto nových šatech. Ale co jsem měl dělati?

Strýc brával tetě také peníze, které si vydělala praním. Ubožáčka měla často uplakané oči a boule na hlavě. Peníze za noviny jsem dával do punčochy a schovával do slamníku. Strýc je tam nenašel. Nikdy jsem mu nepověděl, kde jsou peníze za noviny. Byl by i tyto peníze prohrál a propil a my bychom neměli co jísti. Když strýc nebyl doma, byla hodinka po večeri nejkrásnější chvilkou celého dne. Napřed jsme se pomodlili růženec. Růženec byl tenkrát - teď to nechápu - mnohem rychleji pomodlený než dnes. Také jsem se jej mnohem raději modlival. Když řekla teta: „Ještě Otčenáš za strýce“, nemodlil jsem se hlasitě, ale tiše jsem mumlal. Častěji jsem volal tiše k Bohu: „Můj Bože! kdyby tak ten zlý strýc zemřel“! Nevím, bylo-li to správné, ale nemohl jsem ho vystát, protože tak velice sužoval tetu.

Po růženci jsme si sedli ke kamnům a vykládali. Teta mi musila vypravovat o mamince. Kdyby strýc byl tak dobrým jako tatínek, byli bychom šťastnými. Když bylo osm hodin, řekla teta: „Milé dítě, jdi spát! Strýc brzy přijde“. Cítil jsem, jak se třese. To byla hrůza!

O poutích na Sv. Hostýn od roku 1845—1887.

Děkanství kroměřížské.

Kroměříž na Anděly strážné od r. 1853. (500) s vikáři Karlem Omastou, Jos. Hrdličkou, s kapl. i vikářem Al. Buřinským, r. 1861 1100, později od r. 1869 s Juliem Chodníčkem, Ant. Matějčkem, Tomášem Zaoralem, Abdonem Seidlem. Kromě toho chodívali asi bez kněze na Sv. Duch od 1850-71.

Bílany. 15. května 1853, následující léta v květnu neb červnu v počtu 50-90.

Břest (300-500) s far. Fr. Lazňovským 8. září 1850-57, pak s kaplany Ant. Vašinkou, Fr. Vaškem, Janem Vorálkem, Jos. Králem, 1872 s far. K. Gelou, 1879 s far. Fr. Bumbalou.

Hradisko na Narození Panny Marie; 1848 a 1851 s far. Fr. Hegrem (900), 1852 s kapl. Jos. Křížkem, 1856 s far. Jos. Mušálkem 1600, jenž vodil průvody ještě 4 léta. Od r. 1861-1872 s horlivým kaplanem Tomášem Luňáčkem, jenž přiváděl každý rok na 1000 poutníků, míval kázání a zpívanou mši sv. Když se stal farářem v Borotíně, přijel 2. července 1873 z Hradiska na pouť. Zemřel 29. dubna 1895 jako farář v Bílé Lhotě. Po něm vodili poutníky Jan Lexa r. 1876 1000, pak far. Albert Sova, kap. Ignác Künstler.

Hulín. 3. července 1850, pak začátkem července do r. 1862, pak na Narození P. M. a to s kaplany Fr. Benešem, Vinc. Obrátilem, od r. 1861 s kapl. Janem Stančíkem, od 1870 s kapl. Jos. Možným, od 1885 s kapl. Rud. Hrdličkou.

Jarohněvice. 16. května 1855; pak v květnu neb červnu do 1868.

Karolínov. 1. července 1858, na Sv. Duch. 1859, 1864.

Kojetín na Narození P. M., později na Jména P. M.; r. 1848 s kapl. Fr. Žeravou 1200, 1849 s kapl. Vinc. Horákem 1500, pak s kapl. Ig. Bednářem, V. Markem,

Ant. Krejčířkem, Fr. Žežulkou; od 1861 s far. Anatolem d' Orsayem, pak s kapl. Rud. Seckym, od r. 1870 s kapl. Jos. Kubánkem, od 1880 s kapl. Fr. Fučíkem, Jos. Tománkem, Janem Veselým. Druhé procesí v květnu neb začátkem června 1854-56.

Kotojedy. 30. června 1850, 1. července 1851.

Kvasice. 2. června 1850; často chodívali na 2. neděli po Sv. Duchu; v polovici října 1852, 54, 62.

Nová Dědina na 2. ned. po Sv. Duchu od 1852.

Popůvky. 15. srpna 1867.

Pravčice. 9. července 1854, 29/6 1855, 1858; 8. září 1868 s kapl. diecese ostríhonské Ig. Hradilem.

Rataje. 11. května 1850; pak koncem května neb začátkem června (600) s kapl. Vinc. Vaškem, do 1861; později 1870 15. srpna s kapl. Ed. Buchlovským, Jak. Králem, Fr. Prokopem.

Silímov a Střížovice. 12. června 1852, pak na 2. ned. po Sv. Duchu.

Skaštice na Narození P. M. s kroměřížskými kněžími. 1858-72.

Sobělice. 14. srpna 1850, 12. srpna 1871.

Těšňovice. 100-120 v neděli před Sv. Duchem od 1850; od 1869 s kapl. Ant. Weisrem a Jos. Doleželem.

Trávník. 11. května 1856 (90), 31. května 1857 (87).

Uhřičice. 24. dubna 1853, na Sv. Duch 1866, 67.

Vrbka. 17. června 1854 (73), 2. neděli po Sv. Duchu 1868, 71.

Žalkovice. 29. června 1867, pak s far. Jos. Pavlíkem 1877-80.

Děkanství napajedelské.

Napajedla. 2. července 1855; 1. července 1856 (200) s kapl. Ondřejem Budíkem, r. 1857 s far. Frant. Fadrusem,

r. 1858 (500) s kapl. O. Budíkem, r. 1860 s kapl. Ig. Sauerem, r. 1870 s kapl. Petrem Tesařem; od r. 1867 chodívali 15. srpna s kapl. Ig. Sauerem a Fr. Pallou.

Halenkovice. 24. srpna 1850; pak skoro každý rok 150-320 3. neděli po Sv. Duchu, neb 15. srpna.

Komárov na Sv. Duch 1856-61 (90).

Malenovice začátkem července 1854 (90), 1855 (100) 1865.

Mladcová na Sv. Duch 1853-57.

Ondřechovice (100) 1. července 1854.

Otrokovice. Sv. Duch 1865.

Pohořelice (50) 1. července 1855, 57, 67.

Spytihněv. 30. června 1850, pak skoro každý rok (60-80); r. 1860 s kapl. Theod. Smolkou, r. 1870 s adm. Fr. Navrátillem.

Šarovy. Sv. Duch 1859.

Tlumačov od r. 1858-74 každý rok obyčejně 2. července (400) s far. Jos. Steinigrem.

Velká Lhota. 20. října 1855; pak na Sv. Duch 1856-62.

Zlín. 19. května 1850; často dvakrát do roka (200) na Sv. Duch a 2. července s kap. Fr. Zlámalem, Jos. Davidem, far. Jiřím Kovaříkem a Janem Souškem.

Žlutavy na Sv. Duch od 1856-66.

Děkanství zdounecké.

Zdounky. 28. června 1850; pak skoro vždy na sv. Petra a Pavla 1853—55 (600—700) r. 1857 s far. Jos. Mertou, pak s kapl. Vinc. Prchlou, far. Mertou, od 1869 s kapl. Val. Ječmínkem.

Cetechovice na sv. Trojici od 1852-71 (50—100).

Litenčice. 8. května 1859 s far. Flor. Dudou (500), na Sv. Duch 1861, 64.

Lubná okolo Sv. Ducha 1857—61.

Milovice. Sv. Duch 1865.

Roštín okolo Sv. Ducha r. 1859, 1860, 1870 (70—200).

Střílky. 17. září 1853, pak na Jména P. M. 120—225; 1865 s kapl. Fr. Chudobou.

Zborovice okolo 100 od 1854-65 na Narození neb Jména P. M.; od 1870 na sv. Trojici.

Zlámanka. 1. pouť 1862.

Američtí poutníci na Sv. Hostýně.

Po odjezdu z Olomouce vyhlídali už Američané Sv. Hostýn se všech stran. Byli jati velkou radostí když toto posvátné a milostné místo spatřili a jejich touha i radost stupňovala se tím více, čím blíže milostného místa byli a čím jasněji viděli obrysy kostela. A když spatřili překrásný obraz Försterův Matky Boží a když vstoupili na prah milostného místa a do poutního kostela, které je v československé republice nejvíce navštěvováno, tehdy jako ty malé děti spěchají před oltář Matky Boží, která divy tvoří a pozdravují ji s jejím Synáčkem a slzy radosti nechtějí přestati prouditi. - Na nádraží v Bystřici pod Host. byli naši američtí vlastenci - katolíci uvítání velmi spontánně, ba bouřlivě. Dostavil se starosta města pan V. Zbořil, dostavili se i jiní bystřičtí representanti veřejného života, přišly naše spolky, Orel, členi Lidové jednoty atd. Celý zástup odebral se do čekárny I. tř., kde starosta města řečí velmi pěknou vítá rodné bratry z Ameriky: „Vítáme Vás do našeho města pod Sv. Hostýnem. Znáte zajisté Sv. Hostýn z výkladů a vzpomínek vašich rodičů. Chcete shlédnouti všechna památná národní místa a tudíž i Sv. Hostýn, nejpanátnější a nejvíce navštěvované místo v naší vlasti. Loni bylo navštíveno toto posvátné místo 170.000 poutníky. Jako starosta tohoto města vítám Vás nejen do našeho města, nejen do kraje našeho ale do celé naší osvobozené vlasti. Víme a chápeme vaši práci pro náš národ a považujeme Vás za jednu rodinu. Přejeme Vám, abyste u nás byli šťastni, a chceme, byste si přinesli do své zaoceánské vlasti pěkné vzpomínky. Soudružnost s vámi jest nutna a tuto chceme rádi pěstovati“. Po svém proslovu představil p. starosta lidové představenstvo města, zástupce Orla, lidové strany a ostatní. Za uvítání poděkoval známý amer. pracovník, redaktor Hlasu, dr. Dostál ze Saint Luis: „Styky s vámi budeme vždy pěstovati a zůstaneme věrni vysoce inteligentnímu a vzdělanému národu českoslov.“ Jménem Lidové jednoty pozdravil milé a vzácné hosty americké p. V. Polach, který vzpomněl bojů a snah Američanů ve válce. Za jednotu Orla přivítal je starosta p. B. Zimmermann. Přátelské přivítání, kterého se jim dostalo na bystřickém nádraží od samého starosty města, přijali nadšeně.

Poděkovali krátce P. Janeček za katol. Sokola amer., a P. Neužil z Chicago. Nato usedli do připravených aut a odjeli hlučně pozdravováni obecenstvem na Sv. Hostýn, kde je od oltáře uvítal superior T. J. P. Vraštil, a to slovy tak dojemnými, že už se nikdo nezdržel hlasitého pláče. Ubytování jsou zámořští poutníci, a to kněží v klášteře a ostatní v Poutním domě, kde už obětavě hospodaří naše řeholnice. Stravování je společné. Ráno, dne 27. července nastal okamžik ten nejkrásnější. Při mši svaté, již celebroidal amer. farář Janeček z Detroit za asistence dp. Rozkošného T. J. a misionáře apoštolátního P. L. Pospíšila a generál. sekretáře Apoštolátu msgr. Fr. Jemelky, přistoupili Američané jako jeden celek k svatým svátostem. Krásnou promluvu měl P. Prokop Neužil, převor benediktinů z Ameriky a úchvatnou vložku při mši sv. přednesla pí Svobodová-Sadovská z Třebíče. Američané na posvátné chvíli, zažité na posvěcené půdě svatohostýnské nezapomenou nikdy. Ve 4 hodiny je unášel vlak ke kolébce Slovanů, k Velehradu.

Brněnský Den píše 3. srpna 1929 o návštěvě amerických hostů takto: Návštěva posvátného místa, kde „Matka Boží divy tvoří“, naše hosty hluboce dojala. Mnozí slyšeli o něm vyprávět od babiček, matek, mnozí snad tu již před lety - v dětství - byli. Dr. Hynek Dostál, známý a zasloužilý pracovník, redaktor katolického „Hlasu“, líčí, jak putoval jako hoch s maminkou na Hostýn. „Maminka udřená, unavená těžkou prací a starostmi, nechtěla o pouti spat, ale celou noc se modlila u oltáře“, praví pohnut. „Já byl v kostele s ní, ale více jsem podřimoval než se modlil. Divíval jsem se mamince, jak to tak vydrží.“ A co všechno vydržela ta dobrá maminka pana Dra Dostála! Péče o domácnost, hospodářství, sedm dětí, námaha od božího rána do noci, to nebyla maličkost! Nebylo při tom času na zbytečné zábavy, nebylo peněz na mlsky a parádu, ale na pouti se chodilo. Matka pozemská vodila své dítky k Matce nebeské — a přineslo to užitek — dítky její všechny výborně se uplatnily na vinici boží, jsou ke cti církvi katolické i vlasti. Dr. Hynek Dostál nesmírně rád o té své mamince mluví. Jedné chvíli se mu představuje slečna F. M., zmiňující se o tom, že znala

tři jeho sestry-řeholnice, že jedna z nich byla její učitelkou, které vděčí za vše dobré, cokoli duchovně má. „Byly to vzácné, ušlechtilé bytosti, ty vaše sestry,“ praví ke konci. „Vůbec všichni vaši sourozenci byli tak vzorní. A vy sám, pane doktore.“ — „Já nic ani moji sourozenci, ale všechno naše maminka,“ spěšně přerušuje řeč slečny Dr. Dostál. „Naše maminka, ta zaslouží obdivu“.

A jiný výjev podobný musím předvésti. Je mi představena paní Kuchyňková, milá stařenka, opírající se o rámě statného, hezkého pána. „To je můj syn, universitní profesor v Chicagu,“ praví s pýchou. Pozorují oba, stále jsou spolu; syn je tak něžně pozorný, že to dojíká. V jeho zřetelnicích svítí ohníčky lásky, patřící mamince. Jedna dáma mi praví: „Tadyhle pan profesor má maminku hrozně rád, bydlí s ní a stará se o ni nadmíru pečlivě“. Pan profesor to slyší. „Jak pak by ne! Moje maminka je zlatá bytost. Tolik pro mne vytrpěla a jak dobře mne vychovala! Nebýt jí, nebyl bych dnes na Hostýně u sv. přijímání, nebyl bych katolickým profesorem,“ tak hovoří vděčný syn, zatímco milá stařenka blaženě se usmívá. . . Ano, ta prostá žena vychovala ušlechtilého katolika-profesora.

A jak to dokázala? Jak to dokázaly ty mnohé matky, které vidím mezi americkými Čechkami, že v cizině, v prostředí nevalně příznivém, v poměrech tak těžkých vychovaly hodné děti? Slyšela jsem od mnohých vyprávět, jak mají ctnostné syny a dcery, pozorovala jsem sama něžnou příchyllost a poslušnost dvou dívenek (9leté a 14 leté) vůči matce, paní Vaňousové. Ty dívenky každý chválil, neboť podmaňovaly srdce skromností, uctivostí, ochotou, s jakou všude posloužily, a zbožností. Paní Vaňousová mimo jiné praví, že je vychovala, aby milovaly Pána Boha a Jeho nebeskou Matku — a ony též milují ji a snaží se působiti jí radost.

Zde je kořen lásky k rodičkám pozemským — v lásce k Tě, jež zrodila Spasitele světa. Tu krajané naši z Ameriky uctívají, proto není divu, jsou-li jejich rodiny ideálně krásné. Z hloubi srdce si přejí, aby Matka Boží byla vážena a povyšována celým naším národem. Když dp. Superior Vraštil T. J. v museu nám

ukazoval korunky, které při slavné korunovací r. 1912 vsazeny byly na hlavu milostné sochy, představující Paní nebes a na čelo Jezulátka, pravil pan Dr. Dostál: „Vy na Moravě máte svou Královnu. Nejen na Moravě, ale v celé republice má Ona býti Královnou!“

„Jen kdyby ji všichni za Královnu uznali, ale mnozí si ji neváží, takřka ji pohrdají“, praví pan Superior a začne vyprávěti, jaká zloba zuřila u různých živlů protikatolických, u nichž se dokonce vyskytl návrh, korunky, jakmile se na milostné soše objeví, strhnouti. Čísi drzé ruce sáhly na sochu, ale korunky, jichž se zmocnily, byly pouhé imitace, nikoli ony drahocenné, které byly zhotoveny ke slavnosti r. 1912. „A nebýti vaší energie, bylo by mohlo dojít k vandalství ještě horšímu, k podobnému, k jakému došlo na Staroměstském náměstí, kde strhli Mariánský sloup“, podotkl jeden Čech Američan. Rozvinula se debata, která končí následovně: Něco podobného se nesmí už státi. Matka boží musí býti Matkou celého českého národa. Tam, kde se nectí Ona, boří se všecken základ rodinného blaha, tam mizí i záruka šťastné budoucnosti státu.

Když jsme stanuli před vchodem chrámu a tam četli nápis „Vítězná ochrano Moravy, buď zdráva!“ — klíčí v srdcích našich přání, aby rostl počet těch, kdo se utíkají pod ochranu nejmocnější Orodovnice, aby i ti, kdož jsou jejími nepřáteli, totiž fanatičtí tupitelé Říma, k Ni se obrátili; jsme přesvědčeni, že jedině tehdy, budeme-li mítí mnoho jedinců, mnoho rodin mariánských, t. j. opravdově katolických budeme dokonale zajištěni národně i státně, politicky i hospodářsky. Na odchodu naši krajané vyslovují přání, aby v roce svatováclavském idea katolická hluboce v republice se zakořenila.

Poutní ruch v červenci a srpnu. V druhé polovici července a začátkem srpna připutovali následující průvody, buď samy, neb s P. T. důstojnými pány:

16./7. Autobusem z Kylešovic u Opavy s far. Ign. Kuhnem, večer 42 školních dětí z Brodku u Konice s far. Janem Čoukou.

17./7. Několika autobusy 220 poutníků z Velkého Újezda u Olomouce s far. Fr. Fučíkem.

18./7. Autobusem z Neplachovic po třetí 24 poutníků s far. Jar. Bábkem a kapl. Fr. Bláhou.

20./7. Zvláštní vlak z Konicka (213) s far. Fr. Bílkem z Konice, s nimiž se spojili poutníci z Horního Štěpánova, z diecese brněnské (235) s far. Arnoldem Zemánkem, dále z Vítkovic (220) s kapl. Al. Olšovským a katechetou Janem Minářem, z Drahotuše s kapl. Janem Šulákem, z Kozlovic u Frenštátu (250) s kapl. Al. Tkadlečkem a s hudbou, z Doubravy u Těšína (213) s far. Karlem Bialkem, z Janovic u Starého Jičína (60). Uvítání měl P. Superior. Večer byl světelný průvod.

21./7. V neděli mnoho autobusů: z Drahan, z Květné u Strání, z Uherského Brodu, Vřesovic, Vlčnova atd. Na ranní kázal P. Bartoník, na velké P. Superior. Pro nával poutníků byla jedna mše sv. venku u pomníku padlých.

23./7. 36 školních dětí z Hranic s katechetou Fr. Bémem.

26./7. Byly dvě slavné mše sv. za manžely, kteří tu slavili stříbrnou svatbu. O 1/2 9. hod. měl kázání P. Bartoník. Odpoledne přivedl kaplan Fr. Půček průvod z Velkých Karlovic, o němž píše „Noviny z Podhradhoště“: Obvyklá pout na Sv. Hostýn se konala 26. července, právě na svátek sv. Anny. Protože na Svatodušní svátky byla samostatná pouť mužů, účastnila se tentokrát většina žen a dívek, t. j. 450 a pouze 50 mužů. Z toho viděti, že mužů společně putovalo více, t. j. celkem 500. Počasí bylo velmi příznivé a poutnicím se nechtělo ani se Sv. Hostýna domů. Při návratu nám přišlo naproti množství mužů a ostatních farníků, takže zase se rozvinul mohutný průvod. V kostele slavným „Te Deum“ zakončena tato druhá jubilejní pout letošního roku. Zajímavé je, že mezi poutnicemi bylo 100 Aniček. Ty oslavily tak velmi krásně své jmeniny.

Večer přijelo 52 poutníků z Ameriky.

27./7. Průvody z Ústí u Hranic (140) s novoknězem Janem Bagarem a z Kopřivnice (270) s far. Martinem Chudobou. Uvítání měl P. Superior, večer byl světelný průvod.

28./7. V neděli: průvod z Tlumačova (300) s far. Ig. Dohnalem a s hudbou, z Opavy (84) autobusy s P. Karlem Jürschikem, pak mnoho autobusů jako z Ky-

jova, Přemyslovic, z Květné, Klenovic, Prostějova atd.

31./7. 28 školních dětí z Albrechtic s far. Fr. Suchánkem a s dvěma učiteli.

3./8. zvláštní vlak z Místku a Frýdku (800) s místeckým děkanem Tomášem Kopeckým a frýdeckým katechetou Jos. Tylečkem a s hudbou. Uvítal je P. Bartoník.

4./8. v neděli 600 poutníků z Prostějova s farářem Ig. Dragounem a s katechetou Jos. Doleželem a s hudbou a množstvím aut, jako z Nových Sadů u Drahan, z Ježova, ze Strání, z Hýsel u Kyjova, z Hrabové atd. Ranní kázání měl dp. děkan místecký, před velkou P. Bartoník. Při velké mši sv. zpívala Cyrillská jednota z Fryštáku u Holešova.

5./8. Z Přívozu 330 s kaplanem Frant. Srovnalíkem.

Pouť rekrutů. 22. září na 4. neděli v září jest pouť rekrutů. Upozorňuje na ni v Selce č. 17. Malohanačka, která píše: Na vojně budete mítí příležitost k různým zábavám, což tak mnohý z vás draze zaplatí svým zdravím neb svou ctí. Kdo nemá pevnou víru v srdci tak těžko odolá pokušení, neboť veselému životu se snadněji zvykne než odříkání. Na Sv. Hostýně je každoročně v září pouť rekrutů. Tak rád na ni vzpomíná váš přítel a také vám ji doporučuje. Říkává, že kolikrát by jej byli kamarádi svedli k různým zábavám, ale přece vždy ještě včas si vzpomněl na rady a ponaučení, jež jim dával vdp. dr. Žůrek. Jen u Matičky Svatohostýnské, že si té síly vyprosil. Proto, hoši rekruti, komu je to možno, zajedte si na Sv. Hostýn a tam u Matičky si vyprosíte sílu a požehnání, pak se zas vrátíte ke svým matičkám hodní.

Povětrnost v červenci. V červenci bylo několik dní s bouřkou a krupobitím, které stihlo některé kraje na Moravě, Hostýn však byl těchto hrůz uchráněn. Jen 30. července odpoledne chvilku padaly kroupy, ale nezpůsobily škody. Bylo však slyšet, že hustě padají blízko v rusavském lese. V červenci málo pršelo. Průměrně naprší za červenec 115 mm; letos napršela jen polovice, 59.4 mm; a to 6. července 21 mm, 25. července 14 mm, 30. července 10 mm; ostatních 8 dní jen poprchávalo. Dni s bouřkou bylo 8: 1., 4., 6., 22., 24., 25., 26., 30. července. Dni se silným větrem jen tři: 4., 6., 24. Proto průměrná síla větru byla jen 3 stupně. Celkem bylo jasno. Jasných dní bylo 10; hlavně od 14.—24. slunce jasně svítilo, ba pálilo. Většinou zamračené dny byly jen 4: 1., 6., 27., 30. července; průměrná oblačnost nebyla ani 5 st. 4., 20., 21.,

22., 25. července bylo víc než 25 st., 23. a 24. července vystoupil teploměr nad 30 st. Nejchladněji bylo 8. července 8 st. Průměrná teplota byla 17 st., ranní 15, polední 20, večerní 16 st. 15. července bylo vidět Praděd. V polovici měsíce květli jasmín, ku konci měsíce květly lípy a zapalovaly se jeřabiny.

Časopis Z našich hor a lázní píše 25. července o Bystřici a Sv. Hostýně toto: Bystřice pod Host. resp. její jakási lázeňská komise začíná propagaci pro své město a kraj jako lázeňské místo. Nejlepší propagaci pro ně po stránce klimatické může tvořit nynější observatoř na Sv. Hostýně, ovšem bude potřeba založit klimatickou lázeňskou stanici, vhodně situovanou a vyzbrojenou moderními přístroji lázeňskými.

Hostýn vykazoval v červnu mírnou letní teplotu v průměru 13 st. C s malým kolísáním, jež obnášelo překvapivě málo, 8.8 st. Teploty neklesly vůbec pod bod mrazu, jako ve většině horských oblastí. Nejnížší teplota pozorována dne 2., obnášela 1.2 st. C; ráz měsíce byl pro oblast svatohostýnskou mírně vlhký se 77% relativní vlhkostí (v poledne 68%), nejnížší relativní vlhkost pozorována dne 21.; za mírného teplého jihozápadního větru obnášela 43%. Srážek napadlo 84 mm, dešťových dnů bylo 17, mezi nimi 9 bouřkových dnů. Přes vrchol Sv. Hostýna vanuly svěží vánky, proto intensita větru vykazuje hodnoty 3.3; převládaly větry východní a západní. Překvapující je neobyčejně malá oblačnost, 4.8 st., sedm plně jasných a tři chmurné dny.

Byla tedy Bystřice a Sv. Hostýn nad ní během měsíce června neobyčejně slunnou klimatickou oblastí a vynikala mírnými čili temperujícími poměry teplotními, vlhkostními a ochlazovacími vůbec. Velikou předností Bystřice jest, že je na okraji pěkných klimatických podmínek, a tento kraj působí, že odpadá řada některých nevýhodných, čistě horských momentů, zejména příliš stupňovaná letní oblačnost.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V červenci 1929.

2. bylo lidí v kostele 4200 a u sv. přijímání				703
5.	"	"	3400	792
6.	"	"	2000	516
7.	"	"	3200	1279
14.	"	"	7000	2024
16.	"	"	500	220
17.	"	"	480	224
21.	"	"	8200	2896
27.	"	"	660	547
28.	"	"	4100	1472
Ve všední dny úhr.				1586

Úhrnem 37244 " 12259

Mši sv slouženo 459.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátit zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Každoročně jsem chodívala s matkou na Sv. Hostýn. Jedenkrát jsem s hrůzou po-

zorovala, že se s ní stala změna - ztratila rozum. Cítila jsem velký strach sedávajíc u jejího lože. V podvědomí mívala matný obraz Panny Marie Svatohostýnské, která jí vyprosila šťastnou hodinku smrti. Jednou v noci jsem u ní poznala jakousi úzkost, velice si stěžovala, že jest jí špatně a žádala, abych ji nechala zaopatřiti sv. svátostmi. Již o 4. hodině mne posílala pro kněze. Chtíc ji upokojiti pravila jsem jí, aby se připravila, že zatím vše potřebné přichystám. „Připravovala jsem se celou noc“, odpověděla. Nevidouc blízkého nebezpečí šla jsem pro kněze, jenž se právě chystal ke mši sv. „Rozkázal to lékař“?, tázal se kněz. „Ne, ale matka je plná úzkosti, hned chce býti zaopatřena“. „Přijdu po mši sv., slíbil. Matka netrpělivě čekala. „Až po mši sv.“ zvolala. „Matinko připravíme se spolu na sv. přijímání“. Sedla na lůžko, zalomila rukama, sepjala je úpěnlivě se modlíc: „Ó Bože můj, chci tuto sv. zpověď dobře vykonati. Odpusť mi všechny mé hříchy, i ty, kterých jsem se dopustila, anichž bych si na ně vzpomněla, všechny hříchy minulé i nyní. Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou a buď mi milostiv!“ Tento kající výkřik duše utkvěl mi hluboko v paměti. A ty krásné rozmluvy s Pánem Ježíšem k sv. přijímání! Konečně přišel kněz, matku vyzpovídal a podal jí sv. přijímání. „A ještě poslední pomazání, důstojný pane“! zvolala matka. Tázavě se podíval kněz na mne: „Vždyť není na smrt“! Ale ona tak toužebným zrakem ho prosila - beze slov bylo znáti tu touhu - , že neodolal a udělil jí je. Při odchodu mi pravil: „Ještě přijdu několi-krát, vždyť není nebezpečí!“ To bylo ráno, a v noci již matička sešilela. Jak mi bylo hrozně, nedovedu vypsati. Ale několik šlechtivých duší pomohlo mi nésti kříž na Kalvarii. Když jsme se obyčejně večer modlivaly růženec, matka přišla na chvíli k vědomí a modlila se s námi. Podobně se probrala a velice se nábožně modlila, když zvonilo k pozdvihování, neb Anděl Páně. Později jí paměť slábla, že již ani Zdravas Maria neodříkala. Jen vzdýchala a stále opakovala: „Matičko Boží, Ty na tom kopečku!“ Často opakovala: „Slyšíte? Zpívají! Procesí jde! Ó Matičko, Ty na tom kopečku!“ To byla její poslední jasnější, uvědomělejší modlitba. Do měsíce

se zhoršil její stav a velice trpěla. Poslední den přišla trochu k vědomí. Opakovala pomně zřetelné modlitby: „Ježíši smiluj se nade mnou, Ježíši, Maria, Josefe, vám věnuji srdce své, tělo své i duši svou“ atd. Konečně pravila: „Už nebudeš mít maminku, umřu“. Děkovala jsem jí za všechno a prosila jsem ji o požehnání. Udělala mi křížek na čele a pravila: „Když nevím, co se při tom říká“. Pověděla jsem jí to. Pak zvolala. „Maminko, tatínku, bratříčku!“ a hleděla tak, jako by někoho viděla a usmála se. Ztratila vědomí a večer vydechla svou duši.

Matička Boží na tom kopečku jí vyprosila milost, že byla zavčas zaopatřena sv. svátostmi, neboť později už nikdy neměla tak dlouhého světlého okamžiku.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plníce slib: Cyril Šrubař, pasekář v Trojanovicích; nosil medailku Panny Marie a proto se mu nic nestalo, když byl bleskem zasažen na půl těla, a posílá dar na kostel, že nevyhořel — F. P. M. za uzdravení z těžké nemoci, o níž lékaři pochybovali — Slezanka za vyslyšení — A. P. K. za uzdravení — z Polanky u Vsetína za nalezení ztracené věci — nej. za uzdravení reumatického bolení hlavy — M. K. O. za uzdravení neteře — C. N. L. za šťastné ukončení rodinné záležitosti — rodina Ž. z Č. za uzdravení chromého dítěte — E. K. L. za uzdravení z těžké nemoci po operaci — čtenářka ze Zbrašova za uzdravení z těžké nemoci — N. z Lichnova za zdraví — J. D. za vyslyšení prosby v těžké nemoci — A. K. U. za vyslyšení prosby v těžké záležitosti a pomoc v neštěstí — nej. za uzdravení chlapce — Ž. H. H. za vyslyšení prosby — J. V. z M. O. za vyslyšení prosb v těžkých záležitostech — A. V. M. O. za uzdravení — M. Š. z P. L. za uzdravení.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Nejmen. prosí za vyslyšení — matka prosí o modlitbu k sv. Josefu, aby její syn se stal hodným knězem.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

Choryň 5 — B. Čevelová, Huštěnovice 5 — M. Hrabalovi, Držovice 5 — N. N. z Lipové 20 — Fr. Palová, vým. Horní Nětčice 100 — A. Görlichová, Král. Pole 20 — N. N. Pacedluky 20 — z Brna 10 — z Libosvár 50 — M. Podhajská, z Brna 40 — M. Malinová, Brno 40 — A. Zdráhalová, Lipník n. B. 150.

Na poutní dům: Koop. R. Sigmund, Némčice n. H. 20 — koop. Ign. Ott v Lipově 10 — far. Jos. Henek, Dubicko 5 — a. insp. Jos. Hanák, Bzenec 40 — N. N. ve Strážnici 10 — N. N. v Třeběticích 40 — Anna Petránková, učít., Kostomlaty 10 — far. úř. Nivnice 10 — koop. K. Kvítek, Slavičín 5 — katech. J. Spisar, Kyjov 2 — far. Tom. Loprais, Halenkovice 10 — far. Vinc. Kubáč, Raduň 10 — Pavelková Anna, Raduň 10 — děkan. úř. Uh. Brod 25 — Filom. Chytilová, Třebětice 100 — děk. úř. Český Brod 50 — prof. náb. K. Bureš, Uh. Brod 5 — koop. Fr. Karlik, Vel. Ořechov 10 — far. úř. Otrokovice 5 — Helena Tvarůžková, Hlučín 5 — Fr. Dovrtěl, M. Ostrava 10 — far. úř. Šitbořice 10 — Šeb. Velisek, Fryšták 12 — M. Filuková, Třebíč 20 — Rodina Langrova, Hvozdná 50 — M. Ryčková, Beranov 5 M. L., Paskov 12 — V. Jelínek, Cerekev 5 — far. úř. St. Hrozenkov 30 — koop. A. Ondroušek, Polešovice 5 — far. Dr. Th. Vavruša, Zlín 20 — novomanž. Karel a Božena Chytilovi, Třebětice 40 — far. Al. Kopecký, Želechovice 10 — P. Jos. Baránek, Val. Klobouky 10 — Alžb. Domanová, Hodonín 10 — Antonie Vybíralová, Holešov 100 — koop. Vojt. Král, Lidečko 10 — Vlčková Anna, Šternberk 20 — far. Fr. Kalvoda, Vizovice 10 — far. úř. Braťejov 17'65 — katech. Ant. Stokláška, Ivanovice 10 — far. úř. Domaželice 100 — far. úř. Hvozdná 10 — B. Marischerová, Přerov 380 — far. úř. Val. Klobouky 15 — Jul. Volná, Místek 15 — B. Homola, Popovice 5 — Zegzulková Datyně 24 — Jar. Přítel, Praha 10 — F. Zámorská, Bystřice p. Host. 12 — Jan Staněk, Praha 5 — Jana Lednická, Petřvaldík 13 — B. Vašulinová, Střelice 20 — prof. a. gymn. K. Zetek, Kroměříž 100 — katech. Fr. Duda, Šumperk 5 — Jan Krejčí, Hrazany v Čechách 3 — katech. P. Jos. Kuba (I. spl.), Místek 400 — Emil Velcl, pokl. ČSD., Vizovice 35 — far. Jos. Prokeš, Šilperk 20 — Berta Marischlerová, Přerov (opětne) 200 — far. Adolf Svára, Šlapanice 100 — far. úř. v Hradečné 57 — Marie Zaoralová, Aleksovice 17'60 — far. Jan Korčian, Brušperk 20 — katech. P. Jos. Kuba, Místek 600 — prof. boh. Dr. Tom. Hudec, Olomouc 20 — far. Jan Jelínek, Benešov u Bosk. 10 — děk. Ant. Polanský, Vel. Opatovice 72 — Msgr. Fr. Kutal, superior v Olomouci 500 — katech. v. v. Gustav Matner, Uničov 50 — děk. B. Spisar, Frýdlant nad O. 100 — Msgr. prof. Ant. Bartoš, Brno 100 — Emma Kundratová, Místek 20 — far. úř. N. Lhota 1 — far. P. Fr. Kvapil v Mor. Písku 50 — M. Kulová, Chropyně, na kostel dle dopisu 100 — děk. Fr. Hájek, Ivanovice 1000 — far. J. Hrabinský, Syrovín 10 — far. Stanislav Dostál, Rudice 100 — far. úř. Hoštice na Hané 10 —

Jos. a Marie Velclovi, Třebětice 10 — far. Rud. Stýblo, Ježov 10 — děk. Rob. Štračka, Koryčany 10 — far. úř. Vrchoslavice 20 — k. rada Ant. Štaffa, Boršice 50 — Karel Lochman, Třebětice 20 koop. Rob. Jašek, Milotice 20 — kpl. Jak. Horák, Tišín 20 — kpl. K. Vykopal, O. Nová Ves 20 — kpl. Ferdinand Pur, Místřín 10 — far. úř. Blazice 313'50 — far. Ant. Štraškrába, Herálec 5 — Aug. Dosedla, lesní správce, Dubicko 50 — děk. Tom. Kopecký, Místek 20 — dvor. rada Fr. Sedláček, Brno 200 — dp. Jan Churý, Zábřeh 50 — Manž. Kozákovi, Kurovice 100: na poutní dům 50, na kostel 25, na vodovod 25 — rod. Jos. Velcl, Třebětice 20 — Karel Lochman, Třebětice 10 — far. úř. Bilsko, Čechy 10 — J. Motal, Skaštice 500 — nejmenovaná, Hradisko u Kroměříže 20 — Jarosl. Uhliř, Vršovice 5 — Berta Marischlerová, Přerov 200 — Far. Jan Filipovič, N. Veselí 10 — M. Zalešáková, Hodonín (nemocnice) 20 — far. Oldřich Hill, Čučice 10 — Jos. Procházka, rol., Kelčany 150 — far. úř. Příbor (čln.) 393 — Foltynovská Terezie, Frýdlant 20 — far. Fr. Koudelka, Dolní Loučky 5 — prof. Ant. Minařík, M. Ostrava 20 — děk. A. Mazal, Bořítov 20 — dp. Jos. Baránek, Val. Klobouky 10 — katech. Fr. Kunčar, Hlučín 50 — katech. Fr. Bém, Hranice 10 — far. úř. Něm. Knínice 3 — P. Jos. Dosedla, M. Beroun 60 — dp. Leop. Krybus, Bilsko 20 — kpl. Jos. Tábořský, Val. Meziříčí 20 — katech. K. Bílek, Svitavy 10 — far. Jos. Nejedlý, Vřesina 50 — kpl. Al. Winkler, Hlučín 5 — katech. Mat. Mar. týkán, Příbor 10 — Němečková Anděla, Třebětice 40 — katech. Menšík Jak., Bystřice p. H. 500 — dp. Filip Eliáš, far., Frenštát pod Radh. 1000. — Fr. Vařeková, Val. Meziříčí 20 — Štračilová Marie, Nové Dvory 10 — Dušková, Uh. Hradiště 12 — Jos. Jarcovják, Hvozdná 12 — Roz. Dulinková, Hroz. Lhota 50 — Jenovefa Stejskalová v Oseku 8 — Antonín Peyr Svemyslice 12 — Ant. Sopůch, Braťejov 10 — Anežka Poděšková, Velké Pavlovice 10 — J. Jedelský, Rovensko 10 — Farní úřad Brno-Zábřdovice 5 — Marie Baštačová, Racovice 5 — Aloisie Krulová, Příbor 5 — Rosalie Kuklaczková, Za Mlýnem č. 14 12 — Jan Rýc, Lidečko 10 — Jos. Macháček v Závěšicích 10 — far. Ant. Kropáč, Dol. Moravice 50 — Rosalie Tomášková, Hodoňovice 40 — El. a Fr. Václavkovi, Frýdek 10 — Zdeňka Kuželová, Hor. Moštěnice 7 — Marie Kopalová, Plumlov 10 — Martin Majšner Olšany 10 — L. Šafařík, Chřlice 5 — B. Horáková, Ostravice 30 — B. Štrašáková, Ostravice 10 — A. Milabrá, Ostravice 10 — Fr. Soviš, Blatnice 10 — Ferd. Čucík, Olomouc 50 — Seidlová, Marie. Witkovice 50 — Zoufalá Krista v Horákově 5 — Špačák Jan, Kunčice p. Ondř. 15 — Amalie Janěčková, Holešov 12 — P. Nečesaný, farář, Rychnaltice 20 — Kločková Frant., Přívov 10 — Anežka Kulová, Místek 10 — Božena Kotýšová, Bruntál 30 — Štrakošová Anežka, Fryčovice 10.

Všem šlechetným dárcům srdečné „Zaplať Pán Bůh!“

Rozšiřujte „Hlasy Svatohostýnské“.
Doporučte a ukažte je svým známým
a získejte je za odběratele!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poutníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Methoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého Italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo.

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29. XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabuňay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

Obsah: Vincenc Kubín C.SS.R.: Svatohostýnské písničky, str. 145. — J. V.: Polské obrázky, str. 145. — Valná hromada Matice Svatohostýnské dne 18. srpna, str. 146. — Jednatelská zpráva, str. 148. — Účetní zpráva, str. 149. — Bez maminky, (pokračování) str. 150. — Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth, str. 152. — Zápisník Svatohostýnského kronikáře, str. 155. — Poděkování, str. 158. — Prosby, str. 158. — Dopisy, str. 159. — Dobrá četba, str. 159. — Cizojazyčná literatura, str. 160. — Vyobrazení: Odkrytý kostel, str. 151. — Pokrývání věží, str. 153. — Montéři z Vítkovic, str. 155.

Přátelům Sv. Hostýna.

S radostí sdělujeme všem, kteří Sv. Hostýn milují, že obnova střechy je šťastně ukončena. Mezi zelení stromů z dálky již každého vítá červeň báně a věží. Díky Bohu, velké toto dílo se provedlo bez nejmenšího úrazu; po Pánu Bohu patří hlavní díky panu ing. Zinburgovi, vrchnímu správci arcib. stavebního úřadu za všechnu jeho obětavou práci. Velkými díky jsme zavázáni i panu stav. asistentovi Vašalovskému, který všechny práce řídil. Jeho obezřetnosti a odbornému vedení nutno připočítati hlavně tu okolnost, že při všech často velmi nebezpečných pracích nikomu se nic nestalo. Srdečné díky i všem mistrům a dělníkům, kteří na Sv. Hostýně byli zaměstnáni. Zbývá ještě jedna starost, aby vše bylo také zapláceno. I zde jsme povinni děkovat všem přátelům Sv. Hostýna za jejich štědrost. Jejich přispěním mohla duchovní správa doposud na 300.000 Kč zaplatit. Zbývá však ještě značný dluh, vždyť náklad činí okrouhle půl milionu. Mimo to jsme byli nuceni provést i nákladnou opravu u Vodní kaple. Časté

byly nářky poutníků na nedostatek vody, někteří dokonce mysleli, že se voda úmyslně uzavírá. Příčiny nedostatku byly hlavně dvě, předně bylo všechno potrubí děravé, tak že voda ucházela do země, za druhé pramen sám slabě teče, jelikož dle všeho lípa, která nad pramenem roste, otevřela svými kořeny vodě jinou cestu. Jde tedy o to, aby pramen byl odborně zachycen, pořizuje se druhý větší reservoir, všechno potrubí je nové a také zimní pramen se přemístí. Opravy tyto, velmi potřebné, vyžadují velkého nákladu. A při tom chceme příštího roku dokončit opravu kostela novou omítkou! Obra- címe se na Vás, přátelé drazí s prosbou, abyste nám pomohli. Jen Vaše štědrost umožnila nám toto velké dílo, jsme přesvědčeni, že Vaše dobrota nám je pomůže i dokončit. Při- kládáme slo- ženku, nemůžete-li jí použití Vy, upo- zorněte na potřeby chrámu svatoho- stýnského své známé.

Všem štědrým dárcům vroucí Zaplat Pán Bůh.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: 2000 Kč Cyrilo-Methodějská záložna v Brně — 1700 Kč dp. Alois Vicaník, far., v Klášterci — Po 1000 Kč: Fr. Skopal, Kozlovice u Přerova — N. N. z Bernatic — Jan a Marie Štařovi z Místku — Tom. a Kateř. Hradilovi, Chylice — Fr. a Marie Barlošovi, Malé Prosenice — Průvod z Mor. Ostravy — dp. Dom. Adamec, far. v. v., Pustiměř — Aug. a Marie Jurákoví, Šardice — 800 Kč: N. N. z Hunčovic — Po 500 Kč: N. N. z Kyjova — K. z Hradčan na prosbu za vyslyšení — M. Sladká, Nemotice — Rod. Bartošová, Slavič — Cec. Němečková, Ludslavice — 400 Kč: Jindřich Kupka, Uher. Ostroh — J. Minařík, Kelníky — 300 Kč: Knězi exercit. II. turnu — Pouťníci z Přivozu u Mor. Ostravy — N. N. Milotice — 250 Kč: M. T. ze Senohrad — Průvod Olomouc. terciářů — Po 200 Kč: dp. Roger Za-

tloukal., kvard., Krnov — M. Kozlovská, Kroměříž — Ant. a Fr. Novákovi z Vítovic — Druhá vý- prava Amer. Čechů na Sv. Hostýně — K. Pešl, Hranice — N. N. Třebíč — A. Neplechová, Mor. Loděnice — A. Fr. M. z Tišnova — Farní úřad, Vracov — J. Raška, Troubky n. Bečv. — Veron. Jurbarová, Jezeřany — 165 Kč: R. Topičová, St. Paul — 150 Kč: K. Pavelková, Mor. Ostrava — Hel. Vašátková, St. Město — 130 Kč: Mar. dru- žiny o pouť — Po 100 Kč: N. Vrbecký, Bystřice p. H. — N. N. Roketnice u Přerova — z Ryma- řova — z Budějovic — z Dol. Bojanovic — z far- nosti Uh. Ostrožské na poděk. — Mar. Chytilová, Brno — Rod. Bílková, Dol. Bojanovice — Ver. a Jos. Štefek — Far. úřad Domaželice u Přerova — J. Uhrová, Brno — K. Chabičová, Uh. Ostroh — Manž. Malíkovi, Třebovice, Slezsko — N. N.

Číslo 10.

Říjen 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

U pomníku padlých.

*Hle pomník! Mluví ke mně zkažkou skrytou:
upomínkou těch, co za vlast život dali,
upomínkou, kterou v srdce máme vrytou,
upomínkou těch, jež Hostýn milovali.*

*Hostýnská Māti milou se jim zdála,
na rtech jich slyším jméno Ježí lpěti,
při jejich skonu Ona věrně stála
neboť to byly Ježí hodné děti.*

*Cěla ať padlých rozseta jsou v světě
třebas i hroby poznati jen stěží —
Marie láska slzičkou jim kvete,
Marie láska andělem je střeží*

J. V.

POLSKÉ OBRÁZKY.

ASNÁ HORA zachovala si svůj starodávný ráz. Mohutné hradby obklopují kostel i klášter, je to malé město pro sebe. Na straně k Czenstochové není hradního příkopu, půda je vyrovnána a tvoří dosti velkou esplanadu, na které při velkých návalech poutníci bývají přítomni mši sv., která se slouží u zvlášť upraveného oltáře vysoko nad valy. Milý otec Pius mne čeká a vede mne nejprve do kláštera, abych si zajistil na zítřek možnost sloužit mši sv. u milostného oltáře. Pak procházíme klášter a staneme v knihovně. Krásný tento sál má drahocenný starobylý nábytek, skříně, stůl i židle jsou inkrustovány a mají cenu velkou. Prohlížíme pamětní knihu — mezi spousty podpisů je tam i podpis nynějšího sv. Otce, z doby, kdy byl nunciem v Polsku. Z knihovny spěcháme do kostela. Je na svou délku snad až trochu úzký, činí však po opravě, která se právě dokončuje

příjemný dojem. Pozoruhodné jsou některé boční kaple. Ač není právě žádné větší pouti, je i v kostele dosti věřících a ve zpovědnících vidět všude otce Paulíny. Procházíme kostelem, u hlavního oltáře na evangelijní straně je vchod do předsíně, odkud vedou dvěře do ohromné prostranné sakristie a druhé do milostné kaple. Sestupujeme po několika dosti příkrých schodech do místa každému Poláku tak posvátného. Kaple není tuze velká, pojme snad něco přes tisíc lidí. Presbytář je od ostatní části oddělen vysokou krásně pracovanou železnou mříží. První dojem není příznivý, panuje zde trochu šero a celá prostora činí dojem zanedbaný. Stěny jsou odřené, krásný štukový strop zaprášený a obrazů ve štku umístěných nelze rozeznat. Čistý je presbytář. Hlavní oltář - kaple má několik oltářů - na němž se nachází divotvorný obraz P. Marie je překrásná práce ze stříbra. Obraz sám není dostatečně osvětlen, doufejme, že při opravě celé kaple, ke které asi brzy dojde, bude pamatováno na moderní osvětlovací techniku, oltář a celá kaple by tím nesmírně získaly. Jako všechny obrazy Matky Boží v Polsku tak i tento je přikryt pláštěm, tak že je vidět jen tváře a ruce. Plášť — sukénka — jak Poláci říkají, je zhotoven se spousty brilantů, cena musí být ohromná, při správném osvětlení byl by to báječný efekt. K 5. hodině odpoledne spouští se přes obraz silná kovová deska, která se vytahuje ráno o 6. hodině. Děje se tak vždycky za hlaholu trub a hřmění kotlů, mnohý z přítomných padá na zem, jiní slzí. Je to snad pro nás trochu teatrální, ale činí to přece hluboký dojem. Hlubokým dojmem působí i zbožnost poutníků. Presbytář je stále přeplněn a v lavicích v kapli stěží dostat místo volné. Pozoroval jsem po celou dobu svého pobytu návštěvníky, bylo mezi nimi velmi mnoho inteligentů, důstojníků, studentů a studentek. Ten dojem jsem měl v Polsku všude, že mládež se kostelu nevyhýbá a v kostele se opravdu modlí.

Pomodlivše se, šli jsme nad sakristii do sálu, kde je umístěn poklad. Silné zdi, dvoje železné dvěře, silné mříže v oknech, elektrické zvonkové vedení a mimo to hlídací psi chrání spoustu klenotů, která tvoří czenstochovský poklad. Je umístěn v krásných vysokých vitrinách a je ladně uspořádán. Bylo by těžko popisovat vše co vděčná zbožnost polských králů a velmožů zde nashromáždila. Nádherná roucha korunovační, ornáty, šperky, meče, bulavy, růžence ze zlata, z perel a démantů, posvátné nádoby, kibeloty, to vše nám ukazuje, jak si Polska Matky Boží Czenstochovské vážila a váží, že to nejlepší považovala právě za dosti dobré k její oslavě a okrase. Vzpomínal jsem na náš svatohostýnský chrám. Nemá žádných pokladů, je chudičký, netěšil se přízni císařů a velmožů a přece je mi dražší, vždyť je sám jedinou velkou klenotnicí štědrosti a lásky našeho dobrého prostého lidu. Nebudovali Hostýn císařové a velmoži, budoval jej a buduje náš lid, proto je nám tolik milý a drahý, je náš.

VALNÁ HROMADA MATICE SVATOHOSTÝNSKÉ dne 18. srpna.

Za krásného počasí po ranních službách Božích konala se u Románské kaple schůze členů Matice Svatohostýnské. Schůzi zahájil předseda Matice, pan prelát Valoušek tímto proslovem:

Vítám Vás všechny co nejsrdečněji — členy i nečleny Matice svatohostýnské. Vítám Vás členy, kteří jste si vědomi svého příslušenství k velké rodině Matice svatohostýnské, přicházíte ročně na naši společnou schůzku, kterou nazýváme valnou hromadou, a jste vždy ochotni přinést oběť pro Matici a Sv. Hostýn. — Vítám i nečleny a jsem rád, že jste přišli i Vy! Aspoň poznáte Matici naši, poznáte její účel i práci i velké její starosti a snad se stanete horlivými členy jejími. Kdo miluje naši milou královnu svatohostýnskou, kdo miluje Sv. Hostýn a touží po zvelebení jeho, měl by se stát dobrým členem Matice svatohostýnské. Vítám zvláště p. odbor. učitele Hrbáčka z Přerova, jednatele sdružení katol. učitelů a redaktora „Věstníku“ téhož sdružení, jenž přihlásil se obětavě do služeb naší Paní a Královny hostýnské a chce podporovati Matici.

Letoší valná hromada naše nevyrovná se ani leskem ani radostným nadšením valné hromadě loňské. Loni jsme se radovali nad hotovou první částí Poutního domu a těšili jsme se z přítomnosti vznešeného protektora Matice J. M. nejd. pana arcibiskupa Dra Leop. Prečana, který posvětili a tím korunovali ráčil hotové dílo. Po slavnostech a radovánkách, přicházívaly často největší starosti. Slavnostní valná hromada loňská byla koncem první velké práce na Poutním domě, ale ne koncem starostí a práce. Poutní dům aspoň ve své nejpotřebnější části je pro poutníky hotov, ale nejsou hotovy velké věci, které jsou nevyhnutelnou podmínkou jeho užitku. A to je především — vodovod a dobrá silnice. Jsou to velké podniky, které ukládají velké starosti. Po valné hromadě loňské všechnu práci jsme soustředili v tomto směru. A práce naše nebyla marná. Vodovod bude co nejdříve hotov a takto bude na Sv. Hostýně konečně postaráno o dostatek zdravé, čerstvé vody. Je to dílo, jehož velké výhody a velký užitek teprve poznáme a dobře oceníme, až ho užívatí budeme. I silnice nová je dnes už — možno říci — zabezpečena a snad se už letos počne připravovati stavba její. Bude velkým neocenitelným dobrodiním pro Sv. Hostýn a poutníky — zvláště staré, nemocné a slabé, kteří pěšky sem vystoupiti nemohou.

Měli jsme velkou starost letos i se starým hotelem. Bohužel jsme se nemohli lehce a snadno zbavit bývalého nájemníka, takže i před soudem jsme se octli a když jsme hotel převzali, shledali jsme jej v tak smutném stavu, že jsme jej vnitř i zevnitř nákladem mnoha tisíc museli dát vyčistit a opravit. I to byla velká starost. Kromě toho i stavba nové střechy kostela vyžadovala a vyžaduje velkých starostí a velkých obětí.

Věřte, milí přátelé, myslím-li na všechny starosti, které na nás doléhaly letos, divím se, že jsme neztratili chuti a odvahy!

Starost o Poutní dům a hotel převzaly sestry kongregace N. P. M. v Přerově. Převzaly ohromný úkol uvést do provozu nový Poutní dům se vši starostí o nocleh a výživu poutníků. Každý začátek je těžký: začátek práce sester na Sv. Hostýně jest nad pomyslením těžký. Proto nedivte se, že snad nejde vše tak, jak byste si přáli, a nezazlívejte toho nikomu! Snad brzo bude vše v nejlepším pořádku.

Pan Superior a členové zdejšího Tovaryšstva Ježíšova pak měli na starosti novou střechu na kostele a kostel sám; i to je velká věc.

Vy víte, milí přátelé, že bylo po celý rok na Sv. Hostýně živo, a že jsme neodpočívali na loňských vavřínech! Měli jsme všichni velké starosti a vykonali jsme velkou práci. Bůh nám žehnal, milá naše Paní a Královna nás chránila a dobří lidé nás podporovali. I pomoci Boží, i ochrany Bl. Rodičky Boží, i vydatné podpory poutníků a zvláště členů Matice je nám na nejvýš třeba. Jen pevná důvěra v tyto tři opory sílila mne a sílila nás všechny, kteří na vybudování Sv. Hostýna pracujeme, že jsme na mysli neklesli! Že nás chrání Bůh a sv. Panna, toho důkazem je okolnost, že od počátku budování Poutního domu, nestalo se ani jediné neštěstí. A že i dobří lidé na nás pamatují, toho důkazem je mimo jiné krásný skutek nedávno zemřelé sl. Arnošky Čuberkové z Lipníka, kteráž již v r. 1926 uložila ze svého nepřiliš velikého jmění pro Matici svatohostýnskou v Okresní záložně v Lipníku 16.000 Kč, které nyní s úroky za rok Matici vyplaceny budou. Pán Bůh odměň zemřelé šlechetné dávkyni tento skutek na věčnosti radostí nebeskou.

Taková obětavost nás sílí a síliti bude jak jsem pevně přesvědčen i dále. Láska lidu moravského ku vznešené Královně hostýnské roste rok od roku. Bůh jej za to žehnej a chraň ode všeho zlého.

Na konec děkuji srdečně a vřele J. M. nejd. našemu protektoru; děkuji za velkou práci arcib. stavebnímu úřadu — zvláště vrch. správci p. Zinbur-

govi, děkuji všem členům výboru, děkuji P. Superiorovi i všem členům T. J. i sestrám, které v Poutním domě pracují a se starají a děkuji všem známým, neznámým, kteří Matici ve velkém díle jejím podporují. — Bůh, dárce všeho dobrého, jim to odplat stonásobně.

JEDNATELSKÁ ZPRÁVA

k valné hromadě Matice Svatohostýnské ku dni 18. srpna 1929.

Bude tomu zítra rok, kdy vítali jsme na Sv. Hostýně nejdůstojnějšího pana arcibiskupa, který přijel sem posvětit nový Poutní dům a jako protektor Matiční předsedal pak výroční valné hromadě. Podrobná zpráva o této slavnosti i jednatelská zpráva o valné hromadě jsou otištěny v Hlasech Svatohostýnských, ročník 1928 čís. 10.

Od té doby zasedal výbor Matiční dvakrát a to 26. října loňského roku v Bystřici p. H. a 2. dubna letos v Kroměříži a po třetí včera zde na Sv. Hostýně. Jednalo se na výborových schůzích hlavně o dobudování a vybavení Poutního domu, o opravě hotelu a úpravě nocleháren a jak vše zařídit, aby ubytování a stravování poutníků fungovalo co nejlépe. Dále jednalo se ve výboru o vybudování vodovodu na Sv. Hostýn, bez vodovodu je nový Poutní dům nemožný, a o pořízení silnice. A tu třeba veřejně poděkovati zvláště Matičnímu předsedovi J. M. panu prelátu a senátoru Valouškovi, panu poslanci Rýparovi, panu senátorovi Kavanovi, kteří nesčetněkrát písemně i osobně intervenovali u úřadů zemských i státních, aby dílo projektované se mohlo uskutečnit. O provádění prací, výborem usnesených, starali se pak zde na Sv. Hostýně vldp. superior Vraštil, pan továrník Zbořil a pan děkan Worel. Peníze ku všemu nutné od Boží Prozřetelnosti přijímal a Matici dodával její pečlivý pokladník vldp. rada Dosedla ze Třebětic.

V polovici dubna byly dány hotel i útulna do péče ctihodných sester šířavských a Matice se těší, že až hotel a útulna budou náležitě vypraveny, budou poutníci jak s ubytováním tak se stravováním plně spokojeni a přestanou různé stesky, které dříve bylo slýchat.

Vidíme ovšem, že nový Poutní dům je pro rostoucí počet poutníků stále malý. Za loňský rok připutovalo na Sv. Hostýn 197 tisíc poutníků, za tento správní rok bylo tu poutníků na 230 tisíc. Sv. přijímání býval několik let ustálený počet okolo 70 tisíc, za tento rok bylo tu u sv. přijímání skoro 82 tisíc. Mši svatých tu bylo slouženo 2626. Počet komunikantů i celebrantů by jistě vzrostl, kdyby tu bylo víc místa na přenocování a proto touží Matice velice, aby brzy mohla za pomoci svých obětavých členů a dobrodinců dobudovat i další část nového Poutního domu, který by se stal pak domem pro pořádání exercicií a ohniskem duchovního obrození.

Sv. Řehoř Veliký, žebraje co chvíle u svých známých dobrodinců o podpory pro různé ústavy římské, psal kdysi řecké princezně Teotistě: „Modlitby zbožných duší, jejich slzy, jejich sebezápor a pokání drží hradby římské, nebýti těchto zbožných, žádný z nás už by tolik let tu nevydržel, byli bychom všichni podlehlí mečům lombardským“. A podobně vzkazuje i Matice svatohostýnská svým milým členům a vzácným dobrodincům: Zbožnost a kajícnost hodných poutníků svatohostýnských udržují život křesťanský na Moravě a daleko široko svolávají na nás všechny Boží ochranu a požehnání, bez Sv. Hostýna kdož ví, jak bychom dopadali. O dobro těchto poutníků se starat je jistě skutkem dobrým, za který žádného dobrodince nemine odplata. O časné dobro poutníků starají se nyní ctihodné sestry šířavské, o duchovní dobro zase ctih. otcové jesuité, podpoření četnými jinými kněžími řádovými i světskými.

Tu třeba vděčně vzpomět dp. Kalinského, salvatoriána z Val. Meziříčí, dp. redemptoristů z Červenky, Salesiánů z Fryštáka a ze světských kněží zasluhuje za svou výpomoc nejvíc vděčnosti veledůstojný pan rada Pecháček z Val. Meziříčí, který přes svá léta i churavost tak rád na Sv. Hostýn spěchává, tu zpo-vidá a mše sv. slouží. Za loňský rok byl tu jenom pětatřicetkrát. Však ho zato i sám pan arcibiskup zvláštním dopisem pochválil a my mu přejeme kromě toho veliké pochvaly od Pána Boha a Panny Marie.

Pokud možno sledovat úmrtí členů matičních a dobrodinců Sv. Hostýna, zemřelo jich za tento rok asi 60. Z těch připomínám Mons. Rosku z Kroměříže, pana preláta Dra Benu z Kroměříže, pana faráře kosteleckého Františka Hronka, pana děkana strážnického Fischera, pana děkana z Bohuňovic Ošťáda a pana místoděkana z Val. Klobouk Ignáce Kremla. Vzpomínky vřelé zaslouží loni zemřelý pan vrchní zahradník arcibiskupský z Kroměříže Emil Pospíšil, který po 28 roků každý rok aspoň 25krát na Sv. Hostýn zavítal, potom Marie Severová z Brna a konečně stařeček Vojtek z Kojetína, který umíraje v 80 letech zahořekoval: Už na Sv. Hostýně nebudu.

Zvláštní a vděčné vzpomínky zaslouží letos začátkem března zemřelý bývalý superior svatohostýnský dp. Vincenc Pernička, který svatě žil a svatě na Velehradě skončil. Upracoval se. Umíraje, probral se ještě a pravil pomalu okolo klečícím: Přiznávám se, že jsem pracoval víc, než jsem mohl. A mnoho z těch prací patřilo Sv. Hostýnu. Těmto a všem zemřelým přátelům Svatého Hostýna dej Bůh odpočinutí věčné.

Tím by byla jednatelská zpráva u konce, nesmí však ukončit a dá-li Bůh neskončí naše práce a obětavost pro Sv. Hostýn. Této práci žehnej milostivě Královno Moravy, Panno Maria! Žehnej největšímu dobrodinci Sv. Hostýna panu arcibiskupovi, žehnej výboru matičnímu a všem, kdož mu pomáhají pracovat.

Na Sv. Hostýně 18.-VIII. 1929.

ANTONÍN DOKOUPIL.

Účetní zpráva MSH. za rok 1928.

A. Příjmy.		Kč	B. Vydání.		Kč
Člen. příspěvky a dary		172.135'83	Stavíteli v r. 1928		355.526'72
Nájemné z hotelu		28.000'—	Instalace vodovodu		35.000'—
Nájemné z krámů		7.085'—	Práce maliřské v poutním domě		23.162'—
Příjem z noclehů v Útulně		3.458'98	„ stolařské		78.340'—
Tržba v pouť. kanceláři		3.888'15	„ tesařské		10.301'63
Úroky a výnos kuponů úrokových		1.349'09	„ zámečnické		30.726'60
Nové cenné papíry (SME. 1000 Kč, IV. sř. p. 1050 Kč)		2.050'—	„ sklenářské		6.437'02
Různé příjmy		1.788'41	„ klempířské		13.296'80
Záloha zúčitel. od arcib. centrální pokladny		922.573'45	„ kamenické		9.603'28
Úhrn příjmů		1.142.328'91	Thonet-Mundus, stoly		25.066'70
			Železné zboží		8.127'58
			Různé opravy řemesl. a náden.(p. hospodář)		4.577'37
			Postele		69.832'40
			Transforma, Olomouc		39.784'50
			Peřiny, prostěradla, příkrývky, plátno		139.582'36
			Fa Hanák, Prostějov		17.520'—
			Fa Herčík-Franta, Praha, růz. stroje		57.122'85
			Ferrum, Frýdlant		1.155'70
			Vklady na běž. účet do ústř. arcib. pokladny		182.905'59
			Úroky ze zálohy arcibiskupské účtárny na kontrolor. . . .		17.054'95
			Úroky z dluhu v raiffeisence v Napajedlich		1.250'—
			Daně, pojišťovna a j. . . .		6.724'62
			Úhrn vydání		1.133.098'67
			Příjmy		1.142.328'91
			Zůstatek tudíž koncem r. 1928 per		9.230'24

a to: }	1. Pošt. šek. úřad: a) Brno 1.418'55, b) Praha 162'35, vklad 1.580'90	
	2. Ve spořitelně a v záložně	7.099'31
	3. Hotovost u p. hospodáře 242'98 Kč a v pokladně 307'05	550'03
Zůstatek jak nahoře		9.230'24

MSH. dluží ukončením r. 1928:

a) na běžném účtu centr. účtárny arcib.	Kč
na zálohách i s úroky	922.573'45

Mimo to:

b) výpůjčka od „Katol. podpůrn. spolku Velehrad“	350.000'—
c) výpůjčka z raiffeisenky v Napajedlich	20.000'—

Aktiva:

	Kč
a) Veškeré reality na Sv. Hostýně	
b) v cenných papírech nominale	27.650'—
c) účetní zbytek per	9.230'24

V Třebeticích, 31. prosince 1928.

Ant. Dosedla, pokladník.

Po zprávě pokladníka ujal se slova hospodář Matice, pan starosta Zbořil, který znovu ocenil vykonanou práci a poukazoval na důležitost a význam nové silnice. Krátkým proslovem pana preláta byla schůze ukončena a členové výboru odebrali se k výborové schůzi.

BEZ MAMINKY.

Z DENÍKU SIROTKA.

(Pokračování.)

Roznášeč novin.

Kdo musí roznášeti noviny 80 odběratelům, zažije všelicos. Něco z toho budu vypravovat. Noviny musily býti v pravý čas na místě. Sice by se na mne škaredě dívali a mi nadávali. Někdy jsem ovšem přišel pozdě. Zvláště v zimě. Musil jsem choditi vedle rybníka, kde se moji spolužáci klouzali. Uschoval jsem si noviny na ukryté místo. Pak jsem se klouzal až radost! Na klouzačce jsem ujel ze všech nejdále. Viděl jsem, jak jeden nezbeda při klouzání podráží děvčatům nohy. Ony se daly do křiku a padaly na sebe. To mě dozlobilo. Jel jsem vedle něho a tak jsem do něho strčil, že se na ledě svalil, jak byl dlouhý. Chtěl začít bitku. Ale já jsem byl silnější než on. Zatřepal jsem jím pořádně, až opět ležel na nose. Všichni se smáli. Nadával mi a zmizel. Když se setmělo, šel jsem pro noviny. Nebylo jich tam. Můžete si představit, jaký jsem měl strach. Co by to bylo stížností, nadávek! V úzkosti jsem se obrátil k sv. Antonínu, aby mi pomohl najít noviny. K sv. Antoninovi se moje nebožka matka vždycky modlívala, když něco ztratila. A skutečně jsem za hodinu našel

balík s novinami pod křovím u potoka. Radostí jsem vyskočil. Běhal jsem jako chrt dům od domu.

Jedenkrát jsme musili zůstat po škole. Špatně jsme uměli biblickou dějepřavu. Bylo to těžké. Slyšel jsem na věži bítí $\frac{1}{4}$ 5, $\frac{1}{2}$ 5. Dostal jsem strach, že přijdu pozdě. Zase budou nadávat. Dal jsem se do pláče. Viděla mne dcera našeho domácího pána. Řekla panu učitelovi: „Roznášeč pláče“. Pan učitel se tázal: „Proč pláčeš?“ Odpověděl jsem: „Přijdu pozdě s novinami a lidé budou nadávat“. Pan učitel řekl: „Jdi!“

Jako blesk jsem se vyřítit ze školy. Lidé nadávali, ale to se nestalo mou vinou. Děvčeti jsem za to přinesl plné náručí květin. Měla velkou radost.

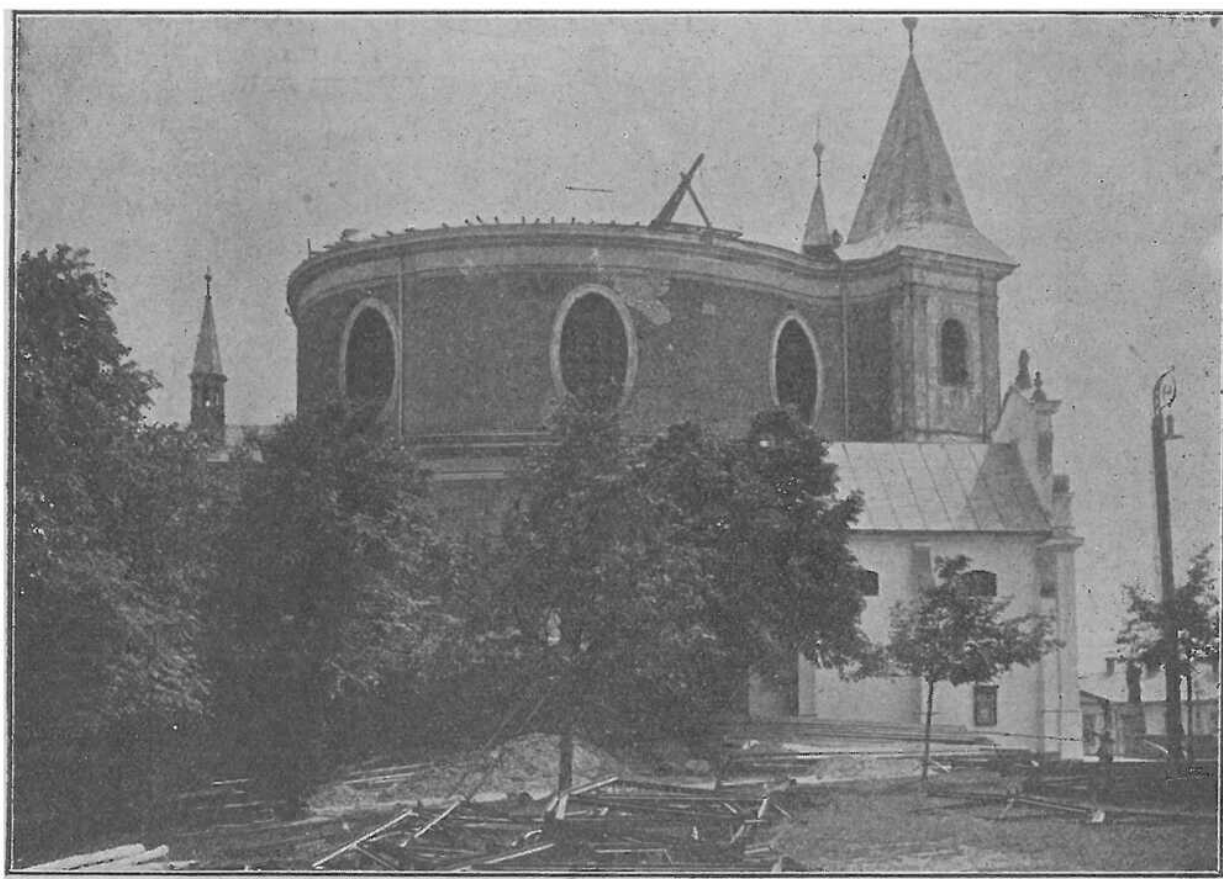
Druhého dne jsem rozmášel noviny obřáceně. Začal jsem od konce, Poslední dostali napřed a první naposledy. Pan učitel dostal noviny dvě hodiny později. Neříkal nic, ale divně na mne hleděl.

V některých rodinách se hned začali hádat, když dostali noviny. Muž chtěl čísti napřed, ale žena již je držela v ruce. Nedala mu je. Zvláště když tam byl napínavý román, byla hned hádka mezi dcerami. Nemohl jsem to pochopiti. Přece mohly

čisti jedna po druhé. Otec se jim vysmíval a říkal: „Hloupé romány, vždycky stejně sepsané: buď se vezmou, nebo se zastřelí“.

Jedenkrátě mi vytrhla paní noviny z rukou. Při tom mi spadla tabulka na zem a rozbila se. Plakal jsem, neboť jsem neměl peněz na novou. Její muž se mne tázal: „Proč pláčeš?“ „Jak dostanu novou tabulku?“ Šel do druhé světnice, přinesl novou tabulku, dva sešity, pouzdro na péra. Všecko mi dal. V pouzdru byla guma, držátko, kružítko a jiné vzácné věci. Řekl

Měl jsem však také nepřátele. A to byli psi, hlavně s krátkými chlupy, malí buldoci. Čekali za dveřmi na mne. „Jen pojd“ volal na mne pán z okna. Pes ti nic neudělá. A již mě kousl do lýtku. Slyšel jsem, jak se s ním paní vadila. Ale on křičel: „Mlč, já cvičím psa“. Žena hrozila psovi bičem. Muž jí vytrhl bič z rukou. Byla to hodná paní. Když muž doma nebyl, dávala mi často chléb s máslem. Jedenkrátě jsem našel pětihalář na schodech. Dal jsem jí jej. Slzy jí stouply do očí.

Odkrytý kostel.

mi: „Tak hochu všecko ti to dávám. Je to po našem nebožtíku Karlovi“. Paní se otočila a odešla. Měl jsem velkou radost. Podal jsem pánovi ruku. Od té doby jsem vždycky dával napřed pánovi noviny, i když mi slíbila paní jablko. Věděl jsem, že mi jablko neujde.

Mezi odběrateli novin byli hodní lidé. U jednoho řezníka jsem v pátek dostával dobré koláčky. Byly velice chutné a křupaly. Sliny mi tekly, když jsem uviděl jejich dům. Ve vánoce jsem dostal od některých rodin Ježíška.

Často mě posílala do obchodu všelicos koupit. Neboť její dům byl poslední. Když jsem jedenkrátě přišel, seděla za stolem celá uplakaná. Položil jsem noviny do kouta. Poslala mne, abych přinesl od pekaře chléb.

U pekaře jsem slyšel, jak lidé si vypravují: „Jistě ji to velice bolí, mužovi se dobře stalo. Zpronevěřil 10.000 Kč. Dnes ráno ho zatkli“.

Lekl jsem se. Tedy proto měla tak uplakané oči! Přinesl jsem ji chléb a rychle jsem utekl ven. Zpozoroval jsem, jak mi

také slzy vstupují do očí, když jsem ji viděl na pohovce spolehnutou. Uvažoval jsem, jak by se jí dalo pomoci. Co jsem mohl, já chudý roznášec novin pro ni dělati?

Zastavil jsem se před klásterem. Najednou mě to napadlo. Sestry by mohly pomoci. Dodal jsem si odvahy a zazvonil jsem. Sestra přišla ke bráně. Začal jsem zájímavě: „Paní Zajíčková, co bydlí vedle vás, velice pláče. Její muž je zavřený. Jděte k ní a potěšte ji“. Sestra se na mne podívala a otázala se: „Kdo jsi hochu?“ Odpověděl jsem: „Roznášec novin. Paní Zajíčková mi často dala chleba s máslem“.

Sestra mi podala ruku a řekla: „Ty jsi hodný chlapec. Hned k ní půjdu“. A skutečně sestra jí velmi pomohla“.

Velcí psi nebyli tak nebezpeční jako malí. Skákali radostí, když jsem přišel. Musil jsem dávat pozor, aby mne nesvalili, když po mně skákali. Velký vlčák vždycky od brány šel se mnou. Pak jsme se předbíhali k domovním dveřím. Když vklouzl dveřmi, měl jsem mnoho práce, abych se ho zbavil.

Jedenkrát seděli před vilou muž a žena. Pes štěkal radostí, když mne spatřil. Paní se mne tázala, jak se jmenuji. Řekl jsem: „Fricke Kerbach“. „Tak se mi také jmenujeme“, řekla paní a divila se tomu. „Ano, jsme příbuzní“, pravil jsem. „Moje nebožka matka mi řekla, že pan Kerbach a můj otec jsou bratřenci“. Zakrčela nosem, začervenala se a řekla: „Je to pravda, Osvalde?“ „Souhlasí to“, řekl. Paní šla do domu, bouchla dveřmi. Druhého dne vypověděla noviny.

Mrzutosti jsem míval s vybíráním peněz. Některé ženy si ustavičně stěžovaly, že nemají peněz a s placením den ode dne odkládaly. A přece jsem je viděl jíti do kina. Několik žen mi již dlouho neplatilo. Na ty jsem se zlobil. Do jedné rodiny

jsem nosíval celý měsíc noviny. Když jsem chtěl od nich peníze, podívali se na mne zamračeně a muž řekl: „Neobjednával jsem žádné noviny, nebudu nic platit“.

Teta M . . . musila doplatit, co chybilo. Ano roznášec novin má své starosti.

Mezi 80 odběrateli bylo 5 hospodářů. Pokaždé jsem byl rád, když jsem odcházel z těch začazených světnic. Jedenkrát mne při vchodu do dvora chytila za kabát bledá žena a řekla mi: „Synku, řekni mužovi, ať mi dá peníze na děti. Sedí v hostinci“. Ženě bylo vidět na tváři hlad. Odpověděl jsem: „Udělám to“.

Odhodil jsem noviny na stůl. Šel jsem k muži, jenž sám seděl v hostinci. Bylo vidět, že je velkým opilcem. Před ním stála sklenice s pálenkou. Šeptal jsem mu do ucha: „Venku stojí vaše žena. Má hlad. Máte jí dát peníze“. Muž se dozlobil. Strachem jsem uskočil několik kroků. Udeřil pěstí o stůl, až se vyvrátila sklenice. „Jestliže nezmizí, polámu jí hnáty“. Hostinský se smál z plna hrdla.

Hned jsem se vytratil a řekl jsem ženě: „Utečte! muž je zlý“. Žena hlasitě zavzdychla. Zdálo se, že se svalí. Když uslyšela kroky mužovy, s pláčem utekla domů.

Když jsem druhého dne vkročil do hostince, seděl opilec opět za stolem. Byl ke mně vlídný a tázal se mne: „Nechceš se také trochu napítí?“ Odpověděl jsem: „Ale ano! Venku je zima“. Opilec pokynul hostinskému. Přinesl mi také pálenky. Vzal jsem sklenici a hodil jsem jí o kamna, že se rozbila na kousky. Nejraději bych ji o jeho tvář rozbil. Tak jsem se dozlobil. Hned jsem zmizel. Od té doby jsem kladl noviny na nejbližší stůl a utekl jsem.

Donášení novin není maličkostí: hned jsem byl mokrý jako myš, hned jsem se potil jako medvěd, hned jsem se třásl zimou jako krejčí. Ale pěkné to bylo.

Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava.

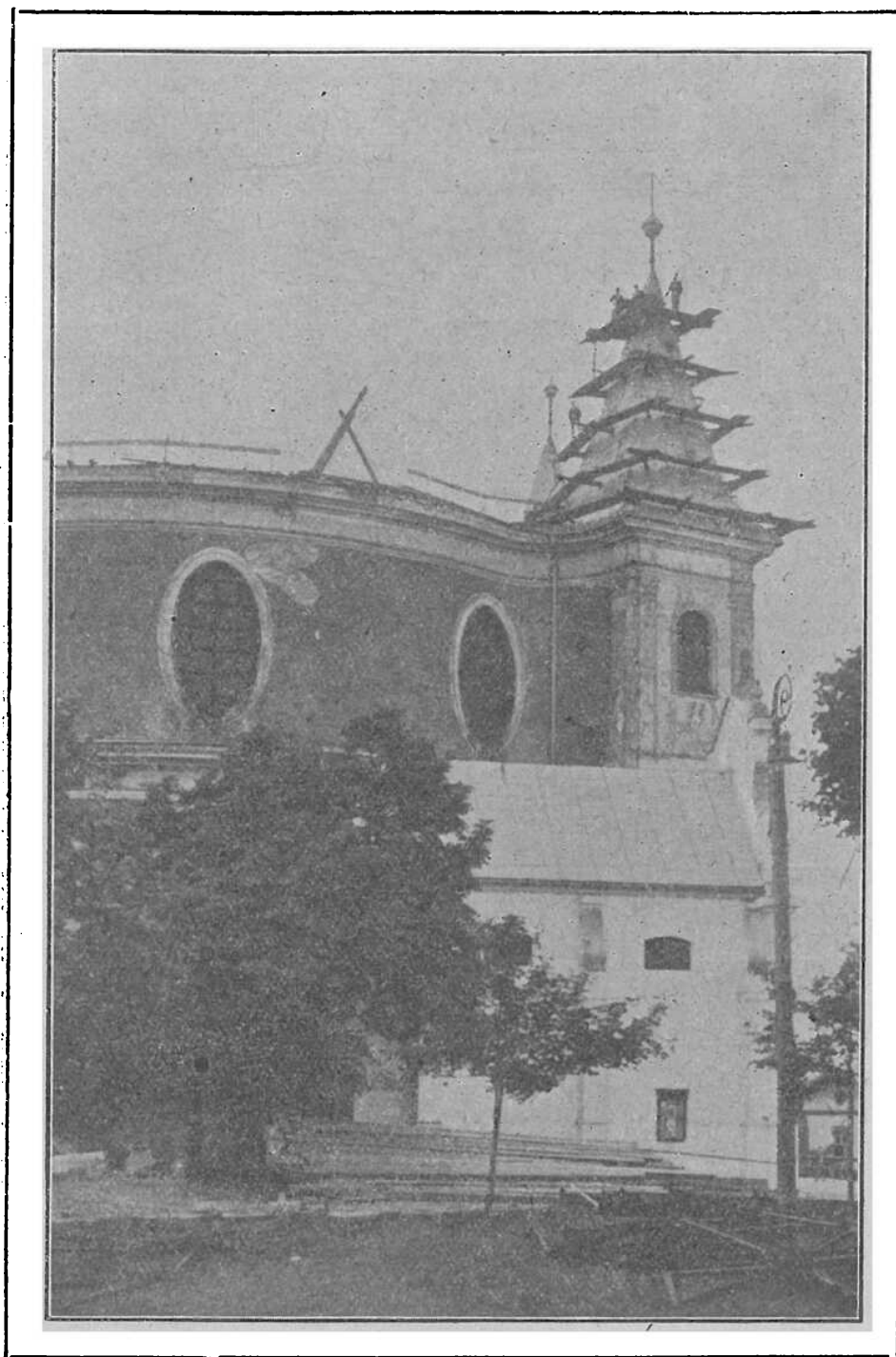
KONNERSREUTH.

(Pokračování).

„Pozdrav Bůh!“ řekla přívětivě Rézi. „Posadte se! Nebojte se mne!“ Nabyl jsem odvahy a to tím spíše, když farář Naber jí řekl: „Rézi, důstojný pán by se rád něčeho dověděl o Spasiteli. Vypravuj mu něco o něm!“

„Ano! Mám vypravovati o malém Ježíši, či o velkém?“ „Viděla jste také malého Ježíška?“ „Ano, Důstojnosti, když se zajímáte o Ježíše, ráda Vám něco

o něm povím. Hledte, bylo to o vánocích a to za jitřní mše sv. Matka a sourozenci byli v kostele. Jen otec byl doma a předříkával mi modlitby z německé mešní knihy. Najednou jsem zaslechla krásný zpěv, jenž stále byl silnější a silnější. Osmkrát jej opakovali. „Otče, dnes zpívají krásně v kostele. Otevři okna!“ „Ale Rézi, přece nic není slyšeti“ namítal otec. „Najednou jsem spatřila světlo a v něm Ježíška jako by ke mně po beránkových mracích se-

Pokrývání věží.

stupoval. Měl bílé, dlouhé šatečky. Oči modré a zlaté kadeře splývaly až na ramena.“ „Rekl Vám něco? Neb jste mu sama něco vypravovala?“ „Důstojnosti, nemohla jsem ani slova promluvit. Radostí bych jej přitiskla k srdci. Důstojnosti, viděti Krista a zemřít! Od té doby, co jsem spatřila Krista jako malé dítě, nic se mi na světě nelíbí. Velmi mám ráda otce i matku, ale toto nesmějí slyšeti: „Krista vidět a umřít!“

„Rézi řekni přece důstojnému pánu to hlavní!“ napomenul ji farář Naber.

„Od té doby nemám touhy po jídle a po pití“. „Opravdu, nejíte nic?“ „Ne, jediným mým pokrmem jest svaté přijímání. Hned večer velice toužím po sv. přijímání“. „Je to možné?“ „Důstojnosti jste knězem a nevěřil byste tomu? Chtěl byste také jísti v nebi?“

Nikdo ať si nemyslí, že Terezie Neumannová se dobrovolně postí, jak to činili mnozí svatí. Ona zkrátka nemůže nic jísti ani pít, protože dle úsudku lékařů má ochrnutý polykací sval a také vůbec ani pokrmu nepotřebuje. Poslední pevnou stravu požívala na Štědrý den 1922 a od té doby pijávala 2-3 lžičky vody až do vánoc 1926, kdy přestala vůbec pít. Nemůže také nic spolknouti, nanejvýš malou částičku sv. hostie a několik kapek vody; ode dne, kdy spatřila stigmatisaci sv. Františka Assiského ani kapky vody nespolkla. Žije tedy docela bez potravy.

„Mám pocit, jako bych ustavičně byla nasycena a nemám žádné touhy po jídle ani po nápoji“. Nemá také žádného zájmu, když sedí při hostině. Kdy myslí, že jí něco potajmu, ať uváží toto: Když musí polykati několik minut jen malou částičku sv. hostie, jak dlouho by potřebovala, až by se nasýtla? Musila by se několik hodin trápit a přece dle úsudku lékařů by to nespolkla.

Tázal jsem se jí dále: „Prosím, jak vyhlíží velký Kristus?“ „Jest prostřední postavy, má hnědo-červené roucho a oči modré a velmi krásné a pronikají až do srdce“. „Jakou barvu mají vlasy?“ „Nemohu to správně popsat“. „Snad kaštanové?“ „Tak jaksí. Vlasy jsou kučeravé a splývají až na ramena“.

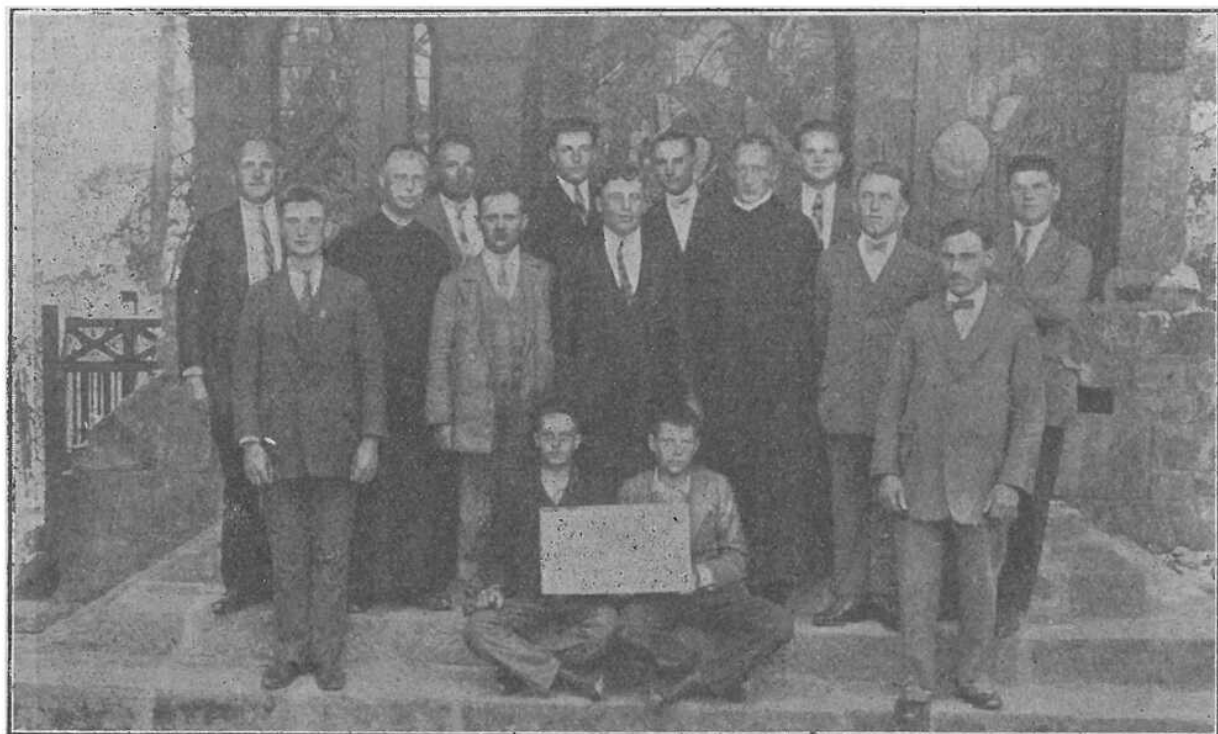
„Viděla jste také sv. Jana, miláčka Páně?“ „Ovšem že ano! Jest mladší než Spasitel a má černé vlasy. Kristus Pán jej velice miluje“. „A jak vyhlíží Maria?“ „Má modré roucho a šedý plášť. Její oči jsem ještě neviděla“. „Vidíte všechny osoby?“ „Ano, všechny i též jak jsou oblečeny a slyším co mluví. Také vidím hory, cesty, všechno.“

„Kdy začíná vaše utrpení?“ „Ve čtvrtek večer o $\frac{3}{4}$ 12 a trvá do jedné hodiny v pátek odpoledne“. Sáhla si k srdci a povzdychla: „Jak je hrozné jen na to pomyslet!“

„A ráda se Rézi modlíváte?“ tázal jsem se. „Ovšem jen když se mohu modlit. Při druhém desátku růžence jsem již ve vytržení“. „A za koho se modlíváte?“ „Za všechny“. „A máte určité úmysly při modlitbě?“ „Ovšem že. V pondělí se modlívám za řeholníky. V úterý — přerušil jsem ji — není-li pravda k sv. Antonínu?“ „Ó ne!“ k Mláďatům a k andělům strážným za dítky, ve středu k sv. Josefu za křesťanské rodiny a spolky, ve čtvrtek k nejsv. Svátosti oltární za všechny kněze a misionáře a také za vás, v pátek k trpícímu Srdci Spasitele za všechny nemocné na těle i na duši a za všechny umírající, v sobotu k Panně Marii za panny a v neděli k sv. Trojici za celou církev a za všechny lidi na celém světě“. „Prosím, kterou pobožnost pokládáte za základní? Pravda, k sv. Terezičce Ježíškově?“ „Ó ne! k sv. Trojici. Neviděl jste obraz sv. Trojice na hlavním oltáři? To jest ode mne za peníze, které jsem si vysloužila. Ó jak jest krásný!“ A sama od sebe dodala hlasem dojímavým: „Mnoho se také modlívám za obrácení hříšníků“. Vzpomněl jsem si také na zvláštní případ, který se stal v Konnersreuthu a otázal jsem se jí: „Je to pravda, že tu byl kněz a že jste mu řekla pravdu do očí?“ „Nemluvím o tom ráda, ale když se mne tážete, musím vám dát odpověď. Byl tu kněz a já jsem mu řekla: Vy jste velice daleko od Spasitele. Myslím, že se stal řeholníkem, trapistou, neb něčím podobným. „Pak tu byl muž, jemuž jste řekla — „ano“, přerušila mě „a z něho mám radost, protože nyní chodívá každý první pátek k sv. svátostem“.

„Trpíte ráda Rézi?“ „Trpěti? Kdybych byla v nebi, ráda bych trpěla, aby lidé, kteří neznají a nemilují Ježíše, jej poznali a milovali“. „Jak dlouho budete asi takto trpěti?“ „Jak dlouho bude chtít božský Spasitel. Pokládám se jen za jeho nástroj, nevím, co ještě se mnou zamýšlí“.

Skoro tři hodiny jsem s ní mohl hovořiti o věcech náboženských. Když jsem po Anděl Páně odcházel, řekla mi: „Již odpoledne odjedete autobusem? Zastavte se u mně ještě po jídle!“ „A co vy budete jísti?“ „To jest můj oběd“, a ukázala na Návod k duchovnímu životu od sv. Františka Saleského. „Sv. Františka Saleského mám velice ráda“.

Montéři z Vítkovic.

Odpoledne jsem přišel se s ní rozloučit. „Co to máte za křížek na krku?“ „V něm je částečka sv. kříže. Křížek mám od bamberského faráře Geigra, jenž jej chce po mé smrti nazpět. Hle, tu mám velkou medaili sv. Terezie posvěcenou od Svatého Otce“. Obě jsem uctivě políbil. Pak mi řekla: „Důstojnosti, udělte mi požehnání!“ Toto zbožné přání mne velice potěšilo a při tom jsem svolával hojně milostí na bohumilou duši.

„Pán Bůh zaplať za všechno, modlete se za mne. Potřebuji mnoho modlitby“, pravil jsem na rozloučenou. „Ano, modleme se za sebe, Důstojnosti. Na shledanou opět v Konnersreutě“. „Na shledanou“ odpověděl jsem a s radostí jsem pospíchal do Vítkovic.

Poutní ruch v srpnu a v září. Protože počasí bylo velice příznivé přišlo pěšky, neb přijelo vlakem neb autobusy některé neděle nad očekávání mnoho poutníků, zvláště 19. srpna, kdy se podalo sv. při-

jímání přes 5000 a 8. a 15. září, kdy bylo sv. přijímání 4200 a 4500. Ostatní neděle kolísal počet okolo 3000. Pro nával poutníků bylo nesnadno zjistiti všechny průvody a P. T. důstojné pány, kteří je přivedli.

Skoro každou sobotu večer se konal krásný světelný průvod a po něm v kostele večerní modlitba.

10./8. průvod z Brna (1938) s P. Rud. Mayerem C.SS.R., s hudbou a s družičkami, které nesly sochu P. Marie Svatoh. a v kostele měly uvítání a loučení, a průvod z Veselé u Val. Meziříčí (100) s far. Janem Podmolikem, z Hovorán (40) s kaplanem Václavem Kostihou. Ranní kázání měl P. Bartoník, před velkou P. Paternus Kubáč, superior z Val. Meziříčí.

14./8. průvod z Břeclavy (800) s katechetou Fr. Švédou, s kaplanem ze Stokeravy a bohoslovcem, z Kroměříže pěšky (350) s vikářem Lud. Kašparem, z Domaslovic (46), z Tovačova (180), z Mistrína (28) a 15. srpnu ze Všechovic přes 300 s kapl. Al. Hlaváčem a s hudbou, z Rajnochovic (180), z Vlčnova (76), z Jarošova (60), ze Svatobořic (46) atd. Kázání večerní a před velkou měl P. Superior, ranní kázání P. Bartoník. Současně s ranní a velkou mší sv. byly slouženy mše sv. u pomníku padlých. Po kázání při desátku „Který tě Panno Maria na nebi korunovati ráčil“ se všemi zvony zvonilo a hořela všechna elektrická světla.

16./8. z Nov. Jičína 36 dětí se sestrami Boromejkami, a následující den 15 dětí z Kateřinek u Opavy s kapl. Jos. Kristkem.

17./8. průvod z Moravské Ostravy a okolí (900), s kapl. Al. Vašicou, s. Ant. Zdražilem, far. v. v. ze Slezské Ostravy, Frant. Verněrem, kapl. v Šenově a s hudbou, dále průvody z Dobré u Frýdku (120), s knězem, ze Zašové (160), z Příbora (460) s arciknězem Fil. Pospíšilem, z Orlové s kapl. P. Prokopem Houdečkem, řádu sv. Benedikta, ze Zubří (350) s kapl. Frant. Reichlem a s hudbou, z Milotic (119) s far. Jos. Dorazilem, z Českého Těšína (90) se superiorem P. Frant. Videnským T. J., z Nového Jičína (370) s kapl. Alf. Krestou, z Vyškova (308) s katechetou Jos. Peprlou, ze Ždánic, z Morávky s katech. Karlem Majerem, z Lichnova a Veřovic (126), z farnosti smržické (80), z Opavy autobusy (82) z okolí Čadce, Turzovky a Vysoké (1015) s opatem Fr. Stolarikem, jenž tu slavil 60té jubileum, s far. Stef. Leitmannem a s kapl. turzovským Stef. Kalinou. V neděli ráno bylo o 1/2 6. hodině kázání a po něm měl nejd. prelát Fr. Valoušek pontifikální

mši sv. za živé členy Matice Svatohostýnské a u bočního oltáře za zemřelé členy ludslavský farář Aug. Neoral. Po mši sv. byl kondukt za zemřelé členy. Pak byla schůze Matice venku. Kázání před velkou mší sv. měl kaplan Alois Vašica. U pomníku padlých měli ranní mši sv. Vyškovští, a po matiční schůzi kázání a mši sv. P. Bartoník.

Odpoledne se scházely sodálky k pouti mariánských družin. Uvítal je P. Superior. Slavné požehnání a slavnou ranní mši sv. měl Monsgr. Dr. Josef Foltynovský. Pro mlhu a chladné počasí se konala schůze v Poutním domě.

24./8. průvod ze Strážnice (850) s adm. u Panny Marie Ot. Tichým a s hudbou, z Uher. Skalice (350) s P. Michaellem Knechtou O. F. M. a se 6 kleriky, z Rajhradu (420) s J. M. opatem Petrem Hlobilem, z Pavlovic (220) s far. Met. Zemánkem. Kázání uvítací, ranní i před velkou měl P. Superior. V neděli před polednem průvod terciářů z Olomouce (1100) s kvard. Timotejem Kyselým a dvěma řádovými kněžími. Měli ještě dopoledne mši sv. a odpoledne obvyklé řádové pobožnosti a v pondělí kázání, které měl P. Josef Zatloukal O. Cap. a slavnou mši sv.

26./8. 45 školních dětí ze Šlapanic a Jiříkovic a s kapl. Fr. Drábkem a kněží na duchovní cvičení, které byly skončeny ve čtvrtek 29./8.

31./8. Druhý průvod ze Strážnice (820) s far. Janem Skývou a s hudbou, průvod z Bzence (210) s far. Ferd. Břeským, z Boršic u Buchlovic.

Za měsíc srpen přišlo asi 51.050 poutníků, sv. přijímání bylo 19.271, mši sv. slouženo 672.

6./9. průvod z Horního Srní (170), z Dubnice a Nemšové s hudbou (280), z Velkého Ořechova (76), z Luhačovic (42), z Drnovic (62); 7./9. odešli většinou poutníci do Štípy.

7./9. průvod ze Starého Města u Uh. Hradiště (28), z Lysé na Slovensku (78), ze Zubáku u Lysé (36), z Lednice-Rovného nad Váhem (48), z Tvarožné Lhoty (86), ze Vnorov (110) s družičkami, které nesly sochu Panny Marie, z Horního Němčí (65), z Újezdu u Vizovic (28), z Velké Blatnice (74), z Lidečka (50), z Metylovic u Místku (108), z Ostrožské Nové Vsi (75), z Troubek u Přerova (35), z Hroznové Lhoty (45),

z Lipova u Strážnice (32), z Nové Lhoty (60), z Bilovic (120) s kapl. Met. Habartou, z Loštic (28), z Vlčnova (32) atd. Kázání měl P. Superior a požehnání J. M. pan opat rajhradský Petr Hlobil, jenž měl ve svátek velkou slavnou mši sv. na poděkování za šťastně ukončenou obnovu střechy. Ranní kázání měl p. P. Pokorný, před velkou P. Kubeš. U pomníku padlých byly dvě mše sv.

13./9. 34 školních dětí s učitelkami z Bystřice a průvod z Vysokého Pole (70).

14./9. dopoledne průvod z Chomýže (250) s rusavským farářem Fr. Svačinou, s družičkami a s hudbou, ze Žop (226) s katechetou Jar. Jakšíkem, s družičkami a s hudbou, a ještě před polednem dorazil na horu průvod z Valašských Klobouk (950) přivezený zvláštním vlakem s far. Met. Pryčem, jenž ještě sloužil mši sv. Odpoledne průvod z Kunovic u Uh. Hradiště (1800) s far. Al. Šilhavým a s hudbou a večer průvod z Kojetína (1000) s kapl. Jos. Peškou a s hudbou. Uvítání a ranní kázání měl P. Superior, před velkou kázal P. Pokorný.

Ve zpovědnici pomáhali: sám nejd. pan opat Petr Hlobil, P. Leo Slanina, redemp. z Červenky, Cyr. Stojan z Přerova, P. Eisner, P. Kubeš, P. Svoboda z Velehradu. salesiáni z Fryštáku a salvatoriáni z Val. Meziříčí, Alois Víceník, far. v Klášterci, Al. Sládeček, prof. náb. a Jan Gája, katech. z Val. Meziříčí a dpp., kteří přivedli průvody.

Z Blažovic. Neděle 25. srpna byla nejslavnějším dnem, jakého nikdo v obci nepamatuje. Byla to slavnost posvěcení základního kamene, přivezeného se Sv. Hostýna pro stavbu kostela v Blažovicích. Světil jej J. M. nejd. opat starobrněnský Bařina za asistence 8 duchovních. Slavnostní kázání měl dp. regens Dr. Skoupý z Brna. Průvodu na staveniště se účastnilo na 2000 věřících. (Den č. 204).

Vzpomínky. Letošního roku 8. září jsme vzpomínali na dvě významné slavnosti, z nichž jedna se konala před 50 lety a druhá před 10 lety. Před 50 lety pořádal polešovický kaplan Frant. Koželuha velkou pouť ze Slovácka na Sv. Hostýn; poutníků bylo na 3000. V Holešově se k nim přidali Hulínští s kaplanem Brázdilem a ubírali se do Bystřice. V Bystřici bylo na 10.000

poutníků. Ráno se ubíraly průvody na horu: meziříčský (1000) s far. Dr. Srbeckým, břešský s far. Bumbalou, holický s kapl. Ferd. Harnou; Slováci vynikali počtem i krojem. Ve chrámě měl ranní kázání kaplan Ferd. Harna; líčil dějiny Hostýna a vybízel příspěvky platiti Družstvu hostýnskému. Venku totéž činil kaplan Koželuha. Mathon přinesl několik výtisků stanov Družstva. Slavnostní kázání měl lidový kazatel Vincenc Sedlák, farář prusinovský. Zpívanou mši sv. měl pavlovský kaplan Cigánek. O 1. hodině ještě povzbuzoval Fr. Koželuha k podporování Sv. Hostýna; požehnání měl kaplan z Val. Klobouk. Letos za 50 let byl opět chrám přeplněný a to hlavně Slováky; slavnou mši sv. měl řádový spoludruh P. Mathona, nejd. pan opat rajhradský Petr Hlobil, jenž měl tehdy 25 let. Letos na konci srpna slavil 75té narozeniny.

Před 10 lety se konala jiná slavnost za velké účasti poutníků: svěcení sochy Božského Srdce Páně. Svěcení vykonal olomoucký kanovník Dr. Ant. Stojan, průvod k soše okolo křížové cesty vedl olomoucký prelát Sig. Ledochovský.

Pouť z okolí Čadce. Zásahu, že letos z údolí kysúckého a z okolí Čadce přijelo přes 1000 poutníků, má v první řadě vdp. opat z Čadce Štefan Stolarik, jenž již dříve jako farář v Lysé své farníky povzbuzoval k pouti na Sv. Hostýn. Ještě před 20 lety přicházelo jich z Lysé okolo 20; nyní okolo sta 8. září s bílými korouhvemi. Již před několika lety jeho přičiněním přišlo s průvodem mnoho družiček; i letos jedny družičky nesly sochu Ježíška a druhé sochu Panny Marie. Vdp. opata velmi podporovali vdp. K. Točík, farář v Turzovce a jeho kaplani. Jan Frollo, obchodník ve Vysoké, dal natisknouti přes 4000 obrázků s Pannou Marií Svatohostýnskou s vyzváním k hojné účasti a tato vyzvání rozdával poutníkům z okolí čadského v Příboře, na Kalvarii a ve Frýdku a obstaral zvláštní vlak. Poutníci platili za obojí cestu 24 Kč. V sobotu večer přijeli, zdrželi se tu celou neděli a v pondělí ráno s pláčem opouštěli Sv. Hostýn.

Povětrnost v srpnu. Pozoroval Fr. Augustin Baar T. J. Měsíc srpen byl poměrně velmi teplý; průměrná teplota byla 17.5 st. C., o 2 stupně vyšší než průměrná teplota za 25 let, která jest 15.1 st. R. 1904 byla rovněž prům. teplota 17 st., r. 1911 17.6 st., r. 1917 17.4, r. 1921 dokonce 18.3 st.

Devět dní byla teplota vyšší než 25 st.: 8., 9., 12., 16.-18., 29.-31. srpna. Kdežto jiná léta ku konci měsíce se ochlazuje, byla letos právě 30. srpna nejvyšší teplota za celý měsíc 27.3 st. Průměrná ranní teplota byla 15.5 st., polední 20 st., večerní 16 st. Teplá noc byla milá poutníkům, kteří přišli na neděli po Nanebevzetí Panny Marie a pro nával nedostali noclehu; při 23 stupních tepla byly louky plně obsazeny. V pondělí však při schůzi mariánských družin se ochladilo a mlha zakryla vrch; proto se schůze konala v Poutním domě. Až do 23. srpna se ochlazovalo na 10 stupňů. Potom opět teplota stoupala. Mlha sice byla v 10 dnech, ale obvykle jen ráno: 2.-4., 10., 11., 19.-23. srpna; pak zmizela a při jasné obloze pálilo slunce; žár sluneční však zmírňovaly severovýchovní větry, jichž bylo z 93 48. Jasných dnů, zvláště na konci měsíce bylo 11, většinou zamračených jen 6. Průměrná oblačnost byla jen tři desetiny. Zvlášť večery byly teplé a jasné. Blýskavice jsme pozorovali 6., 10., 12. srpna a bouřky 1., 12., 16., 18., 20. srpna. Před bouřkou večerní 16. srpna, která nadělala na severní Moravě mnoho škod, jsme měli strach, že pokazí matiční valnou hromadu. Strach však byl bezdůvodný. Vlastně byly jen tři lijáky: 2. srpna napršelo 13 mm, 12. srpna 16 mm, 20. srpna 36 mm. Za celý měsíc napršelo 74.6 mm, ač průměrně naprší za srpen 104 mm. Proto na konci měsíce byl u vchodu do Poutního domu nápis: Každý ať si zaopatří vodu sám, neboť v domě není vody. V klášteře jsme měli vody dosti. Škoda, že nebyl již vodovod dokončen, poutníkům by voda přišla velice vhod. Prudké větry byly 1., 7., 19., 20. a 27. srpna. Vlaštky hojně poletovaly po 15. srpnu, když nastalo chladné počasí, zmizely a začátkem září se objevily zase. 30. srpna sekli u křížové cesty oves.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V srpnu 1929

4. bylo lidí v kostele	5300	a u sv. přijímání	1952
6. " " "	540	"	370
11. " " "	5200	"	2232
15. " " "	8400	"	3039
18. " " "	19000	"	5233
19. " " "	1800	"	1180
25. " " "	6100	"	2705
26. " " "	1400	"	966
Ve všední dny úhr.	3309	"	1594
Úhrnem	51049	"	19271
Mši sv slouženo 672.			

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v pořádných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plněc slib: L. R. z Jiří-

kovic za ochranu Boží — M. K. z Kroměříže za uzdravení bratrova synáčka a matky z těžké nemoci, za zvláštní ochranu a pomoc Boží v těžkých záležitostech duchovních i tělesných a za uchránění cti a dobrého jména — M. K. z Jevíčka za vyslyšení v duchovní záležitosti a za uzdravení — A. K. z Němčic za vyslyšení prosby — J. M. z Osyk za uzdravení syna z těžké nemoci — M. K. z Klokočí za vyslyšení prosby — M. D. z Prostějova za vyslyšení v těžké záležitosti — nej. za vyslyšení, jiná za uzdravení a pomoc v neštěstí — J. S. R. za šťastnou operaci — A. P. za vyvážnutí z nebezpečí — F. J. E. za vyslyšení — J. H. za vyslyšení — nej. za náhlé uzdravení a pomoc — A. J. uč. za uzdravení těžce nemocné sestry.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Všichni, kteří byli vyslyšeni, prosí Pannu Marii o další ochranu; J. S. z L. prosí o klid, o čistotu duše a zdraví — M. K. Z. za pomoc ve velké starosti — čtenářka Hlasů z farnosti Ostrožské Nové Vsi za uzdravení manžela — M. M. a M. K. za pomoc a sílu v utrpení — F. M. Ř. za uzdravení dítek — A. P. Z. za zdraví a vyslyšení — nej. za vysvobození z hrozného stavu — F. F. za přimluvu — nej. za ochranu — H. P. ze S. M. za ulevení v nemoci a posilu v utrpení — Těžce nemocná 13letá dcera posílá na Poutní dům 10 Kč, jež dostala na občerstvení. Ráda by k Panně Marii putovala, ale nemůže. Proto ji prosí za uzdravení, a není-li to vůle Boží, za šťastnou hodinku smrti. Bude-li uzdravena, chce vstoupiti do karmelitského kláštera. Kráčela po stopách sv. Terezičky a s odevzdaností do vůle Boží mnoho trpí. Prosí o Otčenáš a bude se za ty modliti, kteří si na ni v modlitbách vzpomenou. — Jiný nemocný píše: Zasílám maličký dárek, abych přispěl ku zvelebení stánku Naší Pomocnice. Jsem vyučeným zámečnickem, mám 22 let, ale jsem již půl čtvrtá roku nemocen. Od té doby, co jsem počal choditi do školy, jsem každý rok putoval pěšky na Sv. Hostýn, letos však již nemohu. Proto aspoň posílám nastřádanou částku na úmysl, aby se dle vůle Boží má nemoc obrátila, neb ukončila. V Hlasech, které

odebírá moje matička, jsem se dočetl o velké opravě chrámu. Ó jak rád bych zase shlédl sídlo Matičky tak dobré!

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasu do svých modliteb.

DOPISY.

Dnes mám památný den. R. 1889 tohoto dne byl jsem uzdraven na posv. Hostýně. Historie je tato: Na jaře 1885 opuchla mi levá ruka. V létě se otok ztratil. Následující léta opuchla ruka již v pozdním podzimku a v roce 1888 v létě otok se neztratil. Ošetřující lékař městský Dr. Fröhlich jednoduše ruku na dlani otevřel. Ale to nic nepomohlo. Byl jsem již gymnasiantem. Přemluvil rodiče, že mne o prázdninách - červenec, srpen - poslali do Vídně na kliniku k prof. Dr. Billrothovi. Tam jsem byl v narkose operován. Narkosa trvala od 9.—4. hod. Počátkem září vrátil jsem se domů — ruka byla zdánlivě zdráva. Po prázdninách opakoval jsem I. tř. gymn. — po vánocích se ruka otevřela a začala téci na obou stranách. Celý rok chodil jsem do nemocnice opět k Dr. Fröhlichovi, který ránu vystříkoval a lapisem - později ostřejším prostředkem - pálil. Dělo se tak dvakrát v týdnu — chodil jsem později do školy — říkal mi profesor: chodící apothéka! — Počal se o mne starati

kaplan a zkoušel podle Kneippa koupele se zelinami. Chodil jsem na porážku — a ruku koupal v čerstvém, otevřeném báchoru, — toto na předpis lékaře!

Když již lidé nemohli pomoci, rozhodla se maminka — že půjdeme na Hostýn. Stalo se tak v pátek před svátkem Naroz. P. Marie 7. září. Šli jsme s poutníky ze St. Města. V Holešově jsme přenocovali. Byl jsem 13letý a bratr ještě o 1½ roku mladší. Ráno jsme únavou zaspali. Tak jsme sami šli na Hostýn a došli jsme tam před 8. hod. — Bylo chladno. Zde v kapliče jsme se napřed modlili — potom se myli a já okoupal ruku a obvazek jednoduše odhodil. Vykonali jsme pobožnosti mši sv. nestaral jsem se o ruku. Po obědě šlo se s poutníky do Štípy, tam jsme nocovali v kostele — ráno byli na mších sv. — k jedenácté hodině stěžovali jsme si matce, že jsme unaveni, že půjdeme sami domů — a pustili jsme se Malenovicemi k Hradišti. Po 3. hod. odpočívali jsme na lukách Huštěnovských. Ptá se matka po ruce — Byla ozdravena — a od té doby je zdravá, tak že i s ní varháním. — Je tomu 40 let. Svědkové toho ještě mnozí žijí. Lékaři ale jsou již na věčnosti. Matka ještě žije.

Když byla nouze nejvyšší, byla pomoc Boží nejbližší — A. Z. Uh. H.

DOBRÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlas Svatohostýnské“.

Novinka! - Právě vyšlo! - „**Paměti sv. Ignáce z Loyoly!**“ Přeložil a poznámkami opatřil P. Jar. Ovečka T. J. - Vydal Lad. Kuncíř v Praze. Kniha malého 8° formátu o 350 stranách. Svěžitopisné vypravování sv. Ignáce o tom: „jak jej Bůh vedl od počátku jeho obrácení.“

Kniha velmi zajímavá jak pro syny sv. Ignáce, tak pro ctitele jeho; ale též velmi poučná pro pěstitele života vnitřního, duchovního. „Tolle, lege!“ — „Vezmi a čti!“

Vy máte své noviny — pro Vaše dítě jsou také noviny „**Dětský Svět**“. Věčně mladý dětský časopis vstupuje pod touto

devisou do života, aby pokračoval ve svém úkolu: bavit, zušlechťoval a poučoval mládež. Prvé číslo letošního ročníku skvěle dokumentuje úspěch tohoto snažení. Co je obsazeno v tomto jediném čísle, jež se prodává za pouhých 80 haléřů,

(ročně Kč 8.—), to mluví o opravdovém porozumění duše dítěte, které nemůže snad ani „Dětský Svět“ otevřít, aby nebylo ihned získáno. Je tu především pěkná příloha obrázková od akad. malíře Ženíška „Svatý Václav-Kníže míru“, dále obrázky: Hradčany s chrámem sv. Víta v slavnostním osvětlení za noci — Jak si představovaly děti Norimberský trychtýř, obrázek Mikuláše Aleše — Pohled s létatla na Londýn — Skupina anglických válečných lodí, tak zvaných torpédoborců -- Anglický ponorný

člun — 6 různých obrázků zvířat z krotitelského umění — Jeskyně v Sloupu ozdobené krápníky — Socha sv. Václava v zimě — Svatováclavský denár a jubilejní dukát — různé obrázky pro dílnu malých — několik ručních prací — snímky postav účinkujících v Kašpárkově koutku, dále řada pěkných povídek, básní poučného i zábavného čtení, něco i pro hádankáře, filatelisty, šachisty, atd., atd. Číslo prvé „Dětského Světa“ již vyšlo a je právě rozesíláno. Kdo jej dostal, ať všude doporučí tento nejlepší dětský časopis a vyžádá si v administraci ještě čísla na agitaci, která dostane zdarma. Kdo nedostal, objedná si rovněž potřebné množství čísel. Pište si o ně na administraci „Dětského Světa“, Praha II., Spálená ul. č. 15. Doporučujeme jej vřele svým čtenářům.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Johannesbund, Leutesdorf am Rhein:

In unbekanntem Land. Auf der Suche nach verlorenen Brüdern. 240 stran, jemná vazba 4'50 Mk. - Veliký odbyt prvních tří svazků katolické misie tiskové „Gott hinter Kerkermauern“, „Im Großstadtfängnis“, „Zuchthäusler Schmitter“ přiměl vydavatelstvo, aby je vydalo v tomto jednom svazku. Lidé v životě zklamání, vyvržení z lidské společnosti odhalují své děsné životní osudy. S velkým napětím sleduje čtenář jejich boj o Boha, Krista, církev. Mnohý, veden jsa lásky plnou rukou kněze, opět nalézá cestu k víře svého dětství. V tomto dile vidíme ubohou moderní duši skličenu pochybností a nevěrou, jak úpi o pomoc. Kniha patří do ruky každého katolíka, který by se rád nábožensky vyškolicil. Možná ji vhodně darovati k jmeninám nebo k jiné příležitosti příbuznému nebo známému, zvláště těm, kteří kolisají ve víře. Kniha má veliké poslání v katolické akci pro posílení bratří kolisajících i při zachraňování ztracených.

Talbot der Büsser. Ein Heldenleben aus unseren Tagen. Z angl. od Jos. A. Glynn-a do němčiny přeložil H. Huthmacher S. J. 96 stran s 5 obrázky, cena 2 Mk. - Kdo přečetl nějaký krátký životopis tohoto zvláštního muže-dělníka, bude si jistě přát zvědět něco bližšího o onom svatém kajcínku. Zde se podává zevrubně jeho život. Kapitola o smutném mládí a věku jinošském nepřečte čtenář bez soucitu. Stojí tu před ním ubohý, mladý muž, oddaný zcela alkoholu. Slyšíme to z úst jeho příbuzných a přátel, kteří ho přežili. Jak se to vztahuje snad na vlastní ovot čtenářův! A jak teprve musí se obdivovati žinomu hrdinnému rozhodnutí k dokonalé změně života! Skoro by zavrhl tvrdý, kající život jako nemožnost, kdyby tu nebylo neklamných svědectví. Tichý a skrytý před světem, jest pravým hrdinou, ovšem ne takového druhu, jež oslavuje dnešní svět. Bojoval velmi těžký boj sám se sebou až k slavnému vítězství. Byl to svatý dělník. Kéž jest vzorem všem našim dělníkům!

Zuchthäusler Schmitter. Von Pfarrer Berghoff. 84 stran, brož. 40 Pfg. - Jest to pohnuté líčení života mladého muže z velkoměsta. Po ztraceném mládí a neúspěšně a špatně strávenými lety jinošskými a mužnými následuje trest, jenž po mnoha bojích způsobil, že se mladý muž odtrhne od temné minulosti. Sympaticky působí na čtenáře smíření jeho s církví sv., dojemně pak znovunalezení statečné manželky. Dilko jest pravou obranou církve, jež jedině může řídit a utvrdit život lidský. Tento obraz případně vysvětlí v celém vypravování.

Gott hinter Kerkermauern. Von einem Strafanstaltspfarrer. Cena 30 pfg; stran 80. - Spisovatel podává v knížce 4 rozhovory kněze s vězni; cena dílka tkví právě v tom, že rozmluvy čerpány jsou z vlastní zkušenosti. Rozmluva začíná vesměs vyličením bludného života vězňů, kteří různými, v dnešní době obvyklými důvody omlouvají své poblouzení u víře a dokonce snaží se dokázati nemožnost věřiti. V druhé části rozmluvy kněz usvědčuje pobloudilý z klamných názorů, pádně vyvrací liché jejich námitky, způsobem laskavým přivádí nešťastníky k uznání viny jako základu jejich pádu a uvádí je konečně na cestu smíření s Bohem a církví sv. Výborná příručka nejen pro duchovní, nýbrž i pro laiky, kteří naleznou v brožurce příklady, jak zachraňovat zbloudilé spolubližní slovem laskavým, ale přesvědčivým. Vřele doporučujeme!

Verlagsanstalt Benzinger & Co. A. G. Einsiedeln:

Sei stark! Ein Weckruf zum Leben. Von Dr. Joseph Könn, Pfarrer in Köln. Stran 68. - Nadmíru vhodná knížka pro mládež mužskou, již sám spisovatel dílko věnuje. V 16 hlavách, jež vesměs jsou rozděleny v tři průhledné body, připomíná zkušený spisovatel jinochům význam sebevýchovy, mluví o čistotě, připomíná její nepřátele i prostředky k jejímu zachování. Jedná dále o závažné otázce mladíkově — volbě povolání a poněvadž knížka jest věnována mládeži ve světě žijící, pojednává samozřejmě o sňatku křesťanském. Dotýká se otázky sňatek předcházející — známosti a ukazuje, jaká má známost a láska býti a které vlastnosti jsou jí záhubné. Nanejvýš doporučitelné všem našim katolickým jinochům a těm, kteří pro ně pracují. V brožurce naleznou kněz hojně myšlenek k přednáškám ve spolcích i pro stavovské kázání k mládeži.

Exerzitienbüchlein. Eine Anleitung zur fruchtbaren Abhaltung der hl. Übungen. Von Dr. Jos. Könn, Pfarrer in Köln. Stran 60. - Účel spisku udává sám spisovatel — má to býti návod k užitečnému konání duchovních cvičení. Toho účelu jistě dosáhl, podává ve stručných, myšlenkově zhuštěných hlavách vznik exercicií a jejich prvotní účinky, jejich podstatu a podmínky, aby dosáhly pravého výsledku. Dále uvádí účinky exercicií řádně konaných a prostředky k vytrvalosti v oněch totiž dobrých a bohumilých předsevzetích, na nichž se ustanovil exercitiant v duch. cvičeních. Výborný návod předně pro ty, kteří chtějí po prvé konat duchovní cvičení; neméně však prospěšný všem těm, kteří pravidelně je konají, aby si připomněli jejich hluboký význam a tak z nich čerpali užitek. Konečně velmi vhodný spis k propagaci duch. cvičení, tohoto moderního prostředku církve katolické k duchovní obrodě lidstva.

z Kanovska — Památce † Ter. Zdařilové z Kralic — J. a Ver. Krabicovi, M. Karlovice — N. N. ze Sýkorce — F. B. z Olšovice — Beseda Sv. Josefská z Prostějova — N. N. z Ostravy — Manž. Novákovi z Brna — A. Kotoučová z Brna — Ing. Karel Švejda, Ml. Boleslav — L. K. Znojmo — A. Dokoupilová, Bystrošice — Fr. Švábeník, prof., Král., Pole — M. Vachová, Brno — N. N. z Prasklic, z Poruby, Žákovice, Opatovic, Kozlovic, Brna, Nemotice, Hranic — N. Brňovjáková, Val. Meziříčí — Far. úřad, Štítná n. Vl. — Far. úřad, Zdounky — Cyril Bojar, Radějov — Dp. Karel Jeřábek, Líšeň u Brna — Ed. a A. Zasměta, Pustějov — Far. úřad, Zdounky — J. Obolecký, Vítkovice — Česká menšina v Březové n. Svít. — Far. úřad, Štítná n. Vl. — Joza Šarapaiková, Praha — Filom. Kořínková, Brodek — Bož. Hrubá, Zlobice — Manž. Zasmětovi, Pustějov, Slez. — Čeští poutníci z Nov. Jičína — Petr Janák, Kozlovic — Far. úřad, Štítná n. Vl. — N. N. z Kostelce na Hané — Fr. a Terez. Röslerovi, Mor. Ostrava — Ed. a M. Zasmětovi, řidičí učitel v Pustějově, Slezsko — Alois Kopecký, far., Želechovice n. Běž. — Rud. Zasměta, far., Pustějov, Slezsko — Manž. Zasmětovi, Pustějov, Slezsko — F. Novotná, Těšice — M. Kalousková, Brno — 90 Kč: N. N. Jaroměřice u Jevíčka — 80 Kč: N. N. rod. z Tučína — N. N. ze Žákovic — 60 Kč: Moravští dělníci z Valašska, zaměstnaní ve vinohradech v Bratislavi — N. N. z Brna — N. N. Nové Zámky — 52 Kč: Čten. Hlasů z Rybí u Štramberka — Po 50 Kč: A. Švrčková z Dobré u Frýdku — N. N. z Třebětic, Olomouce, Osíčka, Brodka, Lišně, Nemetice, Rusav., Roština, Kbel — J. Valčíková, Ludslavice — R. Martinů, řidičí učitel v Šenově, Slezsko — L. Sklenářová, Braňejov — J. Pavelková, Malá Lhota — J. Bartoniková, Rokytice — N. N. na poděk. za vyslyšení — K. Fröhlichová, Brno — A. Macháň, Zlín — A. Stachová, Mor. Ostrava — N. N. Prostějov na poděkování — A. Sýkorová, Nová Ves — N. N. Nová Ves u Mor. Ostravy — Fr. Hanák, Vizovice — M. Muroňová, Janovice — Fr. Čápková, Břest — L. Riedl, Mařatice — M. Šenková, Přerov — Fr. a Ant. Hengl, Chicago, Ill. — Jos. Šrubař, Bystřice p. Host. — K. V. na poděkování za uzdravení dítěte — Fr. Čápková z Brna — Al. Plšek, Brno — A. Školová, Praha — N. N. rod. z Osíčka — M. Metlická, učitelka — N. N. z Janova — M. Kovářová, Tovačov — Fr. Šebesta, Podhr. Lhota — N. N. z Břestu — Poutníci z Nov. Jičína — N. N. Chylice — M. Motlochová, Šenov — N. N. ze Smržic, Prosenic, Zubří, Slavkova, Starnova, Šakvic, Břestu — Rod. Zatlouková, Olomouc — N. Viesnerová, Kozlovic — N. Staněk, Otaslavice — J. Mikalová, Mrlínek — Far. úřad, Skalice u Frýdku — M. Vrtílková, Vyškov — A. Sketová, Přerov — Rod. Domanských, Fryšták — Manž. Kučerovi, Vše-

mina — Dp. J. Bagar, novokněz z Ústí u Hranic — M. Novobylská, Kopřivnice — J. Procházka, Nětčice — B. Veidenhöfrová, Rosice — Manž. Novákovi z Brna — Manž. Mrkvánkovi z Oznice — N. N. z Vlkoše u Přerova — Ant. Slíva, Šenov — M. Ruzkop, Maková — Dp. Jos. Nezdařilík, katech. Jaktář, Slezsko — Fr. Mačkalová, Brno — J. Mojžíšková, Kunčice p. Ondř. — Dp. Fr. Blaha, far., Neplachovice — V. Zajíček, Unín, Slov. — J. Krines, Morkovice — A. Konvičková, Myslík — A. K. Kladruby — R. Tarbek, Přívov — Rod. Tomášková — L. Pospíšilová, Tučapy — Manž. Hájkovi, Polanka — L. Koželová, Vyškov — Po 40 Kč: N. Bartoník, Vrbka — K. Buránová, Pašovice — Čten. Hlasů z Chomýže — Poutníci z Kopřivnice — Petr. a Ap. Orságovi, Nový Hrozenkov — N. N. Holešov — A. a Fr. Gregrový, Přerov — J. Zatloukal, Cisařov — J. Drobná, Nové Město — Fr. Svítlová, Nové Město — Rod. Třídová, Rataje — N. N. Brodek u Přerova — M. Janková, Fryčovice — Fr. Frank, Slavkov u Brna — K. Brzobohatá, Napajedla — M. Štětinová, Třebovice — B. Potěšilová, Kozojidky — K. Kotková, Lubno — 38 Kč: Dp. K. Lásková, far., Tannwald — A. Skřečková, Přerov — Po 30 Kč: J. Chmelová, Plešovec — N. N. Vicov — A. Tomášová, Všechnovice — A. Kremsová, Chlebovice — A. Chmelová, Kroměříž — N. N. Fryšták — A. Vaňková, Kopřivnice — A. Binerová, Frýdek — J. a Mar. Tomanovi, Hostašovice — N. N. rodina z Brna — N. N. Vizovice — M. Losová, Brno — M. Veselá, Praha — A. Svozilová, Hrubčice — Cyr. Šrubař, Trojanovice — M. Horáčková, Chromeč — J. Novák, Prasklice na poděkov. — Ottilie Juranová, Brno — 29 Kč: N. N. Mor. Ostrava — 28 Kč: Poutníci ze Sirovic — Po 25 Kč: N. N. Václavovice na poděk. — Dp. Fr. Segefa, děkan, Uherčice — N. N. Nelešovice — N. N. kněz ze Slovácka — J. Kocián, Trojanovice — A. Prčová, Kaňovice — Ž. B. Kroměříž — 23 Kč: R. Dulníková, Hrozenová Lhota — 20 Kč: Fr. Bernovská, Chvalkovice — A. Juříčková, Kroměříž — Manž. Gerlovi, Kladruby — Fr. Čápková, Bilany — Fr. Marvanská, Hodonín — M. Vojáčková, Kvasice — M. Havelková, Bohunice — N. N. Ludslavice — N. Pospíšilík, Ludslavice — M. Minářová, Kelč — J. Procházková, Kelčany — J. Veisek, Machová — Rod. Glossová, Domanín, — Fr. Vacová, Kožušany — N. N. Nahošovice — L. Ebenhöch, Hodonín — Fr. Sámková, Brno — Ž. Martochová, Hustopeč n. Bečv. — Fr. a A. Melkovi, Myslivice — N. N. Sušice — J. Křenek, M. Karlovice — Rod. Jalůvková, Větřkovice — N. N. Nový Jičín — Čten. Hlasů z Buku — A. Dušová, Frýdlant nad Ostr. — M. Čelechovská, Kostelec na Hané — A. Vlácil, Dobromilice — A. Horák, Blatnice — P. Jeřábek, Luhačovice — A. Hlaváčková — M.

Pokračování darů na příloze.

†

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Viktorie Číhalova z Huštěnovic.

Josefa Petrová ze Slopného u Vizovic.

Marie Kozubíková ze Slopného u Vizovic.

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost pouťníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Methoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci - **Cena 5,- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého Italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo

§ povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Vytiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

Vincenc Kubín C.S.S.R.: Svatohostýnské písničky, str. 161. — J. V.: Polské obrázky, str. 161. — Bez maminky (pokračování), str. 162. — Za zemřelým kanovníkem Janem Daňkem, str. 164. — Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth (pokračování), str. 165. — Jindřich Hrbáček, redaktor „Věstníku katol. učitelstva čsl.“: Sv. Hostýn, str. 166. — Jak působí naše řeholní sestry, str. 169. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 171. — Poděkování, str. 174. — Prosby, str. 175. — Dopisy, str. 175. — Cizojazyčná literatura, str. 175. — Dobrá četba, str. 176. — **Vyobrazení:** Zesnulý pan kanovník Jan Daňek, str. 164. — Pouť rekrutů, str. 167. — Zvedání hlavního oblouku nové vazby, str. 169.

Přátelům Sv. Hostýna.

Po krásné Dušičkové pouti zavládá na Sv. Hostýně ponenáhlu zimní klid. Pracuje se ještě na vodovodu, dokončují se práce u Vodní kaple; žel Bohu, není tam ještě vše hotovo, ale doufáme, že příštím jarem bude u Vodní kaple vody dostatek. Pramen pro vodovod je nyní daleko silnější než byl před několika měsíci, zdá se tedy, že Poutní dům, hotel i útulna budou mít dosta-

tek dobré vody. Stavba nové silnice je zadána, s pracemi se začne ještě letos. Mnoho se za letošní rok vykonalo, ale zbývá ještě mnoho. Srdečné zaplat Pán Bůh všem, kteří nám svou štedrostí byli nápomocni. Je i všechny ostatní poutníky a příznivce prosíme, aby nezapomněli na Sv. Hostýn.

Duchovní správa.

DARY.

Na kostel: Msgr. Josef Kuča, děkan, Opava, 3.000 — 1000 Kč: N. N. z Lulče 200 Kč: Josef a A. Mikovi, Veselí n. M. — 150 Kč: M. Bajarová, Radějov — 100 Kč: Ig. Glogar, Bernartice — Farní úřad, Štítná n. Vl. — N. N. Žalkovice na poděkov. — N. N. rod. z Brusného — Jos. Payelka, Zašová — N. N. ze Zdounek, Beňova, Rymic, Životic — 70 Kč: R. Gargulák, Držková — Po 50 Kč: A. Rozenkranzová, Tovačov — Fr. Lužný, Unčovice — J. Šimek, Jestřebí — Fr. Hanák, Vizovice — J. H. Dřevohostice — Ferd. Jirčičný, kapl., Tršice — N. N. kramářka ze Sv. Hostýna — N. N. Miškovice — A. Tichá, Bratislava — Ž. Tvrdá, Jičina — Po 40 Kč: Frant. Hradil, Kozlovice — N. N. z Příkaz, Velehradu, Boršic u Buchlovic — 36 Kč: Jos. a Mar. Bartoňovi, Mořkov — 30 Kč: A. Pavlasová, Chylice — M. V. Postřelmov — J. Duchoň, Opatovice — 25. Kč: Lad. Sigmund, Kobernice — Po 20 Kč: J. Rozkopal, Kobernice — J. Velcl, Třebětice — J. Kníž, Zlechov — A. Gottwaldová, Vsetín — M. Rufíková, Milotice — Dp. Jos. Hradil, Soběchleby — Jos. Hodák, Mořkov — Fr. Polášková, Lipina — M. Kovářová, Vlčnov — F. Ch. Prusinky — V. Dočkal, Zastávka — M. Bělková, Tvorovice — A. Váňa, Skalička — N. N. z Dol. Tešic, Kurovic, Pavlovic u Přerova, Mrlínka, Franc. Lhoty, Skrbně, Val. Klobouk, Vítkovic, Kurovic, Brna, ákovic — 15 Kč: N. N. Dol. Újezd — A. Uhyrková, Bystřice p. H. — Fr. Čuba, Rajnochovice — 11 Kč: Fil. Kolářová, Polešovice — Po 10 Kč: Julie Volná, Místek — F. Strakošová, Ostopovice — M. Daňková, Dolněmčí — V. Dostálková, Bilovice — Frant. Bartošik, Kladruby — Dp. O. Pospíšil, far., Kozlovice — Jos. Pavelka, Zašová — M. Janáková, Držovice — L. Trněná, Pavlovic — M. Cagašová, Domažlice — Ž. Olšanská, Tvorovice — J. Dlouhý, Nová Ves — J. Laga, Ostrož. Lhota — J. Lang, Přisnovice — Údové sv. růžence ze

Skaličky — N. N. z Příluk, Žákovice, Strítěže, Samotíšek, Veselí n. M., Malhotic, Hostišov, Tlumačova — 9.20 A. Dolák, Radotín — Julie Volná, Místek — Po 5 Kč: A. Glingarová, Místek — A. Mikesková, Nová Lhota — M. Novosádová, Radvanice — M. Hrubá, Kunovice — Frant. Turčín, Ostrož. Lhota — Fr. Duda, Částkov — J. Padová, Hodonín — N. N. z Laškova, Kunovic, Malé Lhoty, Količina, Kelče — A. Glingarová, Místek — L. Staněk, Měrovic 20 — Dp. R. Tkáč, kapl. v Karviné, Slez. 10 — Fr. Sedláček, Začany 10 — V. Kelner, Vsetín 10 — A. Chromiková, H. Lideč 30 — Far. úřad, Hoštice 5 — K. Turánková, Praha 10 — J. Dostál, Příbor 10 — J. Obrtelová, Henčlov 50 — A. Andrášková, Přerov 20 — M. Lochmanová, Třebětice 20 — M. Březinová, Bludov 15 — Frant. Remíková, Lubné 6. — A. Michňáková, Ostravice 20 — M. Heidenreichová, Kostelec 15 — K. Dračáková, Jaktar 10 — Dp. J. Janák, far., Rázová 20 — Fr. Kaistura, Přívoz 10 — A. Jemelková, učit., Velká u Hranic 100 — Fr. Krumpolec, Fr. Lhota 5 — Fr. Hanák, Vizovice 50 — J. Honaizrová, Vítkovice 20 — J. Ticháčková, Troubky 20 — A. Pluhařová, Rokytice 10 — Fr. Hašová, Kunovice 20 — A. Köhlerová, učit., Koryčany 100 — M. Pávová, Praha 5 — Fr. Štěpaníková, Vel. Ořeňov 10 — M. Segeflová, Starojická Lhota 30 — Š. Kellerová, Raková 10 — A. Vymětalíková, Soběchleby 30 — Fr. Tašek, Orlová 20 — M. Nejedlá, Žižkov 10 — V. Henzl, Jaroměřice 10 — J. Šedlbauer, Vsetín 10 — N. N. Znojmo 50 — E. Příbylský, Hodonín 20 — M. Veselková, Všemina 20 — H. Brančl, Nitra 30 — M. Urbanová, Hranice 5 — Dp. L. Zamykal Olomouc 20 — nejmenovaní manželé 1800 — K. Richt, bank. řed. 400.

Na hlavní oltář: J. Knapová, Zlaté Moravce, Slov. 100 — Manž. Fábikovi, Kladruby 20 — N. N. z Ivanč 10 — N. N. Zlechov — N. N. Vítko-

Číslo 11.

Listopad 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNÍČKY.

VI. Na rozhledně.

*Na hostýnskou rozhlednu
stoupám vzhůru svěží,
bych zřel, kolik cestíček
k Srdci Matky běží.*

*Mnoho jich jest, plničko,
kam až obzor sahá,
jednou z nich jsem putoval
k Tobě, Mátí drahá.*

*Tlyní v tiché radosti
dolů ve kraj patřím,
dovol, nechat tlumočím
pozdrav sestrám, bratřím.*

*Muži, ženy, jinoši
děvušenky čilé
pozdravy Vám posílám
od Maticky milé.*

*Chorým zdraví dáti chce,
smír těm, kteří hřeší,
kdož jdou trním života
síla je a těší.*

*Ku každému poutníku
laskavě se sklání,
provází ho v žití boj
její požehnání.*

*Co vše u Ní najdete,
teprv tady zvíte.*

*Vidte, že ji jako já
zase navštívíte?*

J. V.

POLSKÉ OBRÁZKY.

EL jsem do Polska studovat poměry na tamních poutních místech. Jak je o poutníky postaráno na Jasné Hoře? V ohledu duchovním jistě velmi dobře. Zpovědníků je dosti. Otců Pavlínů je asi dvanáct a jsou ve zpovědnících neúporni. Zpovídá se ve velkém kostele, ve všech bočních kaplích, má Jasná Hora i to, co na Sv. Hostýně citelně postrádáme - svou velkou prostranou zpovědní kapli. V obyčejné dny nemusí nikdo tuze dlouho čekat. Nevím,

jak je tomu při velkých návalech, bylo mi řečeno, že zpovídá třicet i více kněží. Při velkých poutích - odpustech jak říkají Poláci - podává se sv. přijímání venku. Kolem největšího nádvoří je krytý ochoz s mramorovou mřížkou, kde po dobu velkých návalů podává šest kněží sv. přijímání. Počet komunikantů do roka obnáší 600.000, zajisté úctyhodný počet. Nesmí se však přehlédnout, že Jasná Hora je části stotisícového města, že v ranních hodinách mnoho komunikantů je z Czenstochovy samotné. Přes to, uvedená cifra ukazuje jasně, co toto poutní místo pro celé Polsko znamená. Na Sv. Hostýně, největším poutním místě naší republiky, bylo loni skoro 82.000 sv. přijímání, letos blížíme se, po prvé snad co Hostýn zbožnými poutníky je navštěvován, 100.000 komunikantů. — Jak je postaráno o ubytování a stravování tak velkých mas? Co se stravování týče, je to asi jako u nás, většina poutníků přináší si něco s sebou. Rance, koše, kabely, zrovna jako u nás. Nevím, zda v nich jsou také poutní buchty, poutníků jsem se neptal a sám jsem se s tímto kuchyňským výrobkem po celých čtrnáct dní v Polsku nesetkal. V městě, na blízku Jasné Hory je dosti hostinců, tam se poutní oběd nebo večeře zapije herbatkou - čajem. Horší je to s ubytováním. Má sice Jasná Hora oproti Sv. Hostýnu tu velkou výhodu, že je v bezprostřední blízkosti velkého města, kde v rodinách možno najíti nocleh. Jsou tu i menší noclehárny, které vedou řeholnice různých kongregací, ale zdá se, že to vše nedostačuje. Otcové Paulíni dokončují právě stavbu dosti rozsáhlého poutního domu, ale viděl jsem a vycítil také z rozhovorů, že zde je ještě bolavý bod. Něco takového, jako je náš Poutní dům jsem ani v Czenstochově, ani jinde v Polsku neviděl. S ubytováním a stravováním u sester Magdalenek jsem byl spokojen. Strava byla dobrá, postel sice jako „na pouti“, ale konečně za osm zlotých denně nemožno žádat více. — Co Jasná Hoře opravdu závidím je nádherná křížová cesta. Na hradbách je široká dlážděná cesta. Za hradním příkopem zvedá se v zeleni stromů čtrnáct velkých mohyl, které na svém vrcholu nesou bronzové sochy v nadlidské velikosti. Je to krásná umělecká práce budící k zbožnosti. Tu křížovou cestu Polákům závidím.

Město Czenstochova nechová mnoho památností. Několik starších pěkných kostelů, nová katedrála, která není ještě uvnitř vybavena, toť asi všechno. Náměstí je velké, rovné jako stůl. Právě se tam odbyval výroční trh. Překvapilo mne množství prodáváčů - židů. Ještě horší byl dojem druhého dne. Byla to sobota - šábes - na celé cestě z Jasné Hory až k nádraží neviděl jsem ani jednoho obchodu otevřeného - všechno v rukou židovských. Bolestný problém pro Polsku a pro každého kdo Poláky miluje.

BEZ MAMINKY.

Z DENÍKU SIROTKA.

(Pokračování.)

Přítel Max.

Teta M . . . dostala předvolání, aby přišla se mnou do rodné obce na radnici. Pán řekl tetě: „Váš muž je prohlášen za opilce. Fricek musí pryč“. Teta napřed ze sebe ani slova nemohla vypravit. Konečně řekla: „Chcete mi přece Fricka vzíti?“ Úředník odpověděl: „Musím k vůli vašemu muži. Jest mi to líto. Víím, že jste hodnou ženou“. Teta prosila, plakala. Nepomohlo nic. Úředník se ani slzami nedal pohnouti, ani tím, že ho ujišťovala, že má ráda Fricka jako sama sebe. Musili jsme místnost opustiti. Za několik dní přišla starší paní a mne odvedla. Teta M . . . při rozloučení ve-

lice plakala. Musil jsem jí slíbiti, že ji budu často navštěvovati. Nová teta byla zlá. Pravila: „Myslíte si, že se u mne nenají?“

Nová teta neměla ke mně odporu, ale také mne neměla ráda. Často bručela. Když jsem se jí na něco otázel buď odsekla, neb mlčela.

Byl tam se mnou ještě jeden hoch. Jmenoval se Max. Matka mu zemřela. Otec již dávno odešel do světa.

Max byl o rok starší než já. Hned jsme se spřátelili. Spolu jsme spávali na sýpce pod střechou. Slamník ležel na zemi. Byli jsme přikryti koňskou houní. V zimě nám

bylo velice zima. Sněžilo a přelo na nás. V noci po nás běhaly krysy i po našem obličej. Zažil jsem mnoho strachu. Schovával jsem si hlavu pod houní. Max nic nepozoroval. Spal.

Nový strýc byl dobrá duše. Nebyl hrubým, ale veselým. Rád si popil. Žena to však ráda neměla. Proto se často mezi sebou hádávali. Večer mohl strýc vypít čtvrtku pálenky, ale ne více. Když chtěl více vypít, poslal mne nebo Maxe do krčmy. Bylo tma. Strachu jsem neměl, protože mne dříve nikdo nestrašil.

Jedenkrát jsem byl dopaden od tety. Ohmatávala mi kapsy a našla tam láhev. Dostal jsem několik pohlavků, na které nikdy nezapomenu.

Pro pálenku jsme přece chodili. Neboť strýc byl dobrý. Postavili jsme láhev za dveře. Strýc vyšel a donesl si ji. Přece to vyšlo na jevo. Byli jsme pořádně zbiti. Strýc nám nemohl pomoci. Měl sám velký strach před ženou. Vynalezli jsme novou cestičku. Řekli jsme tetě: „Půjdeme na vodu“. Vzali jsme konev. Konev jsme nechali u pumpy a rychle jsme běželi do krčmy. Láhev jsme velice dobře zacpali a vhodili do konve s vodou. U dveří jsem zavolal: „Mám přinést vodu do světnice, nebo ji nechat venku?“ Když odpověděl strýc: „Nech ji venku aby byla studená“, věděl jsem, že teta je v pokoji. Když zvolal: „Dones ji, věděl jsem, že teta je ve chlévě a přinesl jsem láhev. Strýc rychle vypil pálenku.

My oba chovanci jsme se tomu smáli. Když byl strýc rozjařený, vypravoval nám strašlivé loupežnické příhody. Strýc měl tlustý červený nos. Myslím, že to bylo od pití.

Na první svaté přijímání jsem se mnoho netěšil. Měl jsem totiž dostati od pana faráře nové šaty. To věděly ostatní děti. Proto nechtěl nikdo se mnou jít. To mě velice zlobilo. Šel jsem k tetě M. . . . a u ní jsem se vyplakal. Teta mě těšila slovy: „Pamatuj Fricku, že Kristus Pán měl chudé děti nejraději“. Kaplan se postaral, aby se mnou šel spolužák.

V den svatého přijímání jsem se mnoho modlil za své zemřelé rodiče, za zemřelého strýce a za tetu M. . . . Odpoledne jsem byl u ní na kávě. Měla i bílé pečivo.

Strýc byl také doma. Nebyl opilý. Do konce i se mnou vlídně mluvil. Řekl:

„Fricku, je škoda, že již u nás nebydlíš“.

Bylo půl roku po Bílé neděli. Když jsem šel opět jednou na návštěvu k tetě M. . . . , zastavil jsem se přede dveřmi. Slyšel jsem malé dítě uvnitř plakati. Když jsem vešel, seděla na klíně tetině docela malá živá loutka s maličkými prstečky. Teta zvolala plná radosti: „Fricku, nyní máme sami chlapečka, dal nám jej Pán Bůh“. Nemohl jsem se na něho dosti vyndívat. Teta mi vypravovala: „Ani by sis nepomyslel: strýc již nepije pálenky. Když ponejprv vzal dítě do náručí, řekla jsem mu: „Muži, pro toto dítě nech pít! Bylo by šťastné“. Muž mi řekl: „Ženo, již jsem to zkoušel, ale nemohu nechat pít. Je to těžké“. Dodala jsem mu odvahy: „Muži můžeš. Myslíš si, že to byla maličkost, co jsem já za tolik roků vytrpěla?“ Šel do kuchyně, vzal ze skříně láhev. A — rozbil ji na kusy. A co si myslíš? Strýc dodržel slovo. Nyní jsme šťastni. Myslila jsem, že jsem v nebi. Bylo vidět na tváři tety radost. Když jsem večer uléhal, děkoval jsem srdečně Pánu Bohu.

Na schodech našeho domu jsem našel 50ti haléř a ukázal jsem jej Maxovi. Z radoval se a řekl: „Kupme si čokolády a jiných cukrovinek“. Zastavili jsme se před cukrářským závodem. Já jsem se bál vejít. Hlas uvnitř mi pravil: „Nesmíš! Peníze nejsou tvé“. Max mi domlouval a táhl mě dovnitř do krámu. Utekl jsem pryč. Lehli jsme si na louce. Max mi pravil: „Ty jsi hloupý“. A já jako bych viděl matku před sebou a slyšel její hlas: „Dítě, zůstaň hodným“. Konečně jsem řekl Maxovi: „Maxe, kdyby ses na hlavu postavil, přece ti to neudělám“. Večer jsem odevzdal peníze tetě. Neřekla nic a strčila je do kapsy. Když jsme však seděli u večeře, dostal jsem o krajíc chleba s máslem víc než Max.

Když mne spatřil večer Max jak u postelě klečím a se modlím, vysmál se mi. Řekl mi: „Jdi raději do postele a spi!“ Odpověděl jsem mu: „Nesměj se! Tomu mne naučila maminka“. Max řekl smutně: „Já jsem nepoznal matky. Teta mi nikdy neřekla, že se mám modlit“. Druhého dne večer jsem mu musil předřikávati večerní modlitbu. Dával dobře pozor a brzy se ji naučil nazpaměť. Pak si klekl vedle mne a od té doby jsme se společně hlasitě

večer modlívali. Teta a strýc jistě slyšeli naši modlitbu. Neboť jedenkrát večer řekl nám strýc: „Hoši, je to pěkné, že se večer spolu modlíte. Moje stará — myslil na svou ženu — řekla mi včera večer: My

se také můžeme jedenkrát modlití.“ [Odpověděl jsem: „Nemám proti tomu nic. Hned jsem musil začít. Otčenáš a Zdravas jsem ještě uměl. Dělal mi to dobře. Byl jsem jako vykoupáný“.

ZA ZEMŘELÝM KANOVNÍKEM JANEM DAŇKEM.

Byli jsme velice překvapeni, když jsme večer 2. října dostali úmrtní oznámení, že téhož dne po půlnoci vydechl šlechtinou duši kroměřížský kanovník Jan Daněk, velký příznivec Sv. Hostýna a ctitel Panny Marie Svatohostýnské. Zasvětil celý svůj život práci pro náboženské a hospodářské povznesení lidu. Nebyl spisovatelem, ani učencem, ale dobrodincem chudiny, byl knězem, jehož veškeré působení bylo dokladem, že kněz za dnešní doby nábožensko-mravním vlivem v rodině, ve škole, a v celém životě křesťanském láskou a s ní plynoucí snášenlivostí, jakož i konečně hospodářskou prací pro lid může získati široké jeho vrstvy, jakož i rozváznější živly mezi inteligencí.

Pocházel z Fryštáku u Holešova, z rodiny sice nezámožné, ale pro svůj vzorný život všeobecné vážnosti se těšící. Ušlechtilost jeho povahy, jeho lidumilnost a horlivost v plnění povinností získaly mu srdce všech hned v Kralicích u Prostějova, kam

se dostal za kaplana. Pravou činnost rozvinul však v Hovězí u Vsetína, kde byl farářem od 1888-1904. S pomocí dobrodinců opravil úplně schátralý kostel, takže nyní vévodí celému kraji. Misiemi a rozmanitými pobožnostmi pečoval o rozmnožení návštěvy chrámu Páně, a podařilo se mu získati 45 jinověrců církvi katolické. Maje soustrast s chudými dětmi, které zvláště v zimě musily až dvě hodiny choditi do školy, přičiňoval se o vánoční nadílku šatstvem a obuví a založil s pomocí dobrodinců r. 1896 polévkový ústav.

I na poli hospodářském rozvinul velkou činnost. Za pomoci státních a zemských úřadů pečoval o zalesnění pustých strání, o regulaci Bečvy, o ohrazení horských bystřin, jakož i o dobytkařství, ovocnářství a lukařství. Pořádal schůze a radil rolníkům, jak by mohli hospodářství zlepšiti. Jeho přičiňováním byla v Hovězí roku 1892 založena Raiffeisenka a r. 1893 hasičský sbor. Nelze vyličiti, s jakými city se farníci hověžští

roku 1904 se svým duchovním správcem loučili, když se ubíral na nové působiště do Jevíčka, kdež pokračoval ve své horlivé činnosti. Těšilo ho to, že je milován od svých farníků. Když byl vyznamenán pro své zásluhy zlatým křížem s korunou, dlel právě na Sv. Hostýně. Když se o vyznamenání dověděli měšťané jevičtí, hned mu poslali na Sv. Hostýn telegraficky gratulaci. Právil: Ani mě tolik netěší samo vyznamenání, jako to, že mne mají měšťané tak rádi, že mi k tomu gratulují.

K Sv. Hostýnu lnul od svého mládí. Jako student jest zapsán v knize poutníků. Chodíval o prázdninách z Fryštáku s poutí intelligence, která chodívala každoročně od r. 1866 a teprve asi přede dvěma léty zanikla. K těmto poutníkům se přidružoval spisovatel Frant. Bartoš, rodák z nedaleké Mlatcové. Když slavil jako farář v Hovězí desáté kněžské jubileum r. 1890, svolal své spolužáky k Panně Marii na Sv. Hostýn. Jako farář v Jevíčku přijížděl velmi často na Sv. Hostýn, horlivě pomáhal ve zpovědnici i na kazatelně a jevil takový zájem o Sv. Hostýn, že r. 1918 byl zvolen do výboru Matice a po smrti Adolfa Jaška se stal jejím jednatelem. Při valné hromadě podával zprávy o činnosti Matice za uplynulý rok, jak to činíval dříve „probošt“ Stojan. I jako kanovník kroměřížský, pokud mu čas a zdraví dovolovalo, přijížděl z Kroměříže na větší slavnosti a podporoval každou myšlenku o zvelebení Sv. Hostýna. Jeho jednatelské zprávy byly uveřejňovány v Hlasech Svatohostýnských. Kromě toho

jest jeho kázání, které měl 21. srpna 1921 v ročníku XVIII. Hlasů a řeč při odhalení desky na počest zem. arcib. Stojana v ročníku XIX. Hlasů. Do korunovační knihy napsal článek: Světelné průvody na Sv. Hostýně.

Po několik let míval v Ludslavicích na sv. Václava slavnou mši sv. u kons. rady vdp. Augustina Neorala, člena výboru Matice Svatohostýn. Letos mu přísluhoval pokladník Matice konsistor. rada Antonín Dosedla s kroměříž. katechetou Fadrusem. Když se vracel do Kroměříže, uklouzla jednomu z jeho společníků otázka, zda budou všeci tři příštího roku opět slavit sv. Václava v Ludslavicích. Monsignor Daněk, čtyřiasedmdesátiletý, neodpověděl. On, který ještě v úterý byl dopoledne i odpoledne v kostele a k večeru vyšel na malou procházku, sotva tušil, že zemře ještě v oktáv sv. Václava. V noci udělalo se mu zle, upadl do bezvědomí, lékařská pomoc ukázala se marnou; monsignor Segefa udělil mu svaté pomazání. Ochrnutí plic učinilo kolem druhé hodiny s půlnoci konec jeho životu. Nebožtík říkával, že je od stavu. A jako jeho otec za stavem tkal, tak v Pánu zesnulý osnoval po celý život nové a nové plány a jako činorodá povaha je také prováděl. V pátek o 9. hodině byla tělesná schránka nebožtíkova v kanovnícké residenci vykropena a po zádušních hodinách a rekviem u sv. Mořice na zdejším hřbitově za účasti 80 kněží k odpočinku uložena. Duši jeho rač Pán Bůh oslavit.

Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava.

KONNERSREUTH.

(Pokračování).

1. února 1927 jsem dostal pozvání k první pouti do Lisieux, která se měla konati od 19. — 22. dubna. Lisieux! To slovo mne, poutníka konnersreuthského, zrovna očarovalo. „Mám putovati k hrobu sv. Terezičky, která tak zázračně pomohla Rézi! A to ještě v tak příhodnou dobu: ve velkonoce! To lze vhodně spojit s Konnersreuthem!“ Dlouho jsem nepřemýšlel, ale hned jsem přihlásil se k pouti. Za týden jsem obdržel odpověď. Za cenu třetí třídy mi pořadatelstvo dalo lístek druhé třídy, pravděpodobně proto, že jsem byl jediným poutníkem z Československa.

S touhou jsem očekával pašiový týden. Hlučinský kaplan P. Svoboda se ke mě připojil na cestě. V Praze jsme navštívili bohoslužby v Emausích a přes Plzeň jsme jeli do Chebu. Tam jsme nocovali v klášteře Křížových sester, u nichž jsem měl dvě známé chovanky z Vítkovic, jednu žačku a jednu soďáčku.

Skoro ráno na Zelený čtvrtek pospíchali jsme autem do Konnersreuthu. Ubytovali jsme se v hostinci „U bílého koně“, a šli jsme hned do chrámu Páně. Při mši sv. jsme byli oba v rochetkách v presbytáři a dostali jsme od p. faráře sv. přijímání. V těch dnech mimo jiné meškali v K. prof. dr. Wutz z Eichstátu, prof. Pabstman z Bamberku, dr. Specht a j., s nimiž jsem se hned seznámil. Na Velký pátek byla Rézi velice sesláblá a krvácela ze všech ran: ze srdce, z trnové koruny, z očí, z rukou a nohou. Odpolední návštěva byla jednotlivcům dovolena jen na krátkou dobu. Kněží směli hned dopoledne přihlížeti k ukřižování.

Nelze vyličit, jak to bylo dojemné! I večer jsem směl ji navštívit. Byl jsem svědkem, když prof. Wutz a prof. Pabstmann se ji otazovali na vše, co viděla a slyšela. Prof. Wutz, jako znatel východních řečí se velice zajímal o slova, která mluvil Kristus Pán na kříži. Prof. Pabstmann měl zájem o duševní zjevy.

Musili často Rézi z extase násilím vytrhovati a trvalo to dlouho, než jim na otázku odpověděla. Oba si zaznamenávali její odpovědi.

Potom Rézi usnula a dlouho klidně spala. Ráno na Bílou sobotu s touhou čekala na sv. přijímání. S pražským minoritou P. Urbanem jsem doprovázel nejsv. Svátost oltářní do jejího pokoje. Ležela v čistých, nezakrvácených peřinách, jsouc vysílena událostmi včerejšího dne. „Spasitele! Spasitele!“ sténala ustavičně. S největší úctou a láskou přijala Tělo Páně. Farář zpozoroval krev na dlaních a tázal se matky: „Od kdy má zde krev?“ Před tím totiž měla Rézi rány jen na vrchní části rukou ale ne na dlaních. „Rézi! Co na to říkáš? Rány jsou na obou stranách“. „Nic! Ale Spasitel měl v sobotu pokoj. A já nemám pokoj“, odpověděla. Cítila ještě bolesti!

Každému, koho jsem na náměstí potkal, jsem vypravoval, že Rézi má rány na obou stranách rukou. Všichni měli radost.

Odpoledne jsem se rozloučil s rodinou Neumannovou a dodal jsem: „Nyní jedu do Lisieux, k hrobu sv. Terezičky!“ Matka řekla: „Škoda, že není Rézi při úplném vědomí. Jistě by měla radost a poslala by jí pozdrav“. „Bude-li možno, přijdu opět“ odpověděl jsem. Modle se růženec kráčel jsem při krásném počasí k Waldsassen. Tu najednou přijel na kole mládenec a volal na mne: „Počkejte chvíli, Důstojnosti!“ „Buďte tak dobrý a přineste Rézi několik růžových lístků s hrobu sv. Terezičky!“ „Velice rád“, odpověděl jsem. V noci jsem jel do Karlsruhe, kde byli shromážděni všichni poutníci do Lisieux. K velké radosti jsem se tam shledal se dvěma poutníky, kteří byli se mnou r. 1926 v Lurdech.

Pokračování.

Jindřich Hrbáček, redaktor „Věstníku katol. učitelstva čsl.“

SV. HOSTÝN.

MĚL jsem letos příležitost pobýti na Sv. Hostýně několik dní a tyto opravdu počítám s těmi, jež jsem ztrávil o svato-václavských dnech orelských v Praze k nejradostnějším z celých letoších prázdnin. Vždyť na Sv. Hostýně jest krásně, velmi krásně. Jsme vysoko nad naší Hanou, již v horách, ale přec jsme jako doma. Snad proto, že jsme tak blízko Té, kteráž divy tvoří.

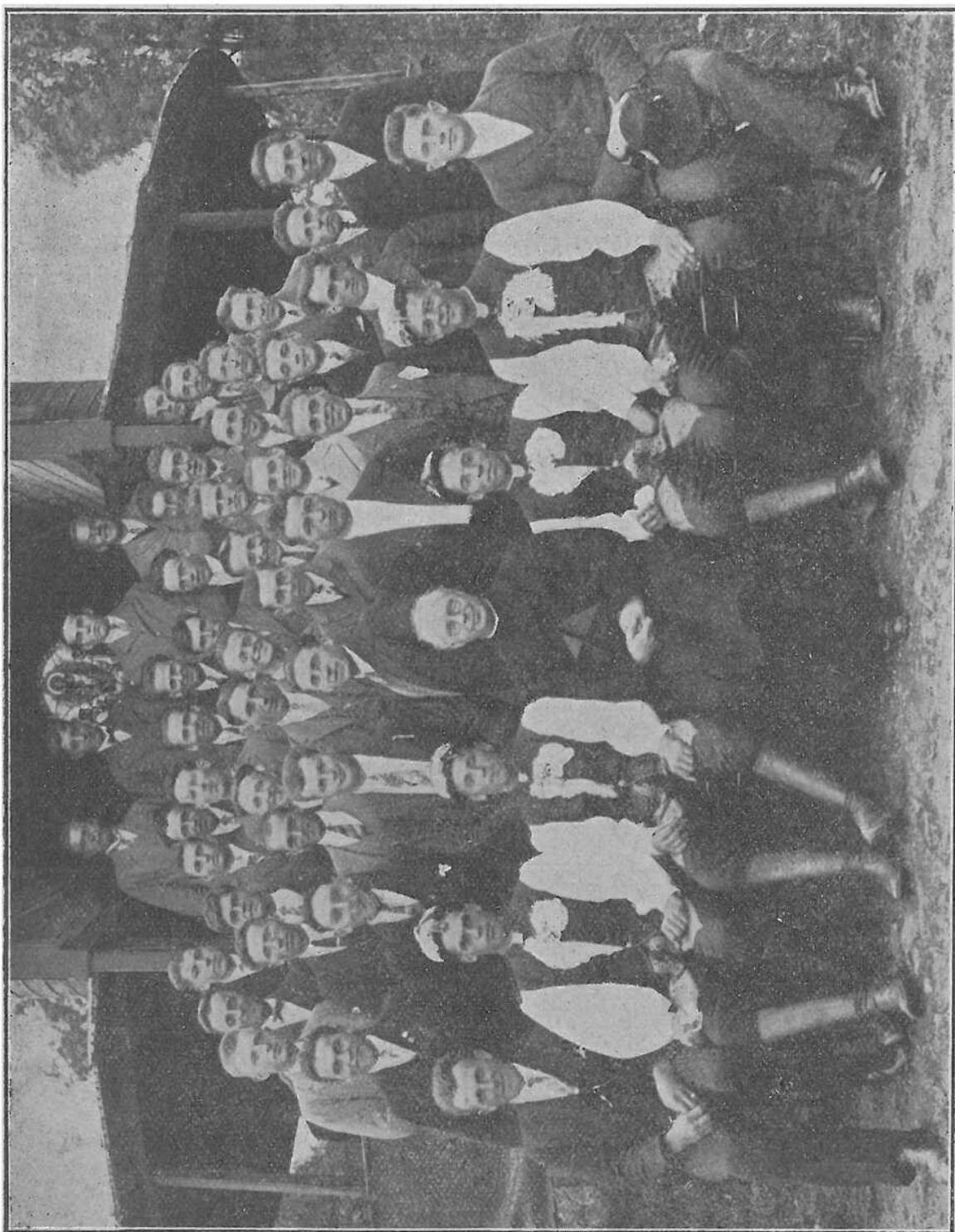
Jak krásně se zde přemýšlí. Myšlenky táhnou se hlavou takřka proudem, proudem

širokým však tichým, klidným. Takový jest také lepší, prospěšnější než horská bystřina, divoká, prudká, přinášející spíše zkázu než dobro. Kdybych byl básníkem, pověděl bych, co vše vypráví posvátná hora, co stromy, jež na ní rostou, co potůček, jenž z ní vyvěrá. Jako novinář, zvyklý jen na strohý sloh, mohu napsati jen své vlastní vzpomínky na Sv. Hostýn.

U nás v Přerově jest samozřejmým, že kdo má nohy, jednou za rok se vypraví na Sv. Hostýn. Pěšky, drahou, povozem, autem. Dříve ovšem stoupání na horu

musil každý, vykonati „vlastnonožně.“ I když měl povoz, nedostal se s ním namnoze dále jako k lomu. Dnes „vyletí“ až ke kostelu autem, jen má-li odvahu svěřiti

Byl jsem na Sv. Hostýně mnohokrát jako hoch až pak jsem sem počal choditi jako učitel. Tehdy jsem s pýchou ukazoval známým schod, darovaný Spolkem

Pout' rekrutů.

svůj život stroji a má-li, jak se říká „na to“. Naše rodina tedy samozřejmě vždy také putovala a takto jsem se zde i já ocitl sotva jsem se dostal z plének. Ovšem musil mne tatínek nésti, ale přec jsem byl již poutníkem.

katolického učitelstva na Moravě: „Ten jest od nás — katolických učitelů“. Bylo to v letech, kdy v národě počalo vření, kdy počal kvas, z něhož měla vzejíti obroda dosavadní myšlenkové krise, liberální a nevěrecké. Zatím za 17 let mnoho bouří

přeneslo se nad Hostýnem, tak že dnes jsou již nadpisy z četných schodů setřeny a tedy i z našeho učitelského. Hledal jsem jej několikrát, ale marně. Pokud si ale vzpomínám, nacházel se někde, poměrně dosti ještě blízko Vodní kaple.

Na jednu z předválečných poutí nezapomenou nikdy. Bylo to v roce 1914 v posledních dnech školního roku. Tři třídy frýdlantské školy, kde jsem tehdy působil, jely v onom dni, který byl určen pro obligátní výlet, na Sv. Hostýn. Kromě mne provázeli žáky kol. V. a kol. Lev. můj dlouholetý přítel ještě z dob studií, ba lépe řečeno, skoro bratr. Zatím, co jsme se zdrželi u Vodní kaple, šel předem do chrámu Páně, vykonal sv. zpověď a když jsme i my sem dorazili, přistupoval již k sv. přijímání. Netušil, nebožák, že jest na Sv. Hostýně naposled, ba že přijímá snad naposled i sv. svátosti. Za necelé 4 měsíce vydechl svou duši pod Krasníkem, smrtelně jsa raněn šrapnelem.

Kolik různých typů lidí přichází na Sv. Hostýn! Zbožní, vlažní i takoví, kteří obyčejně se staví k náboženství odmítavě. Zde však přece všichni si připomenou svou povinnost k Nejvyššímu a modlí se. I ti, kteří již modlitby, jimž je jejich matka učila, dávno zapomněli, šeptají zde prostá slova důků a proseb.

Kult svatohostýnský jest dnes rozšířen opravdu utěšeně. Šíří jej nejen lid sám, ale starají se o jeho šíření jak povinnost jim velí, i duchovní správcové svatyně hostýnské, důstojní otcové Tovaryšstva Ježíšova s vldp. Superiorem Vraštillem v čele. „Hlasy svatohostýnské“ jimi vydávané vycházejí díky jejich přičinění dnes již asi v 7.000 výtiscích a že četná z těchto zrn padnou na půdu úrodnou, jest jisto. Rád čtu „Hlasy“. V naší rodině je čte již třetí generace. Nebožka stařenka, horlivá terciářka, mívala je vyloženy na stole neustále.

Nemohu než co nejvřeleji doporučiti nastěhovati se dle možnosti na Sv. Hostýn na několik dní. Nikdo nebude litovati výloh. Sv. Hostýn poskytne mu hojně osvěžení tělesného i duševního. Dnes, kdy je vybudován řádný Poutní dům, mohou přijíti na Sv. Hostýn k několikadennímu pobytu i celé rodiny. Pohodlí, které máte doma, zde ovšem mítí nebudete, však nemáte je ani, jedete-li do Luhačovic, neb

do jiných lázní, ba neposkytnou Vám je ani Karlovy Vary a ty přece již něco znamenají. Nemáte-li však nějakých obzvláštních nároků, můžete zde býti zcela spokojeni. Pokoje světlé, s výhlídkou do širokého kraje, pokrmy lze dostati po celý den.

Několik dam bývá zde ubytováno každoročně. I letos zde byly slečny učitelky M., Ch., G., slečna N., ošetřovatelka z Brna, pí radová G. z Brna a j. Letos zavítala na Sv. Hostýn k delšímu pobytu i spisovatelka pí M. Svobodová-Sadovská. Též některé rodiny dojíždějí sem pravidelně každoročně. Tak rodina p. řed. K. z Uh. H. bude v tomto ohledu slaviti příštího roku již desíleté jubileum. Není třeba se báti vzít sebou i menší děti na delší pobyt. Tak p. Dr. K. z Tř. měl sebou letos dva hošíky, pí G., choť ministerského úředníka, sestra dpp. bratří Štorků T. J., hošíka, mladičkého sice, ale již posluhujícího u oltáře a já dvě své ratolístky, jednu ani ne pětiletou, druhou čtyřměsíční. Vezměte si proto i Vy jiní, kteří jezdíváte na letní pobyt, z nás příklad a vypravte se příštího roku na Sv. Hostýn se vším všudy! Budete zde jistě spokojeni.

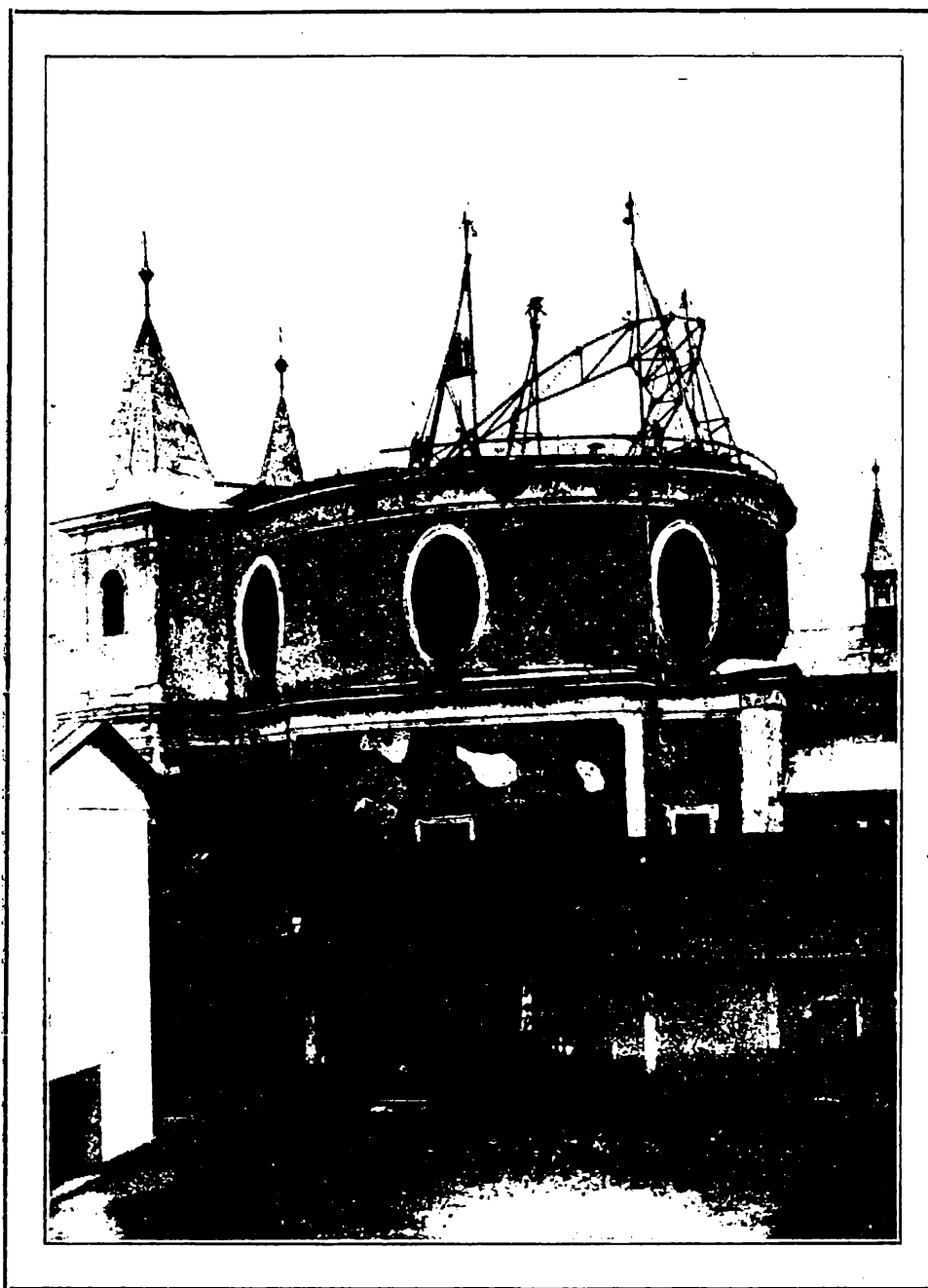
Snad nikde není tolik příležitostí prodlévati co nejvíce po celý den v chrámu Páně jako zde. Návštěvníci ji také opravdu využívají. Jsou přítomni mši sv. o půl šesté ráno, o sedmé, o půl deváté i občasným, později slouženým. Vždyť jest zde návštěvou stále několik kněží, nebera ani v úvahu exercicie, kdy sem přijde kněží několik desítek.

Slavný chrám svatohostýnský jest letos nově pokryt a to drahou mědí. Bude zářiti daleko do kraje. Snad tím více bude vábiti poutníky, by nelitovali cesty a přišli se poklonit Královně nebes.

Inženýr dohlízející na stavbu vyprávěl, že měděné pláty kryjící kostel i věže, dnes leskle rudé, asi do 25 let zčernají. Však tehdy nebude konec krásy, ale právě naopak ta se bude probouzeti z nevzhledné černě k novému životu: poznenáhlu bude se objevovat zeleň, ona nádherná zeleň, jakou vidíme na př. na chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně a na jiných památných budovách, mědí krytých. Zeleň ta zazáří jednou v oslňující nádheře, ovšem do té doby uplyne tolik let, že jen nejmladší generace dneška se toho dočká. Jak nád-

herné to zobrazení života, smrti a opětného
vzkříšení k životu novému, krásnějšímu!
|| O tom všem i o jiném přemýšlel jsem
letos na Sv. Hostýně. Přemýšlejte o tom

i Vy, kteří budete čísti mé řádky a vzpo-
meňte si na vše, až budete sami prodlévati
zde nahoře!

Zvedání hlavního oblouku nové vazby.

JAK PŮSOBÍ NAŠE ŘEHOLNÍ SESTRY.

Zpráva činnosti Sester chudých nemocných v Brně a v Praze
od 1. ledna 1924 do 31. prosince 1927.

	1924	1925	1926	1927	Dohromady
Počet nemocných začátkem roku	31	41	28	27	
Během roku nových nemocných	228	164	139	195	
Celkem	259	205	167	222	853
Z těchto nemocných bylo: mužů	33	37	31	35	136
žen	223	167	133	182	705
dětí	3	1	3	5	12

Počet nemocných:

u nichž se obstarávala domácnost	58	41	17	46	162
kterí byli podporováni	40	25	12	13	90
„ se uzdravili	81	51	59	45	236
„ přišli do nemocnic a ústavů	14	14	15	14	57
„ zemřeli	99	76	50	69	294
Služba se konala: v půldnech	2786	1355	2032	2324	8497
„ v návštěvách	2993	3879	3464	4291	14627
„ v nočních hlídkách	182	101	98	199	580

Od počátku činnosti roku 1910 až do 31. prosince 1927 bylo ošetřováno celkem 1825 nemocných.

Několik případů.

Sestra se dověděla o jisté nemocné. Šla ji navštívit. Již venku přede dveřmi zaslechla hrozné proklínání a zoufalé výkřiky. Otevřela dveře. Ubohá souchotinářka vidouc ji, vztáhla prosebně ruce k sestře o pomoc, leč její manžel volal: „Nechodte sem! Nepotřebujeme pomoci, ať zhyne! Nevolali jsme vás, nechceme jeptišku do domu!“ Sestra se rozhlédne po pokoji: Dvě malé děti plazí se po podlaze napolo nahé, třetí nemocné, půl roku staré, bledé jako zeď, pláče, chce, aby je otec choval. Otec má vařit, obsluhovat nemocnou, chovat dítě, opatrovat druhé maličké děti . . . Je obuvníkem, rád by něco vydělal, aby uživil rodinu; při práci vytahují mu nerozumné děti šidla z ruky, přehazují botky, rozmazávají ševčovskou smůlu, mažice si ji po obličejí. Otec nemaje víry, nemohl snášet déle toto hrozné trápení a proto si umínil, že udělá všemu konec. Sestra se však nedala odstrašiti jeho vyhrůzkami, ani se nedala vyhnati, nýbrž převzala jeho celou domácnost, obstarala děti i nemocnou, připravila pokrmy, a vyšla s nemocným dítětem, jemuž se stala chůvou, častěji na vzduch. Během jednoho týdne stal se veliký převrat: Do rodiny zavítal mír, víra i láska. Otec nyní mohl pohodlně pracovati a celou rodinu vyživiti. Za jeden měsíc nemocná blaženě v Pánu skonala.

*

Stařenka 82letá vzala sobě zdarma do bytu jistou ženu, která ji měla za to posluhovati. Tato ale stařenku uložila do posledního kouta a vzala si sama do bytu čtyři muže, kteří ji měli z bytu platiti. Pro ubohou nemocnou bylo to hrozné, dnem i nocí trávit život mezi takovou společností, jejíž úroveň se nedá ani vysloviti. K nemocné nebyl nikdo připuštěn, byla neustále zamčena, aby nic neprozradila. Sestra se ale tam přece dostala. Nemocná pro Boha prosila, aby byla vysvobozena z tohoto zajetí. Mezitím ale, co sestra vyjednávala o pomoc pro nemocnou, pochlubil se jeden z oněch čtyřech mužů, jak prý pomohl umírající nemocné k rychlejší smrti: Vyházel všechno z postele, dal jí hlavu nazad, natáhl jí silně nohy, a nemocná prý vydechla duši . . . Když sestra přišla, nalezla již chladnou mrtvolu.

*

Mladá matka, souchotinářka v nejvyšším stupni, byla odvezena do nemocnice. Její dva malí chlapečkové, tříletý a pětiletý, zůstali sami doma. Otec byl takovým opilcem, že místo týdenní mzdy donesl v neděli dopoledne pouze jeden pomeranč a brzy potom nechal se za plat (který ihned propil), uvězniti na místo jednoho kamaráda. Starší dítě bylo zdravé, ale mladší ubožáček měl silnou tuberkulosu a černý kašel. Tetička jejich ujala se dle možnosti ubohých dětí, ale chlapečka s tak nakažlivou nemocí nemohla vzíti k sobě, protože měla sama několik malých dětí; ležel tudíž sám v opuštěném bytě jako malý Lazar. Tetička zanesla jej do dětské nemocnice, byla ale nemilosrdně odmítnuta, že není tam oddělení pro černý kašel. Tu se ujaly sestry celé té bolestné bídy. Našly tuto rodinu krátce před odjezdem nemocné matky a vymohly prostřednictvím úřadu pro sociální péči, aby nemocné dítě bylo přijato do dětské nemocnice. Též o starší dítě se postaraly.

*

Chudobná dělnice onemocněla dlouhotrvající nemocí. Bydlela s tetou zcela slepou a hluchou, která měla nyní obstarávati domácnost i nemocnou. Nedá se ani popsati, jak obydlí následkem toho vypadalo; všechny sousedky se jich štítily. Nemocná byla delší čas od sester ošetřována a přijetí obou žen do chudobince bylo sestrami všemožně urychleno.

*

Sestry navštěvovaly přes rok sestaralou osobu, bývalou švadlenu, která byla skoro úplně odkázána na cizí podpory. Trpěla krční nemocí; pomáhaly jí v její malé domácnosti. Později však se k nemoci její přidružily tak veliké bolesti v kříži, že mohla sotva vstáti. Tu k ní docházely sestry třikrát denně, aby jí poskytl všechny potřebnou pomoc.

*

Souchotinářka, matka čtyř dětí, z nichž nejstarší bylo dvanáctileté, onemocněla na zápal plic. Její muž ve válce se tak zkazil, že se už více k ní nehlásil. Jelikož nemocná byla příslušná do cizího státu, byla odkázána pouze na soukromou dobročinnost. Dámy ze spolku sv. Josefa prosily sestry, aby se jí ujaly, samy posílaly rodině jídlo a některé z dětí vzaly k sobě. — Ubohá nemocná byla ošetřována až do své smrti.

❧

Zimní pořádek služeb Božích na Sv. Hostýně. (Od III. neděle v říjnu až do IV. neděle po velikonocích).

V neděle a svátky:

Ráno: v 8 hodin mše sv. a sv. přijímání.
v $1\frac{1}{2}$ 9 hod. kázání.
v 9 hodin mše sv. s požehnáním.

Večer: v 7 hodin litanie a sv. požehnání.

Ve všední dny:

Ráno: v $1\frac{1}{2}$ 6 hodin první mše sv.,
v 7 hodin druhá mše sv.

Večer: v 7 hodin litanie a sv. požehnání.

Poznámka: Zpovídá se mezi službami Božími a večer před sv. požehnáním. Kdo by se chtěl v jinou dobu zpovídati, není-li kněze v chrámě, zazvoní u brány klášterní. Sv. přijímání podává se při každé mši sv.

Příležitost k sv. svátostem jest po celou dobu roční.

Pořad služeb Božích o Vánočních svátcích. Na štědrý den jest v 5 hodin sv. požehnání. — Na Hod Boží vánoční jitřní mše sv. v 5 hodin. Bude obětována za všechny dobrodince Sv. Hostýna. Po jitřní mši sv. kázání, načež další mše sv. za zpěvu lidových koled. O 9. hod. slavná mše sv. s kázáním a sv. požehnáním. — Ve 12 hodin litanie a sv. požehnání. — Na sv. Štěpána v 8 hodin mše sv., kázání, pak slavná mše sv. s požehnáním. — Ve 12 hodin litanie a sv. požehnání.

Přijďte v hojném počtu poklonit se novorozenému Spasiteli v našich nádherných jesličkách, jakých snad v celé Moravě nenajdete. Za pěkného počasí přiveďte hlavně děti, způsobíte jim jistě velkou radost a do malého srdčka dětského zapadne hluboce vzpomínka na Hostýnek o Vánocích.

P. Jan Černý T. J. zemřel v Praze, když přečetl a políbil evangelium při mši sv. 27. září, právě ve slavnosti svatováclavské a byl pochován za velké účasti věřících 30. září na vyšehradském hřbitově. Narodil se v Lipníku 20. října 1871, studoval nižší gymnasium v Přerově a učitelský ústav v Brně a učitelem byl v Tršicích. Když konal duchovní cvičení na Velehradě, rozhodl se vstoupiti do řádu T. J. Byl přijat a začal noviciát 4. října 1894. Po studiích složil poslední sliby v Praze 2. února 1911. Působil na Sv. Hostýně od 1912-1917. Přišel po korunovací místo P. Soukupa, jenž se dostal do Prahy. Za války na podzim 1914 odjel do Vídně, kde byl v karanténě s nakažlivě nemocnými. Na jaře 1915 se vrátil. Na Sv. Hostýně přeložil knihu P. Hubra: *Následování svatých* a psával do *Hlasů*; tak r. 1911 uveřejnil v nich překlad P. Colomy: *Neuvoď nás v pokušení*; 1914 článek: *Loukov* a Sv. Hostýn, a vánoční črtu: *Narodil se*; 1915: *Tajemství obrazu P. M. Svatohostýnské*, přehled prvních 10 ročníků *Hlasů*, a úmrtní vzpomínky na barona Laudona, P. Perůtku a P. Polda; 1916: *Válka ve světle prozřetelnosti Boží* a *Válečné prosby ve světle rozumu a víry* a o uprchlících tyrolských; 1917: několik povídek o *Rotálech*, a do kalendáře „*Hostýnský poutník*“ napsal článek: *Svatý Hostýn za světové války*. Hlasy *Svatohostýnské* zvelebil fotografiemi. Fotografoval sochu P. M. Svatohostýnské, chrám, poutníky, skupiny poutníků a rozmanité výjevy a vůbec vše, co by mohlo čtenáře zajímat. Za čtyři léta nasbíral mnoho obrázků. Kéž mu Panna Maria Svatohostýnská jeho horlivost odmění!

Holešovský kraj píše 5. října 1929 takto o oslavě sv. Václava na Sv. Hostýně:

Oslava sv. Václava na Sv. Hostýně. Bystřičtí katolíci se účastnili v neděli jubilejní svatováclavské pouti na Sv. Hostýn. O ní musím se zmíniti jen krátce. Jeden z poutníků jda domů pravil: „Jsem rád a jsem hrdý na to, že jsem agitoval pro dnešní pouť. Škoda, že nepřišlo aspoň ještě jednou tolik lidí. Dnešní kázání p. Superiora Vraštila bylo jako šité pro nynější mládež. Kdyby takové kázání slyšela častěji, jistě by byla lepší“. A měl ten poutník pravdu. I mě se líbilo. Po krátkém úvodu o sv. Václavu popsal p. Superior ctnosti

sv. knížete na základě básně:

Ryzí jak zlata třpyt,
pevná jak z ocele
a čistší nad křišťál
má duše tvoje být!

Dle příkladu sv. Václava má být každý mladík a každá dívka ve vykonávání svých náboženských povinností důsledná, nekompromisní. Nemá se ohlížeti a říkati, co by řekl ten či onen, když budu dle víry žíti. Jako sv. Václav má katolík své povinnosti plniti bez bázně a i při největších překážkách vytrvati. Mistrně a přesvědčivě mluvil do duše přítomných mladíků a dívek o větě: „Hříchy páchané před svatbou se hrozně vymstí po svatbě“. Slově vdp. Superiora Vraštila nemohl a nemůže nikdo odporovati a musil by býti mladík, dívka snad z kamene, by si na ně včas pokušení nevzpoměl a dle nich se v životě neřídil. Doufám pevně, že mnozí z posluchačů si učinili předsevzetí dle slov dp. kazatele se řídit a že budou uctívati sv. Václava nejen slovy, ale i skutky. Kéž toto jejich předsevzetí bylo posílněno milostí Boží plynoucí ze mše sv., již po kázání sloužil dp. Rozkošný za asistence důstojných pánů hostýnských. — Při pobožnosti u hrobu padlých vojáků promluvil p. Superior P. Vraštil a p. starosta Zbořil. Pan Sitko z Bystřice p. Host. recitoval básně o svatém Václavu (uvádíme níže) a hymnou svatováclavskou byla pobožnost na Sv. Hostýně ukončena.

Zem česká vroucně zpívá,
hlas lidu pěje s ní.
Náš svatý kníže, kamením a hložím,
jsi prodíral se na údělu Božím,
kde tvoje radost rostla
a milost Páně s ní.
Zlí byli jsme a tvrdí,
byl bratr bratru kat.
Však ze tvé krve koruna nám vzplála,
že hlava nehodná ji nést se bála,
před spravedlivým nebem,
že musela se bát.
Šly hrůzy naší zemí,
a ty jsi byl štít náš.
S tvým jménem na rtech u nás umírali,
Václave svatý, za svědka tě brali,
otcové naší v bídě,
že nezhyne rod náš.
Tys viděl, tys byl s námi
v ten dlouhý krutý čas.

Tvé korouhve nám vlály nad hlavami,
ó, kníže náš, my nebyli jsme sami,
nebeské tvoje vojsko
nás chránilo v ten čas.

Buď s námi, chraň nás, veď nás,
ó, svatý Václave.

Neb v koruně tvé spojeno je všecko,
Slovensko, Čechy, Morava i Slezsko,
co vzývalo tě věky,
ó, svatý Václave.

Věncem básní o sv. Václavu Vigílie 1929.

Poutní ruch v září a říjnu. 15./9. bylo sv. přijímání 4.510 a poutníků na 15.000. Proto byly při ranní a při velké mši sv. také venku slouženy mše sv. u pomníku padlých.

17./9. autem 50 Němců z Dobešova s far. Vojt. Treutlerem.

18./9. poutníci z Vizovic s far. Ant. Vysloužil, z Tršic s kapl. Ferd. Jiříčným, ze Štípy s far. Dr. Aug. Šamánkem.

22./9. pouť rekrutů. Přišlo jich na 50; měl k nim přednášky P. Superior v muzeu, v sobotu tři a v neděli dvě. V sobotu večer byla pobožnost u pomníku padlých. Všech poutníků bylo na 2.600 a sv. přijímání 724.

27./9. večer byl chrám osvětlen zvenčí reflektorem od 7—9 hodiny, a od 8—¹/₂ 9 hod. večer bylo vyzváněno všemi zvony. Na svátek sv. Václava bylo o 9. hod. kázání a mše sv. od rána do 11 hodin. Večer byl opět chrám zvenčí osvětlen. Poutníků bylo na 900, sv. přij. 293.

29./9. v neděli před velkými službami Božími přišel z Bystřice průvod katolických spolků — 370 účastníků — za vedení katechety Jakuba Menšíka; po kázání měli slavnou mši sv. s asistencí. Všech poutníků bylo asi 2.300, sv. přij. 610.

Za měsíc září přišlo 42.000 poutníků, sv. přijímání bylo 14.800, mši sv. se sloužilo 228.

6./10. na Růžencovou P. Marii bylo 3.200 poutníků, sv. přij. 1.036.

13./10. se konala **dušičková slavnost**. Ač v sobotu dopoledne nebylo příznivé počasí, přece večer se v kostele shromáždilo na 1500 poutníků, také jeden průvod s křížem, poslední to v roce, z Hranic. Večer měl P. Superior dušičkové kázání, pak bylo požehnání s asistencí a po něm se ubíral průvod s asistencí za

hlaholu zvonů ku pomníku padlých vojáků, který byl péčí brusenské Omladiny ozdoben věnci a květinami. Též poutnice přinesly množství kytic. V pomníku zahrálo 18 hudebníků z Bystřice smuteční pochod, pak zazpíval sbor z Horního Újezda za vedení p. varhaníka smuteční písně, načež se konal výkrop. Pak kázal P. Superior, hrála hudba a bylo zazpíváno několik smutečních písní. Modlitbami za padlé byla večerní pobožnost skončena. Chrám byl zvenčí osvětlen třemi reflektory. V neděli ráno byly tři zpívané mše sv. za padlé vojíny a ranní kázání měl dp. Albín Odrážka, kaplan z Rudy. Po ranních bohoslužbách se opět ubíral průvod za hlaholu zvonů ku pomníku, kde se konala opět pobožnost jako včera večer. Poslední mši sv. sloužil s asistencí vdp. rada Pecháček za zemřelého protektora Omladiny arcibiskupa Dr. Stojana. Poutníků bylo na 4800, sv. přijím. 1920. Slavnost se všem tak líbila, že slíbili, že na rok zase přijdou.

Kronikář. Časopis „Naše Omladina“ v čísle 17. — 18. píše o dvou poutích venkovské Omladiny na Sv. Hostýn. 15. srpna přivedl předseda skupinu z Bartovic z farnosti šenovské u Frýdku. Putovali se srdcem plným lásky a důvěry k Matičce Svatohost. a se slzami v očích se s ní loučili. Vrátili se do rodné vesničky s novou silou pro další činnost. „Jen dál ku předu, jinoši a dívky, nedejte se odstrašiti úsměšky našich nepřátel. Pracujte dál pro jednotu s větší oddaností!“

8. září přijela autobusem skupina z Moutnic u Židlochovic. Vyjeli ráno o 1. hodině. Auto několikrát zabloudilo, ale přece o ¹/₂ 6 přijeli na Hostýn. O ¹/₂ 4 odpo. odjeli za nábožných zpěvů domů, kam dorazili o 8. hodině večer. Jelo jich 26.

Konečně za zmínku stojí doprava na Sv. Hostýn autobusem p. P. Pěchy z Vlkoše u Přerova. Ač je Vlkoš vzdálen od Sv. Hostýna 21 km, přece dováží a odváží poutníky za pouhých 6 Kč. Je prý rád, když uspokojí poutníky a nežádá od nich více, než co spotřebuje na benzin.

Různé. 18. září skončili klempíři krytbu chrámové střechy. Za celou dobu opravy střechy se nestala žádná nehoda. - Na konci září se pořizovalo nové potrubí u Vodní kaple a konaly se pokusy, aby

pramen svaté vody hojněji tek. - 7. října se počalo zařizovati vedení pro elektrické osvětlení na cestě pod Vodní kaplí. Do Dušičkové slavnosti bylo hotovo. - 14. října se začala čistiti studna u Sarkandrovky a obrazy staré křížové cesty byly přikryty ochrannými příklopy proti vánicím a deštům.

**Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně
a počet svatých přijímání.**

V září 1929.

1. bylo lidí v kostele	5800	a u sv. přijímání	2456
7. " " "	1400	"	930
8. " " "	12200	"	4232
14. " " "	660	"	230
15. " " "	15000	"	4510
22. " " "	2600	"	724
28. " " "	400	"	293
29. " " "	2300	"	610
Ve všední dny úhr.	1468	"	815
Úhrnem	42328	"	14800
Mši sv slouženo	228.		

Povětrnost v září. V září bylo velmi krásné počasí. Průměrná teplota za posledních 25 let jest 11.3 st.; letos byla 14 st., jako roku 1917. Tenkrát byla jízda po železnici laciná, počasí nádherné a svátek Narození Panny připadl na sobotu: Poutníků bylo dle prostějovského Ječmínka na 30.000 a sv. přijímání po oba dny 11.000. 1., 2., 3., 4. a 5. září vystoupil teploměr nad 25 st. 7. a 8. září se však ráno ochladilo na 7. st. Vlaškovky cítily blížící se ochlazení a na začátku měsíce odletěly. Od 9. — 20. září se pohybovala polední teplota mezi 16—20 st., pak klesala a na konci měsíce stoupla opět na 15 st. Nejnížší teplota byla ráno 24. září. Průměrná ranní teplota byla 12 st., polední 18 st., večerní 13 st. Jasných dnů bylo 13: 1.-5., 11.-13., 16. — 18., 27. a 29. září. Většinou zamračené jen dva: 22. a 24. září. Mlha se převalila přes Sv. Hostýn 6., 7., 22., 23., 24., 25. září. Bouřky byly 3. a 6. září, silný vítr 20., 22., 30. září. Deště spadlo za celý měsíc 26 mm: 6. září 11 mm, 20. září 8 mm a ostatek 21.—24. září. Průměrně naprší za září na Sv. Hostýně 80 mm. Počasí v září bylo velice podobné srpnovému, o němž píše úředník z ministerstva zdravotnictví, jenž dostává hostýnské archy v časopisu „Z našich hor a lázní“ takto: Na Sv. Hostýně v měsíci srpnu vynikal zase svěží, zvláštní horský ráz. Stanice zaznamenává nečekaně příznivé horské podmínky, t. zv. zmírňujícího rázu. Průměr teplotní byl 17 st., průměrné kolísání nejvyšší 21 st., nejnižší 13 st., rozdíl pouhých 8 st., tedy více než o 50% menší, nežli v sousedních rovinách, kde byl větší než 12 st. Tento rozdíl je přímo drastický. Podobně to bylo u jiných prvků, zejména u vlhkosti, kde průměr denní činil 75% relativní vlhkosti, v poledne 66%, a ráno mírná vlhkost v průměru 82%. Tedy kolísání vlhkostní zase poměrně malé a ještě nápadnějším oproti poměrům údolním. Namáhání pro lidský organismus z těchto poměrů bylo na Hostýně velmi malé, příjemné, prostředí nekladlo žádných velikých požadavků na lidské tělo. Pobyt na této horské výspě přinášel neobyčejné osvěžení a jakousi tělesnou úlevu.

Při tom nebylo vykoupeno toto milé osvěžení, jak to bylo jinde v horách, větší oblačností, poněvadž tato obnášela pouhých 4.3. Hotovým hradem byla v tomto měsíci horská výspa Svatohostýnská. Oblaky, kouřmo, suché mlhy halily rozhled do žirných rovin požehnané Hané, jakými tato byla pokryta. Srážek nepadlo mnoho, vánky vanuly stále svěží. A za největšího slunce a jasu bylo na Hostýně milo, protože svěží vaneček ovíval jeho vrchy. Bouřek bylo toliko pět, za to jasných dnů bylo 10, tedy skoro třetina měsíce.

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáš, sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plníce slib: A. Š. z Frýdku: ochuravěla jí sestra slabotou srdce. Každé rozčilení nebo mrzutost jí velice uškodila. Má dva dorostlé syny a ti jí připravili svým hrubým chováním tolik útrap a bolu, že jedné noci jižjiž umírala. Má však ještě sedmiletého chlapečka, za kterého se vroucně modlíme, aby z něho byl kněz. Proto jsem hned konala devítidenní pobožnost k P. M. Svatohost., sv. Antonínu a sv. Terezičce, a byla jsem vyslyšena: sestra jest již takřka zdravá a oba synovci jsou docela změněni. — Čtenářka Hlasů z P. píše: Mám již několik roků nervovou nemoc spojenou někdy s prudkými záchvaty. Jedenkrát jsem měla tak silný záchvat, že jsem zůstala tři dny ležeti v bezvědomí. Domáci mysleli, že jest se mnou konec. Nechali mne zaopatřit a dali na mši sv. k P. M. Svatoh. a k sv. Terezičce. Když začal kněz sloužiti mši sv. hned jsem přišla k vědomí a začala jsem mluvit. Ozdravím-li úplně, budu se každý den modlívatí růženec. — Jiný děkuje, že našel v rodném městě zaměstnání ve svém oboru. Po šesti letech se vrátil se ženou a s dvěma dítkami z Francie na orelské slavnosti. — M. P., která byla na pokraji zoufalství, po mnoha úpěnlivých modlitbách byla takřka zázračně vyslyšena. — Dále děkují: Paula H., San Antonio, Texas, za uzdravení srdeční nemoci — rodina M. z Čech u Přerova za vyslyšení v různých záležitostech — rodina K. V. J. z Nosislavě za vyslyšení prosby

a za vyřízení dcery z nervové nemoci — N. z Nivnice za vyslyšení dvou proseb — S. M. za vyřízení a pomoc v důležité záležitosti — N. z Nivnice za uzdravení z těžké nemoci — K. M. za vyslyšení prosby a uzdravení — N. ze Starojické Lhoty za vyslyšení a uzdravení dítky — Ž. B. z Napajedel za vyslyšení — M. J. z Dobrkovic za uzdravení — N. Ž. z Vitonic za ochranu a pomoc — K. R. a Ž. Š. z Přívozu za vyslyšení — V. O. za uzdravení — M. S. z Prostějova za vyslyšení — J. H. za uzdravení — M. Š. z Komárova za ochranu — Š. K. z Turovic za mnoho obdržených milostí a vyslyšení proseb v utrpeních — S. F. z Osíčka za uzdravení — H. T. z Pavlovic za uzdravení vlastní a dítky — N. za vyslyšení a pomoc a úlevu v těžké nemoci synově — N. z Vitonic za vyslyšení a odvrácení nemoci a za dar zdraví — N. z Mrlínka za vyslyšení — tři děvčata z Osíčka za záchranu života — H. P. z K. za uzdravení z vleklé choroby a pomoc v různých potřebách — A. H. z Prakšic píše, že osmiletý C. měl od mládí vřed na celém těle a když byl vykoupán ve Svatohostýnské vodě, ihned vřed zmizel.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Všichni, kteří byli vyslyšeni, prosí o další ochranu: S. H. z Tršic prosí za zdraví, aby nemuselo dojít k nebezpečné operaci — N. N. za uzdravení srdeční a nervové nemoci, za uzdravení a duševní pokoj — N. od Velehradu za pomoc ve velké tísni — Emil a Filipina K. Wallis Texas za uzdravení z těžké nemoci — rodina ze Všechevic za šťastné ukončení nemilé záležitosti — N. za vyslyšení prosby.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOPISY.

Důstojný pane Superiore!

Nejprve přijmete pozdrav od neznámé poutnice a odběratelky „Hlasů Hostýnských“. Jsem dosti častá poutnice Hostýnská, mám na Hostýnek 3 hodiny cesty, tam ráda krom své pobožnosti, pozoruji lid, kroje, různé nářečí; velmi mě zajímá pozorování jak lid smýšlí o poutním místě. Přišla jsem též v neděli 14. července na

pout, měl jste, důstojný pane, kázání a po něm jste prosil a vybízel lid, by přispěli nějakým dárkem na opravu střechy a kostela. Hned po kázání, následovala mše sv. při které byla učiněna sbírka. Vedle mne klečeli dvě slovenky, starší a mladší. Ta starší povídá té druhé „Ančo, neopovažuj sa něco dávat“, ten velebný pán říkali, že budou sbírat „bratři“ a to so jacísi komunisté z Bystřice. Zasmála jsem se a myslila si však vy mně teď neutečete, pozorovala jsem je a jak se lid tlačil, tlačila se za slovenkami též. Ony však usmání moje též zpozorovaly a tá mladší povídá „tá frajla nás dá do časopisu“. Já jakoby nic stále sledovala je. Později šly do sakristie a já za nimi, měla jsem tam též práci (ovšem práci ne), ale nesla větší obnos na mše svaté. Přišlo mě doplatit 2 Kč a dodnes nevím zdali jsem je dala, až mě přítelka upozornila, co držíš 2 Kč, jistěs je zapoměla doplatit. Já však stále poslouchala. Tá starší povídá „a zase sú zde ti ogaři, proč to nepšů ti panáčci a lebo ten tlustý s tým pasem, temu už može človek věřit“. Dávali jen na modlení, ač držela tá jedna „sto Kč“ v ruce, přec ji zase zamotala do šátku a vyšly ven, my s přítelkou za nimi. Já jsem už toho měla dosti tak jsem se do nich pustila. Řekla jsem jim, že zde musejí být osoby spolehlivé. Vyprávěly stále svou a starší povídá zase, že ještě letos přijde na pout, až to bude hotové a potom že teprv vyhledá představeného panáčka a temu to dá, to, že bude nejjistější. Já ji navrhla ať to pošle šekem. Oh to teprve ne, když na těch poštách je jich těch darmožhráčů atd. Však, že troufá, že do těch dvou Panenek Marií to bude, ne-li v srpnu tak září. Ráda bych též uviděla splnění tak nedůvěřivé slovenky. Dá Bůh Všemohoucí, že přispěním dobrého lidu bude všechna práce zdařilá. Vždyť ani netušíte Vy všichni co na vrchu jste, jak nádherný pohled dalekohledem při západu slunka, když přímo ze dveří do dveří se s ostatními domácími díváme a což teprve když večer každého dne elektrické světlo jako svat. muška září. Podruhé více.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Verlag Herder, Freiburg i/Br.

Liturgische Erziehung. Von Dr. L. Bopp. 124 stran. Cena 3 Mk. Spisovatel vydal již dříve knihu „Die erzieherischen Eigenwerte der kath. Kirche“,

v níž ukazuje jaké schopnosti vychovatelské katol. církev chová. Otázku liturgické výchovy pouze naznačuje ponechav si hlubší její pojednání o liturgii a jejích zákonech, o úkolech a obtížích výchovy vůbec, ukazuje jak tyto úkoly řeší výchova skrze liturgii. Odůvodněna je z tohoto, hlediska také důležitost raného a soukromého prvního sv. přijímání, osobní soukromé modlitby, výchovy k církevnímu zpěvu a j. Vzdělanému vychovateli — knězi i laikovi — skýtá knížka důvody k výchově dětí pomocí liturgie.

Die Jugend grosser Frauen. Von Dr. K. Holl. 11. vyd. 300 stran s 16 vyobrazeními. Cena (brož.) 3 Mk. 27 velkých žen mluví k čtenářce, jak prožily své mládí, jež se stalo pro ně základem jejich velikosti a životního pravého štěstí. Dospělejší dívka může načerpat z četby nadšení pro ctnost a najít cestu k štěstí. Zvláště při duch. cvičeních mohou tyto obrazy mocně působit a pobídnout k následo-

vání. Jsou vhodnou ilustrací k exercičním pravdám.

Lehen-Brucker. Weg zum innern Frieden. Neubearbeitet von Bernhard von Acken S. J. 110.-115. Tausend. 12° (XXIV und 454 S.) 4 M.; in Leinwand 5'60 M. Kniha „Cesta k vnitřnímu pokoji“ byla v Německu vydána více než ve 100.000 výtiscích. Žádná jiná kniha náboženská neposkytla duším toužícím po dokonalosti tak jasné pojmy, pevné zásady a vnitřní pokoj, jako tato. V poslední době bylo mnoho podobných knih vydáno, jak se mají zbožné duše chovat v pochybnostech, v obtížích a často takové stavy duševní ze široka popisují a působí tím nové znepokojení. P. Lehen se však všeho vysťihá, co by způsobilo nepokoj. Zbožná duše najde tu vše, co má vědět o modlitbě, rozjímání, sv. přijímání, zpovědi, následování svatých, o obcování s bližním, o cestě a prostředcích k dokonalosti.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Život a umučení sv. Václava. Legenda „Oporet nos fratres“. Stran 56. Tento překlad Střížův je vhodná vzpomínka a památka na milénium svatováclavské. Latinský text této legendy kladen do první poloviny XI. století. Překlad je dokonalý, takže čtenář může krásně poznati zvláštní půvab díla.

K legendě připojena je „Řeč o přenesení sv. Václava“, jejíž vznik kladen do druhé poloviny X. století. Překlad této řeči s překladem uvedené legendy skýtá vzácný doklad úcty sv. Václava z doby smrti sv. Václava blízké. Doporučujeme duchovenstvu a kruhům vzdělaným. Vydal Lad. Kuncíř. Praha II., Voršílská 3.

František Střížovský: „**Svatý Grál**“. Stran 216, neváz. 15 Kč, vázané 24 Kč. Spisovatel zcela vhodně vydal v roce svatováclavském sbírku svých krásných básní o sv. Grálu, t. j. drahé míse, z níž jedl Kristus Pán při poslední večeři, a do které prý zachycena byla krev z ran Božského Spasitele. Spojitostí s letoším rokem jubilejním dosáhl básník tím, že končí sbírku legendami o sv. Václavu, jakožto posledním králi sv. Grálu životem i smrtí. — Úprava knížečky jest velmi krásná; kniha jest ozdobena kresbami Břet. Štorma. Sloh je celkem jasný a lehký, slova neznámá vysvětlena v připojených poznámkách, takže ji možno vřele doporučiti jako vhodný dárek pro všechny vyspělejší děti.

— Vydala ji Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wurmova ul.

Cyrilo-Methodějské knihkupectví Gustav Francel v Praze. **Sv. Václav a dítky** napsal Ant. Šorm, obrázky malovala O. Strasserová. Vydalo Cyrilo-Methodějské knihkupectví Gustav Francel v Praze I. Cena Kč 2.—.

V jubilejním roce svatováclavském rozléto se mnoho pamětních obrázků a předmětů, ale jedinečně milou a trvalou památkou pro děti zůstane knížečka A. Šorma „Sv. Václav a dítky“. Vůně legend z doby Sv. Václava ovívá Vás při četbě několika prostých, ale hřejivě milých stránek této knížečky doprovázené případnými obrázky ze života Světcova. Takových knížek máme málo.

Novinka z Edice Smíru. Mossong, **Apoštolát, na který se zapomíná:** Modlitba a oběť za kněze.

Víme všichni, co to znamená za nynější doby u nás býti knězem, a to knězem podle Srdce Božího. Víme též, že nám Bůh dává takové kněze, jakých zasloužíme a jaké si vyprosíme. Proto „prosme Pána žní, aby poslal hodné dělníky na žně svou!“ Modlitba a oběť za kněze jest apoštolát, na který se u nás dosud velmi zapomínalo. K tomuto apoštolátu povzbuzuje shora uvedená kniha Mossongova, kterou pro naše poměry upravily a vydaly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově na Šířavě č. 7. — Cena Kč 7.—.

vice 10 — z Přívozu 5 — N. N. ze Žalkovic na poděkování 100 — A. Uvázlová, Lověšice 5 — N. N. z Janovic 10 — Rod. Mertíková, Mořkov 10 — N. N. Postřelmov 20 — M. K. Mor. Ostrava 20 — N. N. Zašová 40 — Dp. P. Seidel, Hulín 50 — M. Vajdíková, Veselí n. M. 50.

Na sv. Antonína: N. Šindler, Petřkovice 30 — R. Gargulák, Držková 20 — N. N. Hulín 10 — z Veselíčka 5 — Rod. Mertíková, Mořkov 5 — Ant. Glingarová, Místek 10 — Jul. Volná, Místek 5.

Na vojenský pomník: M. Křenková, Ostopovice 5 — Fr. Strakoňová, Ostopovice 5.

Na oltářní a věčné světl: A. Nedbalová, Dřevohostice 50 — Fr. Hašová, Kunovice 125 — Fr. Večeřa, Kladruhy 20 — M. Beránková, Napajedla 50 — Fr. Vojáčková, Sulimov 10.

Na korunky Panny Marie: H. Ševčík, Veletiny 10 —

Na sochu Bož. Srdce Páně: N. N. Vicov 10 — Manž. Váňovi, Přerov 50 — A. Kuchčíková, Rychtářov 10 — Manž. Novákoví, Brno 20 — N. N. z Chorynské Lhoty 10 — N. N. z Roštění 10 — Fr. Pecníková, Chrástany 10 — M. F. Prostějov 5 — Frant. Paleček, Místek 50 — M. Žondrová, Prostějov 5 — N. Novosádová, Radvanice 9.

Na křížovou cestu: A. Mářová, Osek 10 — Fr. Holubová, N. Jičín 20 — Fr. Doláková, Hradčany 5 — Manž. Novákoví z Brna 50 — Sbirkou v Senici u Olomouce zasláno dp. J. Staňkem. far. 900.

Na elektrické osvětlení: L. Čechová, Malhotice 5 — Rod. Drlicova, Štěpánov 20 — A. Rábllová, Staroj. Lhota 10 — Fil. Patáková 38 — Čten. Hlasů z Roketnice 10 — Fr. Šuraňova 5 — A. Mářová, Osek 10 — J. Řezáčová, Dol. Bojanovice 3 — Chovanky ústavu z Kravař 10 — N. N. Mar. Hory 13 — N. Žáková, Bolelouc 5 — N. Bínová, Bližkovice 50 — Dp. M. Směťák, far. Dřevohostice 50 — N. N. Brno 30 — Pavlíková, Bernatice 5 — Rod. Domanškových z Fryštáku 20 — N. Hrabalová, Prostějov 5 — Fr. Novák, Prostějov 20 — V. Metlíková, Frýdek 10 — Poutníci z Přívozu 50 — N. N. z Telnice 10 — M. Kuklová, Telnice 5 — A. Omastová, Olomouc 5.

Na klášter (duchovní správa) Farní úřad. Zdounky 200 — M. Kelnerová, Příbor 5 — N. N. z Chorynské Lhoty 25 — N. N. Brno 10 — L. Strnadová, Slavonín 20 — K. C. z Trnávky 10 — N. N. Jevíčko 20 — M. Metlická, učit. 50 — N. N. Brno 50 — N. Tesařová, Nikolčice 5 — Dp. Fr. Segefa, děk., Uherčice 25 — Fr. Mačkalová, Brno 20 — L. Arcová z Prahy 90 — Dp. Jan Šabata, far., Sluhy 70 — Dp. Dom. Trnka, farář, Herzogwald 20 —

Na tiskový fond: Fr. Hanák, Vizovice 50 — Fr. Stojaspolova, Dol. Nětčice 8 — Fr. Kočenda, Zlín 3

— V. Horčíčková, Židenice 3 — A. Dědková, Předmostí 8 — L. Hlaváč, Kunčice p. Ondř. 3 — Frant. Hodáková, Znojmo 8 — B. Matoušková, Husovice 3 — Fr. Zlámal, Rudice 3 — J. Meca, Krásné 8 — J. Šimek, Palkovice 8 — Fr. Nováková, Vitonice 38 — Fr. Hublíková, Štípa 3 — M. Holcová, H. Lideč 5 — A. Hašová, Kunovice 8 — A. Valuchová, Dolní Těšice 3 — M. Pávová, Praha 2 — J. Fialová, Moravec 3 — J. Sladký, Snovídky 3.

Na africké missie: Fr. Soukup, Ostravice 20 — Rod. Růžicková, Dřevohostice 2.

Na Matici Svatohostýnskou: Dp. T. Coufal, far. v. v. Chrudim, Č. 200 — L. Valentinová, M. Ostrava 30 — Fr. Holubová, N. Jičín 30 — J. Vozničáková, Místek 50 — Jan a Mar. Sitařovi, Místek 1000 — A. Tyllich, Olomouc 100 — Fr. Okleštěk, Těšetice 100 — Fr. Jungwirth, Vsetín 20 — N. Viktorin, Bučovice 20 — Frant. Nejezchleba, Kroměříž 30 — Fr. a Ter. Rösslerovi, Mor. Ostrava 50 — M. Menšíková, Mor. Ostrava 20 — V. Boháč, Sýkorec 100.

Doreš T. J.: E. Hýžová, Šenov 10 — M. Hejčová, Brno 5 — J. Rojťová, Bystřice 5 — M. Hlavíčková, Kněždub 10 — Ž. L. Hodonín 3 — Manž. Malikovi, Třebovice 20 — N. N. Osek 20 — N. N. 50 — N. N. z Prusinovic 10 — J. Niklička, Brno 20 — V. Krestová, Mniší 5 — Far. úřad, Štítná n. Vl. 50 — N. N. Hustopeč n. Bečv. 20 — A. Benčková, Orlová 10.

Z Ameriky: New. York A. Janošik 2 — V. Grögr 1:50 — B. Postava 1:50 — Fr. Müller 1 — K. Götstein 1 — N. Fajt 1 — V. Daněk 1 — N. Žák 1 — N. Kotásek 1 — N. Talásek 1 — N. Zajíček 1 — A. Leták 1 — M. Bartek 1 — E. Slovák 1 — Kat. Pištěk 3 doll. — K. Jalia, Penelopie Tex. 2 dol. mše sv., M. Chonka, Jakson, Minn. 5 dol. na kostel, Lena Dunkel, Baroda, Mich. 3 dol. na kostel, Ros. Kramolis, West, Texas 2 dol. na kostel, K. Jallia, Penelope, Tex 1 dol. na světlo; Martin Chromik, Derby Con. 3 dol. na kostel — M. Štolpa, Chicago 3 dol. mše sv. — M. Tesař, New. York 2 dol. mše sv. — F. a E. Krejčíček, Walis Tex. 5 dol. mše sv. — Od čtenářů v St. Louis 50 Kč (J. Rössler, Solnice) — A. Talčík, Schalfon Cans. 2 dol. na Hlasy — S. M. Stephana O. S. F. Jonstown 1 dol. na Hlasy.

Z Ameriky: Na kostel v dolarech: Kath. Pištěk, New. York 25 — B. Postavová 2 — M. Staša 2 — N. Fajt 1 — Paula Haluska, St. Antonio 15.

Na mše sv.: Mar. Kubala z Texas. Hostýna 150 Kč. — Pozm. Mše sv. budou slouženy co nejdříve, ale jest nemožno určití v který den.

Všem šlechetným dárcům srdečné „zaplať Pán Bůh!“

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Msgr. Jan Daněk, kanovník v Kroměříži

Ant. Bajgar z Vězek u Přerova

Frant. Soukupová z Kokor u Přerova

Frant. Zavadil z Kokor u Přerova

Josef Kuchař z Kokor u Přerova

Anna Roháčová z Kokor u Přerova

Alžběta Maršálková z Rajhradu

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost pouťníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci. - **Cena 5,- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

L. KLABUŠAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého Italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Měsíčník pro lid.

**Orgán Matice svatohostýnské, poutníků a přátel
Sv. Hostýna.**

Věstník exercičního hnutí pro Československo

S povolením nejdůstojnější arcibiskupské konsistoře v Olomouci
a řeholních představených vydávají Otcové Tovaryšstva Ježíšova
na Sv. Hostýně na Moravě.

Řídí P. Jan Vraštil T. J.

Vychází vždy počátkem každého měsíce. — Celoroční předplatné 12 Kč,
v Americe 1 dollar. — Používání novin. známek povoleno řed. pošt a telegr.
v Brně, 29.-XII. 1912, č. 98.641-VI.

Administrace na Sv. Hostýně u Bystřice pod Hostýnem.

Výtiskl umělecký grafický závod L. Klabusay spol. s r. o. Bystřice p. Host.

Vincenc Kubín C.Ss.R.: Svatohostýnské písničky, str. 177. - Bez maminky (dokončení), str. 178. - Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava: Konnersreuth, str. 182. — P. F. Kyjovský: Očista, str. 183. — O hostýnském kvítí, str. 186. — Zápisník svatohostýnského kronikáře, str. 187. — Poděkování, str. 189. — Prosby, str. 189. — Dobrá četba, str. 189. — Cizojazyčná literatura, str. 190. — Titulní list a celoroční obsah, str. 191. — **Vyobrazení:** Jak to na kostele vypadalo, str. 179. — Češi z Ameriky na Sv. Hostýně, str. 181. — Malé pouťnice z Řepčína, str. 184.

Prátelům Sv. Hostýna.

Po různých nesnázích je vodovod šťastně dokončen. Čerpací stanice na úbočí slavkovském obsahuje velkou sběrnou studni, silný motor a pumpu. Od čerpací stanice vede potrubí až k nádržce u rozhledny, která pojme 25.000 litrů vody. Od nádržky rozvádí se voda do Poutního domu a do hotelu jakož i do útulny. Jelikož pramen je po odborném zachycení daleko silnější než se na začátku zdálo, je o dostatek vody postaráno.

V opravě kostela bude se příštího roku pokračovat. Střecha je ukončena,

další starostí bude obnovit omítku kostela. Jelikož hlavně průčelí a věže jsou nejvíce vystaveny větrům a dešti, chtěla by duchovní správa tyto části obložit umělým kamenem. Věc není ještě rozhodnuta a znalci musí promluvit poslední slovo. Jedno však je již dnes jisto, že náklad s další opravou kostela spojený nebude malý.

Blíží se Vánoce, přemýšlíte již o vánočním dárku pro své drahé, zařaďte mezi ně i Svatý Hostýn.

Duchovní správa.

DARY.

Na elektrické osvětlení: Sbírkou Mar. družin o pouť 40 - J. Andrášková, Studenec 5 - R. Lacinová, Lichnov 4 - Čten. Hlasů, Val. Klobouky na poděk. 20 - M. Kordulová, a Ant. Kundrátová, Ratiškovice 10 - J. Kudličková, Vážany 5 - M. Slováčková, Řepiště 5 - Kramáři na Svatém Hostýně 30 - Františka Zajícová, Pašovice 10 - N. N. z Nového Jičína 30 - N. N. Ždánice na poděkování 20 - J. Dědičik 10 - J. Pukl, Nevojsice 10 - 5 - M. Volcová, Tovačov 8 - A. Kučová, Mor. Ostrava 5 - A. Filipová, Příbor 5 - A. Bartoňová, Vážany 10 - N. N. z Řepiště 10 - M. Kršková, Hranice 10 - A. Vlková, Prácheň 15 - N. N. Hor. Lideč 10 - Fr. Langrová, Hrubčice 8 - N. N. z Mr. linka 10 - J. Suchánková, Přerov 15 - J. Volná, Místek 5 - N. N. Polešovice 5 - Fr. Šiptáková, N. Jičín 5 - E. Pastorová, Vel. Ořechov 5 - J. Sedláček, Louka 5 - M. Minaříková, Částkov 5 - M. Ovčáčíková, Provodovice 10 - N. Bajer, Karlovice 15 - A. Liliová, Květná 5 - B. Nováková, Místek 5 - A. Rašková, Prostějov 5 - N. N. z Přívozu 20 - A. Stará, Hodonín 5 - A. Poláková 10 - A. Teperová, Plumlov 20 - A. Kavková, Pašovice 10 - A. Kučerová, Drahlav 5 - K. Vavřík, Vratimov 20 - A. Bernátská, Košice 5 — J. Janák, Hnojník 18 — Fr. Čech, Turovice 5 — M. Sedláčková 5 — A. Talachová, Lověšice 3 — N. N. z Ivaně 5 — N. N. z Lulče 100 — z Ludkovic 5 z Velatic 10 - z Kroměříže 20 - Fr. Groman, Hranice 10 — M. Řádová, Babice 5 — A. Pernický, Kladruby 10 — Š. Žmolíková, Ludkovice 20 — N. N. z Brna 20 — M. Bajerová, Kostelec 100 N. N. z Třebetic 20 — z Petřkovic 20 — H. Mrtva, Brodek 20 — N. N. z Dobrotic 5 — A. Vymětalová, Soběchleby 10.

Na tiskový fond: Fr. Hanák, Vizovice 50 - J. Toupasz, Křenovice 8 - Š. Bílek, Vracov 8 - A.

Neumanová, Holešov 4 - A. Kubičková, Uher. Brod 4 - A. Nováková, Místek 3.

Na dorost T. J.: A. Kalmanová, Předmostí 10 - N. Pustějovský a matka, Lichnov 200 - N. N. Hustopeč n. Bečv. 20 - N. N. Hanáková, Blatnice 10 - L. Pospíšilová 20 - N. N. 10 - Fr. Rotreklová, Letonice 10 - J. Vozáková, Stříbrnice 20.

Na hlavní oltář: Fr. Juřina, Nýrov 178 - A. Michálková, Čechy 10 - J. Jungová, Kojetín 5 - A. Krapková, Soběšice 10 - J. Štraus, Lučenec, Slov. 20 - Po † M. Ordeltové, Vel. Prosenice 500 - A. Vysloužil, Obědkovice 20 - N. N. Nový Jičín 20 - M. V. Postřelmov 100 - J. Hynková, na poděk. 10 - M. J. z Dobrokovice 5 - N. manžel z Kunovic u Val. Meziříčí na poděk. 15 - N. N. z Vitonic na poděk. 50 - N. N. z Kojetína u St. Jičína 20 - V. a J. Krabicovi, M. Karlovice 30 - N. N. Malhotice na poděk. 10 - N. N. Horní Lapač 5 - R. Rozkošná, Hulín 28 - Fr. Šušliková, 5 - A. Siklová, Letonice 10 - N. N. z Poruby 50 - Čten. Hlasů z Chropyně 10.

Na sv. Antonína: M. Vojdík, Ratiškovice 6 - R. Dořičáková, Zubří 5 - E. Nesnerova, Zubří 5 - N. N. z Količina 10 - F. Kovář, Hranice 5 - N. N. Palačov 3 - K. Šimik, Tučapy 6 - N. manž. z Kunovic 15 - A. Glingarová, Místek 10 - J. Volná, Místek 10.

Na vojenský pomník: K. Kolaříková, Důbrava 100 -

Na oltářní věčné světlo: P. a Š. Mičula, Zákopčice, Slov. 20 - N. N. Všetuly 10 - M. Bašťanová, Skalička 10 - J. Kudličková, Vážany 10 - J. Michálek, Bělčín 10 - Fr. Svrčinová, Bařice 5 N. N. od Hranic 5 - A. Hálová, Kojetín 20 - Fr. Šušliková 5 - Fr. Wagner 10 - V. Kozáková, Brno 10 - M. Vinklerová, Klokoch na poděk. 20 - N.

Číslo 12.

Prosinec 1929.

Ročník XXV.

Vincenc Kubín C. SS. R. SVATOHOSTÝNSKÉ PÍSNIČKY.

U pramene.

*Hostýnská voděnko,
voděnko přemilá,
z kterého zřídla že
jsi se as vylila?*

*Rci, odkud čaromoc
tvoje as pochází,
která se v prameni
přesvatém nachází?*

*Le srdce prýštím se
Matičky milené,
která chce občerstvit
poutníky znavené.*

*U důvěře k Matičce
moje tkví čaromoc,
těm kdo se napijí,
jde Ona na pomoc.*

*Tisíce uzdraví,
posílí k životu,
kněžny kdo Hostýnské
vypoví dobrotu?*

*Já se napiji
voděnky studené,
Maria učiní
srdce mé - blažené!*

ČTENÁŘŮM HLASŮ.

Tímto číslem dokončujeme dvacátý pátý — jubilejní — ročník Hlasů svatohostýnských. Pohlédneme-li zpět na vykonanou práci, musíme vzdáti vřelé díky Pánu Bohu. Z malých začátků rozkvetly se Hlasy až do války v časopis velmi čtený a oblíbený. Válečná a poválečná doba se svými obtížemi zmenšily velmi počet čtenářů a odběratelů. Teprve od tří let nastal zase obrat k lepšímu. Chtěli jsme letos v jubilejním roce dosáhnouti předválečného stavu, chtěli jsme dosíci 10.000 odběratelů. Ačkoliv se náklad během tohoto roku značně zvýšil, přece jsme cíle úplně nedosáhli. Děkujeme všem čtenářům a odběratelům za jejich agitační práci, snad se nám v příštím roce podaří, co letos nebylo uskutečněno.

Význam Hlasů pro svatý Hostýn je velký.

Hlasy Vám vyprávějí o vašem milém poutním místě.

Hlasy budí a udržují úctu ke královně svatohostýnské.

Hlasy hájí zájem Jejího božského Syna.

Hlasy skýtají poučení a pobavení vaší rodině.

Četba Hlasů je duchovní pokračování vaší pouti na Sv. Hostýn.

Hlasy ve své příloze „Obrození“ budí zájem o exerciční hnutí v našich vlastech.

Těmto úkolům chce redakce dostáti pokud síly stačí i v druhém čtvrtstoletí. Svatý Hostýn v poslední době zažívá nový rozkvět. Počet poutníků rok co rok stoupá, tak že je Sv. Hostýn dnes největším poutním místem naší republiky. Nemalou zásluhu o to mají i Hlasy Svatohostýnské. Statisíce přicházejí na Sv. Hostýn. Kupujete tam různé památky pro sebe i pro své známé; časopis odtamtud pravidelně k nám docházející bude nejlepší, trvalou a užitečnou památkou. Milujete Sv. Hostýn? Chcete nám pomoci vybudovat jej důstojně jak po stránce duchovní tak i po stránce hmotné? Pak podporujte a rozšiřujte Hlasy svatohostýnské! — Získejte mezi svými známými alespoň jednoho nového předplatitele. Naše administrace vám ochotně zdarma dodá čísla na ukázkou, požádáte-li o to. Přikročte k práci ihned; nyní ve vánoční době jest nejvhodnější čas k tomu!

Redakce.

BEZ MAMINKY.

Z DENÍKU SIROTKA.

(Dokončení.)

Dobrodružství.

Max mě vzal mezi kamarády. Vyváděli jsme mnoho hloupostí. Některé budu vypravovati. Načernili jsme kliky u dveří. Lidé si zašpinili ruce. Chudák listonoš mnoho pro to vytrpěl.

Mnoho jsme se nazlobili hlídače na poli. Nemohl dobře běhati. Jeden z nás se vysplhal na strom. Hlídač přišel a postavil se pod strom. Dlouho čekal a najednou přišli ostatní. Hlídač běžel za nimi. Všichni utekli do obilí a v něm se skryli. Hlídač nemohl nikoho chytiti. Každou chvíli vystrčil někdo z obilí hlavu. Hlídač běžel na něho. Ale nechytil ho. Mezi tím chlapec slezl. Hlídač to na nás žaloval učiteli. Bylo zle.

Na louce jsme chytali cvrčky. Strčili jsme stéblo do díry. Cyrček se do něho zakousl. Vytáhli jsme jej zvolna se stéblem. Když byl nad dírou, zasypali jsme díru. Cvrček byl chycen. Jedenkrát jsme jich nachytali plnou krabičku. Chtěli jsme je vypustiti po večeři do světnice, kde byla právě okna otevřena. Po večeři jsme šli pro ně. Pohlédli jsme do krabice. Byla

prázdná. Cvrčci se rozlezli po naší spárni. Vzpoměl jsem si na přísloví: Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Často jsme škádlili lidi, kteří chodili okolo našeho domu. Když se setmělo, položili jsme se do okna. Spouštěli jsme dolů na tenké šňůře klíček. Když chodec přešel, spustili jsme jej ve tmě. My jsme se mu smáli.

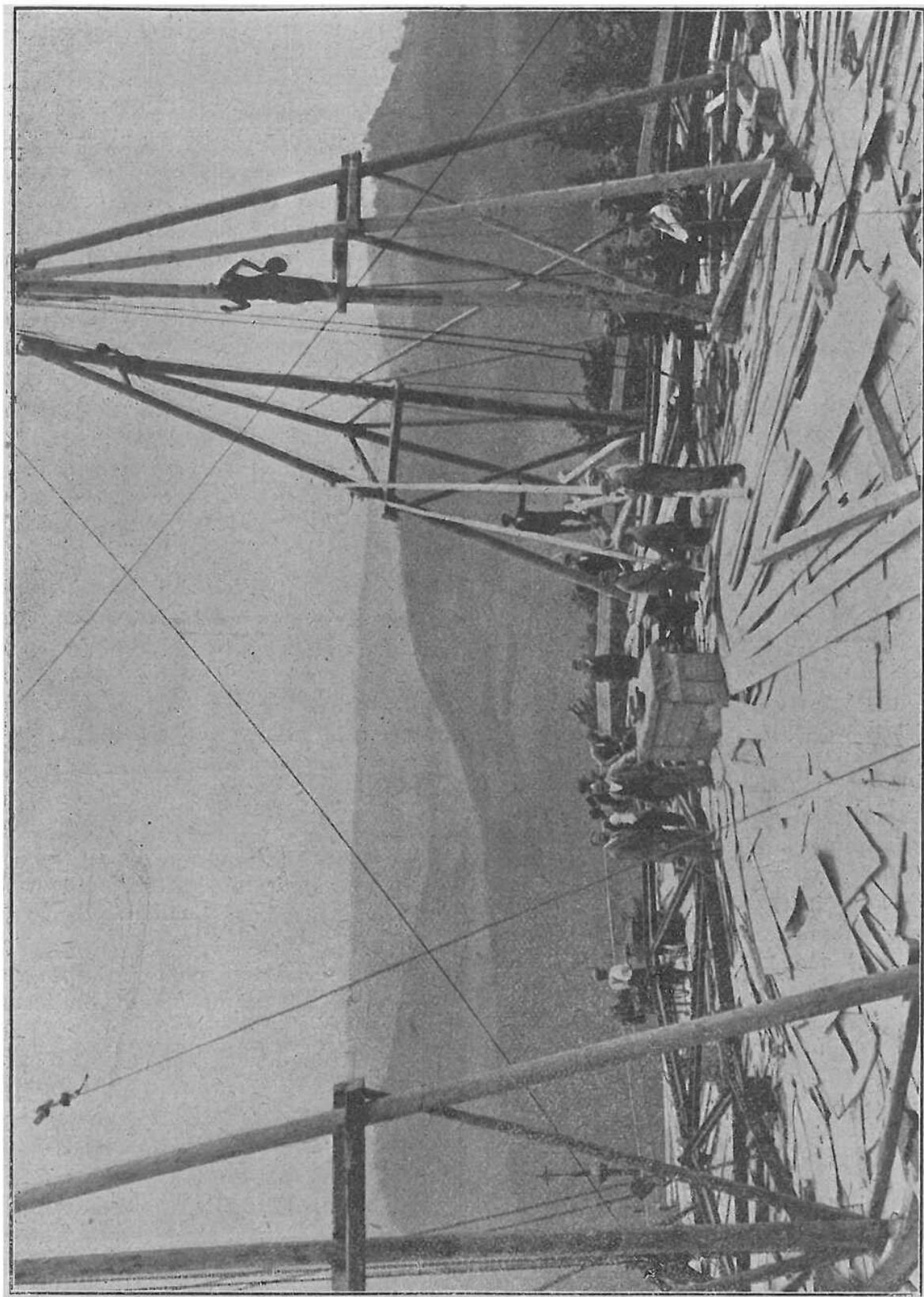
Také jsme strašili rádi jiné děti. Ťukali jsme dlouhou bobovou tyčí na okna. Děti křičely: „Maminko je tu zloděj“. Nebo ve tmě jsme se skryli do křoví. Bručeli jsme jako medvěd, když šlo dítě vedle. Utíkalo co mu nohy stačily.

Ba i ze samého strýce jsme si udělali žert. Do sklenice na pálenku jsme mu nalili vody. Udělal několik pořádných hltů. Hned na to se zašklibil. Vylil nám vodu do tváře a volal: „To je voda“. Hned jsme byli za dveřmi. Teta se ponejprv usmála. Strýc se také zasmál a řekl: „To jsou kluci!“

S ostatními hochy jsme si často hrávali na indiány. Přestřádali jsme se za indiány, dělali jsme si kyje a luky. Když jsme se

rozdělili, nastala bitka. Jednoho jsme uvázali k mučicímu kůlu. Ostatní měli dýmku. Naplnili jsme ji suchou zemákovou natí.

Nastala doba, kdy jsem neměl radost ze společenských her. Již jsem nechtěl mít přátele. Vinu na tom mělo mnoho krváků,

Jak to na kostele vypadalo.

Z dýmky kouřil každý chvilku jako u indiánů. Ten, který byl uvázan u kolu se jen díval. Na konci jsme jedli zemáky, které jsme si na ohníčku upekli.

které přinesl Max. Celý týden jsem seděl na sýpce a četl jsem tenké sešity, až mě hlava bolela. Myslil jsem ustavičně na cikány a loupežníky. V noci se mi zdávalo

o přepadeních a vraždách. Lupiči s maskou stáli u postele přede mnou a drželi mi revolver na prsou a volali: „Peníze nebo život“. Pan učitel se tázal: „Fricku, kde jsi s myšlenkách? Již na nic nedáváš pozor“. Strýc se tázal: „Co se stalo s Frickem?“ Já jsem myslel jedině na loupežníky.

Když jsem neměl co čísti, chodil jsem po polích a lesích a snil jsem celé dny. Když se setmělo, šel jsem ku příkopu, kde byla hniјící voda. Na pokraji rostly staré vrby. Tam jsem se opřel o strom a poslouchal, jak kvákají žáby a křičí sýčci a sovy. Bylo jich tam celá hejna. Stál jsem ticho jako mrtvola. Nastala mlha a zahalila mne. Zachvátila mě hrůza a já jako bych byl ďáblem posedlý utíkal jsem domů. Strachem jsem nemohl usnout. Tolik jsem pokaždé úzkosti při tom zažil a přece jsem tam zase šel. Nikomu jsem nic neřekl, ani Maxovi.

Jedenkrát ve středu odpoledne jsem seděl na louce. Četl jsem nový krvák. Blízko byla cikánská bouda. Muž a žena seděli před vozem a ohněm. Myslel jsem si: „Kéž bych mohl býti cikánem“. Četl jsem mnoho o cikánech. Ale přece jsem měl před nimi strach. Tu přišel cikán ke mně. Chtěl jsem utéci, ale jsem nemohl. Ani sám nevím, jak se to stalo. Řekl mi: „Nemáš chuti jíti k nám? Budeš žíti jako kníže“. Vyskočil jsem a utíkal jako blesk.

Celou noc jsem nespál. Ustavičně jsem byl u cikánů. „Budeš žíti jako kníže“, řekl cikán: Jak by to bylo pěkné, kdybych s nimi mohl jezdit po světě, viděti nová města a dědiny, a zažiti mnoho dobrodružství. Tu mne nikdo nemiluje. Proč jsem u nich včera nezůstal? Nebudou asi daleko. Umínil jsem si, že půjdu za nimi. Když se svítalo, rychle jsem se oblékl do šatů. Max spal jako zabítý. Tiše jsem se plazil z domu a utíkal jsem na silnici. Běžel jsem co jsem mohl. Vozu tam nebylo. Rozhodl jsem se, že půjdu za ním. Když jsem hodinu běžel, dohonil jsem jej. Sál na cestě. Cikán zvolal: „Haló, to je ten včerejší chlapec. Zůstaneš u nás?“ Přisvědčil jsem. Hned se tvář cikánova změnila. Hleděl na mne přísně a křičel, že jsem se strachem třásl: „To ti řeknu: Tu se musí poslouchat! Sám od sebe jsi přišel a kdybys řekl, že já jsem tě přivedl, tak ti všechny kosti polámu“. Musil jsem

se zapřáhnouti do vozových vah. Oba cikáni ze zadu tlačili vůz. Tak jsem byl unaven jako nikdy jindy. Dohnal nás jiný povoz. Cikán prosil vozku, aby mohl připjati vůz. Vozka dovolil. Večer jsme byli ve vesnici. Tam byl odpočinek. Dostal jsem opět jako na oběd kus chleba. Cikán polýkal meče a hltal oheň. Šel do hostince a divákům dělal představení. Když se vrátil, byl opilý. Bylo to pozdě. Řekl mi: „Zůstaň přes noc před vozem; dávej pozor, aby nikdo nic neukradl“. Pak se potácel do vozu. Cikánka se mnou nepromluvila ani slova. Myslel jsem si, že nechce, abych s nimi jezdil.

Oči se mi zavíraly. Strachu jsem neměl. Tak jsem byl unaven, že jsem na nic nemyslel. Lehl jsem si do trávy a usnul jsem.

Ráno mě probudil drsný hlas cikánů. „Vstávej! Napřed jdi do pole a dones zemáků!“ Nerozuměl jsem, protože jsem byl v polospánku. Zařval na mne: „Klid se! Dones zemáků.“ Řekl jsem bojácně: „To nesmím dělat, to je krádež!“ Hlasitě se zasmál. Kopl do mě a já jsem utíkal.

Již jsem se nevrátil k cikánskému vozu. Běžel jsem co mi síly stačily nazpět do města. Měl jsem strach, že cikán je v patách za mnou. Ještě nebylo poledne a již jsem byl v lese před městem.

Co jsem si měl počítí? Kam jíti? K tetě? Bylo mi úzko. Byl jsem jako zběh. Teta by mi pořádně vynadala a nabila by mně. Pak jsem byl tak špinavý. Velice jsem se styděl. Nemohl jsem přijíti nikomu na oči. Proto jsem si myslel, že bude nejlépe, když se skryji v lese a až se setmí půjdu k tetě M Ta mi pomůže. Na poli jsem trhal řípu a jedl jsem ji. Měl jsem takový hlad. Lehl jsem si do hustého křoví a čekal jsem až se setmí. Večer jsem se plížil okolo města, až jsem se dostal k domu tety M Bohudíky; nikdo mne na louce nespátril. U tety M . . . bylo ještě světlo. Velice jsem se styděl. Vyhlížel jsem jako opravdový cikán. Konečně jsem si dodal odvahy a zazvonil jsem. Teta otevřela. Spráskla rukama podivem „Můj Bože, Fricek! Ale jak vyhlížíš?“ Tu přišel strýc ke dveřím. Měl v ruce dlouhou dýmku. „Fricku! co se stalo?“ Nemohl jsem slova promluvíti. Dal jsem se do pláče. Teta mě posadila na židli a já jsem ji všechno vy-

pravoval. Strýc a teta nemohli ani slova promluvíti.

Konečně řekla teta k strýci: „Frick musí odtamtud pryč!“ Strýc přikývl. Teta přistavila židli ku stolu a řekla: „Tak nyní se napřed najez!“ Jedl jsem za dva.

Strýc měl velkou radost, že mi tak dobře chutnalo. Pak mě teta svlékla. Viděla, že mám plno hmyzu na sobě. S podivením zvolala: „To jsem přece ještě neviděla! Chlapec je docela zanedbán“. Strýc kývl hlavou a řekl: „Tomu bych nebyl věřil“.

Když teta zazvonila na faře, otevřel nám pan farář dvéře. Měl bílé vlasy a černou čepičku. Přivětivě se usmál a podal nám ruku. Musil jsem zůstat v hovorně. Tetu a Karlička vzal do svého pokoje. Mluvili spolu dlouho. Já jsem prohlížel obrazy. Tak krásné jsem ještě nikdy neviděl. Konečně pro mne přišel pan farář. Položil ruku na mou hlavu a řekl: „Tak tedy Fricku Kehrbachu! Tvá maminka byla hodným děvčetem. Modlila se za tebe v nebi“. Pak zvolal hlasitě: „Anno, Pojd

Češi z Ameriky na Sv. Hostýně.

Teta mě strčila do vany. To mi dělalo dobře. Oblékla mě do čisté košile a připravila mi postel na lávce. Hned jsem usnul.

Druhého dne řekla mi teta — strýc byl již v továrně — „Fricku, dnes ráno pojedeme do Reisdorfu k starému, dobrému faráři. Domluvili jsme se se strýcem. On poradí. Reisdorfský farář vyučoval tvou matku a mne. Už to dál tak nejde. Pustněš na těle i na duši. My si tě nemůžeme nechat. Mému muži se nevěří, ač je nyní velice hodný“. Šaty byly vyčištěny, boty vyleštěny. Byl jsem opět pořádným hochem. S Karličkem jsme jeli do Reisdorfu.

prosím tě“. Přišla sestra pana faráře. Byla mu velice podobná. Pan farář jí řekl: „Anno, nemohli bychom si tohoto kloučka nechat několik dní u sebe?“ Anna odpověděla: „Ale ano, máme dost místa“. Když uslyšela kdo byla moje maminka, hned mě vzala za ruku a řekla: „Maminku jsem dobře znala. Často mi pomáhala v zahradě. Byla to zlatá duše. Opravdu, chlapec jako by vypadl z tváře matčiny“. Šli jsme do kuchyně a tam jsem se pořádně najedl. Teta M . . . měla radost, že jsem dobře zaopatřen.

Pomáhal jsem sestře pana faráře v kuchyni. Ovšem, že jsem také talíř rozbil. Ale to nic nedělalo. Večer jsem směl si

natrhati srstek. Pan farář mi ukazoval dlouhou dýmku, kde jsou největší. Spával jsem v krásném pokoji a v měkkých peřinách. Tak to bylo pěkné, že jsem se bál lehnout si do lůžka. Od smrti maminky jsem neviděl bílého ložního prádla.

Osm dní jsem byl na faře. To byla nejkrásnější doba mého života. Pak jsem přišel do sirotčince k sestrám. Všechny se ke mně laskavě chovaly. Když jsem večer

ležel na posteli a přemýšlel jsem o posledních letech svého života, tu jsem si myslel, že jsem od smrti své drahé maminky vlastně nežil, ale jen snil a to hrozný sen. Ale bylo tomu přece tak. Má drahá maminka mne neopustila. Myslím si, že tak dlouho Pána Boha prosila, až mě poslal k dobrým sestrám. Ale já chci být vděčným a dá-li Pán Bůh — chci být dobrým misionářem.

Alois M. Schwammel, Mor. Ostrava.

KONNERSREUTH.

(Pokračování).

O LISIEUX jsme jeli přes Strassburk a přes Paříž. Lisieux jest město čítající 17.000 obyvatel a má mnoho stavitelských památek ze středověku. Z nich vyniká katedrální chrám sv. Petra, který byl postaven v druhé polovici 12. stol. v přechodném slohu goticko-románském, a chrám sv. Jakuba z konce 15. stol. postavený v pozdní gotice. V 7 hodin večer jsme stanuli před kýženým cílem: před karmelitským klášterem proslaveným sv. Terezičkou. Mile se na nás usmívala bělounká socha světice, která stojí před svatyní a jest okrášlená nesčetnými kyticemi. Protože byl chrám již uzamčen, začali jsme zpívat jako poutníci čtyřhlasně mariánské písně, a zpívali jsme tak dlouho, až ctih. sestra nám svatyni otevřela. Divně mi bušilo srdce při vstupu do chrámu, a zvláště když jsem se modlil u hrobu světice, jejíž tělesná schránka jest uložena v umělecky zhotovené rakvi. Po modlitbě jsme se odebrali na nocleh.

Druhého dne 21. dubna 1927 skoro ráno jsem v chrámě zpovídal. Potom jsem sloužil mši sv. u hrobu světice a při slavné mši sv. jsem se modlil breviář. Při bohoslužbách se konala sbírka na novou basiliku. Jedna spolupoutnice dala na mísku brilantový prsten. Po pobožnosti v kostele jsme si prohlédli rodinný domek sv. Terezičky, a o druhé hodině odpoledne sál blízko karmelitského chrámu, kde jsou uloženy památky na tuto světici. Odtamtud jsme se odebrali na hřbitov, kde odpočívala její mrtvola do r. 1923 a šli jsme pak do opatství benediktinek, kam chodila světice do školy; mají tam také na ni památky. Na to jsme si učinili vyjíždku k moři. Protože bylo chladno, chtěli si někteří poutníci aspoň nohy vykoupati. Právě když jsem se nesměle blížil k vodě, spolupoutník nás vyfotografoval a způsobil mi velkou radost, když mi po pouti obrázek do Vítkovic poslal. Rychle mýjely hodiny. O 8. hod. jsme měli odjetí. Vrátil jsem se do karmelitského chrámu a vyprosil jsem si od tamnějšího kněze hrst růžových lístků pro Terezii Neumannovou. Mnoho o ní četl a tedy dobře o ní věděl. Lístky jsem svědomitěji opatroval než peněženku. Zbožně jsem políbil nádhernou rakev světice, doporučil jsem se do ochrany božského Spasitele a rozloučil jsem se se svatyní.

Druhého dne o 1/2 7. hodině ráno nás odváželo auto do Paříže a o 1/2 9. nás unášel vlak do vlasti. V sobotu před Bílou nedělí jsem šťastně dojel do Chebu, kde jsem přenocoval. Dvě kandidátky sester sv. Karla Bor., rodačky z Vítkovic, mne prosily, abych je vzal s sebou do Konnersreuthu. Představená dovolila.

Když jsem vstupoval do pokojíka Rézina, zvolala: „Ach, tu je P. Schwammel! Co jste mi přinesl z tak daleké pouti?“ „Růžové lístky a kroupenku!“ S velkou uctivostí vzala lístky a přiložila je ke rtům a řekla přítomnému profesoru:

„Vidíte, takový lístek mne již jednou uzdravil. To však nepůsobí tento list, ale důvěra v Boha“. Zkrátka jsem jí vyličil cestu, podal jsem jí kroupenku, kterou si hned zavěsila nad postelí. Pak mi vyprávěla vidění, která měla ve velkonoční týden. Na to jsem ji poprosil, aby ukázala rány oběma chovankám. Učinila tak. S hlubokým dojmem jsme opouštěli její pokoj a vraceli jsme se domů.

F. P. Kyjovský:

OČISTA.

Soudní síní konal se proces proti Anežce Bělikové, obžalované z krádeže. Vpředu nejvýše trůnil starý soudce s bílými kníry, u vchodu stál strážník s netečnou, nepohnutou tváří a za zábradlím vzadu tísnilo se četné zvědavé obecenstvo.

Byla to pro Anežku těžká zkouška, již jí jen vědomí nevinu poněkud oslazovalo. Vstoupila do soudní síně zcela klidně a z řad jejích známých mezi diváky ozval se povzbudivý šum, který byl však ihned utlumen státníkovým rázným „pst“. Pak předstoupila její zaměstnavatelka, paní Volná, jako svědkyně a prohlásila, že zlatý náramek byl nalezen v Anežčině skříni.

Nikdo nemohl uvěřiti, že by Anežka byla zlodějkou. Anežka, nejhezčí a nejoblíbenější dívka v městě, Anežka, členka Mariánské družiny, denně přistupující k sv. přijímání!

Nedovedla vysvětliti, jak se náramek ocitl v její skříni — věděla jen, že byl v ní nalezen. Také paní Volná byla velmi zarmoucená. Kdyby byla jen trochu tušila, že se náramek najde u Anežky, nebyla by ohlásila ztrátu policii. Zmizel jednoho rána po návštěvě jakési žebračky a paní Volná, majíc ji v podezření, ihned se obrátila na policii. Náramek byl památkou po nebožce matce a proto si jej nesmírně cenila. Bez prodlení přišel do domu četník, vykonal důkladnou prohlídku a náramek byl objeven ve skříni její tajemnice.

Soudce byl nakloněn uznati Anežčinu nevinu. Anežka měla velmi dobrou pověst a důkaz nebyl úplně přesvědčivý. Žebračka, která zmizela beze stopy, mohla náramek tam vhoditi v náhlém strachu na útěku, ježto Anežčin pokoj byl právě u domovních dveří a nebyl uzamčen. Sama paní Volná ujišťovala, že vylučuje u Anežky krádežný úmysl.

Byla předvolána druhá svědkyně, Anežčina spolčnice, Anna Jandová. Měla vypovídati, co její družka onoho dopoledne činila.

„Vyřizovala korespondenci paní Volné v pracovně“, pravila.

„Byla tam stále?“ tázal se vyšetřující soudce.

Anna chvilku váhala, pak řekla: „Ano“, a začervenala se nápadně.

Soudce si toho všiml a vzal ji okamžitě do křížového ohně otázek. Najednou se dala do pláče.

Soudce čekal trpělivě, až se uklidnila, a pak pravil přísně: „Nyní nám povězte celou pravdu!“

Nato svědkyně sklesle vyprávěla, jak viděla Anežku vejíti do ložnice paní Volné, vyjmouti ze stolku náramek a odběhnouti s ním do svého pokoje.

Síní se ozval šepot úžasu a soudcova tvář ihned ztvrdla. Celá věc byla naprosto jasná. Anna byla s počátku lhala, aby chránila svou přítelkyni.

Dostala za to pořádně vyčiněno, ježto se pokusila oklamati úřad, ale soud, uznávaje její přátelský poměr k obžalované za polehčující okolnost, spokojil se tímto pokáráním. Zato Anežka byla shledána vinnou a odsouzena podmíněčně na rok.

To bylo vše. Zbýval jen odchod ze soudní síně davem zvědavých diváků, kteří se buďto od ní odvraceli nebo na ni hleděli s pohrdáním a posměchem. Nejvíce ji však tížila vzpomínka na Annu, která o ní s rozmyslem vypověděla křivé svědectví. Tížila ji více než opuštění všemi jejími přáteli po odsouzení.

Nebyla však zcela opuštěna. Pozornost vzbudilo podivné chování mladého novináře Jirásky, který byl přítomen soudnímu řízení. Ač se dříve s ním zřídka kdy stýkala, povstal se svého místa v novinářské

lavici a kráčel po jejím boku ze soudní budovy. Mluvil o všem možném, o počasí, politice a místních událostech. Ubohá, zdrčená Anežka odpovídala nesouvisle, ale byla mu zároveň přece jen nesmírně vděčna za jeho společnost.

Následující týdny byly pro Anežku téměř nesnesitelné. Její dosavadní oblíbenost se změnila v pravý opak. Poznala, že pod pláštíkem dřívějšího pochlebování se skrývala tajená závist a nepřízeň, a ta nyní triumfovala. Byli také někteří dobří lidé,

Malé poutnice z Řepčína.

Když přišli do ulice, v níž bydlela, najednou se zastavil a podával jí ruku.

„Nyní buďte sbohem“, pravil zvolna, odvažuje každé slovo. „Nevěřím tomu, co ta dívka povídala. Jsem přesvědčen, že jste nevinna“. Pak odkvapil.

kteří se jí nevyhýbali, ale jejich úsilí, chovati se k ní zcela nenuceně, jako by se nebylo nic stalo, bylo tak patrné, že jí byl styk s nimi trapnější než ledová nevšímavost ostatních. Jediný Jirásek věřil v její nevinu. A jeho mínění ji těšilo, neboť

mladý ten muž měl všeobecnou vážnost pro své schopnosti a bezúhonné mravy.

Anna se neostýchala krátce po soudním řízení ji na ulici kamarádsky osloviti s líčenou soustrastí, ale Anežka jí s rozhořčením odbyla. Její lež jí příliš ukřivdila. Ne, že by nebyla ochotna jí odpustiti, ale byla si vědoma, že má nároky na ospravedlnění, na očistu svého dobrého jména. Později slyšela, že Anna našla útěchu u Jiřího Navrátila. Byl to jinak hodný mladík, ale dosti domýšlivý. Kdysi se ucházel o Anežku, ale ona ho odmítla. Nyní si blahopřál, že se tak stalo; jak by to vypadalo, kdyby měl za snoubenku zlodějku! Zrovna se zhroutil té myšlenky. Spokojil se tedy s Annou a brzo ji koupil nevkusný, ale značně drahý zásnubní prsten.

Anežka byla příjemně překvapena, když pozorovala, že Jirásek začíná chodit do kostela. Jako mnoho jiných mladých mužů i on byl dosud hodně vlažný v náboženských povinnostech, ale její příklad naň počal blahodárně působiti. Setkávala se s ním stále častěji. Jakoby náhodou byl vždy tam, kde ona byla, a nutno přiznati, že nebyla tomu nerada. Cítila se tak osamělá. Její rodiče byli už oba mrtvi. Zanechali jí malé jmění, jež nestačilo na bezstarostný život. Po svém odsouzení ztratila místo u paní Volné a proto jí přišlo vhod, když jí Jirásek nabídl zaměstnání písařky na stroji v redakci novin, pro něž i on pracoval. Nebylo příliš výnosné, ale umožňovalo jí slušné živobytí.

Blížil se svátek Neposkvrněného Početí bl. P. Marie. Asi 14 dní předtím svěřil se jí Jirásek, že půjde v ten den po dlouhé době opět k sv. svátostem, a pak beze všeho přechodu se jí tázal, zdali chce býti jeho ženou.

„Za těchto okolností“, odpověděla s planoucími líce, „ne!“

„Ale proč?“ doléhal Jirásek.

„Nechci poskvrniti čistý štít muže, jenž by si mě vzal“, pravila Anežka pevně.

„Ale pohleď, Anežko, dostal jsem velmi výhodnou nabídku u pražských katolických novin. Můžeme tam jít spolu a nikdo se nebude starati, co se stalo dříve.“

„Neodejdu odtud, dokud nebudu očištěna“, odvětila Anežka tvrdošjně.

Jirásek hleděl před sebe sklíčeně. „Abudeš-li očištěna, vezmeš si mne potom?“

tázel se pln naděje. Anežka hleděla rozpačitě k zemi. „Pověz, Anežko, ano nebo ne! tázel se znovu.

„Ano“, pravila prostě.

Na radu svého přítele-kněze rozhodl se Jirásek konati devítidenní pobožnost před svátkem Neposkvrněné Panny. Byl to poslední prostředek, jenž mu zbýval. Ostatně byla Anežka mariánskou sodálkou a proto bylo lze míti za to, že nebeská Královna se postará o svou chráněnkou. Vykonal tedy svou novenu a zakončil jí sv. přijímáním v den 8. prosince.

Na večer toho dne byla v kostele slavnostní pobožnost s kázáním. Mezi přítomnými byla také Anna. Anežka klečela v pozadí a s hořkostí pozírala na hlouček dívek s bílými závoji a modrými stužkami před oltářem. Její hoře bylo pochopitelné, vždyť ještě před rokem stála rovněž v zástupu oněch vyvolených ctitelek Matky Boží.

Také Jirásek pozoroval dívky s podivným svitem v očích. Vykonal novenu věrně, ale dosud se nestalo nic a Anežka zůstávala ve stínu jako dříve. Zda odpírala Matka Boží své zakročení? Pohlédl na sochu přesevaté Panny a zdálo se mu, že její laskavá tvář náhle zpřísněla.

V tu chvíli právě kazatel mluvil o čistotě blahoslavené Panny, již se ani stín hříchu nedotekl, a uváděl některé chyby, jichž se podle jejího příkladu mají její dívky vystříhati. Jmenoval také lež. V tom okamžiku se Anna, jež stála v popředí, najednou zapotácela a klesla na zem ve mdlobách.

Nastal rozruch a zmatek, ale brzo ustal, když omdlelou odnesli do sakristie. Pobožnost pokračovala svým chodem, ale Jirásek se slabě usmíval. Cítil mu říkalo, že jeho svatba se již nebude déle oddalovati.

Po svátostném požehnání viděl kněze vycházeti chvatně ze sakristie a směřovati k místu, kde klečela Anežka. Dotkl se jejího lokte, načež Anežka povstala a šla za ním do sakristie.

Tam našla Annu rozplývající se ve zkroušené lítosti. Vyznala vše. Byla žárliva na Anežku pro Navrátilovu pozornost k ní a pojala ošklivý záměr, položit zlatý náramek do Anežčiny skříně, aby se zbavila jejího soupeřství. Neočekávala ovšem, že dojde k soudnímu vyšetřování, ale z obavy, by

její námaha nebyla na zmar, lhala i před soudem. Výčitky svědomí ji soužily neustále od té doby a nenadálá mdloba, jež ji zachvátila při kázání, když pohlédla do tváře přečisté Panny, byla jen dovršením jejího stálého vnitřního nepokoje.

K upokojení svého svědomí byla ochotna dáti Anežce veřejné zadostučinění. Soud byl zpraven o jejím doznání, Anežka byla úplně ospravedlněna a Anně se dostalo přísné důtky.

Dřívější přátelé se vraceli ostýchavě k Anežce, ale při vzpomínce na jejich chování v neštěstí připadalo jí za těžko obnoviti staré důvěrné styky. Proto souhlasila s Jiráskem, že bude nejlépe přijmouti nabídnuté postavení v Praze, kde v novém okolí nejspíše by se zacelila její dosud svěží

rána trpkých zkušeností.

Slavili svůj sňatek ještě o vánocích. Byla to významná událost pro celé město a kostel byl hustě naplněn. Dostali četné dary, a když ještě večer odjížděli do Prahy, nádraží bylo plno známých, kteří se přišli s nimi rozloučit.

Podivno dost, brzo potom se slavil druhý sňatek. Bylo to časně ráno a jen několik svědků přítomno. Proti všemu očekávání vytrval Navrátil při Anně, jejíž statečná kajicnost mu imponovala, a rozhodl se, že bude nejlépe se s ní oženiti po tak dlouhé známosti, zvláště když i on byl povolán za úředníka do vzdáleného města O. Anna ochotně k tomu svolila, neboť měla Jiřího opravdu ráda a další pobyt v městečku by jí byl pravou mukou.

O HOSTÝNSKÉM KVÍTÍ.

Jedenkrát před válkou skoro z jara přišla poutnice z Krumsína u Prostějova na pouť. Když se pomodlila v kostele, spatřila venku kněze a tázala se ho: „Velebný pane, mohla bych si se stromu ulomiti větvičku?“ „A co s ní chcete dělati?“ „Vzala bych si ji domů na památku. Před nedávnem byla na pouti moje známá a přinesla si domů ratolest z Hostýna a když vstoupila do kláštera, vzala si ji na památku s sebou“.

Proti takovému úmyslu by se nedalo nic namítati. Třeba však připomenouti, aby se tak dělo s mírou, by trhání květin a lámání větvíček se nezvrhlo v pustošení lesa. Nelze tedy schvalovati, když poutnice některých průvodů odnášejí si z pouti plné náruči květin. Vždyť i po nich přijdou poutníci, kteří se pokochají krásou hostýnské přírody.

Jiné poutnice však jednají opačně. Přinášejí celé kytice z domova do sakristie a přejí si, aby byly postaveny na oltář, neb před sochu Panny Marie. Hlavní oltář krásou květin a vůní oživne. Květiny zvolna vadnou, schnou a jsou pak vyhozeny ven.

Docela jinak s uvadlými květinami zacházela sv. Františka Chantálová, zakladatelka řádu Navštívení Panny Marie, jejíž svátek se slaví 21. srpna.

V klášterní zahradě musily vždy kvést květiny. Matka Františka je velice milovala a přála si, aby pokud možno, byly vždy

čerstvé květiny na oltáři. Velice se o to starala. Každou neděli a svátek přinášely jí sestry krásné kytice. S tichou radostí pohlédla na ně sv. Františka a předala je sestře sákrstánce pro oltář.

Když kytice před nejsvětější Svátostí odkvetla, vzala si ji k sobě a postavila ji ve svém pokoji před kříž.

Jedenkrát se sestra tázala velebné matky, proč nechce čerstvé květiny do pokoje, a proč si bere uvadlé?

Františka se dlouho nechtěla přiznati. Ale když sestra na ni naléhala, odpověděla: „Život květin, má dcero, jest jejich vůně a barva. Na oltáři zvolna vydechují život a konečně odumírají. Tak bych si i já přála, aby můj život, jenž také zvolna mívá, mívá jen před Bohem a ke cti jeho tajemství“.

I život mariánských ctitelů jest podoben květinám: mívá oslavou Panny Marie. Vzbuzují k ní lásku a z lásky k ní vydávají vůni dobrých skutků. Květiny zvolna ztrácejí barvu i vůni. U ctitelů mariánských jest tomu opačně: čím více tělesně ochabují, tím větší lásku k Panně Marii vzbuzují.

Synové zbožní pučte, jak růže vstípená nad potoky vod.

Jako Liban dávejte sladkou vůni, rozvíjte květy jako lilie, voňte, zelenejte se utěšeně a zapějte píseň chvály.

Sirach 39, 17 — 19.

ZÁPISNÍK SVATOHOSTÝNSKÉHO KRONIKÁŘE

Návštěva chrámu. Po dušičkové slavnosti nastal zimní pořádek: mše sv. o 8. hodině, kázání, a devátá mše sv. Podle možnosti bývala i šestá a sedmá. 10. listopadu byly ohlášeny dvě svatby, proto byla osmá, devátá, desátá jedenáctá za pomoci p. rady Pecháčka.

17. října přivedl dp. Vincenc Král, far, v. v. 22 německých poutníků z Blahutovic. 20. října bylo asi 500 poutníků a přes 200 sv. přij.; 27. října pro volby jen asi 40 lidí, 28. října asi 170 lidí a 100 sv. přij., na Vše Svaté přišlo, poutníků bylo přes 100 a sv. přij. 62; průvod na hřbitov se nemohl konati. 3. a 10. listopadu bylo okolo sta lidí. 14. listopadu byla slavná mše sv. na poděkování za šťastné skončení prací na kostele; před polednem prohlížela komise od politické správy v Holešově novou střešní konstrukci.

Za měsíc říjen přišlo asi poutníků 9700, sv. přijímání bylo okolo 4000, mši sv. slouženo 170.

Z Tučap. Slovácké Noviny č. 45 píší: V neděli odpoledne t. j. 20. října byla u nás krásná slavnost — Světla se pěkná, umělecky provedená **socha P. M.** svatohostýnské. Kazatelem slavnostním byl P. Richard Němčák, farář z Buchlovic, světitelem p. rada a farář Ant. Štaffa. Sochu zhotovil dovedný sochař p. J. Krajča z Hor. Moštěnice za obnos 7.000 Kč. Socha bude pravou okrasou obce tučapské. Náklad na dílo toto věnovala štedrá panna Marie Soukalíková z vděčnosti za uzdravení na přimluvu P. Marie svatohostýnské. Slavnosti účasti se celá obec, jakož i jednotlivci z okolí. Kromě krásného, nadšeného kázání, dojemně působily přednesené básničky ku počtě P. Marie 4 žákyněmi, s nimiž je nacvičila slečna učitelka Snášelová. Slavností touto ukončena řada slavností, jež konány v tomto roce ve farnosti boršické.

Za zemřelým Tomášem Lužným. Tomáš Lužný narodil se r. 1855 v Antlerce u Prostějova. V dětském věku osiřev, byl

vychován u strýce svého v Luběnicích. Jako mladík čtrnáctiletý šel na službu, všude svědomitě pracoval a byl oblíben. V 26 letech přiženil se do obce Ohnic, přifařené do Těšetic. Tom. Lužný byl od mládí velkým ctitelem Panny Marie svatohostýnské. Jako jiných již často putoval na Sv. Hostýn. Roku 1891 byl od obce Ohnické zvolen vůdcem poutníků na Sv. Hostýn a zároveň vyprovázival zemřelé občany z Ohnic. Jako „starší bratr“ vodil poutníky na Sv. Hostýn každoročně po svátku sv. apoštolů Petra a Pavla. Putovali pěšky na 4 dny za jakéhokoliv počasí. Když přišel čas pouti, tu byl ve svém živlu, sháněl a horlil jen ku velké účasti, aby průvod byl co největší. Jeho největší radostí bylo, šel-li s průvodem kněz. První kněz, který tak učinil, byl dp. Jakub Knap tehdejší kaplan v Těšeticích, nyní děkan v Nákle, který zemřelého T. Lužného měl v lásce. Zemřelý T. Lužný byl 48 krát na Sv. Hostýně a průvod z Těšetic vedl 37 krát, roku 1928 byl naposled jako stařec 74 letý. Jak horlil pro Sv. Hostýn, vysvítá z toho, že když se počalo se stavbou schodiště na Sv. Hostýně, první ve farnosti sbíral příspěvky po všech obcích přifařených a sebral na několik schodů. A když za války začali rekvirovat, a přišlo i na zvony svatohostýnské, tu opět T. Lužný sbíral různé kovy na záchranu těchto zvonů a sebral 111 kg. Také pro farní chrám v Těšeticích pořídil ze sbírek na hlavní oltář obraz P. Marie svatohostýnské jež bývá vystaven při pobožnosti, poutníků celenských a svatohostýnských. T. Lužný řídil jako starší bratr tuto pobožnost. A jak se zajímal o zprávy ze Sv. Hostýna, vidět z toho, že odebíral Hlasy svatohostýnské téměř od jejich založení. Když pak r. 1927 byla vypsána odměna pro ty, kteří získají nové odběratele, tu zase T. Lužný byl mezi prvními, získav 20 nových odběratel a za odměnu nechtěl nic, leč vzpomínku v modlitbě u P. M. na Sv. Hostýně. To byla poslední oběť již přinesl P. Marii svatohostýnské. Zemřelý

T. Lužný byl zakládající člen „Matice svatohostýnské“ s rodinou. Pochován byl na hřbitově v Těšeticích dne 31. října 1929 za velké účasti farníků. — Buď Ti, starší bratře, Matička svatohostýnská přímělkyní a štedrou odplatitelkou!

Jan Husička z Vojnic, soused zemřelého.

Vyznamenání. Vldp. Frant. Korec, farář v. v. v Čučicích byl jmenován papežským komořím, vldp. rada Pecháček z Val. Meziříčí byl nejdůstojnějším panem arcibiskupem Prečanem vyznamenán veřejnou pochvalou za horlivé vypomáhání v duchovní správě. Vldp. farář v Černotíně Josef Navrátil byl jmenován radou a konsistoře. Všem vyznamenaným ze srdce blahopřejeme.

Různé. Když se dovážela letos na jaře železná konstrukce na novou střechu, spatřil jsem na vrchu muže menší postavy v modrém dělnickém šatě, jenž měl plány střechy a prohlížel dovezené součástky. Tákal jsem se ho: „Odkud jste rodák?“ „Z Plesné“. „Znal jste P. Rozkošného?“ „V obecné škole mě učil náboženství“. „A P. Nováka jste znal?“ „Byl farářem ve Vítkovicích, již zemřel a jest pochován v Plesné“. Tak jsem se seznámil s panem Klučkou, ale mnoho jsme nemluvili, protože montéři z Vítkovic velmi pilně pracovali. Když byli hotovi, naložili zbylé věci 23. července na vůz a odvezli je na dráhu do Bystřice. Druhého dne jsem jel vlakem do Hulína; vedle mě si usedl vrchní montér, jenž dokončiv práci, odjížděl na několik hodin k rodině do Plesné. Vypravoval, že měl největší strach při zdvihání hlavního oblouku 67 metr. centů těžkého. (Viz listopadové číslo Hlasů). „Kdyby oblouk byl spadl a prorazil klenbu, kdo by za to ručil? Duchovní správa? či závody vítkovické?“ Ale, bohudíky, nic se nestalo. V Hulíně jsem přisedal a v Říkoviciích jsem vystoupil z vlaku. Tákal jsem se vrchního, zda je možno viděti z Hostýna nádražní světla v Říkoviciích? Popřel to. V tom mě chytá za ruku vrchní montér z Vítkovic a dává mi s Pánem Bohem. Utíkal na vlak, jenž se zatím rozjížděl . . . 15. října jsme dostali stručnou zprávu, že vrchní montér z Vítkovic měl před několika dny pohřeb: byl zabit při práci v Přerově. Čekali jsme, že v novinách bude něco o jeho smrti. Bylo to však před volbami. Je vyfotografován v Hlasech

na stránce 155; stojí po levici P. Supriora. O. v p.

6. října byla v Bystřici pochována chudobná žena Cecilie Tylerová, která po mnoho let v koši donášela na Sv. Hostýn různé věci jak kramářům, tak do kláštera. Ač měla přes 60 let, přišla někdy i dvakrát za den. O. v p.

Návštěva chrámu Páně na Sv. Hostýně a počet svatých přijímání.

V říjnu 1929

6. bylo lidí v kostele	3200	au sv. přijímání	1036
13. " " "	4800	"	1920
20. " " "	540	"	241
27. " " "	45	"	32
28. " " "	170	"	100
Ve všední dny úhr.	940	"	671
Úhrnem	6695	"	4000
Mši sv. slouženo 170.			

Povětrnost v říjnu. Měsíc říjen podobně jako dřívější měsíce byl poměrně teplejší než jiná léta; průměrná teplota byla 9 st., ač 25letý říjnový průměr jest 6.4 st. Průměrná ranní teplota byla 7.5 st., polední 11 st., večerní 8.6 st. Prvních 10 dní byla průměr. teplota 16 st. (4. října bylo 22.4 st.), 29. října ráno byl slabý mráz, který v přírodě nebylo pozorovati: na dvoře nám ještě 11. listopadu kvete červený hrách (hrachor), okolo plotu se obepíná fialový zvonek. I ovocné stromy v zahradě mají posud zelené listy. 11. října večer padal první sníh, jenž však hned roztál. 1. a 20. října jsme slyšeli hřmění. Silný JV. neb J vítr vál 3.—8., 17.—20., 26. a 29. října. Mlha byla 9., 22., 26.—28., 31. října. Jasně dny byly 4.—7., 16., 21., 24. října. Ve 12 dnech napršelo 56.5 mm, nejvíce 9. října, 13., pak 27. října 12 mm a v noci přede Všemi svatými 8.5 mm. Večer 12. října jsme viděli v Holešově oheň: hořelo skladiště dříví.

Tu se podávají pouhé číslice. Na základě těchto číslic dovede odborník oceniti zdravotní poměry. Tak se píše v časopise „Z našich hor a lázní“ o záříjovém počasí na Hostýně: „Hostýn byl v tomto měsíci nejen cílem celé řady těch, kdož hledali na něm posilu své duše, nýbrž i těm, kteří zde hledali osvěžení tělesné, a musíme říci, že podmínky v tomto směru byly nádherné a jedinečné, jako málokdy jindy se vyskytnou za krásných slunných dnů časného podzimu a příjemného babího léta.

Průměrná teplota byla poměrně vysoká a to proto, poněvadž na vrcholu nepronikly chladné extrémy podzimních studených vln, jež se uplatnily daleko více v rovinách a horských údolích. Proto má Hostýn teploty mnohem vyšší než jiná místa v údolích Bezkyd, ležící i několik set metrů níže. Proto zde nebylo vůbec mrazivých dnů . . .

Dále popisuje poměry vlhkostní, oblačnost, větry a srážky. A končí takto. Výspa Svatohostýnská byla v měsíci září pravou horou slunce. Podzimní slunce svou září vlévalo příjemné teplo a sladké zapomenutí jak na strasti vezdejšího života, tak i na bouřlivé jeho vášně. Celé to krásné a milé prostředí horské přímo mysticky ladilo duši těch, kdož sem zavítali a odpoutávalo je od drsné hroudy země. Při-

jemná a zdravá podzimní příroda zde přímo tvořila živý: otužení a uklidnění po stránce tělesné a po stránce duševní ještě více. Tak psychicky působil který měsíc na Hostýně jako měsíc září. Zatím co se v ní halila již za časného rána růžová mlha, nad níž katedrály odrážela se již červená pláň dnečních a když v poledne slunce lilo své bohatství na vědy, šedý zákal podzimu halil širé roviny na severním a severním obzoru, a když konečně nastala noc, kde připravovala si noc své stíny, zde ještě zářící slunce jako poslední svůj pozdrav přinášelo růžový odraz na vrcholech a na kopuli.

A bylo tu po celý měsíc tak neodolatelně milo . . .

PODĚKOVÁNÍ.

Poznámka redakce: 1. V děkovacích dopisech budiž vždy uvedeno i jméno pisatelovo, ale zároveň podotčeno, zdali si pisatel nepřeje, by byl v tisku jmenován. 2. Redakce si v nedostatku místa vyhrazuje právo, zkrátiti zaslané poděkování v podřadných okolnostech.

Magister pharmacie z Mor. Ostravy píše 28. října: Po několikaměsíční vytrvalé modlitbě k sv. Judovi Tadeáši, sv. Terezičce a Panně Marii byl jsem vyslyšen v těžké záležitosti a vzdávám tímto Bohu veřejně díky. Poznal jsem, jak nutná je vytrvalá modlitba, i když naději ztrácíme dle svých úsudků. Byl jsem vyslyšen, protože Bůh uznal moji prosbu prospěšnou pro mé časné a věčné blaho; ale ani v opačném případě bych se od něho neodvrátil, neboť vím, že i proti mému zdání a vůli chce vždy jen můj prospěch, byť by jeho cesty člověk nepochopil. Poznal jsem současně, jak mocná je přímluva Matky Boží a svatých pro jejich zásluhy a mohu dnes po tolika důkazech z vlastní zkušenosti, jež se mi naskytly v povolání a v rodinných starostech, doporučiti vyzývání Všemohoucího právě na přímlovu těchto svatých a konečně - to nejdůležitější - poznávám, že Bůh dopouští, ne však více, než sneseme, ale zároveň neopouští toho, kdo se ho nezříká.

Ignác Janák, kanovník v Olomouci, pokorně děkuje Neposkvrněné Matce Boží na Sv. Hostýně za uzdravení z těžké nemoci.

Božskému Srdci Páně, P. Marii Svatohostýnské, sv. Josefu, sv. Judovi Tadeáši, sv. Antonínu a sv. Terezičce Ježíškově děkují plněc slib: J. S. z L. za ochranu a vyslyšení — N. N. z Roketnice za dar zdraví — J. P. z Oseku za uzdravení — ze Ždánic za vyslyšení v těžké nemoci a v mnohých záležitostech — A. K. ze Soběšic za uzdravení z nebezpečné nemoci matky a dcery — Duchovní správa

kostela sv. Kateřiny v O. za vyslyšení prosby — čtenářka Hlasů z Chropyně za uzdravení — F. P. z Osik za vyslyšení prosby — stařenka z farnosti kralické za pomoc v mnohých a velkých tísňích, že vše P. Maria k dobrému přivedla — čtenářka Hlasů od Jaroměřic za dvojí vyslyšení v těžkých a důležitých záležitostech — čtenář Hlasů za vyslyšení prosby: nevěřil v zázraky, které Panna Maria konala, ale nyní již věří; již nedoufal, že by mu mohl někdo pomoci a až teprve se obrátil k P. Marii, byl vyslyšen — A. R. z Police za uzdravení již umírajícího dítěte své sestry — M. F. z Brna za pomoc a vyslyšení v jistých záležitostech.

Všichni se odporoučejí do další ochrany a pomoci Matky Boží Svatohostýnské.

PROSBY.

Všichni, kteří byli vyslyšeni, prosí o další ochranu: chudobná švadlena, nyní těžce nemocná, jako dítě mariánské, obrací se k Matičce nebeské a prosí o sv. trpělivost — M. K. z Brna za najetí práce v nezaměstnanosti chudé rodině, jejíž matka starostmi nemůže spávat, dcera chce býti řeholnicí a studující syn chce se stát knězem.

Prosíme všechny čtenáře, by uzavřeli tyto prosby a všechny záležitosti celé čtenářské rodiny Hlasů do svých modliteb.

DOBŘÁ ČETBA.

Upozornění. Při objednávkách knih zde doporučených odvolávejte se, prosím, vždy na „Hlasy Svatohostýnské“.

Pod znakem Marji - Pod praporem mariánským - jest měsíčník svazu mariánských družin polské středoškolské mládeže a letoším říjnem začíná desátý jubilejní ročník. Na prvním místě tohoto čísla jest uznání primasa polského kardinála Hlonda, a kníže-biskupa krakovského dra Sapiehy, pak následují poučné a zábavné články: Naše heslo, V novém školním roce, Růžencová pobožnost v Polsku a mnoho zajímavých zpráv z missií, z družin a z katolického světa. — Adresa jest: Redakcja miesicznika Pod znakiem Marji, Zakopane-Malopolska-Lukaszówka-Dom Ludowy.

Plus: **Myšlenka smíru.** Vyšla v Edici Smíru. Četbou této knihy se nejedné duši nauka o smíru osvětlí, vůle roznítí a povzbudí k větší ještě horlivosti. Doporučujeme vřele zvláště členům sdružení smír-

ných obětí, ale i každému, kdo jakožto úd mystického těla Kristova chce mít co možná největší účast ve vykupitelském díle Páně, aby zadost učinil své povinnosti podle napomenutí sv. Otce Pia XI. v encyklice o smíru. — Cena 12.— Kč.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Herder & Co. Verlag, Freiburg im Breisgau.

Priester und Franziskusideal. Von Dr. Herm. Jos. Sträter, Weihbischof. Stran 40, cena 0'75 M. Spisovatel této knížčky, jenž sám zastával různé úřady kněžské, jako kaplan, farář, děkan, vychovatel bohoslovců a světicí biskup, ukazuje na základě bohatých zkušeností kněžských prostě a vřele, jak mnoho může poskytnouti sv. František a jeho třetí řád duchovenstvu přítomné doby. Myšlenky tohoto dílka zasluhují povšimnutí a uvážení.

Die Stunde des Kindes. Kinderpredigten herausgegeben von K. Dörner. Stran 284, cena 6 M. Kniha jest psána pro děti, o jejichž duši a budoucnost zuří nyní boj. Začalo se kázat dětem, aby slunce víry záhy mohlo záříti ve vnímavých srdcích dětských. Nutno však, aby se stal kazatel znovu dítětem v tom smyslu, aby se jeho řeč zcela přizpůsobila mluvě dětské. Příklad a vypravování jsou tu podstatnou součástí. Kniha obsahuje kázání pro děti na celý církevní rok a náleží k oněm důležitým spisům, jež by neměly chyběti v knihovně žádného kněze. Dílo však poslouží i jako čítanka rodičům, učitelům, vychovatelům i dětem samým.

Frau und Volk. Beiträge zu Zeitfragen von Maria Rigel, Klara Philipp, Dr. Maria Schwarz, Franziska Hornung, Elisabeth Stoffel, Clara Siebert. Stran 124, cena 2 M. — V tomto díle odpovídají ženy svému národu na otázky, co znamená žena pro národ, a jak jest spjata s jeho osudem. Mluví způsobem nadmíru přirozeným v rozmluvách, denících a dopisech. V knize se pojednává o těchto a podobných předmětech: Žena a její společenské vztahy k národu, Žena v domácnosti a národ, Národ a škola, Dívka a její společenské vztahy k národu, Problém stavovské práce u ženy, Tužby a starosti ženiny. — Podle ústav moderních států jest národ nositelem státní moci, tudíž strůjcem svého osudu. Všichni náležíme k národu, máme tedy rozhodovati o bytí nebo nebytí hodnot náboženských, kulturních, hospodářských. — Toto poznání prostředkuje kniha čtenářům a především důrazně ženám, ukazujíc mravní závazky a státněobčanský úkol ženy a dovozujíc, že národ a státní moc má vydávati zákony podle ustanovení Božího.

Das Jugendalter und sein Sinn. Eine Jugendkunde zur Grundlegung der Jugendführung. Von Dr. Linus Bopp, Professor an der Universität zu Freiburg. Stran 364, vázané v plátně 7'50 M. — Dnešní mládež je příčinou mnoha nářků a stesků. Částečně právem, částečně neprávem. Zkušenost ukázala, že mistrovským dílem dnešního vychovatele jest vychovávat ne snad děti malé a školní, nýbrž dospívající mládež. První podmínkou k řešení tohoto těžkého úkolu jest, abychom mládeži rozuměli. Ale právě toto pochopení věku dospívající mládeže jest nedostatečné z důvodů, jež nejsou samy sebou jasné. Tomuto nedostatku chce odpomoci toto dílo.

Pojednává o tělesném vývoji mládeže dospívající v hlavě první a duševním v hlavě druhé, rovněž spisovatel v hlavě třetí řadu jednotlivých otázek je: Mládež a sport, Mládež a životní povolání, Mládež a mravnost, Mládež a pohlavní život, Mládež a náboženství a j. V dalších čtyřech hlavách jedná o některých typech mužské mládeže, zvláštní kapitulu věnuje ženské mládeži, mluví dále o vedení mládeže a o chybách věku dospívající mládeže.

Nepochybujeme, že spisovatel tímto důkladným dílem dosáhne toho, po čem touží: že totiž rodiče a učitelé — duchovní i světské —, vychovatelé, představení výchovných ústavů budou patřiti na mládež jinýma, novými očima, až přečtou a prostudují toto časové dílo.

Abenteuer des Peters Farde. Roman von Peter Dörfler. Stran 414, váz. v plátně 6'50 M. — Peter Farde jest dobrodruh osudu. Nehledal sám dobrodružství; dobrodružství jej jalo samo ve fantasticky příšerné hře a zmítalo jím cizími zeměmi a národy. Málomluvný hrdina, jenž se vydal do světa, aby vykonal podivuhodné činy, zažil tolik, jako tento plavý poutník po Africe. A přece žádal si jen pokoje sám u sebe a mezi národy. Ze všeho, co prožil v útrapách a bojích, zůstalo konečně to jediné — láska k ubohým, soucit. — Dobrodružství Petra Farde se odehrává na moři Středozemním, v pouštích sev. Afriky, v pralesích střední Afriky, na Kongu a v Tichém oceáně. — Proč se všem tato kniha tak líbí? Poněvadž hrdinství Petra Farde jest tak opravdové a lidské, ale zároveň tak málo ziskné a mlčenlivé. Známý spisovatel Dörfler bude zajisté sám nejlepším doporučením.

Von Menschen und Dingen der Zeit von R. Linhardt. Stran 168. cena 3 M. — Spisovatel se obrací k těm, kteří nerádi poslouchají „kázání“. Témata volí z praktického, moderního života. Mluví o „duševním“, „věčném“, „křesťanském“ a „božském“ v člověku, což jest dnes tak znehodnocováno. Podává charakteristiku lidí z doby přítomné, odhaluje jejich slabosti a poukazuje na křesťanství, jež jediné jest s to, aby je vyléčilo. Ličí světlé stránky naší doby a zdůrazňuje u křesťanství vědomé a obětavé činy. Stinných stránek v přítomné době v oboru náboženském, mravním, politickém a společenském nachází tolik, že bezděky si připomíná v poslední hlavě znamení posledního soudu. Knihou chce spisovatel dosíci návratu ke křesťanství praktickému ve všech oborech. Každý vzdělanec jí lehce porozumí.

Christus lebt in mir, von Erich Przywara S. J. Stran 60, cena 1'40 M. — Před léty vydal spisovatel spisek „Eucharistie und Arbeit“, jenž se dožil čtvrtého vydání a překladů do 4 jazyků. Ve spisku „Christus lebt in mir“ praví nám autor, co jest křesťanský život. Jest to život Kristův v nás skrze milost, vlitá víra, naděje a láska, nezištná oddanost ke Kristu. Jest to život díky především plněním zákona, život zkoušky, spoluutrpení s vykupitelským utrpením Kristovým. Činů vyžaduje křesťanský život: neboť křesťan má apoštolské poslání, povinnost vydávati svědectví Kristu až k mučednictví a obětování se za údy mystického těla Kristova. To vše má svůj poslední základ ve křtu, biřmování a v eucharistii.

V těchto pojednáních, jež z největší části jsou oděny slovy Písma sv., nachází kat. akce své odůvodnění. — Katolická inteligence může z této hluboké knížčky načerpati hojně užitku.

N. z Pašovic na poděk. 30 - A. Vítková, Leskovec 10 - Ž. Šebelová, Hodonín 10 - J. Mokroš, Šenov, Slez. 50.

Na korunky Panny Marie: Čten. Hlasů na poděk. 20 - M. Škrabalová, Náklo 10 - N. N. od Hradiště na poděk. 20 - N. N. Kroměříž 5 - M. Filipová, Příbor 25.

Na sochu Bož. Srdce Páně: N. N. z Prusinovic 10.

Na exercicie: Ant. Buchta, Ivaň 100.

Na vodovod: Fr. Juřina, Nýrův 178 - A. Rozenkrancová, Tovačov 20.

Pro Matici Svatohostýnskou: Jos. Lochmanová, roln., Třebětice 20 - Ter. Foltýnovská, Frýdlant n. Ostr. 10 - Fr. Šiler, Kateřinky 50 - Al. Zlámal, farář, Spytihněv 100 - J. Srnka, Štítná 5 - M. Spáčilová, Olomouc, Lazce 10 - J. Skřivánek, Zlín 20 - J. Vychodilová, Pačlavice 150 - Jos. Životek, katech., Mohelnice 31 - Fr. Jašek, kapl., 12 - Farní úřad, Špiklice 5 - A. Knotek, katech. v. v., Šumperk 5 - J. Podivinský, profesor v. v., Šumperk 5 - J. Haška, koop., Mor. Třebová 10 - Lad. Žouželka, koop., Šumperk 20 - Filom. Talandova, Úsov 10 - Hrabal Arnošt, V. Losiny 5 - Jul. Weinlich, děkan, Měst. Trnávka 10 - Rich. Němčák, far., Stříbrnice 20 - Jos. Peterek, Mladějov 5 - Cyr. Mackovík, far., Těšnovice 20 - Flor. Polcar, far., Roudno 25 - Far. úř., Raškov 10 - Msgre Josef Kuča, Opava 5.065 - R. Mocková, Ofice 20 - Al. Antošová, Sodoměřice 100 - Fr. Ptáček, Zábřeh 15.

Na poutní dům: Rod. Nytrova, Vítkovice 25 - Leo Babík, Frýdek, Tex. 33 - Ant. Ležák 33 - Jos. Vyoral 165 - V. Drápalová, Tovačov 10 - Dp. J. Kouřil, far. v Ratajích 50 - Dp. Fr. Segefa, děkan, Uherčice 25 - J. Březíková, Ostrava 5 - Fr. Adamovská, Prostějov 5 - N. N. Prostějov 5 - M. Fagusová, Prostějov 5 - A. Mářová, Osek 10 - T. Tvrdoň, M. Lhota 5 - M. Prusinovský, Tučapy 5 - N. N. Petrůvka 10 - N. N. z Velké 10 - J. Zanol, Třebětice 50 - N. N. Vlkůš u Přerova 50 - N. N. Zubří 10 - J. Svobodová, St. Lhota 5 - N. N. Žakovice 10 - M. Siptáková, N. Jičín 5 - Ž. Šebelová, Hodonín 10 - M. Freisová, Nosislav 10 - N. N. Hor. Lideč 5 - R. Slánská, H. Lideč 4 - J. Volná, Místek 10 - N. N. 5 - V. Virková, Zámrský 30 - M. Minaříková, Částkov 5 - K. Sedláčková, Chabíčov, Slez. 100 - Fr. Paleček, Místek 50 - J. Obolecký, Vítkovice 1000 - Z. Kuželová, Hor. Moštěnice 7 - Dp. A. Bordovský, far. v. v. Uh. Brod 25 - T. Sklenář, Bratřejov 10 - A. Muroňová, Janovice 25 - V. Vařbuchta, Batelov 10 - Fr. Kaistura, Přívoz 12 - J. Krejčí, Hodonín 20 - Fr. Veis, Milokoš 5 - A. Kyselák, Kunčice 10 - Fr. Kozlovský, Vážany 10 - Dp. J. Konečný, far., Roštín 100 - L. Svačinová, Roštín 100 - Far. úřad, Bzenec 30 - A. Ignaciková, Mor. Ostrava 7 - P. Hinne-

rová, Mor. Ostrava 10 - M. Mikovčáková 10 - A. Běhálková 2.50 - M. Kulová, Chropyně 20 - Terez. Ježková, Chropyně 10 - Vdp. kanovník J. Híkl, Holešov 1000 - Farní úřad, Hradčovice 20 - J. Vitoslavský, Grymův 17 - A. Vašicová, Bochoř 100 - B. Miklošková, Čechovice 5 - Fr. Štrouhal, Václavovice 10 - A. Kulková, Víř 12 - Fr. Soušek, Rakodavy 12 - J. Zatloukal, Obědkovice 10 - V. Kotela, Kateřinky 10 - K. Blažková, Drahanovice 20 - Rod. Kalusova, Bystřice p. H. 25 - A. Vlčková, Opava 5 - J. Hrobnický, Syrovín 10 - Fr. Greškova, Kylešovice 5 - J. Veselý, Hejčín 10 - A. Šrámková, Holešov 10 - Fr. Hrnčíř, Ludkovice 3 - L. Lorel, Brno 10 - B. Kožušník, Bilovec 5 - A. Jelínková, Brno 5 - J. Břínek, Brno 10 - Fr. Nováková, Bystřice p. H. 5 - Farní úřad, Zdounky 100 - Farní úřad, Náměšť 52 - J. Rosa, far., Klenovice 30 - N. N. z Hulína 10 - Fr. Stoklasa, Jakubčovice 20 - B. Kašparová, Mor. Ostrava 5 - M. Prusinovský, Tučapy 5 - N. N. z Přílep 50 - N. N. z Dřínova 10 - A. Andrášková, Hranice 5 - N. N. z Hranic 10 - N. N. Ludslavice 5 - Jenov. Tihelková, M. Prosenice 1000 - p. prelát Valoušek se sbírky dne 18. srpna 310 - Fr. Grolich, Olomouc 12 - Fr. Stražil, Kurovice 20 - Frant. Benešová, Lipník 5 - Farní úřad, Vícov 113.50 - E. Lang, H. Heršpice 5 - J. Trula, Vigančice 10 - J. Starke, N. Těšín 20 - V. Brančák, Sviadnov 7 - Ž. Krátká, Prostějov 5 - M. Vilášková, Bezměrov 15 - A. Bartoňová, Mořkov 10 - F. Fišer, Frenštát 5 - K. Bartíková, Holešov 5 - Fr. Jiríková, Holešov 10 - A. Hublíková, Tišnov 5 - J. Siligrová, Veselí 25 - F. Kos, Hodonín 10 - M. Nožičková, Boršice 10 - Fr. Adamovská, Prostějov 10 - A. Smékalová, Měnik 5 - K. Hradecká, Lukovany 5 - A. Stražilová, Zlámanka 20 - Fr. Kokšová, Vyškovice 10 - Fr. Dovrtěl, M. Ostrava 10 - R. Štarková, Slavkov 10 - T. Novosád, Lidečko 5 - Fr. Mana, Lidečko 10 - K. Látařová, Olomouc 20 - J. Koláček, Otmarov 12 - J. Mazánek, Senice 10 - Ant. a Kateř. Smělíkovi, Ostroz. N. Ves 150 - J. Schrott, Holešov 5 - A. Nitčejová, Vítkovice 15 - J. Konšel, Husovice 50 - M. Nejedlá, Žižkov 10 - A. Balejka, Sychrov 10 - A. Veselá, Horka 10 - C. Poštulka, Přerov 12 - A. Jamborová, Praha 15 - E. Dukátová, Brno 100 - A. Lorenzová, Brno 50 - J. Makůch, Bruntál 30 - A. Kopečný, Cakov 5 - H. Dárková, Místek 10 - Fr. Gottvaldová, Litovel 50 - Fr. Koutný, Pavlovice 100 - A. Medková, Vyškov 5.

Z Ameriky: Blažena Matura, Schenectady, na kostel 1 dol., na Hlasy 1 - Jos. Šiška, na kostel 1, na Hlasy 1 - Jan Kaiš, Stuttgart, na kostel 3, na Hlasy 1 - M. Tuček, Stuttgart, na Hlasy 1 - Alex. J. Vejrych, Rockville, na kostel 5 dol.

Všem šlechetným dárčům srdečné „Zaplať Pán Bůh“!

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Dp. Jos. Táborský kapl. ve Val. Meziříčí.

Marie Lužná z Vojnice.

Tomáš Lužný z Vojnice.

O. v p.!

Novinka!

Novinka

Právě vyšlo!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena 1 s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost poustníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci - **Cena 5- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

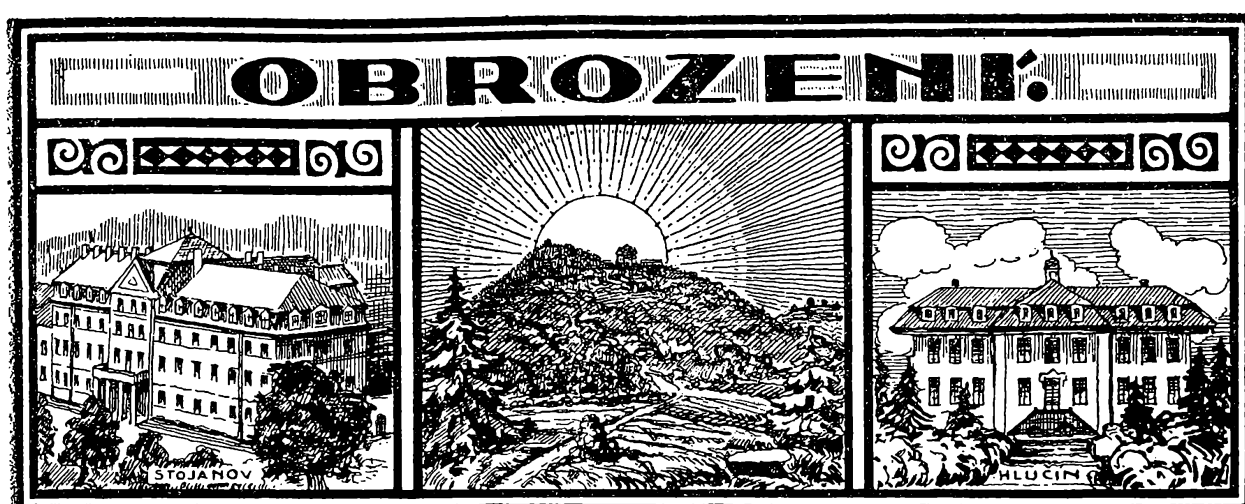
L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého Italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupch provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

VNITŘNÍ ORGANISACE EXERCICIÍ SV. IGNÁCE V MISÍCH.

Úspěch exercicií vyplývá kromě z milosti Boží i z jejich jasného, pochopitelného systému, jenž uprostřed spousty pohanických a nevěreckých dohadů a pochybností dává přesně odpověď na nejdůležitější otázky lidstva. Jak krátce a jasně zní sám fundament: „Člověk jest stvořen, aby chválil Boha, Pána našeho, jemu účtu vzdával a jemu sloužil a tím spasil duši svou“. A pak se rozumu, vírou osvícenému předvádějí dějiny vykoupení: bída, vzniklá z hříchu, milost, láska Vykupitele, krvácejícího na kříži. U paty kříže se hříšník obrací s cesty zla a ruka zkušeného vůdce jej vede řadou rozjímání na výšiny křesťanské dokonalosti. Právě v rozvázném jistém vedení, jež knížka exerciční a kněz věnují hledající duši, vidíme další velikou přednost exercicií.

I v pohanství je mnoho šlechtitných duší, toužících po dokonalosti. Dosvědčují to tisíce budhistických mnichů, kteří odcházejí z ruchu světa, aby žili život odří-

kání a zvnitřnění. Kolik jich zde sejde na scestí.

Kolik však práce zde ještě čeká na exercicie, aby daly těmto snahám správný směr a posvěcení. Exercicie mají v misiích i účel apologetický proti propagandě protestantské, která tak často zdůrazňuje svou vroucnost a bezprostřednost ve styku s Bohem proti „vnějšnosti“ a „sprostředkovatelství“ při uctívání Boha v církvi katolické. Exercicie jsou vysokou školou vnitřního života a jejich účelem jest právě přivést duši k nerušené výměně myšlenek s Bohem.

Tak mnohostranně přispívají exercicie sv. Ignáce k veliké práci apoštolské mezi pohaný. Tak pokračují v díle velikého světce Františka Xaverského, tak plní i nejvroucnější touhu svého původce, jenž tolik toužil po tom, aby mohl hlásati evangelium pohanům, avšak z vůle Prozřetelnosti se musil vzdátí tohoto přání.

(Dokončení).

P. Jos. Rybák T. J.

BL. P. CLAUDIUS DE LA COLOMBIÈRE A JEHO DUCHOVNÍ CVIČENÍ.

P. Claudius de la Colombière, člen řádu Tov. Ježíšova, byl 16. června 1929 prohlášen blahoslaveným. Byl, jak známo, duchovním vůdcem sv. Marie Markěty Alacoque, Bohem povolané horlительky pro oslavu Božského Srdce Ježíšova a stal se sám

prvním apoštolem jeho úcty. Ale ještě jedno jest zvláště pozoruhodno na tomto blahoslavenci, totiž jak mnoho přispěly k jeho svatosti exercicie. Máme o tom vzácný doklad. Je to tak zvaný „deník“ světcův, v němž světec poznamenal, kterých se mu

dostalo v duch. cvičeních osvícení a povzbuzení a která pojal předsevzetí. Blahoslavený kněz dává nám tu nahlédnouti hluboko do duše své a dosvědčuje, jak blahodárně působí na srdce naše exercicie, když se jim řádně věnujeme.

Deník bl. P. Colombiéra obsahuje záznamy jednak z tak zv. velkých exercicií, která s krátkými přestávkami trvají celý měsíc, jednak z exercicií ročních, která členu řádu Tov. Jež. jest konati každý rok po plných 8 dní. Velké exercicie dělí se na čtyři týdny: V prvním týdnu dopíduje se exercitant hlavně, proč a jak má Bohu sloužiti, v druhém se vzdělává na příkladě Kristově, v třetím kráčí za Kristem ukřižovaným a ve čtvrtém utěšuje se jeho slávou.

Podějme již několik ukázek, jak bl. P. Colombiére sv. pravdy pronikal a jimi se posvěcoval.

Z prvního týdne: Bůh jest: „Při úvaze pravdy, že jest jeden Bůh, že je tudíž bytost, již nelze nebýti, která nemůže ničeho pozbyti a ničeho nabýti, která pojímá v sebe veškeré bytí, která je pramenem veškerého bytí, která na ničem není závislou, ani aby byla, ani aby byla lepší, zachvěl jsem se nad touto nepochopitelnou velikostí. Mám za to, že jsem nikdy tak nepocítil, když jsem je srovnal s touto myšlenkou . . .

Obdiv můj vyvrcholil, když jsem uvažoval, jak tento Bůh, tak veliký a neodvislý, ráčil mysliti na člověka a v tom si téměř libovati, aby prosby jeho vyslyšel, službu jeho žádal, chyby jeho pozoroval. Zdálo se mi, že vidím velikého krále, jenž se stará o hrst mravenců. Kdyby nás zavrhl, ano zničil jen z té příčiny, že se mu tak zalíbilo, bylo by to tolik, jako kdyby člověk ze zábavy zabil mouchu nebo mravence.

Procítl jsem ze svého obdivu při myšlence, že Bůh je právě tak dobrý a milosrdný jako veliký a mocný. On jest propastí vznešenosti, ale také propastí milosrdí, a to mně dodává naděje, s důvěrou se k němu blížíti a s ním rozmlouvati. Bez této myšlenky, zdá se mi, že bych se neodvážil ani na Boha jen pomysli. Zatím chci na Tebe mysliti, ó Bože můj, ale ne abych tě poznal, neboť k poznání Tebe nutno odpoutati se od země; cítím však, jak ještě mnoho lpí mé srdce na pozemském prachu . . Nuže, otevři mé oči, Spasiteli můj! „Pane, ať vidím!“ Neprosím, abych viděl a poznal

Tebe, dej mně jen světlo, abych poznal sebe sama, neboť až pochopím sebe sama, bezpochyby poznám i Tebe! „O kéž bych Tě poznal, kéž bych Tě poznal!“ —

Z druhého týdne: Obětování v chrámě. „Jaká oběť! Jak dokonale byla přinesena od Ježíše a Marie! Jaké cti dostalo se Bohu při této příležitosti! Obětuji tutouž oběť při mši sv. O kéž bych to činil s týmiž city, se stejnou tužbou zalíbiti se Bohu! Raduji se, uvažuji-li ono jasné proroctví o obrácení pohanů, jež obsahuje chvalozpěv Simeonův: „Viděly oči mé spásu tvou, kterou jsi připravil před očima všech národů, světlo k osvícení pohanů“. Tento sv. kmet byl velmi osvícený; byl asi velké svatosti, protože se mu dostalo tak znamenitých milostí. Opravdu svatých je jen málo, ale jsou přece a byli za všech dob“.

V třetím týdnu poznamenal si světec při úvaze o odsouzení Páně: „Nemálo jsem žasl nad nespravedlností Pilátovou, jenž odsoudil Pána na kříž, ale byl jsem mocně pohnut, jak se Kristus tomuto nespravedlivému soudu podrobuje, jak chápe se kříže, na ramena jej bere s obdivuhodnou pokorou, mírností a oddaností, jak dostoupiv na vrch hory, dává se obnažiti, na kříž uléhá, ruce i nohy své drží, aby byly probity a jak se svému Otci obětuje s pocity, jichž je schopen jedině on. Věru, tato myšlenka činí mně kříž tak pomilovaný hodným, že mám za to, že bez něho nemohu býti šťastným. S úctou patřím na všecky, které Bůh navštěvuje pokořeními nebo všelikými protivenstvími; to jsou bezpochyby jeho milácci. K mému pokoření třeba, abych se jen přirovnal k nim, dokud se mi daří dobře.“

Ve čtvrtém týdnu konečně čteme tuto poznámku při úvaze o lásce; „Byl jsem mocně dojat při myšlence na všechna dobrodiní, kterých se mi dostalo od prvního okamžiku mého života až do nyní. Jaká dobrota, jaká péče, jaká starost o tělo i duši, jaká trpělivost, jaká mírnost! Není mi zatím obtížno, abych se mu zcela oddal anebo aspoň z celého srdce si žádal jemu náležitosti; neboť si netroufám říci, že jsem mu již skutečně přinesl za oběť sama sebe; zkušenost sama mne o tom poučí. Bylo by na mně, abych se pokládal vpravdě za nejnevďěčnějšího a nejhoršího člověka, chtěl-li bych mu něco odepřiti. Uznávám,

že mu . . . zhnutelně musím náležeti, a nikdy bych nechtěl souhlasiti s odloučením od něho. Ale třeba třeba zkusiti, zdali mám k vykonání tohoto krásného předsevzetí také dost sil a vytrvalosti. Jsem nesmírně slabý; ze sebe toho nedokážu, příliš jasně pociťuji tu svou slabost. Jsem-li Ti věren, ó Bože můj, budu se za to všechna čest; nevím, jak by sám mohl z toho něco připisovat; leda, že bych úplně zapomněl na sebe sama.“

Tato velká duch. cvičení světec konal v listopadu r. 1674. Jeho poznámky z ročních exercicií o tři léta později ukazují nám, jaký pokrok učinil v tomto období v dokonalosti a oddanosti vůči Bohu. Z těchto poznámek vyjímáme aspoň tyto zakončující myšlenky: „Nikde nekyne nám pokoj, leč zapomeneme-li sami na sebe; třeba nám se rozhodnouti, že zapomeneme i na své duchovní zájmy, abychom nehledali ničeho než čest Boží.“

Tato slova nikdy mi nenapadnou, aniž by mne nenaplnila světlem, pokojem, svobodou, útěchou a láskou: Prostota! — Důvěra! — Pokora! — Úplný sebezápor! — Bez výhrady! — Vůle Boží! — Má pravidla!

Nikdy nemám větší radosti, než odkryji-li na sobě novou, dosud mi neznámou slabost. V těchto exerciciích měl jsem několikrát tuto radost a ještě tolikrát ji pocítím, kolikrát

krát mi Bůh při mém přemýšlení o sobě samém dá své světlo. Věřím pevně a v této víře nalézám velmi velikou útěchu, totiž že Bůh vede ty, kteří se mu oddají a že pečuje o ně i v nejmenších věcech.“

R. 1679 byl bl. P. Colombière spirituálem 15-16 scholastiků svého řádu v Lyonu. Před ročními exerciciemi, jež jím bylo konati a jež sám řídil, dal svým svěřencům písemně tyto pokyny, které zde stručně uvádíme:

1. Duchovní cvičení konej za vhodné nálady!

2. Dbej samoty, aby ses mohl klidně zpytovat.

3. Exercicie konej s úmyslem se polepšiti a posvětiti.

4. V duch. cvičeních obírej se jen Bohem a svou duší!

5. Zachovej úplnou samotu!

6. Plň svědomitě všechna pravidla a všechny předpisy!

7. Obrň se proti dlouhé chvíli, suchopáru a zármutku!

8. Buď ochoten přijmouti milosti, jež Bůh ti chce uděliti.

9. Důvěřuj pevně v Boha!

10. Otevři své srdce pokorně duchovnímu vůdci a dbej jeho pokynů!

11. Den před exerciciemi vzbud touhu po samotě a dokonalosti! „Blahoslavení, kteří lačnější a žíznější po spravedlnosti, neboť oni nasyceni budou.“

EXERCICIÍ HLÍDKA.

Exercicie v Hlučíně. Nejlepší přípravou na svátky vánoční jsou exercicie. Použijte vhodné příležitosti a přijďte v hojném počtu zvláště Vy, kterým v době polních prací nebylo možno exercicií se účastniti. Exercicie budou:

- pro české ženy od 3. do 7. prosince,
- pro české muže od 20. do 24. prosince,
- pro české mládež od 27. do 31. prosince.

Od 7. do 19. prosince je volná doba; možno ji použiti pro zvláštní kursy jednotlivých farností, družin atd. Exercicie pro české ženy bude říditi dp. P. Alfons Daňha C. Ss. R. z Prahy.

Stojanov. Exercicie v prosinci: 9.—13. jinoši, 16.—20. jinoši.

Před obrazem svaté Panny. Velebný pane, jsou to první exercicie, jež konám, a snad vás bude zajímat, co mne sem přivedlo. Můžete-li mi teď nějakou chvíli věnovat, budu vám vypravovat celou historii mého obrácení.

Bylo to po maturitní zkoušce. Já, tehdy jako většina studentů, beze všeho hlubšího nazírání na

život, lhostejný vůči všemu, co se týkalo Boha a duše, ztrávil jsem tehdejší prázdniny cestováním. S jedním spolužákem pustil jsem se na Slovensko, a pak zpět domů. Poslední zástavky byly Radhošť a Hostýn. Na posvátnou horu jsme přišli kdysi v sobotu, rozumí se, že jako turisté, ne jako pouťníci. Prohlížíme si kostel, a pamatují se, že mystické ficho přerývané jednotvárným tik-tak věžních hodin na mne divně působilo. Porůznu klečelo tam několik poutníků, všichni ponořeni v modlitbu, ale já byl ještě dalek toho, abych poklekl vedle nich.

Po obědě táže se mne kolega: „Tak co, půjdeme?“ Bylo to tak v plánu, že ještě týž den odcestujeme, ale mne cosi táhlo a zdržovalo; snad zvědavost, snad něco jiného — Bůh sám ví. Viděli jsme totiž první procesí přicházet nahoru, a já mu řekl: „Ještě jsem tu nikdy nebyl, zajímalo by mne vidět, jak si tu pouťníci počínají — odložme svůj odchod na zítřek“. „Budiž“, odvětil, a bylo hotovo.

Celé odpoledne jsem zvědavě prohlížel každé procesí, národní kroje některých byly pro mne za-

ných obětí, ale i každému, kdo jakožto úd mystického těla Kristova chce mít co možná největší účast ve vykupitelském díle Páně, aby zadost učinil své povinnosti podle napomenutí sv. Otce Pia XI. v encyklice o smíru. — Cena 12.— Kč.

CIZOJAZYČNÁ LITERATURA.

Herder & Co. Verlag, Freiburg im Breisgau.

Priester und Franziskusideal. Von Dr. Herm. Jos. Sträter, Weihbischof. Stran 40, cena 0'75 M. Spisovatel této knížčky, jenž sám zastával různé úřady kněžské, jako kaplan, farář, děkan, vychovatel bohoslovců a světící biskup, ukazuje na základě bohatých zkušeností kněžských prostě a vřele, jak mnoho může poskytnouti sv. František a jeho třetí řád duchovenstvu přítomné doby. Myšlenky tohoto dílka zasluhují povšimnutí a uvážení.

Die Stunde des Kindes. Kinderpredigten herausgegeben von K. Dörner. Stran 284, cena 6 M. Kniha jest psána pro děti, o jejichž duši a budoucnost zuří nyní boj. Začalo se kázat dětem, aby slunce víry záhy mohlo zářiti ve vnímavých srdcích dětských. Nutno však, aby se stal kazatel znovu dítětem v tom smyslu, aby se jeho řeč zcela přizpůsobila mluvě dětské. Příklad a vypravování jsou tu podstatnou součástí. Kniha obsahuje kázání pro děti na celý církevní rok a náleží k oněm důležitým spisům, jež by neměly chyběti v knihovně žádného kněze. Dílo však poslouží i jako čítanka rodičům, učitelům, vychovatelům i dětem samým.

Frau und Volk. Beiträge zu Zeitfragen von Maria Rigel, Klara Philipp, Dr. Maria Schwarz, Franziska Hornung, Elisabeth Stoffel, Clara Siebert. Stran 124, cena 2 M. — V tomto díle odpovídají ženy svému národu na otázku, co znamená žena pro národ, a jak jest spjata s jeho osudem. Mluví způsobem nadmíru přirozeným v rozmluvách, denících a dopisech. V knize se pojednává o těchto a podobných předmětech: Žena a její společenské vztahy k národu, Žena v domácnosti a národ, Národ a škola, Dívka a její společenské vztahy k národu, Problém stavovské práce u ženy, Tužby a starosti ženiny. — Podle ústav moderních států jest národ nositelem státní moci, tudíž strůjcem svého osudu. Všichni náležíme k národu, máme tedy rozhodovati o bytí nebo nebytí hodnot náboženských, kulturních, hospodářských. — Toto poznání prostředkuje kniha čtenářům a především důrazně ženám, ukazujíc mravní závazky a státněobčanský úkol ženy a dovozujíc, že národ a státní moc má vydávati zákony podle ustanovení Božího.

Das Jugendalter und sein Sinn. Eine Jugendkunde zur Grundlegung der Jugendführung. Von Dr. Linus Bopp, Professor an der Universität zu Freiburg. Stran 364, vázané v plátně 7'50 M. — Dnešní mládež je příčinou mnoha nářků a stesků. Částečně právem, částečně neprávem. Zkušenost ukázala, že mistrovským dílem dnešního vychovatele jest vychovávat ne snad děti malé a školní, nýbrž dospívající mládež. První podmínkou k řešení tohoto těžkého úkolu jest, abychom mládeži rozuměli. Ale právě toto pochopení věku dospívající mládeže jest nedostatečné z důvodů, jež nejsou samy sebou jasné. Tomuto nedostatku chce odpomoci toto dílo.

Pojednav o tělesném vývoji mládeže dospívající v hlavě první a duševním v hlavě druhé, rozvíjí spisovatel v hlavě třetí řadu jednotlivých otázek jako Mládež a sport, Mládež a životní povolání, Mládež a mravnost, Mládež a pohlavní život, Mládež a náboženství a j. V dalších čtyřech hlavách jedná o některých typech mužské mládeže, zvláštní kapitulu věnuje ženské mládeži, mluví dále o vedení mládeže a o chybách věku dospívající mládeže.

Nepochybujeme, že spisovatel tímto důkladným dílem dosáhne toho, po čem touží: že totiž rodiče a učitelé — duchovní i světští —, vychovatelé, představení výchovných ústavů budou patřiti na mládež jinýma, novýma očima, až přečlou a prostudují toto časové dílo.

Abenteuer des Peters Farde. Roman von Peter Dörfler. Stran 414, váz. v plátně 6'50 M. — Peter Farde jest dobrodruh osudu. Nehledal sám dobrodružství; dobrodružství jej jalo samo ve fantasticky příšerné hře a zmítalo jím cizími zeměmi a národy. Málokterý hrdina, jenž se vydal do světa, aby vykonal podivuhodné činy, zažil tolik, jako tento plavý pouťník po Africe. A přece žádal si jen pokoje sám u sebe a mezi národy. Ze všeho, co prožil v útrapách a bojích, zůstalo konečně to jediné — láska k ubohým, soucít. — Dobrodružství Petra Farde se odehrává na moři Středozemním, v pouštích sev. Afriky, v pralesích střední Afriky, na Kongu a v Tichém oceáně. — Proč se všem tato kniha tak líbí? Poněvadž hrdinství Petra Farde jest tak opravdové a lidské, ale zároveň tak málo ziskné a mlčenlivé. Známý spisovatel Dörfler bude zajisté sám nejlepším doporučením.

Von Menschen und Dingen der Zeit von R. Linhardt. Stran 168. cena 3 M. — Spisovatel se obrací k těm, kteří nerádi poslouchají „kázání“. Téma volí z praktického, moderního života. Mluví o „duševním“, „věčném“, „křesťanském“ a „božském“ v člověku, což jest dnes tak znehodnocováno. Podává charakteristiku lidí z doby přítomné, odhaluje jejich slabosti a poukazuje na křesťanství, jež jediné jest s to, aby je vyléčilo. Ličí světlé stránky naší doby a zdůrazňuje u křesťanství vědomé a obětavé činy. Stinných stránek v přítomné době v oboru náboženském, mravním, politickém a společenském nachází tolik, že bezděky si připomíná v poslední hlavě znamení posledního soudu. Knihou chce spisovatel dosíci návratu ke křesťanství praktickému ve všech oborech. Každý vzdělanec jí lehce porozumí.

Christus lebt in mir, von Erich Przywara S. J. Stran 60, cena 1'40 M. — Před léty vydal spisovatel spisek „Eucharistie und Arbeit“, jenž se dožil čtvera vydání a překladů do 4 jazyků. Ve spisku „Christus lebt in mir“ praví nám autor, co jest křesťanský život. Jest to život Kristův v nás skrze milost, vlitá víra, naděje a láska, nezištná oddanost ke Kristu. Jest to život díky především plněním zákona, život zkoušky, spoluutrpění s vykupitelským utrpením Kristovým. Činů vyžaduje křesťanský život; neboť křesťan má apoštolské poslání, povinnost vydávati svědectví Kristu až k mučednictví a obětování se za údy mystického těla Kristova. To vše má svůj poslední základ ve křtu, biřmování a v eucharistii.

V těchto pojednáních, jež z největší části jsou oděny slovy Písma sv., nachází kat. akce své odůvodnění. — Katolická inteligence může z této hluboké knížčky načerpati hojně užitku.

N. z Pašovic na poděk. 30 - A. Vítková, Leskovec 10 - Ž. Šebelová, Hodonín 10 - J. Mokroš, Šenov, Slez. 50.

Na korunky Panny Marie: Čten. Hlasů na poděk. 20 - M. Škrabalová, Náklo 10 - N. N. od Hradiště na poděk. 20 - N. N. Kroměříž 5 - M. Filipová, Příbor 25.

Na sochu Bož. Srdce Páně: N. N. z Prusinovic 10.

Na exercicie: Ant. Buchta, Ivaň 100.

Na vodovod: Fr. Juřina, Nýrův 178 - A. Rozenkrancová, Tovačov 20.

Pro Matci Svatohostýnskou: Jos. Lochmanová, roln., Třebětice 20 - Ter. Foltynovská, Frýdlant n. Ostr. 10 - Fr. Šiler, Kateřinky 50 - Al. Zlámál, farář, Spytlihněv 100 - J. Srnka, Štítná 5 - M. Spáčilová, Olomouc, Lazce 10 - J. Skřivánek, Zlín 20 - J. Vychodilová, Pačlavice 150 - Jos. Životek, katech., Mohelnice 31 - Fr. Jašek, kapl., 12 - Farní úřad, Špiklice 5 - A. Knotek, katech. v. v., Šumperk 5 - J. Podivinský, profesor v. v., Šumperk 5 - J. Haška, koop., Mor. Třebová 10 - Lad. Žouželka, koop., Šumperk 20 - Filom. Talandova, Úsov 10 - Hrabal Arnošt, V. Losiny 5 - Jul. Weinlich, děkan, Měst. Trnávka 10 - Rich. Němcák, far., Stříbrnice 20 - Jos. Peterek, Mladějov 5 - Cyr. Mackovík, far., Těšnovice 20 - Flor. Polcar, far., Roudno 25 - Far. úř., Raškov 10 - Mgr. Josef Kuča, Opava 5.065 - R. Mocková, Otice 20 - Al. Antošová, Sudoměřice 100 - Fr. Ptáček, Zábřeh 15.

Na poutní dům: Rod. Nytrova, Vítkovice 25 - Leo Babík, Frýdek, Tex. 33 - Ant. Ležák 33 - Jos. Vyoral 165 - V. Drápalová, Tovačov 10 - Dp. J. Kouřil, far. v Ratajích 50 - Dp. Fr. Segefa, děkan, Uherčice 25 - J. Březíková, Ostrava 5 - Fr. Adamovská, Prostějov 5 - N. N. Prostějov 5 - M. Fagusová, Prostějov 5 - A. Mářová, Osek 10 - T. Tvrdoň, M. Lhota 5 - M. Prusinovský, Tučapy 5 - N. N. Petrůvka 10 - N. N. z Velké 10 - J. Zanol, Třebětice 50 - N. N. Vlků u Přerova 50 - N. N. Zubří 10 - J. Svobodová, St. Lhota 5 - N. N. Žákovice 10 - M. Siptáková, N. Jičín 5 - Ž. Šebelová, Hodonín 10 - M. Freisová, Nosislav 10 - N. N. Hor. Lideč 5 - R. Slánská, H. Lideč 4 - J. Volná, Místek 10 - N. N. 5 - V. Virková, Zámrský 30 - M. Minaříková, Částkov 5 - K. Sedláčková, Chabíčov, Slez. 100 - Fr. Paleček, Místek 50 - J. Obolecký, Vítkovice 1000 - Z. Kuželová, Hor. Moštěnice 7 - Dp. A. Bordovský, far. v. v. Uh. Brod 25 - T. Šklenář, Braňejov 10 - A. Muroňová, Janovice 25 - V. Vařbuchta, Batelov 10 - Fr. Kaistura, Přívoz 12 - J. Krejčí, Hodonín 20 - Fr. Veis, Milokoš 5 - A. Kyselák, Kunčice 10 - Fr. Kozlovský, Vážany 10 - Dp. J. Konečný, far., Roštín 100 - L. Svačinová, Roštín 100 - Far. úřad, Bzenec 30 - A. Ignaciková, Mor. Ostrava 7 - P. Hinne-

rová, Mor. Ostrava 10 - M. Mikovčáková 10 - A. Běháková 2.50 - M. Kulová, Chropyně 20 - Terež. Ježková, Chropyně 10 - Vdp. kanovník J. Híkl, Holešov 1000 - Farní úřad, Hradčovice 20 - J. Viťoslavský, Grymov 17 - A. Vašicová, Bochoř 100 - B. Miklošková, Čechovice 5 - Fr. Štrouhal, Václavovice 10 - A. Kulková, Vír 12 - Fr. Soušek, Rakodavy 12 - J. Zatloukal, Obědkovice 10 - V. Kotela, Kateřinky 10 - K. Blažková, Drahanovice 20 - Rod. Kalusova, Bystřice p. H. 25 - A. Vlčková, Opava 5 - J. Hrobnický, Syrovín 10 - Fr. Greškova, Kylešovice 5 - J. Veselý, Hejčín 10 - A. Šrámková, Holešov 10 - Fr. Hrnčíř, Ludkovice 3 - L. Lorel, Brno 10 - B. Kožušník, Bilovec 5 - A. Jelinková, Brno 5 - J. Břínek, Brno 10 - Fr. Nováková, Bystřice p. H. 5 - Farní úřad, Zdounky 100 - Farní úřad, Náměšť 52 - J. Rosa, far., Klenovice 30 - N. N. z Hulína 10 - Fr. Stoklasa, Jakubčovice 20 - B. Kašparová, Mor. Ostrava 5 - M. Prusinovský, Tučapy 5 - N. N. z Přílep 50 - N. N. z Dřínova 10 - A. Andrýsková, Hranice 5 - N. N. z Hranic 10 - N. N. Ludslavice 5 - Jenov. Tihelková, M. Prosenice 1000 - p. prelát Valoušek se sbírky dne 18. srpna 310 - Fr. Grolich, Olomouc 12 - Fr. Štratil, Kurovice 20 - Frant. Benešová, Lipník 5 - Farní úřad, Vícov 113.50 - E. Lang, H. Heršpice 5 - J. Trula, Vigančice 10 - J. Starke, N. Těšín 20 - V. Brančák, Sviadnov 7 - Ž. Krátká, Prostějov 5 - M. Vilášková, Bezměrov 15 - A. Bartoňová, Mořkov 10 - F. Fišer, Frenštát 5 - K. Bartíková, Holešov 5 - Fr. Jiríková, Holešov 10 - A. Hublíková, Tišnov 5 - J. Siligrová, Veselí 25 - F. Kos, Hodonín 10 - M. Nožičková, Boršice 10 - Fr. Adamovská, Prostějov 10 - A. Směkalová, Měnik 5 - K. Hradecká, Lukovany 5 - A. Štratilová, Zlámanka 20 - Fr. Kokšová, Vyškovice 10 - Fr. Dovrtěl, M. Ostrava 10 - R. Štarková, Slavkov 10 - T. Novosád, Lidečko 5 - Fr. Mana, Lidečko 10 - K. Látařová, Olomouc 20 - J. Koláček, Otmarov 12 - J. Mazánek, Senice 10 - Ant. a Kateř. Smělíkovi, Ostroz. N. Ves 150 - J. Schrott, Holešov 5 - A. Nitčejová, Vítkovice 15 - J. Konšel, Husovice 50 - M. Nejedlá, Žižkov 10 - A. Balejka, Sychrov 10 - A. Veselá, Horka 10 - C. Poštulka, Přerov 12 - A. Jamborová, Praha 15 - E. Dukátová, Brno 100 - A. Lorenzová, Brno 50 - J. Makůch, Bruntál 30 - A. Kopečný, Čakov 5 - H. Dárková, Místek 10 - Fr. Gottvaldová, Litovel 50 - Fr. Koutný, Pavlovice 100 - A. Medková, Vyškov 5.

Z Ameriky: Blažena Matura, Schenectady, na kostel 1 dol., na Hlasy 1 - Jos. Šiška, na kostel 1, na Hlasy 1 - Jan Kaiš, Stuttgart, na kostel 3, na Hlasy 1 - M. Tuček, Stuttgart, na Hlasy 1 - Alex. J. Vejrych, Rockville, na kostel 5 dol.

Všem šlechetným dárčům srdečné „Zaplať Pán Bůh“!

Zemřelí členové Matice Svatohostýnské.

Dp. Jos. Tábořský kapl. ve Val. Meziříčí.

Marie Lužná z Vojnice.

Tomáš Lužný z Vojnice.

O. v p.!

Novinka!

Právě vyšlo!

Novinka!

V Bouřích mládí.

Vzácná kniha pro mládež i pro vychovatele mládeže.

Bohatá výprava. — Cena i s portem 6 Kč.

Objednejte u administrace „Hlasů“ na Sv. Hostýně u Bystřice.

Zpěvník svatohostýnský s notami

pro soukromou pobožnost pouťníků svatohostýnských obsahuje písně Mariánské, k sv. apoštolům Cyrilu a Metoději, Srdci Páně, sv. přijímání, sv. požehnání, adventní, postní a jiné oblíbené starší i novější písně. - 150 stran kapesního formátu.

Schválen nejdůstojnější konsistoří v Olomouci - **Cena 5,- Kč.**

Proti předem zaslanému obnosu zasílá

UMĚLECKÝ GRAFICKÝ ZÁVOD

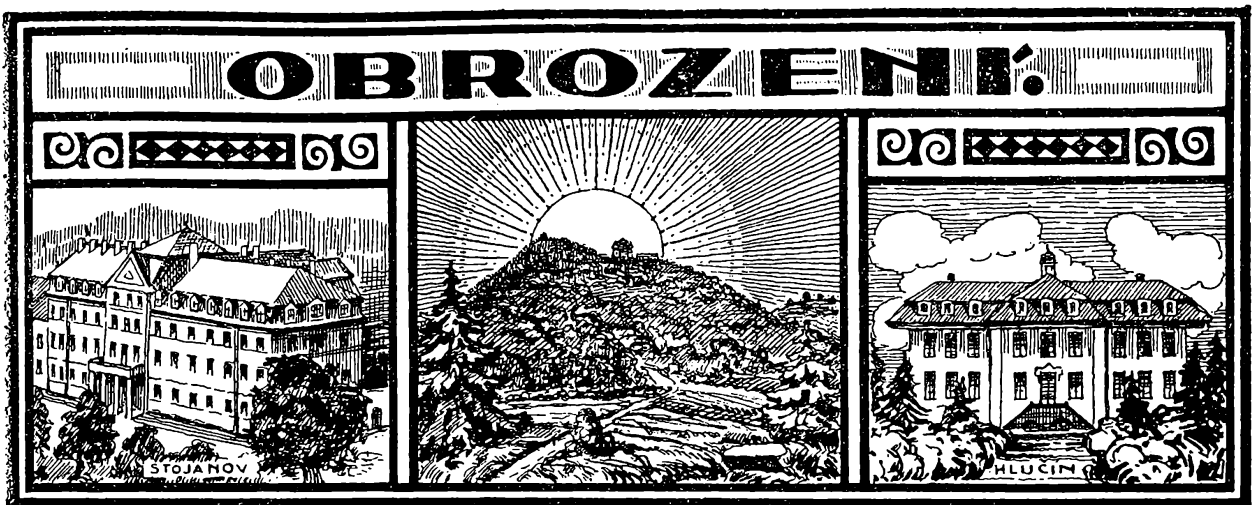
L. KLABUSAY SPOL. S R. O.

V BYSTRICI POD HOSTÝNEM, Morava.

Z bílého Italského mramoru pro hlavní oltář v Korolupcích provedl
František Jeništa, sochař v Bystřici pod Hostýnem.

Doporučujeme pro veškeré práce sochařské.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

VNITŘNÍ ORGANISACE EXERCICIÍ SV. IGNÁCE V MISIÍCH.

Úspěch exercicií vyplývá kromě z milosti Boží i z jejich jasného, pochopitelného systému, jenž uprostřed spousty pohan- ských a nevěreckých dohadů a pochyb- ností dává přesně odpověď na nejdůleži- tější otázky lidstva. Jak krátce a jasně zní sám fundament: „Člověk jest stvořen, aby chválil Boha, Pána našeho, jemu úctu vzdával a jemu sloužil a tím spasil duši svou“. A pak se rozumu, vírou osvícenému předvádějí dějiny vykoupení: bída, vzniklá z hříchu, milost, láska Vykupitele, krvácejícího na kříži. U paty kříže se hříšník obrací s cesty zla a ruka zku- šeného vůdce jej vede řadou rozjímání na výšiny křesťanské dokonalosti. Právě v roz- vážném jistém vedení, jež knížka exerciční a kněz věnují hledající duši, vidíme další velikou přednost exercicií.

I v pohanství je mnoho šlechtitných duší, toužících po dokonalosti. Dosvědčují to tisíce budhistických mnichů, kteří od- cházejí z ruchu světa, aby žili život odří-

kání a zvnitřnění. Kolik jich zde sejde na scestí.

Kolik však práce zde ještě čeká na exer- cicie, aby daly těmto snahám správný směr a posvěcení. Exercicie mají v misiích i účel apologetický proti propagandě prote- stantské, která tak často zdůrazňuje svou vroucnost a bezprostřednost ve styku s Bohem proti „vnějšnosti“ a „sprostřed- kovatelství“ při uctívání Boha v církvi katolické. Exercicie jsou vysokou školou vnitřního života a jejich účelem jest právě přivést duši k nerušené výměně myšlenek s Bohem.

Tak mnohostranně přispívají exercicie sv. Ignáce k veliké práci apoštolské mezi pohaný. Tak pokračují v díle velikého světce Františka Xaverského, tak plní i nejvroucnější touhu svého původce, jenž tolik toužil po tom, aby mohl hlásati evan- gelium pohanům, avšak z vůle Prozřete- nosti se musil vzdátí tohoto přání.

(Dokončení).

P. Jos. Rybák T. J.

BL. P. CLAUDIUS DE LA COLOMBIÈRE A JEHO DUCHOVNÍ CVIČENÍ.

P. Claudius de la Colombière, člen řádu Tov. Ježíšova, byl 16. června 1929 pro- hlášen blahoslaveným. Byl, jak známo, du- chovním vůdcem sv. Marie Markěty Ala- coque, Bohem povolané horlительky pro oslavu Božského Srdce Ježíšova a stal se sám

prvním apoštolem jeho úcty. Ale ještě jedno jest zvláště pozoruhodno na tomto blaho- slavenci, totiž jak mnoho přispěly k jeho svatosti exercicie. Máme o tom vzácný do- klad. Je to tak zvaný „deník“ světcův, v němž světec poznamenal, kterých se mu

dostalo v duch. cvičeních osvícení a povzbuzení a která pojal předsevzetí. Blahoslavený kněz dává nám tu nahlédnouti hluboko do duše své a dosvědčuje, jak blahodárně působí na srdce naše exercicie, když se jim řádně věnujeme.

Deník bl. P. Colombiéra obsahuje záznamy jednak z tak zv. velkých exercicií, která s krátkými přestávkami trvají celý měsíc, jednak z exercicií ročních, která členu řádu Tov. Jež. jest konati každý rok po plných 8 dní. Velké exercicie dělí se na čtyři týdny: V prvním týdnu dopředuje se exercitant hlavně, proč a jak má Bohu sloužiti, v druhém se vzdělává na příkladě Kristově, v třetím kráčí za Kristem ukřižovaným a ve čtvrtém utěšuje se jeho slávou.

Podějme již několik ukázek, jak bl. P. Colombiére sv. pravdy pronikal a jimi se posvěcoval.

Z prvního týdne: Bůh jest: „Při úvaze pravdy, že jest jeden Bůh, že je tudíž bytost, již nelze nebýti, která nemůže ničeho pozbyti a ničeho nabýti, která pojímá v sebe veškeré bytí, která je pramenem veškerého bytí, která na ničem není závislou, ani aby byla, ani aby byla lepší, zachvěl jsem se nad touto nepochopitelnou velikostí. Mám za to, že jsem nikdy tak nepocítil, když jsem je srovnal s touto myšlenkou . . .

Obdiv můj vyvrcholil, když jsem uvažoval, jak tento Bůh, tak veliký a neodvislý, ráčil mysliti na člověka a v tom si téměř libovati, aby prosby jeho vyslyšel, službu jeho žádal, chyby jeho pozoroval. Zdálo se mi, že vidím velikého krále, jenž se stará o hrst mravenců. Kdyby nás zavrhl, ano zničil jen z té příčiny, že se mu tak zalíbilo, bylo by to tolik, jako kdyby člověk ze zábavy zabil mouchu nebo mravence.

Procitl jsem ze svého obdivu při myšlence, že Bůh je právě tak dobrý a milosrdný jako veliký a mocný. On jest propastí vznešenosti, ale také propastí milosrdí, a to mně dodává naděje, s důvěrou se k němu blížit a s ním rozmlouvat. Bez této myšlenky, zdá se mi, že bych se neodvážil ani na Boha jen pomyslit. Zatím chci na Tebe mysliti, ó Bože můj, ale ne abych tě poznal, neboť k poznání Tebe nutno odpoutati se od země; cítím však, jak ještě mnoho lpí mé srdce na pozemském prachu . . Nuže, otevři mé oči, Spasiteli můj! „Pane, ať vidím!“ Neprosím, abych viděl a poznal

Tebe, dej mně jen světlo, abych poznal sebe sama, neboť až pochopím sebe sama, bezpochyby poznám i Tebe! „O kéž bych Tě poznal, kéž bych Tě poznal!“ —

Z druhého týdne: Obětování v chrámě. „Jaká oběť! Jak dokonale byla přinesena od Ježíše a Marie! Jaké cti dostalo se Bohu při této příležitosti! Obětuji tutouž oběť při mši sv. O kéž bych to činil s týmiž city, se stejnou tužbou zalíbiti se Bohu! Raduji se, uvažuji-li ono jasné proroctví o obrácení pohanů, jež obsahuje chvalozpěv Simeonův: „Viděly oči mé spásu tvou, kterou jsi připravil před očima všech národů, světlo k osvícení pohanů“. Tento sv. kmet byl velmi osvícený; byl asi velké svatosti, protože se mu dostalo tak znamenitých milostí. Opravdu svatých je jen málo, ale jsou přece a byli za všech dob“.

V třetím týdnu poznamenal si světec při úvaze o odsouzení Páně: „Nemálo jsem žasl nad nespravedlností Pilátovou, jenž odsoudil Pána na kříž, ale byl jsem mocně pohnut, jak se Kristus tomuto nespravedlivému soudu podrobuje, jak chápe se kříže, na ramena jej bere s obdivuhodnou pokorou, mírností a oddaností, jak dostoupiv na vrch hory, dává se obnažiti, na kříž uléhá, ruce i nohy své drží, aby byly probity a jak se svému Otci obětuje s pocity, jichž je schopen jedině on. Věřu, tato myšlenka činí mně kříž tak pomilování hodným, že mám za to, že bez něho nemohu býti šťastným. S úctou patřím na všecky, které Bůh navštěvuje pokořeními nebo všelikými protivenstvími; to jsou bezpochyby jeho milácci. K mému pokoření třeba, abych se jen přirovnal k nim, dokud se mi daří dobře.“

Ve čtvrtém týdnu konečně čteme tuto poznámku při úvaze o lásce; „Byl jsem mocně dojat při myšlence na všechna dobrodiní, kterých se mi dostalo od prvního okamžiku mého života až do nyní. Jaká dobrota, jaká péče, jaká starost o tělo i duši, jaká trpělivost, jaká mírnost! Není mi zajisté obtížno, abych se mu zcela oddal anebo aspoň z celého srdce si žádal jemu náležeti; neboť si netroufám říci, že jsem mu již skutečně přinesl za oběť sama sebe; zkušenost sama mne o tom poučí. Bylo by na mně, abych se pokládal vpravdě za nejnevďečnějšího a nejhoršího člověka, chtěl-li bych mu něco odepřít. Uznávám,

že mu nevyhnutelně musím náležeti, a nikdy bych nemohl souhlasiti s odloučením od něho. Ale dříve třeba zkusiti, zdali mám k vykonání tohoto krásného předsevzetí také dost síly a vytrvalosti. Jsem nesmírně sláb; ze sebe toho nedokáži, příliš jasně pociťuji tuto pravdu. Jsem-li Ti věren, ó Bože můj, Tobě náleží za to všechna čest; nevím, jak bych si sám mohl z toho něco připisovat; leda, že bych úplně zapomněl na sebe sama.“

Tato velká duch. cvičení světec konal v listopadu r. 1674. Jeho poznámky z ročních exercicií o tři léta později ukazují nám, jaký pokrok učinil v tomto období v dokonalosti a oddanosti vůči Bohu. Z těchto poznámek vyjímáme aspoň tyto zakončující myšlenky: „Nikde nekyne nám pokoj, leč zapomeneme-li sami na sebe; třeba nám se rozhodnouti, že zapomeneme i na své duchovní zájmy, abychom nehledali ničeho než čest Boží.

Tato slova nikdy mi nenapadnou, aniž by mne nenaplnila světlem, pokojem, svobodou, útěchou a láskou: Prostota! — Důvěra! — Pokora! — Úplný sebezápor! — Bez výhrady! — Vůle Boží! — Má pravidla!

Nikdy nemám větší radosti, než odkryji-li na sobě novou, dosud mi neznámou slabost. V těchto exerciciích měl jsem několikrát tuto radost a ještě tolikrát ji pocítím, koli-

krát mi Bůh při mém přemýšlení o sobě samém dá své světlo. Věřím pevně a v této víře nalézám velmi velikou útěchu, totiž že Bůh vede ty, kteří se mu oddají a že pečuje o ně i v nejmenších věcech.“

R. 1679 byl bl. P. Colombiére spirituálem 15-16 scholastiků svého řádu v Lyonu. Před ročními exerciciemi, jež jim bylo konati a jež sám řídil, dal svým svěřencům písemně tyto pokyny, které zde stručně uvádíme:

1. Duchovní cvičení konej za vhodné nálady!
2. Dbej samoty, aby ses mohl klidně zpytovat.
3. Exercicie konej s úmyslem se polepšiti a posvětiti.
4. V duch. cvičeních obírej se jen Bohem a svou duší!
5. Zachovej úplnou samotu!
6. Plň svědomitě všechna pravidla a všechny předpisy!
7. Obrň se proti dlouhé chvíli, suchopáru a zármutku!
8. Buď ochoten přijmouti milosti, jež Bůh ti chce uděliti.
9. Důvěřuj pevně v Boha!
10. Otevři své srdce pokorně duchovnímu vůdci a dbej jeho pokynů!
11. Den před exerciciemi vzbud' touhu po samotě a dokonalosti! „Blahos'evení, kteří lačněji a žízněji po spravednosti, neboť oni nasyceni budou.“

EXERCICIŇÍ HLÍDKA.

Exercicie v Hlučíně. Nejlepší přípravou na svátky vánoční jsou exercicie. Použijte vhodné příležitosti a přijedte v hojném počtu zvláště Vy, kterým v době polních prací nebylo možno exercicií se účastniti.

Exercicie budou:

pro české ženy od 3. do 7. prosince,

pro české muže od 20. do 24. prosince,

pro české mládence od 27. do 31. prosince.

Od 7. do 19. prosince je volná doba; možno ji použiti pro zvláštní kursy jednotlivých farností, družin atd. Exercicie pro české ženy bude říditi dp. P. Alfons Daňha C. Ss. R. z Prahy.

Stojanov. Exercicie v prosinci: 9.—13. jinoši, 16.—20. jinoši.

Před obrazem svatě Panny. Velebný pane, jsou to první exercicie, jež konám, a snad vás bude zajímat, co mne sem přivedlo. Můžete-li mi teď nějakou chvílku věnovat, budu vám vypravovat celou historii mého obrácení.

Bylo to po maturitní zkoušce. Já, tehdy jako většina studentů, beze všeho hlubšího nazírání na

život, lhostejný vůči všemu, co se týkalo Boha a duše, ztrávil jsem tehdejší prázdniny cestováním. S jedním spolužákem pustil jsem se na Slovensko, a pak zpět domů. Poslední zástavky byly Radhošť a Hostýn. Na posvátnou horu jsme přišli kdysi v sobotu, rozumí se, že jako turisté, ne jako pouťníci. Prohlížíme si kostel, a pamatuji se, že mystické ticho přerývané jednotvárným tik-tak věžních hodin na mne divně působilo. Porůznu klečelo tam několik pouťníků, všichni ponořeni v modlitbu, ale já byl ještě dalek toho, abych poklekl vedle nich.

Do obědě táže se mne kolega: „Tak co, půjdeme?“ Bylo to tak v plánu, že ještě týž den odcestujeme, ale mne cosi táhlo a zdržovalo; snad zvědavost, snad něco jiného — Bůh sám ví. Viděli jsme totiž první procesí přicházet nahoru, a já mu řekl: „Ještě jsem tu nikdy nebyl, zajímalo by mne vidět, jak si tu pouťníci počínají — odložme svůj odchod na zítřek“. „Budiž“, odvětil, a bylo hotovo.

Celé odpoledne jsem zvědavě prohlížel každé procesí, národní kroje některých byly pro mne za-

jímavou novinkou, jejich srdečný zpěv však nepozůstavil v mé duši ničádného dojmu.

Ale večer! Před sedmou hodinou rozezvučel se zvon, co bylo venku, hrne se do chrámu, a já ze zvědavosti s nimi. Svatýňka byla brzo plničká, a já našel místečko kdesi v koutku u oltáře Panny Marie Lurdské.

Její bělostná socha oblitá září elektrického světla mne naráz upoutala. Viděl jsem, jak oči všech lpí na rtech kazatele — mluvil tehdy o sv. Panně, ideálu neporušené čistoty — já poslouchal tak napolo a zraku se sochy nespustil. Cítil jsem, že mne to táhne vzhůru, do vyšších sfér, do čistších sfér než na jaké jsem byl zvyklý.

Po požehnání jsem se dostal k hlavnímu oltáři. Reflektor vrhal záplavu záře na milostnou sochu, a já měl dojem, jako by mírně skláněla hlavu k zastupům poutníků, kteří na kolenou před ní, oči s ní nespouštějíce s veškerou vroucností milujícího srdce zpívali:

„Ty jsi též lilium nejkrásnější,
vůni libeznou jež vydáváš . . .
Ty jsi nad slunce, měsíc jasnější,
Paní a Královna nejstkvělejší . . .“

Její volná ruka při tom rozpjatá, jakoby je přivinout chtěla na své srdce mateřské, a lehounký úsměv v tváři zdál se volat: „Budte mi vítány, dítky milené“.

Setrval jsem ve svatyni hodně dlouho. Na lože se mi nechtělo, zamluvený slavník v noclehárně jsem přenechal nějaké paní s dítkem, a zůstal venku, na trávníku. Se všech stran doléhají ke mně písně, více neb méně tlumeně, jejich melodie činí a onu svatohostýnskou letní noc překrásnou, vpravdě čarovnou, pohádkově krásnou a já si řekl: „Ty všechny písně oslavuji Marii — co srdci zde, všechna milují Marii, všichni sem přišli k vůli ní, ta srdce všechna roznícena láskou k ní, šťastná v její svaté lásce“. A já? . . . Hledím k obloze, na níž se mihotá na sta hvězd, a cítím, co řekl sv. Ignác: „Jak se mi hnusí země, když se zadívám k nebesům“. Jak se mi tehdy začal hnusit můj vlastní život, dosavadní život, samé milkování a samá lehkomyšlnost.

Druhého dne ráno se mi nechtělo z kostela. Společník mne tahá za kabát: „Tak půjdeme?“ „Já bych tu rád zůstal“, a vymlouval jsem se, že mne zajímá zpěv. „Tak si tu zůstaň, já půjdu do lesa, v poledne se shledáme“. Já mezi tím váhal a bojoval sám s sebou — a uznáte sám, že to byla oběť ohromná: student, zvláště, který byl jako chlapec 12letý naposled u sv. zpovědi, teď se postavil k zpovědnici — ohlížel jsem se na všechny strany, zda neuvidím známé tváře — to bych se byl neodhodlal za živý svět. Ale bohudík, viděl jsem samé neznámé pouťníky, každý si hleděl svého a o mne se nesfíral, a tak po krutém vnitřním boji jsem se postavil k zastrčené jedné zpovědnici, u níž stáli jen muži. Přiznám se upřímně: volno mi tam příliš nebylo, a když na mne přišla řada, bylo mi hodně úzko. Zpovědník si toho asi všiml, a na jeho otázku jsem odpověděl: „Nemínil jsem původně, ale abych udělal radost matce“. A to bylo pravda. Sv. přijímání nedopadlo skvěle. Modlitebních knížek jsem neměl, a sám se modlit nedovedl. Poslouchal jsem jen milé mariánské písně, jež mne v pravém smyslu ovívaly jako jarní vánek.

Po polednách se Hostýn vyprázdnil tak rychle a ještě rychleji než den před tím naplnil. Jako vymeten, z tisíců zbylo jen něco málo těch, kteří snad zůstali na druhý den nebo čekali na večerní vlak. Za posledním průvodem jsme se vydali na cestu i my. Jdeme mlčky, zamyšleni, v jiné náladě než včera nahoru. Hlavou se mi honilo vše, co jsem viděl a slyšel: tváře zanícené vroucností, ozářená socha sv. Panny, písně atd. I můj druh byl zamyšlen, ale konečně začal:

„Což jsi oněměl?“

„„To zrovna ne, ale nechce se mi ani domů, bylo to tak krásné““.

„Mě se zdá, že jsi se tam stal naráz zbožný“.

„„Řekněme si upřímně: nebyli bychom na tom lépe, kdybychom se trochu mírnili v našem lajdáčení? K čemu to všechno je? Co z toho máme? Nejsou ty duše tam nahoře tisíckrát lépe na tom než my?““

„Tebe ten kazatel včera večer asi obrátil“.

„„Všiml jsem si včera po požehnání dvou dívek, které klečely před hlavním oltářem . . .““

„Však jsem viděl, jak se na ně zamilovaně díváš“.

„„Ano, díval jsem se, ale ne zamilovaně, tam před obrazem Mariiným mlčí všechna nízká hnutí, rozumíš?““

„Rozumím — a co chceš s těmi dvěma dívkami?“

„„Říci ti, že jsem jim záviděl““.

„A co pak, smím-li se ptát?“

„„Krásu nezkaženého srdce, čistotu křišťálové duše, jejich vnitřní štěstí a blaho, všechno““.

„Mně se zdá, že chceš svou K. nechat“.

„„Také že tomu udělám konec. Řeknu ji ihned, že to milkování není k ničemu, leda k hříchu. Při pohledu na ty dívky tam jsem cítil: Když jde o životní svazek, chtěl bych, aby mne provázela po boku taková andělská bytost. Co jsem dosud dělal, se mi protiví. Ta není stvořena k tomu, aby mužovi i dětem byla strážným andělem, taková, která v 16 letech je hotova a ochotna ke všemu, když leccjaký nedostudovaný kluk s mlékem na bradě si chce krátkou dlouhou chvíli““.

„To děláš sám sobě pěknou poklonu“.

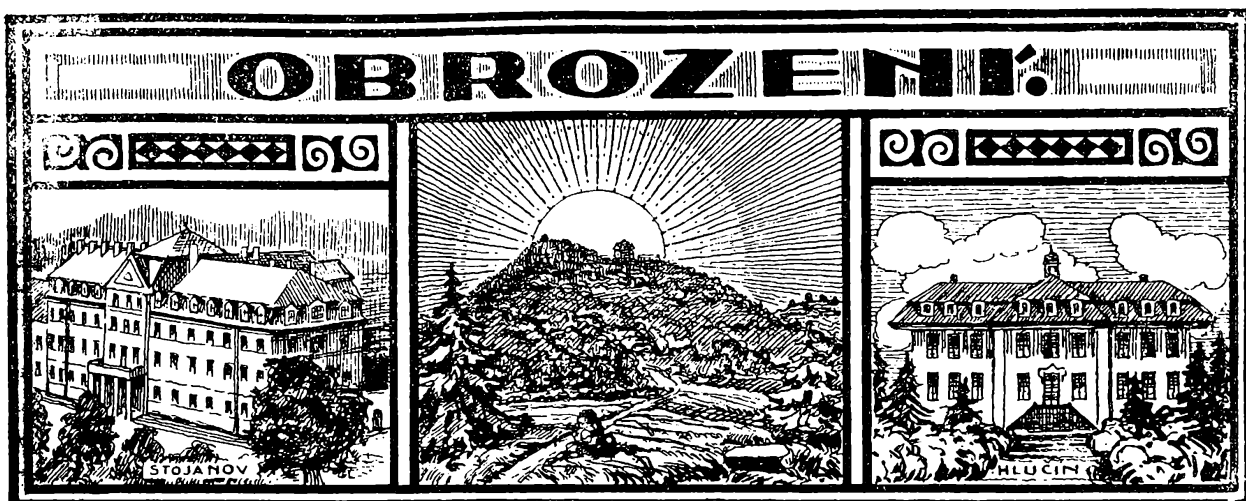
„„Ano, stýdím se dnes sám před sebou, že jsem se tak zahazoval. Moje jednání nebylo jiného důstojné — bez vážných úmyslů tahat se s děvčetem““.

„Já tě dnes nepoznávám“.

„Viš: když jsem slyšel slova kazatelova a když jsem viděl ty zástupy mladých duší plných vroucností, řekl jsem si: Ten ideál, který tolik tisíců srdcí plní nadšením, vede k čistotě a ctnosti, chrání a sílí v bojích, a to už po tolik staletí, ten ideál nemůže být illusorní a zbájený; takovou moc může mít jen ideál skutečný““.

„Vzpomeň na řeckou mládež: i ona měla ideály, a snad neřekneš, že byly skutečné?“

„„Zda byly skutečné či nic, o tom nemluví. Ale pravíš sám: 1. řecká mládež — tedy ne všechno lidstvo; 2. měla ideály, a ty pominuly spolu s jejich bohy a bohyněmi, zatím co tento ideál, Maria, svítí už celá staletí a tisíciletí veškerému lidstvu a ozaruje celičkou zemi. Pokračování.“

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

EXERCICHNÍ DOMY V NĚMECKU.

Z němčiny podává P. P.

Jakmile r. 1917 zrušen nespravedlivý protijesuitský zákon v Německu, začal tento tolik pronásledovaný řád houževnatou prací exerciční. Mezi novými exercičními domy, které vznikly v Německu až do roku 1922, může se řád jesuitský vykáhati těmito:

V jižním Německu otevřen dům Rotmanshöhe u Leoni při Štarenberském jezeru; jest to velký, krásný dům — bývalé sanatorium. Od velikonoc roku 1920 byl téměř nepřetržitě navštěvován laiky a kněžími ze všech bavorských diecésí ba i z Bádenska a Vürtemberska. Od roku 1923 má tento exerciční dům vlastní krásnou kapli.

Již i v saské diaspoře získali jesuité nádherně položený dům pro exercicie: Hoheneichen nedaleko Drážďan. S úspěchem se v něm konala duchovní cvičení pro bezvěrce a jinověrce, jakož i vlastní kursy pro konvertity.

Stejně krásných úspěchů dosáhla práce v exercičním domě sv. Josefa v Biesdofu u Berlína. Stavba jeho byla ukončena za neslýchaných obtíží, málem by ji byla znemožnila poválečná doba se svým nedostatkem dělníků, stávkami a nouzí bytovou.

Konečně zasluhuje zmínky dům sv. Ignáce na t. zv. Sobtenberg ve Slezsku. Tam na začátku roku 1925 vykonal exercicie nejd. kníže — biskup vratislavský kardinál Bertram s mnohými kněžími

své diecése a odtamtud rozeslal svým diecesanům toto srdečné pozvání:

„Vždy se nazýval slezský Zobten [svatou horou. Ale teprve nyní si zasluhuje plně a docela toho názvu. Exerciční dům sv. Ignáce z něho učinil horu posvěcující síly a má se jí stáhati stále víc a více. — Tak jsem pravil poslední večer, letoších kněžských exercicií k účastnivším se spolubratřím, když jsem se s nimi loučil. Vysoko ležící země, na níž vane posvěcující vzduch duchovní, na níž svítí vyšší a čistší světlo věčných pravd, z níž prýští pramenitá voda duševní posily — to jsou dni exercicií. Můžeme je přirovnati k oněm horským výšinám, na nichž Ježíš rád dlel na modlitbách; — vzpomeň si jen na jeho modlitbu na hoře před volbou apoštolů — na jeho horskou modlitbu při Proměnění na hoře Tábor — na jeho modlitbu na hoře před rozhodným bojem na Golgotě.

„Pane, zde jest nám dobře býti!“ zvolal Petr na svaté hoře Tábor. — „Pane, zde jest dobře býti!“ tato slova vyzařují z očí všech, kteří poslední den exercicií se sotva mohou rozloučiti s pramenem posvěcující, obšťastňující síly. Tu se lesknou slzy radosti v očích sešedivělých mužů s mozolovitýma rukama.

„Biskup, který miluje své diecesany, nemůže si nic vřeleji přát, než aby všichni mohl vyvést na tak svatou horu. To ovšem nyní není možno. Ale jest mo-

žno, aby vás bylo vždy více ze všech stavů. Proto jest mým přáním, aby vždy větší měrou se zjednávala a usnadňovala možnost všem stavům národa účastniti se exercicií. To jest pravá a zdravá reforma po letech duševního zmatku a otupělosti.“ — Toť slova dobrého pastýře k milovanému stádu. Tak má každý vésti a ukazovati svým ovečkám prameny vody živé. . . .

Jest to skrovný začátek — tyto čtyři první exerciční domy tak dlouho vypovězeného Tovaryšstva Ježíšova. Když k těmto čtyřem připočteme ještě dříve jmenované domy holandské: Kolej sv. Ignáce ve Valkenburku s domem Aalbeek, Dům sv. Ignáce u Emmerichu s domovem mládeže v Hocheltenu, Dům sv. Kanisia v Eatenu, dům v Tisis u Feldkirchu a domy ve Viersenu a Münsteru, pak lze doufati, že z těchto domů s pomocí Boží bude vycházeti stále vzrůstající proud milosti a požehnání.

Aby se to splnilo, aby exerciční domy vykonaly své poslání plně, — bylo třeba

začítí s organizací hnutí exercičního. V tomto ohledu nesmírně prospělo energické zasáhnutí obětavých arcipastýřů německých. Sami se ujali práce. V arcidiecési Freiburské, Kolínské byl již roku 1922 učiněn začátek organizace exerciční. Neobyčejnou činnost vyvinul jesuita P. Sudbrack a začal jezdit od města k městu, od farnosti k farnosti, z jedné diecése do druhé. Všude nalezl porozumění a byl podporován jak světským tak řeholním kněžstvem.

Podářilo se mu zorganizovati exercicie dle farností a diecesí; zejména všude se zasazoval, aby byly zřízeny exerciční fondy ze sbírek a z těchto fondů mají být podporováni chudobní exercitanti, aby bez ztráty výdělku mohli se duševně obnovit.

Dej Bůh, aby i u nás se podařilo podobné hnutí exerciční zorganizovat k větší cti a slávě Boží, k blahu duší nesmrtelných a tím celého národa československého.

Sv. Panno Maria, sv. Cyrile a Metoději, orodujte za nás!

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Ze Stojanova. (Hrstka dojmů z loňských exercicií.) Studentské exercicie předčily co do počtu všechna minulá léta. První turnus byl určen pro studující nižších tříd, druhý pro vyšší třídy. Prvního se účastnilo 150 studentů, průměrně kvintáni. Kdosi se hrozil, když v předvečer exercicií viděl tu armádu „na pochodu“ od Cyrilky do kostela. „Bude-li pršet, co si s nimi počnete?“ Ovšem, to by bylo fatální, kam s nimi ve volném čase? To by se jimi na chodbách hemžilo jako v mraveništi, a v přízemí kláštera by nebylo hnutí. Exercitanti sotva vědí, od kolika činitelů závisí, aby exercicie dobře dopadly. Jedním z těch činitelů je dobré počasí. Je-li na př. sychravý listopadový den s těžkou mlhou, pak se chce ve vytopené kapli spíše spát než sledovat rozjímání. Proto by neměli exercitanti nikdy před nastoupením cesty zapomenout aspoň na kratičkou prosbu k andělům strážným za dobré počasí. Studentům však dalo

nebe počasí skoro ideální, takže se nemuseli tísnit na klášterní chodbě; byl to zajímavý pohled na zahradu, kde se „hoši“ ve volném čase uvelebili na trávníku hezky po domácku. Za to při rozjímání byli tentokrát stísněni jako slanečci — basilika se totiž opravovala, a neustálé rámusení zrovna nad hlavou nás vyhnalo do Cyrilky.

Studentkám jsem také řekl, že mají letos počasí ideální — žádný letošní turnus se neměl v tomto ohledu tak dobře. Připutovalo jich 109, z Čech, Slezska, Slovenska, většina ovšem z Moravy. Znojmo, Brno, Lipník, Kyjov, Mor. Budějovice, Vyškov, Břeclav, Hodonín, Uh. Škalice se držely nejlépe. Asi dvě třetiny konaly exercicie poprvé. Kaple byla obsazena docela — byl to pohled na ně, od malých terciánek až do vážných absolventek, jak sledovaly napjatě každou meditaci — při pokusech v chemické nebo fyzické hodině nemohou být pozornější než zde. Na nádraží při odjezdu se jich průvodčí skro●

polekal. Sotva se vlak zastavil, hnaly útokem na jeden vůz. „Je to nějaká výprava?“ táže se. „Není“, odpovídá kdosi lakonicky. „Jedete daleko?“ „Nikoli.“ „Kampak.“ „Do Hulína.“ To je dost daleko, vzadu máte prázdný vůz.“ Ale nadějná mládež byla už ve „svém“ voze a tam se po studentsku uvelebily, totiž každá jak mohla. „A kam vy jedete?“ ptám se dvou. „Do Ružomberka.“ „Až na Slovensko? Co tam děláte?“ „Trávíme tam prázdniny. Přijely jsme teď na exercicie a zase se vracíme dělat výlety po Tatrách.“ Kdyby měl každý katolický student a studentka takové porozumění pro exercicie, to by myslím stačily sotva celé prázdniny na všechny ty tury, co by jich musilo být.

Železničáři, od 2. do 9. září, 66 účastníků — staří známí. S mnohými jsem se viděl již po páte; zvláště Moravská Ostrava vyslala jako jindy celou řadu známých. Tento stav si pomalu vypěstuje ve Stojanově svoje tradice (obyčeje). Přispívá k tomu též okolnost, že se mnozí znají, a protože většina koná exercicie každoročně, drží se svých zvyků. Jen kdyby i jiné stavy se odhodlaly k takovým společným stavovským exerciciím — nezůstaly by bez vlivu na jejich život jak rodinný tak spolkový a veřejný. „Všechno obnovit v Kristu“, rodinu i celou společnost, a sice ignaciánskými exerciciemi.

Olomoucké exercicie (paní a dívek z Vel. Olomouce, k nimž se přidružilo přes 70 účastnic z jiných měst), vydařily se letos neobyčejně. Když před dvěma roky začaly, bylo jich 52, loni již 140, letos 138. Dům byl obsazen do posledního místečka. V předvečer nestačily autobusy jezdit na nádraží. Olomoucká „Marta“ mohla mít radost ze svého úspěchu — tento spolek umožnil totiž mnohým chudším účast a získal takové, které duchovních cvičení dosud neprodělaly. Průběh exercicií byl klidný. Jak ale děti doma na nádraží vítaly maminky po čtyřdenní nepřítomnosti, to si dovedu představit. Vždyť jsme byli také dětmi. Škoda, že jsem při tom nebyl, abych vám mohl povědět, jak se ta drobotina a maminky vrhla, jedno s prava, druhé

s leva, a už si je vedly domů a vypravovaly jedno přes druhé, co nového a světodějného se za ty čtyři dny doma stalo.

Frenštát p. R. pořádal letos exercicie poprvé pro paní a dívky. Přišlo jich 72, k tomu ještě z jiných míst 11. Umístění šlo hladce, ale zakoušeli jsme již trochu zimu, vždyť to bylo po sv. Václavu, od 30. září do 3. října. Většina dosud duch. cvičení nekonala, nedivno tedy, že se mnohým na konci po apoštolském požehnání z kaple ani nechtělo. Ale nic naplat — exercicie nejsou k tomu, aby z nás učinily poustevníky, nýbrž aby nás vyzbrojily, pro denní povinnosti prosaického života. Žít životem vpravdě křesťanským, dáti ve své osobě rodině hodnou matku nebo Kristu Pánu čistou dívku a svému okolí (pokud možno) apoštolsky smýšlející a působící duši, to jest jeden z hlavních účelů exercicií.

Tímto turnem skončilo letní období ve Stojanově. Jest to 110. turnus od otevření našeho exercičního domu, 22 turnus letošního roku. V říjnu to vypadá ve Stojanově dost prosaicky. Celý dům se smýčí, okna čistí, kamna se prohlížejí a opravují, vše se připravuje ne na zimní spánek, nýbrž na zimní období (od listopadu do velikonoce), které má též své „půvaby.“

Ze Stojanova. Po několikátýdenní pause, kde naši lidé sklízeli ovoce své polní práce, zemědělské, cukrovku a j., počal ve Stojanově zase nový život exerciční. První turnus v listopadu od 12.—16. pořádán byl pro ženy. Ukázalo se zas, kolik záleží při hnutí exercičním na duch. správě. Kde duch. správce povzbudí osadníky, najde se ne jeden, kdo se rozhodne jíti na exercicie. Tentokrát jen z Měrovic u Kojetína bylo 8 účastnic. Všech bylo 48.

Druhý turnus od 19.—23. platil zejména Orlicím župy Šilingrovy. Osady jako Vnorovy, Milotice, Čejkovice věrný zájmům exercičním, poslaly zase své procento. Bylo však z počátku nepříjemno, že skoro celá polovina účastnic přišla neohlášena. Na jedné osadě umínil si horlivý kněz agitovat pro exercicie podle stavů a poslati příslušníky během roku na případný turnus. S povděkem též poznamenáváme, že někteří účastníci se duch. cvičení, pěkně pro ně agituji mezi svými známými. To jsou apoštolové exercicií.

Americký redaktor o duchovních cvičeních pro laiky. Pan Michal Williams, redaktor časopisu „Columbia“, nedávno navštívil trapistický klášter v Gethsemane, Ky., a podal o něm podrobný, velmi zajímavý pop s ve svém časopise pod záhlavím: „A

Powerhouse of Prayer" — Ústředna modlitby. Jako totiž každý veliký ústav mívá zvláštní budovu, kde jsou soustředěny různé stroje na vyrábění páry, elektriny a pohonu, jichž jest v rozličných částech ústavu zapotřebí, tak, míní pan Williams, jest pro církev, duchovní tělo Kristovo, duchovní ústřednou řád, který, jako to činí Trapisté, věnuje svoji činnost hlavně modlitbě a vůbec vnitřnímu rozjímavému životu. Pan Williams končí své pojednání o Trapistech takto:

Byl jsem za posledních patnáct roků pilně zaměstnán činností, již jako laik mohu přispěti ku zvelebení církve v novinářství, v přednáškách a jako člen různých spolků na povznesení vzdělání a v různých sociálních snahách. Ale jsem toho přesvědčen, že veškerá činnost, byťsi dobrá a užitečná ve svém účelu, skončí velikou nickou, leč by všichni takto zaměstnaní soustředili svoji činnost osobně, sami i ve skupinách, v konání horlivé modlitby. Proto jsem přesvědčen, že duchovní cvičení pro laiky jsou nesmírně důležitá, ano, první a základní podmínkou veškeré naší činnosti, kromě častého svatého přijímání, jak se již mezi námi zachovává. Duchovní cvičení dají nám laikům novou vzpruhu a posilu. Jak to může býti jinak? Náboženství katolické jest na prvním místě náboženstvím nadpřirozeným. Mezi námi laiky snaha po osobním posvěcení, po životě vedeném v přítomnosti Boží, v ustavičném spojení s Bohem bývá velmi kusá, roztržitá, často přerovaná starostmi a záležitostmi světskými.

My laikové jen po zlomcích dovedeme žiti onen duchovní křesťanský život, jenž jest přece podstatnou částkou křesťanského života jak pro jednotlivce, tak pro celou společnost. Bez nadpřirozené pohnutky, jež musí býti duchem naší činnosti, všechny naše sociální snahy, vzdělavatelné, osvětné a umělecké zabočíťi musí do materialismu a konec konců, nebudou mít žádné opravdové ceny. Jest to část poblouzení přítomné doby, že společnost lidská soustřeďuje veškeru svoji činnost ve zbožňování sama sebe a odkloňování z veliké části, někdy i úplně, od Pána Boha. —

Dále píše pan Williams ještě takto: „My katolíci často přehlízíme důležitost duchovního, vnitřního života. Dovedeme se i nadchnouti pro kněze a řeholnice a tak zvané činné řády, ať se již zabývají hlavně kázáním, nebo vyučováním nebo ošetrováním nemocných nebo péčí o sirotky a o starce a stařeny. Pro tyto dovedeme se nadchnouti. Zaťo s nedůvěrou pohlížíme na muže nebo ženy, které, uzavřevše se ve svých klášterích, věnují se výhradně modlitbě, ač této je především třeba, má-li všechna ostatní činnost naše setkat se s pravým zdarem a požehnáním. Nebude tudíž snad od místa si připomenout, že první úřední čin prvního amerického biskupa Johna Carrolla z Corolltownu po jeho biskupské konsekraci bylo vyprositi si v Belgii pro svoji mladistvou církev v Americe řeholní sestry Karmelitánky aby se za mladou církev v Americe bez ustání modlily“.

Pan Williams chce z obojího vyvoditi, že, jako Trapisté a jako Karmelitánky, ve svých klášterích celý svůj život zasvěcují modlitbě, tak potřebují laikové aspoň někdy - občas - uchýliti se do samoty a věnovati se výhradně modlitbě a jiným duchovním cvičením.

Jak organisovat exerciční hnutí na Moravě?
Nemá-li exerciční hnutí, jež se začíná na Moravě tak slibně rozvíjeti, dlouho tápat v nejistotě, je zapotřebí, aby dostalo určitý směr. Až dosud jednotlivé exerciční domy jsou odkázány na účastníky více méně nahodilé. Tím se stává, že na některé kursy je přihlášek velmi mnoho, jiné musí být pro nedostatek účastníků odvolány. Tomu může odpomoci jen rychlá organizace celého hnutí. Snad by se dala ve svých hlavních rysech asi takto nastínit.

Celé hnutí ovládaly by tři střediska. To první a nejdůležitější by bylo v jednotlivých farnostech. Mohlo by existovat jako kroužek přátel exercičního hnutí, nebo jako sekce některého katol. spolku. Kde je zaveden Apoštolát sv. Cyrila a Metoda, mohl by se zdatně ujať této práce. Jinde to může být horlivá Mariánská Družina, vždy však bude nutno, aby místní duchovní správa ujař se této věci. Často stačí, když se na duchovní cvičení upozorní s kázáními. Lépe ještě působí kázání nebo přednáška věnovaná tomuto temat. Ostatky musí vykonat osobní agitace. Kde ve farnosti jsou již věřící, kteří duchovní cvičení vykonali, bude práce lehčí. Nejhorší bývají první začátky, než se tedy prolomí, než se alespoň někteří odhodlají duch. cvičení vykonati. Duši tohoto střediska by měl horlivý kněz nebo laik, jenž by byl ve spojení s ostatními středisky s exercičním domem a diecézním sekretariátem. Jelikož otázka finanční činí často největší překážky, je nutno, aby se ve farnosti hned od začátku pamatovalo na exerciční fond, jenž by chudším účastníkům přispíval nějakým obnosem na výlohy spojené s cestou a s pobytem v exercičním domě. Aby agitace byla pronikavější, mohla by duchovní správa, nebo některý katol. spolek pozvat sekretáře exerc. hnutí, jenž by o významu duchovních cvičení promluvil a exerciční středisko ve farnosti založil, po případě k větší práci povzbudil.

Druhým střediskem je diecézní sekretariát. Jeho úkolem je šířit porozumění pro duchovní cvičení tiskem, dodávat potřebný materiál pro přednášky nebo kázání ve farnostech, postavit do služeb exercičního hnutí kněze, jenž by mohl agitovat, organisovat. Stálý styk s jednotlivými důvěrníky ve farnostech, jakož i stálý styk jednotlivými exercičními domy.

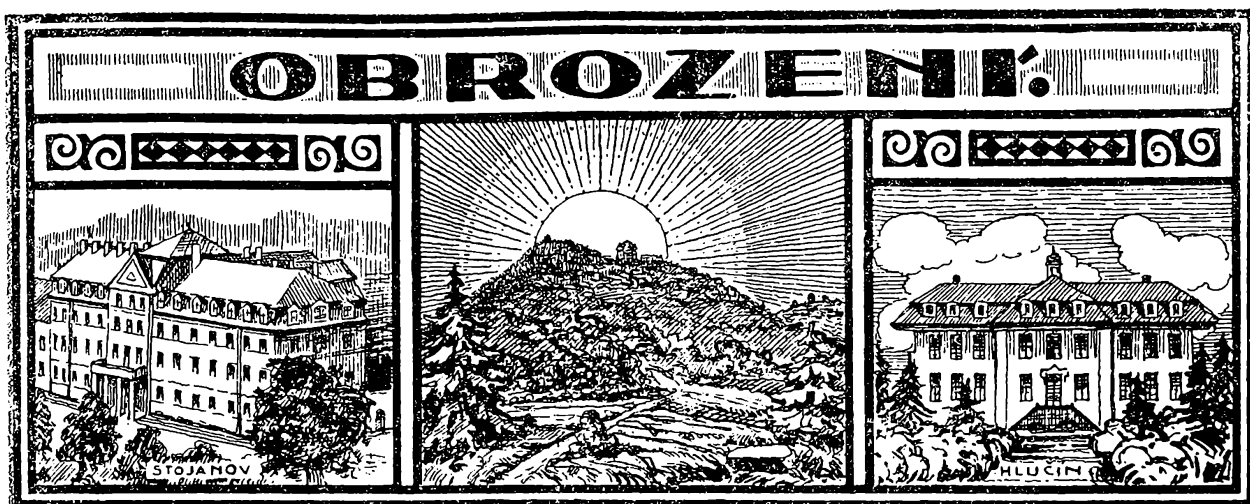
Třetím střediskem jsou exerciční domy. Jejich úkolem je pořádat duch. cvičení dle jistého plánu, ohlašovat závčas jednotlivé kursy, pečovat o styk s bývalými účastníky exercicií - navrhuje se k tomu Obrození, do něhož by jednotlivé exerciční domy pilně přispívaly, - pečovat o dobré exercitátory, o pohodlí účastníků, o dobrou duchovní knihovnu.

Součinností těchto tří středisk dá se brzy docílit značný rozmach jak zájmu o duchovní cvičení tak i účasti na nich.

Předkládáme tento námět širší veřejnosti a prosíme všechny příznivce duchovních cvičení aby nám radou a skutkem byli nápomocni. Teď, kdy již máme exerciční domy, je třeba klásti hlavní důraz na střediska ve farnostech. Zkušenost učí, že tam, kde se najde kněz nebo laik mající porozumění pro význam duchovních cvičení, najdou se i účastníci exercicií.

Sekretariát.

Obrození vychází tímto číslem počínaje jako samostatná příloha Hlasů. Zároveň bude Obrození i přílohou časopisu „Apoštolát Sv. Cyrila a Metoděje“. Doufáme, že se tím rozšíří zájem o duchovní cvičení a zvýší účast na jednotlivých kurzech.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Karel Sudbrack S. J.:

VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE.

Apoštolové exercicií do prvních řad!

Exercicie se skončily. Tíse doznávala poslední slova, která zpíval domácí sbor hostům na rozloučenou. Vstoupil jsem do jídelny. Čerstvé květiny stály na stole mezi příbory na kávu, pečivem a ovocem. Exercitanti, upracovaní muži, zasedli za stůl a stírali si slzy z hustě obrostlých víček. Jeden z nich podal mi mizernou pravici a pravil hlubokým hlasem: „Důstojný pane, dnes jsem tak šťastný, jako jsem byl před mnoha lety v den prvního sv. přijímání. Jen ještě jedna věc mi chybí k plnému štěstí: Kéž bych zemřel v takovém duševním stavu, v jakém se dnes nacházím. Nikdy již nebudu tak dobře připraven na věčnost jako dnes.“ Mnoho šedivých mužů přikyvovalo hlavou potvrzující slova řečníkova. Tak smýšleli všichni exercitanti, když jim bylo dovoleno na konci exercicií mluvit.

Pan X. začal: „V exerciciích se vytváří katolický duch, duch lásky k Bohu a k bližnímu, duch katolické akce.“ Tovární dělník přisvědčoval: „Musíme všude zasaditi kořeny statečných mužů a žen, kteří by doma i při práci, ve spolcích a ve veřejném životě hájili práv Božích a opovrhovali bázní a posměchem lidským.“ „Žijme dle zásad sv. víry“, zvolal učitel, „a v B. učiníme počátek. Exercicie musí býti výhni katol. akce.“ Bylo promluveno rozhodné slovo: **katol. akce má mítí základ v akci exerciční!**

Musím se přiznati: usnesli jsme se a provedli jsme mnoho návrhů. Ale nemá

tento svatý oheň, který exercicie samy sebou zapalují, hořeti v každém spolku, v každé farnosti? Rozmlouval jsem s mnohými exercitanty a exercitantkami a dověděl jsem se od nich mnoho dobrého. Tyto dobré rady chci vypsati v následujících řádcích. Kéž by exerciční nadšení povzbudilo i jiné muže a ženy, aby konali duchovní cvičení a pak pracovali v úmyslech katolické akce. Tyto úvahy mají povzbuditi ku katolické akci muže a ženy nadšené duchovními cvičeními. Podávají rozmanité návrhy, jejichž výběr, provedení a opravy se přenechávají Duchu, jenž vše oživuje. Vysvětlují, jak se katolická akce připravuje, takřka jako ve výhni kuje — v duchovních cvičeních. Jejich heslo jest: **Apoštolé, kteří jste vykonali duchovní cvičení do prvních řad katolické akce!**

Co praví papežové?

Nejdůležitější otázkou při každé akci jest, co praví o ní apoštolská stolice. Papežové často a často odporučeli duchovní cvičení a hojně odpustky jim udělovali.

Papež Lev XIII., státník širokého rozhledu, jenž uvedl v pohyb nynější exerciční hnutí, takto se o něm vyslovil: „Jak velký užitek přinášejí duchovní cvičení sv. Ignáce pro spásu duší, jest vyzkoušeno třistaletým jejich konáním a dotvrzeno svědectvím oněch mužů, kteří vynikali znalostí duchovního života . . . Plně uznáváme onu chvalitebnou snahu a neustaneme svolávat na ni z hloubi srdce nejhojnější po-

žehnání Boží, aby se co nejvíce rozšířila mezi ostatními národy a to s tak dobrým výsledkem, jaký se ukázal ve Francii a v Belgii.“ Apoštolský list 8. pros. 1902.

Pius X., velký reformátor vytkl význam exercicií pro obnovu života těmito slovy: „Vždycky jsme si velice vážili obyčeje konati duchovní cvičení, zvláště taková, která sv. Ignác božským vnuknutím zavedl. Neboť v nich spočívá podivuhodná síla pro změnu života a pro obnovu křesťanského ducha . . . Opravdu nemohli jste lepší cesty zvoliti chtěje pomoci pracujícimu lidu, který jest dnes ze všech stran ohrožen tolika nebezpečími.“ List 8. pros. 1904.

Papež Benedikt XV., muž míru nařídil, aby všichni řeholníci a kněží konali každý rok, po případě každý třetí rok duchovní cvičení. Měl úmysl v obšírném listě doporučiti laické exercicie, ale smrt mu vzala péro z ruky.

Papež Pius X., papež katolické akce, přeje si tak velké hnutí exerciční, že by zachvátilo všechny stavy a roznítilo oheň lásky Boží v celém křesťanstvu. „Snažně si přejeme, aby tyto exercicie se více a více šířily, a aby povstávaly nové exerciční domy, odborné to školy dokonalého života, a co nejvíce rozkvétaly, kde by věřící celý měsíc, nebo osm dní, a není-li to možno, alespoň kratší dobu v samotě rozjímali.“ Apošt. konstituce 25. července 1922.

Proto Apoštolové, kteří jste konali již exercicie, do prvních řad!

Co praví biskupové.

Biskupové jsou vůdci katolické akce. Duchovní cvičení jsou doporučena celým episkopátem.

Vratislavský kardinál Bertram píše: „Co chybí katolickému lidu v dnešní době plné bojů? Ona pevnost a radost z víry, ona náboženská vroucnost, ona pevnost povahy, ona skálopevná důvěra v Boha, ona katolická láska, která nejvíce rozkvétá v hnutí exercičním. Hlas Svatého Otce a biskupů víc a více odporoučí věřícím, aby se pokud možno v největším počtu účastnili duchovních cvičení. Kéž by tedy pravidelně chodili z každé osady na exercicie mužové a ženy, mládenci i panny.“

Mnichovský kardinál Faulhaber kázal v kostele sv. Michala v Mnichově takto: „Nyní jest Holandsko vzorem pro duchovní

cvičení. Možno doufat, že si katolíci němečtí na nich vezmou vzor. Katolíeti mužové, mládenci, zkuste to jednou a zajedte si na duchovní cvičení. Zanechejte na tři a půl dne světských starostí a zaměstnání a otevřete oči pro jedno potřebné. Nebudete toho litovati. Exercicie jsou školou, kde se učíme, jak máme zachovávat sebranost mysli a kde pečujeme o vnitřní život. Obojího jest velice třeba v dnešní rozestvanosti.“

Vídeňský kardinál Piffli chválil laický apoštolát: „Dobré exercicie jsou nejlepší školou laického apoštolátu, kterého nutně potřebuje nynější náboženská nevědomost a mravní nevázanost. Pevnost ve víře a radost z víry, tyto dvě nezbytné podmínky plodného apoštolátu, jsou jistým ovocem dobrých exercicií.“ Pastýřský list 29. ledna 1925.

Kolínský kardinál Schulte prohlašuje: „Proti nevěře a nemravnosti, která bují okolo nás a proti hnusné kultuře těla, které se velice rozmáhá, musíme víc a více pracovat na nábožensko-mravní kultuře ducha a na výškolení vůle, což se právě děje exerciciemi. Duchovními cvičeními si musíme utvořiti jádro vojska, které by svým bezúhoným životem zušlechťovalo celé okolí a v němž by opět oživil hrdinský duch prvních křesťanů.“ Postní past. list 1925.

Biskup baselský Josef Ambühl volá ku švýcarské mládeži: „Požehnání dobrých exercicií jest nesmírně velké. Proto jest velice žádoucí, aby mládež co nejvíce tohoto požehnání dostala.“ Výroční zpráva Ignác. svazu mužů za rok 1927.

Proto apoštolové, kteří jste konali exercicie, do prvních řad!

Co praví svatí?

V této otázce jsou svatí nejlepšími odborníky. V poslední době skoro každý světec prošel školou duchovních cvičení.

Sv. Ignác z Loyoly, jenž založil Tovaryšstvo Ježíšovo a sepsal knihu duchovních cvičení, praví zcela jednoduše: „Třicetidenní exercicie je to nejlepší, co si jen člověk v tomto životě může dopřáti, aby získal co nejhojnějších milostí, jak pro své vlastní posvěcení, tak i pro posvěcení svých bližních.“ List P. Man. Mionovi 1536.

Svatý učitel církevní Petr Kanisius položil základ k apoštolskému působení v e-

xerciciích sv. Ignáce, které konal za vedení bl. Petra Fabra. Píše o nich: „Stěží mohu vypsat, jak blahodárný účinek měly na můj duchovní i smyslový život. Má duše byla ozářena nebeskými paprsky milosti. Cítím v sobě novou životní sílu, jako by plnost Boží milosti se také vylila na tělo, jako by posílila celý můj život a jako bych se proměnil v zcela jiného člověka.“ List příteli 1543.

Sv. Vincenc z Pauly, nedostižný apoštol lásky praví zásadně: Jest sice pravda, že výlohy exercičních domů jsou velké, ale peníze nemohou býti na jiný účel lépe vynaloženy.“

Sv. Alfons z Liguori, zakladatel řádu a učitel církevní odporoučí všem, kteří touží po dokonalosti, konati duchovní cvičení 8 nebo 10 dní; a aby se jen s Bohem mohli zabývat, ať se straní všelikého styku s lidmi. Homo apostolicus.

Hlas lidu.

Katolíci sami si velice váží exercicií. Každé chvíle to mohou potvrditi ti, kteří exercicie dávají.

Tovaryš se přiznal: „Nejkrásnějšími dny z celého života byly ty, kdy jsme konali duchovní cvičení. Modlitbou jsem se polepšil a v srdci jsem pocítil velkou spokojenost.“

Dělník napsal na lístku, který nechal v pokoji: „Kéž bych mohl ustavičně bydleti v exercičním domě... Všudy budu odporoučeti duchovní cvičení.“

Vojín činí následující návrh, který by každý, kdo dává exercicie, rád podepsal: „Kdybych měl velký vliv, pak by musil býti do zákona přijat paragraf: Každý katolický voják ať koná rok co rok třídní exercicie.“

Nižší úředník vypravuje upřímně: „Jen duchovní cvičení jsou příčinou mého obrácení. Byl jsem pevně spoután náruživostmi a nemohl jsem se z nich vymaniti. Udělal jsem exercicie a dostal jsem novou sílu. Od té doby jest tomu již několik let. Překonal jsem hříšné náklonosti a jsem opět veselý a šťastný jako za mladých let. Jako magnet mne táhne Bůh.“

Manžel je šťastný při vzpomínce na exercicie, které byly základem jeho manželského štěstí: „Jsem šťasten, spokojen v manželství. Vzal jsem si řádnou a hod-

nou ženu. Zásahu o to mají po Bohu exercicie.“

Vzdělaný pán přeje exercicie celému světu: „Tak požehnány byly tyto tiché hodiny, že bych živě uvítal, kdyby vsichni katolíci zvláštním přikázáním církevním byli zavázáni jíti aspoň jednou v životě na exercicie.“

Majitel továrny a velkoobchodník pravil: „Nikdy jsem se nezotavil ani v morálních lázních, jako v exerciciích. Žádný telegram, žádný telefon, žádný dopis jsem neostal, podivuhodný klid mě také na těle posílil; především samota velmi dobře působila na mou duši, takže se chci věnovati s novou chutí a s novou silou práci jak v soukromém tak i ve veřejném životě. Všude se chci uplatniti jako katolík.“

Svobodné děvče píše: „Klidně tvrdím, že exercicie jsou nejkrásnějšími dny mého života. Byly sluncem v temných hodinách životních. Ó těchto dní u Ježíše, tak mu blízko, skrytá ve stínu a ochráněna jeho svatyně! Ó jak byly krásné! Tak byly krásné, že od té doby mám jedinou touhu jemu se zcela zasvětit!“

Děvče z vesnice napsalo: „Kdyby všechny dívky konaly exercicie, jistě by ustanovili novou překážku manželsví: ode dneška si nevezmu žádného mládence, který nedělal exercicie.“

Jiné děvče na smrtelné posteli poblíželo na svůj život a pravilo: „Pokaždé když jsem byla na taneční zábavě, byla jsem druhého dne rozmrzelá. To nemohu říci o exerciciích. To je to jediné dobré, co si mohu vzít na věčnost. Ó, jak se mi umírání ulehčilo!“

Děvče, které chtělo vstoupiti do kláštera, našlo v exerciciích své povolání: „Konečně jsem našla jistotu o svém povolání. Budoucího měsíce vstoupím k sestram a jsem velice šťastná, že se mohu zasvětit službě Boží.“

Matka pronáší takto svou radost: „Zažila jsem mnoho radosti v životě. Již několik mých dítek přistoupilo k prvnímu sv. přijímání. Ale všechny radosti života se nedají srovnati s onou, kterou jsem zažila v exerciciích.“

Žena dělníka děkovala Bohu: „Jak mnoho se v naší rodině změnilo od té doby, co muž konal exercicie! Nebyla bych se nikdy tolik naplakala, kdyby je byl dříve dělal!“

Muži a ženy, které konaly exercicie potvrzují: Z exercicií si každý pro sebe může vzít, co se pro něho hodí, jak muži,

tak ženy, jak mládenci tak panny.

Proto apoštolové, kteří jste konali exercicie, do prvních řad!

EXERCICIŇÍ HLÍDKA.

Stojanov. Svatováclavský rok začal mužskými exerciciemi, 7.-11. ledna 68 účastníků, 14.-18. ledna 85 účastníků. Když se před čtyřmi roky konaly ve Stojanově mužské exercicie poprvé, byly začátky velmi málo slibné, všeho všudy 14 mužů. R. 1926 bylo jich však již 87, za rok potom 81 (nepočítaje v to terciářské exercicie se 6 terciáři a 14 neterciáři, tedy 20 účastníků), loni 80, letos 153 — dosaženo tedy nejvyššího čísla. Nejhojněji byly zastoupeny Dolní Bojanovice, Bludov, Hroznová Lhota a rozumí se, že Vnorovy — odtamtud přijdou účastníci na každý turnus, mužský i ženský, takže po letech nebude snad v celé farnosti ani jednoho, jenž by nemohl říci, že aspoň jednou v životě exercicie nekonal. „Být celí mužové, polovičatost se proti Bohu i lidem“, připomínal exercitátor v rozjímání o Kristu Králi. Jeden z velkých papežů poslední doby — pokud vím, byl to Pius X. — prohlásil, že nejvíce nám škodí nevzdělaní katolíci — tedy více, než sami nepřátelé. A je na tom mnoho pravdy. Mužové, často inteligentní, kteří se hlásí ke Kristu a jeho církvi, a snad i veřejně pro katolickou věc pracují, a nejsou s dostatek obeznámeni s pravdami sv. víry, nedovedou se ozvat, promluvit, odpovědět na nějakou otřepanou námitku nebo frázi, nedovedou odbýt nějakého mluvku, nepoškozují takoví katolíci věc Kristovu, jak to onen papež pověděl? Exercitátor pak dodal: Právě tak mužové, kteří se ke Kristu a jeho víře hlásí a podle ní nežijí — na ty můžeme též obrátit slova velkého Pia X., poškozují naši věc daleko více než nevěrec ve hříchu sestarálý. Exercicie nejsou vzdělávací kurs, aby se zde probíraly a vyvracely námitky proti sv. víře — to patří jinam, to si musíte opatřit pilným čtením katolického tisku nebo ve spolkových přednáškách — za to však učí nás exercicie podle víry žít, abychom nebyli katolíky jen podle jména, a životem Kristu a jeho církvi k haně, jedním slovem, abychom nebyli katolíky polovičatými, nýbrž celými, katol. muži „od hlavy až k patě“, víru znali a podle ní život zařídili až do posledních důsledků“. --

Svaz katolických žen a dívek měl exercicie od 28. ledna do 1. února (ženy) 113 účastnic. Nedaly se odstrašit sněhovými závějemi ani mrazy, přišlo jich třikrát více než jsme čekali. Největší počet vykazuje Vracov, pak Jalubí, Traplice, Bludov, Kněždub, Zdounky, Vnorovy. Některé měly doma dosti daleko na nádraží, přinesly tedy značnou oběť, když si sněhem musily klestít cestu. Za to na Velehrad se dostali snadno a ve Stojanově nebylo ani jediné, ež by byla litovalo oběti, kterou přinesla.

Exerciční dojmy jakých zde duše lidská zažije, nelze ani vypsati. Mrzí mne jen, že z naší farnosti tak málo na ně chodí. Měli-by všude aspoň duchovní správce farností je věřícím oznámiti a je doporučiti.

Z. M. C.

Vzpomínka z exercicií studentek na Velehradě roku 1928. Ó, vy požehnané chvíle, v nichž tolik lásky Ježíš rozséval, v nichž duše zbavená vši ma-

látnosti nesla se výš a výše k blankytu, nesla se k slunci, k záři třpytných hvězd, tam - v nekonečno . . . Jaká to slast jak chvěla se, milá exercitantko, tvá duše touhou, když dp. exercitátor tam — k Němu obracel tvůj zrak, jak prahla ústa tvá po hymnu andělů! — Tužba tvá splněna, reť tvůj vyzpíval nejkrásnější chvalozpěvy, struny srdce tvého vyloudily černé zvuky ve vůni lilií, fial a růží, když zavítal k tobě Ten, jehož slávy neobsáhnou nebesa, ni země . . . Vzpomínáš dále . . . Zdá se ti, že jsi v té milé kapličce, že vidíš, jak svatá Panna mile se na tě usmívá, vidíš i obraz sv. Pěstouna a ze svatostánku volá tě nejsvětější Srdce . . . Slyšíš jednotlivé úvahy, jež hluboko zapadly ti v duši. — Hle, nyní úvaha o patronce našich exercicií! V duchu představuješ si sv. Anežku s beránkem a mečem. Jak následovala ona dívka příkladu svaté Panny, jak věrna byla své víře! Prosilas světici, aby její přimlouvou dostalo se ti tolik vzácných ctností, abys jako ona byla beránkem, jež dobrý Pastýř vysvobodil z trní hříchů, tys prosila, aby i tobě škýtal Pán takovou sílu, že pro Něho bys i trpěla — A sv. ochránkyně našich duchovních cvičení prosila Marii, jejíž prosby Ježíš neoslyšel. — Duši nese se mír a svatý klid. Ó, přimlouvej se i dále za nás, svatá Anežko!

—eur— Vyškov.

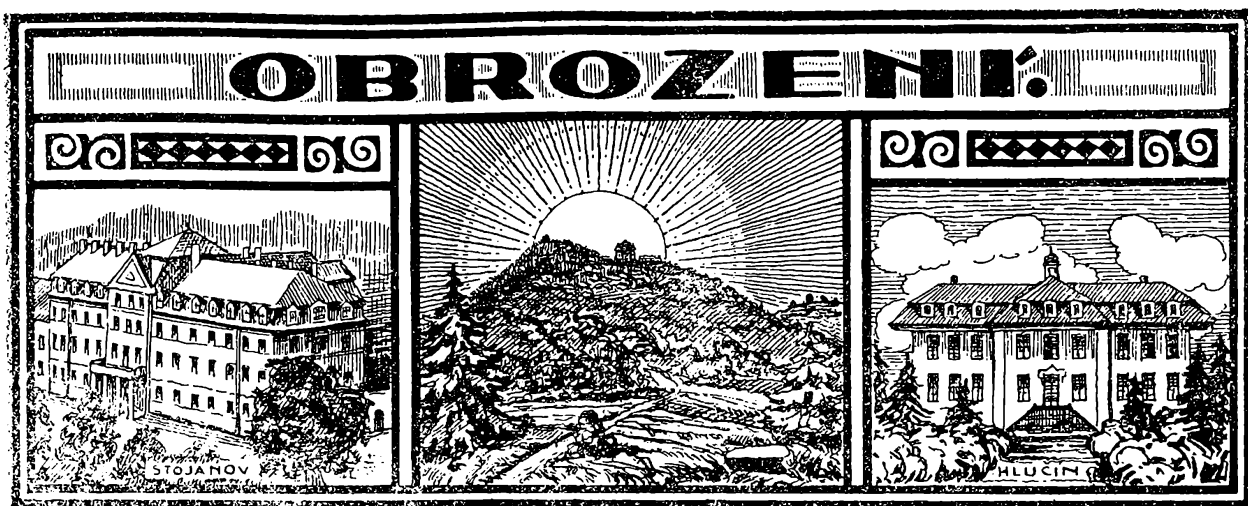
Z Hlučina — exerciční hnutí. Mezi prvními, kdo použili volné doby v exercičním kalendáři hlučinském, byly ženy z farnosti kateřinské. Mnohé z těch, které se chtěly zúčastnit kursu, odstrašila krutá zima, jež právě nastala. V budově exercičního domu, jež i v zimě příjemné teplo při ústředním topení. 13 účastnic se neleklo nepohody. Rády obětovaly pohodlí, nelitovaly obětí. Pán Bůh se nedá předstihnouti. Odměnil jejich snahu hojnými milostmi, opouštěly exerciční dům plny nadšení a horlivosti. —

Moravská Mariánská družina z Hlučina má již nyní zamluvena svůj samostatný exerciční kurs v září tohoto svatováclavského roku. Chtějí památný rok oslaviti tím, že celá družina vykoná exercicie, aby se obnovila a prohloubila v duchu sv. Václava.

Na lednových exercičních kursech pro mládence a panny bylo nejvíce účastníků a účastnic z farnosti štěpánkovické na Hlučinsku. Kéž povzbudí svým příkladem mnoho jiných, aby také užili času milosti Boží, dokud se jim nabízí!

Všem dobrodincům z Hlučinska, Frýdku a Kateřinek, kteří přispěli peněžitými dary nebo potravinami pro exerciční dům, vzdává Správa exercičního domu v Hlučině srdečné „Zaplať Pán Bůh!“

V exercičním domě v Hlučině se budou konati duchovní cvičení v tomto pořádku: Od 2. do 6. března pro české mládence (Orlí). — Od 7. do 11. března pro český III. řád mužů. — Od 17. do 21. března pro české ženy. — Od 22. do 26. března pro české mládence. — Od 26. do 30. března pro německé panny. -- Za pobyt a stravu se platí 70 Kč (60 Kč.)

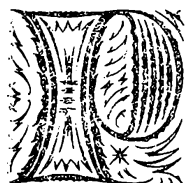
Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Karel Sudbrack S. J.

VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE.

Modlitba za exercicie.

Modli se!

První a nejdůležitější almužnou, kterou můžeš dáti exercičnímu hnutí, jest almužna modlitby. Exerciční hnutí jest po výtce dílem milosti a modlitby.

Potřebujeme ustavičně mnoho mocných, účinných milostí, milostí pro biskupy, duchovní správce, pro ty, kdo dávají duchovní cvičení, pro apoštoly, kteří ono hnutí šíří, pro ty, kdo exercice konají, a kteří se chtějí státi apoštoly tohoto hnutí.

Proto tu podáváme několik návrhů, jež možno přezkoušeti.

Vyvol si některý libovolný den v týdnu k modlitbě a k obětem. Není třeba žádné nové modlitby, ale modli se toho dne dobře. Nemusíš si nové oběti ukládati, ale plň dobře své povinnosti a snášej trpělivě křížky od Boha ti seslané a přineseš Bohu mnoho dobrých obětí. Chceš-li více konati, tím lépe. Všeobecně řečeno, nezavazuje takové předsevzetí pod hříchem.

Doporučujeme dále devítidenní pobožnost k sv. Ignáci (22.—31. července.) Sv. Ignác z Loyoly jest patronem hnutí exercičního (Pius XI.) Kdo jej tedy uctívá, obdrží od něho zvláštní milosti. Odporučovali bychom dvojí devítidenní pobožnost:

a) soukromou. Pomodli se každého dne k tomuto velkému a mocnému světcí asi takto: Bože, Ty jsi ustanovil sv. Ignáce za učitele a ochránce exercicií. Pro jeho

horlivost o Tvoji větší čest a slávu prosíme Tě, uděl nám pravého pochopení a horlivosti pro toto svaté dílo, abychom v těchto dnech samoty přemýšleli o pravém svém povolání, katolickou akci podporovali a si vyvolili Krista, svého krále za vládce nad vlastním srdcem, nad rodinami a státy. Amen. Připoj k této modlitbě malou obět, malé přemáhání ke cti sv. Ignáce. Každý ať uváží, že ve všech duchovních cvičeních potud bude činiti pokroky, pokud se zřekne samolásky, své vůle, zkrátka sama sebe. Tak sv. Ignác v Duchovních cvičeních.

b) veřejnou devítidenní pobožnost, kde se ovšem koná. Hlouček mužů bez zaměstnání právě dokončil exercicie. Na otázku, kdo by z nich chtěl konati veřejnou devítidenní pobožnost ve farním chrámu Páně od 22. do 31. července hlásili se všichni nedbajíce na lidský výsměch. Dvanáct jich vědělo, že budou biti a tupeni od svých kamarádů. Všichni ujistili, že po devět dní budou choditi na mši sv. a obětovati sv. přijímání na ten úmysl, aby se exercicie ve farnosti co nejvíce šířily. Kdyby měli býti terčem vtipů a výsměchu, že bude jeden za všechny a všichni za jednoho. Co si umínili, provedli. Na konci pobožnosti poslali potvrzení. V jednom ku př. stálo: „Posílám potvrzení, že jsem slib vyplnil, a doufám, že s pomocí Boží zůstanu i na dále věren svým předsevzetím.“

Novena působila víc než znamenité kázání. Hnutí přišlo do proudu a rostlo jako lavina.

Jiní mužové poněkud změnili novenu. Konali ji před svátkem Krista Krále na úmysl, aby se exercicie šířily ve farnosti a v diecesi.

Apoštolát sv. Cyríla a Methoda vydal následující modlitbu za šíření se exercičního hnutí:

Bože Duchu svatý, jediný zdroj světla, síly a lásky! Nemá-li duše tebe, jest pouhé nic, je slepá, bezmocná a náchylná k zlému. Svě dary rozdáváš se zálibou v tichu a v samotě. Praviš mi: „Mlč, a naučím tě moudrosti!“ Daleko od rušných starostí a roztržitostí mluvíváš zvláště mnoho a jasně k srdcím. Proto prosím tě, Duchu věčného Otce a Syna, požehnej milostivě usilovným snahám o to, aby lidé v svých útrapách a nebezpečích byli přiváděni k tobě, abys v nich vládl svou milostí! Požehnej, Duše sv., exercičnímu hnutí v tvé Církvi! Požehnej jeho vůdcům, ředitelům a horli-

telům! Tvá jemná moc ať přivádí všechny věřící, zvláště ohroženou mládež do osvě-
žujícího a blahodárného proudu sv. exercicií! Probuď ve všech duších zase víru, lásku k oběti a pravou touhu po spáse! Rozněť v nás ve všech oheň své svaté lásky! Všechny, kdo již okusili milostí exercičních, zachovej v prvotní horlivosti! Bože Duše sv., kéž je exerciční hnutí skrze tvou milost tím, čím si je přeje mítí Církve tebou řízená: hrází proti nevěře a proti nemravnosti naší doby a školou horlivých apoštolů Ježíše Krista! Amen.

Snoubenko Ducha sv., Matko dobré rady, učitelko apoštolů a vzore vnitřního života, slavná Panno a Matko Boží Maria, přijmi exerciční hnutí pod svou zvláštní ochranu a vypros mu od Ducha sv. zdaru a rozkvětu pro blaho a spásu četných duší. Amen.

Sv. Ignáci, tebe církev sv. zvolila za patrona exercicií, oroduj za nás nyní a vždycky Amen.

Imprimatur. Olomouc 9. listopadu 1928
č. 18.410. Jos. Vyvlečka.

O APOŠTOLĚTĚ

Buď apoštolem. Modli se a pracuj! Modli se a apoštoluj, napomíná tě exerciční hnutí.

Apoštol, který chce něčeho dosáhnouti, musí sám napřed dobré exercicie vykonati.

Jak může apoštol pro něco horliti, co nezná? Proto ať vykoná sám dobře exercicie! Pak může získávat nové členy. Mluv se všemi, kteří tě chtějí poslouchati, se svou manželkou, s mužem, s dětmi! Mluv s otcem, matkou, s bratrem, sestrou, se strýcem, s tetou! Mluv s přáteli, známými, příbuznými i s neznámými. Prostě vypravuj, co viděl, slyšel, zažil. Vypravuj o duchovní útěše, o pokoji duše, o neocenitelných milostech, o dobrodiních exercicií.

Odporoučej exercicie každému, některým však zvláště.

Komu zvláště při nějaké příležitosti? Těm, kteří se chtějí vážně polepsiti. Exercicie jsou školou, v nichž se nejlépe povaha zdokonaluje.

Kdo se zasnoubí, má konati co nejdříve exercicie, aby se zavčas zkoumal. Kdo

chce Bohu v řadě sloužit, kdo chce jako kněz k oltáři přistoupiti, ať zkouší v exerciciích své povolání.

Odporoučej je každému laickému apoštolu. Exercicie jsou nejlepší přípravou pro katolickou akci. Doporučej je všem, kdo chtějí ve víru světa věrně plniti své povinnosti, a zvláště těm, kdo touží po dokonalosti. Takový ať raději koná pět, osm neb i více dní exercicie, a pak ať je každý rok opakuje. Vždyť sv. Ignác výslovně připomíná, že exercicie se proto konají, aby se člověk přemáhal a svůj život uvedl do pořádku a nemá se při tom dáti vésti žádnou nezřízenou náklonností.

Odporoučej je těm, kteří se pravděpodobně nechají získati. Kdo je to? Ohlížeť se v kruhu svých příbuzných, známých. Vyber si některého, mluv s ním opět a opět, až ho získáš. Je třeba utvořiti ve všech spolicích, ve všech farnostech jádro obětavých křesťanů, kteří jsou ochotni bojovati pro Krista a dáti vsázku za jeho vítězství čest, majetek, ba i vlastní krev. Takoví mají být apoštolé katolické akce, která zvolna, z vnitřku se musí rozvíjeti.

Každý se nedá získati na první pozvání. Nejsnáze se to podaří u těch, kdo žijí ve světě zbožně a mají smysl pro nadpřirozený život. Připrav se tedy na odpor. Nikdy nesmí apoštol zmalomyslněti, zvláště ne při prvním neúspěchu. Pak se modli, uvažuj, uváděj nové důvody snad v příhodnější době. Změň způsob jednání, a vracej se opět a opět k exerciciím a stále doléhej. Žádný učený s nebe nespádl. Často začíná veliký zdar nezdarem.

Vytrvej! Pomni, o co se jedná! Jak často má exerciciemi býti špatný návyk překonán, těžce zkoušené rodině má býti vrácen pečlivý otec, dobrá matka, zbožná dcera, hodný syn! Mladí lidé si mají zajistiti pravé štěstí jak tu na světě tak na věčnosti, kteří mají povolání, mají se státi kněžími, řeholníky atd. Takový apoštolát hledíc nadpřirozeně se vyplatí.

Exerciční hnutí záleží hlavně na apoštolátě dobrých laiků.

Mnohý duchovní správce horlil pro exercicie a přece velmi málo neb i nic nedosáhl. Najednou se vše změní. Najde se odvážný laický apoštol. Tento chodí od jednoho k druhému. Snad vyzní jeho slova na prázdno, ale přece nepopustí. Nedá se zastrašiti překážkami, je povznesen nad úšklebky. Srdce, které bije pro dobrou věc, dodá ústům výmluvnosti a slovům přesvědčivosti a síly. Jen přímo dále! Tři vlastnosti vyznačují pravého apoštola: 1) nezištnost, 2) pracuje sám osobně, 3) pouští se s odvahou do díla. Jak si ty počínáš při apoštolátě?

Proto: Apoštolové exercicií do prvních řad! —

EXERCICIŇ HLÍDKA.

Stojanov. Únorové turny stihla pohroma. Byly ohlášeny dvoje exercicie dívčí, ale asi tři dny před začátkem přišla ze Stojanova do kláštera Jobova zvěst: velkými mrazy popraskaly roury a zamrzla voda, bude nutno exercicie odvolat. První turnus odvolat nebylo již možno, ale druhý musil odpadnout. Na popeleční síředu odpoledne za kruté zimy se účastnice pomalu scházely, ale nejednu mráz odstrašil, ze 130 přihlášených přišlo něco přes 80. Autobusové spojení s nádražím už dva týdny bylo přerušeno, skoro všechny musily tudíž jít pěšky, brodit se po kolena sněhem. Myslím, že ještě žádný turnus nepřinesl takových obětí jako tenio. Ale ve vytopené jídelně brzo zapoměly na všechny útrapy cesty, a celé exercicie vypadaly jako vánoční idyla. První den bys byl na chodbě nezahlédl živé duše, nikomu se nechtělo z tepla do mrazu. Teprve druhého dne se ukazovaly na chodbách známky života. Obava, že budeme druhého nebo třetího dne exercicie končit, se však nesplnila; andělé strážní, k nimž jsme se po celé triduum modlili, chránili celý dům, a v neděli se všechny rozcházely zdravý a spokojeny; zima už značně polevila, takže na nádraží se dostaly bez obtíží. Největší počet vyslala farnost vracovská.

Mezi přihláškami došel dopis z . . . ve kterém pisatelka píše: „Od nás už se zúčastnil exercicií větší počet jinošské i dívčí mládeže. Pan farář na to už věnoval 500, Kč. Z pokladny Svazu žen a dívek jsme věnovaly . . . Kč; chudobnějším, které by se jinak na exercicie nedostaly, byly hrazeny výlohy z větší nebo menší části. Ale nelitujeme té finanční oběti ani my ani pan farář. Málo platno ve spolku pracovat, neustále na schůzích mluvit a do nich chodit nestojí-li naše práce na podkladě náboženském a nečerpá-li životní síly ze sv. víry. A to jest, co hledáme v duch. cvičeních. Ne pěkná slova ve

spolkových schůzích, nýbrž životem dávat celé osadě vzor a příklad, a tak získávat duše pro Krista. Nezištnou obětavost, svatou nechráněnost a svaté nadšení chceme z exercicií přinést do svých spolků. Přála bych si, aby každý aspoň jednou prodělal exercicie a zakusil na sobě blaho a štěstí, jež plyne z opravdové víry v Boha, a poznal zároveň, jak krásná a vznešená je ta sv. víra, k níž se hrdě hlásíme a pro kterou nemají leč jen pohrdavý úsměšek ti, kteří ji neznají. Letos si zřídíme u nás exerciciň pokladnu; v létě budeme si do ní ukládat, aby se nás ještě více mohlo zúčastnit duch. cvičení; jen aby Pán Bůh žehnal této naší apoštolské myšlence . . .“

Nezkoumal jsem při exerciciích, kdo pisatelkou dopisu jest, ale pomyslíl jsem si: „Jak pak ji asi trefilo do noty rozjímání o království Kristově?“ Byly tam totiž podobné myšlenky: práce v katol. spolcích nebo v katol. straně jest planá, nemá-li kořeny ve víře a nečerpá-li životní sílu ze sv. víry. Napřed musím dát ve své osobě Kristu charakter, než se pokouším získávat jiné.

Dne 18. února přišly dvě dívky, které nevěděly, že exercicie jsou odloženy. Šly pěšky skoro 30 km, ve sněhu a mrazu — nezbývalo, leč za jejich oběť jim dát aspoň jednodenní exercicie.

Pořad exercicií v jarním období:

1. Od 6. do 10. května členky **Mar. družiny**.
 2. Od 13. do 17. května **dívky** z měst i venkova — na tento týden odkládáme odvolaný turnus únorový.
 3. Od 21. do 25. května **paní** z měst.
 4. Od 5. do 9. června **zaměstnanci železniční**.
 5. Od 19. do 23. června **terciářky**.
- Poplatek za ubytování 60 Kč, chudší 50 Kč.
Prosíme důst. farní úřady, aby věřící byli s katol. zlatelný na duch. cvičení upozorněni.

Slezský Stojanov — Hlučín. Pochopení pro exercicie se začíná probouzetí. Toho dokladem jsou poněkud čteněji navštěvované exerciční kursy, zvláště kursy pro ženy a pro panny. Od 4. do 8. února zúčastnilo se kursu 33 služebných dívek. Použily zimního období, kdy mají více volna, aby načerpaly nových duševních sil pro svá zaměstnání. Některé konaly exercicie po prvé, proto přišly s jakousi obavou, ale přesvědčily se, že se neměly čeho bát, ba dokonce se vyslovily, že se jim opravdu z exercičního domu nechce odejít. Svědomitě zachovávaly mlčení a denní pořádek. Kristus Pán jistě odměnil jejich horlivost mnoha milostmi a bude i dále žehnat jejich pracím, takže exercicie budou požehnáním nejen pro ně samé, nýbrž i pro jejich zaměstnavatele, kteří jim ochotně poskytli dovolenou.

V poslední dny masopustní, kdy svět se oddává radovánkám a zábavám, účastnilo se duchovních cvičení několik obětavých mužů slezských a moravských. Podle přihlášek se očekávalo, že bude kurs ve dny masopustní velmi slabě navštěven. Ale mužové exercitanti, kteří již konali exercicie minulého roku, získali nové účastníky, takže počet jejich vzrostl na 19. Jakou radost mají, získají-li někoho pro exercicie, ješť patrné ze slov jistého horlivého exercitanta, který se vyjádřil při svém příchodu do exercičního domu: Letos nejedu sám, ale přivedl jsem si ještě jiné dva!"

Kdyby každý exercitant získal ve svém okolí jen jednoho člověka pro exercicie, za několik let by se nenašlo ani jednoho slezského a moravského města ani vesnice z nichž by se nebyl ještě nikdo účastnil duchovních hodů.

Přiďte a získávejte pro exercicie právě v tomto roce svatováclavském!

Mé první exercicie. Jsem odběratelem Hlasů svatohostýnských a dočetl jsem se v exerciční hlídce, že se budou konat duchovní cvičení na Velehradě pro jinochy od 17. do 21. prosince. Když jsem se to dověděl, ozvala se v mém srdci neobyčejná touha po těchto exerciciích. V ustanovený den vydal jsem se na cestu. Jel jsem vlakem do Uh. Hradiště a pěšky po ní cestou jsem pospíchal s dětinou úctou ku staroslavnému nám tak milému Velehradu. Když jsem dospěl cíle, nejdříve jsem se šel poklonit svátostnému Spasiteli. Po krátké pobožnosti opustil jsem chrám a šel jsem si prohlédnout okolí Velehradské. U Stojanova spatřím stáli mládence, pozdravím je a on se mne táže, zdali jsem přišel na duchovní cvičení? Odpověděl jsem mu: „Ovšem že taky“ Dali jsme se do řeči a mezi jiným se ho táže odkud je? „Z Kvačic“ „a odkud ty?“ „já z Valašska z Hovězí od Vsetína.“ Za veselého hovoru čas nám ubíhal. Odpoledne ke 2. hodině přicházely celé zástupy hochů na duchovní cvičení a opravdu sjeli jsme se ze všech koutů Moravy bylo nás 39 byli jsme ubytováni ve Stojanově. Brzy volal nás hlas zvonku do kaple. Nastalo mlčení a obvyklý pořádek. Je těžko vypsat všechny ty dojmy, které jsme zažili po ty tři dny. Tam člověk pozná jak Pán Bůh všechno řídí prozřetelností svou. Žádná jiná pobožnost, žádná jiná pout nenahradí duchovní cvičení. Tam prožívá člověk city jaké by marně kde jinde hledal. Opravdu nemohlo býti vznešenější a ušlechtilější myšlenky od nejdůstojnějšího pana

arcibiskupa Stojana nad touto: vybudování nádherného Stojanova! Zajisté jej Pán Bůh odměnil za toto tak velkolepé dílo kéž by v hojném počtu scházeli se katolíci na duchovní cvičení by čerpati mohli z této studnice milosti Boží. Jako ve snu uběhla nám doba milého pobytu ve Stojanově. Nastala nám těžká doba rozloučení se s tak dobrým a milým Stojanovem. Ale duše naše nemůže se odpoutat od místa nám tak drahého! Zdá se nám jako by srdce naše bylo v nebi, odcházíme se slzami v očích do boje s tělem a se svůdným světem, posilnění jsouce milostí Boží. Musím vzdát srdečné díky vdp. panu exercitátorovi za jeho obětavost a lásku a taktéž sestřičkám, které se o nás tak pečlivě staraly. Proto katoličtí rodičové kladu vám na srdce, je-li vám možno, pošlete své děti a hleďte se taky sami účastnit duchovních cvičení. Nebudete těch malých obětí nikdy litovat, ale budete Pánu Bohu děkovat že vás ráčil Duchem svatým osvitit a přivést na pravou cestu. Jaké sladkosti tam zakusíte, to je těžko vypsat. Naším heslem budiž: Vše pro duši! Pojďte na exercicie. Pojďte do Stojanova. Tak pominuly ty krásné chvíle na které nikdy v životě nezapomenu. Na zpáteční cestě jsem navštívil sv. Hostýn s jedním kamarádem. Byl z Čech. Velice se mu na sv. Hostýně líbilo, tak že se těžko loučil. Doporučil jsem mu jakožto krásnou památku Hlasy svatohostýnské slibil mi, že příští rok je bude jistě odebírat. Ještě volám ty korunovaná Rodičko Boží svatohostýnská, žehnej naší vlasti žehnej exerciciím.

Čotek Jan, Hovězí.

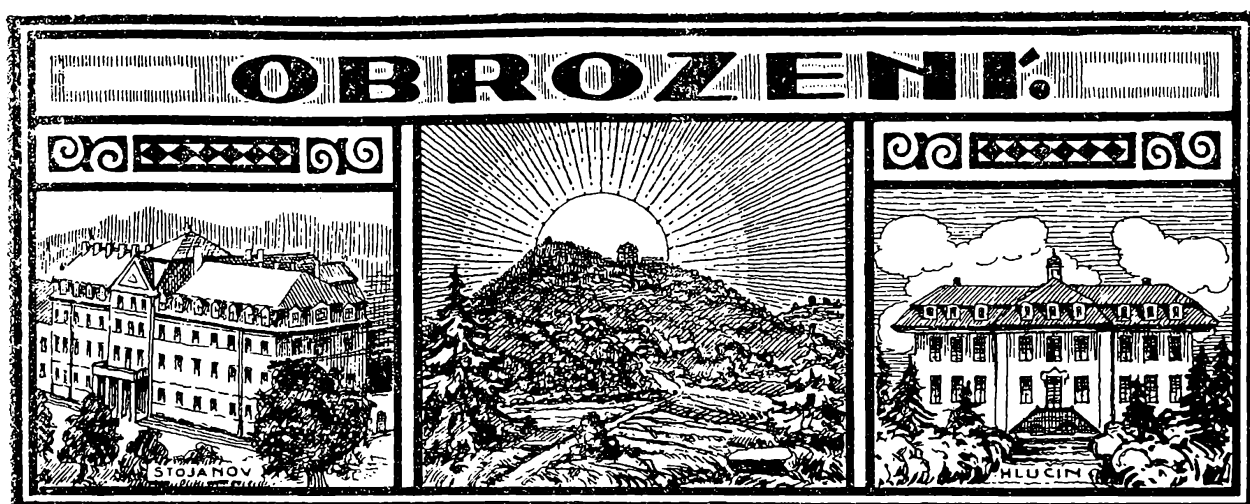
Mé první exercicie. „Bylo by už na čase, abys vykonal jednou také duchovní cvičení“, spustil na mne na konci školního roku katecheta. Byl jsem kdesi v 7. nebo 6. třídě gymnasijsní. Což o chťení by u mne tehdy nebylo, ale doma! Tam nechtěli o tom ani slyšet. Kdosi jim namluvil, že exercicie jsou továrna na vyrábění kandidátů pro stav duchovní nebo dokonce - ó hrůzo! - pro klášter, a z toho měli rodiče vítr. Proto na mou žádost dali krátkou a určitou odpověď: „Už ani slova o tom.“ Ale já měl a mám dosud tyto zásady:

1. Člověk se nesmí bát — sic nikdy nic pořádného neprovede;
2. nesmí ztrácet dobrou mysl — s chutí a vesele do toho, půl díla hotovo;
3. musí se hnout a přiložit ruku k dílu — pečení holubi nikomu do úst nevleť, ani v demokratickém 20. století, třeba že četné výjimky existují i dnes. Mnohý to k ničemu nepřivede jen proto, že se nedovedl rozkývat.

S těmi zásadami jsem se pustil do díla. Řekl jsem katechetovi co a jak, a aby mi pověděl, kde se budou jaké studentské exercicie konat kromě Velehradu, na který nesmím ani pomyslet, už z toho důvodu ne, že někteří z našeho městečka tam pojedou, a pak by bylo těžko šidlo v pytli utajit. Tu byla dobrá rada drahá. Tehdy na Moravě se dávaly studentské exercicie jen na Velehradě. Co teď? „Tedy nějaké nestudentské“, pravím; „ale ať to v první polovině srpna.“ „Proč právě tu dobu?“ „Protože mám tenhle plán: s několika kolegy si udělám cestu po Moravě, pak se od nich odloučím a na tři dny zmizím v duchovních cvičeních.“ „Půjde to tak snadno?“

„Půjde; dotyční nejsou z naší osady.

(Pokračování.)

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Karel Sudbrack S. J. VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE

Liché námitky.

Kdo agituje pro exercicie, uslyší různé námitky. Na příklad:

To není pro mne; to jest jen pro zbožné duše.

Dle svědectví papežů, znalců duchovního života a exercitantů jsou exercicie pro každého: něco je v nich pro hříšníky, něco pro obyčejné lidi, něco pro zbožné. Snad i ty náležíš k jedné z těchto skupin. Ostatně kdo jest spravedliv, ospravedlňuj se ještě!

Já nepotřebuji exercicií.

Ale papežové a biskupové je všem doporučují. Myslíš si, že se nepotřebuješ polepšiti? Kdo tak smýšlí, tomu je právě třeba vnitřní obnovy.

Nemám času.

Nemáš ani prázdnin, ani dovolené na dva svátky po sobě? Nemáš volné dva, tři dny v 365 dnech pro tak důležitou duševní potřebu? Duchovní cvičení se rozděluje na celý rok, na léto i na zimu. Vyber si jen vhodný čas.

Mnohá matka má ovšem obtíže s malými dětmi. Ale i tu se najdou obětavé dívky a paní, které několik dní vypomohou v domácnosti, aby se matka mohla věnovati spásě své duše. Jak vděčné jsou právě matky, které jsou ustavičně připoutány k dětem, kdežto muž má prázdniny, dovolenou, které ovšem zasluhuje. Nezaslouží si toho též matka?

P. P. nechtěl dělati exercicie, ač byl k nim často od přátel vybízen. Neměl nikdy času. Najednou onemocněl. 4 — 6 týdnů musil odpočívati. Nyní najednou měl čas, čas k ozdravení. Příteli, nejsi ty oním P. P.? Ne tvé tělo, ale duše jest nemocna, trpí těžkým hříchem ze zvyku, kdo ví jak dlouho. Víš to; již ti to oznámil lékař tvé duše. Hle exercicie jsou záchraným lékem pro tebe, tím, čím je pro tělo pobyt na venkově, v mořských lázních. Vymlouváš se, že nemáš času! Nemáš času ani tehdy, když je u vás zábava, posvácení, pout? Nemáš-li času udělej si ho. Sotva kdy využiješ lépe času než při duchovních cvičeních.

Nemám peněz.

Leckdo je chudý; tomu se musí pomoci. Šetři již napřed na potřebné výlohy. Je-li u vás exerciční pokladna, přístup za člena. Tak se mnohým usnadní účast na exerciciích. Snad přidá něco duchovní správce neb spolek. Ale stává se často, jako v jedné farnosti, kde pravil farář: U nás by mohl každý konat exercicie, jen kdyby chtěl. Napřed se vymlouvali: Nemám peněz. Založili jsme exerciční pokladnu. Dáváme podporu; peníze máme. Nyní však mají jinou výmluvu. Byl nedostatek peněz pravou příčinou, že nešli na exercicie?

Nemáš opravdu peněz na třídní duchovní cvičení? Odkud bereš peníze na výlety, nejnovější mody, sport, kino, vý

roční trhy? Mnohý utratí za měsíc, týden neb i několik dní více, než by platil za tři dny v exercičním domě. Proč? Necení více tělo než duši?

Je to moda dělati exercicie.

Je to divná moda. Exercicie jsou vlastně cvičení v samotě. Již Kristus Pán a apoštolové se uchýlovali do samoty. Tak jak se nyní konají, sepsal je před 400 roky sv. Ignác. Je to tedy již stará moda.

Ale moda sem, moda tam. Otázka zní: Prospívají ti exercicie? Svatá Stolica je doporučuje všem bez výjimky, tedy i tobě. Exercicie jsou moderní, moderní doba jich požaduje. Ovšem není to žádné lehké moderní zboží.

Proč pořád něco nového.

Exercicie nejsou něčím novým. Již po několik století provádějí obnovu k blahu církve a nesčetných duší. Ostatně netřeba každou novou věcí hned opovrhovati. Ještě před nedávnem jsme neměli aut, radia, letadel, vzducholodí a přece to vše prospívá lidem. Také i křesťanství bylo kdysi nové. Před 1900 lety se objevilo na světě. Bylo tenkrát k ničemu? Jsou také exercicie zbytečnou věcí, která není k ničemu? Rozvážní lidé tvrdí, že exercicie by se musely znova sestaviti, kdybychom jich neměli.

Exercicie přec nic nepomáhají.

Ovšem někdo z nich nemá užitku. Ale ostatní účastníci tvrdí opak. Kdo se v exerciciích nemodlí, neuvažuje, nezachovává mlčení a pořádek, ba snad i ostatní ruší, u toho není divu, že nemá z nich užiti ku. Kdo nemá chuti opravdu dělati exercicie, ať je raději nekoná.

Ale kdo všeobecně tvrdí, že z exercicií není žádného užitku, nemá pravdy, neboť skutečnost potvrzuje opak. Papež Pius XI praví zkrátka a jasně: Kdyby mnoho věřících pečlivě užívalo těchto prostředků

k svatosti, mohli bychom doufat, že v krátké době se zastaví nevázanost, že se obnoví svědomí a plnění povinností a že konečně dosáhne lidstvo kýženého pokoje. Či slova platí v této věci více: tvoje, či papežova?

Odkud vyvěrají prameny odporu?

Tři studánky dodávají tuto kalnou vodu: nevědomost, lidská bázeň a strach, že by se mohl člověk obrátiti.

Když je to neznalost, pak jednoduše musíš změnití svůj úsudek. Papež, svatí, miliony exercitiantů a exercitantek jistě nebudou doporučovati něco špatného.

Bázeň lidská.

Na tom nezáleží, co si lidé o tobě myslí, nebo mluví, půjdeš-li na exercicie. Žáduj z nich tě nebude zastupovati, až se objevíš před soudnou stolicí Boží. Ovšem na tom bude záležeti, co o tobě soudí božský Spasitel: Kdo mne vyzná před lidmi, toho i já vyznám před Otcem svým nebeským.

Strach před obrácením?

Tento strach brzy zmizí, jakmile vnikne do duše tichý pokoj duševní, klid z dobrého svědomí. Právě tento tak velice rozšířený strach, že v duchovních cvičeních se musí zanechatí hříchu i příležitosti ku hříchu, že se musejí špatné náklonnosti potlačovati a ctnostný život začítí je nejlepším jejich doporučením: daleko lepším, než nejlepší kázání.

Výsledek.

Apoštol musí přihlížeti, odkud prýští kalné prameny a podle toho zařídí své jednání. Když najdeš někoho, jenž by docela dobře mohl konati exercicie, ba dokonce by je měl dělati, ale přece se všelijak vymlouvá, pak se za takového mnoho modlívej, konávej za něho umrtvování a kající skutky. Opatrně někdy opakuj prosbu; později bude ti za to vděčným, jak ukazují dva příklady v následujícím pojednání. Proto apoštolé exercicií do prvních řad!

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Exercicie na Sv. Hostýně. Od 21. května večer do 25. května ráno duchovní cvičení pro paní. Pořádá tyto exercicie Mar. družina dam od sv. Ignáce v Praze, mohou se však hlásit také účastnice soddálky i nesoddálky z Moravy.

Blíží v denním tisku.

Kněžské exercicie na Sv. Hostýně budou letos patery. První koncem června hlavně pro důst. pány pensisty a pro ty kněze, kteří by v prázdninách neměli času. Další turny budou pak v červenci a dva v srpnu.

Hlučín. Duchovní cvičení české mládeže v exercičním domě v Hlučíně ve Slezsku.

Ve dnech 22. — 26. března t. r. konala se česká duchovní cvičení pro mužskou mládež. Účastnili se jich většinou Orli, dále členové katolické Omladiny a jiní mladíci. Celkem bylo 23 exercitantiů. Exercicie řídil dp. P. Ferd. Nesrovnal T. J. z Prahy. Účastníci byli v exercičním domě mile přijati a nebudou dny v ústavě ztrávených nikdy želeť. Jaké nadšení vzbudily krásné promluvy o cestě k duchovnímu životu, svědčí to, že téměř všichni účastníci se přihlásili do říšské Eucharistické akce a 25. března složili čestný slib. Všichni, kteří jsme se těchto duchovních cvičení účastnili, srdečně děkujeme dp. exercitátorovi za nezapomenutelné chvíle, které nám připravil svými nadšenými výklady o duchovním životě a ctihodným sestrám za laskavé přijetí a za všecku péči nám prokázanou.

Katolické mládeži našeho kraje vřele doporučujeme, aby použila nejbližší příležitosti a okusila vzácných dobrodiní exercicií. Účastníci.

V měsíci květnu se konají v exercičním domě v Hlučíně duchovní cvičení v tomto pořádku:

Německé: pro panny od 8. — 12. května — pro ženy od 13. — 17. května — pro muže od 17. května — 21. května. — **České:** pro panny (Mar. druž.) od 24. — 28. května — pro muže od 29. do 2. června. — 1. května jsou tamtéž první duchovní cvičení pro školní děti. Začínají v úterý 30. dubna večer a končí ve středu 1. května k večeru. Případnou-li takováto jednodenní duchovní cvičení školních dětí na neděli, začínají v sobotu večer a končí v neděli k večeru. Řídí je jejich katecheta nebo si obstará sám jiného kněze. Jinak se o děti postarají sestry exercičního domu. Za ubytování a za stravu se platí 15 Kč za každé dítě.

Rozvoj exercičního hnutí v ČSR Velehrad se Stojanovem v popředí. — Vlaštovka exercičního hnutí 1929: exercicie veřejných pracovníků na Velehradě 25. — 28. března 1929. Exerciční hnutí u nás nabylo rychlého rozšíření. Z několika ohnísek Velehrad, Hlučín, Praha, Hájek, sv. Hostýn rozchází se po několik let nově obnovené duše, třídenními exerciciemi utvrzené, obmyté s novým nadšením a ohnivější vírou a přejí si vždy, aby příštího roku mohly opětně účastnit se exercicií, aby toto hnutí nalézalo nové a četné stoupence.

Nejproslulejším středem exercičním je Stojanov na Velehradě, v němž dle stále duch velkého jeho zakladatele, tatíčka Stojana, pokorného kněze a věrného syna svého lidu. Šlechetným darem dr. Antonína Cyrila Stojana, arcibiskupa olomouckého, bylo umožněno provedení základního kamene rekatalisace, utvrzení našeho náboženského života. Na Velehradě, v Stojanově, vedou exerciční správu Otcové Tovaryšstva Ježíšova, kteří pořádají duchovní cvičení pro jednotlivé stavy.

Duchovní jaro letošního roku ve Stojanově zahájily duchovní exercicie pro veřejné pracovníky z Čech a Moravy. Potěšitelným zjevem byla účast Slovenska, naznačující slibné možnosti duchovního sjednocení.

Tři dny osamocení v celách Stojanova vyplněny modlitbou, zpěvem, rozjímáním a duchovními promluvami, vedenými dp. provinciálem T. J. drem Ři-

hákem. Samota a mlčení, naprosté odloučení od světa, čtyři úzké bílé stěny pokojska, četba náboženských, apologetických knih, sborový zpěv a modlitba, mystické přišeu kaple, promluvy exercitátora, jdoucí přímo k podstatě bez citového zabarvení, rozumově, nekompromisně obnovily duši účastníků, kteří přistoupili ve čtvrtek 28. III. společně ke Stolu Páně. Silentium, připusťme, že pro veřejné pracovníky: politiky, tajemníky, a redaktory v poněkud tíživé, bylo prolomeno ve čtvrtek po sv. přijímání při snídani v rektoriu pěkným poděkováním dp. dr. Řihákovi, exercitátorovi, dkem sestřičkám za moravské pohostinství.

Účastníci měli možnost shlédnouti celý Velehrad, prohlédnouti vykopávky ve Starém Městě a nálezy v Uh. Hradišti.

Za rok se opětně navrátíme!!

Exercicie pravidelně konané v roční přestávce stávají se pro náš náboženský život jedním a velkým potřebným.

Pražský Večerník 30/3 1929.

Z Traplic. Abychom mohly pracovat dle stanov svazových, k tomu potřebujeme peníze a tyto si opatřujeme jednak hraním divadelních představení, jednak sbírkami. Pokladnu spolkovou máme stále prázdnou, neshromažďujeme kapitálu, ale přispíváme na potřeby našeho chrámu Páně, na ošacení místních chudých, na katechismy pro chudé žáky, na vánoční nadílku školních dětí, na charitativní účely a v poslední době se naše členky skládají na stavbu exercičního domu v Brně. Největší radost však máme z toho, že během 3 měsíců 19 žen a dívek od nás účastnilo se duchovních cvičení na posv. Velehradě. A přály bychom Vám, milé členárky, vidět ty šťastné a spokojené ženy a dívky, které duševně osvěženy domů z duchovních cvičení se navrátí. Jen to Vám můžeme povědět, že tolik opravdové vnitřní radosti, klidu a síly ducha nenajdete nikde jinde, jenom na duchovních cvičeních, která zanechávají v duši člověka trvalou vzpomínku až do smrti. Každá účastnice domů se vrátivši řekne: „To se nedá vypovědět, to se nedá zaplatit!“ každá připouje: „Budou-li živa půjdu zase!“ I naše mladé dívky po duchovních cvičeních pravily: „Budeme si šetřit a půjdeme za rok zase. Na tak dojmavé chvíle nezapomeneme nikdy“. Všem Vám, milé členárky, které jste na duchovních cvičeních ještě nebyly, z plna srdce přejeme, by i Vám bylo jednou dopřáno okusit těchto duševních hodů. Plně chápeme význam exercičního domu, který bude stavět náš Svaz v Brně, a jsme šťastni, dočteme-li se v „Křesťanské Ženě“, že darů na nový exerciční dům (nyní má název kulturní a sociální ústav) přibývá. — Ženy a dívky z Traplic.

Reimmichl: **Alpská květina.** (Úryvek románu). Doktorova sestra se již dávno k těmto náboženským cvičením přihlásila. Ale když se čas nyní přiblížil, zaváhala, má-li bratra nechat v tak smutném stavu. Doktor to pozoroval a proto naléhal na ni, aby jenom jela, že o něho nemusí mít strach, že se mu nic nestane. Jistí že bude v hostinci „U anděla“ a doma že mu bude poklizeť stará učitelova Wabi. Poněvadž prý se již na exercicie tak dlouho těšila, nemá jich za žádnou cenu tedy promeškati. Též s návratem domů že nemusí tak pospíchat. Na každý způsob se má zastavit u rodičů a sourozenců

ve Welfhausu a několik dní se tam zdržeti. Způsobí jim velkou radost. Po dlouhém domlouvání Cilka svolila a připravila se na cestu. Přece se však cestou nezbavila starostí. Ale v Inšpruku zažila Cilka radostné překvapení. Jak opustila vlak a šla k východu, zaslechla s pravé strany najednou jasný hlas a hned byla chycena měkkou a teplou rukou:

„Pozdrav vás Bůh, slečno Cilko!“

„Co vy? Vy, slečno Hillerová?“ zvolala Cilka velice překvapena. „Pozdrav vás Bůh. Jste již nazpět ze Švýcar?“

„Ano, včera jsme přijely do Inšpruku a Direktorie dnes již odcestovala do Vídně. Je to stará paní a n-slouží ji nikde tak dobře jako doma. Nemůže se zbavit starostí o svůj ústav a najednou spěchala domů. Ale co je nového v Langenau? Jak se daří panu doktorovi?“

„Dost dobře. Jest jen velmi unaven a přepracován. Z jara se přemohl a teď se objevují teprve následky.“

„Ach, ubožák! Není snad nemocen?“

„Ne, ne, nemocen vůbec ne. Až přijde více práce, bude zase jako pláček. Je to tak vždy.“

„Doufejme. Ale nyní pojdte, slečno Cili, musíme si mnoho povídati.“

„Bohužel, čas nestačí. Musím hned do ústavu Margaretěk hledat si místo.“

„Pak máme společnou cestu. Bydlím též v Margaretinu.“

„Vy? Jak to!“

„Náležím k vám, hihhi, účastním se též exercicií pro dívky.“

„Cože? Jse na exerciciích skutečně? Je to možné?“

„Proč pak ne? Ličila jste takové osvěžení velice vábivě, proto se též podvolím takové léčbě.“

„Nebude Vám to za těžko? Je to trochu mnoho najednou. Pomyslete, tři dny ani slovička nepromluví a zabývá se jen vážnými věcmi!“

„Bude-li mi to těžké, budete tak laskava a pomůžete mi.“

„Rádá, jen bude-li to možno. Ale . . . uvidíme.“

Za hovoru došly do města. Po večeri poslechly krátké kázání o náboženských cvičeních kterých se účastnilo na třicet dívek. A tu se stalo něco obdivuhodného: slečna Cili tentokráte nebyla pozornou při exerciciích, byla roztržita a stále se dívala po Vídeňance. S touto se děly zvláštní věci.

Prvního rána smála se slečna Hillerová trochu tomu neustálému mlčení, které bylo všemi úzkostlivě zachováváno, ale statečně mlčela. Během dne byla vážnější. Věčné pravdy, které po prvé slyšela přednášeny jasně a přesvědčivě od starého kněze-jesuity, který řídil cvičení a který byl od světa sice odloučen, ale světa zkušený, činily na ni nepopsatelný dojem. Při večerní pobožnosti vydral se z jejího hrdla vzdeh a zůstala déle v kapli, než ostatní. Příštího dne pozorovala Cilka zvláštní nepokoj v celém jejím jednání. Jak se spolu setkaly, tázala si ji šeptem doktorova dcera:

„Jak se daří slečně Hillerové?“

„Nevím, nevím“ šeptala druhá. „Mnohé jest mi nové a všelicos vůbec nesrozumitelné.“

„Jděte ke knězi, který vede cvičení, a žádejte ho o vysvětlení.“

„Nebude mít kdy.“

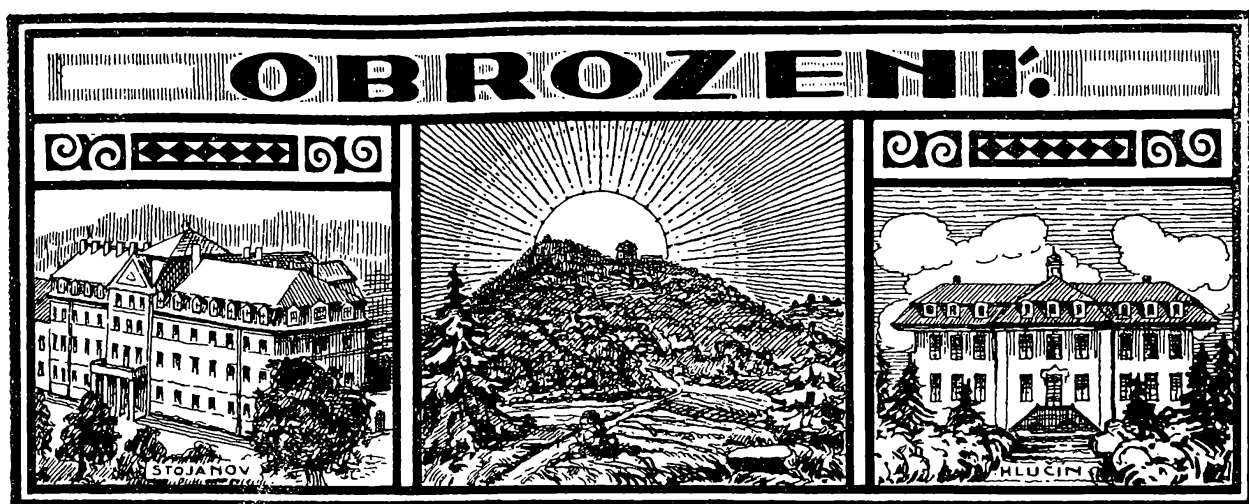
„Samozřejmě, že má čas. Nebudete jediná, která mu přednese svoje pochyby a u něho hledá duševní úlevu. Rád vám pomůže.“

Po čtvrt hodince již klepala Vídeňanka na dveře pana jesuity. Přijal ji velmi laskavě. Brzy poznal, že je málo obeznalá v náboženství a má slabé předsevzetí, ale při tom že má zvlášť dobrou vůli. S otcovskou něhou rozptýlil její převrácené názory, sdělil ji krátce základní znalosti náboženské, ukázal ji několik lehkých kapitol ku čtení a požádal ji, bude-li mít pochyb, jen ať opět přijde. Najednou se osvětlila její mysl a chápala pak mnohem lépe. Na večer opět si zašla ku knězi, který ji vysvětlil podstatu zpovědi a že ji přispěje dobře se na zpověď připravit. Pojala ku knězi velikou důvěru a neodešla, až mu krátce vypověděla svůj život. Byla však velmi překvapena, neboť nenalezla ani známky opovržení nebo překvapení. Byl zcela klidný a mluvil ještě přátelštěji o ochraně Boha, jimž je vedena a před každou bolestí chráněna. Později zase klečela dlouho v kapli a plakala. Ale tyto slzy nebyly již trpké, nýbrž utišující. Před sv. zpovědí měla ještě jakýsi strach. Následující poledne, když byla před tím nejtěžším, přece vše šlo lehce a hladce, že tomu ani věřit nechtěla. Kněz ji pomohl několika jasnými otázkami, a dříve, než se nadála, dal ji rozhřešení a bylo po zpovědi. Po vyzpovídání se cítila takovou radost a klid, že si nemohla vzpomenouti, měla-li kdy v životě tak veselou, klidnou a příjemnou náladu. Nyní najednou ji byla jasná slova doktorova, že nic nečiní tak veselým a šťastným člověka, jako pevné náboženství. Nejraději by zpívala. Ale to nebylo dovoleno, proto si klekla v kapli a děkovala Bohu, plačíc. Tentokráte to byly nejčistší slzy radosti. Při generálním přijímání příštího rána zářil obličej Vídeňanky čistotou a něhou, že sestra doktorova byla ji cele zaujata. Tak zvlášť krásná nebyla její přítelkyně nikdy.

Když po službách Božích přestalo mlčení a jazyky se rozevázaly, ozývalo se na všech stranách povídání. Na všech dívčích obličejích se rozprostřela jasná radost a jedna druhé měla tolik co vyprávěti.

Z Keleče na Velehrad. Loni se vypravilo na Velehrad z kelečské farnosti několik žen. Když přijely, musily každému vykládat, co jsou to ty exercicie, co se při nich dělá a padlo i mnoho naivních otázek. A ony mluvily a nadšení své přelévaly do srdcí svých sousedek. To byly jiskry, které měly vyvolat oheň. A letos? Jeli na Velehrad i mužové, - bylo jich sedm. Když se vrátili, vyprávěli druhým, že ženy nepřeháněly ani trošku - ba naopak, neřekly ani vše. A nakonec každému řekli: „Na rok musíte s námi“. V tyto dny dlí na Velehradě jednáct žen. Už ani dočkat se nemohly. A nejely jen bohatší, ale i chudobné. Sehnaly si nějakou podporu a ostatní rády doplatily tím, že si utrhly od úst. Takým obětím jistě Bůh požehná.

Čtenářka Selky z Komárovic v č. 9 popisuje své dojmy ve Stojanově: Ty chvíle, jež jsme po tři dny prožívaly, se nedají vypsat. Tak nám ty dny uběhly jako voda. Při poslední písni ve verši: „Vracím se v ten zlý svět, do strastí, zlob a béd“, všem se nám oči zalily slzami a mnohé se odtud nechtělo. Tam se otevře zrcadlo, v němž uvidíme život od nejtěšnějšího mládí. I v tom nejtajnějším záhybu svého srdce najdeme skvrnu.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Karel Sudbrack S. J.

VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE

Jak se agituje pro exercicie.

Úředník vypravuje:

V naší farnosti byly ohlášeny dvoje exercicie pro muže bez zaměstnání. Měl jsem je vyhledávat a získávat pro exercicie. Byl jsem s tím srozuměn, ale jak do toho?

Byl jsem na mši sv. a také jsem se pomodlil několik růženců na ten úmysl. Ve volných chvílích jsem přemýšlel, kde a jak začít. První pokusy se nezdařily, takže jsem začal klesat na mysli. Na štěstí jsem si hned uvědomil svou malomyslnost a pravil jsem si: „Strach nepomůže nic.“ Řekl jsem si: „Začni znovu! Učiň někde pokus! Jdi do domu, do příbytku podle řady, ať znáš muže, nebo neznáš. Od cíle neodstupuj ani krok!“ To je jediný správný způsob agitace.

Šel jsem tedy k rodině Otáhalově. Tázel jsem se: „Paní Otáhalová, bydlí ve vašem domě muži bez zaměstnání?“ „Ano,“ odpověděla. „Směl bych věděti kteří?“ „V prvním poschodí Navrátil, na dvoře Kučera, v druhém poschodí Král.“ Jmenovala ještě dva muže, kteří bydleli v komůrce. „Pěkně děkuji,“ paní Otáhalová. Již jsem věděl, co mám dělati.

Šel jsem tedy k Navrátilovým a zaklepal jsem na dvěře. „Dále,“ ozval se ve světlici hlas. „Dobrý den! jsem tu u Navrátilů?“ „Ovšem,“ zněla odpověď. „Jste katolíkem?“ vyzvídal jsem dále. Tiše, opatrně

a váhavě vyšlo ze rtů slovo „Ano“. Pan Navrátil nevěděl, co zamýšlím. A proto se tázel: „Proč?“ Nyní nastal rozhodný okamžik. Začal jsem: „Pane Navrátil, jste bez zaměstnání a jste katolíkem, proto se Vás dovoluji otázati, zda byste nemohl po tři dny konati exercicie?“ „Co to je?“ tázel se a zdoluhavě ze sebe slova vyrážel. Neměl ani ponětí o exerciciích. Exercicie? Co je to? Prostě, jak jsem to dovedl, jsem vysvětloval, co jsou exercicie, jak se konají, jaký mají užitek, mluvil jsem o zájmových přednáškách, o dobrém zaopatření a podobných věcech a dodal jsem: „Tři dny jsou pro Vás duchovní radosti, dny milostí, jakých jste zažil při prvním sv. přijímání, v den vašeho sňatku. Obrátil jsem se na jeho ženu: a žertovně jsem dodal: „Paní Navrátilová, v těchto třech dnech Vás nebude pan Navrátil zlobiti a trápiti a ujišťuji Vás, že se vrátí daleko lepším a spokojenějším“. Pan Navrátil slíbil. Poděkoval jsem Bohu, odvaha rostla.

Chodil jsem vzhůru, dolů od jednoho k druhému. Mnohá žena mne s radostí uvítala, tušila velké štěstí, kterého se mělo dostati mužů. Mnohá trpitelka přála si lepšího muže, starostlivějšího otce atd. Když mi některý přislíbil účast, musil mi podat ruku a dáti čestné slovo, že se jistě dostaví.

Co to bylo někdy třeba výkladů, než přisvědčil. Všechny předsudky přišly na

přetřes. Ani jsem nemohl všechny otázky zodpovídat. Některé otázky byly rozumné, některé přímo dětinské. Exerciční dům si představovali jako polepšovnu, jiní mysleli, že tam budou musiti tři dny a tři noci ustavičně na kolenou klečeti a modliti se. O exerciciích neměli ani tušení. Byly to cesty apoštolské. Mnohdy jsem žasl nad duševní bídou, jakou jsem shledal při návštěvách. Ani jsem netušil, jak jest život strastiplný. Přece pocházím z obyčejné rodiny, žil jsem mezi obyčejnými lidmi, prožil jsem světovou válku! Katolické akce jest nyní nezbytně třeba!

Obchůzky přinesly ovoce. Mnozí slíbili. Ještě den před odjezdem, ba některé ještě hodinu před odjezdem jsem musil navštívit! Také kněží mnohého povzbudili. Výsledek byl přece pěkný: 60 se jich přihlásilo, ale přišlo jich jen 30. I k druhým exerciciím se jich mnoho přihlásilo a dostavilo se jich 40. Nestálost a bázeň před lidmi jest velmi rozšířena i mezi katolickými muži.

Konečně nastala doba odjezdu. Dostalo se to na veřejnost a na nádraží se objevilo mnoho komunistů, aby poznali, zda snad i někteří z jejich strany nejedou na exercicie.

Konečně jsme se dostali do exercičního domu. Všichni byli s radostí uvítáni a zvolna uváděni do náboženského života. První modlitba u stolu byla nesrozumitelným mumláním, protože mnozí již neuměli ani Otčenáš ani Zdrávas Maria. V tichých dnech opět ožil smysl pro náboženství a katolické srdce začalo bít. Utrápené tváře se vyjasnily, čím dále se stávaly veselejšími a na konci zářily radostí. To jim ani ve snách nenapadlo, že je exercicie učiní šťastnějšími a všichni litovali, že je tak brzy konec. Mnozí by konali exercicie ne několik dní, ale týdnů. Když se loučili, byli všichni smutní. Účinky byly hluboké. Již ve vlaku někteří z nich získávali nové návštěvníky.

První exercicie se uskutečnily jen velkou agitací. Sotva, že druhé byly ohlášeny, hned se jich přihlásilo 15. Ostatní byli získáni opět agitací neb osobní návštěvou; ale přihlásilo se také několik komunistů, kteří při prvních exerciciích na nádraží vyzvídali, zda nejedou také jejich stoupenci.

Tenkrát se mi stalo zřejmým: kdyby v každém městě neb osadě se několik mužů tak zasadilo o exercicie, jak to činí pro politiku, neb občanské spolky, pak by exerciční domy nemohly pojmouti všechny účastníky.

Jednatelka ženského dělnického spolku líčí své zkušenosti.

Ve velkém městě se měly konati duchovní cvičení pro dělnice několika továren. Všemi silami jsem se zasadila, aby se vydařily. Nenašla jsem nikde pochození, ani na povolaných místech. Ustavičně jsem musila slyšeti odpověď: „Co pořád chcete s exerciciemi pro dělnice?“ Ale konečně přece jsem dostala povolení. Úmysl byl schválen.

Jednalo se o provedení. To znamenalo: napřed třeba vymoci dělnicím prázdno. Nebylo to snadné, ale konečně se i to podařilo. Hromadily se nové otázky: třeba najíti vhodnou místnost. Našla se. Všechny přípravy stran exercicií byly skončeny. Chyběli jen exercitantky. Jak je přivést? Prosila jsem kněze, předsedy spolků, aby je doporučili. S radostí to slíbili. Ve 20 kostelích se tak stalo. Ale všechno bylo marné — nikdo se nepřihlásil. Sklamání bylo velké. Měla jsem zoufati? Ne. Volila jsem jinou cestu. Dala jsem natisknouti letáky, v nichž jsem pozvala dělnice. Ale ani tak se žádná nepřihlásila. Měla jsem se vzdáti svého úmyslu? Akorát ne! Dala jsem se na osobní agitaci. Obrátila jsem se na šest mladších a na šest starších zkušených dělnic a prosila jsem je, aby mi v tom pomáhaly. A konaly jsme devítidenní pobožnost k sv. Josefovi za zdar exercicií. Dala jsem se do práce a dařila se mi. Za 14 dní se přihlásilo 50 a brzy na to 70. To bylo radosti! Čas se blížil. Dala jsem natisknouti brožurky o účelu, způsobu a výhodách exercicií, které dělnice bedlivě pročítly, a o nich v továrnách mnoho rozmlouvaly. Devět dní před exerciciemi jsme konaly druhou novenu. Pak jsme vkročily do místnosti pro přednášky. Ty nás rozechřály a srdce vzhůru povznesly.

Od té doby uplynul čtyři měsíce. Exercitantky se mnohému naučily, hlavně žiti dle víry. Jen je třeba je povzbudit, hned se hlásí k apoštolské práci: k péči o chudé, o kostely a pod. V továrnách se tolik

mluvilo o duchovních cvičeních, že se k druhým přihlásilo hned 120 účastnic. Ledy se prolomily. Chtěla bych všem vo-

lati: Do práce! Získávejte tovární dělnice pro exercicie! Do předu s katolickou akcí a to exerciciemi.

Velké výsledky.

Jak si mám tedy počínati?

Josef Geser byl obyčejným sedlákem a otcem desíti dětí a přece náleží mezi největší apoštoly exercicií. Roku 1900 založil v Reichenhofenu u Leutkirchen ve Württersku, severovýchodně od Bodamského jezera, spolek mužů pod ochranou sv. Ignáce. Je to volné sdružení mužů, které za 25 let přivedlo na exercicie 16.000—17.000 mužů. Josef Geser zemřel za války. Všudy, na poli, na trhu, na cestě, v důvěrném rozhovoru, ve veřejných shromážděních, horlil pro exercicie.

Robert Regout je podobným mužem. Byl v Holandsku ministrem spravedlnosti a založil s přispěním jiných šlechtných duší ve své vlasti u města Venlo první exerciční dům, zvaný Manresa, jenž se stal kolébkou velkého exercičního hnutí v celé zemi. V domě tom, jenž byl založen roku 1908, se dávaly mužům a mládencům do našich dnů tisíckrát exercicie a to 70.000 mužům a mládencům. 10. června 1906 začaly vypuzené francouzské řeholnice první exercicie pro ženy. Již do 1. února 1923 konalo v holandských exercičních domech duchovní cvičení 172.190 mužů a 134.090 žen, dohromady 306.280. Dnes má 2½ milionu holandských katolíků 13 exercičních domů, kde průměrně ročně koná exercicie 17.000-18.000 mužů, a 11.000-12.000 žen. Všechny exercitantů můžeme čítati na 450.000. Robert Regout v exerciciích dostal nadšení pro exerciční apoštolát. Jediný volný den, který mu zbýval v týdnu, věnoval pro agitaci exercicií. Žil a zemřel pro toto bohumilé dílo.

Sestra Maria Antonia od sv. Josefa byla skromnou řeholnicí a velkou organisátorkou, která v 26 letech 1773-99 přivedla přes 10.000 mužů a žen na 6—10 denní exercicie; při tom neměla ani peněz ani politického vlivu. Měla něco, co má větší cenu než vědomosti, výmluvnost, světský vliv: široké, apoštolské srdce, které bilo pro Krista a pro církev. Shledala v exerciciích sv. Ignáce pravý prostředek, pravou

záchranu v bídách tehdejší doby. S odvahou a rozvahou najala místnosti pro exercicie, starala se o živobytí, svolávala exercitanty a exercitantky, zvala kněze na přednášky a na zpovídání a postavila velký, do dneška stojící exerciční dům v Buenos Aires. Nepopřávajíc si oddechu, nedbajíc největších překážek provedla, že až do dnešní doby se dávají laikům 8—10 denní exercicie. Jen sláva Boží a spása duší byla hvězdou jejího života.

Kdy se objeví druhá Maria Antonia, která roznítí exerciční oheň mezi lidmi?

Kéž by ji apoštolská Stolice brzy prohlásila za apoštolku exercičního hnutí, abychom se k ní směli modliti: Blahoslavená Maria Antonia oroduj za nás a za exerciční hnutí.

Proto apoštolé exercicií do prvních řad.

* * *

Apoštolé, pusť se konečně jednou do toho! Získej jednoho a to takového, jenž by mohl býti opět apoštolem. Pošli ho na exercicie! Po nich ať opět získá nového a tento třetího atd. Neochabuj v horlivosti pro spásu duší! Tak bude hnutí dále pokračovati neviditelně a přece viditelně. Zvolna roste zrnko, ale přece roste. Tíše vane vítr, ale přece vane. Mocný žár zalívá vše.

Nikdo se nesmí zdráhati. Dobré si samo razí cestu. Ze zrnka roste strom. Z malých počátků povstaly mocné strany, celé světové říše. S dvanácti neučenými, chudými rybáři založil Kristus Pán světovou církev čítající 300 milionů křesťanů, katolíků. Dal jí příslibení: Brány pekelné ji nepřemohou. Mat. 16, 18. Dal jí však také rozkaz: Jděte a učte všechny národy a učte je zachovávatí všecko, cokoliv jsem přikázal vám. To znamená: Učiňte z pohanů, kacířů pravé křesťany, udělejte z matrikových katolíků pravé katolíky. Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa. Mat. 28, 19-20. To jest misijní rozkaz Kristů, zakládající listina katolické církve.

Již jest nejvyšší čas pro apoštolát! Široký, tmavý proud valí se celou zemí a prolomil již mnoho hrází. Na vlastní oči vidíme, jak velký počet lidstva se topí v kalných vlnách a šíří se na ostatní miliony lidstva. Kdo pomůže? Strašný mor přepadl státy. Nákaza bezbožnosti, nevěry a strašné nemravnosti. Přiznejme se: Ztratili jsme, ba skoro máme proti sobě veřejné mínění co se týká mravopoctnosti, nerozlučitelnosti manželství a rodiny s mnohými dětmi. Miliony rodin vymírají, staré, pyšné kulturní národy hynou, a to svou vlastní vinou. Musí býti zřízená a dobře vyzbrojená záchranná akce. Lékaři, ošetřovatelé, ošetřovatelky pomozte zachraňovati, ošetřovati, uzdravovati! Povstal strašný vichor, který rozviklal na celém světě zá-

klady lidského života, podvrátil rodinu i stát. Půda pod námi se boří. A přece, jak praví zástupce křesťanstva na zemi, není jiného léku pro tak smutný stav lidstva než poslušnost vůči Bohu a jeho svaté vůli. Ta musí býti všude obnovena. Vzhůru k záchranné práci! Katolická akce do předu!

Také i ty malý, osamocený a opuštěný apoštol musíš spolupůsobiti! Či chceš čekati, až horlivý apoštol tě poprosí o pomoc? Nikoliv, ale ihned s chutí do práce! Když vypukne požár, nikdo nečeká na prošení, ale každý spěchá hasiti a poslouchá vůdce.

Proto apoštolé exercicií do prvních řad: získávejte jiné a tito ať pokračují dále v agitaci!

EXERCICNÍ HLÍDKA.

Hlučín ve Slezsku. V exercičním domě v Hlučíně se bude pořádati exerciční kurs pro české ženy od 3. do 7. června, pro německé ženy od 17. do 21. června, pro německé muže od 22. do 26. června. — Dne 16. června je tamtéž německá duchovní obnova.

Kurs pro české studenty, který je označen v exercičním kalendáři od 27. června do 1. července, bude přeložen na dobu od 15. do 19. srpna.

Správa exercičního domu v Hlučíně uctivě prosí, aby ti, kteří se chtějí exercičních kursů účastniti, vždy napřed se lístkem ohlásili, neboť kurs je zajištěn jen tehdy, je-li dostatečný počet přihlášek. Adresujte: Exerciční dům - Hlučín.

Exercicie ve Štojanově o prázdninách 1929. Červenec: 1. Od 15. večer do 19. ráno pro kněze. Poplatek 80 Kč. — 2. Od 22. večer do 26. ráno pro studenty 7. a 8. třídy vzhledem k volbě povolání. Poplatek 40 Kč. — 3. Od 29. června večer do 2. srpna ráno pro studentky a akademičky. Poplatek 40 Kč, akademičky 50 Kč. — Srpen: 4. Od 5. večer do 9. ráno pro akademiky a inteligenty. Poplatek 60 Kč, akademikové 50 Kč. — 5. Od 5. večer do 9. ráno pro studenty střední školy od 3. třídy počínaje v budově klášterní. Poplatek 30 Kč. — 6. Od 21. večer do 25. ráno učitelky. Poplatek 60 Kč. — 7. Od 26. večer do 30. ráno kněží pracující v Orlu s plenární schůzí vzdělavatelů orelských dne 31. srpna. — Září: 8. Od 2. večer do 6. ráno paní a dívky z měst. Poplatek 60 Kč, chudší 50 Kč. — 9. Od 11. večer do 15. ráno pro paní a dívky z Olomouce. Poplatek 60 (50) Kč.

Mé první exercicie. (Pokračování ze 4. čísla).

„Ale bez vědomí rodičů! Nehne se v tobě synovské svědomí?“

Přiznávám, že poslušnost nebývala nikdy má hlavní ctnost, a zvláště teď — když šlo o „dobrou věc“, jak jsem byl přesvědčen. Proto jsem odpověděl jako Rebeka Jakubovi, když chtěla spolu s ním ošidit

Isáka, že tu zodpovědnost беру na sebe — jen aby mi pověděl o nějakých exerciciích.

„Vim náhodou, že v *.* bude tu dobu mít exercicie jistá Mar. družina paní a dívek v jednom pensionátu. Ale přec bys nechtěl na exercicie s děvčaty?“

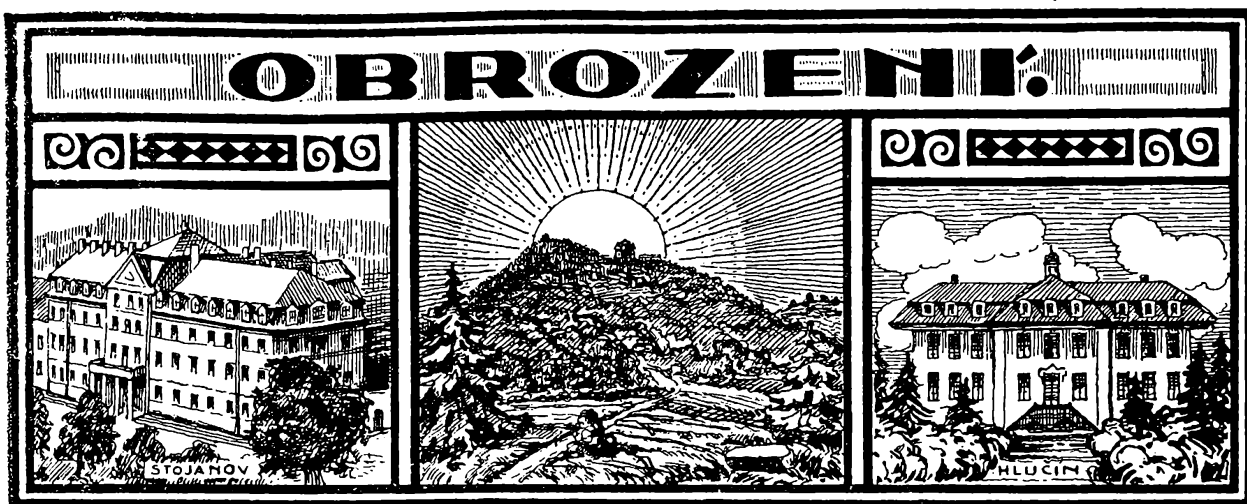
„Proč by ne — jen mi dejte doporučení.“

Katecheta váhal, přemýšlel, uvažoval, ale já jsem stál na svém.

„Když to tedy musí být“, pravil na konec, a za deset minut jsem odcházel se zalepenou obálkou v kapse.

Své cestování vám nebudu líčit. Jak jsem se kamarádům na konci naší cesty vymluvil, už nevím. Dopadlo to prostě tak, že oni jeli v pravo, domů, a já v levo, do *.*. Klášter jsem brzo našel, sestřičkám vyložil své toužebné přání, a ty hned s ochotou mi vyšly vstříc, opatřily pokojík kdesi na blízku v městě, abych měl kde spát. Hůře to bylo s exerciciátorem. Odevzdal jsem mu doporučení svého katechety, přečetl, a kroužil hlavou — nechtělo se mu do toho, třeba že katechetu dobře znal, jak sám doznal, už prý ze studijních let. Konečně přivolil, ale pod těmito podmínkami: 1. Nesměl jsem být přítomen odpoledním úvahám. „Ty jsou jen pro sodálky“. „Já jsem, prosím, také sodál“. „Sodál a sodálka je dvojí!“ 2. Musil jsem při rozjímáních být schován na chóru za harmoniem. 3. Čtení a pobožnosti jsem musil konat soukromě ve svém pokoji. 4. „Hleďte, ať se tu na chodbách mnoho neukazujete a neděláte svým zjevem rozruch.“

Stalo se. Vzpomínám na ty exercicie ještě dnes, a myslím, že můj případ je unikum, aby totiž student dělal exercicie, a sice své první exercicie, s paními a dívkami. Doma sice na mne hučeli, jaký je to pořádek, celý týden neposlat z cest ani lístku, sestra přiložila také polínko — kdo ví, co jsem prý ten poslední týden tropil, že jsem měl asi nedobré svědomí. Já jsem však zůstal při všech těch poznámkách flegmatický jako Angličan. Pokračování.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

SV. OTEC PIUS XI. O EXERCICIÍCH SV. IGNÁCE.

Ve velikonočním týdnu tohoto roku se konal v jesuitské koleji ve Versailles sjezd duchovenstva, jednající o způsobech, zásadách a užití exercicií sv. Ignáce. Sjezduúčastnilo se 350 duchovních z deseti různých národů.

Sv. Otec zaslal předsedovi sjezdu, pařížskému arcibiskupovi, kardinálu Dubois krásný dopis, v němž jasně vystihuje přednosti exercicií a uděluje účastníkům sjezdu své požehnání.

Dopis zní takto:

Milovanému bratru Ludvíku Arnoštu kardinálu Dubois.

Milovaný bratře!

K velikému svému potěšení jsme se dozvěděli, že se bude za Vašeho předsednictví konati v Paříži právě ve velikonočním týdnu sjezd, jednající o duchovních cvičeních.

Radujeme se ze zbožné horlivosti, s kterou vždy usilovně podporujete vše, cokoli může přispěti k duchovnímu pokroku a k posvěcení jak kněžstva, tak lidu.

A zajisté, jak již naši předchůdci od Pavla III. opět a opět připomínali, mezi pomůckami k svatosti, jimiž Prozřetelnost skrze Ducha svatého Církvi obdařila, z nejcennějších byl tento způsob a praxe duchovních Cvičení, jejichž výbornost tolik světců okusilo a skutkem osvědčilo. Oni, kteří vlastní zkušeností poznali duchovní život, přičítají exerciciím plodnost své činnosti apoštolské, účinnost zvláštních prostředků, které z nich vyvodili pro různé vrstvy svých žáků a kajících.

Na exerciciích sv. Ignáce zasluhuje totiž nejvyšší chvály, vedle naprosto katolického ducha, vedoucího ke službě Bohu, Pánu našemu, a Církvi, i moudrost, Duchem svatým vštípená, kterou jsou duše uváděny na nejvyšší vrcholky modlitby a lásky k Bohu, aniž jsou při tom v nebezpečí, že podlehnou pýše a záludným preludům, jimiž upadají do záhuby ti, kteří pohrdají cestami utrpení, jimiž kráčeli svatí, či spíše cestou trpícího Krista a chtějí dosáhnouti slasti, plynoucích ze sjednocení s Bohem, nezdolavše napřed svých vášní.

A proto se s Vaším otcovským požehnáním rozhodli pořadatelé tohoto týdne exercicií společnou modlitbou a vědeckým bádáním prohloubiti poznání principů a užití této svaté metody duchovních Cvičení, již se dostalo od našich předchůdců tolikrát požehnání.

My pak sami, jak ve spisech sv. Karla Boromejského, tak vlastním užitím svatého zřízení, jsme se přesvědčili o podivuhodné účinnosti těchto svatých exercicií při snaze o duchovní pokrok.

Exercicie pomáhají duším uskutečnití program Božského Spasitele, totiž zapírání sebe sama a věčné, každodenní následování Jeho na cestě křížové. Vedou je netoliko na výšiny Táboru, nýbrž především na vrchol Kalvarie, kde se důkaz o lásce Boho-
člověka k duším dovršuje.

Se zvláštní radostí tedy posíláme všem členům kongresu a vůbec všem, kteří
přislíbili svou účast na tomto bohumilém podniku, své požehnání. Jsouť, jak jsme se
s potěšením dozvěděli, jak z kněžstva světského, tak z četných rodin řeholních.

Vyprošujeme pro jejich práce mateřskou ochranu nejsvětější Panny a všech
svatých a vyvolených Božích, kteří nejen v Tovaryšstvu Ježíšově, nýbrž též, a to
mnohem více, mimo ně, dosáhli konáním duchovních Cvičení hlubšího poznání našeho
Spasitele, vroucnější lásky k Němu, jakož i neúnavné horlivosti v Jeho následování.

Vám pak, milovaný bratře, ukládáme, abyste toto apoštolské požehnání, jako
záruku naší otcovské lásky, všem účastníkům a spolupracovníkům kongresu udělil.

Ve Vatikáně, dne 28. března 1929.

Pius XI.

Karel Sudbrack S. J. VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE.

Peněžní otázka.

Peníze, peníze a zase peníze.

Exerciční dům není žádným hotelovým
podnikem.

Stavěli jej dobrodinci a věnovali jej pro
spásu duší. Když se takový dům sám vy-
držuje, hospodaří skvěle. Žádný soukromník
nemůže laciněji pracovati. Exercenti rádi
zaplatí za stravu, obydlí, posluhu atd. Ale
pro mnohé je přece i nízká cena vysokou.
Aby se tedy i chudší exercenti ve velkém
počtu zúčastniti, musí se hledati výpomoc.

Proto osobně podporuj exerciční hnutí.

Proč by nemohlo dostati podporu dítě,
věrný sluha, pilný dělník a to buď časte-
čnou nebo celou? Jedna matka po exer-
ciciích, které dobře vykonala, učinila roz-
hodnutí: Každé moje dítě, když dovrší
18 let, dostane peníze na exercicie. Exer-
cicie v 18 letech mohou zachrániti mládež
od zkaženého světa. V některých diecesích
jsou ustanoveny exerciční neděle, t. j.
neděle, na nichž bývá kázání o důležitosti
exercicií a pořádá se sbírka pro nemajetné,
aby je mohli konati, anebo pro exerciční
hnutí vůbec. Almužna daná pro exerciční
hnutí jest skutkem tělesného i duchovního
milosrdenství. „Co jste učinili jednomu
z těchto nejmenších, mně jste učinili“. Mat. 25, 40.

Přístup za člena exerciční pokladny.

Často bývá pokladna při farní obci neb
katolickém spolku. Uvažuj tedy o tom, zda
bys nemohl sám sbíratí neb aspoň při-
spívatí. Vždyť jsou to dary pro rozšíření
království Božího na zemi.

Důvěrníci mají velmi těžkou úlohu. Musí
pravidelně, při dobrém i špatném počasí,
někdy i unaveni dům od domu, od rodiny
k rodině choditi a sbíratí malé příspěvky
a dary. Aby neměli práce až příliš mnoho,
jest dobře, když jich bude okolo desíti,
ne příliš málo a ne příliš mnoho, takže
by vždycky s radostí vybírali příspěvky.
Ovšem kde má spolek kasu, jest sbírání
mnohem jednodušší.

Všude se exerciční pokladna dobře
osvědčila. Má býti zřízena ve všech far-
nostech a mají míti tolik peněz, aby mohl
říci o nich duchovní správce: Exercicie
pro každého exercenta budou tolik státi,
kolik může každý sám zaplatiti. Zbytek
zaplatí pokladna. Toto se může snadno
provésti. Kdyby každý rok nasbírala po-
kladna 500 neb 1000 Kč, vypočítej si,
kolika potřebným by mohla na exercicie
doplatiti. Za tyto peníze se postaví, udržují
a obnovují živé chrámy Ducha Sv.

Podporuj exerciční domy.

Jen s velkými obtížemi byly skoro
všechny exerciční domy postaveny. Zřídili
je nadšení mužové a ženy, kteří měli sice
velkou důvěru v Boha, ale málo peněz.
Již dlouho se osvědčují jako pevnosti kato-
lického hnutí a nyní se mají státi hrad-
bami katolické akce. Kdo by tedy učinil
nadaci na několik volných míst, kdo by
domu něco daroval, na něj v poslední
závěti pamatoval, konal by dobrý skutek
moderního milosrdenství. Čím větší jest

nepokoj a shon životní, tím jsou potřebnější tiché útulky k nabytí pokoje. Čím více jest ohrožen duch modlitby, čím více vzrůstají lidské náruživosti, tím nutnější jest úkryt v exercičním domě. Dle našeho přesvědčení, praví papež Pius XI., spočívá základ dnešního zla v tom, že málo kdo se sám nad sebou zamyslí. (Konstituce o exerciciích.)

Proto exerciční apoštolové do prvních řad!

Jak se mohou sbírat peníze?

Kdo by chtěl sbírat peníze pro exerciční hnutí, ať se dorozumí se svým duchovním správcem.

Obyčejná venkovská žena píše: Již nyní začínám agitovati pro exercicie. Každá

terciárka mi musí týdně dáti několik desetníků. Nikdo to necítí. Jsem přesvědčena, že se peníze sejdou a že jich mnoho půjde na exercicie.

Obyčejný horník si počíná prakticky.

Chci býti prakticky činným s apoštolskou horlivostí. Chci přivést duše k Ježíši a pomoci Ježíši zachrániti duše. Jest to velké pole působnosti pro nás laiky. Když jsem se vrátil v pondělí z exercicií, první moje cesta vedla k faráři, abych si přinesl požehnání pro svou práci. Založil jsem v katolickém spolku exerciční odbor, zřídili jsme si pokladnu, do níž každý dá měsíčně korunu, aby se exercicie mohly snadno konati.

(Pokračování).

EXERCIČNÍ HLÍDKA.

Nový exerciční dům povstává v **Rajhradě** v klášteře Sester — Těšitelék B. Srdce Ježíšova. Ve dnech 25. — 29. května t. r. konaly se zde první třídní duch. cvičení pro paní a dívky z Vel. Brna a okolí. Přihlásilo se jich — dik agitaci zejména brněnského vdp. P. spirituala, P. Al. Kopala — 105; připuštěny však byly i s těmi, které byly z Rajhradu a spaly doma, 72. Ctihodné sestry daly k tomu účelu jeden trakt svého rozsáhlého mateřince v němž je veliká kaple s bílým, prostým, ale vkusně ozdobeným oltářem B. Srdce, před nímž Sestry konají každodenně adorační smírcí hodinu před vystavenou Velebnou svátostí. Velikou výhodou pro exercicie jest velká přednášková síň, kde se konaly přednášky a duch. čtení, a rozsáhlá zahrada, v níž se procházející účastnice téměř ztratily. Dům má svůj vodovod a elektrické osvětlení. Poněvadž jídelna určená pro exercitantky pro všechny nestačila, část (15) měla oběd a večeri v klášterním parku před domem. I zde konala se stolní četba a zachovávalo mlčení. O přesné zachovávání denního pořádku pečovala svědomitě sl. Rubrová, předsedkyně Zdislavy v Brně. Některé účastnice měly zvláštní pokojik, jiné byly v pokojiku po dvou, jiné po pěti a po sedmi, ale každé lůžko bylo od druhého odděleno španělskou stěnou, a v každé kabině bylo umývadlo. Úklid místností byl obstarán rázem, poněvadž k dílu přiložila ruce celá řada klášterních členek a čekatelek. Čistota všude neobyčejná. Velebná matka se postarala, aby účastnice měly vše, by zcela nerušeně mohly se věnovati cvičbám duchovním. Vděčné zmínky zasluhuje, že vážený pan řídící - pensista z Rajhradu, bývalý častý účastník učitelských exercicií velehradských, velmi krásně hrál na harmonium při mši sv. Za takových okolností co divu, že se mnohým účastnicím odtud nechtělo. — V nejbližší době budou zde duchovní cvičení pro studentky a dívky, česká i německá. Doufejme, že ctih. Sestry, které jsou Těšitelkami a milosrdnými sestrami obého pohlaví, otevrou bránu svého domu i mužům a jinochům. Začátek se tedy již stal a byl v plné míře zdařilý.

Doufejme, že s pomocí Boží bylo to zrno hořčičné, které se ujalo a bude klíčit a vzroste tak, že přinese užitek netušený.

Exercitátorovi napsala jedna z účastnic dopis, který zde téměř doslova uveřejňujeme:

„Jsem 13 let vdovou. V patnáctém roce můj muž rukoval a za 8 měsíců padl v Rusku. Byla jsem 6 let vdaná. Můj nezapomenutelný muž byl velice zbožný a ctnostný. Od té doby jsem s mými 4 dětmi opravdu zázračně živa. Milý Pán Bůh na mě utrpení dopustil, abych jemu byla hodně blízko, ale neopustil mě. Děvče nejstarší studuje na Slovensku u Sester. Díky milému Pánu Bohu studuje s dobrým prospěchem. 12. srpna bude mít obláčku v klášteře. Ó, Bože, prosím pokorně, žehnej mému dítěti! Dítě druhé, hoch je šestý rok v semináři a studuje také s dobrým prospěchem. Milý Bože, prosím pokorně, rač i jemu dát horlivost v modlitbě, vytrvalost a hojně milostí posvěcující. Třetí dítě, děvče, je též v klášteře jako první a studuje díky milému Pánu Bohu s dobrým prospěchem. Nejmladší konečně, 13 1/2 roku starý, je též v semináři druhý rok. Na hochy platím 300 Kč měsíčně stravné. Děvčata jsem dala na revers. Šaty a boty sama kupuji. Pole nemám, jenom malý domek a zadlužený. Byla jsem ze zámožné rodiny. Měla jsem se u rodičů dobře, měli jsme pěkný obchod se smíšeným zbožím. Můj muž byl v továrně mistrem, já jsem při něm měla bláhobyt. Dobrý Bůh mě dal poznati dobro, ale teď i bidu. Jsem však milému Pánu Bohu za to vděčna, že mě ukázal, jak je život těžký, jsem šťastna i v těch starostech. Teď mám obchod podomní. Je to pro mě veliké pokoření, i za ně děkuji milému Pánu Bohu — Snažně prosím o mši sv.

Toto Vám píši ne pro chloubu, ale ke cti a chvále Boží, chci dáti důkaz, jak se dobrý Bůh stará o nás. Věru nejsme tolika milostí hodni.“

Tak smýšlí, tak doufá, tak se o své děti stará v pravdě křesťanská matka - vdova.

Na Velehradě v červnu.

P. R.

Exerciční dům — Hlučín. V měsíci červenci budou se pořádati tyto exerciční kursy
pro české kněze od 15. do 19. července,
pro německé kněze od 9. do 13. července,
pro německé studenty od 4. do 8. července.

Od 23. do 30. července bude 8denní exerciční kurs pro německé panny.

Kurs pro české kněze, označený v exercičním kalendáři od 14. do 18. července, bude se konati od 15. do 19. července.

Exerciční dům v Hlučíně vydává sbírku „Životem“, jejímž účelem jest, šířiti správné náboženské zásady. Již statisíce jest jich rozšířeno v naší republice. Jak blahodárně působí tyto prosté brožurky na srdce čtenářů, ukazují dopisy zaslané exercičnímu domu v Hlučíně.

Podáváme dopis jednoho čtenáře sbírky „Životem“.

„Jsem jen prostý dělník a ani nevím, jak bych Vám vyjádřil svoji vděčnost, že se mi dostalo do rukou několik čísel Vaší sbírky „Životem“. Jsem nesmírně nadšen, mé duši se jimi dostalo důkladného poučení. Šám na sobě jsem nejlépe poznal, co zmůže v dnešních rozvrácených poměrech dobrý katolický tisk

Již jako mladík jsem měl pro to plné pochopení a to mě udržovalo na pravé cestě. Nyní, když jsem již mužem a otcem, přímo zaplavuji svou rodinu výhradně katolickou četbou. A ovoce? Jest opravdu sladké. Chci býti apoštolem dobrého tisku. A přál bych si, aby náš dobrý tisk proudil všemi katolickými rodinami, jako proudí v našich žilách krev. Budu se na ten úmysl též vroucně a hodně modliti.

Kéž by mnoho duší pochopilo veliký význam dobrého katolického tisku v našich rodinách.!

Stojanov. V měsíci máji jsme měli tři turny: členky Mar. družin, 80; dívky z měst i venkova, 65; paní z měst 53. Sodálek přišlo nejvíce z Olomouce, Přerova a Hodonína, na druhý turnus vyslalo největší počet účastnic Velké Brno a Dlouhá Třebová (v Čechách), na třetím turnu měly paní z Přerova více než polovici.

V každém turnu krom starých známých bylo vidět celou řadu nových účastnic, namnoze získaných od těch, které již exercicie konaly. Časlo maminky, jež zakusí blahé působení duchovní samoty, poslou své domácí, jednoho nebo druhého. Ale stalo se také, že první to přišel „zkusit“ hoch na jinošské exercicie, a pak poslal nejprve tatínka, načež oba dva společně vypravili maminku. Konečně na tom nezáleží, v jakém pořádku přišli; jen když přišli! Je opravdu potěšitelné vidět, jak někdy celá rodina, jeden za druhým, duchovní cvičení vykonají.

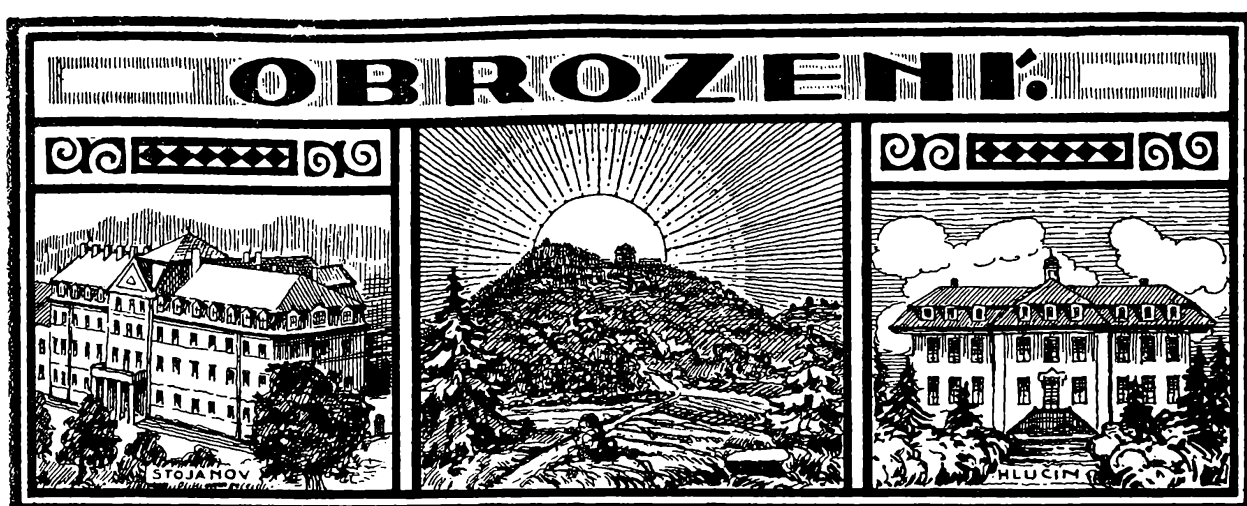
Jenom neodcházet s prázdnými rukama! Kdosi mi řekl, že ho z domova provázeli slovy: „Čtrnáct dní to bude trvat, než se z exercicií vzpamatuješ“. Na to bych odpověděl: Nálada exerciční (nebo chceš-li, povznesená nebo posvátná anebo si ji pojmenuj, jak se ti líbí) jest ovšem pomíjející a exercicie nejsou k tomu, abychom ztrávili několik dní v povznesené náladě. Jejich cíl jest poznat sebe, zrevidovat důkladně své nitro a napravit, co napravit třeba — a toto ovoce duchovních cvičení musí být trvalé, nesmí se rozplynout za 14 dní jako mlha. „Nikdy jsem nebyl Bohu tak blízký jako tyto dny“, řekl mi kdosi. Jistě, že Bůh je duši v těchto svatých dnech tak blízký jako nikdy jindy, ale povinnost

naše jest, abychom nenechali ty dny uplynout bez užitku. „Koho exercicie neobráť, toho neobráť ani peklo“, řekl jeden zkušený kněz našeho řádu, a já mu dávám docela za pravdu.

Na konec ještě malou epizodu z jedné studentských exercicií — rozmluva s exercitátorem na konci duchovních cvičení. „Velebný pane, ale ti jesuité nejsou tak strašní, jak jsem si je představoval.“ „A jak jste si je vlastně představoval? „Inu, náš profesor při dějepise . . .“ „No dobře, už rozumím. A vy jste si je představoval snad jako strašidla s čertovým kopytem, ne?“ „To zrovna ne, ale řekl jsem si: Zajedeš si na exercicie . . .“ „Abych viděl jednou za živa žijoucího o jesuitu? To jest povedené. A to jste ho viděl tentokrát poprvé?“ „Prosím ano“. „Tak vidíte k čemu nejsou exercicie také dobré“.

Kněžské exercicie na Sv. Hostýně. V červenci a v srpnu budou na Sv. Hostýně tyto kněžské exercicie. Od 9/7—13/7, od 22/7—26/7, od 1/8—10/8 osmidení exercicie s kursem pro soustavné vedení duší, účastníci ať přinesou s sebou Pismo Sv. Nového Zákona a exerciční knížku — od 26/8—30/8.

Mé první exercicie. (Pokračování ze 6. čísla.) Několik týdnů po prázdninách mi řekl katecheta, když jsem zase jakýsi kousek provedl, že prý na mně není mnoho vidět, že jsem exercicie dělal. S tím bych plně nesouhlasil. Naopak, mohu říci, že zvláště rozjímání o hříchu pozůstavilo v mé duši dojem nemsazatelný. Co vlastně o hříchu víme? Známou definici z katechismu: „Hřích je přestoupení zákona Božího“, a nemyslíme při tom zhola nic, nanejvýš, že za hřích nás čeká věčné zavržení. A když někdy při kázání hřímá kazatel proti hříchu, vezme se to na vědomí a jde se. Ale zde, v samotě exercicií, to působí docela jinak. Zde se nekáže, nýbrž rozjímá, zde není možno nechat exercitátoru mluvit a sám zůstat pasivní, zde musíš na sebe obracet přednesené pravdy, i kdybys nechtěl. Zde si věřící duše snad poprvé v životě jasně uvědomí, co jest hřích. Tak nenápadně nás k tomu exercicie přivedly. Řekl bych, že začaly docela nevině úvahou o cíli a životním úkolu člověka, o ceně a spáse jeho nemsrtné duše, a každý, kdo je dobré vůle, musí na to říci: „Ano, je tomu tak“. Proniknut tím přesvědčením jdeš večer do kaple, a teď ten překvapující obrát: „Jak to dopadne s tím, jenž nechce rozumět naší první exerciční pravdě? Hle, padli andělé jsou nám dokladem.“ To rozjímání mne skoro ohromilo, a myslím, že jiné též. Od té doby totiž nebyla kaple nikdy prázdná jako první den — když jsem byl na chóru skryt, vždy jsem tam viděl řadu sodálků pohřížených v modlitbu. O andělech exercitátor mluvil, a na nás to padalo. Druhý den ráno nám to skutečně pověděl: „Tys onen muž . . . pohled na sebe a na své viny“. Hroť rozjímání se obrátil proti nám. A další úvahy, ráz na ráz . . . mně bylo tehdy skoro jako Šavlovi u Damašku. Holik netušeného světla vnesla tato rozjímání do mé duše. Když pak exercitátor končil exercicie napomenutím: „Jen žádný těžký hřích — nikdy, za nic na světě se nedopustit těžkého hříchu — jestliže toto skálopevné předsevzetí při exerciciích neučiníte, pak vyzněla ta duchovní cvičení na plano a vy odcházíte s prázdnými rukama“ — myslím, že nikdo nebyl o pravdivosti jeho slov tak přesvědčen, jako studios, jenž se skromně krčí na chóru za harmoniemi.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Karel Sudbrack S. J.

VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE

Peněžní otázka.

Spolek katolických žen podporuje exercicie.

Každá katolická žena a panna se stane členem, když se zaváže, že každé tři roky bude konat exercicie, a že bude modlitbou, slovem i skutkem podporovati exerciční hnutí, a zaplatí roční příspěvek 10 Kč; přispívající členkou se může stát každá katolička, která ročně zaplatí na týž účel 10 Kč. Duchovní správce má právo věnovati polovici peněz na další šíření hnutí a usnadniti jiným ženám účast na exerciciích. O druhé polovici rozhodne svaz žen sám.

Jak organisuje dělnický tajemník exercicie?

Exerciční otázka jest hlavně pro dělníka otázkou peněžní. Ač jsem horlivě agitoval, přece jen málokdo šel na exercicie. Proto jsme si zařídili v okresním svazu všech dělnických spolků exerciční pokladnu, do níž každý dělník platí měsíčně 20 h a tak jsme ročně nasbírali na 10.000 Kč. Mohli jsme dáti každému účastníku na cestu 50 Kč. Ročně mohlo konat exercicie 200 mužů. Výsledek nás překvapil. Pod heslem: „Okres zaplatí pobyt na exerciciích“ agitovali jsme pro exercicie kněží i laikové a to s takovým výsledkem, že pokladníkovi bylo při tom horko. V prvních šesti měsících se hlásili na exercicie. Na druhý půlrok jest opět přihlášeno přes sto, takže jest rozpočet značně překročen.

Abychom exercičního hnutí nedusili, musíme se ohlížeti po dalších prostředcích. Bude-li to tak dále pokračovati, doufáme, že v 10 letech všech 8000 dělníků našeho okresu udělá exercicie.

Farní pokladna vypravuje.

Máme v obci exerciční kasu. Několik apoštolů sbírá každý měsíc koruny a halíře, které dostanou. Nasbírané peníze si sami opatrujeme a pan farář je vydává k exercičním účelům. Kdo chce konat exercicie, ohlásí se u něho a mezi čtyřma očima vyjedná, kolik sám si může zaplatiti: buď celé zaopatření, neb polovici, neb čtvrtinu. Ostatek doplatí kasa. Ze zásady musí každý aspoň něco dáti. Jen výjimečně platí kasa celou sumu. Před společným odjezdem vezme jeden účastník peníze od faráře za všechny. Nikdo se nedozví kolik dostal ten neb onen podpory.

Farní pokladny se zvláště osvědčují v Holandsku. Skoro všichni katolíci v osadě jsou členy. Sotva který dům činí výjimku. Zbožné duše pravidelně konají sbírky po domech. Všude jest pokladna pod dozorem faráře neb jiného duchovního správce, místního ředitele exercicií. Ostatní práce mají na starosti laikové. Každý člen platí týdně několik halířů (10-20). Od 15 let se přijímají členové, kteří ovšem hned nekonají exercicií. Každý člen po určité době má právo na příplatky exerciční a nemusí žádati o podporu. Někteří užívají práva, ně-

kteří se ho vzdávají ve prospěch nemajetných. Za každého zemřelého člena bývá sloužena jedna mše sv. Členové mohou získati plnomocné odpustky v den přijetí do spolku, na sv. Ignáce, neb jeho oktávu a v hodině smrti.

V některých zemích jsou oblíbeny známkové sešitky, které lze dostati u duchovní správy. Každá strana sešitku je rozdělena na čtverečky, na něž se přilepí zvláštní známka korunová neb půlkorunová. Tyto známky lze dostati u duchovní správy, neb představených mariánských družin, neb u jiných spolehlivých osob. Kdo polepí celý sešit známkami, má právo jíti na exercicie. Ba můžeš polepiti i druhý sešit a pak jej darovati chudé osobě, která by také ráda konala exercicie. Tento způsob se velmi osvědčuje v Německu.

Dívčí škola sbírá.

Máte důstojný pane pravdu, když všeobecně odporučíte exercicie 16-17 letým. Ale hrozné nebezpečnoství, které čeká dítě, sotvaže ze školy vyjde, ba často i mnohem dříve — rodinné poměry u rodičů komunistů, socialistů, v kancelářích — dokazují, že je třeba pořádati exercicie pro mládež škole odrostlou. Kdyby se odložily exercicie na pozdější dobu, mnozí by na ně nikdy nepřišli. Zařídili jsme si tedy exercicie pro ty, kteří školu opouštějí. Celá třída měla šetřiti na exerciční výlohy. S důvěrou v pomoc Boží jsem začala sbírat. Třídenní exercicie pro děti jsou přece lacinější než pro dospělé. Nenasbírám-li potřebného obnosu, doplním ostatek ze svého.

Divky musily míti napřed zájem o exercicie a pro sběratelskou činnost. Bez zájmu by to ovšem nebylo šlo. Každé děvče dostalo spořitelní knížečku, kterou vydal die-

césní sekretariát. Korunové známky si musily dívky samy koupiti a přilepiti. Prodávání známek jsem sama převzala. Pak byly dívky upozorněny na různé prameny peněží. Rodiče sami také rádi přispívají nějakým obnosem na svátky a některé všední dny. Také strýci, tety, dědečkové a jiní, jimž dívky prokázaly nějakou službu. Za všechny příjmy byly kupovány známky. Také učitel náboženství daroval něco dítkám při vhodných příležitostech, jako na Mikuláše, na vánoce, na jmeniny. I někteří dobrodinci se našli. Dle mého soudu také čistý výtěžek ze školní slavnosti by se mohl dáti na týž účel. Zkrátka všech pramenů příjmů lze využítkovati.

Výsledek byl dobrý. Dívky měly radost, že zase něco ušetřily — zvláště když přilepovaly známky. Tím byly také naváděny k šetření. Celá třída velmi mnoho získala těmito exerciciemi. Sama ze svého jsem přidala velice málo. Ovšem kdybychom — místo několik měsíců — sbírali celý rok, sebrali bychom snadno potřebný obnos.

Úředník rozdává známky.

Když jsem v posledních letech všechno možné zkoušel a neměl jsem žádného výsledku, agituji od jedné osoby k druhé a hned rozdávám prázdné sešitky rozhodným i nerozhodným. Protože vím ze zkušenosti, že si lidé známek rádi sami od sebe nekupují, našel jsem si starého pensistu, jinak čilého pána, jenž časem obchází kandidáty a známky do sešitů jim prodává.

Až budou podobné známky v našich krajinách zavedeny, jistě se najdou horliví rozprodáváci.

Proto apoštolové exercicií do prvních řad!

PŘED SVÁTKEM MATIČKY.

V Mariánské družině to bylo. Tam jako studentka zasvětila srdce Neposkrvněné Panně, tam před jejím oltářem slíbila jí svatosvatě, že vždy podrží nepokálenou lilii panenské čistoty, tam se jí naskytla i příležitost vykonat exercicie; a bylo toho věru zapotřebí: brzo opustila místo svých studií, a osud ji zavál kamsi daleko, do kanceláře velkého závodu, a tam poznala

na vlastní oči, že pravdu měl ředitel její družiny, když při exerciciích mluvil o bahně ve světě, v němž tak mnohá dívčí duše utonula . . .

Bránila se statečně. Uplynul už rok, co na svém působišti plula proti proudu. Úcta mariánská, modlitba, časté sv. přijímání, to ji drželo. Ale bohužel, i o ní platilo jako o mnohých jiných: Zemdlely na cestě,

nevytrvaly. Svůdcové v kanceláři, svůdcové v domě, kde bydlela, svůdcové venku, svůdcové doma . . . „Ženu statečnou kdo nalezne?“, ptá se Šalomoun (Přisl. 31). I ona patřila k těm nesčetným něžným kvítkům, které zlomeny nešetrou rukou špinavého světa.

Ani ona neskočila naráz oběma nohama do močálu. Šlo to pomalu, krok za krokem, ale jistým tempem dolů po nakloněné rovině. Neustálé lichocení dělá jí dobře, nemá rozhodnosti, aby mluvky odbyla, nemá rozhledu, aby je prohlédla, nedá pozor na srdce, a už to máš. Mezi ní a Boha se postaví jako mrak bytost stvořená, slunce Boží lásky na duši působit nemůže, modlitba a sv. přijímání netěší, stává se lhostejnou, opomíjí sv. svátosti, pak i nedělní mši sv., pak i modlitbu, a pak . . . Tak se zapletla; ona. Ale v duši při tom pusto, prázdno. Často večer, když přišla domů, styděla se sama před sebou: „Sodálka, dítko Mariánské, tak se zahazuje“. Tak vypadalo to štěstí které, lichotivě nabízel svět! A ne se vyplést z tenat, do kterých se nerozvážně zapletla! Jen láska k sv. Panně ještě v srdci doutnala, hořela třebaže slabě, velmi slabě, a to bylo její štěstí ve vši bídě. Úcta a láska k nebeské královně, jako dvě věže čnějící uprostřed trosek bývalé velikosti. Ano, trosky zbyly z toho, co kdysi bylo: čistota, zbožnost, horlivost ve službě Boží. Když někdy klekla k modlitbě, když se zahleděla na obraz nejčistší Panny, když si zavěšovala sodálskou medaili na šiji, tu se někdy ozvalo svědomí, ale vždy slaběji a slaběji.

Tak minul měsíc za měsícem, svátek za svátkem. Jak bývalo dříve! To by nebyl ani svátek Marie Panny, kdyby nebyla šla k sv. přijímání. Ted? Ráno vstává, uvědomí si: „Dnes je svátek mariánský“, zaletí v myslí do vzdálené kaple, kde dnes její družky oslavují nebeskou Matičku společným sv. přijímáním, kde po mši sv. recitují: „Modleme se za sestry naše nepřítomné . . .“ Jest-li pak některá tuší . . . ? S tichým povzdechem jako když matka vzpomíná na zesnulé dítko, zavěšuje si medaili družinskou . . . vzpomíná na pohřbenou čistotu, minulá léta, šťastná léta, která trávila ve službě Mariině.

Neposkvrněné Početí, Vánoce, Očišťování, Zvěstování, a teď máj — čarokrásný

máj, jak jej tráví družky v **. Už skoro dva roky tomu, co je zde, v kanceláři, v tom Babyloně, v tom bahnisku. Víc než půl roku tomu, co byla naposled u sv. svátosti. Ale teď se začalo v ní svědomí hýbat. Jak uplynul máj, byla vždy smutnější a smutnější. Proč? Protože se blížil pomalu svátek Nanebevzaté Panny, tajemství, jemuž zasvěcena jejich družina, tedy jmeniny jejich družiny! Vzpomíná: před tím dnem rok co rok koná družina duchovní cvičení, toho dne před lety přišla po prvé do družiny, toho dne se stala čekatelkou a za rok potom sodálkou, toho dne se loučila s družinskou kaplí a slibovala před odchodem: „Až do smrti věrna Tobě, Královno“. Ten den byl jí vždy drahý, svatý; ještě loni toho dne poslala družině záslibnou modlitbu a byla u sv. přijímání . . . naposled! Byla už na kraji propasti . . . a za několik týdnů potom . . . na jednom výletě se to stalo . . .

Co letos? Letos bez svatého přijímání? Bez lásky Mariiny? Po prvé? Zůstane tedy v těžkém hříchu? Znesvěti ten svatý den? Teskné myšlenky, teskné vzpomínky. Vzala do rukou své poznámky z exercicií, probírá je volně, a čte: „Spíš zachrániš tonoucího než srdce, které se dá ovládnout vášní . . . dívkou, která je vášní zaslepena, nehne ani láska Mariina . . . chraň se prvního pádu, prvního hříchu, první příležitosti, sic bude konec . . .“ Jak se to vše na ní vyplnilo! Jak bude letos slavit svátek Mariin? Slavit? Ve hříchu? Jak to vydrží toho dne? Jakoby se svatokrádeže dopouštěla, kdyby chtěla zůstat ve hříchu. Nastal boj, boj mezi láskou k Matičce a mezi vášní. — Srpen byl už zde, začala novena před milým svátkem, co dělat? Konečně zvítězila láska, a sice čistá láska k sv. Panně, ne hříšná, která ji ve spárech držela. Měla právě dovolenou, rozhodla se: po dvou letech zase do **, na exercicie, a tam dá vše do pořádku.

Tedy zase po dlouhé době v čistém ovzduší, kde místo všelijakých řečí slyší opět milou píseň: „Buď matkou mou . . .“ Další líčit nebudu. Jen tolik ti ještě mohu sdělit: řekla mi, že u zpovědnice jí bylo, jako by byla Magdalenou mezi samými čistými Mariemi, jako by tam nepatřila mezi ty čisté duše, které nepotřebují leč se oprášit, aby mohly zítra opakovat před

oltářem: „Volím si tě dnes znovu za Královnu, Paní a Matku svou“. Bála se sv. zpovědi, ale nedopadlo to prý tak zle. Jen jeden pokyn dostala: „Proč jsi nepřišla na exercicie loni? Byly by tě zachytily a mohla jsi ušetřit sobě tolik trpkých chvil a Matičce zármutek nad zbloudilým dítkem“. Slíbila svatosvatě, že nezapomene, a neza-

pomněla již. Byla zase jako v nebi onoho dne, ve svátek Nanebevzaté Královny, a řekla mi po letech: „Nebýt onoho svátku, byla bych jistě ztracena. A nebýt exercicií, sotva bych našla tolik síly, abych učinila rázem všemu konec. Od té doby neuplyne ani jediný rok bez duchovních cvičení.“

EXERCICIŇÍ HLÍDKA.

ExerciciŇí kursy v měsíci srpnu v Hlučině ve Slezsku.

Pro české kněze od 27. do 31. srpna,
pro české učitele od 23. do 27. srpna,
pro české studenty od 15. do 19. srpna,
pro německé kněze od 19. do 23. srpna,
pro německé panny (far. hospodyně) od 3. do 23. srpna.

Od 8. do 15. srpna bude 8denní exerciciŇí kurs pro české panny. Za pobyt a stravu 70 Kč, studenti 51 Kč.

Od 30. června do 4. července byl zvláštní kurs pro tovární dělnice z Frýdku. Od 30. července do 3. srpna bude druhý zvláštní kurs pro ženy a panny z Karvinné ve Slezsku.

Stojanov. Od 5. do 9. června byly exercicie pro železniční zaměstnance; 88 se jich sešlo ze všech částí republiky. Nevadilo nám, že stále přselo, ve Stojanově bylo nám dobře.

Za několik dní potom došel na Velehrad dopis z Břeclově: „Konám smutnou povinnost, oznamuje Vám, že právě na věčnost se odebral Josef Dratva, jinoch 21 letý. Pocházel z řádné katolické rodiny a na smrt byl dobře připraven exerciciemi železničářů, z nichž se před málo dny vrátil. . . “ Pamatuji se na něho dobře; byl nejmladší ze všech účastníků, a konal exercicie vzorně. Nikdo nic nepozoroval a netušil; soudím, že ani on sám. Byly to jeho první (a poslední) exercicie; řekl jen, že je vděčen rodičům, že ho sem poslali, a že rozjímavé pravdy na něho mocně působí. Neustále se jimi prý obíral, a docela kliden a spokojen opouštěl Stojanov. „Nevíte dne ani hodiny“ (slova Páně).

Za velikého vedra konaly exercicie terciářky od 19. do 23. června; 106 účastnic naplnilo kapli docela. Pro některé nebyly exercicie nic nového, asi polovina je konala po prvé. Nutné práce v poli zne-možnily účast některým, které se na ně velice těšily. No, snad dá Pán Bůh, že po druhé bude lépe.

Stojanov. Exercicie pro paní a dívky z měst se překládají z 2. září na konec měsíce.

Exercicie sv. Ignáce v misiích. Zrušením Tovaryšstva Ježíšova, francouzskou revolucí a osvícenstvím nastala pro katolické misie doba úpadku. Nový pokrok nastal teprve, když generál nově zřízeného Tovaryšstva, P. Roothaan, uvedl opět v život exercicie sv. Ignáce. Toto dílo, jež zakladatel Tovaryšstva Ježíšova složil vnučením Ducha sv. v jeskyni manreské, našlo i v misiích veliké působíště a stalo se nejmocnějším prostředkem, jímž noví křesťané nabývají důkladného poznání základních pravd

křesťanských a dostávají pevné směrnice pro skutečně křesťanský život.

Jimi rozdmýchávají v sobě znovu a znovu oheň apoštolské lásky sami misionáři, jimi působí se však i na nejširší vrstvy lidové.

Čínští sedláci, evropsky vzdělaní studenti japonští, přístavní dělníci z Beirutu i medikové tamní university, hodnostáři nejvyšších kast i nejchudší pariové z Indie, severoameričtí Indiáni i ostrované z jižních moří, ti všichni dělají za vedení misionářova exercicie.

Exercitanti jsou lidé nejrozumnějšího stáří a nejrozumnějších stavů: úředníci, dělníci, rolníci, rybáři, staří i mladí, muži i ženy. Jsou též kursy pro otce a zvláště pro matky. V klášteře sesterček v Tuticorinu (v Indii) se takové exercicie pro matky konají několikrát za rok. Kojenci zůstávají v té době pod dohledem nějaké přítelkyně, která je třikrát za den přináší k exerciciŇímu domu, aby je matka nakrmila. Při jednom exerciciŇím kursu v Kisantu (belgické Kongo) přivedla každá matka s sebou mimo dítě též nerozlučnou chůvu, takže kromě 200 exerciciantek musil býti zaopatřen též přiměřený počet „hostí“.

Exercicie jsou pro věřící křesťany, avšak na Madagaskaru byli připuštěni též protestanté, pohané a odpadlíci.

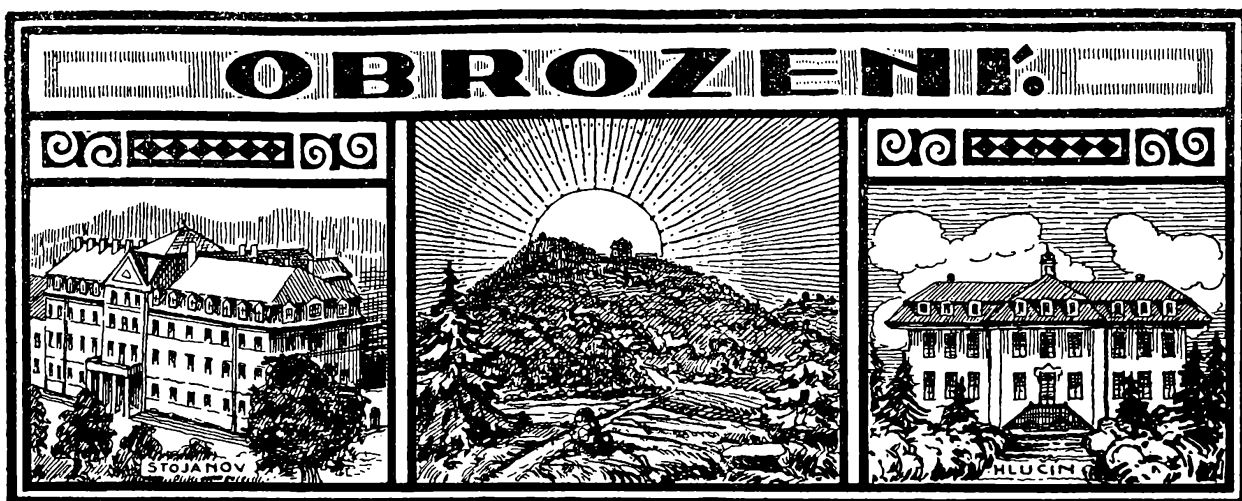
Také protestanté snaží se exercicie nějak napodobiti. Tak na př. na Madagaskaru uspořádali duchovní cvičení, která sestávala z dvoudenního hodování.

Bez exerciciŇích domů se nemůže exerciciŇí hnutí trvale dařiti. Zvláštním úkolem církve v misiích jest tedy založení takových domů. Nyní máme 3 exerciciŇí domy na Ceyloně, 2 v Indii, 1 v Číně, 6 na Madagaskaru, 1 v Australii, 1 v Egyptě. Domy tyto náležejí Tovaryšstvu Ježíšovu. Mimo to však je veliký počet pomocných exerciciŇích domů, které se dají při prostotě a malých požadavcích obyvatelstva snadno zříditi.

Učebny a ložnice misijních kolejí, rozsáhlé kolny a školní baráky dají se snadno přeměnit v exerciciŇí domy, v nichž tatáž místnost slouží jak za přednáškový sál tak za jídelnu a ložnici.

Ve Vaéa (Samoa) nabídli vesničané své domky pro exercicie katechistů a pro sebe si vystavěli za vsí lehká letní přístřeší. V Tuticorinu a na jiných místech misie indické byl dvůr před kostelem rozdělen palmovými listy a rohožkami v malé cely, takže každý exerciciant měl vlastní místnost k rozjímání a k přespání. Takové zařízení se Indům velice líbí.

Pokračování.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

Karel Sudbrack S. J.

VÝHEŇ KATOLICKÉ AKCE.

Jak si uchovati užitek exercicií?

Vytrvej!

Exercicie působí mnoho dobrého, ale to ještě není všechno. Musíme si hleděti uchovati to dobré, co jsme v nich získali. V exerciciích jsme obdrželi svatební roucho dítek Božích, posvěcující milost, kterou nesmíme za žádnou cenu ve světě ztratiti. Co platno člověku, kdyby celý svět získal, ale na své duši škodu trpěl? Mat. 16, 26.

Opravdu se snažíš o to po exerciciích? Pamatuješ na posvěcující milost při práci, v obchodě, v úředních místnostech? Exercicie ti také podávají tři účinné prostředky:

Zpytuj každý večer svědomí.

Zpytováním svědomí v exerciciích poznals své duševní nedostatky, a také po exerciciích ti ukáže zpytování svědomí, co ti ještě chybí. Proto zpytuj každodenně aspoň večer své svědomí i kdybys byl jak unaven. Večerní zpytování svědomí jest důležitou součástí večerní modlitby.

Stal se dnes nějaký hřích neb nějaká větší chyba? Projdi v duchu celý den, hodinu po hodině, neb přikázání Boží jedno po druhém. Pak se ťaž sama sebe: Umínil jsem si varovati se některé chyby, cvičiti se v některé ctnosti? Upadl jsem opět dnes do oné chyby? Proč? Jak se té chyby zítra uvaruji? Jak jsem se cvičil v té neb oné ctnosti? Jak to zítra lépe učiním? Po zpytování svědomí vzbud' lítost a opravdové předsevzetí. Toto nevyžaduje tak přílišné námahy, za několik minut je zpytování hotovo.

Cvič se v rozjímání.

Při exerciciích poznals v rozjímání velké pravdy našeho náboženství, rozhodl ses, že změníš život a že se budeš cvičit v dokonalosti. Proto pokračuj v těchto rozjímáních i po exerciciích. Kdo opomíjí rozjímání, neuvědomuje si, čeho jeho duše potřebuje, nedbá na nebezpečnosti, které jí hrozí, nebude užívati prostředků, aby si zachoval milost posvěcující. Kdo se cvičí v rozjímání, zřídka upadne do těžkého hříchu. Kdyby se mu to však přece přihodilo, v rozjímání se rozhodne, že brzy povstane a vrátí se k Bohu. Rozjímání a hřích nemohou býti stejnou dobou v duši. (Sv. Alfons Liguori).

Jednoduchý způsob rozjímání jest tento: vezmi si dobrou rozjímací knihu, jako evangelia, nebo Následování Krista od Tomáše Kempenského, neb Následování Srdce Páně od Arnolda. Čítej zvolna větu za větou, myšlenku za myšlenkou. Dělej často přestávky a rozjímej o tom, cos četl a obracej to na sebe. Při větším osvětlení neb mocnějším dojmu se pozdrž déle a nemusíš ve čtení pokračovati. Hleď ať tvé srdce jest s Bohem spojeno.

Rozjímej každý den aspoň čtvrt hodiny, čím déle kdo rozjímá, tím lépe činí. Snad máš čas ráno přede mší sv., snad v poledne při odpočinku, neb večer po práci. Rozjímej v kostele neb doma, kde se ti to lépe daří. Vyber si co nejlepší příležitost! Pak ale vytrvej! Nedej se ovládati náladou!

Nerozjímej dnes dlouho, protože cítíš v srdci útěchu, a zítra a následující dny nevynechej rozjímání, protože jsi u srdce chladný a necítíš duchovní radosti. Proto si pevně umiň: každý den aspoň čtvrt hodiny! Až čtvrt hodiny uplyne, pak přestaň rozjímati. Svata Terezie praví: Slib mi, že budeš

každý den čtvrt hodiny rozjímati a já ti slibuji nebe.

Kdybys ses k tomu nechtěl rozhodnouti, pak aspoň v neděli chvílku rozjímej po kázání, po sv. přijímání, neb po křížové cestě, anebo aspoň konávej měsíční obnovu. Lépe něco než nic.

P. Jos. Rybák T.J. na Velehradě:

JSEM STVOŘEN.

(Meditace).

„Pamatuji na svého tvůrce!“ Kaz. 12, 1.

Každý člověk jest povinen vůči otázce o Bohu zaujmouti pevné stanovisko. To vyžaduje důležitost věci a svědomitost: Mám-li totiž dluhy, jest na mně, abych je splatil, mám-li povinnosti, abych je plnil.

1. My jsme není-liž pravda, milý čtenáři, už dávno uznali nad sebou Tvůrce, Boha. Nuže, zamysli se a doznáš: Jsem stvořen, t. j. jsem skrze vůli cizí, a že nyní jsem a dříve, snad ještě nedávno, jsem nebyl, není náhodou.

Vypěstuji-li strom ze semene, strom jest závislý na mně; za vše, čím se stal, je mi zavázán. Než tato závislost není tak veliká jako závislost tvora na Tvůrci. Símě již dříve, než je zaseji v sobě má síly a působí na ně též slunce a déšť. Na sobě však nic nevypátrám, co bych neměl od Boha. Vývoj mých sil a schopností závisel na péči rodičů: jejich postavení, statky pozemské, práva občanská a jiné okolnosti měly tu svůj vliv, i náboženství, jež jim bylo směrnicí a oporou. Ale všechno to jsou věci závislé na Bohu.

A že nyní žiji dál, kolik k tomu potřebí pohybů v ústrojí tělesném! Žádné však pohnutí není bez závislosti na Bohu. Všim, co jsem, jsem z Boha, z jeho vůle. Jsem-li vyspělejší, vzdělanější jiných, není to mou zásluhou, neboť jiní nebyli v takových okolnostech jako já; jsem-li nadanější, rozumnější, zručnější než jiní, ani tím nejsem ze sebe. A přece, co to je, přirovnávám-li se k jiným, k andělům, k Bohu?

Co tedy nazývám svým, odkud to je? Oč se opírám, domáhaje se úcty a vážnosti u lidí, osobuje si hněvati se na jiné, když mi nevyhoví, osměluje se jiných si méně vážiti, pohrdati jimi, vynášeti se nad ně,

jim se posmívati? Že se toho dopouštím, vím ze zkušenosti. A přece, cokoli mám, není mou zásluhou, ani jsem-li chytřejší než jiní, ba ani to není mou zásluhou, čím jsem roven nejmenšímu z bratří svých.

Na čem si tedy budu zakládati? Zda na zlém? To by bylo pošetilé. Tedy na dobrém, ale čím to je? Čím se budu honositi? Dobrým, ale zda cizím? „Tvé, Bože, je dobré, jež na mně jest, tvá jest proto z toho čest a sláva. Kdo Tvým dobrým hledá slávy své a nikoli Tvé, je zlodějem a zlosynem a podoben ďáblu, jenž kradl Tvou slávu. Uznávám, Bože, před Tebou svou chudobu, poněvadž Tvé je všechno dobré, jež se mnou vykonává. Uznávám, Pane, jak jsi mi ukázal, že nejsem nic jiného než země pustá, na níž, nepožehnáš-li jí Ty, nekličí a nezraje nic kromě hanby, hříchu a smrti.“

Soli Deo homo et gloria! Jediné Bohu čest a sláva!

„Co je člověk?“ „Kdo jako Bůh?“

2. Uvažujme nyní velikost člověka oproti Bohu!

Člověk je sice dle idey Boží pánem viditelného světa. Ale je tvor a k tomu ještě tvor se stanoviska vyššího, které kdys zaujímal, svržený. „Pomni člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš!“ To znamená: Vznikl jsi z prachu a v prach se rozpadneš; jsi smrtelný, zjev tvůj je pomíjitelný. Co máš zde na zemi, toho nepřineseš na věčnost.

Tedy smrtelné je tělo mé, a brzy bude po něm; co pro sebe konám, konám obyčejně pro své tělo. Tudiž účelem mým jest užitek chvilkový. Tělo mé je z tohoto světa, k němu jsem připoután. To kalí zrak mé duše, takže si sotva dovedu představit

život bez služby, již konám světu; to mi zakrývá věčné pravdy. Ve smyslnost vržen, nepoznávám, že preludy tohoto světa jsou sirény, jež nás táhnou v záhubu věčnou. Ba prach jsem a v prach odsouzen a prachu podroben.

A co jest Bůh? Jak popatřím na jeho velebu, neznaje než své slabosti a mdlý odlesk slávy Boží na zemi, na níž všechn život hyne a vše krásné vadne? Jen rozum a víra povznášejí mne nad tyto obrazy.

Jemu koří se nebe i země, a duchové nebeští, nejznamenitější jeho tvorové, jsou proti němu, jakoby nebyli. Bůh jediný jest nekonečný, věčný, nezávislý, moudrý,

svatý; sám jest pán všeho, vše jest jeho majetkem. Jen Bůh jest veliký, mimo něho nic! „Já pak jsem marnost a nic před Tebou, ó, Bože můj, a člověk vratký a slabý a nemoudrý. A přece v prachu zemském hledal jsem cti a veleby své; a tím, co z rukou Tvých jsem přijal, honosil jsem se a vynášel se i nad zákony Tvé, jimi jsem pohrdal. Teď, díky Tobě, vidím lži bezdno tmavé, jež kolem mne zeje, avšak též u vlastní své nitro zřím rozlícenost, že se lež v srdci mém zahnízdila a tak mne zaslepovala“.

„Esto propitius mihi peccatori!“ Bud milostiv mně hříšnému! (Pokračov.)

EXERCICNÍ HLÍDKA.

V exercičním domě v Hlučíně ve Slezsku budou v měsíci září duchovní cvičení:

pro Mariánskou družinu z Hlučina a okolí od 3. — 7. září,

pro české akademiky od 7. do 11. září,

pro české rekruty od 12. do 16. září,

pro německé rekruty od 17. do 21. září.

Česká duchovní obnova bude 1. září, bude-li dostatečný počet přihlášek.

První kurs v exercičním domě v Hlučíně pro tovární dělnice byl od 30. června do 3. července. Po celoroční námaze v továrně domluvily se dělnice z Frýdku a okolí, že použijí své dovolené k vykonání exercicií, by načerpaly nových sil k denní práci a oběti. Vzdálený ruch světa a hluku továrního věnovaly se skutečně tyto dny jen Bohu a spáse své duše. Po dnech strávených v klidu a modlitbě, vracely se radostně k svým povinnostem. Kéž jim Pán Bůh požehná a rozmnoží jejich sílu v zápase o svaté zásady, jež načerpaly nebo v nichž se upevnily v exerciciích!

Stojanov. Exercicie pro studující dívky od 29. července do 2. srpna. Přihlášelo se jich 115, a poskytovaly zjev ve Stojanově docela nezvyklý. Mají-li exercicie „staří“, chtějí mít všichni pokojík v 1. poschodí, blízko kaple, a to není tak snadná věc, rozdělit 17 pokojů mezi 50 exercitantů. Ale bujará mládež, jakoby se byla spikla, všechno to chtělo do 3. poschodí, a to nebyla maličkost, podělit 115 exercitantek 42 pokojí. Zajímavé jest, že většinou byly ze vzdálených míst, takže přinášely značnou finanční oběť, zatím co z nejbližšího okolí jich bylo celkem málo. Rekordu dosáhl Vyškov (29 účastnic), pak Mor. Budějovice, Tišnov, Praha, Kyjov, Zábřeh. Nejvíce rozruchu dělalo, že i jedna Američanka konala spolu s nimi exercicie. Mnohé z těch, které tu byly po prvé, doznávaly upřímně, že byly překvapeny. Přišly jen ze zvědavosti, aby to „zkusily“, a skutečně, nebylo na nich s počátku vidět, že by na ně rozjímané pravdy příliš působily. Ale 4. rozjímáním počínaje nastala změna, a když po 14. rozjímáních přestalo silentium, vypravovaly si na-

vzájem o překot, že se teď „na to“ dívají jinými brejlemi. Nač? Na všechno možné: na život, na povinnosti dívčího věku, na různé náhledy jim ve škole vštěpované atd. Nejnapjatější pozornost bylo lze znamenati při rozjímaní o následování Krista a při úvaze o církvi — zvláště poslední čtvrt hodinku, kdy jsme proletěli mžikem dějiny církve — doby radostné i doby neveselé, doby rozkvětu i těžkých krisí, ale každá krise znamenala pro církev cestu k novému triumfům. Milým studentkám bylo, jako by před jejich očima vyrůstala církev ze zrna hořčičného v mohutný strom, jehož větve dnes pokrývají celou zemi. Jako v plastickém obraze vystalo před nimi dílo Kristovo, církev katolická, do moderní češtiny přeloženo církev světová. Jak uboze se vyjímají vedle ní ubohé, někde v koutku živořící církve národní, fabrikát lidský! — Rozcházel se, klidné, spokojené, šťastné, a vezly s sebou celé balíky doopravdy předsevzeří: „Já přijedu za rok zase . . . já přivedu ještě jednu . . . my přivedeme každá aspoň dvě . . . my pošleme maminky . . .“

Upozorňujeme, že v září budou pouze dva turny pro paní a dívky z měst, a sice:

1. od 11. do 15. září,

2. od 24. do 28. září. Poplatek 60 Kč, chudší 50 Kč.

Duchovní cvičení na Sv. Hostýně r. 1929. Od 10. — 14. června konali duchovní cvičení P. T. pp. Milosrdní Bratři a to provinciál Fr. Veremund Tvrdý a převorové: Nikodem Lukáš, Prostějov, Appolinář Hrabal, Bratislava, Petr Ševčík, Spišské Podhradí, Petronius Válek, Vizovice, Ireneus Jančařík, Praha, Josue Šalomoun, Valtice, Longin Horák, Brno, Cyril Vrána, Kuks, Christinus Šanda, Uh. Skalce, Kašpar Bureš, Nové Město n. M. Od 24. — 28. června: Březina Ad., far. Měrovice, Daněk Jan, kanovník, Kroměříž, Filip Jan, kat., Štítná n. V., Keppert Fabián, far., Lipov. Z diecese brněnské: Doupovec Jan, far., Čejkovice. Kučera Fr., katecheta, Horní Věstonice. Od 9. — 12. července: Balcárek Boh., far., Rohle, Bureš Fr., katecheta, Strážnice, Dostál Vác., far., Kurovice, Horák Ad.,

děkan, Zdounky, Hrubý Jan, far., Štramberk, Kalabis Jan, koop., Kyjov, dr. Karlik Oldřich, arcib. sekret., Olomouc, Konečný Jindřich, far., Roštín, Korec Rud., kapl., Místek, Král Vojtěch, koop., Lidečko, Mlčoch Jan, duch. správce, Uh. Hradiště, Neoral Aug., far., Ludslavice, Novák Kristián, far., Studnice, Ruffa Vác., far., v. v., Nová Ves u Mor. Ostravy, dr. Seidler Arn., prof., Kroměříž, Směták Metod, far., Dřevohostice. Z diecese brněnské: Švábenský Rud., far., Hoštěradice. Z diecese královéhradecké: Kovář Ant., děkan, Polička.

Od 22. — 26. července: Blažek Jos., far., Val. Bystřice, Bureš Fr., far., Staříč, Doležel Jan, far., Zlámanka, Gerich Felix, far., Hrabyně, Glogar Fr., Prusinovice, Klíma Fr., far. n. o., Viceměřice, dr. Klapetek Jos., prof., Kroměříž, Lubojacký M., děkan, Paskov, Mikulka Martin, prof., Uh. Hradiště, Morys Jos., prof., Mor. Ostrava, Nakládal Al., far., Kelč, Otáhal Fr., far., Rohatec, Řezníček Fr., far., Zašová, Šverdlík Fr., děkan, Engelswald, Tomášek Fr., katech., Kelč, Výlet Fr., far., Pařovice. Z diecese brněnské: Jeřábek Karel, katech., Lišeň, Kristen Jan., far., Trnava, Masný Viktor, děkan, Zhoř, Motáček Fr., far., Bradlné, Pořízek Jan, kaplan, Čejkovice, Štourač Al., far., Brankovice. Z diecese pražské: Dvořák Vác., kaplan, Sedlec. Z diecese kr. hradecké: Flegr Jos., kaplan, Dolní Dobrouč.

Od 1.-10. srpna; Březina Ant., far., Měrovice, Dlouhý Eug., kaplan, Hulín, Hanák Pavel, vikář, Kroměříž, Herat Štěpán, kaplan, Vracov, Hladil Fr., kaplan, Paskov, Hlouch Josef, duch. správce, Hodolany, Hradil Fr., kaplan, Šternberk, Hýl Jan, katech. v. v., Krnov, Novák Ludvík, far., Velká Sítelná, Wech Leo, koop., Zábřeh. Z diecese brněnské: Pecka Dom., prof., Jihlava. Z diecese vratislavské: Tesařík Karel, děkan, Vratimov, Tkáč Raimund, kaplan, Karvině. Z arcidiecese pražské: Muška Bohumil, kaplan, Praha-Michle. Z diecese budějovické: Knetl Václav, děkan, Stráž n. Než. Z diecese nitranské: Gahér Štefan, kaplan, Turzovka, Horvath Julius, far., Trstená-Frivald, Lednický Rud., adm., Trenčianska Turná, Zátka Jos., biskup. cerem., Nitra, Žovič Marcell, kaplan, Nitra a z diecese brněnské Alois Kopal, spirituál, Brno.

První a druhé exercicie dával P. Jos. Bartoník T. J., třetí P. Jos. Vraštil, superior T. J., čtvrté P. Al. Stork, superior T. J. z Prahy.

Exercicie sv. Ignáce v misiích. (Pokračování minulého čísla 8.). — Jsou-li domorodci spokojeni s primitivními exercičními domy, není tím řečeno, že tyto domy stačí. Jak blahodárně působí pěkný a čistý přibýtek na mysl křesťana! Nádherně se rozkládá na břehu jezera malý exerciční dům v Tandavanveli na Ceyloně. Stavba jest z cihel a kolem vrhají kokosové palmy příjemný stín. Vše tam dýše radostí jako mír Boží sám. Křesťané jsou hrdí na svůj dům a mohamedáni, když jim někdo vysvětluje, že jest to dům modlitby a mlčení, dívají se naň s respektem. Krásné obrazy zdobí sál k zotavení i sál, v němž se konají přednášky. Ceyloňané se dívají horlivě zvláště na ty obrazy, které se týkají rozjímání, právě konaného.

Dobře jest na tom misie madagaskarská, neboť starší věrozvěstové tam založili krásné zahrady a háje, které jsou pro činnost exerciční velmi cenné. Bujná tropická kvetena zve k rozjímání o velikosti a do-

brotě Tvůrce, hustá, stinná zákoutí poskytují potřebnou samotu a alejemi parku táhne několikrát za den procesí exercitantů, modlících se různec.

Ačkoliv exercicie jsou dílem duchovním, potřebují přece dobré hospodářské organisace. Staré misie 17. a 18. stol. vystavěly své exerciční domy z darů bohatých dobrodinců, měly své statky a jiné stálé příjmy. Moderní misie musí však pracně sháněti prostředky pro svou činnost.

Kdežto dříve se velmi dbalo na to, aby exercicie byly zadarmo, moderní misie nemohla tuto zásadu udržeti. Jakýsi poplatek se musí požadovati již z toho důvodu, aby se nenahrnulo příživníků, jimž o duchovní pokrok vůbec nejde. A pak, co jest zadarmo, to nemá žádné ceny, co obětí bylo získáno, jest milé a vzácné.

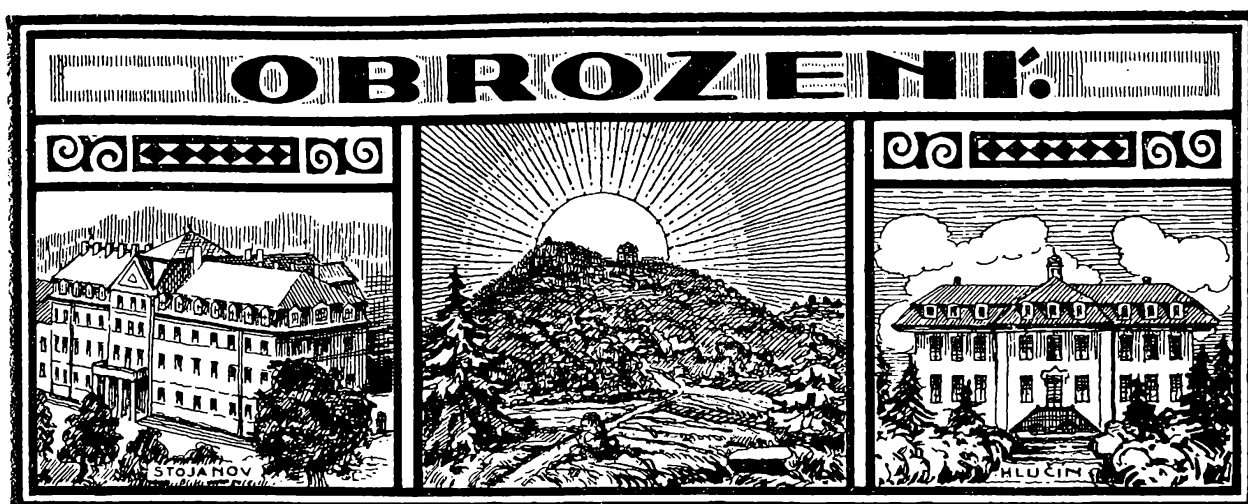
Misionář z Kiangsu píše: Mnohá chudá žena rozřadí dlouho před exerciciemi živěji svůj kolovrat a déle pracuje u stavu; mnohý sedláček hospodaří šetrněji se svým tabákem a vypije méně vína, aby nemusil celé zaopatření přijmouti od misionáře jako almužnu. Mnohé čínské dívky musily pracovati v noci, aby se mohly účastniti exercicií. V Číně hradí se též často výlohy sbírkami mezi exercitanty. Je-li ještě nějaký schodek, zaplatí jej pak bohatší účastníci. Ani chudí se nedostanou na exercicie zadarmo, nýbrž musí si peníze vydělati nebo vyžebrať. Na mnohých místech se platí v naturalích. V jezuitské misii v belgickém Kongu jest zavedena ve volném čase pro všechny exercitanty ruční práce, jednak jako skutek kající, jednak, aby se výnosem přispělo k zapravení výloh exercičních.

Jídelní lístek jest velice jednoduchý a opakuje se při každém jídle: zapražená rýže, pšeničná kaše, zřídka trochu masa nebo chleba. To stačí v mnohých misiích, zvláště tropických úplně. Opatří-li misionář z vlastních prostředků ještě trochu zeleniny nebo ovoce, jest radost a vděčnost veliká. Mnohé misie učinily si tento přídavek pravidlem. Podle místních zvyků jí se jen dvakrát nebo třikrát za den. Na Madagaskaru a částečně i v Číně není snídaně obvyklá a proto jí nikdo nepostrádá. K utvrzení přátelství mezi exercitátorem a účastníky dávají se někdy při ukončení malé „hody lásky“.

Misionář se musí starati i o kuchyňské zařízení. Mnozí misionáři v Číně mají jakési polní kuchyně se vším příslušenstvím. Exercitanti si sami vaří, sami také obstarávají obsluhu u stolu. V Beirutu na př. posluhují při exerciciích pro vzdělance podle starého zvyku vysokoškolští studenti. V některých misiích indických, čínských a afrických si přinášejí lidé sami talíře a nádoby na pití. V Indii se tento zvyk zachovává bezvýhradně, neboť příslušníci vyšších kast se bojí, že by musili jísti z nádob, které použili pariové a že by se tím znečistili. Misionáři bojují proti kastovnictví velmi důrazně a zvláště při exerciciích se to nejlépe daří.

Dílo exerciční v misiích nabývá skutečně úctyhodných rozměrů. Úctyhodné jest i množství těch, kteří v této duchovní lázni smývají špinu všedního života a obrozují se k životu milosti. Na Madagaskaru, malém to úseku širého působišť katolických věrozvěstů, koná od r. 1910 každoročně na 10.000 křesťanů exercicie.

Příště přineseme něco o vnitřním životě v misijních exerciciích.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

P. Jos. Rybák T.J. na Velehradě:

JSEM STVOŘEN.

(Pokračování).

Bůh, mé nejvyšší dobré.

3. Věřím, že jest Bůh; věřím tedy, že jest jsoucno, jež je svaté a dobrotivé. Hledám-li mezi lidmi přítele takového, jakého bych si přál, nenaleznu ho leda mezi svatými; ale i ti mají ještě leckteré chyby. Je však jsoucno tak dobré, jak jen si přáti možno, které všechny nedokonalosti, jež na jiných (na sobě ovšem ne!) vidím, vylučuje, jež vždy to chce, co jest nejlepší, jemuž slouží kdekdo jest svatý. Nevrhnu se tedy jemu v náručí, nepožádám ho, by mne učinil svým přítelem, když je dobrotiv a láskou neskrblí?

Není tvora, jenž by byl hoden vši mé lásky, ani sebe nevyjímaje; jen pro Boha je stvořena duše má a její láska.

Milujeme u jiných vždy ctnost a také na stranu její se přidáváme; a nebýti v tom námahy, podnikli bychom vše, seč jsme, pro člověka ctnostného. Tak aspoň v obraznosti své jednáваме. A toho, jenž je ctnost sama, láska sama, bychom nemilovali? pro něho se všechno podjati nechtěli a nepodjali?

Jak by bylo pěkné a čestné, sloužiti ně kterému nebeskému duchu, nebo Panně Marii, i kdybychom byli u nich jen nevolníky! Mohli bychom sv. Panně odepriti docela nepatrnou službu?

Ale nastojte, té pýchy člověka, který vždy tím pevněji ruku zavírá, tím méně

dává, čím více je mu sleveno a uděleno, tím výše postaveným se býti domýšlí, čím více dluhů nadělá, oproti Bohu tak hanebně se chová, Boha tak málo miluje! A přece vzhledem k Bohu jak prospěšnou by se mohla naše láska proukázat, neboť v Bohu jest pro ni pravé působiště. Proto věnujme celé srdce své Bohu! zde se nikdy, nikdy nezklameme! „Jsi-li moudrý, v jediném Bohu se těšiti budeš“, dí cth. Tomáš Kempenský.

Když věřím v Boha, věřím v jsoucno, které mě stvořilo a mne nejen okolnostmi, nýbrž i přímou péčí zachovává, začez právem sám se dobrým pastýřem nazývá. Od něho je můj zrak, sluch, od něho můj rozum a obraznost, od něho mé ruce a všechna ústrojí tělesná. Pomyslí-li si, že bych jedině z těchto schopností neměl a že by mne byl Bůh stvořil bez ní, a teprve neustálými prosbami mými pohnut, by mně třeba hluchoněmému byl dal sluch a řeč, připomínaje mi však povinnost, abych z vděčnosti nikdy nepoužil jazyka proti Bohu, ale vždy jen ke cti a slávě Boží, zda by tohoto práva neměl a já zda bych se k tomu odhodlal, jemu, jenž mne tak obdaril, toho odepriti a říci: „V to se neuvolím?“ Nebyl by to do nebe volající nevděk? A přece, ačkoli vím, že věčným jsem dlužníkem, jenž dělej co dělej splatit nemůže dluhů svých, nemaje nic svého, ačkoli vím, že bez Boha nejsem nic a ne-

mohu nic, vše pak jen skrze něho, přece užívám darů jeho, jak si vůle má umíní, jak se mně zdá, a sobecky si dávám jimi sloužiti, jako bych dlužníkem nebyl.

Než ještě víc. Jsem dílo moci, moudrosti, dobroty Boží, a Bůh, k němuž smím volati: „Otče náš“, laskavě a milostivě mne ochraňuje. Ale to lásce jeho nestačilo. Pán sám dává se nám za pokrm, abychom jedno byli s ním a žili v něm. Ba Bůh mou duši víc miloval, než ona sama sebe milovati

může. Jsem jí tedy já bližší než Bůh? A přece jak často duše má hledá jen sebe, jak ráda by aspoň někdy Boha, kdyby mohla, svrhla, jen aby žádosti své slepě a bez rozdílu ukájela! Jindy tak chytře sobecká, odmítá od sebe toho, jenž jí vše, cožkoli dobrého se jí dostalo, uštědřil. nevidouc, že sama je vrchol svých nezdarů a původ svých neštěstí.

„Domine, utideam!“ Pane, ať vidím!

VNITŘNÍ ORGANISACE EXERCICIÍ SV. IGNÁCE V MISIÍCH.

Uchýlíme-li se my katolíci doma do ticha exercičního domu, cítíme, jak pravdy náboženství tam, daleko od rozptylování hlučného života, na nás působí překvapující silou a bezprostředností. Uvědomujeme si také, jaká protiva jest mezi duchem „světa“ a duchem náboženství. Tato protiva zde jest, ačkoli ještě i moderní život jest zbudován na zásadách, zachráněných nevědomky z doby, kdy život i kultura byly úplně křesťanské. Představme si nyní novokřesťana v misiích, jenž se po prvé ubírá z pohanské kultury, která jej od mládí obklopuje, do svatého míru exercicií. Jaký úžas jímá jeho duši, když vidí, jak se před ním v samotě rozvíjí úplný, ucelený systém křesťanského světového názoru. Tato samota se nesmí rušiti, neboť náleží k nejcennějšímu, co exercicie v misiích přináší. Také domorodci vidí často charakteristickou známku duchovních cvičení v mlčení. „Čas, ve kterém se mlčí“ říkají v Ugandě. V této tiché samotě, kam neproniká hluk pohan-ských slavností, má kněz novým křesťanům pomoci, aby vybredli z bídý hříchů a obnovili svůj život v Kristu. Těžká úloha! Jest k ní proto třeba mužů apoštolských, vynikajících zbožností i učeností, kteří dovedou slova pravdy správně tlumočiti a kteří se zvláštním studiem připravili na tento úřad. Je-li pravda, že kněz musí býti rozeným znalcem duší, pak to v první řadě platí o exercitátorovi. Musí uměti posloužiti netoliko duši jednotlivce a jiným potřebám, nýbrž má též míti vnitřní porozumění pro povahu národa, řeči, svérázu, mravů a zvyků lidu. Kdo jest v misiích teprve několik let, nemůže ještě podle

úsudku všech zkušených odborníků vystoupiti jako exercitator.

Exercitator musí především dobře znáti mateřštinu svých svěřenců, neboť jí může nejsnáze a nejjistěji vniknouti do jejich duše. Proto dosáhli domorodí kněží v Indii a na Madagaskaru podivuhodných výsledků.

Rovněž jako otázka řeči jest obtížná i otázka přizpůsobení. Duchovní správce v misiích musí v přizpůsobování lásky myšlení svých posluchačů jíti často dále, než si dovedeme představit.

Tak belgický pater z Bengálu píše: Moji belgičtí posluchači by se byli při mých přednáškách dali asi do smíchu; ale dosáhl jsem svého účelu a všípil jsem vznešené pravdy víry do duší. Toto přizpůsobení, zachová-li se vážnost, jest zcela v duchu návodu, jak jej dává sv. Ignác v 18. poznámce své knížky exerciční.

Přizpůsobení však nesmí rozjímajícímu odejmouti úplně příležitost k vlastnímu přemýšlení. Spolupráce exercitantova jest velmi žádoucí. V Číně a v Indii jest velmi rozšířen způsob, při němž se exercitantům rozjímání hlasitě předříkává. Jeden jesuita, jenž postupoval touto metodou psal potom, když dosáhl velikých úspěchů: Toho dosahují exercicie sv. Ignáce, jestliže se při nich rozjímá a nikoli káže. Podobný způsob se užívá při zpytování svědomí, které se koná dvakrát za den.

Počet rozjímání jest poměrně ve všech misiích stejný. I v horkém pásmu vydrží křesťané čtyři rozjímání denně. U Indů, kteří si velmi libují ve výstředním pokání,

spojené s hlasitým naříkáním a vzlykáním, musí misionář tuto horlivost mírniti.

Největší oblibě se těší rozjímání ze života Spasitelova. Při těchto rozjímáních pomáhají velice k dosažení účelu exercicií též obrazy a projekční aparáty, jimiž se znázorňují scény ze života Kristova. Misionářský biskup Lécroart píše o takových

exerciciích. „Neměl jsem ani tušení, jakou přitažlivostí působí tajemství ze života Vykupitelova na nejprostší duše. Od prvního tajemství bylo spojení s přednášejícím úplné. Lidé jsou dojati při útěku do Egypta, tiše dlí před domkem nazaretským, truchlí a pláčou s Ježíšem trpícím a jsou radostně povzneseni při zmrtvýchvstání Páně“. (Pokrač.)

EXERCICIÍ HLÍDKA.

Stojanov Učitelky měly exercicie od 21.—25. srpna, na 104 jsem jich napočítal. Maličko bylo těch, které konaly duchovní cvičení po prvé. Mar. družina učitelek v Přerově pořádá už čtvrtstoletí rok co rok tato duchovní cvičení. Při letošních exerciciích s náležitou oslavou započala druhé čtvrtstoletí svého trvání. P. Rektor přál sodálkám ke své závěrečné řeči, aby ve své družině ještě mnoho dobrého s milostí Boží vykonaly pro spásu duší a aby se družina dočkala padesátého a stého výročí svého založení a bude-li vůle Boží, ještě více.

Zimní pořádek exercicií:

- 23.-27. říjen: absolventi hospodářských škol a jinoši z venkova vůbec;
- 11.-15. listopad: zaměstnané ve farních domácnost.
- 18.-22. „ ženy z venkova;
- 25.-29. „ dívky z venkova;
- 9.-13. prosince: jinoši;
- 16.-20. „ jinoši.

Které rozjímání se vám nejvíce líbilo? Tak se ptávám na konci exercicií a dostávám nejrozmantější odpovědi. Snad budou některé z nich čtenáře „Obrození“ zajímat, proto je po pořádku uvádíme. Někteří exercitanti sice nechtějí s barvou ven a řeknou mi, že všechna se jim líbila. Možná, že chtějí trochu zalichotit, zvláště ženské turny. Ale někteří dají odpověď upřímnou a otevřenou.

I.

Účastník mužských exercicií praví: „Mně se nejvíce líbilo první rozjímání, totiž o cíli člověka. Když jsem po večerní pobožnosti osaměl ve svém pokojku kdesi ve 3. poschodí, posadil jsem ke stolu a rozpřádal volně dál myšlenky, které nám exercitátor nadhodil dole v kapli. Zamyslel jsem se sám nad sebou a řekl si: „Ano, je tomu tak — člověk žije tak nazdařbůh den ze dne, vytlouká všelijak to své živobytí, rve se kolikrát s přírodou nebo s osudem o skývu chleba, a za celý život sotva kdy pozvedne hlavu, vzhůru, k nebi — sotva kdy se zamyslí: K čemu pak tu vlastně jsem?“ A tak mu život uteče, sám ani neví jak, a na konec by mohl o sobě říci s malou obměnou, co praví známý náš básník:

„ . . . přijde smrt, a jako smeti
vymetá ty velké děli
nevědoucí, proč tu jsou
ani kam se světa jdou“.

Teď si mohu alespoň říci, že vím, co je život — k čemu jsem na světě — kam se životem ubírám. Škoda, že jsem v mládí neměl příležitost prodělat exercicie — byl bych se uchránil nejedné hlouposti, na kterou jsem dnes pramálo hrdý, a byl bych pojímal život trochu vážněji. Život není legrace ani výlet — jak nám to dole řekl: „Ne samým smíchem

živ jest člověk . . . “ No, moji hoši, chystejte se na cestu — jak budou mít exercicie jinoši vypravím vás oba, ať už to stojí několik těch korun . . . “

Co jsou duchovní cvičení? Sama jsem se tou otázkou zabývala několik let. Až konečně jsem to zkusila roku 1927 s členkou naší pobočky Svazu katol. žen a dívek. Roku 1928 jsme už získaly 12 členek, letos 28. ledna jsme jely po třetí a bylo nás 12 žen. 13. února jedou tam naše děti. Ty radosti a to štěstí, které jsme tam prožily nelze vypovědět ani pérem vypsát. Tam uvidíš zrcadlo celého svého života, tam nabudeš duševního klidu a síly v životním boji. Stále rozjímáš a obíráš se se samým Pánem Bohem. Jen co vstoupíš ve Stojanově do kapličky, už Božský Spasitel ze svatostánku zve tě k sobě tak, že zapomeš na všechny starosti domáčí. A což ty milé světničky? Zase na tebe volá Kristus Pán s kříže, který visí nad lůžkem. Ten klid a to posvátné ticho mocně působí na rozhárané srdce. A pak to nehlavnější ty krásné promluvy! Jest to hlas samého Spasitele, který žádá od nás pokání, modlitbu a lásku. Naše starosti a soužení, máme složit v klín Matičky Boží sedmiboletné. Když jsme ve čtvrtek odpoledne šly ku sv. zpovědi do kostela, velehradské zvony tak velebně zněly, jako by nás vítaly a rozuměly našim stísněným srdcům. Za to v pátek ráno při mši sv. a při společném sv. přijímání každá z nás zářila štěstím. Vždyť Božský Spasitel nás potěšil a posílil svým nejsvětějším tělem do dalšího života. Těžké bylo naše loučení s místem nám tak drahým. Stráženská Marie v Kelci.

Stojanov. Exercicie středoškolských studentů od 5. do 9. srpna napočítaly 104 účastníky ze všech končin republiky. Rubrika „místo studií“ vykazuje nejrozmantější jména: Dijon (Francie), Vídeň, Bratislava, jeden z Jugoslaviie atd. Nápadné mi bylo, že letos studenti i studentky jeví větší zájem než jiná léta. Ale slyšme je samy. „Letos se mi na exerciciích líbilo „zarámování“, t. j. písně a pobožnosti exercicií. Myslel jsem, že jsou jen k tomu, aby se vyplnil volný čas. Tentokrát jsem poznal, že mohou mít ještě jiný účel, totiž disponovat duši k přijetí exerciciálních pravd a utvrdit, po případě prohloubit dojem, jež v duši rozjímání pozůstává. Představ si na př. druhý den exercicií „nejvážnější“, jak nám řekl exercitátor. Duše plná hlubokých dojmů, mládež krom obvyčej vážná — přirozené, když celý den stojí ve znamení života záhrobního. A teď vůdce zanotí píseň: „Smrt přichází blíž a blíž, snad na tebe čeká již . . .“, pak rozjímání; motto: „Pomni, človče, že prach jsi a v prach se navrátíš“, exercitátor rozvádí klidně tuou vážnou pravdu, rozjímání sestupuje hloub a hloub až na dno tvé

duše, na konec několik světlých paprsků poněkud vyjasní šedé nebe, a rozjímání končí pohledem ke sv. Panně, patronce šťastné smrti, s prosbou za blažené skonání. A hned na to začne zpěv: „Až se poslední den schýlí, k soudu pozve nás Syn Tvůj, Maria, v té vážné chvíli duši naši opatruj.“ Věř, že jsme nikdy ta slova nezpívali z hloubi srdce jak tehdy. Křížová cesta, kterou jsme se toho dne modlili, byla vyvrcholením dojmů — obrazem trpícího Spasitele, obětího Beránka za naše viny, vynikly ještě význačněji stíny i světla všech rozjímání toho dne. . . . Myslím, že mluvím všem spoluúčastníkům z duše, když osvědčuji, že i tyto věci, na pohled nepatrné a vedlejší, přispěly neobyčejně k tomu, že exercicie působily na nás mocněji. . . . K tomu podotýkám: to, co nazývá pisatel „zarámováním“, jest veskrze v duchu exerciční knížky sv. Ignáce, jak svědčí additio 6. st. 7. post exercitia 1. hebdom. — K velehradským exerciciím studentským patří jako integrální součástka „zájezd“ vzdálenějších účastníků a účastnic na Sv. Hostýn. Podle kytiček tam poznají, že mladí pouťníci přicházejí přímo ze Stojanova.

Exerciční dům v Hlučíně miní v měsíci říjnu pořádati duchovní cvičení:

- pro české vdovy od 7. do 11. října,
- pro české muže od 12. do 16. října,
- pro české ženy od 21. do 25. a
- pro německé dělníky od 26. do 30. října.

6. října budou cvičení pro školní děti (dívky). Tato duchovní cvičení řídí buď katecheta dítka sám, nebo obstará jiného kněze. Jinak se o děti postarají sestry exercičního domu.

Kurs pro české dělníky, který by podle exercičního kalendáře měl býti od 31. října do 4. listopadu, bude se konati od 4. do 8. listopadu.

U Vinné hory a pahrbků lesy pokrytých u Děhylova a těsně u Opavice a městečka Hlučina leží již daleko za hranicemi naší arcidiecese olomoucké známý exerciční dům.

Kdo jde cestou z nádraží Děhylov-Hlučina do Hlučína, každému padne do očí úhledná budova uprostřed zelených stromů. Připomíná moderně zařízené sanatorium. A není budova opravdu sanatoriem? Vždyť v ní hledá věřící lid, nasycený trpkými zkušenostmi denního života, plného intrik a klamů, aspoň na krátkou dobu odpočinek a posilu, nezbytnou duši i tělu. Mnozí hledají toužený odpočinek v horách, jiní zase v lázních. Tito oboji nalezají osvěžení jednostranné, tělesné. Jinak jest tomu v exercičním domě. Tam je postaráno nejen o posilu těla, nýbrž zvláště o osvěžení a posilnění nesmrtné duše. S radostí jsem vítal, že se v Hlučíně konají duchovní cvičení i pro studenty. Bez dlouhého rozmýšlení jsem byl hned rozhodnut. Osobně jsem se přesvědčil o tom, co jsem do té doby věděl jen z novin. Duchovní cvičení byla opravdovým osvěžením nesmrtné duše i těla. V tvářích všech přítomných studentů - bylo nás 29 - bylo lze čísti vnitřní radost a spokojenost. Přímou příkladnou zachovávaní denních předpisů mé domněnky jen potvrdzovalo. Tři dni jsme nevzpoměli na světské radosti, na slasti a strasti nastávajícího školního roku. Vdp. P. Alois Pokorný C.SS.R. nás upoutal procitěnou řečí a jeho příklady ze života zůstanou ještě dlouho v naší vděčné paměti. Jsem přesvědčen, že jeho slova byla zasetá do půdy dobře připravené

a že ponesou dobré ovoce. Všichni účastníci jsme důst. pánu za námahu upřímně vděční.

Velmi dobře se o nás staraly též cth. sestry. Naše studentské žaludky nejsou zrovna nejskromnější; cth. sestry byly toho pamětlivy. Pán Bůh jim jejich starost o nás odplať!

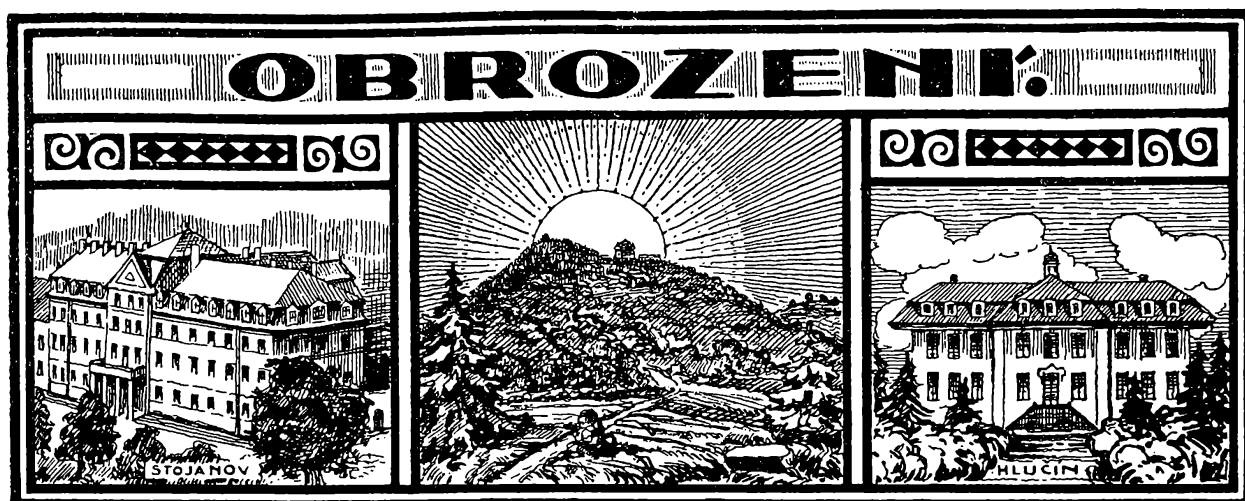
Kéž nám milosrdný Pán Bůh dopřeje života a zdraví, abychom se příští rok opět v tak hojném počtu sešli na duchovní cvičení, aby se v našem nitru upevnil základ náboženského citění, abychom byli s to odolati sebe prudší vichřici dnešní doby. Draží katoličtí studenti, řidme se heslem: „Kapka vyhlubuje kámen ne silou, nýbrž stálým padáním“. Stálým cvičením utvoří se i z nás neohrožené vojsko našeho Spasitele!

Duchovní cvičení od 26.-29. srpna konali na Sv. Hostýně následující P. T. důstojní pánové: Z arcidiecese olomoucké: Bláha Fr., kaplan, Neplachovice, Čermák Karel, katecheta, Šumperk, Dostál R., far., Rybí, Gajdušek Fr., prof., Vyškov, Filip Alois, farář, Štítná, Híkl Jan, čest. kanovník, Holešov, Ježka Karel far., Hutisko, Kuča Jan, Monsgr., em. děkan, Opava, Menšík Jakub, katecheta, Bystřice p. Host., Pokorný Karel, adm., Krumperky, Sedlář Alois, far., Blazice, Šilhavý Alois, far., Kunovice, Zela Stan., arcib. cerem., Olomouc. - Z diecese brněnské: Duchan Petr, far., Citonice, Havlík Fr., far., Lednice, Hlavička V., far., Biskupice, Opletal J., kaplan, Brno, Rábl Tom., far., Brno-Komárov, Švábeník Fr., Dr., katecheta, Královo Pole. - Z diecese vratislavské: Kanior Fr., kaplan, Karvinná, Onderek Fr., Dr., Bruzovice. - Z arcidiecese pražské: Culík Vojtěch, far., Nížebody, Viadyka J., kaplan a gymn. katecheta, Praha VIII. - Z diecese královéhradecké: Hora Lud., děkan, Dašice, Šebestík Fr., katecheta, Opočno. - Z diecese nitranské: Leitman Štefan, far., Vysoká. Dále Rev. P. Němec, Texas, Sadecký Kamil, milosrdný bratr, Skalce.

O povolání ku kněžství. Pokaždé, když jistý kněz v Irsku dával studentům duchovní cvičení, přihlásilo se jich mnoho do kněžského semináře. Na otázku, jakých prostředků užívá, odpověděl, že při každých exerciciích mluví o povolání ku kněžství. Hlavní však účinek připisoval radě, aby totiž exercitanti každý den aspoň na čtvrt hodiny šli do domácí kaple a tam přemýšleli o svém životě a s Božským Spasitelem rozmlouvali o své budoucnosti. Nemají se při tom modlit ani růženec ani z modlitební knihy. Mnohým studujícím přišly při tom myšlenky na kněžství. Znal mladíky, kteří po exerciciích tři léta každý den konali návštěvy nejsvětější Svátosti oltářní a s ním si dopisovali o duchovních věcech. Jeden student mu napsal: „Dle Vaší rady jsem konal každý den návštěvy. Byl bych Vám velmi vděčný, kdybyste mi předepsal pořádek, jaké modlitby a pokání bych měl konati, abych si vyprosil milost povolání na kněžství“.

Jindy se zmínil při přednášce, že představený studentům dovolil zůstat po večerní modlitbě v domácí kapli, jak dlouho chtějí, že nikdo na ně nebude dohlížeti, jen aby poslední při odchodu zhasl světlo. A hle, velmi mnoho jich tam večer zůstalo, - někteří přes dvě hodiny - a byli by ještě déle zůstali, kdyby je představení neposlali spáti.

Pokaždé když onen kněz dával duchovní cvičení, zůstával buď v osobním neb písemném styku s těmi studenty, kteří se s ním radili o budoucím povolání.

Věstník hnutí exercičního pro Československo.

P. Jos. Rybák T. J.

JSEM STVOŘEN.

(Pokračování).

Bůh, můj nejvyšší, nejmodřejší a nejlepší Pán.

4. Věřím v Boha, jenž mne stvořil. Je to týž Bůh, jenž řídí a spravuje celý svět od nejmenší buňky až k soustavě světové, všechno osnoval, uspořádal, zladil. Slyším-li o moudrých úmyslech státníků, zda si nepřejí, aby se vyplnily?

A Bohu bych se poddati nechtěl? Či mám duši svou a její záměry za modřejší než jeho? Vím, že mě miluje, ale nevěřím mu snad, že by znal pravou cestu, po níž blaženosti dosáhnou. Svrchované moudrosti leda pošetilec se přičí.

Věřím v Boha, t. j. jsoucno, jež jest mým původcem. Je to týž Bůh, jenž jest původcem i všeho ostatního tvorstva, jemuž se vše podrobuje jako pánu svému. Jsem jeho služebníkem, nejsem sám ze sebe ničím a máje vše co mám, z jeho štědrosti. Jak mi to dal, tak mi to vzítí může, jest pánem neomezeným. Já bych měl i o tu kapku vody prositi, již mne napájí a umývá, a hle, tohoto Pána snižuji za svého sluhu, reptám-li proti tomu, co mi určil. Jsem služebníkem, ale zda sloužím? Co je sloužit Bohu? Zda konati těžkou práci v dolech za hrst peněz? Bohu netřeba takových služeb; ale konati, co jest jemu milo a nám potřebno, a snažiti se, aby i ostatní lidé si ho zamilovali a své spásy dbali: to jest sloužit Bohu. Nesloužím-li raději odpůrci Božímu a nepříteli svému? Či

myslím, že sloužím opravdu sobě, když nesloučím Bohu? Tot zholá nemožno.

Jsem stvořen od Boha. Proto jsem jeho jako všecko tvorstvo. Budu-li jeho věrným služebníkem, bude všemohoucí Bůh se mnou. Je-li však On se mnou, kdo proti mně? Není ani jinak možná než, abych se mu podřídil, abych srovnal vůli svou s vůlí jeho, t. j. abych byl sluhou Páně, neboť nezmohu nic proti němu.

Jaký to nerozum chtít něco, co Pán nechce, a nechtít, co chce! Bídny ubohý tvor opovažuje se chovati své vlastní přání, sháněti se po rozkošech pouhý okamžik trvajících, nedbaje cti Boží, mrhaje právě štěstí své, opájeti se směšnými rozkošemi, z nichž radost má jen ďábel, omamuje jimi, kdo se mu dá.

Nesloužit Bohu nemohu. Budu-li mu však sloužit rád, nemine mně blaženost věčná, a vše vyhráno! vůli Boží i svou věčně konati budu. Nebudu-li, promrhám statky své, a vše ztraceno! vůli Boží budu konati na věky, svou nikdy. Peklo mě učí: Co prospěje člověku, když si vykoná svou? Pán nepodrobí se sluhovi, vůle jeho stane se jistě. Smrt ukáže, kdo zvítězí.

Tisícerymi pouty vidím se tudíž vázána k službě Boží, z nichž každé mne váže na věky a nezrušitelně. J zde platí: „Vere dignum et instum est, aquum et salutare“. Vpravdě hodno a spravedливо jest, slušno a spasitelné, abychom Ti, Bože, vždy a

všude sloužili. A přece všechno to není s to, aby mne chatrného, křehkého, pošetilého tvora v poddanosti a poslušnosti udrželo. Jaká zloba, jaký nevděk as v mém srdci jest, a jaká temnota v mé mysli, když si tak počínám! Či snad svědomí mne z ničeho neviní? Hle, pro sebe Bůh mne stvořil, abych konal vůli jeho! Toť jediná radost, již svému rozumnému tvorovi mohl dát. Nestvořil mne, abych se snažil o to, co odvádí od pravé blaženosti, aniž bych se velikým jevil u lidí, by mne chválili, mou dovednost, zkušenost, vědomosti, sílu, zdraví, zdvořilost, nadání a pod., aniž proto, abych žil co nejpohodlněji, by Bůh žádostem v těle mém vzniklým posluhoval. Byl jsem však podle toho živ?

Abych byl živ tak, jak toho žádá účel můj, bylo by mi častěji si jej připomínati a si ho všímati, více se Bohem zabývati. Myslím-li však vždy jenom na sebe, nedbaje své závislosti na Bohu a svých dluhů, tím zajisté pýcha a všecky necnosti ze sebelásky prýstící jen rostou. Když z nedbalosti modlitby své ledabyly odbývám, když nepřiřtiuji se, abych neřest po neřesti vykořenil, když nezpytuji svého svědomí a když bývám neposlušen, vykrucuje se z povinností svých, co divu, že jsem nespokojen! Co mi zbývá?

I budu se bít v prsa, řka: „Bože, dobrota Tvá mi dala rozum, a já vše raději jím pojmám než vůli Tvou. Dal jsi mi vůli, svobodu, abych Ti sloužil ne bezděky, nuceně, nýbrž z lásky; že pak jsem svoboden, proto ani tak Ti nesloužím. Láska Tvá mi dala srdce, jež Tě může milovati; já však miluji, co je Tobě odporné, hovím svým náruživostem a žádostem ďáblovým. Tys mou věc učinil svou a svou mou; já však si neustále stýskám, co zkusím, a pravím si: „Jak bych se nezlobil, když jest mi tolik se zapírat; to by tak ještě scházelo, abych si nemohl také něčeho dopřát, jak chci; jako by kromě hříchu bylo ještě jiné zlo.

Než chci se napravit: Obětuji Ti, Pane Bože můj, sebe se vši vůlí svou a všemi city. Cokoli mi přikážeš, budu plniti; dokud budeš chtít, budu pracovati a se namáhati. Od Tebe pak doufám, že mne nadchneš zmužilostí, abych neustával, že mne roznítiš láskou, abych věrně Tobě sloužil až do konce.“

„Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies“.

Pánu Bohu svému budeš se klaněti a jemu jedině sloužiti.

VNITŘNÍ ORGANISACE EXERCICIÍ SV. IGNÁCE V MISIÍCH.

zcela svérázném znázorňování při exerciciích píše belgický misijní časopis z Bengálu (červen 1926). Tam měl dávatí jezuita Le Tellier dva kursy exerciční asi 1500 katolíkům, kteří teprve asi před třemi roky přestoupili z animismu ku křesťanství. Přes veškeré úsilí misionářů nebylo možno z jejich duší vypuditi pohanský strach před ďábly a duchy. P. Le Tellier přišel na myšlenku, uspořádati rozjímání o dvou praporech z exerciční knížky tak, aby se pohanský strach před ďáblem změnil v křesťanskou bázeň Boží. Le Tellier dobře studoval psychologii svých lidí. Věděl, že vzrušující znázornění v křiklavých barvách by nejsnáze způsobilo žádaný účinek. Dal vedle kostela vystavěti jakýsi dům ďáblů, tmavý, plný kouře a ohně, obydlený několika satany. První rozjímání konal se svou osadou

před tímto domkem; druhé před krásným obrazem Spasitelovým; rozjímání o smrti v noci na hřbitově. Při tom kopali hrob pro toho, kdo první umře. Rozjímání o pekle se konalo rovněž v noci u velikého ohně. Tak se každé rozjímání stalo živým, názorným vyučováním.

Tento misionář nadšeně líčí neobyčejné účinky této „přízpusobovací metody“, k jejímuž použití jej přivedlo dlouholeté studium jeho prostých sedláků.

Mimo rozjímání má v misijních exerciciích veliký význam poučování o náboženských otázkách. K tomu slouží každodenní „konference“ a 1—2 hodiny katechismu. Hlavní otázky, o nichž se při tom jedná, jsou na př.: Jak se chovati, když rodiče podle zvyku kraje nutí ku sňatku? Smějí vstupovati v manželství neplnoleté děti? Jak lze v pohanských službách plniti své náboženské povinnosti? Jak se mají

křtítí umírající děti? Jak se chovati při pohanských slavnostech a obřadech? Smí někdo prodati své dítě? Jest dovoleno kouřiti opium? Tento malý výběr otázek snad ukáže, jak toto poučování se snaží obsáhnouti celý křesťanský život.

Mezi přednášky a konference se vsunuje duchovní četba, pobožnosti a ruční práce. Volný čas se musí lidem učiniti snesitelným častou změnou a střídáním. Sami se většinou neumějí přiměřeně zaměstnati. Misionář se tedy musí o ně postarati. Koná s nimi křížovou cestu, různé krásné pobožnosti nebo se modlí růženec. Jiní exercitátoři učí své svěřence různé chrámové písně. Poslední noc duchovních cvičení jest společná smírná pobožnost před nejsvětější Svátostí, která působí mocným dojmem.

Exercicie jsou pouze cvičením. Život sám musí se podle nich reformovati v celém

dalším žití. Lidská přirozenost jest slabá, snadno zapomíná krásných dojmů a předsevzetí z exercicií. Jest třeba proto užívati prostředků, jimiž se svatý zápal stále udržuje. I v misiích se užívá k tomu osvědčených zřízení, jako měsíční sv. přijímání starých exercitantů, obnovy, sdružení a bratrstva náboženská (dobré smrti, nejsvětějšího Srdce, růžencová).

Tímto způsobem si vychová misionář nejlepší pomocníky. Exercitanti se stávají laickými apoštoly, kteří usilují, aby i druzí se stali účastni štěstí, kterého se jím dostalo. Z exercicií čerpají noví křesťané sílu a vytrvalost ve víře. P. Castets S. J. to vyjádřil ve svém dopisu takto o obyvatelích Madagaskaru: „Vytrvali-li nově obrácení v rozličných pronásledováních, která dvakrát vyhnala kněze ze země, věrně při své víře, dostali k tomu sílu hlavně v exerciciích. (Pokračování).

EXERCICIÍ HLÍDKA.

Milí čtenáři Hlasů Svatohostýnských. Dovolte, abych Vám poněkud načrtla zážitky duchovních cvičení ve Stojanově, Vám milí čtenáři a čtenářky našeho milého časopisu, kteří se o skývu chleba loपोfíte, kteří těžce nesete břímě života, zejména a zvláště těm, kteří o pravdách našeho sv. náboženství rádi uvažujete a dle těchto poznatků se také rádi řídíte. Zastavme tedy na 3 dny hodiny všedního života a jděme okusit, jak sladký jest Pán, jděme na místočko, které založil zvěčnělý arcipastýř - tatíček Stojan. Tam na všem od svatostánku počínaje, jako by ležela pečeť, mocného slova; láska. Láska k nám mluví v přednáškách o pravdách našeho svatého náboženství, láska a péče ctihodných sester jeví se ve vzorném pořádku a čistotě celého ústavu jakož i v úpravě dobrých pokrmů. A když za zvuku našich krásných náboženských písní procházíte kolem zdařilého poprsí našeho milovaného arcipastýře, tolikrát, kolikrát kolem „tatíčka“ procházíte, vane na vás milý úsměv dobrotné tváře. Zdá se, jako by s radostí naslouchal těm našim zpěvům a jako by nám říkal: „děti, moje děti!“ Proč slyšet dnes tak málo zpěv a ještě méně písní zbožné v našich domácnostech? Ach, kdo pak by je zpíval, vždyť by se nám vysmáli, řekne mnohý. Tak ještě nějakou tu odrhovačku, ale svaté písničky? A přece, píseň a zejména píseň zbožná, skýtá mnoho útěchy, při práci, v zármutku, v starostech. Vzpomínám zesnulé mé matičky, jak při šití zpívala: „O Maria, moje radost, mé celé potěšení, Ty jsi mého srdce radost ve všelikém trápení“. V postní době: „Kéž bych byl slavičkem, tím malým ptáčkem, poslouchal bych z ticha, proč Pán Kristus vzdychá. Vzdychá k Otci Svému poroučí se Jemu, modlí se v zahradě, potí se krvavě“. Na Stojanově si od srdce zazpíváte a odnesete si domů ty zpěvanky. Dále se naučíme tam zase modlit, t. j. lépe modlit, setřeme prach a špinu z duše dobrou sv. zpovědí poněvadž vzdálení

světa, toho světa plného lži, muk a frašek, dove-deme se lépe soustřediti.

Ale jeden tvrdý oříšek milí čtenáři — vlastně milé čtenářky přece! Víte, ženská a 3 dny nemluvit! Ale je to tak výborně zařízeno, nebo jen tak se člověk zcela uklidní, lépe vnímá a také si vše lépe pamatuje, připomene si, co se toho doma kolikrát namele a bývá to bez hříchů? Stojanov má velkou budoucnost a pan arcibiskup Stojan takovou zásluhu, že kdyby nic jiného nebyl na světě vykonal a víme, že vykonal mnoho, tedy za tento jediný skvělý čin vpravdě by zasluhoval jména: tatíček Stojan. A proto katolíci všech stavů namísto lecjakých výletů, zajděte na Velehrad! Něco mimo zde uvedených slov pocítíte, tuchu budoucího blaženého života, kterou básník Březina ve svém dle „Ruce“ opěvá. Čisté jítro. Když za jitra snů množstvím zemdlení jsme vyšli do zahrady, zem celou jako duši svou jsme zřeli v ohni rozkvétat; i ptali jsme se větrů, vod a stromů, ptáků včel: Kdo dnešní noci, Tajemný zahradou naši šel? Hrál písek v zlato změněný, kde svaté stopy ležely, šuměly vody léčivé jak rozvlněné anděly, dech každý sílu žití měl, jak na sta žhoucích dní a v každém pohledu byl úžas znovuzrození. Lýsecká.

Exerciciální kursy v Hlučíně ve Slezsku. Pro české dělníky od 4. do 8. listopadu — pro české panny od 8. do 12. listopadu — pro německé mládence od 13. do 17. listopadu — pro německé panny od 18. do 22. listopadu — pro německé ženy od 25. do 29. a pro český III. řád (ženy a panny) od 29. listopadu do 3. prosince. — 3. listopadu bude německá duchovní obnova. — 24. listopadu budou německá duchovní cvičení pro školní děti. — Správa exerciciálního domu v Hlučíně prosí, aby účastníci vždy aspoň týden před kursem listkem ohlásili, neboť kurs je zajištěn jen tehdy, je-li dostatečný počet přihlášek. — Adresujte: Exerciciální dům - Hlučín.

Stojanov Letní období skončilo dvěma turny pro paní a dívky: od 11. do 15. září Olomouc, 138 účastnic; 24.-28. září Frenštát, 87 účastnic. O první má hlavní zásluhu olomoucká „Marta“, o druhý důst. pan farář. K oběma turnům, zvláště k prvnímu, se přidalo značné množství účastnic odjinud. Dosud konají soustavně rok co rok ve Stojanově exercicii paní a dívky ze tří moravských měst (kromě obou jmenovaných Přerov - na jaře). Které pak město se k nim přidruží nejdříve? Exercicie v listopadu a prosinci byly uveřejněny v říjnovém čísle.

Co exercitanti vypravují. „Velebný pane, při exerciciích pro jinochy jste tu měl mého kluka. Není sice ještě anděl, ale je to značně lepší. Byla to však práce sem ho dostat“.

„A jak jste ho sem dostala?“

„Já jsem ho sem vůbec nedostala — mne by kluk byl neposlechl. Šla jsem na radu k panu faráři, že s klukem už není možno vydržet a aby ho přemluvil, by šel na exercicii“.

„A pana faráře poslechl?“

„Kdež pak, pan farář hned mi řekl: Když na vás nic nedá, nepořídím já teprve nic. Ale víte co? Navedeme hochy, někteří pojedou na Velehrad, těm se to snad podaří“.

„A jak to navlékli?“

„Jak jim to pan farář poradil. Pozvali ho, aby to šel jenom „zkusit“; nestojí to tam prý mnoho, bude se dobře mít, a vyslechnout několik promluv, to ho přece nezabije. Aspoň pozná kus světa, velehradská basilika stojí za podívání, ve Stojanově bude mít svůj pokoj jako kníže, a pak — co prý by se bál. „Smutno ti přece nebude, jede nás osm.“ A kluk si dal říci a jel“.

* *

„Já jsem tu poprvé na exerciciích — už dávno jsem se chystala, ale nemohla jsem dostat vhodnou dovolenou. Teprve teď se mi to podařilo“.

„Šlo to lehce?“

„Šlo a nešlo. Skoro všechna děvčata z našeho závodu si vymohla týdenní dovolenou pro červenec nebo pro září, aby mohly na svatováclavské slavnosti do Prahy. Já si řekla: „Když ostatní, já také“, a stála jsem na tom, abych dostala dovolenou právě o prázdninách“.

„A do Prahy vás to netáhlo?“

„Ale táhlo — ráda bych byla jela, ale měla jsem na vybranou: buď Praha nebo Velehrad. Rozhodla jsem se pro Velehrad, a nelituji toho“.

* *

„Jak jste se dostaly z exercicií domů?“

„Docela v pořádku, maminky nás dostaly celé a zdravé“.

„Jestli pak na vás bylo vidět, že jste dělaly exercicii? „Bylo“. Cesta nám vesele ubíhala, a ještě ve vlaku jsme se smluvily: Provedeme, co nám exercitátor radil. Zítřka je první sobota měsíce — řekl nám, že získá plnomocné odpustky, kdo jde k sv. přijímání, vykoná nějakou modlitbu ke cti Neposkvrněného Početí Panny Marie a pomodlí se ještě na úmysl sv. Otce na př. jeden desátek“.

„To je div, že jste si to vzaly k srdci“.

„Vzaly! Jedna řekla: „Děvčata, zítřka půjdeme všechny společně k sv. přijímání, abychom ty odpustky získaly — a v neděli půjdeme zas“.

„Ale to jste asi polekaly pana faráře — vždyť vás bylo skoro půl sta - měl dost hostií v ciboriu?“

„Měl, v tom nebylo obtíží“.

„A nepolekal se, když viděl, jak zástup bujaré mládeže se žene k oltáři, ve všední den, z čista jasna, jako by s nebe spadly? Na to myslím nebývá zvyklý“.

„Byl asi překvapen, ale jistě měl radost“.

„V neděli jste byly zas?“

„Byly — panečku, to koukal celý kostel! A od té doby chodí některé ke stolu Páně denně, jiné týdně nebo aspoň měsíčně“.

„To má Neposkvrněná Panna z vás radost. Ale řekněte mi: troufaly byste si, kdybyste byly jen dvě nebo tři?“

„To asi sotva“.

„Vidíte — to je síla a moc společenství. Kdyby byla jedna, zdržovaly by ji lidské ohledy — a tomu řekne ten neb onen, že si toho lidé všimnou a podobné plané výmluvy. Když vás je však půl sta neděláte si z toho nic, spíše vám působí veselí, když si vás některé nepovolané „všimnou“, rozumí se, že nejen očima, nýbrž i jazykem. Tak a teď vytrvat — svatá Panna nechať vám žehná“.

* * *

„Velebný Pane“, začala po exerciciích se zkroušenou tváří nejmladší účastnice, která štěbetala trochu víc než bylo třeba, „odpusťte, že jsem nezachovala mlčení - to bylo nutné, co jsem mluvila“.

„No dobře, na vás maličké se nezlobím. Ale povězte mi teď: Které rozjímání se vám nejvíce líbilo?“

„Tam to, kde jste říkal: mladosť — radost“.

„To věřím, to bylo něco pro vás — voda na váš mlýn, že?“

„Velebný pane, ona je doma největší rarášek“ poznamenala jedna její družka.

„Tak vidíte, že i takovým diblíkům jdou exercicie k duhu. Ale budiž, jen budete hodně veselé, ale ne rozpustilé, jak říkával sv. Filip Nerský — bavte se, ale nehřešte. A co za rok? Dokážete své jazýčky trochu ovládat?“ — Rozumí se, že všechny slibovaly svatosvatě: raději zámek na ústa, než by „zbytečně“ promluvíly jedině slovo.

Exerciční hnutí v cizině (v Rakousku). Vídeňský církv. list (č. 34) přináší statistiku exercičního hnutí v rak. diecesích r. 1928. Ve vídeňské arcidiecesi konalo se v 23 exercič. domech a klášterech 179 uzavřených exercicií pro 1485 mužů a jin., pro 4820 paní a dívek. Na 10 místech byly exercicie pro 424 mužů a 932 žen, kteří bydleli doma. V diecesi solnohradské, která má 2 exer. domy, pořádáno asi 50 kursů pro všechny stavy. V diecesi linecké účastnilo se 100 kursů 918 mužů a jin., 2787 žen a dívek. Jednou za rok je ve všech farnostech exerciční neděle, o které duch. správcové případnými slovy doporučí exercicii. V diecesi Gurk bylo 22 kursů pro muže a jin. (590 účast.) a 41 kursů pro ženy a dívky (2860 úč.). Vzorně organizováno je hnutí v oblasti Feldkirchu a Inšpruku. Články v katol. novinách, plakáty, písemní i ústní pozvání upozorňují věřící na důležitost duch. cvičeb. Tak zv. „Katol. legie“, t. je sdružení jinochů při katol. akci poslalo ve Vorarlberku 477 jinochů na exercicii. V exerc. domě Tisis-Feldkirchském konalo se v první polovici letošního roku (1929) 34 kursů s 1014 účastníky; v domě sv. Antonína ve Feldkirchu 31 kursů s 1072 účastníky. I v Tyrolsku je exerciční hnutí na postupu. Díky Bohu! to můžeme říci i o naší akci exerciční.